

ВЕРА КОУИ ДВОЙСТВЕН ЖИВОТ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1996

chitanka.info

Този роман посвещавам на Деб, защото на теб дължа идеята за романа, а също и заради безкористните ти съвети, за ценните ти познания, за неоценимата ти помощ. Бих искала да благодаря също на моите приятели: Кет, Уилф, Маджела, Джим, Соня и Алън — за препоръките и преценките при написването на романа. Безкрайно съм ви благодарна за приноса ви за моя осми роман!

ЧАСТ ПЪРВА
1979 Г.

ГЛАВА ПЪРВА

Мъжът зад бюрото се изправи и го заобиколи, за да поздрави пациентката си, която медицинската сестра въведе в кабинета. Тя пое ръката му, усмихна му се, но той улови напрегнатия ѝ поглед, насочен към кафявата папка върху бюрото зад гърба му.

— Седнете, мис Уоринг. Ще изпие ли с мен по чаша чай?

— Не, благодаря ви. Предпочитам двойно уиски, ако... ме очакват лоши новини. — Гласът ѝ бе плътен, гърлест и властен. Глас на жена, привикнала на възхищението на околните. Седна на стола пред бюрото и кръстоса стройните си крака, отпусна в скута си чантата от крокодилска кожа, сгъна отгоре ѝ ръкавиците си и уморено добави: — Добре, докторе, карайте направо. Вече съм прекалено стара, за да търся с какво да се самозалъгвам. Каква е диагнозата и какво мога да очаквам?

„Корава жена! — помисли си с възхищение опитният неврохирург. — Жалко, много жалко... Та тя е истинска красавица, в разцвета на живота си.“ — Но лекарят бе прекалено опитен, за да изпада в сантиментални размишления.

Тя го бе помолила за истината и той бе длъжен да ѝ я съобщи, защото бе очевидно, че с такава жена не може да си позволи да говори със заобикалки. Освен това бе изтърпяла изследванията, без да охне — не една, а две биопсии. Сега той трябваше да произнесе окончателната ѝ присъда, защото вече разполагаше с всички данни от скенера.

— За съжаление, диагнозата се оказа точно тази, от която се опасявах. Имате тумор, който не подлежи на лечение чрез оперативна намеса, защото е разположен в такава част на мозъка — не искам да ви затруднявам със сложните медицински термини — където е прекалено опасно за скалпела на хирурга. Освен това се оказа доста надълбоко и достъпът се усложнява неимоверно. Прогнозата е, че ви остават една, максимум две години.

Не сваляше тревожния си поглед от изящното ѝ лице, стараяше се да я гледа сурово и строго, така, както тя бе пожелала, като че ли не тя, а той имаше нужда от опора в този трагичен миг.

— Очаква ли ме внезапна смърт?

— Не. През по-голямата част от периода силите ви постепенно ще отпаднат, като по-значително влошаване се очаква през последните три месеца. Ще започне с нарушения в зрението, в слуха ви и в движенията ви, а когато патогенните процеси напреднат, ще изпаднете в кома.

Дълго време тя не намери сили да каже нещо. Най-после от устните и се отрони само една дума:

— Разбирам. — Ала гласът ѝ не издаваше да е изгубила самообладание, дори не се долавяше вълнение, само прозвуча някак си странно приглушен и унесен.

Той се надигна и се приближи до масичката в ъгъла, отрупана с бутилки. Взе една чаша, за да ѝ налее двойна доза от своето „Джони Уокър“, с черния етикет. Пациентката пое чашата и попита с удивително хладен тон:

— Да се надявам ли, че и това питие е включено в хонорара ви?

— Отпи от уискито. — Е, поне ми оставихте достатъчно време, да изкарам още пари и да ви платя за изследванията и консултациите.

— Този път не ме радва мисълта за хонорара, който ме очаква — възрази лекарят. За миг се поколеба, но реши да продължи: — Вашите думи ми напомниха нещо. Кой ви изпрати при мен? В Лондон има десетки специалисти, мои колеги, които са много добри в тази област.

— Да, така е, обаче имам причини, поради които не желая да се консултирам с някой от тях. Първо, вие сте англичанин, а аз винаги съм харесвала всичко английско. Второ, привлече ме фактът, че сте решили да се отървете от онези мошеници от Националната здравна служба и да се заемете с частна практика. Отдавна съм се научила да ценя най-много елитните професионалисти, особено частно практикуващите.

Неврохирургът не можа да сдържи смеха си.

— Дойдох при вас, защото установих, че всички, с които вече бях разговаряла, единодушно потвърдиха: вие сте един от най-добрите в професията си, а вече разбрахте колко ценя професионализма. Колегите ви считат, че ако някой сред тях е способен да сътвори чудо, това сте именно вие. Те не знаеха, както и аз съвсем доскоро не подозирах, че в моя случай не могат да се очакват чудеса...

— Ако бяхте дошли при мен преди половин или преди една година, аз бих ви казал същото. Има някои видове мозъчни тумори, пред които, засега поне... ние, лекарите, сме напълно безпомощни. Може би след двадесет години... или дори след петнадесет... но днес... — Той красноречиво вдигна рамене.

— Не е необходимо да се извинявате. — Тя махна с ръка, преди да постави очилата си. — Ще мога ли да продължа да работя... поне за известно време? — попита рязко тя.

— Бих ли могъл да получа някакви обяснения за каква дейност става дума?

— Аз съм в... в областта на връзките с обществеността. Главно по линията на развлеченията и забавленията. — Тя го удостои с поглед, предразполагащ към откровеност. — Аз... често съм принудена да отпускам напрежението, натрупало се в деловите мъже, които, както е известно, непрекъснато са подложени на страхотен натиск.

— Тогава не виждам причина да не продължават да ползват услугите ви като специалистка за отпускане на напрежението поне за следващите няколко месеца. Може понякога да се почувствате отпаднала, дори е възможно например да ви се схване китката... или да се появят празноти в паметта ви, или за миг да изгубите равновесие, но това може да остане незабелязано. Предполагам, че поне през първите шест месеца няма да имате сериозни оплаквания.

— Докторе... не мога да се откажа от професията си. Колко време още ще мога да продължа да се занимавам с нея?

— Вероятно до началото на периода, когато няма да можете да задържите дори една чаша в ръката си.

— А какво ще ми кажете за секса?

— Какво по-точно ме питате?

Тя сведе поглед.

— Докторе, трябва да ви призная, че имам доста активен полов живот. Според вас, колко месеца още ще мога да продължавам по този начин?

— Дотогава, докато не настъпят смущения в координацията на двигателния апарат. Тогава ще се променят възприятията ви. Ще реагирате по друг начин на заобикалящия ви свят, ще отслабнат сетивата ви, ще започнете да губите усет за реалност, дори може да се стигне дотам, че да не знаете какво вършите. Но тези изменения ще

настъпват постепенно. Ще доловите първите признаци, сигурен съм в това, но за щастие ходът на промените няма да е бърз и ще имате време, за да се подготвите.

— Да се подготвя... — Пациентката отново потъна в размисъл. Свали очилата си, стана и се доближи до прозореца. Слънцето клонеше към залез и вече се появяваха светлините на Ню Йорк, за да го подготвят за настъпващата нощ. Загледа се надолу, към рекламните на Пето авеню — виждаха ѝ се замрежени от височината на тридесет и четвъртия етаж. — И така, казахте ми, че ми остават една, максимум две години. Ще поемете ли риска да ми съобщите някакъв по-точен срок?

Той се замисли.

— Общото ви здравословно състояние е превъзходно, мускулният ви тонус и вътрешните ви органи се оказаха напълно в ред, но като се вземе предвид...

— Възрастта ми?

— О, личи си, че сте полагали много грижи за себе си. — Опитният лекар тактично отклони въпроса ѝ.

— Е, и това е утеха! — засмя се тя и отново се обърна към прозореца. — И така? Ще ми кажете ли нещо по-конкретно?

Той разпери ръце. От двадесет години практикуваше в САЩ, но все още не бе забравил уроците по медицинска етика от университета.

— По-вероятно е да имате още две години пред себе си.

Жената с облекчение пое дълбоко дъх.

— Да, това явно е по-добрият вариант... пък и аз се надявах именно на него.

„Да, тя наистина е забележителна жена! — помисли си лекарят. — Четиридесет и шест годишна е, поне според медицинския ѝ картон, но никой не би ѝ дал повече от тридесет и пет. Да, разбира се, парите вършат чудеса, плюс многочасовите грижи за тялото — нещо, което се подразбира при всяка жрица на добре платената любов. Жалко, много жалко, защото тя наистина е удивително красива, все още без бръчки, със слаба, стройна и нежна фигура, без видими признаци за отпускане на тялото, които са неизбежни с приближаване на петдесетте... Защо винаги става така? Защо първи напускат живота най-симпатичните хора? Защо остават да съществуват личности, които са много по-недостойни, по-несъвършени? Готов съм да се обзаложа, че тази жена

няма да се предаде много лесно, но за съжаление, диагнозата е неумолима. Дано не се окаже, че най-мрачните ми прогнози ще се сбъднат...“ Опитният лекар отдавна бе разбрал, че някои пациенти побързо се примиряват с жестоките диагнози, но има и такива, които никога не приемат суровата преценка за състоянието им. Затова очакваше с вълнение реакцията ѝ. Тя му изглеждаше като принадлежаща на първата категория, от онази по-разумна половина на човечеството, която може да приеме съобщението, че играта е безвъзвратно загубена.

Тя се извърна от прозореца, смайващо елегантна в костюма си от „Шанел“, с прецизно подредена фризура, с лице, на което биха завиждали доста от нийоркските фотомодели. „Хм, според данните в картоната ѝ тя се е посветила на някаква агенция за връзки с обществеността — замисли се лекарят. — Не знаех, че така се нарича вече тази така деликатна професия. Но нали най-важното изискване при тези дами си остава дискретността...“

— Благодаря ви за откровеността, докторе — рече тя. — Дойдох при вас, защото ми бяхте препоръчан като един от най-откровените специалисти в Ню Йорк. И се оказа вярно. Обичам тази страна, но не одобрявам манипулациите с истината, на които станах свидетелка. Ще отлетя обратно за Лондон в сряда, затова ви моля дотогава да ми изпратите в хотела сметката за прегледите. — Усмихна се тъжно, но в израза на лицето ѝ не се долавяше сянка на отчаяние. — Очевидно не ми остава много време, за да уредя всичко.

Елизабет Уоринг остави портиерът да се погрижи за таксито, докато се оглеждаше разсеяно в стъклената стена. Всичко наоколо ѝ се струваше неясно, с размазани очертания. Машинално промълви пред шофьора на таксито адреса на едно от изисканите заведения на Трето авеню, но не усети кога стигнаха пред вратата от потъмнял махагон. Потъна в дискретния полумрак, седнала до масата в ъгъла, и едва тогава осъзна къде се намира и какво възнамерява да прави — искаше само да се напие до забрава.

Но и този път ѝ помогна вроденото ѝ чувство за самодисциплина. Сведе поглед към скъпия си часовник — модел „Риволи“ на Картие — и видя, че вече бе седем без четвърт. Главата ѝ

бе леко замаяна от силното питие, но все още можеше да разсъждава разумно, макар че именно от мислите си искаше да избяга и за тази цел се бе скрила в този полупразен бар. „Хайде! — каза си тя и изпъна раменете си. — Нали имаш ангажимент в девет! Време е да потегляш оттук и да се залавяш за работа!“

Върна се в апартамента си в хотела, взе един хладен душ, като постепенно охлади водата до леденостудена и остана под струите, макар и трепереща, докато повече не можеше да издържи. После си приготви онзи коктейл, за който баща ѝ, преживял не една или две мъчителни сутрини след невъздържани празненства с другите офицери от полка си, твърдеше, че е способен да съживи дори и мъртвите. Потръпна, когато първите глътки опариха гърлото ѝ, протегна ръка към електронния часовник на нощната масичка, нагласи часа за събуждане, изпъна се в леглото с кралски размери, но остана в него само четиридесет минути. Когато тихият звън я стресна, тя отвори очи и стана. Сега съзнаваше отлично коя е тя, къде се намира и защо е тук, в този огромен и шумен град.

Щом се показа от вратата на разкошната лимузина „Кадилак Севиля“, която портиерът почтително държеше отворена за нея, Елизабет разкопча черното си палто и забърза към стъпалата пред входа на къщата, без да погледне назад. След себе си остави само лек полъх от скъпия си парфюм. Влезе във фойето, облицовано с мрамор, смъкна черното си палто и опъна червения си костюм, за да намести пайетите, блестящи като диаманти, огледа черните си чорапи и обувките си от аленочервен сатен. Гъстата ѝ руса коса беше пристегната с червена копринена панделка, а от ушите ѝ висяха обици с великолепни диаманти.

Икономът се приближи към нея, поклони ѝ се, и с кимване ѝ подсказа да го последва. Поведо я по стъпалата към горния етаж, разтвори пред нея двукрилата врата, изчака я да влезе, излезе в коридора и безшумно затвори вратата след себе си. Зад масата в отсрещния ъгъл, осветена от нощна лампа, седеше мъж в тъмносин копринен костюм, имитиращ моряшка кройка — мургав брюнет, който трепна още в мига, когато тя се появи на прага. Зад масата имаше подвижна масичка с бутилки, чаши и кофичка с лед. Останалата част

от стаята тънеше в приглушен мрак — стените бяха покрити с черно кадифе, сред което едва се очертаваше силуетът на широкото двойно легло.

Морякът енергично се изправи и пристъпи към нея, но тя се отдръпна, решила да го подразни, за да удължи началната фаза. Протегна му ръка, но брюнетът неочаквано напъха дясната ръка в джоба си, измъкна няколко монети и ги пусна в дланта ѝ. Тя опря крака си в стола му и бавно започна да смъква полата си, за да му разкрие черните си чорапи и жартиерите си с черни волани, преди да скрие монетите там, където коланът се впиваше в гънката над лявото ѝ бедро. Някъде от мрака пред нея долетя сподавеният му стон.

Мургавият моряк се приближи към старомодния грамофон — модел отпреди Първата световна война — и в полутъмната стая се разнесоха жарките тонове на оригинално аржентинско танго. Те танцуваха, плътно притиснати, вплитащи бедра, без да откъсват очи от лицата си, накланяйки се, изправяйки се, с грациозни извивки и страстни прегръдки, с потръпвания и олюлявания. Когато музиката замлъкна, мъжът бе възбуден до неузнаваемост. Грабна ръката на партньорката си и я притисна към чатала си. Тя се усмихна потайно, изпълнена с обещания, след което нежно се извърна от него и подканващо му предложи тялото си.

Той мигом се долепи до нея, с треперещи пръсти смъкна дългия цип на прилепналата ѝ пола. След броени секунди тя остана само по черните чорапи и колана с жартиерите. Морякът коленичи, докато тя се извърташе към него, обхвана с ръце бедрата ѝ и зарови лице в гънките ѝ — там, където се сливаха изваяните ѝ бедра. Тя зарови дългите си пръсти в черната му коса, после ги плъзна по раменете му, подканвайки го да се изправи. Без нито една дума, само с поглед, му посочи към неясните окончания на двойното легло, отрупано с възглавници. В този миг изгасна светлината от лампата, висяща над масата, но се задейства втората, за да залее леглото със златисто меки лъчи. Морякът и жената неусетно се озоваха в просторното легло, за да се отдадат на ласките и страстите си по всички възможни начини, познати на хората от хилядолетия, докато сгряващата светлина обливаше смуглите им тела. Нито веднъж не си казаха дори една дума. В притихналата спалня се разнасяха само нейните охкания и неговите стонове, задъханото им дишане, шумът от допира и търкането на

заморените им тела, докато накрая масивното легло се разтърси от необузданите му конвулсии и страстните ѝ гърчове. Тогава светлината изгасна напълно. Иззад завесата от черно кадифе се понесоха сплетени въздишки, хлипове от радост и неземно щастие... Най-послед заглъхна и последното охкане, след което тихо се затвори вратата на притъмнената спалня. За миг настъпи пълна тишина, след това се чу шумоленето на копринените чаршафи, отвори се и се затвори другата врата. След половин минута от ново светнаха лампите около масата. Жената, останала сама в спалнята, бързо се облече, оправи косата си, освежи червилото си по устните. Накрая наметна черното си палто и двойната врата пак се разтвори пред нея. Отвън, с лек поклон, очакваше появата ѝ невъзмутимият иконом. Но този път, преди да я поведе надолу по мраморните стъпала, той ѝ подаде дълъг бял плик. Пред външната врата, на метър от последното стъпало, бе паркирана огромна черна лимузина.

Лимузината спря под навеса пред входа на хотел „Риджънси“ на Парк авеню. Тя затвори вратата след себе си, облегна се на дръжката и разклати във въздуха червената обувка на десния си крак. „Нещо ме стяга дясната обувка“ — тихо промърмори тя. После отвори белия плик и преброи банкнотите от по петдесет английски лири. Оказаха се двадесет.

— Скъпият стар Алфонсо... — усмихна се тя и вдигна вежди. — Защо нямам още време за него...

Старият джентълмен бе неин предан клиент и винаги се придържаше към същия сценарий, неизменен през последните единадесет години. Обличаше се като моряк — напомняше му за годините на неговата младост, когато бе сменял пристанищата на четири океана. Пристанищното момиче в плътно прилепнал червен костюм наподобяваше стила на Клара Боу, кинозвезда от онова сладко, но безвъзвратно отминало време. Всеки път те повтаряха едни и същи жестове, сплетени в страдна пантомима, траеща цял час, а тя имитираше безпогрешно проститутката от кейовете на Рио, останала като неувяхващ полъх от младостта му. Морякът не можеше да забрави пламналия ѝ поглед, несподеления си копнеж — тя се бе оказала твърде скъпа за бедняшкия моряшки джоб, в който се търкаляха само няколко монети. Именно тогава, преди много-много години, той се бе заклел, че ще има безумно много пари, достатъчни, за да купи всичко,

което си пожелае. Да купи всяка жена. Но сега си бе останал само с парите. Съпругата му отдавна бе мъртва, последва я и синът им, а дъщеря им се затвори зад стените на католическия манастир в Сао Паоло. Елизабет Уоринг го посещаваше четири пъти годишно в някое от най-оживените пристанища — Ню Йорк, Хонконг, Лос Анджелис... И винаги пликът се пълнеше с банкноти по петдесет лири, но се случваше да бъде придружен със скъп екзотичен накит. Един път ѝ подари изящни обици с разкошни диаманти, които тя носеше при всеки от следващите им сеанси. А сега, след като се прибра в апартамента си на деветия етаж, тя ги смъкна от ушите си и ги остави в протегнатата си длан.

— Безкрайно съжалявам, но трябва да ви сменя, и то с онези дрънкулки от „Бътлър енд Уилсън“ — унило прошепна тя. Стисна обичите в дланта си и усети как остриите, ръбове на диамантите се впиха в кожата ѝ. — Две години, максимум две... — За миг ѝ се прииска да закрепси, да заскубе косите си, да разреде дрехите си, но това бе глупаво... не, още не всичко е загубено, все още ѝ предстои толкова много...

„Елизабет Уоринг, ти винаги си била костелив орех — упрекна се тя, — забрави ли колко усилия ти костваше да осигуриш заможните си старини? Забрави ли за чековете и банковите си сметки? Бог ми е свидетел, че познавам десетки мъже, един от друг по-могъщи и влиятелни, в този жесток свят, където царуват парите и само парите! Продай тези обици, продай и сапфирената огърлица... да, тъкмо така ще постъпя, но няма да им взема кой знае колко. Нали имам разкошна къща и вила край Лондон, и две коли, безброй дрехи, нали залагам всяка година на конните състезания в Чемпни. Но въпреки това няма да мога да се справя без минимум петдесет хиляди лири годишно — иначе няма да мога да поддържам нивото, с което вече съм свикнала и от което не мога да се откажа за нищо на света! — Наведе се и свали червените си обувки. — И тези обувки струват хиляда лири стерлинги, защото са ръчна изработка, плюс две хиляди и петстотин за дрехите, за бога, това е страхотна разпродажба! Не, скъпа моя, ти трябва да инвестираш повече от половин милион, за това трябва да намериш нещо изключително, без никой да знае за това, иначе ще изгубиш всичко!“

Елизабет се изправи, разкопча ципа на полата си и я остави да се плъзне надолу. Разкърши рамене, усетила за миг някакво странно схващане, завъртя главата си, уморено въздъхна и наметна пенъора си.

От известно време бе забелязала, че вече не е така енергична, както преди години. И ако искаше да бъде честна пред себе си, длъжна бе да си признае, че и духовната ѝ енергия бе спаднала. След всяко завръщане в дома си мускулите на раменете и шията ѝ бяха сковани и напрегнати, сякаш бе носила огромна тежест на плещите си. Отпусна се на леглото, събу чорапите си — от чиста коприна, по седем лири чифта — после стана и се изправи пред голямото огледало зад тоалетната маса, вперила поглед в умореното лице в отражението.

Личеше си напрежението в израза ѝ, макар да го прикриваше с умението, натрупано от дългогодишната си практика. Имаше нужда от многочасов, ободрителен сън, за да забрави за всички тревоги.

Смъкна колана с жартиерите и си припомни за монетите, които бе напъхал в него застарелият моряк. Оказаха се пет дребни златни монети — от онези, които през 1924 година в Бразилия се обменяха срещу пет щатски долара — с тях по онова време бяха плащали моряците на пристанищните момичета.

— Как са преживявали тогава с по пет долара на сеанс? — запита се тя. — А сега старият Алфонсо е толкова богат, че надали сам знае колко има в банките...

Захвърли чорапите, после щеше да ги изпере — на нито една прислужница не позволяваше да се докосва до бельото, което използваше при сеансите си. Но сега бе решила да се изтегне в удобното меко легло и да спи, само да спи. Ала преди това бе длъжна да се отбие в банята.

Отпусна се във ваната, заобиколена от съскащите мехурчета, и си припомни с горчивина, че я очаква сигурна смърт от тумор в мозъка.

От тази ужасяваща мисъл Елизабет започна истерично да се смее, но накрая смехът ѝ се задави в неудържим плач.

ГЛАВА ВТОРА

Момичето с черната кожена минипола потръпна, когато студеният вятър се провря между бедрата ѝ, обути в съблазнителни мрежести черни чорапи. Добре, че поне ботушите ѝ стигаха до колената. Сгуши се в якето си, макар да бе доста тънка кожена имитация, и затропа с крака. Очите ѝ проследяваха всяка кола от потока, пълзящ нагоре към Бедфорд Хил. Обърна се и закрачи бавно назад, поклащайки бедрата си. Тази вечер не ѝ вървеше, досега нямаше никакви клиенти, пък и кой ли ще се лута по улиците в това студено време? На всичкото отгоре май отново се канеше да завали. През такива февруарски нощи по-добре е човек да си седи у дома, пред горящата камина, с чаша в ръка, увлечен в приятелско бърбрене. В този миг опитното ѝ око забеляза как една кола се показва от завоя и се приближи към бордюра. Стоповете ѝ светнаха. „Слава богу — помисли си тя, — може би и този път ще ми се размине скандалът с Мики! До гуша ми дойде да ме упреква, че не успявам да събера достатъчно клиенти.“ Веднага на устните ѝ разцъфна подкупваща усмивка и тя се наведе към прозорчето на колата, а якето ѝ се разтвори, уж неволно, за да разкрие пищния ѝ бюст под пуловера с дълбокото деколте.

— Търсиш ли нещо? — Усмивката ѝ бе предразполагаща, а гласът ѝ — съблазнителен. Той вероятно се прибира в дома си и ще иска само нещо набързо.

— Колко?

— Десет?

— За какво?

— За права поза.

— Бих искал за десетачка да получа нещо повече.

— Тогава си опитай късмета някъде другаде! — ядосано изфуча тя. Имаше неща, на които не би склонила дори и ако Мики я заплаши с пистолет в ръка. Пък и този тип, в колата, който знае защо, ѝ се стори от опасните.

— Откога курвите станаха толкоз взискателни?

— Я се разкарай!

Той ѝ пожела занапред винаги сама да се оправя и отпраши с колата си, а тя отново закрачи по пустия тротоар. В джоба си имаше само петнадесет лири, макар да мръзнеше тук от цял час. Гадна нощ! През лятото за същото време би изкарала четири пъти повече... Приблужи се още една кола. Тя се усмихна, осветена от фаровете, но той внезапно промени намерението си, даде газ и профуча покрай нея. Мразеше Бедфорд Хил, обаче Мики ѝ бе обяснил, че това е част от наказанието ѝ. Хитър си бе Мики открай време. Много добре знаеше, че тук не е както в онези тлъсти местенца, като Парк Лейн, Едуард Роуд, Шепърд Маркет. Там наистина можеш доста да припечелиш, а в този противен Бедфорд Хил най-много да закачиш някой заблуден шофьор. Или някой вманиачен тип, от онези, които знаят, че тук гъмжи от проститутки, и идват главно, за да си оплакнат очите. Но в нощ като тази беше много студено, за да го правят зад някой храст, а задните седалки на колите си остават неудобни като работни площадки. Виж, през лятото е друга работа, тогава тревата ухае приятно, листата на дърветата са удобно прикритие... Тя отново потръпна, измъкна носна кърпичка от чантата си и издуха носа си, но в този момент изневиделица се появи следващият автомобил.

— Измръзна ли, сладурче? Не искам да пипна някой грип от теб.
— Ухили се закачливо. — Затова имам наум нещо по така.

Колата му беше „Ауди“, а дрехите му издаваха, че портфейлът му не е от тънките. Ели отново се наведе ниско до прозорчето, ала този път усмивката ѝ бе още по-сърдечна, смени дори и интонацията си.

— За теб само двадесет лири — прошепна тя, с глас, подсказващ, че нима намерение да прави повече отстъпки.

Той натисна лоста и вратата се откряна.

— Скачай вътре.

— Ох, че е хубаво... Хубаво и топло, искам да кажа.

— Ха, та аз съм винаги топъл... дори горещ в някои части на тялото ми, искам да кажа. — Хвана китката ѝ и я притисна към вече втвърдения си пенис. — Скоро и теб ще те стопля...

Без да губи от ценното си време, тя го насочи към любимото си местенце — достатъчно тъмно, за да не ги виждат от шосето, но все пак не чак толкова далеч, че да не може да избяга до някое оживено място, ако клиентът се окаже от опасните. Той се оказа доста припрян.

Още не бе успяла да се съблече както трябва на задната седалка, и той се нахвърли върху нея. Макар че бе едър мъж, членът му се оказа изненадващо дребен. Бързо свърши, но изглеждаше доволен, защото веднага измъкна две десетачки от натъпкания си портфейл. Само след десет минути тя бе отново на тротоара.

Хвана последния курс на метрото до Кингс Крос, а оттам продължи с автобуса до Айслингтън. Щом отвори вратата на апартамента, видя в кухнята Мики, седнал до масата пред чаша кафе. Две от останалите момичета вече се бяха прибрали — Морийн, която държеше Едуард Роуд, и Синди, чийто участък бе Куинс Драйв. Масата бе отрупана с различни банкноти — имаше десетачки, петачки, дори и по една лира, но се виждаха и няколко двадесетачки. Мики вдигна глава и я изгледа въпросително. Огледа я студено с воднистите си очи, без да мигне, с присвити зеници. Тя безпогрешно разпозна признаците на надигащата се буря и настръхна.

— Господи, каква студена нощ — весело започна тя. — Умирам за чаша с нещо горещо. Това кафе ли е? — Тръгна към печката, върху която къкреше нещо в канчето, но внезапно пред лицето ѝ профуча тръстиковият бастун на Мики.

— Всяко нещо по реда си. — Гласът му беше безизразен като погледа му. Тя погледна към Морийн и видя как момичето едва забележимо ѝ кимна. Това означаваше, че шефът е в лошо настроение и трябва много да внимава.

— Ох, съжалявам, Мики... от този студ умът ми се е вцепенил... ето ги... — Отброи му осемдесет лири и ги остави на масата. — Слаба работа. Много е студено за мераклиите.

Бастунът му с трясък се стовари върху масата.

— Осемдесет лири! Цели четири часа си навън, а се връщаш само с тези шибани осемдесет лири! Къде са останалите?

— Но това е всичко, Мики, честна дума. Слаба работа бе тази нощ... дяволски студена и нямаше много мераклии. Измръзнах до кости, докато висях на онзи тротоар.

Ръката му се стрелна като мълния и той с все сила я зашлеви през лицето.

— Кучка лъжлива!

С крайцеца на окото си тя успя да зърне как Морийн и Синди се свиха и разбра какво я очаква. Той се нахвърли с юмруци върху нея.

Внезапно се обърна към масата, грабна бастуна си и започна да я налага по ръцете и краката, без да престава да ѝ крещи, че няма да търпи да го прави на глупак. Не му била нужна да седи тук и да сърба кафе. От нея се искало да работи и да печели повече, иначе той така ще я нареди, че няма да може да работи не само за него, но и за когото и да е друг. Тя се опита да се защити, дори пропъзля под масата, но вбесеният сутеньор я обърна с един замах. Наоколо се разхвърчаха чаши и пръски от изстиналото кафе, момичето се сви на топка, ужасено от ритниците му. Ала Мики не спря, докато не се задъхаше от умора. Чак тогава затръшна вратата на кухнята и се втурна към стаята си. Тя остана на пода, неспособна да се мръдне. Носът ѝ кървеше, трудно си поемаше дъх, боляха я ребрата и краката. Всеки опит да се надигне я принуждаваше да стене и да охка. През черната пелена, спуснала се пред очите ѝ, едва успя да долови, че вратата се отвори, и от устните ѝ се изтръгна отчаян стон:

— Ох, господи...

Някой се наведе над нея.

— За бога, Ели, какво е направил той с теб... — Това бе Морийн, чието слабо и кокалесто лице ѝ придаваше вид на тридесетгодишна, макар да бе с десет години по-млада. Гледаше Ели с ужас, в сините ѝ очи, обикновено безизразни, се четеше състрадание и страх, че утре и нея ще я сполети същата участ.

— ... ами защото съдружникът му тази вечер не дойде, затуй Мики е тъй побеснял — извинително зашепна Синди. Тя беше поредното момиче на Мики. — Нали го знаеш какъв става, ако няма на кого да си го изкара!

— Да не би да е по-добър, когато всичко му е на ред? — мрачно я попита Морийн. Синди бе на нейната възраст, ала Морийн бе поопитната от двете и също като Паула — четвъртото момиче от екипа на Мики — изпитваше състрадание към по-неопитните в занаята. Държеше се приятелски с тях, помагаше им със съвети, обясняваше им тънкостите в професията, особено с такива начинаещи като Ели. Но обичаше да клюкарства, затова Ели винаги внимаваше какво приказва в присъствието на Морийн.

— Можеш ли да седнеш на стола? — попита Морийн, разкъсвана между състраданието към пребитото момиче и страха от наказанието,

което я очакваше и нея, ако Мики я уличи в измама. Защото всички до една всяка нощ скриваха по някоя и друга десетачка от него.

— Не, не мога... боли ме... — изохка Ели през зъби. Устните я боляха и едва говореше.

— Хайде, Синди, да я отведем в леглото.

Повлякоха Ели към леглото във втората спалня, където спяха Ели и Морийн. Синди спеше при Мики.

— Иди в банята и донеси кана с топла вода и малко памук — нареди й Морийн и Синди неохотно тръгна към банята.

— Боже мой, добре те е подредил! — възкликна Морийн, докато измиваше кръвта от лицето й. — Разцепил ти е устната, а носът ти е подпухнал здравата. — Докосна го с пръст и Ели изпищя, а Морийн се разтревожи не на шега. — Уф, никак не ми харесва видът ти! Страхувам се да не ти е счупил носа или челюстта... Май ще се наложи да те замъкна до болницата.

— Не... — изплака Ели. — До утре ще се оправя... остави ме сега, искам само да поспя... да си поема дъх...

— Щом се прибере, Паула ще те прегледа — успокои я Морийн. — Нали е работила две години като медицинска сестра, та ги разбира тези работи. Тази нощ тя е на Парк Лейн, затуй ще позакъснее, но тя е най-добрата от нас, когато трябва да се лекуват рани.

Ели кимна и затвори очи. Болеше я навсякъде, носът й беше безчувствен и не можеше да диша през него. Въпреки болките трябваше да се опита да заспи. Когато към три през нощта Паула се върна, Ели вече бе заспала и Морийн отиде в стаята на Паула — най-опитното момиче в екипа на Мики Шонъси — вече от две години работеше само за него и той не смееше да я налага, защото му носеше най-много пари. Паула дори бе удостоена със самостоятелна стая и някои други привилегии като най-опитната проститутка. Двадесет и пет годишна, тя наистина бе работила като медицинска сестра, но се бе забъркала в любовна история с някакъв стажант-лекар и я бяха принудили да напусне болницата. За спомен й остана дъщеря, четиригодишна, която бе дадена за отглеждане на едно бездетно семейство, но Паула всеки месец изпращаше пари. Освен това Паула и Мики бяха някакви далечни братовчеди и той не й взимаше парите до последното пени — най-ценната й привилегия, за която другите момичета можеха само да мечтаят.

Паула седна на леглото до Ели и ахна:

— Господи, този път е прекалил! — Леко докосна подпухналия нос на спящата Ели. — Носът ѝ е счупен, а виж и челюстта ѝ... струва ми се, че е опасно изкривена. Нищо не мога да направя за нея, трябва да я прегледа лекар.

— Мики ще ни избие всичките, ако повикаме лекар без разрешението му.

— Ами ако с нея се случи нещо...

— Е, това ще е по-малкото зло! — лекомислено възкликна Морийн, но в следващия миг се изплаши. Ами ако опасенията на Паула се окажат основателни и се появи някой полицаи? — Дали да я преместим в някаква квартира на другия край на града... Например на южния бряг на Темза? Там е пълно с болници. Ще потърсим отделението за спешна помощ. Можем да кажем, че сме я намерили на улицата... била е нападната или нещо от този сорт... — Морийн се замисли. — А защо да не кажем на Мики? Ако не му се обадим, знаеш какво ни очаква!

— Не, не бива да научава за болницата... Ще му кажем само, че сме я завели при една моя приятелка, за да се възстанови.

— Но как така? Не смея да лъжа Мики... нали го знаеш какъв е... С теб е различно, ти изкарваш повече от нас и с теб той винаги е по-снизходителен. Не искам да съм на мястото на горката Ели!

Паула разбра, че Морийн няма да се осмели да направи нещо зад гърба на Мики. А самата тя знаеше, че с Мики човек не можеше да се шегува. Припомни си как преди време се опита да мине на самостоятелна практика и той не се поколеба да я напердаши яката. Без закрилата на Мики нямаше да удържи доходния район около Парк Лейн, нямаше да може да събира парите, с които преживяваше, както и парите за издръжката на малката си дъщеря, която за нея сега бе най-скъпото същество в този вълчи свят.

— Добре. Ще измисля нещо. Но нито дума на Синди, ясно ли е? За да закрепим влиянието си върху Мики, тя е способна на всичко.

— Нито дума, обещавам — прошепна Морийн, доволна, че ще се отърве от грижите около Ели.

Паула огледа още веднъж раните на Ели, която спеше с подпухнали клепачи и отворена уста, с тъмни кръгове около очите, с

белези по бузите и със странно изкривена челюст. Имаше синини по ребрата, по краката, кръв по пръстите.

— Ох, знаех си още от началото, че с това момиче ще имаме проблеми! Казах го на Мики, но той ми се изсмя. Тя не е като нас. Прекалено е образована за начинаеща в занаята.

— Но нали и ти си учила?

— Да, но аз съм много по-разумна от нея. А виждала ли си какво чете тя? Може ли момиче като нея да оцелее сред проститутките на Мики Шонъси?

— Май че Лили я домъкна тук...

— Да, знам. Но има още много други неща, за които ти не подозираш.

— Може би всичко ще се уреди по някакъв начин.

— Глупости! Още в самото начало му казах, че тя не е за нашата компания, и ако трябва, пак ще му го тръсна в лицето. Е, както и да е, сега не можем да направим нищо друго, освен да я оставим да поспи.

— Тя оправи малката зелена възглавница под главата на Ели и стана от леглото.

На следващата сутрин Мики излезе рано от къщата. Според уговорката с Паула, Морийн заведе Синди до магазина на Марбъл Арч уж за да ѝ покаже някаква евтина, но ефектна рокля, с която можела да завърти главата на Мики. Синди, която си въобразяваше, че е най-очарователното момиче от екипа, веднага тръгна към магазина. Щом се хлопна външната врата, Паула влезе в стаята на Ели.

— Сега хоризонтът е чист. Можеш ли да станеш от леглото?

— Да, струва ми се, че ще мога...

Паула се зае да ѝ помага в обличането, защото пребитото момиче едва раздвижи скованите си крайници.

— Спусни този воал пред лицето си и сложи слънчевите очила. Така ще скриеш белезите и синините. Не искам да привлечем вниманието на минувачите.

— Къде отиваме? — промърмори Ели.

— В някоя болница. Ще потърся лекар в най-отдалечения квартал. Не искам да рискувам да си навлека гнева на Мики. Трябва да мисля и за моята малка Черил. Ще те замъкна до болницата, но оттам

нататък ще трябва сама да се оправяш. Ти си умно момиче и все ще измислиш нещо, с което да обясниш на лекарите откъде са тези синини.

Погледите им се кръстосаха и те разбраха, че повече думи не са нужни.

— Благодаря ти — промълви Ели.

Паула кимна, но нищо не отвърна, защото трескаво обмисляше подробностите и евентуалните усложнения.

Ели можеше да ходи, но много бавно и слизането от третия етаж им отне доста време — квартирата бе на последния етаж на масивна сграда от началото на века. Стори им се, че измина цяла вечност, докато завият зад ъгъла и поемат по пряката, но след като Паула хвана първото такси, което се изпречи пред погледа ѝ, двете момичета въздъхнаха облекчено. Каза на шофьора да ги откара към Кингс Крос. Оттам с метрото стигнаха до болницата „Сейнт Джордж“, където Паула потърси една своя позната от курса за медицински сестри. Пред входа на сградата тя се спря и ѝ каза:

— Е, Ели, вече си далеч от Мики. Съмнявам се, че ще се досети да те търси чак в този южен квартал. Спешното отделение е в дъното на онзи коридор. Те ще се погрижат за теб. Не ми се вярва да се видим някога, защото няма да се върнеш повече при Мики, нали?

Ели се опита да се усмихне, но болката в челюстта ѝ обезобрази усмивката ѝ в мъчителна гримаса.

— Желая ти този път да имаш повече късмет — потупа я по рамото Паула. Бързаше да се измъкне оттук, успокоена, че успя да се погрижи за Ели. Сега трябваше да се прибере час по-скоро, за да не я изпревари Мики. Ще му каже, че се е върнала с лекарствата от аптеката и за своя безкрайна изненада е открила, че Ели е избягала от квартирата им.

— Още веднъж ти благодаря, Паула — прошепна Ели. — Надявам се да не пострадаш заради мен.

— Ох, дано ми се размине — въздъхна Паула, махна с ръка, обърна се и пое към изхода. Токчетата ѝ отекнаха по плочките на коридора. Ели постоя още малко и бавно се запъти към спешното отделение.

Каза им, че я пребил мъжът, с който живеела, но отказа да съобщи името му. Спомена, че тя го била ядосала и с това го накарала

да избухне и да я бие до самозабрава. Нейна била вината, защото много добре знаела колко бил ревнив и мнителен. Дори когато се появили трима полицаи, Ели отказа да говори повече. Поставиха шина около челюстта и носа ѝ, бинтоваха ребрата ѝ, погрижиха се и за останалите ѝ рани. На въпроса на жената в полицейска униформа тя отговори, че е съвсем сама, без родители, и се грижи сама за себе си от седемнадесетгодишна възраст. Оттогава живеела с този мъж и досега всичко било наред, само да не беше толкова избухлив... Знаела, че той я обича и много съжалявала, че му дала повод да я ревнува. Да, не би било зле и той да си получи заслуженото, но нали той отново ще ѝ се къдне в горещата си обич, веднага след като тя се върне в дома им. Лошото е, че сега, с тази изкривена челюст, не може да говори по-силно, но твърдият поглед на големите ѝ сиви очи ясно показваше на жената в полицейска униформа, че повече нищо няма да изтръгне от нея. И понеже се касаше за случай на битово насилие, според закона те не можеха нищо да предприемат, ако тя не поиска намесата на блюстителите на реда.

— Глупава малка крава — рече жената в полицейска униформа на другите двама полицаи, застанали зад нея. — Никога няма да ги разбера тези девойки. Още нямат двадесет, а са твърди като гранит. Бих искала да го докопам онзи хубостник, който така я е подредил, за да му тръсна обвинения по всичките параграфи в закона, които могат да свършат работа. Кой знае, може пък да го хвана и в други нарушения... Но не мога да разбера как една жена приема насилието от страна на мъжа като доказателство за неговата любов към нея.

Съзнателно говореше по-силно, за да може Ели да я чуе, макар че на Ели ѝ се искаше в този миг да им изкрещи в лицата: „Какво общо има това с любовта? Нищо не знаете за мен и никога няма да го узнаете! Самата аз не подозирах докъде ще стигна, когато преди две години и половина слязох от автобуса на Виктория Коуч Стейшън...“

Но когато вдигна глава, тримата полицаи бяха изчезнали надолу по белия коридор.

Никого не познаваше, нямаше при кого да отиде, а в джоба си имаше само две лири и половина. Мъкнеше със себе си малък куфар, в който бе нахвърляла оскъдното си бельо, четката за коса, тоалетната

чантичка и снимката, на която тя и майка ѝ се бяха снимали. Нямаше цел, нито приятели в огромния студен град, от които да потърси помощ. Нямаше и роднини, при които поне да пренощува. Избяга от пансиона заедно с Джени — друго момиче, с участ, подобна на нейната.

След като двете размениха няколко общи фрази и непознатото момиче ѝ разказа за патилата си, Ели я помоли да я вземе със себе си, но Джени категорично ѝ отказа:

— Нямам нужда от спътница като теб. Много си неопитна. Нищо не знаеш за живота, с нищо няма да се справиш. Защото не си била в изправителен дом. За пети път се опитват да ме окошарят, но и този път ще успея да им избягам. Ще изчезна далеч на север, чак в Шотландия, но ще го сторя така, че да си мислят, че съм се скрила в някое от предградията на Лондон.

Впечатлена от самоувереността на непознатото момиче, Ели плахо попита:

— А как ще го постигнеш?

— Повече никакви въпроси, ясно ли е? Защото ще бъда принудена да започна да те лъжа, а не понасям лъжите. — Джени загрижено огледа Ели. — Всъщност на колко си години?

— На седемнадесет.

— Хм, не ти личи! Мислех, че си колкото мен.

— А ти на колко си?

— Скоро ще навърша петнадесет. Имаш ли родители?

— Майка ми умря, а баща ми... — Ох, нищо не знаеш ти, нищичко... Навън е тъй студено и всичко е грозно, грозно!

— А пък аз искам да се махна отук. И то колкото се може по-скоро! Как си с мангизите?

— Ами... нямам. Но знам откъде могат да се набавят.

— Откъде? — остро попита Джени.

— В къщата, където живеех. Баща ми винаги си крие парите в метално ковчеже в най-долното чекмедже на шкафа.

— А колко пари има там?

— Не знам, но съм виждала доста дебела пачка банкноти.

— Има ли друг обитател в къщата?

Ели поклати глава. Баща ѝ работеше в клиника на другия край на града, по-малката ѝ сестра отдавна бе в един диспансер извън града и

през деня къщата оставаше пуста.

— А имаш ли ключ?

— Не. — Тя никога не бе имала свой ключ, защото баща ѝ не ѝ позволяваше.

— А какво е това място? Голяма или малка къща, едноетажна или...

— Голяма къща, на четири етажа.

— А прозорците?

— Прозорците са с външни рамки.

— Да не са двойни?

— Не.

Джени кимна, доволна от отговорите на Ели.

— А какъв е адресът?

Смътно подозрение накара Ели този път да отговори уклончиво:

— Ще ти го кажа само ако ме вземеш със себе си.

Джени кисело се усмихна, но в очите ѝ се долови неволно възхищение.

— Май не си толкова глупава, колкото изглеждаш. Добре. Тази вечер ще се заемем с твоята къща. Съгласна ли си? Само трябва да изчакаме да изгасят лампите и да ни настанят в леглата.

— Ами какво ще кажем на другото момиче? — Те спяха по три в стая.

— Няма да посмее да гъкне. Познавам по очите ѝ, че е прекалено изплашена и мисли само за собствената си кожа. Но не бива да говорим пред нея, разбра ли ме?

Под внимателния поглед на Джени Ели си изяде вечерята.

— Май не знаеш кога отново ще можеш да ядеш, познах ли? — захили се тя и посегна към нощницата си. Третата обитателка в стаята, дебело и глупавото петнадесетгодишно момиче, хъркаше шумно, когато Ели и Джени станаха от леглата и на пръсти се приближиха до вратата. Двете момичета се измъкнаха безшумно и по смълчаните коридори се добраха до прозореца на партера.

Отвън ги очакваше дългата, пуста алея в градината пред болницата. Джени познаваше по-добре района от Ели и веднага пое ролята на водач.

— Разбираш ли, винаги съм била добра в ориентирането в непознати места. Спомням си, че преди седем месеца съм минавала

оттук. Почакай малко, докато огледам какво може да се набави наоколо...

— Ама какво ще търсиш? — недоумяващо я изглежда Ели.

— Ще огледам съседните магазини, глупачке! За какво, според теб, ме натикаха в оня гаднярски изправителен дом? За тършуване по магазините, ясно ли ти е?

— Аха...

— Помня последния път, когато жената зад щанда повика полицията и аз отново се озовах в кафеза. Противна история, дори не ми се говори за нея, но какво ли не се случва на човек, когато няма пукната пара в джоба си... Опитах се да я умилоствя, плаках, повторих й, че три дни не бях хапвала, но нищо не помогна. Не мога да ги разбера защо вдигат такава врява за стока за две-три лири. Тях бълха ги ухапала, но на мен това ми струваше още осем месеца пандиз. Но сега по-добре да не мисля за миналото. — Момичето огледа притихналите сгради. — Хм, тук ли си живяла? — Внезапно подозрение премина през главата й. — Да не би да са те изгонили, защото си надула корема?

— Моята история е толкова дълга, че сега няма време да ти я разказвам — уклончиво отговори Ели и спря пред висока къща във викториански стил. — Ето, тук живеех.

— Добре. Нека да видим през кой прозорец ще се опитаме да проникнем вътре.

Ели затаи дъх, треперейки от страх, че в следващия миг някой минувач ще изкрещи зад гърба й, но Джени учудващо бързо откри един прозорец, който се поддаде на натиска на ножа й и се разтвори със скърцане.

— Да не си посмяла да палиш лампите! — предупреди я Джени. — Нали помниш разположението на стаите?

Чекмеджето на шкафа на баща й се оказа заключено — Ели си спомни, че той винаги отключваше с ключа, закачен на верижката към джобния му часовник, но Джени отново извади ножа, насили ключалката, отвори чекмеджето и радостно ахна, когато напипа металното ковчеже. По-късно, когато преброиха парите под уличната лампа на десет преки от къщата, се оказа, че са се сдобили с шестдесет лири и три шилинга.

— Сега имам достатъчно, за да си наема квартира и да си потърся някаква работа.

Джени нищо не отговори. „Нека да продължава да си вярва, че ще успее да се справи в този мръсен живот — помисли си тя. — Но аз няма да постъпя като нея и макар че съм по-млада, ще се уредя много по-добре. Ох, но как да я оставя сама! Такива наивни хлапачки като нея винаги си патят жестоко. Е, ще трябва да се научи да се справя и сама, само че е нужно да е по-хитра и по-смела.“ Джени реши да научи новата си приятелка първо на най-полезния урок — да си пази парите — затова щеше да задигне парите от чантичката ѝ, когато тя я остави на пейката до нея и тръгне към гишето за автобусните билети.

Когато Ели се върна, чантата ѝ беше на пейката, ала Джени беше изчезнала. Ели не очакваше Джени да похарчи пари за автобуса, защото вече знаеше, че Джени винаги предпочиташе да пътува на автостоп — така ѝ излизало много по-евтино, пък и доста по-весело, бе ѝ казала Джени и побърза да добави безцеремонно:

— Но това не е работа за такива като теб. Още на първия завой всеки шофьор ще удари спирачките и ще те завлече зад крайпътните храсталаци. Ти трябва да пътуваш с автобуса.

Ели оцени разумния съвет, но щом отвори чантата си, за да остави вътре билета си и рестото от две лири и четвърт, не намери останалите пари, а само къс омазнена хартия, опаковка от сандвича на Джени, на който бе надраскано с разкривен почерк: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“.

Момичето бе така шокирано, че дъхът ѝ секна. Ужаси се от мисълта, че е изгубило всичките си пари, и се свлече на пейката, сломено и отчаяно. Очите ѝ се насълзиха, надигна се и завлачи вдървените си крака към дамската тоалетна. Надвеси се над умивалника и се разхлипа. Сепна се, защото вратата се отвори, и припряно започна да се плиска със студената вода. В този миг чу съобщението към пътниците за нейния рейс.

Потънала в мрачни размисли, изплашена от мисълта за предстоящите дни, тя не запомни нищо от това пътуване. Когато автобусът спря на гара Виктория, Ели слезе напълно объркана и безпомощна.

Огледа се уплашено. Пред нея се изпречи пълна жена на средна възраст, която търсеше с поглед в тълпата хората, които очакваше да я

посрещнат на гарата. Ели видя как пътниците се засуетиха около куфарите и пътните чанти, без никой да обръща внимание на самотната жена, и заговори учтиво с непознатата:

— Искате ли да ви помогна с багажа?

— О, колко сте любезна! Няма много такива като вас. Много ще ви бъда благодарна, ако ми помогнете да пренеса багажа до онази скамейка, а после все някак ще се оправя.

Ели изпълни молбата ѝ, но не посмя да претършува някоя от чантите. Само седна на скамейката до непознатата жена, без да откъсва поглед от нея, замислено хапейки долната си устна.

— Май са забравили да дойдат да ви посрещнат, а? Или пък автобусът ни е дошъл по-рано. И това се случва, макар че по-често автобусите закъсняват. Пристигнах тук, за да се видя с една моя приятелка, но нейният автобус навярно е закъснял... Искате ли чаша чай? Ще седнем до прозореца, оттам веднага ще видим дали ще се появи моята приятелка и мъжът ѝ.

Ели умираше за някакво топло питие. От миналия ден не бе слагала троха в устата си, но от ума ѝ не излизаше предупреждението на Джени: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“. Но тази жена не изглеждаше непочтена — добре облечена, на зряла възраст, с посребряла коса и майчинско лице...

— Няма нищо по-хубаво от чаша горещ чай — повтори жената.

— Благодаря ви — смотолеви Ели. — Чаша чай наистина ще ми дойде много добре. — Изпи не една, а две чаши и изяде дебело парче от вкусния ябълков пай, който непознатата жена ѝ предложи с любезна усмивка.

— Сега се чувстваш по-добре, нали?

За пръв път през този ден Ели си позволи да се усмихне.

— Да, много по-добре, много ви благодаря.

— Не зная какво е станало с твоите хора, но вече сме тук от час и половина, а никой не идва да те посрещне. Сигурна ли си, че някой ще те потърси?

Ели се изчерви и поклати глава в знак на отрицание.

— Миличката... — прошепна жената. — Нима никой няма да дойде да те посрещне? Е, кажи ми къде живеят твоите родители и аз ще ти обясня как да стигнеш дотам.

Жената не се изненада, когато смутеното момиче смънка, че няма къде да отиде, понеже никого не познава в Лондон.

— Няма къде да отидеш! О, скъпа моя... само не ми казвай, че си избягала от дома си!

В гласа ѝ не се долавяше упрек, напротив, сега стана още по-състрадателен, толкова нежен и съчувствен, че Ели се поотпусна и се разприказва.

— Не... не е точно така — заекна тя. Кое то всъщност бе чиста истина, защото тя повече нямаше свой дом.

— А къде са родителите ти? Не мислиш ли, че ще се тревожат за теб?

— Майка ми отдавна умря, а баща ми... баща ми ме изостави.

— О, бедното дете... — още по-нежно прошепна непознатата. — Но нямаш ли други роднини? Лели, чичовци или поне баба?

— Нямам. Никого си нямам.

— О, скъпа, толкова съжалявам. — Тя решително тръсна глава. — Тогава е било за добре, че си попаднала тъкмо на мен. Лондон не е място за малки и беззащитни девойчета като теб. Знам една квартира, много подходяща за теб. Там можеш да останеш колкото си искаш, докато се огледаш и си намериш подходяща работа. Имаш ли нещо против, ако се наложи да споделяш стаята с още три млади и красиви момичета?

— Не! — разгорещено отвърна Ели. Щом тази добродушна и отзивчива жена настоява, тя е готова да споделя стаята си не с три, а с тридесет момичета.

— А как ти е името, скъпа?

— Ели. — Това бе съкращението от истинското ѝ име — Елеонор Джордан, което бе решила да използва отсега нататък, макар че майка ѝ винаги я бе наричала Нел.

— Е, добре, Ели. Струва ми се, че е време да ставаме оттук. Трябва да се качим на още един автобус, но този път от градските. Скоро ще приключи работният ден и всички автобуси ще се натъпчат с пътници.

Тя грабна чантите си и благодари на Ели, когато момичето се наведе да вземе двата куфара. Двете тръгнаха към автобусната спирка. Жената настоя да плати билета на Ели. Пътуването се оказва продължително и Ели попита, озъртайки се с недоумение:

— Къде се намираме?

— В Айслингтън, скъпа, в северната част на Лондон. Моите познати живеят близо до следващата спирка. Те са очарователни, сама ще се убедиш, и веднага ще те харесат. Живеят много заедно и весело, без да обръщат прекалено голямо внимание на досадните трудности, от които се оплакват повечето момичета на твоята възраст.

Когато пристигнаха пред тясната и висока сграда, Ели се намръщи леко — отвън къщата изглеждаше занемарена и отблъскваща. Но жената ѝ кимна да продължи с нея и двете изкачиха с пъхтене три етажа, за да се озоват на таванската площадка. Но апартаментът, в който влязоха, се оказа топъл и светъл, от другите стаи долиташе весела глъч и тракане на чаен сервиз. Ели въздъхна облекчено и се опита да се успокои. Нейната благодетелка отвори една от вратите в преддверието и влезе в голяма стая. Вътре светеше телевизор, а в ъгъла млада жена гладеше яркорозова блуза, на канапето до нея друго момиче, по-младо и доста по-красиво, лакираше дългите си розови нокти — на Ели ѝ заприличаха на нокти на граблива птица, а трето момиче наливаше гореща вода от лъскав чайник.

— Здравсти, Лил! — провикна се тя към жената. — Както винаги, идваш тъкмо навреме. Дори е останал чай в кухнята. А пък тази коя е?

— Това е Ели. Бедното дете, намерих го, съвсем само, на гара Виктория. Няма къде да се приюти, няма семейство, няма роднини. Пристигнала е само с тези дрехи, които са на гърба ѝ, и с малко багаж. Затова съм сигурна, че няма да имате нищо напротив да я приберете при вас за ден-два, колкото да се окопити и да си стъпи на краката. Ели, това е Паула, там на канапето е Синди, а момичето, което глади блузата, се казва Морийн.

Трите съквартирантки я посрещнаха така сърдечно, като че ли бяха три корабокрушенки на самотен остров, на чийто пустинен бряг внезапно се е появила четвъртата им посестрима, оцеляла сред океанските вълни, макар да са я сметнали за отдавна загинала. Весели и приветливи, те я приеха, без да я отрупват с любопитни въпроси, макар че отначало Паула се разтревожи за нещо, но се успокои, когато Ели ѝ обясни, че наистина няма нито един близък не само в Лондон, но и в околностите му.

— Нямаш си никого! Но нали все някой се е грижил за теб досега? — недоверчиво я изгледа Паула.

— Е, имах сестра — срамежливо призна Ели, — но... но тя се разболя и я прибраха в някакъв диспансер.

— О, бедното дете... Ти май наистина никого си нямаш. Е, тогава ще останеш тук, при нас трите. Нали не възразявате, момичета? Ще спиш в стаята на Морийн. Съгласна ли си, Морийн?

— Ами то и без това леглото е двойно — безгрижно отвърна Морийн, — само искам да те попитам дали хъркаш?

— Не, не хъркам, поне така си мисля.

Лил остана за вечеря — Паула донесе голяма тенджера със спагети по болонски — и докато вечеряха, Ели трябваше да им отговори на десетките ловко зададени въпроси, вмъкнати посред разговора, на всякакви теми. Към девет часа момичетата станаха, за да се преоблекат. Изненадана, Ели ги попита със смаяно изражение на лицето:

— Но вие нощем ли работите?

— Ами че да — лаконично ѝ отговори Синди. — При това без почивка.

— Нощна смяна, така ли?

Те се закискаха и Ели се почувства като пълна глупачка, ала Лил им изшътка и ги изгледа строго.

— Те са заети в развлекателния бизнес, скъпа, за това работят предимно вечер.

— Аха... разбирам... — Това обясняваше всичко. — А ще може ли... как да го кажа... да намерят работа и за мен? Ще науча всичко, което се изисква. Знаете ли, аз много бързо усвоявам уроците.

— Добре, добре, скъпа, ще се погрижим и за теб. Първо да се настаниш, да си починеш, пък после всичко ще се уреди.

Към десет вечерта пристигна Мики Шонъси — представиха го на Ели като „братовчед на Паула“, което всъщност си беше самата истина. Добре облечен, представителен ирландец, с тъмноредена коса и с напевен акцент. Очите му, красиви като на всички ирландци, бяха сини като езерата на Киларней. Той много се заинтересува от Ели. Когато момичетата излязоха, той седна до масата в кухнята, наля си кафе и побъбри с Ели и Лил. Накрая Лил стана и напомни на Мики да я изпрати до дома ѝ — не искала да върви сама по тъмното, при това с тези тежки чанти и куфари, макар да живеела само през няколко преки.

— А ти си легни — майчински я посъветва Лил, докато събираше багажа си. — Момичетата няма да се върнат преди три, дори четири след полунощ. Можеш да заключиш вратата, защото всяка от тях си има ключ.

— Благодаря ви! — отговори разчувстваното момиче и грабна ръката на Лил. — Истинско чудо бе нашата среща. Не знам какво щях да правя, ако не ви бях срещнала.

— Няма нищо, сега се погрижи за себе си. Няма да е много лесно сама да се справиш в град като Лондон. И не забравяй да заключиш вратата след нас.

— Ще се отбия да те видя — обеща ѝ Мики. — Доста често идвам тук.

Ели изми чиниите — нито едно от момичетата не се бе постарало да ги измие, само ги бяха наkisнали в мивката, а след това разтреби кухнята. Подреди и спалнята, защото завари куп разхвърляни дрехи, списания, гримове и кремове. Окачи дрехите на закачалките в гардероба — до една крещящо ярки според нейния вкус — и събра бельото. Досега не бе виждала такива черни дамски чорапи — или мрежести, или много тънки и прозрачни. Всички обувки се оказаха с високи токчета. Тя никога не се бе качвала на обувки с високи токчета — баща ѝ мърмореше, че били вредни за ходилата, но сега веднага изпробва един чифт, поразтърпка се из спалнята, но бързо се олюля. Явно не бе свикнала с токчетата и веднага реши, че никога няма да си купи такива неудобни обувки.

Но леглото се случи много удобно, не помнеше друг път да е спала в такова меко и широко легло. Отпусна се, радостна, че този път Джени не се оказа права, като я съветваше никому да не вярва. Нали ако не беше добрата, отзивчива Лил, сега тя нямаше да е в това приятно и топло легло...

Всъщност леглото бе доста омачкано, чаршафите отдавна не бяха прани и гладени, възглавницата — дунапренова, ала тя се почувства в безопасност. Едва се държеше на крака от умора и може би това бе причината да си мисли, че е попаднала едва ли не в рая. Нали, ако Лил не я бе скрила тук, сега можеше да дреме в някой от полицейските участъци като безпризорна. Лил не забрави да я предупреди, че полицаите патрулират из цял Лондон и особено около гарите, за да прибират всички подозрителни новопристигнали.

Ели реши, че може да остане при тези любезни и мили момичета поне докато новите ѝ хазяи я изтърпят, а тя още от утре ще потърси работа и щом събере малко пари, ще се изнесе в самостоятелна квартира. Баща ѝ не се месеше в работите ѝ още откакто тя бе на единадесет, така че защо трябваше сега да мисли за него? Най-важното ще е да си намери работа. Може би сервитьорка или продавачка. От баща си бе запомнила доста медицински термини, така че можеше да постъпи като момиче за всичко дори в някоя аптека. Трябва да се хване с нещо, с което ще може да се справи. Може би няма да е зле да попита Мики — изглеждаше ѝ доста отракан. А защо пък да не си опита късмета в развлекателния бранш, като Морийн, Синди и Паула... Прозя се, намести възглавницата и в този миг се почувства много самотна. Замисли се къде ли е сега сестра ѝ, как би могла да я намери. Зарови лице във възглавницата и сълзите ѝ потекоха. „Ще те намеря, Маргарет, и ние двете отново ще бъдем заедно... Ще те открия, където и да си, ще ти обясня всичко, което се случи с мен, и то така, че да можеш да ме разбереш и оправдаеш...“

Уморена, тя се унесе в сън и когато, към два след полунощ, Морийн се прибра в спалнята, Ели спеше непробудно.

В леглото, в болницата, Ели си спомняше с тъга тези отдавна отминали дни, смаяна от разкритието каква наивна и простодушна глупачка е била, когато за пръв път бе дошла в Лондон. Та тя нищо не е разбирала! Дотогава всичко в живота определяше баща ѝ, макар че в дома ѝ, на Уорик Роуд 17, животът бе доста скучен и еднообразен. Именно там е бил нейният дом, нейният свят, но тя въобще не е подозирала колко различен и жесток е външният свят. Доста скъпо ѝ струваше този урок.

Момичетата и Мики ѝ се струваха като красивия принц, заобиколен от трите добри феи. Водеха я на разходки из града, възкликваха съчувствено, когато тя им се оплакваше от безсърдечния си баща, позволяваха ѝ да изпробва тоалетите им, обаче нито веднъж не ѝ позволиха да облече някоя по-дръзка минипола или да изпробва гримове им.

А животът в бащиния ѝ дом беше еднообразен и човек можеше да умре от скука. Често оставаше сама, защото баща ѝ се

интересуваше само от себе си и не можеше да разбере, че дъщеря му се нуждаеше от повече топлина. Сестра ѝ, Маргарет, също се държеше доста хладно с нея! Самата Ели много я обичаше и дори се стремеше да я защитава от суровия им баща, но Маргарет не откликваше на опитите за сближаване. Всичките съученички на Ели си имаха приятелки, канеха ги на гости, излизаха заедно, само на нея това бе забранено. Баща ѝ винаги заявяваше кисело, че не му е приятно да вижда непознати физиономии в дома си.

С пациентите му положението беше напълно различно, освен това нямаше опасност някой от тях да дойде на гости за вечеря. Ели не можеше да разбере защо хората посещават кабинета на баща ѝ, след като той се държи толкова студено и отчуждено. Как понасяха надутото му самомнение, че той и само той най-добре знае как се лекува всяка болест? Може би хората обичат да изпълняват безпрекословни нареждания, защото така се освобождават от отговорността, особено когато се касае за тяхното здраве.

— Бог ми е свидетел, че маниерите му са направо непоносими! — чу веднъж тя как възкликна някакъв раздразнен пациент. — Студен е като ледник, но пък съветите му нямат цена, а това, в края на краищата, е най-важното, за което ходим при лекарите. Ако не беше толкова добър в професията си, никога нямаше да стъпя в кабинета му!

Ели не разказваше много за недостатъците на баща си, но за останалите обитатели на къщата не след дълго стана ясно, че е била лишавана от елементарна нежност и топлина. Паула, която беше номер едно в екипа на Мики, поразяваше Ели с познанията и осведомеността си. Освен че бе по-умна от другите две момичета, тя привличаше Ели и със способността си да гледа реалистично на живота, да се ограничава неизменно в рамките на възможностите си и да се възползва дори и от най-незначителните си предимства. Така Ели неусетно започна да ѝ подражава — слушаше, наблюдаваше, копираше от нея, като се стараяше това да не бие на очи.

Морийн, номер две в йерархията, имаше добро сърце, но четеше прекалено много жълтите вестници, пълни с плиткоумни съвети и блудкави истории. По характер беше отстъпчива и с нея лесно можеше да се споразумее човек, стига да не се касае за нещо рисковано. За разлика от Паула, Морийн нито веднъж не се опита да се противопостави на Мики, но щедро даряваше Ели със съветите си.

Най-лошото бе, че Морийн се страхуваше прекалено много от Мики. Но образоваността на Ели я караше да я гледа със страхопочитание, защото тя самата бе слабо образована. А пък Синди към никого не се отнасяше с уважение. Животът ѝ бе посветен изцяло на грижите за собственото ѝ благополучие. Веднага щом схвана ролята на Мики в преразпределението на териториите, тя се постара да очертае своя периметър и ревниво бдеше да не бъде изместена от някоя от съквартирантките си. Започна да се прехласва по Мики и оставаше сляпа за недостатъците му. През първите две седмици следеше зорко като ястреб новодошлото момиче, готова да покаже ноктите си, ако Ели се опита да заеме мястото ѝ в леглото на Мики. Успокои се едва когато се увери, че нищо не я заплашва. Оттогава престана да обръща внимание на Ели, считайки я за прекалено наивно и непрактично момиче, което само си е губело време да чете и да учи. Според Синди на едно момиче са му нужни единствено физически данни, за да впрегне в мрежата си някой глупав мъж (тя смяташе, че освен обожавания от нея Мики, всички останали мъже ги бива само за секс и за печелене на пари), който, ако жената си е на мястото, ще ѝ подсигури с всичко необходимо за един сносен живот, така че тя да не е принудена да работи.

От трите момичета само Синди си вършеше работата с въодушевление — за нея сексът бе необходимост, като кислорода, а щедротото заплащане го правеше още по-желан.

Много по-късно, когато си припомняше тези отдавна отминали дни, Ели проумя, че през цялото време всички в квартирата на четвъртия етаж са я тласкали постепенно, обмислено, към нейния упадък, към примирението с мисълта да се присъедини към техния начин на живот.

— Харесваш ли момчетата, мъжете въобще? — случайно я попита Мики една вечер, когато останалите три момичета се приготвяха за „нощната смяна“.

— Никого не познавам. Баща ми казваше, че съм прекалено малка, за да се срещам с момчета.

— Ами тогава защо не излезеш, да се огледаш, да срещнеш някой симпатичен мъж? Не те ли вълнува тази идея?

Ели го погледна и в едрите ѝ сиви очи внезапно се появи сянка на надвисващо прозрение.

— Искаш да кажеш... като Паула, Морийн и Синди, така ли да те разбирам?

„Хм, доста бързо схваща“ — помисли си Мики.

— Ще помисля. — Мики предпазливо отклони въпроса ѝ. — Може би ще успея нещо да ти уредя.

Ели се загледа през прозореца, трескаво обмисляйки дали да го попита за най-важното. След дълга пауза се реши, преглътна сковано и въпросът сякаш неволно се отрони от устните ѝ:

— А плаща ли се добре?

Паула учудено вдигна вежди към Мики и той внимателно огледа стройната фигура на Ели.

— Зависи... зависи на какво ще заложиш.

Ели го погледна в очите и попита:

— За какво намекваш?

Момчетата се спогледаха. Такава безцеремонна откровеност бе нещо необичайно дори и в техните кръгове, където можеха да се чуват какви ли не реплики и оценки. „Може би — помисли си Мики — не е чак толкова неопитна, макар да изглежда неузряла.“

И тогава той ѝ обясни играта. Тя нито се изчерви, нито отвърна погледа си от пронизващите му очи, не показа, че се страхува или отвращава. Накрая Паула не издържа и се намеси:

— Щом баща ти е лекар, сигурно ти е говорил за половия живот?

— Да — сухо и лаконично отвърна Ели.

— Но не ти е разрешавал да го правиш с момчетата, нали? — недоверчиво я попита Синди.

— Не.

— А ти как мислиш... ако се научиш да го правиш, ще можеш ли да доставяш удоволствие на мъжете? — уж неволно подметна Мики.

— Аз... — Ели прехапа устни. — Аз мога поне да опитам.

— С тази твоя външност няма да имаш трудности. Мъжете харесват хубавите момичета като теб и нищо чудно да изкараш доста пари. — Той се спря, остави я да осмисли думите му и продължи: — Защото ние похарчихме много пари за теб, Ели. Храна, квартира, водихме те къде ли не, пътувания, билети и прочие — а онези две лири и половина, с които дойде при нас, не стигат дори веднъж да напълним пазарската кошница. Пресметнах, че само през последната седмица

сме похарчили за теб петдесет пъти повече от твоите две лири и половина.

Ели го изглежда смаяно.

— Нямах представа, че толкова много... — Гласът ѝ се разтрепери.

— Е, ти си ни задължена и това е всичко. — Той погледна към Паула, която веднага схвана подканата и се зае да подклажда огъня.

— Можеш да си върнеш всичко, което си изхарчила, с печалбата само от две-три нощи — обади се тя с престорено равнодушен тон.

Ели се залови за думите ѝ като удавник за сламка.

— Да, това ще уреди всичко между нас, нали?

— Няма проблеми. Тогава ще се отнасяме с теб като равна на нас и освен това ще ти останат пари за харчене... за дрехи, за гримове, за развлечения, за всичките тези неща, които са ти били забранявани от баща ти. Ще живееш като нормално, модерно момиче, а не като Пепеляшка в кухнята.

— Но...

— А ние ще те научим на всичко. Защото за нас отдавна няма тайни, нали, момичета?

— Дори знаем повече, отколкото е необходимо — обади се Синди.

Очите на Ели се разшириха от учудване, в гласа ѝ се прокрадна съмнение:

— Но вярвате ли, че мъжете ще ми плащат добре за сексуални услуги?

— Да.

Настъпи тягостно мълчание. Всички очакваха решението ѝ и от това колебанията в душата на Ели се усилиха още повече. Не можеше повече да се отлага мигът на посвещението ѝ в най-древната професия. Нямаше накъде да бяга — Мики се бе постарал да заварди всички възможни пътища за бягство и спасение. Той очакваше от нея да се залее в сълзи — та тя бе тъй неопитна. Такива момичета, когато се сблъскат с жестокия избор, често устройваха неописуеми сцени. Но тя не пророни дори една сълза. Само сведе поглед към дланите си, нервно кършейки пръсти. Тогава Мики видя как тялото ѝ потръпна в безпомощен жест и тя отчаяно махна с ръка. Жестът можеше да се

тълкува като израз на примирение със съдбата, но след малко Ели изправи глава. Кръвта се бе отдръпнала от лицето ѝ.

— Добре — тихо отрони тя с безцветен глас, сякаш съобщаваше, че е готова да я опаковат в някакъв кашон, за да изпратят в далечно пристанище. — Ще бъде както желаете.

„Каква глупачка съм била! — мислеше си Ели сега, разкъсвана между презрението и съжалението заради безпомощността си. — Те отлично са знаели какво вършат, само аз съм си въобразявала, че решението е зависело от мен.“ Още през първия месец тя навлезе дълбоко в трудния и рискован живот на уличните проститутки и макар да изкара много повече, отколкото дължеше на Мики за онази първа седмица, той продължи да ѝ удържа пари за „неизбежните разноси... за всичките тези дрешки, които съм ти накупил, за фризьорката, за гримовете, за квартирата...“.

Струваше ѝ се, че никога няма да успее да му се издължи, докато накрая започна да проумява, че от този капан измъкване няма да има. Бяха я уловили като птичка в клетка. Мики на бърза ръка изостави любезностите и съчувствията, превърна се в коравосърдечен работодател, който не се колебае да прибегва до наказания, ако я улови в някакво прегрешение, като най-тежкото бе да му носи по-малко пари от очакваната сума. Тя откри, че той е пристрастен към кокаина, чиято цена растеше ежеседмично, а това никак не спомагаше да се укротява избухливият му нрав.

Опита се да спести някоя лира, но се оказа много трудно, защото Мики редовно пребъркваше джобовете ѝ. Той лично купуваше презервативи за момичетата си — хвалеше се, че при покупка на едро му излизали доста по-евтино — и така тя успя да скъта съвсем оскъдна сума. Не смееше да рискува с повече, защото Мики знаеше отлично колко би могла да изкара в своя участък и ако му носеше по-малко, нищо хубаво не я очакваше.

Ели не се опита да потърси сестра си, докато не стана на осемнадесет — сега вече не можеха да я заплашват като малолетна с изправителния дом. Още на следващия ден тя позвъни на мисис Робсън, прислужницата в дома на баща ѝ на Уорик Роуд 17, която, без да прекрива строгите правила за поведение, наложени от него, се

опитваше да внася поне малко радост в живота на дъщерите му. Ели излъга за местонахождението, като каза, че живее при кръстницата си, и веднага попита какво става с Маргарет. Рязко прекъсна опитите на мисис Робсън да научи нещо повече за живота на Ели, защото знаеше слабостта на прислужницата към клюкарстването. Ели бе позвънила от телефона на някакъв бар и затова не можеше да води продължителен разговор, но успя да научи най-важното: Маргарет не била в диспансер, а в клиника за душевноболни. Мисис Робсън ѝ съобщи адреса и телефонния номер на клиниката. Ели ѝ благодари и прекъсна връзката, за да се спаси от настойчивите въпроси, после набра номера на клиниката, изчака да повикат лекуващия лекар и узна, че сестра ѝ е физически напълно здрава. Да, позволявали посещения, но след уговорен по телефона час за визитация. Маргарет отново изпаднала в криза и трябвало да я приберат зад стените на клиниката. Когато Ели попита що за криза е преживяла сестра ѝ, лекарят ѝ обясни, че се касае за буйни пристъпи през неопределени интервали от време.

Смаяна, Ели остави слушалката и се отпусна на стола до най-близката маса. Маргарет да буйства! Кротката, плаха, свенлива Маргарет! Не... не... това не е истина. Макар дълбоко в душата си да съзнаваше, че се заблуждава. Нали и тя самата се бе сблъсквала в новата си професия с толкова много хора, кротки и смирени като сестра ѝ, които отчаяно се стремяха към промяна, към някакво вълнуващо, преобразяващо изживяване. Май ще трябва да се прости с мечтата някога да живеят заедно, двете сестри, сами, без деспотичния им баща. Върна се в къщата, без да помни по кои улици е минала, и през следващите дни бе тъй притихнала и сломена, че Мики се изплаши, че се е разболяла. Дори прояви загриженост към нея — нещо доста необичайно за Мики. Един следобед, когато тя въобще не стана от леглото, той дотолкова се разтревожи, че реши да пожертва няколко лири и позволи на Паула да повика лекар, който обяви, че Ели страда от лека форма на депресия.

— Очевидно е живяла прекалено напрегнато. Нека да си почине, може би не ѝ достига сън, за да се възстанови. Наскоро е загубила доста от теглото си.

— Но... да не е пипнала нещо? — любопитства Мики.

— Не, няма нищо телесно, освен слабеенето. Може би е преживяла някакъв шок.

— Шок ли? Какъв шок?

— Научих, че много се е притеснила за съдбата на сестра си — намеси се Паула.

— Е, това обяснява всичко. Почивка, повече сън, силна храна и два пъти дневно от тези витамини. Кажете ѝ да дойде в кабинета ми след две седмици, за да ѝ предпиша още нещо, ако се наложи.

Когато лекарят си замина, Мики попита Паула:

— Какво беше това за сестра ѝ?

— Ели научила, че са я вкарали в някаква психиатрична клиника. Май нямало много надежди, че сестра ѝ ще оздравее.

— Хм, това обяснява всичко... Макар че не може да отсъства прекалено дълго.

„Егоистично копеле!“ — изруга Паула и отиде в стаята ѝ. Завари я заспала в леглото, с хлътнали бузи и сенки под очите, бледа като платно. Придърпа одеялото ѝ и се заслуша в тежкото ѝ дишане. Замисли се колко бе преживяла Ели, откакто попадна в екипа на Мики. „Само Бог знае защо реши да постъпи така — помисли си Паула. — Какво ли не съм видяла, но никога досега не бях попадала на момиче като тази Ели...“

Когато след седмица Ели се съвзе, повече нито веднъж не спомена името на сестра си, но в мрачното ѝ мълчание се спотайваше непоколебима решителност. От останалите единствено Паула забеляза тази промяна в поведението ѝ, но нищо не каза на Мики и на другите момичета.

„Безкрайно съм задължена на Паула — повтаряше си Ели, докато плахо се наместваше, за да облекчи болката от счупените си ребра. — Но най-важното е, че сега съм свободна!“ Затвори очи и усети как стаята около нея заплува в унеса на болезнените спомени. Две и половина години робия, безкрайна върволица от мъже, без да запомни нито едно лице... „Не, това повече никога няма да се повтори! Каквото и да ми струва, ще се измъкна от тази дяволска клопка! И поне две седмици с нищо няма да се занимавам. Та кога за последен път съм имала почивка?“ — припомни си тя. Баща ѝ не одобряваше безделието, за него това бе проява на ненужна и вредна екстравагантност. Това я подсети за нещо. Бавно се надигна и протегна ръка към чантата си.

Зарови с ръка в джоба на чантата, където бе оставила две банкноти по двадесет лири. Парите си бяха нейни, а не на Мики. Може да си купи някое списание или шоколад. На душата ѝ олекна, когато пръстите ѝ докоснаха банкнотите. А когато оздравее напълно, ще печели само за себе си. Повече няма да позволи на нито един мъж да заграбва парите ѝ, които печелеше с толкова унижения и рискове. „Никога!“ — закле се Ели. Защото нямаше да забрави жестоките уроци на Мики Шонъси. Закани се също, че за нищо на света няма да се лишава през нощта от благословената ласка на съня, а през деня ще яде, и то само най-доброто, дори и по четири пъти на ден. Най-хубавото в цялата история бе това, че Мики не подозираше къде се е скрила. Вярваше, че Паула няма да я предаде, нито пък Морийн. Опасно бе само със Синди, но тя също не знаеше скривалището ѝ. Значи е приключено с този най-мрачен, непоносимо тежък период от живота ѝ. И повече никога, никога няма да се повтори. Решена бе да избира сама какво ще предприема, без ничия намеса. Защото само тя има право да разполага с живота си. Сега най-важното бе да реши с какво ще се заеме оттук нататък.

ГЛАВА ТРЕТА

Елизабет Уоринг пристигна на летището Хийтроу в Лондон с вечерния полет на конкорда и взе такси до центъра на града. Ръмеше леко и нощният въздух бе влажен, но ободряващ. Тя потръпна и се загърна в самуреното си палто. Въздъхна радостно, когато се прибра у дома и затвори външната врата зад гърба си. Още си спомняше как агентът по недвижими имоти ѝ бе описвал къщата като „истинско бижу“, но всъщност беше ремонтирана странноприемница. Добре, че Лулу, нейната мургава камериерка от Карибските острови, се бе досетила да пусне централното отопление на максимална степен.

Остави чантата си в преддверието и отиде във всекидневната, за да провери съобщенията, записани от телефонния секретар по време на нейното отсъствие. Сред многото съобщения откри две от свои клиенти, които очакваха пътуване до Лондон в близките десетина дни и се надяваха да прекарат приятно времето си с нея. Единият бе доста щедър тексаски богаташ, а другият — не по-малко богат австралийски магнат. Елизабет се усмихна радостно и веднага им позвъни, за да потвърди ангажиментите.

Но последното позвъняване бе по-особено — оказа се, че е от нейния отдавнашен приятел Филип Фолкнър.

— Нали още не си преминала към лоното на вегетарианците? — весело заговори кадифеният му баритон. — Надявам се, като се върнеш в Лондон, да приемеш една скромна покана от стар приятел за тиха, интимна вечеря. Копнея да чуя най-новите ти истории, защото може да се окаже, че както е тръгнало, пред мен ще се отворят вратите само на твоя дом. Позвъни ми веднага щом се прибереш от Щатите. Умирам от нетърпение да науча всичко, което става с теб. Доскоро.

Останалите съобщения бяха скучни и делнични — напомняне от зъболекаря ѝ за предстоящия преглед, подобно обаждане от очния лекар за нейните контактни лещи, трето позвъняване от магазина за химическо чистене — много съжалявали, но не били в състояние да отстранят петното от черната ѝ рокля от копринен шифон въпреки многократните проби. Може би, ако им подсказе от какво се е

получило това петно... Елизабет съблече бежовия костюм от жарсе и наметна любимия си пенъоар от тъмночервено кадифе, обу пантофките си и отиде в кухнята, за да приготви от любимия си чай „Ърл Грей“. Върна се във всекидневната и се настани зад писалището, отключи средното чекмедже и извади папка от червена кожа, от онези, каквито използваха счетоводителите. Погледът ѝ набързо се спусна по колонките с цифри: червени — отляво за разходите и черни — отдясно за приходите — след което се вторачи в сбора под най-долната черта. Още пресмяташе какви промени би могла да очаква в баланса си през идния месец, когато телефонът прекъсна заниманието ѝ. Грабна слушалката и радостно извика:

— Папа! Такава изненада! Не очаквах, че тъкмо днес ще ме зарадваш! Казвай по-бързо какво става с теб.

— Обаждам ти се, защото няма на кого да се оплача, освен на теб — сърдито заговори баща ѝ със стегнатия си маниер на висш офицер. — Толкова отдавна не сме се виждали! Мога да се отбия при теб за предстоящия уикенд. Ще тръгна в петък, затова ще трябва някъде да пренощувам, а това не е разрешено в моя клуб и ще пренощувам при теб. Нали не възразяваш?

— Разбира се, че не... — Елизабет винаги можеше да промени плановите си, щом пристига баща ѝ — събитие, което се случваше доста рядко. — Ще си прекараме чудесно, както през онези наши уикенди в миналото: без гости, без официалности, само двамата на масата пред традиционното неделно меню.

— Добре... но има нещо ново. Може да ми се наложи да помъкна със себе си и добрия стар Тигър. И той е остарял като мен, горкичкия, а няма да е много любезно от моя страна, ако го оставя на грижите на Мерсер.

Мерсер беше ординарецът на генерала, който винаги бе ненавиждал кучетата от всички породи. От своя страна Тигър се отплащаше на Мерсер със същата неприязън или както се казва „чувствата им бяха взаимни“, затова ординарецът и кучето в никакъв случай не биваше да остават сами.

— Добре, но ще го оставим да спи в кухнята — предупреди го Елизабет. — Няма да го пусна нито в спалните, нито във всекидневната, защото ръси косми навсякъде. Не искам да карам моята Лулу да чисти след него цяла седмица!

— Добре, ще се погрижим за това — уморено въздъхна генералът, което за Лиз означаваше, че може да избегне срещата с Тигър.

— Искаш ли да те посрещна на гарата?

— Ще бъде чудесно, ако те видя на перона. Реших да дам отпуск на Мерсер за този уикенд, защото искал и той да посети дъщеря си.

— С кой влак пристигаш?

— Тръгвам в три и петнадесет, а ще пристигна на гара Падингтън в пет без четвърт. Ще успееш ли?

— Дори ще бъда там преди теб!

Баща ѝ изсумтя недоверчиво и издаде звук, наподобяващ кучешки лай, но всъщност така звучеше смехът му по телефона.

— Но после да не искаш да ти купувам балони за благодарност, че си ме посрещнала?

Елизабет се засмя, доволна, че застаряващият ѝ баща все още не е изгубил окончателно чувството си за хумор.

— Е, папа, тогава до петък.

Но баща ѝ искаше още да си поговорят.

— Имаш ли някакви вести от брат си?

— За последен път ми писа преди месец и половина.

— Аз пък не съм получил нито ред от него вече повече от половин година. Може ли да е толкова зает, или само се преструва?

— Наистина има много работа. Сам знаеш, че не им е леко на адвокатите на държавна служба. По цял ден търчат из канцеларии, министерства и съдилища.

— Знам само това, което пишат във вестниците — недоволно промърмори баща ѝ, но прозвуча по-скоро като опит за оправдание. Елизабет отлично познаваше как се променя настроението му, особено когато се засягаха семейни въпроси. И в този миг си спомни, че следващата седмица е годишнината от смъртта на майка ѝ.

— Кажы какво искаш да направя за теб? Няма да пожалея нито пари, нито време, за да те зарадвам, папа. Дори ще се опитам да го довлека на нашата семейна вечеря в събота.

— Няма да е зле. — Баща ѝ се опита да заговори рязко и сухо, като офицер пред строя, но не му се удаде да я заблуди. Прекалено добре го познаваше, за да се хване на тази клопка.

— Но не разчитай много на това — предупреди го Елизабет. — Знаеш, че календарът му е гъсто изписан с часовете за предстоящите срещи.

Баща ѝ отново изсумтя недоволно.

— Моля те, папа, не му се сърди. Забрави ли, че с нетърпение очаква да получи назначение като съдия?

— Добре. Тогава ще ме спасява от глобите за паркиране. Омръзна ми да ме глобяват всяка седмица като някакъв жалък емигрант.

— Папа, прощавай, но имам още много работа. — Днес Елизабет нямаше настроение да слуша поредната бащинска лекция за доброто старо време.

— Е, да, разбирам. — Гласът му прозвуча така, че тя се почувства виновна и лекомислено реши да смени темата, като му обеща, че ще го зарадва в събота с любимото ястие, обилно подправено с къри. — И то по твоята рецепта, папа — завърши тя.

— Сега пък и това ли трябва да изтърпя! Вече никой не може добре да приготвя месо с къри. Онзи ден Мерсер ми спомена, че всички сегашни готвачи са пълни некадърници. Всъщност цялата работа е в това, че той не обича тази подправка, нали не харесва нищо индийско...

— Е, до петък — прекъсна го Елизабет, постави слушалката и стана от стола. — О, господи — сепна се тя, — какво още трябваше да свърша днес? — И в този миг импулсивно взе решение, върна се при телефона и набра добре познатия номер.

— Гласът ти ми прозвуча доста унило, не мога ли сега да ти помогна да се отървеш от това кисело настроение? — попита тя, когато отсреща се обади Филип.

— Наистина никак не ми беше весело без теб. Защо никога не ме каниш да те придружавам в твоите разходки извън града, та дори и извън страната? Можеше да запазиш две места в самолета, в салона за първа класа, а пък аз щях да поема разноските за хотела.

— Ако си въобразяваш, че съм готова да изгубя един от дългогодишните си клиенти само защото един от най-старите ми приятели скучае и се чуди с какво да се залови...

— Защо ми се струва, че се опитваш, и то напразно, да се пребориш с желанието си да се срещнеш с мен още сега? — закачливо

подметна Филип.

— О, скъпи! Нека да не започваме отново! Не си чак толкова самотен, нали?

— Напротив! Всички ме изоставиха и се усещам като захвърлена стара вещ.

— Горкият Филип! Слушай какво ми хрумна. Защо не прескочиш до мен на вечеря, в събота? Ще можеш да поплачеш на рамото ми.

— Не, скъпа, дори сълзи не ми останаха. Но пък ми останаха две бутилки от любимото ти шампанско, „Жеври-Шамбертин“. Толкова е хубаво, че наистина ти иде да се разплачеш!

— Но вземи само една бутилка, защото очаквам папа в събота.

След кратка пауза Филип изруга в слушалката:

— Ах, ти, пакостнице! Защо не ме предупреди по-рано?

— Не мога да му откажа това, Филип, точно сега никак не е удобно — утешително подхвана Лиз.

— Така ли? И защо, ако смея да попитам? — Филип Фолкнър умееше, както никой друг, да долавя и най-слабите признаци за влошаване на настроението ѝ, дори и да се намираше на другия край на света.

— Е, това не е тема за разговор по телефона.

— Значи съм познал, че нещо се е случило с теб!

— Да, и ти ще бъдеш единственият, който ще го узнае.

— Добра или лоша е новината?

— Сега нищо няма да ти кажа, както няма да ти го кажа в присъствието на баща ми. Ще ти обясня по-късно, но при условие че с нищо не се издадеш пред баща ми. Ще се опитам да доведа и брат си на вечерята.

— Нима? Доколкото съм осведомен, напоследък той води доста напрегнат светски живот и всяка вечер е ангажиран, поне за месец напред.

Елизабет се разсмя, Филип винаги съумяваше да я изтръгне от меланхолията и отчаянието. Може би защото бе така погълнат от собствената си личност и на всичкото отгоре шокиращо циничен, но едновременно с това никой не можеше да ѝ даде по-хладнокръвен и по-разумен съвет от него. Освен това винаги ставаше много весело, когато той и брат ѝ се озоваваха на масата заедно. Брат ѝ никак не бе доволен от приятелството ѝ с Филип, защото му бе сърбал попарата

като ученик от по-малък клас в Итън. Елизабет също се дразнеше от някои странности на Филип Фолкнър — може ли един мъж да обръща толкова голямо внимание на жилетките си, на гримирането, на цигарето си?

— Филип Фолкнър е изостанал от модата поне с четиридесет години — лаконично го бе охарактеризирал брат ѝ преди време. — Той си въобразява, че може да се облича като някое денди от времето след Първата световна война, но още не е решил на кого да подражава. Кой разумен мъж ще се държи като него?

Но Елизабет бе харесала Филип от пръв поглед — той я очарова с уменията си да се наслаждава на живота, гледаше на всичко с лекота и снизходителност, като че ли светът бе в краката му, понякога с насмешка, но редувана с пристъпи на философска отчужденост, и безпогрешно се събираше само с такива като него — „надушват се като краставите магарета“, презрително коментираше брат ѝ. Филип нямаше никакви амбиции, за разлика от десетките мъже, с които Лиз се бе сблъсквала, и може в това да бе тайната, че тя и досега не бе срещнала по-приятен компаньон от него. Нищо чудно на това да се дължеше и странныят факт, че си остана най-запазен от връстниците си. Когато бе по-млад, не едно и две женски сърца бяха разбити от пагубното влияние на обаянието му, макар и примесено с доста женствени елементи. Неотразимият му чар бе неговото най-силно оръжие и същевременно неговата зла орис. Ала красотата му бе започнала да увяхва, въпреки че полагаше сериозни усилия да се бори с неумолимия ход на времето... но поне се стремеше да живее така, както вярваше, че заслужава да живее един безупречен джентълмен. Това му вдъхваше сила и увереност да понася промените на света около него и да си остава все така приятен и очарователен.

Именно от него Елизабет научи как да се справя с трудностите, без да слиза усмивката от лицето ѝ. Тъкмо сега се нуждаеше от мобилизация, защото не искаше да разтревожи до смърт баща си и брат си с мрачната диагноза, която бе донесла от Ню Йорк. Пък и те нямаха да я разберат така добре, както Филип, и не подозираха, че тя всъщност е една скъпо платена проститутка. Баща ѝ си мислеше, че Елизабет живее с издръжката след развода си с Майлс Кокс-Уоринг (Елизабет реши да махне досадното Кокс от името си, защото означаваше на латински „бедро“ и можеше да събуди насмешливи

асоциации сред по-образованите ѝ клиенти). А брат ѝ си въобразяваше, че тя все още се занимава с връзките с обществеността и медиите. Освен това той бе толкова зает с издигането си, че нито веднъж не си зададе въпроса защо не знае служебния телефон и адрес на компанията, към която работи сестра му.

Филип бе нейният учител по стил и обноски, пак той ѝ помогна да започне като скъпоплатена куртизанка, като я запозна с богати и изискани мъже. А тя, на свой ред, следеше за всеки слух, пуснат по адрес на Филип, и при всяка от срещите им двамата се заливаха от смях, удивени от тъпотата, суетата и алчността на членовете на светското общество. Освен това Филип, който бе по-стар от нея и много по-обигран, ѝ бе много полезен с обширните си познания. И той, и тя, произлизаха от един и същи социален слой: родът на Филип бе много древен, докато Елизабет можеше да проследи прадедите си до крал Хенри VIII. Баща ѝ се пенсионира като бригаден генерал от кавалерията, а майка ѝ бе най-малката дъщеря на дванадесети поред барон, чийто земи постепенно са били разпродавани, парцел по парцел, а парите — изхарчени. Харвил, родът на баща ѝ, все още владееше къщата, която предшествениците им бяха обитавали през последните триста години, но имението на дядо ѝ по майчина линия бе съвсем занемарено след продажбата на земите около него. Парите от наследството едва стигнаха, за да изпратят брат ѝ в Итън и след това в Кеймбридж. Елизабет се омъжи, когато бе на двадесет и една, за богатия и благопристоен Майлс Кокс-Уоринг — симпатичен на пръв поглед, но всъщност отегчителен и склонен към напълняване. Ала през 1954 г. от всяка девойка се очакваше да сключи почтен и изгоден брак колкото бе възможно по-скоро, затова всички завиждаха на Елизабет Уоринг за бляскавата сватбена церемония в църквата „Сейнт Маргарет“, в Уестминстър, щедро платена от младоженеца. Всичко беше както се изискваше според строгите традиции, включително великолепия снежнобял булчински воал, шестте шаферки в рокли от тафта и пищния сватбен банкет в Дорчестър.

Но още през първата брачна нощ тя изпита горчивината от прибързания си избор — половите сношения с Майлс се оказаха дотолкова разочароващи, че тя реши още от следващата нощ да поиска отделни спални. Две години по-късно избяга от дома си с един млад французин, учител по ски, който успя да я научи как люби истинският

мъж. Съпругът ѝ, подтикван от майка си, се реши на постъпка, доста смела за края на петдесетте години — заведе дело за развод, като цитира името на любовника ѝ, ала Елизабет, след като размисли и си припомни някои странности в поведението на Майлс, го заплаши, че ще го изобличи като хомосексуалист. Той на бърза ръка изтегли документите за развода, предпочитайки да го обвинят в най-стандартна изневяра — за целта намери някаква проститутка, завлече я в хотела в Уортинг и така неимоверно облекчи развода им, но бе забравил да съобрази, че брат ѝ, със своите връзки във всички съдилища, ще успее да уреди нечувано щедро обезщетение за поруганата чест на сестра си.

Най-добрите години за нея бяха шестдесетте. Живееше само за да се наслаждава на всеки миг, преследваше неуморно насладите, след като се бе убедила, че не е редно да се изпълва с презрение към секса само заради разочарованията от нощите си с Майлс Кокс-Уоринг. Случваше се и с други мъже да остане незадоволена, ала винаги успяваше да си намери партньор по свой вкус. С открито сърце, с радостна усмивка посрещаше всеки следващ ден, уверена, че я очакват нови приключения, харесваше всичко и всички около себе си, но без да се влюбва истински, докато най-после, през лятото на 1963 година не срещна Хосе-Луис де Сантос на игрището за поло в гвардейския клуб. Това бе една от онези прищевки на съдбата, от които винаги губим дъха си. Тя винаги бе харесвала мъжете и обожаваше ласките им, но досега нито веднъж не се бе влюбвала така страстно — още не я бе докоснал, а тя вече боготвореше земята, по която той стъпваше. Никой не можа да разбере какво чак толкова откри тя в този професионален играч на поло, с крака, леко изкривени от непрекъснатото стоене на седлото, който твърдеше, че е аржентинец и говореше испански с напълно неразбираем акцент, какъвто е бил на мода в Испания може би през XVIII век. Претендираще да е аристократ и за целта сам бе прибавил благородната частица „де“ в името си, но всъщност той бе роден като гаучо — поради това яздеше превъзходно и бе ненадминат в играта на поло. Но в същото време се славеше като съвършен лъжец и страстен ухажор, особено към по-богатите и по-издигнатите в обществото жени. Носеха се слухове, че бил несравним любовник. За Лиз Уоринг, вече преживяла десетки леки флиртове, срещата с него се оказа съдбоносна — оттогава насетне тя не погледна друг мъж.

Той ѝ причини адски страдания. Не спазваше никакви обещания, не връщаше заемите си, изневеряваше ѝ безброй пъти, без да обръща внимание на плаحوвете ѝ.

Но тя явно си бе изгубила ума по него. Родителите ѝ смаяно вдигаха рамене, брат ѝ не можа да повярва, когато узна за безразсъдното ѝ опиянение.

— За бога, Лиз, този тип е измет и нищо повече! Всички го знаят, само ти си ослепяла и оглушала. Не разбираш ли, че той е само едно жиголо? Готов е да се продаде на всяка развратница, която ще вдигне залога, и след като се разделиш с последния си грош, той няма да те погледне повече. Та той те използва, при това по най-безсрамен начин! Ти си му позволила да се намъкне в къщата, която Майлс купи за теб, при това съм готов да се обзаложа, че никакъв наем не плаща, освен това ти го хранутиш и обличаш. Нима нямаш капчица достойнство?

— Предпочитам да имам него.

Той отчаяно разпери ръце и се втурна навън. Напусна красивата къща на Кадоган скуеър, която според клаузите на делото за развод оставаше на нея, но само след два месеца Лиз я продаде, за да плати комарджийските дългове на Хосе-Луис. Майка ѝ получи сърдечен удар и никога не успя да се възстанови напълно. Когато тя умря, бащата на Лиз горчиво укори дъщеря си като егоистична и жестока, интересуваща се само от своя любовник, от „онзи женкар и прахосник“. Но след пет години отношенията между Лиз и Хосе-Луис се влошиха до неузнаваемост. Една нощ той закъсня повече от обичайното, а щом се прибра, веднага ѝ заяви, че я напуска, за да върне в Южна Америка. Няма друг изход, защото изгубил огромна сума на карти, а съперникът му бил от онези мрачни типове, които не прощават, ако някой се опита да ги измами.

— Ако остана тук, с мен е свършено. Нямам друг изход... — Млъкна, погледна я набързо и продължи: — Е... има някаква надежда да се измъкна, ала всичко зависи от теб.

— Какво мога да направя? Знаеш, скъпи, че за теб съм готова на всичко! — Мисълта, че го губи, изглежда, още не бе стигнала до съзнанието ѝ, защото добави: — Ако си решил да се върнеш в Аржентина, аз ще дойда с теб. Може би ще си намеря някаква работа.

— Не. Не мога да те накарам да се лишиш от семейството си, от приятелите си...

— Никой в моето семейство вече не желае да разговаря с мен. А приятели... да, освен Филип, нямам си никого. Така е, откакто сме заедно, любими, и то само защото аз го пожелах.

— Но ти никога не си била в Аржентина. Никак не искам да се връщам там, но ако се наложи, предпочитам да съм сам. — Замисли се и след малко продължи: — Ако се наложи... Ти, само ти можеш да ме спасиш.

— Но как? Вече привършвам парите... продадох всичко, което си струваше. Какво, по дяволите, трябва да направя, за да намеря тези проклетите пари?

Той се обърна към нея и за пръв път схвана какво я бе смущавало в израза на лицето му още от първата им среща — странната безизразност, сякаш зад това гладко лице нямаше душа и никога не е имало. В следващия миг тя се досети — искаше от нея да продава тялото си. Но го попита, за да е напълно уверена в кошмарното си предположение.

— Какво още мога да продам? — прошепна тя.

— Не да продаваш... — сърдито ѝ се сопна той. — Предпочитам да говорим с какво може да се търгува.

— Какво да се изтъргува? — машинално повтори Лиз, пронизвана от най-жестоката и безмилостна болка, която някога бе изпитвала. „Кажи го! — мислено му заповяда вцепенената жена. — Ще те накарам да го кажеш, копеле проклето! Ще ги кажеш тези думи или аз ще призная, че съм полудяла!“ Усети колебанието му и от облекчение ѝ притъмня пред очите. „Няма да го каже! — щастливо си каза тя. — Не може да се реши, защото това не е за казване. Защото ме обича, още ме обича!“

— Той ще изгори разписката за дълговете ми, ако прекараш нощта с него.

От тези думи Елизабет се вкамени.

— Така ли! Значи говорим чисто и просто за едно по-скъпичко изчукване, така ли? — изкрещя тя. — Значи е от ония с тлъстите пачки в джобовите. Колко му дължиш?

Хосе-Луис промърмори нещо неясно.

— Не чух! Колко, повтарям, колко?

— Десет хиляди лири. — Сега бе негов ред да настръхне, готов да се развика в безпомощна ярост. О, колко добре познаваше тя

всичките му номера, колко дълго се бе оставяла да я омайва с тях! „Защо — мълком крещеше тя, — защо, господи, защо?“

— Той сигурно счита, че аз заслужавам тази цена. Да не си ме похвалил пред него?

— Той просто те намира за изключително привлекателна.

— Това важи за още много мъже. Но никога не съм срещала кандидат да ми плати десет хиляди лири за една-едничка нощ. По-добре ми кажи името му. Не бих се продала на сляпо дори и за тази внушителна сума.

Той ѝ каза името му, тихо, почти колебливо, сякаш се опасяваше, че някой ги подслушва.

— О, да, той наистина е страхотно богат... с този нефт как няма да е богат. Че какво са десет хиляди лири за мъж като него, след като наскоро плати почти цял милион за някакъв кон?

Хосе-Луис потръпна, сви рамене, но отново стана нетърпелив, а тя, гледайки го вече с други очи, разбра, че той въобще не се е съмнявал, че ще успее да я убеди. Сделката с тялото ѝ вероятно дори е била уредена още там, върху зеленото сукно на масата, при това идеята не е била на онзи шейх, тъпкан с петродолари, а на нейния любим. „Исусе Христе! Любов ли? Как съм могла да обичам този негодник, този боклук? Брат ми се оказа прав, но аз не посмях... или не исках да му повярвам. И сега, какво да правя? Защото повече няма да мога да го понасям. Изгубих най-хубавите си години заради него, похарчих всичките си пари, скъсах с приятелите си, с най-близките си хора...“ Искаше да скочи и да го халоса в лицето, искаше да одере тези очи, да разкъса гладката му мургава кожа, да види как ще рукне кръвта му. Но не, това бе невъзможно — кръвта му бе прекалено студена, за да покапе от раните му. Но странно, когато заговори, гласът ѝ звучеше спокойно:

— Би ли ми обяснил подробностите около тази малка сделка?

— Ще отидеш... аз ще те заведа... в къщата му в Болтънс. Ти ще останеш там, а аз ще си тръгна с чека.

— Не! — хладно го отрязва Лиз, изпълнена с ледена решителност. — Ще отида сама, без теб. И никакви чекове. Искам ги кеш. Да се броят на приносителя, нали така се казва? Аз съм тази, която ще изработи тези пари или поне се предполага, че ще си ги заслужи.

Искам да ги видя, да ги пийна, да ги поддържа в ръката си, преди да ти ги донеса.

Той се намръщи.

— Или ще бъде моето, или се оправяй сам! — Този път повиши тон, заговори необичайно рязко, но може би най-лошото бе, че той веднага склони и отстъпи. „Нима съм била способна да говоря с такъв властен тон!“ — учуди се тя и сподави смеха си, защото усещаше, че ако сега се разсмее, ще последва ужасен пристъп на истерия.

В гърдите ѝ се надигна такова отвращение към него, че сама се изплаши от промяната. Ала ѝ прилоша от презрението, което изпитваше към самата себе си. „Бях чувала за хора, готови да продадат родната си майка за чаша уиски, но той е първият мъж, който се кани да продаде жената, на която се е клел в любов, и то заради дълг на покер!“ Тази изгаряща мисъл се запечата в главата ѝ като жигосана.

След една седмица дълга черна лимузина спря пред хотел „Кремърн Гардънс“, където бяха отседнали, и Елизабет се настани сама на задната седалка, а шофьорът подкара към Болтънс. Върна се точно след час и щом се показва на прага, Хосе-Луис нетърпеливо подскочи.

— Е, как мина?

— О, добре, даже много добре. Той е очарователен мъж, и при това доста надарен.

Стори ѝ се, че усмивката му помръкна, но се оказа, че е било само за миг — в очите му проблесна зле прикрита алчност.

Елизабет метна палтото си на канапето.

— Ще се срещна отново с него. Следващата седмица, за по-малка такса, разбира се. Ти не си способен да поставяш по-скромни изисквания при заплащането, а с такъв приказно богат арабски шейх това създава доста лошо впечатление. И защо ме излъга, че ставало дума за дълг от игра на покер? — Говореше бавно и апатично, изглеждаше напълно спокойна, дори равнодушна и примирена. — Ти сам си ме предложил на него, това е цялата истина. Забелязал си, че той ме е харесал, и си решил да извлечеш по-тлъста печалба.

Тя се завъртя на токетата си и опънатата ѝ ръка неочаквано се стовари върху лицето му с такава сила, че плесникът ѝ изплющя като удар с камшик. Аржентинецът политна назад и се стовари върху

шезлонга зад гърба му. Върху зачервеното му от удара лице се появи израз на пълна изненада.

Тя се приближи към шезлонга и се наведе над него с гневно лице и пламтящ поглед.

— Ти, алчно, егоистично копеле! Ти си въобразяваш, че можеш да играеш ролята на сводник и да си пълниш джобовете, така ли е? — Засмя се горчиво. — Не и за моя сметка! Ако реша да печеля пари като проститутка, тези пари ще бъдат мои и само мои! Ето ги, тези проклетни пари! — Размаха пред лицето му пачката с банкноти. — Аз ги спечелих, а не ти! Никой мъж няма да пипне парите, които ще спечеля с пот на челото си или с разтваряне на краката! Ти си само един мръсен парцал и нищо повече! Вън от къщата ми! — Той скочи на крака и вдигна ръка, за да я удари. — Стой! Не се опитвай да ме докоснеш! Филип!

Вратата се отвори и влезе Филип Фолкнър заедно с още един млад мъж с атлетическа фигура.

— Вън! — изкрещя Елизабет на доскорошния си любовник така рязко, че той изтръпна от страх. — Вън от моя дом, вън от моя живот! Само една дума... само една дума да си отронил по мой адрес и ще изпратя в полицията сведенията за историята между теб и онази седемнадесетгодишна дъщеря на един от най-прочутите английски лордове. Ясно ли ти е какво ще ти се случи след това?

Черните му очи проблеснаха яростно и с див поглед огледаха двамата мъже, застанали зад гърба ѝ. Обсипа я с невъзможни за разбиране испански ругатни, но страхливо отстъпи назад, докато накрая се добра до страничната врата и хукна надолу по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж.

— Чудесно се справи! — изръкопляска Филип. — Обзалагам се, че няма да забрави този добър урок!

Ала Елизабет се свлече в шезлонга, закри лицето си с ръце и избухна в неудържим плач.

— Моля те, Лиз, недей да плачеш... стига, Лиз... Мислех, че вече никога няма да те видя обляна в сълзи.

— И аз така си мислех, но се оказа, че съм се лъгала... Какво щях да правя, ако не бях споделила с теб за този отвратителен сводник? Ами за Лусинда Коулпорт?

— Стига, Лиз, умолявам те, спри да плачеш! Моля те... измокри този великолепен костюм, ето... почакай, ето, вземи моята кърпичка. Робин, дали да й налеем една чаша бренди?

— Не, не си мисли, че плача за него — изхлипа Лиз и избърса очите си. — Глупости, за него не ми е жал! Плача за своя погубен живот, за това, че съм била глупава, лекомислена и безгрижна. Колко хора ми повтаряха, че той е негодник, но нито веднъж не ги изслушах докрай. И ти ми го каза, и папа, и брат ми...

— Струва ми се, че си изпаднала в криза, но това е съвсем естествено, когато се разочароваш от любимия човек. Зная какво ти е, защото и аз съм го преживял, при това неведнъж. Разбирам те, помня как и аз бях заслепен, знам какво означава да изпаднеш в плен на сляпото обожание. Всеки от нас трябва да го преживее поне по веднъж, иначе не може да твърди, че е живял истински.

— Никога, никога няма да позволя да се повтори това, никога!

— Ех, Лиз, тепърва ще поумнеееш — снизходително прошепна Филип и я погали по главата.

— Не! Стигат ми житейските уроци! Знаеш ли колко изкарах тази вечер? Няма да повярваш! Десет хиляди лири стерлинги! — Лиз се изсмя горчиво. — И ще ти кажа още нещо. Оказа се, че се забавлявах през цялото време. Бях превъзходна в леглото, дяволски добра! Заех се със задачата си с жар и съм сигурна, че и той е останал доволен. — Изсмя се още веднъж. — Защото ми даде бакшиш. Виж... — Зад тлъстата пачка се показва още една, но по-тънка. — Още хиляда лири!

— Не съм и очаквал, че струваш по-малко — вежливо кимна Филип.

— Това ме задоволява напълно, защото ми компенсира част от разходите за... за онова...

— Да, разбирам за какво намекваш.

— ... така че ще мога да си платя дълговете, обаче тези тук... — Тя му подаде по-тънката пачка. — ... са за теб. Много съм ти задължена, Филип. Но на проклетото аржентинско копеле никога няма да му простя! Не подозирах, че се занимава и със сводничество. Отначало повярвах, че наистина е изгубил парите на покер.

— Едва ли. Той никога не е искрен. — Филип кимна, когато видя изненадата, изписана на лицето ѝ. — Да, повярвай ми, не се шегувам.

След като изхарчи твоите пари, той се е замислил откъде да спечели още и се е досетил, че може да се опита да изнуди стария Хю Коулпорт.

— Тя наистина ли е забременяла?

— Опасявам се, че е бременна. Според слуховете сър Коулпорт грабнал камшика и здравата напердашил този аржентински гаучо, защото е имал дързостта да заяви, че ако му се плати по-щедро, ще се погрижи да възстанови неопетненото ѝ име. Както е тръгнало, има изгледи да го изгонят отвсякъде.

Филип говореше с тон на човек, напълно доволен от себе си, особено след като неочаквано получи хиляда лири стерлинги.

— Ще приема този подарък, защото сега нямам право да бъда претенциозен, още повече че донякъде и аз имам принос за спечелването им. Сега и двамата сме ангажирани в сферата на услугите, но ти — с тялото си, а аз — с полезни сведения и съвети. — Погледите им се кръстосаха. — Да... мога да ти намирам изискани и надеждни обожатели...

— Клиенти, нали това имаш предвид?

— Е, добре, нека да бъдат клиенти. При комисионна за запознанството... да кажем, десет процента?

— Съгласна съм!

Стиснаха си ръцете, както е прието при всяка сделка.

— Ето, видя ли, скъпи? — обърна се Филип към красилия млад мъж зад него, който досега не успя да се намеси в разговора. — Ето какво се получава, когато някой осъзнае възможностите си. — Не е зле да запомниш този урок: никога не отхвърляй лекомислено предложенията, с които ще те отрупат хората, защото не знаеш дали после няма да съжаляваш.

Лиз, потънала в мисли, внезапно тръсна глава и вдигна очи към Филип:

— Какво ще кажеш за една дузина? Имам предвид само десетина клиенти, не повече. Ще ги посещавам по домовете им, за да не се налага да пръскам много пари за обзавеждане. Толкова много похарчих досега за тази къща, но мебелировката все още не е каквато би трябвало да бъде за една...

— Робин, скъпи, не зле да се оттеглиш. Събра ти се прекалено много за млад и невинен мъж като теб. Не е нужно всичко да знаеш.

По-добре слез долу и ме почакай в колата. Няма да се бавя. — Изпрати му въздушна целувка. — Ще се наложи да се погрижа, и за него... — Обърна се към Лиз и въздъхна. — Той е толкова очарователен... — Сви рамене и продължи с делови тон. — А сега да поговорим за твоята бъдеща дейност...

Лиз се сепна. Трябваше да се върне от спомените си в настоящото, защото чу последните думи на Филип:

— ... ще дойде ли?

— Извинявай. Не чух последните ти думи.

— Попитах те дали ще дойде брат ти. Обикновено се старае да избягва срещите с мен по всички възможни начини. Затова не очаквам сега да промени отношението си...

— Е, много добре знаеш на какво се дължи неприязънта му към теб! Ти го ужасяваш. Така е било, откакто се познавате, нали? Но на твоя въпрос ще отговоря с „Да“, и той ще присъства на вечерята, но аз ще се постарая всичко да бъде спокойно. Той не е виждал папа от доста време насам, а аз отлично зная как да напипам болното му място, така че ще го накарам да се почувства виновен... — Лиз остави слушалката, но не се върна към листата върху бюрото, изписани с цифри. Остана загледана през прозореца, с невиждащ поглед, зареян в миналото.

Филип, въпреки циничното си отношение към живота, се удиви, когато узна, че напоследък тя непрекъснато мислеше откъде да спечели още пари. Никога през живота си Лиз не се отличаваше с пестеливост. Живееше на широка нога, поръчваше шампанското с каси, избираше от най-скъпите труфели — черните, по две хиляди лири за килограм, а за дрехите пръскаше над петдесет хиляди лири годишно, плюс още пет хиляди за обувки. Бижутата ѝ бяха само от прочутата фирма „Маккой“, на чиято реклама гордо се виеше надписът: „Доставчик на Нейно Величество“. Неизменно избираше една и съща марка за автомобилите си — не признаваше нищо друго, освен червените мерцедеси, при това от спортните модели. Сменяше ги ежегодно. Къщата ѝ бе променена до неузнаваемост след намесата на осем декоратори от най-висока класа. Чантите ѝ бяха само от „Хермес“, а за фризури ѝ се грижеше самият Майкъл Джон.

Редовно посещаваше санаториумите, в които имаха достъп само съпругите на най-богатите бизнесмени, при това само в периодите, когато замисляха да сменят съпруга си с някой още по-богат и освежаването на чара на всяка от тях бе задължително — „Голдън Доор“ в Калифорния, „Шръблендс“ в Англия, „Грийнхаус“ в Арлингтън, Тексас или клиниката на Бирхер-Бенер в Цюрих. Понякога Лиз се усмихваше многозначително, защото срещаше съпруги на видни свои клиенти, които нямаха представа как е спечелила тя парите, с които заплащаше привилегията да споделя с тях сауната или залата с ваните за хидромасажи. Всъщност по какво се различаваше тя от тези алчни създания, за които най-важното бяха чековите сметки на съпрузите им? Когато пред погледа ѝ се изпречваше поредната петдесетгодишна дама, която дължеше богатството си на досегашните си четири брака, Лиз се изпълваше с презрение — никога не бе харесвала алчните и стръвни особи, за които зестрата е най-важно о достойнство на мъжа. С такива жени не умееше да се сприятелява — очите им трескаво оглеждаха бижутата на своите конкурентки, а умовете им бяха заети само с търсене на най-новите, най-оригиналните тоалети, докато подлагаха телата си на неимоверни страдания, за да смъкнат още някой килограм или да прикрият няколко бръчки. Омъжени курви, това бяха те, които се продават досущ като нея, но в замяна искат и още нещо — околните да се съобразяват с лицемерно надяната маска на благоприличие. Всяка от тези хиени размахваше пред очите на съседките си венчалния си пръстен, за да прикрие факта, че не се отличава много от обикновените проститутки.

Не се стесняваше от положението си и от професията си, защото знаеше, че от нея няма по-добра. Един мъж можеше да харесва или да не харесва Елизабет Уоринг, но не можеше да отрече превъзходството ѝ. Ала на всичко това скоро ще се сложи край... Веднъж усети, случайно, че китката ѝ е безчувствена, след това залитна и едва не се препъна, и то върху съвсем гладкия под в преддверието, а сетне започна да вижда двойно някои предмети. Тогава отиде при лекаря си — французин, който прекрасно знаеше с какво се занимава пациентката му и я преглеждаше два пъти годишно. Той ѝ постави зловещата диагноза, но Лиз не му повярва. Как е възможно да има мозъчен тумор, и то от злокачествените, от онези, които не подлежат на операция? Тя, която винаги се е радвала на желязно здраве, която не

помни някога да се е простудявала? Може ли да е истина това, господи!

„Не е справедливо!“ — идеше ѝ да изкрещи. Не че се страхуваше от смъртта, а защото безкрайно обичаше живота. Не вярваше в задгробния живот, смъртта бе край на всичко, вечният сън, а на всичкото отгоре онзи американски лекар ѝ описа най-старателно как точно ще се случи при нея — постепенно ще изпада във все по-дълбока кома, от която никога няма да се събуди... Като вариант за приключване на земния път не е чак толкова зле. Няма да има болки, лекарят ѝ се заклел в това, но през последните месеци ще се нуждае от болногледачка, защото няма да може сама да се грижи за себе си. Може би най-силно я вбесяваше мисълта, че ще бъде напълно безпомощна. Ако вярваше в неумолимия Бог, както вярват евреите, щеше да се утешава с мисълта, че е наказана заради греховете си, но тя отказваше да повярва в злокобната орис, дошла свише. Животът е такъв, какъвто си го създадеш сам ти, и никой друг не може да го управлява.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Към края на първата седмица от престоя на Ели в болницата се появи неочакван посетител. Унесена в страниците на „Студеният дом“ — роман, който ѝ бе донесла една от сестрите — тя не усети как някаква фигура се доближи до леглото. От всички легла в просторната болнична стая досега само при нейното не бе идвал нито един посетител.

Чу само как един познат глас я попита:

— Може ли да приседна на леглото? — Бавно се извърна и видя Морийн, усмихната, облечена с дрехи, които смяташе за най-подходящи за посещение в болница — скромна черна рокля, която никак не отиваше на бледата ѝ кожа и на светлокафявата ѝ коса, а освен това неприятно подчертаваше дългия ѝ нос и изпъкналите ѝ скули. Но силно гримираните ѝ очи оглеждаха Ели с искрено любопитство.

„Да, това може да е само Морийн — каза си Ели. — Паула е прекалено благоразумна, а Синди мисли само за себе си, докато на Морийн винаги можеше да се разчита. Или пък Мики я е изпратил, за да разбере какво става с жертвата му?“ Навярно страхът в очите ѝ я бе издал, защото Морийн ѝ заговори успокояващо:

— Не се плаши. Всичко е наред. Мики не подозира, че съм дошла да те видя. Макар че това вече няма значение, защото пак го тикнаха зад решетките.

Ели се надигна в леглото и протегна ръка към бележника и молива, защото челюстта ѝ още беше стегната в шината и не можеше да говори. „Как го хванаха? — написа тя. — Защо? Кога?“

— Никога няма да отгатнеш! Синди го продала на ченгетата! За тридесет сребърника! — Морийн кимна, доволна от изумлението, което се изписа по небинтованата част от лицето на Ели. — Тя знаела кога ще се среща той с пласъора на наркотици и пропяла пред онази полицайка, къдравата, нали я помниш? Е, а пък къдравата досега толкова пъти опандизвала Синди, че двете станали нещо като приятелки. Та Синди набрала телефона на полицейския участък и

нарочно си уредила среща с къдравата полицайка тъкмо там, където била срещата на Мики и пласъора. Сгащили го с един сак, тъпкан с торбички с кокаин, ама почти чиста проба, плюс две дузини амфетамин, нали така му викаха... така че сега и той, и пласъорът са прибрани на топло.

„Защо? — припряно надраска Ели. — За Синди питам.“

— Защото я напляскал предишната вечер. Наругал я, че не му снася достатъчно. Нали си я знаеш каква маниячка е на тема маникюр? Е, а пък той ѝ строшил две от ноктенцата. И тя се разфучала, побесняла като дива котка! Човек можеше да си помисли, че ѝ е отрязал два пръста, такъв вой вдигна! Както и да е, тя издебнала най-удобния момент и звъннала на ченгетата, когато той се изнизал навън. Да, ама и на нея не ѝ се размина! Те веднага довтасаха, след разпита на Мики, и ѝ наредиха да си събере партакешите и да се измита горе, на север, където всъщност ѝ е мястото! Така че ето ме тук. Искях да те зарадвам с добрите новини. Между другото, какво става с теб? — Морийн критично огледа Ели. — Е, май раните ти ще зараснат, ама носят ти хич не ми харесва... А каква е тая тел в зъбите ти?

„Счупена челюст — написа Ели. — Затуй не говоря.“

— О, значи Паула и този път се оказа права... — изпъшка Морийн. — Днес тя отпраши за Сътън, при хлапето си, ама не знам какво ще правим сега, като го няма Мики... Може би Тони ще поеме нещата, докато Мики кисне в пандиза. Той и преди движеше нещата, когато окошарваха Мики за сутеньорство. Той поне не си пада по drogата и не ни пердаши за щяло и нещяло... Ах, да, донесох ти нещо. — Подаде ѝ скромнен букет и няколко лъскави списания, в които снимките решително преобладаваха пред думите.

„Благодаря“ — написа Ели.

— А как дъвчеш? През сламка ли те поят?

Ели надраска на листа: „Само супички, каши, мляко и други такива“.

Морийн сбърчи нос.

— Пфу, че гадост! — В очите ѝ отново проблесна любопитство: — Ами... докога ще висиш тук, с тези марли, бинтове и телове?

„Не знам. Поне още седмица. Те знаят.“

— Е, добре, че не ти домъкнах някоя кошница с портокали — захили се Морийн.

В стаята се появи дежурната сестра и веднага се сопна на посетителката.

— Забранено е да се сяда на леглата на болните! Намерете си някой стол!

— Ами откъде да го изкопая? — непринудено я заговори Морийн.

Сестрата се огледа, но наоколо нямаше свободен стол.

— Можете да отидете в салона — заповяда тя. — На мис Джордан е разрешено да излиза от стаята.

Морийн помогна на Ели да навлече болничния халат, прекалено широк за фигурата ѝ.

— Брей! Ами че ти си цялата бинтована като мумия! Май яко те е натупал!

Салонът се оказа празен, затова те седнаха на два стола до прозореца и Морийн запали цигара, но се досети, че отново ще я нахокат, и побърза да отвори прозореца.

За всеки случай, така мога веднага да метна фасата през прозореца.

Ели написа в бележника:

„Какво стори Мики, като разбра, че съм изчезнала?“

— Едва не откачи! Наруга ни всичките, така, както само той си знае, но никой нищо не знаеше за теб. Нито аз, нито Синди, а Паула го излъга... Господи, не съм виждала друг път някой да лъже тъй хладнокръвно! Както и да е, една седмица беше истински ад, но дойде тази разправа с дрогата и той забрави за теб. Синди този път опра пешкира, за малко не я умъртви от бой... Кой знае, може би тъкмо затова го е издала на ченгетата. И тя избяга от нас. Прибрала се в дома на леля си в Салфорд и съм готова да се обзаложа, на каквото пожелаеш, че няма да бърза да се върне при нас. Както и да е, така поне успях да се измъкна и да дойда при теб, в тази скапана болница, но имам да ти казвам нещо важно. Ако искаш да се върнеш при нас, сигурна съм, че Тони ще те посрещне с отворени обятия. Е, не в онзи смисъл де, не се цупи, че пак ще те заболи! Май се очертава Мики да изкара едногодишна ваканция, в пандиза де, защото вече имал една условна присъда за сводничество. А Тони е по-кротък от него и най-важното — не се нахвърля с юмруци срещу момичетата си!

Ели леко поклати глава, за да покаже на Морийн, че не желае да приеме поканата.

— О, да, разбрах, не, не се вкисвай! Я по-добре се върни в леглото си, а? Лежи си там, нали трябва да се оправяш. Все си мисля, че всичко ще се уреди... Ще видиш как всичко ще тръгне към по-добро, когато Тони поеме напълно бизнеса на Мики.

„Всичко ще се уреди? И то към по-добро?“ — учуди се Ели. Не, нищо нямаше да се промени с идването на Тони Панакулис. Тя си спомни как тръпки я побиха от страх още при първата им среща...

Седеше на стола до кухненската маса, но си личеше от пръв поглед, че мислите му блуждаят някъде другаде. Изглеждаше прекалено елегантен и излъскан за тази мръсна, запусната кухня — явно не страдаше от липса на пари. Лицето му приличаше на презрял плод, клисаво и отпуснато, с месести устни, а косата му, гъста и къдрава, лъщеше като изпотена келнерска длан, протегната за бакшиша. Но раболепните жестове на Мики подсказаха на Ели, че този грък го върти на малкия си пръст.

Разбра, че са говорили за нея, защото Мики я посрещна с весела усмивка:

— Ето я и самата нея, Тони... Убеди се, че не те лъжа. Нали е от класа? И е родена артистка! Стига само да се яви на някое прослушване и ще я вземат в най-добрия театър.

Ала след безразличното кимване на Тони Панакулис ентусиазмът на Мики веднага секна.

— Хайде, ела по-насам, не стой като препарирана... няма да те изям, я!

Ели хвърли изплашен поглед към Паула, седнала на стола в ъгъла, но тя ѝ кимна едва доловимо.

— Първо си смъкни палтото, така... да те поогледаме, де... та Тони досега нито веднъж не те е виждал.

Ели смъкна евтиното си палто, за да разкрие нежната си фигура в карирана минипола и плътно прилепнало ластично поло, превъзходно очертаващо бюста ѝ. Дългите ѝ крака, напъхани без чорапи във високите ботушки, разкриваха цели двадесет сантиметра млада, свежа плът до ръба на минижула ѝ. Стоеше изправена пред опипващия поглед на маслиненочерните очи на Тони Панакулис. Стори ѝ се, че по тялото ѝ пролазва плужек, а след него остава гадната служеста диря.

Стисна зъби, за да не изкрещи. Инстинктът и горчивият опит от последните месеци ѝ подсказаха, че е по-добре да няма нищо общо с този мазен тип.

— Тони търси ново лице за филмчетата си — надутото обяви Мики, сякаш ѝ съобщаваше, че е номинирана за наградата „Оскар“.

— О? И за какви филми става дума? — плахо попита Ели.

Усети, почти физически, как очите на Тони Панакулис, черни като обсидиан, светнаха и се вторачиха в нея, но тя издържа на пронизващия му поглед. Петте месеца сред утайката на Лондон явно не бяха успели да изтрият всички нормални човешки реакции у нея и тя още бе способна да се изненадва наивно... или вече се бе научила да имитира невинно учудване.

— Не чу ли какво ти казах, малката? Говориш със самия Тони Панакулис! — Мики се обърна към големия шеф и продължи с мазна усмивка: — Понякога ми се струва, че нашата Ели е дошла от друга планета. Никак не може да проумее кое на този свят има реално значение и кое няма!

— Тони прави най-доброто и най-ефектното порно в бизнеса — обади се Паула.

— Аха... разбрах... — намръщи се Ели и сви устни, без да успее да прикрие отвращението си.

— Нямах право да се мръщиш презрително, преди да си проумяла за какво става дума! — ядосано я предупреди Мики. — Тони плаща щедро на артистите си. Само с една роля можеш да изкараш нечувано тлъст хонорар.

— Наистина ли? — попита Ели.

Мики присви очи.

— Да не си посмяла да ми държиш такъв дързък тон, малката, ясно ли е? Разбира се, аз ще си взема моя дял. Защото на мен дължиш този неочакван успех, разбра ли ме добре?

— Но аз ще се откажа от този „неочакван успех“ — тихо, но решително възрази Ели и се обърна към Тони Панакулис: — Не се нуждая от участие в такива филмчета. Макар че... все пак ви благодаря за предложението. — Говореше учтиво и сдържано, но твърдо и лаконично.

— Виж я ти нея... — заекна Мики и почервения от ярост.

— Тя има право да ми откаже, Мики — намеси се Панакулис. Гласът му се оказа мек и хлъзгав, също като пухкавите му ръчички. — Ели ясно каза мнението си, а аз никога не рискувам с изпълнители, които не се заемат с желание, с въодушевление за работата, защото не се получават убедителни кадри. Може би след някой и друг месец, като понатрупа още опит, пак ще поговорим. Честно казано, още е прекалено млада за новия филм, който обмислям.

Мики примирено въздъхна и отпусна свитите си юмруци.

— Е, Тони, ти си шефът, ти ще решиш. Но какво ще кажеш да се срещнем отново след шест месеца?

— Ще видим. Има още много време дотогава — отвърна Тони и сви рамене.

„Не, няма да стане така! — закани се Ели. — Ще се срещна с него без посредничеството на Мики.“ Никога досега не бе изпитвала такава силна антипатия към някого още от първия миг, но вече се бе научила да обуздава поривите си, а точно сега моментът бе прекалено опасен, за да реагира спонтанно.

В този миг Тони я изгледа преценяващо и по възхитения блясък в черните му очи тя разбра, че той няма намерение да се откаже от нея, но след още един неин отказ няма да я очаква нищо добро.

По-късно, когато двете момичета останаха сами, тя се зае да разпитва Паула за Тони.

— Що за човек е той?

— Той, за разлика от нашия Мики, е от истинските шефове, защото притежава десетки момичета, но печели най-вече от порнофилмите. Колкото са по-вulgарни, толкова по-тлъсти са приходите. Синди вече успя да се снима в няколко. — Добави с цинична усмивка: — Ако парите са в достатъчно количество, Синди пред нищо няма да се спре.

— А тебе снимаха ли те?

— Само в две филмчета... когато няха много клиенти. Тони е хитър и в началото ще ти възложи някоя по-скромна роля с традиционна оргия с един или двама партньори... но като се поотракаш, ще те удостои с нещо по-сложно, например сцени на изнасилване или сеанси със садисти, с връзване с въжета, бой с камшици и прочие... Но ти постъпи разумно, като отхвърли предложението му. Когато той ми предложи за пръв път да ме включа в

екипа си, аз нямах смелостта да му откажа, хем бях тогава по-възрастна от теб.

— О, защо имам предчувствието, че ще ме накара да пълзя в краката му? — потръпна Ели.

— Знам защо се страхуваш. Всичко се дължи на тези негови пронизващи очи, черни като нощите в ада.

— А защо Мики така му се подмилква?

— Защото Тони може да стане дяволски опасен, ако го раздразниш с нещо. Неговите бодигардове не си поплюват. Никой не може да каже колко са жертвите им — убити или осакатени — но знам със сигурност, че преди две години кастрираха един сводник. Когато ми съобщи тази новина, Мики беше прежълтял от страх, че и на него може да му се случи същото. Освен това подозирам, че Тони държи Мики в ръцете си заради кокаина.

Ели с трепет очакваше следващата среща с Тони Панакулис, насрочена за след шест месеца. С всеки изминат ден се стопяваше доверието ѝ в околните, но пък нарастваше умението ѝ да прикрива чувствата си. От някогашната ѝ наивност не остана и следа. За щастие, успя да се сприятели с Паула, която печелеше най-много от момичетата на Мики — почти колкото Морийн и Синди, взети заедно. Неслучайно Мики ѝ бе дал района около Парк Лейн, откъдето идваха най-големите приходи. Но всичко зависеше от капризите на Мики, чието увлечение по кокаина поглъщаше по-голямата част от печалбите и дълговете му към Тони Панакулис растяха все повече и повече.

Месеците се нижеха неусетно и тъй като Тони не се появи на хоризонта, тя постепенно се успокои дотолкова, че един ден се престраши и попита Паула с какво е зает сега Тони Панакулис.

— Имал някакво ново занимание, нещо много потайно, поне така се говори, но нищо не знам със сигурност. Само дочух, че този нов бизнес щял да му донесе много пари.

— Повече от парите, които печели от порнофилмите?

— Носят се слухове — смутено промълви Паула и неволно погледна към вратата, — че се ориентирал към малолетни. — Видя ужасеното изражение на Ели и изтръпна. — И ти ли си мислиш за същото? Напоследък ужасно се страхувам за моята малка Черил! Готова съм да прережа гърлото на всеки, който я докосне с пръст. Има ли нещо по-отвратително от секс с деца?

След този разговор Ели на няколко пъти се срещаше с Тони Панакулис, но той, макар винаги да я гледаше така, сякаш бе готов в следващия миг да я замъкне в леглото си, нито веднъж не повтори предложението си. Очевидно се досещаше какъв ще бъде нейният отговор.

— И какво ще правиш, след като се измъкнеш от тази болница? — Ели се сепна и видя, че Морийн продължава да я гледа с любопитство. — Искам да кажа, вече научи най-важните житейски уроци и може би няма да вършиш глупости. — Морийн се закиска, доволна от остроумието си.

„Мисля си за нещо“ — написа Ели върху листа в бележника и остана замислена, дълго след като Морийн си тръгна. Разбираше колко трудности е коствало това посещение на Морийн — да се отскубне от подозрителния поглед на Мики, да прекоси половината град, докато стигне в този отдалечен квартал, където се намираше болницата, и най-важното — поне веднъж да се пребори със страха си от Мики. Припомни си, че Морийн винаги досега се бе държала любезно и топло с нея.

От Паула тя се научи да не разчита на никого, освен на себе си, но от Синди не очакваше нищо добро. Затова сега бе благодарна на Морийн за неочакваното посещение, ала въпреки това изпита облекчение, когато остана сама в болничната стая. Не искаше да си припомня кошмарите от престоя си в квартирата на Мики и неговите момичета, макар че, странно, но там се чувстваше като член от семейството им. Може би защото ѝ липсваше истинското ѝ семейство...

И те се държаха приятелски с нея, разбира се, по своя си начин, ала тя с радост би заплатила и най-скъпата цена, за да се раздели завинаги с тях.

Опита се да си представи бъдещия си живот, освободен от опеката на Мики Шонъси. Припомни си, че наскоро я бе посетила непозната лейди, може би изпратена от някаква благотворителна асоциация или друга подобна организация. Или от социалните служби, защото непознатата предложи на Ели да се премести, след изписването ѝ, в общежитие за момичета със сходна съдба:

— ... които нямат къде да отидат, освен да останат на улицата. А в нашето общежитие ще получаваш социална издръжка и помощ при

търсене на работа. Обаче максималният срок за престой в общежитието е половин година. Защото има толкова много други момичета, от млади по-млади... Ние се стараем на всички да помогнем да се ориентират, главно чрез насочването им към благоприлични и почтени работодатели. Ще проявиш ли интерес към предложението ми?

— Та как бих могла да откажа?

— Тогава ще видя какво бих могла да сторя за теб. Нашето общежитие се издържа от два фонда — единият е от Съвета на лондонското кметство, другият е от местната църква. Целта е да се подпомагат девойките, изпаднали като теб в безизходица.

Тя не каза нищо повече, което подсказваше, че е много добре запозната с живота на момичета с минало, подобно на миналото на Ели, но Ели не сподели нищо за преживяванията си, може би защото се страхуваше признанията ѝ да не стигнат до полицията.

— Мисля, че ще ти хареса. Наистина там цари много строг ред и се спазват всички предписания на суровия правилник, а освен това ще имаш и задължения — главно по поддържане на чистота в дома. Надявам се, че разбираш защо се налага да се следи за излизанията на всяка от обитателките — никоя от девойките не може да излиза в града, когато ѝ се прииска. Трябва да се следи поведението на по-лекомислените.

— Да, разбирам. Но въпреки това признавам, че ме заинтересувахте.

— Прекрасно. — Дамата изглеждаше искрено доволна от поредния си успех — може би щеше да спаси още една погубена душа.

Обаче Ели беше доволна само заради едно — имаше къде да се приюти, имаше къде да се скрие от преследването на Мики Шонъси. А колкото до дневния режим, правилниците и разпоредбите... един ден ще може да заяви открито мнението си в лицето на тази лейди. Нали в бащиния си дом тя трябваше да спазва повече разпоредби, отколкото войниците в казармата?

Нали бе избягала от квартирата на Мики Шонъси с намерението никога никой да не успее да я върне там. За нищо на света не желаше отново да ѝ се наложи да преживее онези ужаси. Повече няма да допусне някой да ѝ диктува какво да прави със себе си. И никога повече няма да позволи някому да ѝ тръсне в лицето: „Вместо теб аз

ще уреждам нещата“. Защото има ли нещо по-сладко от пълната свобода, от възможността винаги сам да решаващ какво да правиш със себе си, с тялото и душата си?

„Сега е време да си потърся някаква работа. И каквото си изкарам, ще бъде само за мен! И ще започна да спестявам, е, отначало по-малко, но с времето ще събера повече пари... И с никого няма да се сближавам, защото хората са толкова алчни! Ще си имам своя квартира, която няма да бъде принудена да дели с някоя друга. Да, най-добре ще е да живея съвсем сама. Всичко вътре ще бъде мое, само мое, избрано и купено само от мен, с моите пари. И веднага щом се прибера, ще заключавам вратата! О, да, ще бъде прекрасно! Вече научих най-горчивите житейски уроци. Сега знам какво трябва да правя и какво — не. Веднъж да пострадаш и да хлътнеш — това просто е лош късмет, но втори път вече е нещастие. И никога няма да се доверявам на непознати, както беше с Лил. Господи, как майсторски се е преструвала тази кучка, че е била обсебена от най-топли, едва ли не майчински чувства към мен! Протегна ръка към мен като към кученце, на което се подава кокал, а аз, глупачката, веднага го налагах! Джени добре ме посъветва на никого да не вярвам, ала аз пренебрегнах предупреждението ѝ. Но за в бъдеще ще знам! Никой повече няма да ме използва...“

ГЛАВА ПЕТА

Когато се срещна с баща си на гара Падингтън, Лиз се шокира от промяната — за броени месеци се бе състарил до неузнаваемост. Досега си бе въобразявала, че баща ѝ, като всеки офицер, винаги ще изглежда стегнат, с безупречно изгладени и чисти дрехи, с излъскани копчета и обувки, с пригладена коса и опънати мустаци. Но сега той ѝ се видя прегърбен, с провиснали мустаци, приведен настрани върху тежкия си бастун. Костюмът му се нуждаеше от почистване и гладене, а погледът му смутено блуждаеше сред навалищата на гарата.

— Здравей, папа — извика тя и се приближи към него, прегърна го и го целуна.

— Аха, ето те и теб... напоследък нещо не виждам добре. Може би трябва отново да сменя тези проклети очила. Но дори и с тях виждам много по-добре от Мерсер.

„Не е чудно, че изглеждаш така окаяно“ — помисли си Лиз и сърцето ѝ се сви от болка. Той беше на седемдесет и осем, а Мерсер бе само с две години по-млад от него.

— Дай ми куфара — рече тя и протегна ръка към дръжката на куфара на баща си. — Трудно се намира място около гарата и трябва да побързаме, за да не ме глобят заради паркиране в забранената зона.

Някога той крачеше тъй бързо, че тя едва смогваше да го настига, но сега ролите им се бяха сменили — старецът уморено тътреше нозе след нея. Стори ѝ се, че измина цял час, докато стигнат до колата ѝ. Тя веднага потегли към центъра, доволна, че се бе отървала от глобата.

Той се зарадва на чашата с уиски, която му донесе Лиз, и дори се оживи дотолкова, че се впусна в разпалена реч срещу недостатъците на британските железници. После изпи още една чаша, след което се качи на горния етаж, за да се изкъпе и преоблече. В това време Лиз отвори куфара му със свито сърце, но се успокои, като видя сгънатото бельо, чисто, прясно изгладено — Мерсер в много отношения не беше безупречен, но поне не можеше да бъде упрекнат, че не умее да подрежда куфари.

Остави го да стои още четвърт час във ваната, след което му занесе още една чаша уиски.

— Ето, това се казва обслужване на ниво! — радостно възкликна баща ѝ. — Мерсер никога не ми дава по вече от една-две чашки, непрекъснато мърмори, че уискито било много поскъпнало.

— Днес имаме повод, папа — каза Лиз. — Толкова отдавна не сме били заедно.

— Ами, нали ти се зае сама да уреждаш живота си, пък и като те гледам и теб, и къщата ти, май няма от какво да се оплакваш.

— Аз наистина не се оплаквам — искрено отговори Лиз.

— Май добре се плаща в тази нова професия, връзки с обществеността, нали така му казват сега?

— Да, много добре плащат.

— Чудесно, чудесно, защото от мен не можеш да очакваш много. Нали знаеш, че къщата и земята ще останат за брат ти?

— Нищо не съм очаквала, папа — рече Лиз. — Не се нуждая от парите ти, папа. Имам си достатъчно. Но как си ти с парите сега?

— Ами... армейската пенсия никога не е стигала, за да живее човек в лукс, обаче напоследък става все по-зле. Непрекъснато трябва да се харчат пари за ремонти на къщата, за градината и така нататък... За мен и за Мерсер тези разходи са прекалено тежки, затова бях принуден да се разделя с добрия стар Форбс. Не мога да му плащам както някога.

Лиз се закани да настоява пред брат си за някаква, макар и скромна, помощ, която той и тя трябваше да изпращат на баща си например на всеки три месеца. Брат ѝ печелеше доста от ресторанта си, а също и нейните доходи не бяха за оплакване, така че само тя можеше да му праща по двеста и петдесет лири примерно четири пъти в годината. Ако брат ѝ се съгласи с нея, всичко ще бъде наред, само че той, бъдещият наследник, би трябвало да се бръкне по-надълбоко, например да отпуска на баща си по две хиляди лири годишно. Може би за целта няма да е зле тя да замине за Уилтшир и да поговори с Мерсер насаме, без присъствието на баща ѝ. Генералът никога не бе обичал да се занимава със сметки и Лиз явно бе наследила това от него, защото харчеше с лека ръка. Беше готова например още сега да даде на баща си и на Мерсер внушителна сума за ремонт на цялата къща, макар че това всъщност бе задължение на брат ѝ, но жена му мразеше

провинцията и щеше да вдигне невъобразим скандал, ако разбере, че мъжът ѝ пръска пари за она „хамбар“, както обичаше да се изразява. Сигурно щеше да го накара да я продаде, когато той наследи къщата след смъртта на генерала. „Напоследък съвсем забравих за папа“ — горчиво се упрекна Лиз, докато го гледаше как отпива от уискито си.

Но като видя как духът му се възвърна, как отново си припомни за генералската си стойка — макар че бе пенсиониран преди двадесет години — Лиз се успокои и му поръча такси за военния клуб, след като свършат с вечерята. Той се върна леко пийнал, затова тя му помогна да се качи на горния етаж, а на следващата сутрин го остави да спи до късно, дори му занесе закуската в леглото — истинска английска закуска, с всичките гарнитурни, собственоръчно приготвени от нея.

После го заведе в изискания магазин „Хародс“, за да му купи нови ризи, бельо и две вратовръзки. Мерсер явно пестеше разходите за дрехи — Лиз видя доста крпки по домашните му дрехи, които извади от куфара. За обяд му приготви любимото ядене с къри, а следобед го заведе на кино — избра един уестърн, защото знаеше, че генералът обича такива филми, особено ако в тях се разказва за подвизите на кавалерията. По пътя към къщата той обстойно анализира и разкритикува тактиката на генерал Къстър, загинал при прочутата битка край Литъл Биг Хорн между отрядите на правителството и седемте индиански племена, обединени срещу бледоликите нашественици. Във всекидневната баща ѝ изпи внушително количество чай, преди да се оттегли за почивка в стаята си, и след това да се преоблече за вечеря.

Брат ѝ и Филип се появиха заедно на вратата: Филип — както винаги с леко насмешлива усмивка, а брат ѝ — възмутен от лекомисления приятел на Лиз.

— Не ме ли познаваш вече, старче? — весело заговори Филип, натъртвайки на обръщението „старче“. — Да не би да си се възгордял дотолкова, че да си забравил за съучениците си?

— Нима мога да забравя такъв тип като теб?

— Стига сте се заяждали! — прекъсна ги Лиз. — Папа пристигна вчера и сега се събираме на вечеря в негова чест, така че не искам караници, когато седнем около масата. И да не си посмял да заговориш за продажба на къщата! Ще дойде и този ден, така че не е зле да укротиш апетита си, пък и сега не си беден, нали? А теб, Филип, ще те

помоля да престанеш с тези комплименти по адрес на младите бодигардове. Ела и си налей нещо за пиене. Искам да поговоря за малко с брат си насаме.

— Сега пък какво си си наумила? — учудено попита брат й, когато останаха сами.

— Трябва да поговорим за парите. Папа очевидно го е закъсал. Няма една святна дреха на гърба си.

— И това те изненадва? Всичко е заради проклетата къща, толкова голяма, а всъщност е почти празна! Не може повече да я поддържа и всъщност ползва само три стаи от нея. Ако я продаде, ще живее в охолство до края на дните си. На мен тази къща не ми трябва. Казах му, че ако желае, може да ме отпише от завещанието си.

— Много добре знаеш, че това е последната стъпка, на която баща ни ще се реши, защото това е фамилното имение на нашия род от триста години! Така че сега се налага ние с теб да му помогнем.

— Колко ще ми искаш? — навъси се Боб.

— Само по хиляда лири годишно. Толкова ще му дам и аз.

— Само по хиляда ли? И на двете си деца трябва да плащам за училището. Знаеш ли колко ми струва да пратя Джереми в Итън? Не ги печатам парите, миличка. Трябва да изкарам с пот всяко пени, разбра ли ме?

Боб Харвил приличаше повече на майка им — за разлика от Лиз не бе наследил нито високия ръст на баща им, нито сухата му фигура. Беше висок малко над средния ръст и ако не играеше скуош два пъти седмично, сега щеше да е доста пълен. От закръгленото му, винаги зачервено лице никога не слизаше начумереното изражение. Сега, при новината, че ще се наложи да пожертва една хилядарка годишно, устните му се свиха кисело — сестра му помнеше от детството им, че това бе сигурен признак за недоволство. Така реагираше той винаги, когато нещо не му харесваше, а тепърва го очакваше още по-неприятно преживяване — вечеря заедно с Филип Фолкнър. През целия си живот Боб Харвил бе завиждал на Филип, дори понякога открито го ненавиждаше. В присъствието на Филип той сякаш се смаляваше — Лиз го осъзна преди малко, когато отвори вратата пред двамата. Боб изглеждаше като бедняк, принуден да износва старите си дрехи, особено пред винаги елегантния Филип Фолкнър.

Всъщност и той, както и Филип, си поръчваше костюмите при нашумелия моден кройч Севил Роу, но не се бе научил как се носят дрехи с маниер, който да подчертава достоинства на модните костюми. Със същия успех би могъл да се облече в който и да е магазин за конфекция. Боб успяваше да внуши достойнство само когато навлечеше копринената мантия и перуката, преди да влезе в съдебната зала, но както остроумно отбелязваше Филип, това се дължеше само на факта, че хората били свикнали с надутите магарета в кралския съд и отлично знаели, че с или без Боб Харвил нищо няма да се промени.

Лиз въздъхна нетърпеливо. Напоследък рядко се срещаше с брат си, защото никога не го бе обичала. Боб съчетаваше няколко недостатъка по един невероятен начин — можеше да се държи капризно и сърдито като малко дете, лишено от играчките си, или като неуверен малчуган, готов да стори всичко, за да угоди на по-силния. Същата бе и съпругата му. Лиз отлично знаеше, че трябва да покани и нея, ако иска да получи от брат си чека за тези проклети хиляда лири. Боб Харвил рядко взимаше важни решения, без да получи съгласието на съпругата си, а Лиз бе решила на всяка цена да помогне на баща си и се нуждаеше от помощта на брат си, затова реши да пренебрегне правилата за любезно и благовъзпитано поведение. Заговори му рязко, без предисловия:

— Не се опитвай да избягаш от синовните си задължения, Боб. Сега говорим само ние двамата и ако някого можеш да заблудиш, поне пред мен, пред сестра ти, няма нужда да разиграваш вечните Аси номера. Много добре зная колко пари имаш. За теб няма да е кой знае каква жертва, ако пожертваш хиляда лири за папа. Бог ми е свидетел, че не е чак толкова голяма загуба за теб. Така ще му осигурим спокойни старини.

Гласът на Лиз внезапно стана груб и безцеремонен и брат ѝ се слиса. Обикновено тя не беше така настоятелна, отнасяше се към житейските проблеми с лекомислено пренебрежение, което винаги дразнеше съпругата на Боб — за никого не бе тайна, че сестра му и жена му едва се понасяха. „Не може да печели толкова пари от връзки с обществеността. Нямам доказателства, но такова богатство може да се натрупа само от връзки в леглото, да, тогава всичко ми става ясно...“

При тези думи на жена му Боб побесня и я заплаши, че тя жестоко ще си изпати, ако още веднъж се опита да клевети сестра му, но той самият бе чувал слухове за съмнителните занимания на Лиз. Трябваше да мисли за кариерата си, а от съдебните зали бе усвоил важния урок, че нищо не бива да се твърди, преди да има налице някое необоримо доказателство. Но сега, като гледаше как лицето ѝ, обикновено доста бледо, бе пламнало от ярост, а устните — решително стиснати, той осъзна, че Лиз внезапно е решила на всяка цена да осигури тези пари за подпомагане на обеднелия им баща. „Всъщност почти през цялото ни детство той бе далеч и ние двамата с Лиз бяхме сами“ — сърдито си припомни Боб. Генералът и майка им често пътуваха в чужбина, а двете им деца учеха в пансионите. Боб бе израснал, без да е прекарал поне един цял месец в присъствието на родителите си. И освен това не се нуждаеше от онази овехтяла провинциална къща.

— Но защо си толкова ядосана? И защо е необходимо тъкмо днес да решаваме този проблем? — сърдито попита той.

— Защото баща ни остарява с всеки ден все повече и повече. Нямаме време за губене, разбра ли? Искам да му осигуря неговите дребни радости. Някоя чашка уиски, прилични дрехи, сваятна храна. Нищо повече, въобще не става дума за някакъв лукс. Дай ми проклетата си хилядарка, за да не съжаляваш после, ако се скараме сериозно. Разбра ли ме?

Боб измъкна чековата си книжка, загрижен как ще обясни на съпругата си неочаквано възникналите разходи.

— Е, успяхте ли да се разберете? — промърмори Филип, когато Лиз и Боб се присъединиха към него в трапезарията. — Да не би пак да сте се скарали? А, ето ви и вас, генерале... Много се радвам, че отново се срещаме. — Когато бащата на Елизабет влезе в трапезарията, гласът на Филип се оживи.

Храната беше много вкусна — както винаги, кухнята на Лиз беше на ниво, а вината — превъзходни. Но си пролича, че баща ѝ отдавна не бе имал възможността да се наслаждава на такава изискана трапеза. Тя знаеше, че напоследък той избягва да посещава познатите си семейства, защото бе извънредно чувствителен и не желаше да го

приемат по милост. Срещаше се, макар и рядко, само с двама-трима от най-близките си приятели.

Лиз забеляза, че той се храни с апетит, а и виното му хареса. За щастие, този път брат ѝ не започна да спори с баща им, когато той заговори за наследството. Може би защото Лиз го изглежда красноречиво — тя знаеше, че Боб е мекушав и непрекъснато се страхува от реакцията на съпругата си. Напомняше на Лиз за клиентите, които хем искат да получават наслади, хем се страхуват да предприемат нещо решително, за да ги заслужат.

Лиз се страхуваше за баща си, за бъдещето, когато нея няма да я има и няма кой да му помага, пък макар и само с пари. По-добре късно, отколкото никога, каза си тя, и настроението ѝ се развали до такава степен, че стана от масата и отиде в кухнята под предлог, че е време да се погрижи за кафето. Ръката ѝ, машинално стиснала един от ножовете, трепереше от безсилна ярост. „О, папа, не искам да се разделяме — прошепна отчаяната жена. — Толкова много неща исках да направим заедно! Досега винаги съм те пренебрегвала, никога не съм ти отделяла достатъчно време, а след като напусна този свят, ще останеш в ръцете на жалкия ми брат, който вечно трепери какво ще каже проклетата му жена. Но нямам право да ти го кажа открито, не искам да се досетиш за останалото... А е много жалко, защото никога досега не сме били толкова близки, както сега. Но вината не е само моя. През онези години ти бе изцяло посветен на мама, докато ние с брат ми киснехме в досадните пансионери. Но след смъртта на мама аз съм за теб нещо повече от дъщеря.“ Пусна дръжката на ножа, въздъхна и грабна подноса с кафето.

Баща ѝ уморено клюмна глава след втората чаша портвайн, а брат ѝ се надигна, извини се и тръгна към вратата. Лиз се обърна към Филип, след като Боб бе напуснал стаята:

— Ще ми помогнеш ли да качим баща ми в спалнята му на горния етаж?

Генералът се опита да протестира, но въпреки това се облегна на ръката на Филип — дори си каза, че сега Филип замества Мерсер.

Потупа Лиз по бузата, когато тя се наведе, за да му пожелае лека нощ.

— Ти си добро момиче.

Лиз усети как сълзите се надигнаха в очите ѝ и побърза да се извърне, след което тихо слезе на долния етаж.

— Вечерята мина добре — рече ѝ Филип, — но сега е моментът да поговорим за нещо важно. Опасявам се, че проявяваш прекалено дълбока загриженост към баща си. Забрави ли, че досега вие двамата живеете отдалечени един от друг? Когато стана на двадесет и една, ти се освободи от бащината опека, а оттогава са изминали почти двадесет и пет години. Ще ми обясниш ли на какво се дължи тази внезапна промяна в поведението ти?

Лиз наля бренди в две чаши и след това му разказа за състоянието си, като се стараше да използва думите, с които лекарят от Ню Йорк ѝ бе обяснил диагнозата. Няколко минути Филип остана мълчалив и зашеметен, само намръщаното му чело издаваше тревогата, обхванала сърцето му. Тя не помнеше някога да го е виждала толкова разстроен.

„По дяволите, ако бях малко по-прозорлив и ако не мислех само за себе си, щях да обърна внимание на тези очебийни признаци! — упрекна се той. — Как можах да не забележа, че Лиз някак си е помръкнала, по-скована от всякога! Тя, която винаги е излъчвала някаква загадъчна вътрешна светлина... А сега сякаш някой е превъртял ключа и светлината ѝ е угаснала. И е отслабнала. Червеният копrienен костюм не ѝ стои вече така хубаво, както си го спомням от миналата година. Много е скъп, прецизно подбран и великолепно подхожда на цветовете ѝ, ала фигурата ѝ не е така гордо изправена, както съм свикнал да я виждам. Честно казано — помисли си Филип Фолкнър, — тя изглежда като прекарала тежка болест. Всъщност това е истина. Господи, но защо не мога да повярвам, че само след някакви си двадесетина месеца нея вече няма да има!“

В гърдите му се надигна ярост. Защо светът е пълен с празноглави глупаци, които никому няма да липсват след смъртта си, а тъкмо Лиз ще бъде сполетяна от такава зла участ? Прокле мислено несправедливостта, която цареше в този живот. Дано поне отвъдният се окаже по-добър... В очите му проблесна гневна искра, но успя да се сдържи. Много добре знаеше, че гневът никога не е бил добър съветник и нищо не може да промени, пък и той, Филип Фолкнър, никога не се поддаваше на необмислени изблици. Сега трябваше да измисли нещо, с което реално да помогне на своята най-близка

приятелка, а не да разсъждава отвлечено. Обзе го срам при вида на Лиз, която се държеше много по-смело от него.

Отново се вгледа в нея, този път още по-напрегнато и изпитателно. Блясъкът ѝ се бе помрачил, въпреки опитите ѝ да имитира весело му настроение, дори бе започнала да говори прекалено сухо и сковано — нещо, което никак не беше типично за нея, сякаш жизнените ѝ сокове бяха започнали да пресъхват. През целия си живот Филип винаги бе избягвал да показва страданията си пред околните, но сега мъката по Лиз го заля като океанския прилив — бавно, но невъзвратно. Все пак успя да овладее треперенето на гласа си, когато преглътна и заговори предпазливо:

— Е, както казват поетите, всички сме смъртни, но ми се струва, че още е прекалено рано да мислиш за това, което ще се случи чак след година или две. А всъщност може да се окаже, че съдбата ще се смили и ще ти отпусне още години, нали никой не знае какво крие бъдещето.

— О, Филип, и аз се надявам само на това и така ми се иска да се окажеш прав...

Спогледаха се мълчаливо. Филип хвана ръката ѝ, а Лиз здраво стисна неговата. Тя първа заговори, обаче гласът ѝ прозвуча странно неуверено:

— Трябва да реша какво ще предприема, Филип. Искам да кажа... как ще използвам, по възможност най-разумно, малкото време, което ми остава. И нещо още по-важно — как да запазя начина си на живот, стила си и навиците си след тази ужасяваща вест.

— Не очаквам от жена като теб да започне да си посипва главата с пепел и да се опита да се скрие от истината.

— Но не разбираш ли, че се налага да се грижа и за баща ми?

— Няма човек на този свят, който да не изпадне в паника при вестта, че смъртта му е предстояща — тъжно се усмихна Филип. — Но въпросът е другаде — какво да се предприеме след този кошмарен миг. — Той присви устни преценяващо и изпи брендите от чашата си. — Според мен не е зле да се огледаш назад, да си припомниш неосъществените си мечти и блянове, а освен това да прецениш точно какви възможности ти остават, както и отговорностите, поне тези от тях, които не можеш да избегнеш. Не е лошо да прегледаш и сметките си, за да прогнозираш, макар и приблизително, колко още ще можеш да спечелиш и колко пари ще ти останат за месеците, когато ще трябва

да се посветиш изцяло на лечението. Накратко казано, винаги в трудни мигове помага едно просто упражнение: вземи лист и молив и се заеми с пресмятания. Така се пропъждат хаотичните мисли, страховете... или поне част от тях, защото умът ти ще бъде зает с реални задачи. Но е важно да пресметнеш честно приходите си и спестяванията си, а не да събираш и изваждаш подправени данни, както правим всички преди посещението при данъчните служби.

— Но аз си плащам данъците, и то без да укривам приходи!

— Да, скъпа, знам. Същото върша и аз — спокойно отвърна Филип. Той се справяше с личното си счетоводство не по-зле от дипломираните икономисти. Лиз се замисли и разбра, че той бе реагирал по най-добрия начин на трагичната вест — не се разчувства, а се опита да събуди разума ѝ. А тъкмо сега тя не се нуждаеше от съзлививи изблици на съчувствие.

Тя му донесе тетрадката, в която записваше приходите и разходите си, доля още бренди в чашата му и седна на канапето до него, докато той се ровеше, с молив в ръка, сред колонките от цифри. Мислеше за случилото се през деня, за току-що приключилата вечеря, за думите на брат си. При спомена за реакцията на брат ѝ раменете ѝ потръпнаха и лицето ѝ се зачерви от гняв.

Но все пак изчака търпеливо Филип да прегледа всички листа в тетрадката.

— Така... — въздъхна той и поклати глава, все още загледан в изписаните редове. — Според написаното тук излиза, че нямаш много големи дългове. — Протегна ръка и пресуши чашата си. — Но нямаш и кой знае какъв капитал, освен тази къща и бижутата ти, а нали трябва някъде да живееш, да разполагаш с пари за лекарства и тъй нататък... Май ще се окаже, че ще се наложи да се лишиш от лукса и да започнеш да икономисваш, за да ти останат пари за последните месеци, освен ако не решиш да използваш безплатните услуги на Националната здравна служба. Нямаш друг изход, освен да съкратиш доста от разходите си.

— Не, Филип, не мога да се лиша от всичко, което обичам... — простена тя.

— Но ако тези данни са верни...

— Разбира се, че са верни, но те нямат нищо общо с това, което ме очаква и което ми остава да изживея. Тук просто са записани

доходите ми, а аз зная как могат да се увеличат.

Филип остави молива на канاپето и я изгледа недоумяващо.

— Ще си потърся ученичка.

— Какво? — Той едва не заекна от изненада.

— Ще си потърся ученичка. Именно това ми подсказа една от репликите на брат ми тази вечер. Той спомена нещо за младите стажант-адвокати, които изучавали професията, като присъствали на най-заплетените дела и подпомагали опитните юристи в ровенето в документацията, в търсенето на свидетели и съдебни актове и прочие...

— Искаш да кажеш, че ще си потърсиш момиче, за да чиракува при теб?

— А защо не?

— И на какво ще го обучаващ, ако смея да попитам? Как да се оправя с клиентите в леглото?

— Не, ще му обясня всичко за изкуството да се държи, да живее като куртизанка — поправи го Лиз, без да обръща внимание на насмешливия му поглед.

Настъпи тишина, докато Филип обмисляше смайващата ѝ идея.

— И на коя ще предадеш уменията си? Къде ще я търсиш? Не мисля, че това, което искаш да оставиш в „наследство“, ако ми позволиш този израз, ще интересува повечето от момичетата от занаята, макар че кой знае... — Той сви рамене. — Е, може да се намери подходяща кандидатка, но няма да е лесно.

— А ти не си мислил за такава идея?

Той се усмихна тъжно.

— Успя да ме трогнеш, но трябва да ти напомня, че областта на моите занимания е, как да го кажа, доста особена.

— И моята област е доста специфична, нали?

— Да, ти се нуждаеш от много специална ученичка.

За миг Филип я изгледа замислено.

— Знаеш ли, Лиз, може и да успееш, но ще ѝ искаш ли „такса за уроците“? Искам да кажа, само ще я упражняваш или искаш да спечелиш от тази идея?

— Ще се споразумеем да делим по равно, докато аз се грижа за нея, докато е под крилото ми. А когато тя се научи сама да лети със

своите крила, всички приходи ще бъдат само за нея. Пък и тогава аз вече няма да имам повече нужда от пари.

— Аха... разбрах... — Лицето му се проясни. — Искаш да си осигуриш разтуха и подкрепа за последните месеци?

— Естествено, че това ще бъде много важно за мен.

Усмивката му смени неодобрителната гримаса.

— Ех, Лиз, ти явно никога няма да се промениш! Отначало се изплаших, че си готова да изоставиш интереса си към живота и да се потопиш в скръбни мисли, в приливи и отливи на отчаяние и безнадеждност, но сега съм безкрайно радостен, като слушам как разумно обсъждаш с мен един доста остроумен вариант да спечелиш пари въпреки... хм... доста обезпокоителната ситуация. — Размаха заканително пръст като пред непослушно дете. — В първия миг си помислих, че си изгубила здравия си разум.

— Ти си се разтревожил? Филип, та аз не помня някога да си се тревожил за нещо!

— Скъпа моя приятелко, нали с теб винаги сме наричали нещата с истинските им имена. Не очаквам да посветиш последните си месеци на изкупление на минали грехове или да се втурнеш да вършиш само добри дела. Както и аз, между впрочем. Много по-важно е да ти намерим интелигентна ученичка, която бързо да усвои всички тънкости на професията ти.

— Да, времето ми е ограничено — съгласи се Лиз.

— Е, да, така е — въздъхна Филип. — Но съм длъжен да ти напомня, че можеш безрезервно да разчитааш на подкрепата ми, защото нямам по-близка душа от теб и само пред теб мога да говоря напълно откровено.

Лиз се трогна от признанието му, защото спрямо останалите Филип бе щедър само на съвети.

Той се надигна от канапето, отиде до масичката с напитките и доля още бренди в двете чаши.

— И така — продължи той, но този път с делови тон, — откъде ще започнем търсенето на бъдещата ти възпитаничка?

— Не искам да взема момиче от улицата. Трябва ми момиче без опит в професията, като чисто бял лист, за да мога от нея да създавам истинска куртизанка от висша класа. Може би не е зле да притежава известен опит, но да не е многогодишен, освен това е задължително да

бъде млада — да кажем около двадесет години, и, разбира се, да притежава обаяние, плюс индивидуалност, като в случая хубавото тяло е по-важно от красивото лице. — Лиз отпи от брендито си. — Нито един от клиентите ми няма да остане доволен, ако му заведе някоя глупачка. Трябва да умее да разговаря на всякакви теми, при това колкото по-интелигентно, толкова по-добре, макар че всички мъже предпочитат да приказват самите те, вместо да изслушват партньорките си. Освен това да умее да се превъплътява в какви ли не роли, ако иска да изкара внушително възнаграждение и непрекъснато да я търсят все по-богати клиенти.

Филип сви устни и поклати глава.

— Надявам се, че разбираш какви трудности могат да възникнат. Представи си, че търсенето ти отнеме месеци и не ти остане време да я обучиш както желаеш?

— Именно затова ще започнем търсенето още от утре.

Филип се замисли.

— В момента не се досещам за подходяща кандидатка. Остави ми да се поровя в паметта си, а също и в бележника си с телефонните номера. Докъде ми позволяваш да стигна в търсенето?

— Нима не знаеш, че винаги съм имала доверие на преценките ти?

— Да, но тази задача е доста особена и... никак не е лесна. Защото, скъпа моя, ние с теб всъщност търсим някое твое копие, обаче аз силно се съмнявам, че природата е успяла да те имитира успешно. — Той поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

— Ако ме накараш да се разплача, никога няма да ти простя! — В гласа ѝ се прокрадна трепет и вълнение.

— Нима са ти останали сълзи?

— Кой знае, може би са ми останали, макар че и в това се съмнявам... — Тя се изправи, смутена от думите му за нейното копие. — Да, ще се наложи да те помоля да си вървиш. Иначе ще се разрева пред теб и после ще ме е срам...

— Стига, Лиз, не се разчувствай прекалено! Ние с теб просто завършваме една глава и започваме друга.

— При това последната — тъжно се усмихна тя. — А аз така обичам книгите, в които краят е щастлив...

— Ще направя всичко, на което съм способен — обеща й Филип, докато тя му помагаше да облече палтото си от кашмирска вълна. — Но не очаквай чудеса от добрия стар Филип.

— Не вярвам в чудеса — успокой го тя, — иначе още тази нощ щях да започна да се моля пред Библията.

На следващия ден, неделя, след прощалния обяд Лиз остави баща си да поспи половин час и го откара до гарата, настани го в купето и му обеща в най-скоро време да го посети в Уилтшир.

— Този път, папа, наистина ще дойда. През следващите две-три седмици имам да свърша нещо важно, но след като приключа, непременно ще взема влака. — Прегърна го пламенно и се притисна с все сила към гърдите му. — Щом се прибереш, не забравяй да ми позвъниш, за да съм спокойна, че пътуването ти е преминало без неприятности. Нали Мерсер ще те посрещне в Бродууд?

— Да, да, ще ме чака на перона. Благодаря ти за приятния уикенд, Лизи. — Наричаше я така, както никой друг, още от детството й. Потупа я по бузата. — Ти наистина си рядко добро момиче.

Зачервена от похвалата, тя остана на перона до мига, в който влакът изчезна в далечината, след което, замислена и притихнала, се прибра в дома си. Прекара няколко часа в любимото си кресло, когато внезапно, посред пороя от разбунтувани мисли, й хрумна едно име и тя посегна към телефона.

Но щом вдигна слушалката, тя видя сигнала за съобщение, записано от автоматичния секретар. Оказа се, може би под въздействие на странното разбирателство между нея и Филип, че в съобщението той цитира същото име, за което тя се бе досетила току-що. Затова веднага щом се свърза с него, тя го помоли да я очаква тази вечер в клуба „Клермон“ — Филип членуваше и в този клуб — защото имаше шанс там, сред масите за покер, да намерят личността, чието име бе хрумнало едновременно и на двамата. Там всички я познаваха и макар че не бяха от същия кръг, от който Лиз си подбираше клиентите, срещаха се мъже от средните богаташи, които преди години й плащаха доста добре, за да преживява сносно. Така Лиз и Филип се озоваха сред игралната зала, оглеждайки се привидно разсеяно, но всъщност търсеха своя обект сред многото млади компаньонки, насядали по масите около богатите джентълмени, които биха задоволили

изискванията им. Когато се качиха в таксито, за да се приберат в дома на Лиз, те се спогледаха въпросително.

— Няма нищо подходящо за нас — казаха и двамата в един глас.

— Прекалено е елементарна — гласеше окончателната присъда на Филип.

— И не умее да се прикрива — допълни Лиз. — А освен това доста често посяга към чашата.

— Но това се дължеше на джентълмена, с когото е дошла тук — промърмори Филип. — И аз щях да обръщам чаша след чаша, ако се налагаше да го придружавам.

— Каквато и да е причината, ще зачеркна името ѝ от списъка на кандидатките.

През следващите две вечери Лиз и Филип огледаха още две от компаньонките в друг лондонски клуб, но отново останаха разочаровани. Едно от момичетата им се стори прекалено ловко и обиграно в изкуството да се завладяват мъжете, а другата се оказа ориентирана само към чуждестранна клиентела, често пътуваше в чужбина, а след като бе прекарала последната година в Щатите, бе усвоила опростените маниери и говор на богатите магнати отвъд океана.

— Не — решително отсече Лиз. — Външността ѝ е изумителна, а тялото — невероятно, но не мога да търпя този стил на поведение. Това, което е подходящо за баровете в Далас, никак не подхожда за клубовете в Довил. — Лиз презрително сви устни. — И трите дами, с които се занимавахме досега, са прекалено опитни, прекалено... как да го кажа... специфични и няма да се съгласят отсега нататък да се стараят да променят стила си и поведението си. Изглежда ще се наложи да престана да се целя толкова нависоко, ако искам да попадна на момиче, което изцяло ще се съобразява с изискванията ми.

— Надявам се, че няма да стигнеш дотам, че да се заемаш с някоя напълно неопитна хлапачка?

— Но по-добре да търся нещо по-свежо, пък макар и неопитно, отколкото да подбирам презрели плодове.

— Да не би да си избереш някоя от долнопробните измамнички, които кръстосват по тротоарите?

— Не, за бога! Но защо да не потърсим момиче от сиропиталищата или от пансионите за бездомници. — Лиз си

припомни името на един от тези пансионни. — Там момичетата не са на повече от двадесет години и нищо чудно, ако попаднем на някоя красавица.

Филип се съгласи да отложи посещението в пансиона с един ден, защото Лиз имаше среща с един от най-старите си клиенти, вече толкова остарял и немощен, че искаше от нея само да го третира като любимо домашно куче, включително и това да връзва каишка за врата му. Нарочно го прие в разхвърляна стая и още с влизането му го накара да се заеме с разтребването. През цялото време не спираше да му говори обидно и снизходително, както се говори на някой умствено недоразвит, а не на изпълнителен директор на голяма международна компания. Заплаши го, че ако не изпълнява безпрекословно всичките ѝ нареждания, ще го нашиба безмилостно с камшика си.

Запотеният мъж трескаво бършеше последните остатъци от прах от мебелите, когато тя надяна бели ръкавици, за да провери дали някъде не е останала някоя прашинка. Винаги успяваше да намери някакъв недостатък в работата му, затова следваше командата да ѝ донесе четката за коса, после му заповядваше да се наведе и тогава започваше да го налага с бодливата страна на четката си за коса. Възбудата му нарастваше с всеки неин удар, но той продължаваше да ѝ подлага гърба си, ръцете си, раменете си, задника си, за да стигне от болка и от сладострастие. После я молеше да го докосне по набъбналия член и когато тя му отказваше с рязък тон, той започваше да крещи от ярост. Ала Лиз с безсърдечна, каменна физиономия обличаше пенъора си, посочваше му вратата и го изпращаше превъзбуден при съпругата му, която нямаше представа на какво дължи внезапно повишения сексуален апетит на мъжа си, но на другия ден отрупваше приятелките си с хвалби за невероятната му потентност.

Всичко се дължеше на невероятния ѝ усет за фантазия, но това, естествено, се пазеше в строга тайна, защото нищо не биваше да помрачи безупречното име на уважавания и способен banker и мениджър. Плащаше ѝ щедро — както за уменията ѝ да пази тайни, така и за яките удари с четката, така че в случая Лиз гордо можеше да заяви, че си изкарва възнаграждението с пот на челото. След сеанса, макар и запъхтяна, тя остана доволна от внушителния хонорар, но след малко си спомни, че най-важната задача още не е решена, и отново се замисли.

ГЛАВА ШЕСТА

За Ели всеки четвъртък бе посветен само на книгите. Прочиташе по два романа на един дъх (дори и три, ако непознатата лейди, която посещаваше момичета в пансиона, ѝ донасяше и трети роман). Четеше жадно, както винаги. За нея книгите бяха спасение от нерадостния живот, бягство в царството на мечтите. Спомняше си как, когато ходеше на училище, не пропускаше ден да не се отбие в библиотеката на връщане към дома на баща ѝ.

— Боже мой! — възкликваше удивената библиотекарка. — Никога не съм виждала такова малко момиче да чете тъй бързо!

Четеше, по-скоро поглъщаше страниците през всяка свободна минута — между репетициите на училищния хор, в леглото преди заспиване, макар че баща ѝ често я смъмряше, че ще си повреди зрението. Четеше дори и скрита в големия килер зад кухнята. В болницата тя събра всички книжлета, захвърлени в общата зала за свиждания, повечето от тях плитки любовни романчета или евтини трилъри и уестърни. Случваше се да се зачете и в някое книжле, забравено на седалките в автобуса.

А сега, докато очакваше с нетърпение пристигането на непознатата, щедра лейди, Ели се мъчеше да отгатне какъв ли роман ще ѝ донесе. Пак ли любовен или този път ще е криминален? Но се оказа, че вместо нея пристигна съвсем друга дама — елегантна като фотомодел, макар да бе оставила зад гърба си най-хубавите си години — жена, за която галантните французи биха казали само „дама на умерена възраст“. При това облечена в такива изящни дрехи, каквито Ели бе зървала само на кориците на „Вог“, когато намери едно забравено списание в чакалнята. Костюм от туид, в свежо, макар и леко тъмнорозово, напомнящо за току-що узрели ягоди, със строга кройка и къса права пола, допълнен само с наниз от перли и обеци, също украсени с перли. Русата ѝ коса бе късо подрязана, но великолепно фризирана. Когато се наведе напред, косата ѝ се полюшна като камбана и се прибра изящно, когато дамата се изправи. Докато изваждаше книгите от чантата си, Ели зърна блясъка на ноктите ѝ,

лакирани в аленочервено, със същия оттенък, както и червилото ѝ. От нея се излъчваше съвършенство, както от безупречните модели по страниците на най-нашумелите модни списания. Ели веднага си каза, че именно за такива като тази непозната лейди са предназначени луксозните щандове в най-скъпите магазини и бутици. Решила е да даде своята лепта за бедните и нещастните. Ели си помисли дали да не опита да измъкне наведнъж три романа от непознатата лейди. Може пък и да успее, както успяваше да трогне сърцето на досегашната библиотекарка, макар че според строгите правила в пансиона нямаше право да взима повече от две книги наведнъж.

Заинтригувана, Ели проследи непозната с поглед — тя се спираше пред всяко легло, дори и при тези момичета, които никога не четяха книги. Някои от девойките плетяха, една се бе увлякла в някаква сложна бродерия, до две от леглата имаше посетители. Новодошлата лейди размени по няколко думи с посетителите, преди да продължи към дъното на просторното помещение.

Когато стигна до леглото ѝ, Ели се постара да я посрещне с най-милата си усмивка, подаде ѝ трите книги, които вече бе изгълтала на един дъх, и смело я заговори:

— Дали няма да се намери сред книгите някой роман от Джорджет Хейър?

— Нека първо да проверя. — Гласът ѝ напълно съответстваше на изящната ѝ външност — кристалночист, с онова ясно и отчетливо отделяне на гласните звуци, което моментално издаваше принадлежността ѝ към висшите класи. Самата Ели нямаше акцент, защото баща ѝ строго я смъмряше при всеки опит да заговори с езика на улицата. Въпреки че бе живяла до седемнадесетгодишна възраст в Североизточна Англия, изговорът ѝ с нищо не издаваше провинциалния ѝ произход. Отначало момичетата на Мики Шонъси ѝ се подиграваха, въпреки че тя говореше много по-книжовен английски от тях, затова се научи да произнася гърлено гласните звуци, като родена лондончанка. Но сега, смутена от изисканата и обаятелна лейди, Ели неволно заговори точно така, както я бе учил навремето баща ѝ.

— Мога да ви предложа „Хаос в банята“ или „Бариерата на магистралата“ — заяви непознатата лейди. — Ще ги вземете ли?

— Вече съм ги чела, но ако нямате нищо по-интересно, може да ги прочета още веднъж.

— Погледнете сама. Може да си изберете някое друго заглавие.

— Давайте ми право на избор, така ли?

— Естествено, не бих желала да ви натрапвам книги по мой вкус.

Ели набързо прегледа кориците — имаше разкази от Съмърсет Моъм и от Джон О'Хара, както и един разпокъсан екземпляр от „Отнесени от вихъра“. Тя вече бе чела два пъти великолепния роман на Маргарет Мичъл, но нямаше нищо против отново да му посвети няколко дни. Заедно с двете книги от Джорджет Хейър ще успее да запълни цялата следваща седмица.

— Благодаря ви — каза тя с такъв прочувствен тон, че съседката ѝ отдясно ехидно промърмори:

— Пак започна да се прехласва по книгите...

Ели поклати глава.

— На мен книгите ми доставят огромно удоволствие.

— А пък на мен списанията са ми много по-интересни.

Непознатата лейди я изгледа с любопитство и Ели остана поразена от яносините ѝ очи — напомниха ѝ за синчеца, който растеше сред алпинеума в градината на баща ѝ. — Какво се е случило с вас? Да не сте се блъснали във вратата?

— Нещо подобно.

— Гласът ви звучи някак си глухо... о, да... простете, не забелязах, че челюстта ви е превързана.

— Беше още по-зле. Тогава въобще не можех да говоря, но лекарят охлаби шината и сега мога да говоря, но трябва да движа устните си по-енергично.

— Бедното дете... И носът ви е бил счупен, така ли? Да не сте пострадали при катастрофа?

В ясния, добре модулиран глас на непознатата лейди се долавяше симпатия и Ели се трогна от жеста ѝ. Сестрите от отделението обикновено се държаха добре с пациентките, но главната сестра още от самото начало не хареса Ели — тя не криеше, че подозира на какво се дължат раните по лицето и тялото ѝ, а целият персонал трепереше от главната сестра и започна да се отнася с пренебрежение към нея. На няколко пъти чу как промърмориха думата „уличница“ зад гърба ѝ, макар че нито една от сестрите не посмя да ѝ го каже в лицето. Само

една сестра, от по-възрастните, не се страхуваше от главната и дори веднъж се зае да я утешава, като съзнателно повиши тон и рече да не обръща внимание на тесногърдите лицемерни болногледачки, но главната побърза да я смени и добрата старица вече не се появи в стаята на Ели. Оттогава нито една от жените от персонала не бе проявила съчувствие — тази непозната лейди с небесносини очи бе първата, която се държеше човешки с нея.

— Надявам се, че през следващата седмица ще ме изпишат — внезапно заговори Ели, — но само ако втората операция на носа ми се окаже сполучлива. Нещо са объркали при предишната операция и искат отново да ми го наместят, иначе досега отдавна да ме бяха изписали...

— Разбирам. Сигурно са много отегчителни дните в болница?

„Не, поне на мен не ми е скучно — помисли си Ели. — За мен времето тук е като ваканция въпреки болките и страданията.“

— Благодаря ви за книгите — бавно промълви тя. — Може би не бива да вземам толкова много наведнъж. Нали не се разрешава повече от две книги?

— О, това няма значение. Какво са две книжки за един запален читател? Ако се държите по-добре с главната сестра, ще се убедите, че не е чак толкова строга.

Ели се опита да се усмихне и непознатата лейди прихна — имаше нещо комично в движенията на устните на Ели, сковани от шината около челюстта ѝ.

— Не се мъчете да се усмихвате. Вие сте много красиво момиче, още сте съвсем млада и тепърва ви предстоят щастливи дни. Сигурна съм, че като ви свалят шината и особено след операцията на носа отново ще бъдете по-красива от всичките момичета в тази зала.

Ели се изчерви. Досега никой не ѝ бе казвал, че е красива.

— Никога не съм виждала такава коса, толкова дълга и гъста... — Непознатата вдигна плитката ѝ — Ели я бе вързала на плитка, защото свободно пуснатата коса ѝ пречеше в болничното легло. — Напомня ми за филмите отпреди двадесет години... Ненавиждах момичетата на вашата възраст, които се мъкнеха с коси, пуснати до кръста, скриващи лицата им като було. А как вчесвате косата си, когато не е сплетена?

— Ами... на конска опашка или на кок. — Ели завистливо огледа плътната, светлоруса коса на дамата. — Не мога да я подстрижа късо, защото тогава няма да изглеждам добре.

— А пък моята е толкова гъста, че понякога се налага да я разреждам.

Жената, която лежеше на лявото легло, се върна от банята и се приближи към дамата, която тази седмица разнасяше книгите в отделението.

— Не мислите ли, че и другите имат право да прочетат по някоя книга? — обидено измърмори тя и недоволно изгледа Ели и непознатата лейди.

— О, съжалявам. Ето, моля, изберете си сама някоя книга — любезно заяви дамата, но без ни най-малко да се смути. В сините ѝ очи проблесна закачливо пламъче, когато се извърна към Ели, сякаш двете участваха в някаква конспирация. Съседката, изпълнена с любопитство и ядосана, че бе изпуснала началото на разговора им, се престори, че избира измежду заглавията, при това толкова мудро, че Ели се убеди в желанието ѝ да подслушва думите, които си разменяше тя с непознатата лейди.

— Ето, има много интересни романи от епохата на Регентството, от началото на миналия век — намеси се дамата. — Няма да забравя колко ми помогнаха тези романи, когато веднъж и на мен ми се наложи да лежа по-дълго. Счупих си крака, защото конят се изплаши от едно препятствие и не можа да го прескочи. Именно тогава се влюбих в романите за епохата на Регентството. Според мен най-добрият е „Залогът на Регента“.

— А аз много харесах „Графът богаташ“ — намеси се Ели и лицето ѝ пламна от възбуда.

— О, а пък аз обожавам „Великата Софи“! Тя е била истинска лейди, но е трябвало да се роди след едно столетие.

Дамата погледна към часовника на ръката си — Ели веднага позна, че е от „Картие“, защото тъкмо този модел се рекламираше в онзи брой на „Вог“, който бе намерила в празната чакалня. „Някой ден... — въздъхна тя — и аз ще имам такъв изящен и скъп часовник...“

— Трябва да тръгвам... длъжна съм да обиколя още две отделения в болницата. Желая ви всичко хубаво, ако не се видим пак

— кимна тя на Ели и се обърна към досадната съседка отляво: — Какво стана, избрахте ли си нещо за четене?

— Няма нищо като за мен. Всички по-интересни романи вече сте ги раздали. — Изгледа с ненавист Ели, която посрещна злобния ѝ поглед, без да мигне, сетне се тръшна в леглото си и зашепна нещо с жената от другото легло, като от време на време се извъръщаше към леглото на Ели.

Ели я удостои само с един предизвикателен поглед, но бързо отмести очи към новата си позната и остана поразена от напрегнатия интерес, който долови в яносините очи на дамата. Но любопитството бързо изчезна и непознатата мило ѝ се усмихна.

— Името ми е Елизабет Уоринг. А твоето?

— Нел Джордан.

— Съкратено от Елеонор, така ли?

Нел кимна. Никой, освен баща ѝ, не я бе наричал Елеонор. Тя сама си избра съкратеното Ели като име, с което да скитосва из улиците — усещаше го повече като прякор, отколкото като свое име, освен това дотогава никой не я бе наричал Ели. Но сега искаше да го забрави завинаги и никога повече да не си го припомня.

— Добре, Нел, щом си такава страстна читателка, може би ще успея следващия път да ти донеса цял куп интересни романи. Искаш ли пак да те посетя?

— Да, ако желаете... — машинално отвърна Нел, все още смутена от любопитната искра, която за миг бе проблеснала в сините очи на непознатата лейди. Вече бе уморена да я оглеждат като някакво екзотично животно в зоологическа градина, макар че като проститутка бе свикнала с какви ли не типове. Искаше само да я оставят на мира. С радост би посрещнала нечие искрено и сърдечно внимание, но и този път се оказа, че е предмет на незадоволено любопитство и нищо повече. Явно вече бе крайно време да се маха от тази болница и да се уреди някъде по-далеч, където никой не я познава.

Сбогува се учтиво, но хладно с непознатата лейди, обърна се на другата страна и разгърна „Хаос в банята“.

— Виждам, че не жалите време за нашата примадона — ехидно подхвърли една от сестрите, когато Лиз влезе в сестринската стая, за

да съобщи, че е приключила с обиколката си.

— Примадона ли? Защо я наричате така?

— Защото тя не е нищо повече от една долнопробна проститутка, озовала се при нас след здрав пердах от нейния сутеньор. — Сестрата презрително сви устни.

— Но... не ми прилича на проститутка — уклончиво промърмори Лиз.

— О, стига, нали знаете, че на този свят нищо не остава скрито-покрито. Такава е и такава ще си остане, докато е жива!

— А как разбрахте, че е проститутка? — полюбопитства Лиз.

— От полицаите. Два пъти идваха, за да я убеждават да даде показания.

— Хм, този неин сутеньор, изглежда, никак не се е шегувал. Счупена челюст, плюс счупен нос...

— Сама си е виновна, че се е навряла между шамарите. — Явно сестрата не гореше от симпатия към Нел.

Лиз повдигна рамене.

— Да... всеки сам си заслужава участта. О, да, щях да забравя! Обещах утре да ѝ донеса още няколко книги... тя очевидно много обича да чете, така че, ако не е неудобно, може би ще дойда и утре.

— Какво разбирате вие от страданията на простосмъртните ни пациентки, мис Уоринг? — Сестрата, изглежда, бе узнала, че Елизабет Уоринг беше много близка с един от директорите на болницата, благодарение на чиято намеса ѝ разрешиха да посещава отделенията с благотворителна цел.

— Знам как се чувстват горките жени, защото и аз съм лежала в болнична постеля! И не сте вие тази, която има право да ми държи сметка! — скастри я Лиз и затръшна вратата зад себе си.

Следобед на следващия ден Нел бе потънала в „Барьерата на магистралата“, когато усети, че някой отпусна нещо тежко на леглото ѝ. Вдигна очи и видя купчина книги върху одеялото на сини и бели квадрати, а над тях, усмихната, я гледаше Елизабет Уоринг, с ръце, пълни с нови, лъскави списания.

— Не ме гледайте така втръчено — смъмри я тя. — Нали ви обещах, че ще ви донеса нещо по-интересно...

— Да, но толкова скоро... пък и никога не съм очаквала такава щедрост!

— Така и така имах път към болницата, затова реших първо да намина към вас и да се разтоваря поне малко, защото тези книги тежат ужасно.

Нел протегна ръце към книгите. Всичките, до една, бяха съвсем нови. Оказаха се последните издания на десетина световноизвестни писатели, английски и американски автори, истински бестселъри, напълно неизвестни за нея.

— О... та това е истинско съкровище! — възкликна удивеното момиче. За миг забрави да контролира движенията на лицевите си мускули, и изумена, Лиз видя лицето на хлапачка, загубила родителите си, вместо старателно усвоената маска на зряла жена.

— Имам една приятелка, която абонаментно получава от търговската къща „Хетчърд“ всички нови издания, но след като ги прочете, няма къде да ги сложи, защото библиотеката ѝ отдавна е претъпкана, така че ги измолих от нея за нуждите на болницата — излъга Лиз хладнокръвно, защото бе купила тази сутрин книгите от най-близката книжарница.

— Но как ще ги прочита, като ми казаха, че в понеделник ще ме изпишат?

Лиз придърпа стола до леглото.

— А къде живеете? — нехайно подметна тя.

— Ами... ще си опитам късмета в някое от общежитията към благотворителните дружества...

— Мили боже! Не мисля, че веднага ще намерите стая.

— Тогава ми остава да се обърна към църквата или към общинските служби за бездомници.

— Аха, разбирам. Вие сте вярваща, така ли?

— Не, не съм религиозна, но ако се стигне дотам, че да потърся някой от приютите на църквата, няма да се поколебая.

Лиз се изненада от внезапната промяна в интонацията ѝ — гласът ѝ сега звучеше като глас на зряла и изстрадала жена — и безпогрешно разпозна причината за горчивината в тона ѝ — очевидно Нел Джордан бе останала без пукната пара.

— А как ще си изкарвате прехраната? — попита тя, като се постара въпросът ѝ да не прозвучи прекалено любопитно.

— Май ще се наложи да се захвана с нова професия — предпазливо отговори Нел.

— И какво ще предприемете, щом като сте решили да не се връщате повече при старите си приятели?

В очите на Нел проблесна гневна искра и тя сърдито отмести глава, но Лиз не се смути.

— Не очаквах, че сте толкова чувствителна. Но просто не мога да разбера защо някоя жена ще продължи да живее с мъж, който я малтретира, и то с такава жестокост.

— А не си ли задавате въпроса, че може да няма къде другаде да отида?

— Винаги има и друго решение, дори и ако единственият изход е да потърсите помощта на полицията. Ако се оплачете в най-близкото полицейско управление, сигурно ще успеят да ви помогнат по някакъв начин. Е — въздъхна Лиз, — може би вече сте взели решение и не е нужно да го обсъждате с мен. Макар че аз дойдох при вас с друго предложение.

Нел бе дотолкова изненадана, че забрави за подозренията си.

— За какво предложение говорите?

— Напоследък имах възможност да се занимавам с благотворителна дейност — хладнокръвно започна Лиз с предварително подготвената си версия, изпъстрена с доста измислици. — При една от обиколките си в тази болница ми казаха за вас, къде да се подслоните, след като ви изпишат, а аз имам адреса на една напълно прилична квартира, където можете да отседнете, поне на първо време. — Видя как на лицето на Нел се изписа скептично недоверие, но въпреки това упорито продължи според плана си: — Всичко това е чиста случайност, но къщата, която ви предлагам да посетим, е доста приятна, а хазайката е много любезна.

— Не вярвам, че ще мога да си платя наема. След като се измъкна от тази противна болница, няма къде другаде да отида, освен в някой от приютите за бездомници, поддържани от църквата или от социалните служби.

— Не, наемът никак не е скъп. Хазайката дори се гордее с факта, че подпомага хора, изпаднали в мизерия. Каза ми още, че това е много по-благородно от всички престорено милосърдни прояви на благотворителност.

— А ще рискува ли да приеме квартирантка от така наречените „пропаднали“ жени? — недоверчиво попита Нел.

Лиз отметна глава назад и звучно се засмя.

— Мили боже, разбира се, че това не бива да ѝ се казва! Нали знаете, че тъкмо такива благочестиви дами на почтена възраст най-много държат на викторианските добродетели, макар че, ако перифразираме Дороти Паркър, на този свят всичко може да изчезне, но пак ще остане поне една „паднала“ жена.

Нел схвана шегата и се опита да се усмихне въпреки шината около челюстта си.

— Да, на мястото на тази дама и аз бих постъпила така.

Лиз продължи с енергичен тон:

— О, ще бъде много жалко, ако не приемете предложението ми. Уверена съм, че там ще се чувствате добре. Тя е много отзивчива и не обича да се бърка в живота на квартирантките си.

— Но защо сте така уверена, че аз непременно ще се съглася с предложението ви?

— Мила моя, забравихте ли защо се озовахте в тази болница? Тук са ви докарали в толкова тежко състояние, че се е наложило да повикат от полицията екипа за борба с проституцията.

— Но сега има къде да отида.

— В някое окаяно общежитие, в общо помещение заедно с още десетина момичета като теб? Та нали там трябва да се подчинявате на какви ли не правилници и разпоредби, да треперите за оценките, които ще ви поставят служителките от службите за социално подпомагане...

— Просяците нямат право да бъдат претенциозни. — Думите ѝ прозвучаха напълно логично. По време на краткия им десетминутен спор Лиз научи повече за характера на своята избраница, отколкото при всички досегашни разговори.

— Моята приятелка не очаква да изпросвате от нея прехраната си, а да се захванете с работата, която тя ще ви намери, и така ще можете да заплащате квартирата и храната.

— И с какво ще трябва да се заема? Да не би да очаквате от мен да произнасям проповеди пред проститутките от квартала?

Лиз стисна зъби и успя да овладее гнева си.

— Сигурна съм, че все ще се намери някакво занимание, което да ви хареса. Но първо трябва да измислим нещо подходящо за вас.

Нел не можеше да се раздели с подозренията си. Спомни си, че досега всичките ѝ страдания се дължаха главно на лекомислените ѝ постъпки, породени от прекалената ѝ доверчивост и наивност. Имаше чувството, че отново ще я вземат за глупачка и ще ѝ нахлузят някаква примка, от която после няма да има измъкване.

— Помислете върху предложението ми. Не вярвам да намерите по-изгоден вариант — рече Лиз и стана от леглото на Нел. — Утре пак ще намина да ви видя, ако не съм прекалено заета, и ще поговорим по-подробно.

Нел реши да не се съгласи с предложението на непознатата лейди, дори с риск тя да я сметне за неблагодарница, защото в никакъв случай не желаше за трети път да я измамат. Предишните два провала ѝ бяха предостатъчни и не желаше повече някой да се отнася към нея като към провинциална глупачка. И защо тази непозната внезапно прояви такава загриженост? И защо тъкмо към нея, безпомощна и напълно самотна в огромния град? Нали и онази Лил отначало се държеше много мило с нея, едва ли не майчински... Ели изтръпна при спомена от онези дни. Как е могла да бъде толкова наивна? Кой знае дали и тази лейди няма да се опита да я изиграе? Да, само това ще е, иначе защо ще е тъй любезна и мила? Не, тя, Нел, няма да дава и пукната пара за никакви си благородни принципи на добро поведение и морал! Нали помнеше първия жесток урок, който бе усвоила, когато напусна баща си: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“. Кой знае, може би непознатата лейди е съдържателка на таен публичен дом, излязла на лов за свежа стока? „Да не би да си въобразява, че аз съм нещо като нешлифован диамант? Че се нуждая само от малко полиране и ще потече река от печалби? Не, това няма да го бъде!“

Лиз спокойно изчака редуването на емоционалните ѝ състояния, защото всяко от тях променяше изражението на Нел и лесно можеше да се отгатне. „Изглежда, това красиво момиче, изтегнато в болничното легло, е прекалено чувствително, което никога не е било предимство за една улична проститутка — мислеше си тя. — И нещо в израза на очите ѝ ме кара да вярвам, че не е чак толкова твърдоглава, за каквато се опитва да се представи.“ Лиз протегна ръка и леко погали упорито вирнатата брадичка на момичето, а сините ѝ очи се впиха в нейните.

— Аз съм на ваша страна — тихо рече тя. — Моля ви, имайте ми доверие.

Нел я проследи със замислен поглед. Днес бе облечена с изящен костюм в морскосиньо, с дълъг жакет и къса пола. „Може би струва повече, отколкото бих могла да изкарам за цял месец! Какво може да разбере тя за моя живот, за моята мизерия, за моите проблеми?“

Взе книгата и я разтвори на страницата, където бе оставила един лист от тетрадка, но за своя изненада установи, че романът бе престанал да я интригува. Мислеше само за разговора с непознатата лейди, защото, въпреки категоричните си думи, тя все още не бе направила своя избор.

ГЛАВА СЕДМА

— Намерих я! — облекчено въздъхна Лиз, когато седна до масата във фойето за коктейли в техния ресторант на Пел Мел, където я чакаше Филип.

— Кога? И къде? Не, кажи ми първо най-важното — коя е тя? Познавам ли я?

— Не, не я познаваш. Никой от нашата среда не я познава. Тя е била улична проститутка, но е толкова зле подредена от сутеньора си, че се е наложило да постъпи в болница със счупен нос и изместена челюст, плюс няколко пукнати ребра.

Филип се облегна назад и притисна ръка към челото си, а после протегна ръка към чашата с любимото си шампанско. Отвори очи едва след като остави чашата си на масата.

— Много съжалявам, Лиз, но просто не мога да повярвам, че си решила да приютиш някаква жалка уличница, с каквито са пълни улиците на Лондон.

— Не, тя не е като другите! В нея има вродени заложби. И освен това е интелигентна. Само те моля да не си въобразяваш, че е от онези момичета, които дори и за чистачки не стават. Не, в никакъв случай не е от тях. По нищо не прилича на тях.

— Но ти защо си така уверена в достойнствата ѝ? Нали почти не я познаваш? Знаеш ли как се държи с мъжете? — Гласът на Филип изтъня от възмущение. — Знам само едно, скъпа моя Елизабет, че страдаш от неизлечим мозъчен тумор, ала въпреки това отказвам да повярвам, че вече имаш нарушения в мисловните си процеси.

От упрека му я заболя като от удар с камшик, но въпреки това нямаше намерение да се откаже от плана си.

— Стига, Филип! Много добре зная какво върша.

— Но даваш ли си сметка в какво се забъркваш, ако се заемеш с нея?

— Тя е като чисто бял лист, Филип. Знае само как се ловят мъже по улиците, когато падне мракът. А аз мога да я науча на всичко за сеансите с богати и изискани клиенти, с които ще се среща само в

скъпи хотели или частни резиденции. Господ я е надарил с такова интересно и обаятелно лице, от което можеш да изваеш каквото пожелаеш. И което е най-важното — още е съвсем млада, скоро ще стане на двадесет години. Има много приятен глас и е образована, за разлика от онези жалки същества, към които ти побърза да я причислиш.

— Да не би злата магьосница да я е откраднала от замъка на краля, нейния баща? — Филип отчаяно разпери ръце. — Елизабет, докога ще ми разправяш за неща, които се случват само в приказките?

— Но нейната история не е от приказките с щастлив край. Все още не съм успяла да я убедя да работи за мен.

— Само не ми казвай, че на всичкото отгоре е надарена със здрав разум.

— Тя просто не ми повярва и това е напълно естествено, защото в нейния свят всеки се опитва да измами другия. — Елизабет ядосано махна с ръка. — На всичко реагира като изплашено животно, току-що уловено в клетка. Но тя е тъкмо това, което търся, Филип, повярвай ми, усетът ми за преценка на хората този път не ме е подлъгал!

— А как се излъга в онзи противен тип, Хосе-Луис де Сантос?

Лиз с достойнство посрещна заслужения упрек.

— Онова бе нещо съвсем различно. Тогава не бях способна да разсъждавам. Но сега преценявам Нел напълно хладнокръвно.

— Нел! Мили боже! Какво име? Остава да споменеш, че е продавала портокали на някой от пазарите!

— Какво значение има с какво се е занимавала досега, щом като съм решила да я обуча на всичко, което знам, за да се научи да се продава така добре, както и аз досега? Това момиче никак не е глупаво, а в моята професия това е не по-малко важно от красивото лице и стройното тяло.

— И как ѝ обясни плановете си за преобразяването ѝ?

— Досега с нищо не съм ѝ намекнала за плановете ми. Страхувам се, че ще ми се изсмее в лицето. Трябва да ѝ дам време да се адаптира, преди да се реши на такава сериозна промяна. Засега, на първо време, тя отчаяно се нуждае от жилище, а аз ще ѝ предложа самостоятелна стая в къщата ми, но ще я оставя да си мисли, че това е къщата на една моя приятелка. За съжаление, онези от социалните служби вече са ѝ подхвърлили, че може да ѝ осигурят легло в техните

жалки общежития, затова сега не ми остава нищо друго, освен да изчакам решението на Нел. Не смея да я притискам, за да не я подплаша. Искам да започне да ми вярва и да станем по-близки, преди да ѝ разкрия цялата истина.

Филип отпи глътка шампанско.

— Елизабет, та това е истинска лудост! Кой знае какви последици ще има за теб, пък и за твоята загадъчна избраница. Нима забрави, че времето ти е жестоко ограничено? Колко време ще ти е нужно, за да превърнеш тази малка уличница в изискана лейди, достойна да те замести като компаньонка на твоите претенциозни клиенти? Нито за миг ли не се замисли колко много, ужасно много тя ще трябва да погълне и овладее само за някакви си два-три месеца? Не говоря само за сексуалните умения — защото сега тя очевидно е запозната само с най-общите умения в тази тънка област на изкуството, да, нали знаеш, че за мен любовните умения са нещо като актьорското майсторство — но какво ще кажеш за маниерите ѝ, за походката и осанката ѝ, за умението да поддържа елементарен разговор?

— Да, Филип — въздъхна Лиз, — имаш право, никак няма да е лесно... Но съм убедена, че ще се справи, защото е надарена с въображение, а нищо не може да замени тази дарба в нестандартна професия като моята. Е, в момента тя не е подготвена за сложни роли, но нещо във вида ѝ ми подсказва, че ще се справи, при това... кой знае... може би дори ще ме надмине.

— Но само при условие, че сама желае да се усъвършенства.

— Да, това е условието, без което в нито една професия не може да се разчита на успех.

Приблужи се сервитьорът и им съобщи, че масата за обед е подредена, и посегна към облегалката на стола на Лиз.

— Струва ми се, че по-разумно ще бъде първо да я видя, преди да си съставям мнение за нея — реши Филип.

— Не, няма да ти позволя да се срещнеш с нея, преди да получа съгласието ѝ за моя план. Кой знае, може пък да я подплашиш със скептицизма си.

— Аз ли? — обидено възкликна Филип.

— Да, именно ти. С тази деликатна задача аз ще се справя по-добре от теб, затова те моля засега да ограничиш любопитството си.

Тя тръгна пред него към масата, запазена за тях в дъното на залата за хранене.

На следващия ден, когато се върна в болницата, Лиз завари леглото на Нел празно и от изненада в първия миг се олюля, но след минута се успокои и пое дълбоко дъх — купчината книги все още стояха на масичката до леглото ѝ. „Разбира се — помисли си тя. — Нали днес има свиждане.“ Намери Нел в залата за свиждания, но около пациентките се разхождаха пет от сестрите от отделението. Тя скоро забеляза, че поради някаква загадъчна причина сестрите са решили да следят всяко движение на Нел. Лиз ѝ носеше цветя и кутия с шоколадови бонбони, които момичето прие с благодарност и веднага заяви:

— По-добре ще е веднага да оставя тези красиви цветя в някоя ваза с вода, за да не клюмнат още утре. — С тези думи тръгна към болничната стая.

— Не, не затваряйте — предупреди я Нел, когато Лиз протегна ръка, за да притвори вратата на стаята след себе си. — При отворена врата по-лесно ще разберем дали някоя от сестрите ще се опита да подслуша разговора ни.

— Напомня ми за училището — усмихна се Лиз.

— Не ми е приятно всички да узнаят за плановете ми и да ме клюкарстват из коридорите — сърдито промърмори Нел и наля вода в порцелановата ваза. — Повечето от тях нямат с какво да се занимават през половината от деня, защото в отделението няма тежки случаи. Между другото, аз попаднах тъкмо в това отделение просто защото се е намерило свободно легло в деня на постъпването ми.

— Не мога да си обясня защо са ви настанили тук, в тази стая, пълна със стари моми и лелички на почтена възраст.

Нел се закиска, но после внезапно настроението ѝ се помрачи. В ръцете ѝ прошумоля хартията, докато отвиваше маргаритките, метличината, сините перуники, червените карамфили и жълтите лалета.

— Помислихте ли относно предложението ми? — предпазливо поде Лиз.

— Да.

— И какво решихте?

Нел се обърна и я погледна в сините очи.

— Но защо? Защо сте толкова загрижена за мен, за едно напълно непознато момиче? Защо избрахте тъкмо мен? Поради някаква специална причина или защото сте решили да вършите добрини и аз съм попаднала по случайност на първо място в списъка ви?

— Не мога да твърдя, че се ръководя изцяло от чисто човеколюбие. Посвещавам известно време за благотворителни цели само в дните, когато съм свободна. А що се касае до избора ми... не знам как да го обясня, но нещо ме привлече към вас.

— Нима досега не сте срещали улични проститутки?

— Познавам няколко, а особено една от тях познавах доста добре.

Нел се учуди от признанието на Лиз и замислено процеди:

— Но, предполагам, тя не е била на моето ниво.

— Не.

— Може би по-скоро е била куртизанка?

— Да. — Сега бе ред на Лиз да прикрие изненадата си от прозорливостта на събеседничката си. — Именно такава беше тя, куртизанка от висша класа.

— И тя е тази лейди, при която желаете да ме настаните, познах ли?

— Да — отговори Лиз и си помисли въодушевено: „А Филип не искаше да ми повярва, че това момиче е по-умно от всички, с които съм се познавала до днес!“.

— Е, сега нещата започват да ми изглеждат малко по-смислени и по-ясни — спокойно рече Нел. — Благотворителната дейност на тази лейди стига ли дотам, че да се занимава с момичета като мен?

— Предложението ѝ няма нищо общо с благотворителната ѝ дейност — отговори Лиз, доволна, че поне при този отговор може да не прибегва до лъжи.

— Искате да кажете, че тя се е оттеглила от актив на дейност и сега си търси компаньонка, която да се грижи за нея, така ли да ви разбирам?

— Как да ви кажа... не е вярно, че е самотна, скучаеща и застаряваща дама.

Нел се спря и замислено огледа букета. Очевидно не я биваше много за подреждане на цветя.

— Ето... почакайте, ще ви покажа как се прави — намеси се Лиз и с няколко резки движения промени букета така сполучливо, че цветята сякаш разцъфнаха още повече.

— Но как го постигнахте? Само за една минута? — удиви се Нел.

— Ако желаете, моята приятелка ще ви научи как се подреждат цветя.

Лиз отново среща изпитателния поглед на едрите ѝ сиви очи, но този път в тяхното изражение се долавяше насмешлива нотка.

— И на какво друго ще ме научи вашата приятелка?

— А на какво бихте желали да се научите?

— По-важното е сега от какво искам да се отуча. Не искам, в никакъв случай не искам да се връщам на улицата. Попаднах там, защото нямаше къде другаде да отида и понеже бях съвсем неопитна, но повече... не, за нищо на света няма да изляза на тротоара! Нещо ми подсказва, че не е разумно да се обвързвам с вас, преди да ви познавам по-добре.

— Нека да отидем до къщата ѝ и да видим какво може да ви предложи, а след това ще вземете решение.

Нел очевидно не беше очаквала такова прямо предложение.

— Но това не ме обвързва с нищо, нали? — подозрително попита тя.

— С нищо, абсолютно с нищо не ви обвързва, скъпа. Ако решите, че това място не е за вас, може да си потърсите свободно легло в някое от общежитията на социалните служби. — Лиз се усмихна, като видя озадаченото лице на Нел. — Да не би да очаквате някакъв капан, някаква примамка за бели робини или нещо подобно?

— И това се случва, нали? Хората може да се смеят на подобни разкази, но аз съм чувала за какви ли не методи за привличане на нови проститутки.

Нещо в гласа ѝ подсказа на Лиз, че Нел говори повече от собствен опит, отколкото въз основа на слухове.

— Никой с нищо няма да ви обиди или заплаши — искрено заяви Лиз. — Нито аз, нито приятелката ми, нито който и да било друг. Имате моята дума.

Нел се колебаеше. Обмисляше няколко варианта за действие и тъкмо се убеждаваше в предимствата на единия от тях, когато съмненията в ползата на другия започваха да я измъчват. Не бе свикнала самостоятелно да взима решения — досега винаги някой друг вършеше това вместо нея — затова сега ѝ бе много трудно да се реши. От една страна, Елизабет Уоринг ѝ харесваше, усещаше как нещо в тази изискана лейди я привлича, но от друга помнеше как започна животът ѝ в екипа на Мики. Отначало с нея се занимаваше само Лил, преструвайки се на майчински загрижена, изпълнена със симпатия и разбиране, но после се появи Мики — отначало и той я изслушваше търпеливо, оставяше я сама в празната къща, грижеше се за прехраната, за дрехите ѝ, за развлеченията ѝ — и внезапно всичко се промени. Припомни си как баща ѝ я бе заключил в мазето в къщата на Уорик авеню 17, с вързани китки към гредата, босите ѝ нозе едва се допираха до пода, а той се изкачваше по стъпалата, оглушал за трогателните ѝ викове за прошка, помнеше как вратата се затръшна след него и ключът се превъртя в ключалката...

— Послушайте ме, защо да не посетим, ние двете, къщата — само ще я разгледате, като гостенка, без каквито и да било ангажименти. Само ще ми позволите да ви разведа из всички стаи, да ви обясня за какво става дума и тогава ще вземете решение.

— Не ми е позволено да излизам от болницата.

— О, мисля, че ще ви позволят да излезете с мен. В края на краищата, нали остават само три дни до датата, когато са решили да ви изпишат. — За миг Лиз се усъмни в правотата на решението си. Това момиче беше доста младо. Имаше ли право да се намесва в живота ѝ? Но нали оставя на Нел избора сама да определи съдбата си — Лиз отдавна бе решила в себе си по никакъв начин да не се противопоставя на момичето, ако то не приеме предложението ѝ.

Но вместо това тя продължи с думите:

— Нямам намерение да ви притискам, наистина е така. Вие сама ще вземете окончателното решение, но не отказвайте поканата ми. Моля ви, елате с мен. Елате и само хвърлете един поглед на стаята, в която ви предлагам да се преселите. Тази визита с нищо не ви ангажира, нима не разбирате? — А наум си каза, че е достатъчен само един поглед върху изящно и богато подредената стая, както и

сравнението с бедната обстановка в приюта, за да вземе решение всяко здравомислещо същество.

Нел втренчено се вгледа в пъстрите цветя във вазата. Синята метличина ѝ напомняше за очите на новата ѝ приятелка. „Макар че това може и да не е метличина — унесено си каза тя, — а някаква орхидея, отгледана в оранжерия.“

От устните ѝ, сякаш неволно, се изтръгна отговорът:

— Добре. Ще дойда. Но вие трябва да издействате разрешението да изляза от болницата.

— Разбира се. Оставете цветята на масичката до леглото си, а аз ще се обадя на главната сестра.

Нел не се съмняваше, че непознатата лейди, която явно притежаваше могъщ покровител, с лекота ще получи разрешението. Елизабет Уоринг, надарена с рядко срещано обаяние, умееше да убеждава хората и да получава съгласието им за всичко, което си бе наумила. „Освен това — припомни си Нел, — нали във всеки момент мога да се откажа от услугите ѝ и да си тръгна от къщата...“

— Всичко е уредено — заяви Елизабет, когато се показва на вратата. — Можем да тръгнем още сега, но съм обещала, че ще се приберете за вечерята, така че имаме почти цял ден на разположение. А сега, къде са ви дрехите?

Дрехите бяха в шкафчето на Нел — в дъното покрай дългата стена бяха подредени шкафчетата на всички пациентки. Дрехите се сториха много евтини и скромни на Елизабет — минипола, плътно прилепващи ботушки от изкуствена кожа, късо червено яке с нещо като кожена яка, плюс една износена чанта.

— О, нима ще облечеш всичко това? — намръщи се Лиз и без да се усети, премина на „ти“. — Това яке е с много ярък цвят. Искаш ли да го занесем на почистване?

„Къде да го занеса? — раздразнено си помисли Нел. — И колко ще ми струва? Нямам пукнато пени, но тази лейди явно не може да ме разбере. Пък и кой го интересува как съм облечена?“

— Ами... не можеш да излезеш с тези дрехи — промърмори Лиз. — Те стават само за боклука. — И тя грабна якето и смело се запъти към кошчето в ъгъла. — Ето, облечи това. — Съблече късия син жакет и ѝ го подаде.

— О, не, не мога да го сложа! — ужаси се Нел.

— А защо не? Това тънко поло няма да те предпази от студения вятър.

— Защото се страхувам, че ще го измърся...

— Докато седиш в колата? Не ставай смешна! — Лиз започна да губи търпение. Вече бе убедена, че жертвата ѝ няма да ѝ се изплъзне, но искаше по-скоро да я обвърже окончателно. Помогна ѝ да облече жакета и Нел инстинктивно напъха ръце в ръкавите. Още едно от предположенията на Лиз се оправда, когато я огледа — Нел с женствен жест се загърна в кожения жакет, опъна раменете си, изправи глава. Да, това момиче определено умееше да цени красивите дрехи. И ги желаше, а това бе най-важното! Сега оставаше само да ѝ се покаже как може да ги спечели и ще стане нейната единствена наследница!

Тази мисъл на Лиз се потвърди още веднъж, след като двете слязоха по стъпалата във фойето на болницата — чак до паркинга ги съпровождаха удивени мъжки, а също и женски погледи, а зад тях се носеше приглушен шепот. Колата се оказа великолепна, червена и много удобна. Нел внезапно си припомни, че някога бе виждала този спортен модел на „Мерцедес“ на витрината на някакъв автомобилен салон в Уест Енд. Кожата на седалките бе млечнобяла, с оттенък на слонова кост, а таблото — облепено с тъмнокафява кожа. Изчака, докато Лиз отключи и отвори другата врата. Веднага щом се отпусна на удобната седалка, я лъхна мирис на кожа, примесен с аромата на парфюма от кожения жакет на Лиз. „Ето, това е мирисът на парите!“ — каза си Нел и ѝ се прииска внезапно и тя да притежава такава прекрасна кола, такива скъпи дрехи.

Спомни си как веднъж, в една от самотните вечери на тротоара на Парк Лейн, бе мечтала за луксозни коли, за богатство, за скъпи и изящни вещи. Мики я предупредил, че към полунощ от близкия клуб ще излязат десетина от най-богатите комарджии, и тя, щом погледна часовника си, бавно пое към входа на клуба. Когато премина под Марбъл Арч и се насочи към Брук стрийт, пред погледа ѝ се изпречи тъкмо такъв червен автомобил, паркиран до тротоара. Зад кормилото се виждаше някаква жена, облечена като за корица на модно списание. Косата ѝ беше гъста и руса, също като косата на Елизабет Уоринг, но по-дълга, свободно спусната около красивото ѝ лице. Жената беше сама в колата, но Нел някак си предусети, че чака някакъв мъж — в усмивката ѝ се долавяше нетърпеливо очакване и предвкушване на

нещо приятно и възбуждащо. Жената внезапно потегли, при това рязко, като едва не блъсна Нел, след което изфуча надолу към ъгъла на Хайд парк. Нел остана сама, с помръкнало самочувствие, разкъсвана от завист. Защо някои имат всичко, за което останалите могат само да мечтаят? И как успяват да се доберат до богатството, при това често, без да полагат никакви усилия? Сигурно на тази щастлива жена зад кормилото не ѝ се налага да се бори за всяка придобивка в живота си и навярно любимият ѝ, към когото се бе запътила, е богат и могъщ бизнесмен, иначе защо бе тази щастлива усмивка на устните ѝ, изпълнена с трепетно, нетърпеливо очакване... Сърцето ѝ се сви, когато си припомни, че що-годе приличните дрехи в олющения дървен шкаф в стаята ѝ могат да се преброят на пръстите на двете ѝ ръце. Но някой ден и тя ще притежава „Мерцедес“, спортен модел, и ще намери мъж, който ще я обича и който няма да ѝ позволява да продава тялото на първия срещнат, който е склонен да си плати таксата. Оттогава винаги, щом видеше „Мерцедес“, спортен модел, тя си спомняше за онази непозната жена, но с всеки изминат ден надеждите ѝ гаснеха и мечтата ѝ оставаше някъде далеч, смътна и непостижима.

Но ето, че сега тя се взеше в същия спортен модел, запътила се... кой знае, може би към новия си живот... Очите ѝ жадно попиваха всичко по пътя, но устните ѝ останаха затворени. Беше решила само да гледа, да слуша и да запомни всичко, без да приказва излишни приказки, защото явно ѝ предстоеше много да научи. Например дори и най-простото правило: куртизанките никога не излизат на улицата пеша, а само в луксозни автомобили. И не търсят мъжете, а напротив — мъжете ги търсят тях. И таксите, по-точно казано хонорарите, са баснословно високи. Да, но как успяват тези жрици на любовта да спечелят такова богатство? Какво още има да се учи за изкуството на секса? Нима вече не знае всичко, от което се интересуват мъжете?

„Стига с тези колебания! — упрекна я вътрешният ѝ глас. — Трябва да се разделиш със скитосването по тротоарите и толкоз! Да, на онзи жалък начин за припечелване на пари трябва да се сложи край — съгласи се тя. — Но дали ще успея да спечеля големите пари, ако се преместя в тази къща, в която ме води сега Елизабет Уоринг? Искam сама да си печеля парите и сама да си ги харча — решително се закани Нел. — Вече никога няма да се съглася някой подъл и безмилостен изнудвач, като Мики Шонъси, да ми бърка в кесията. Онези дни са

отминали безвъзвратно. Но какво да предприема, къде да се скрия, ако не се разберем с жената, с която ще ме запознае мис Уоринг? Ох, колко е лошо, когато си в безизходица!“

Беше потънала така дълбоко в мрачните си мисли, че не забеляза как колата се плъзна покрай Чапъм и се озова на моста Бетърси, за да поеме към Саут Кенсингтън, след което внезапно изви към Кингс роуд и Слоун стрийт, за да стигне до Кадоган скуеър. Премина под свода и навлезе в тясна задънена уличка, отляво на която имаше къщи, а отдясно — бежова стена с шипове отгоре.

— Това е стената на някакво посолство от Източна Европа — обясни ѝ Лиз, когато улови погледа на Нел. — Прекалено строги мерки за сигурност, но затова пък е много тихо и спокойно.

Спряха пред малка къща в бадемово розово, с прозорци, отрупани с цветя в червени саксии — теменуги, здравец, лобелия, карамфили, синчец. Вратата бе боядисана в бяло, но рамката — в червено, също като саксиите.

— О, колко е красиво тук! — неволно възкликна Нел, очарована от красивия двор, потънал в цветя и зеленина.

— Да, много е хубаво, нали?

Нел се оглеждаше с широко отворени очи и жадно вдъхваше свежия аромат. Но една мисъл прониза мозъка ѝ и радостта ѝ внезапно помръкна. Кой, по дяволите, след като притежава това райско кътче, ще пожелае да има нещо общо с такава жалка личност като нея? Ще се чувства като чужденка, а и съседите веднага ще усетят, че не ѝ е тук мястото. И как ще успее да събере пари за наема, ако ѝ дадат стая в тази прелестна къща? Защо ѝ трябваше да се поддава на мечтите? За всичко е виновен този червен „Мерцедес“, от него се събудиха отдавна погребаните ѝ блянове. Защото тя явно никога няма да бъде богата като русокосата мис Уоринг. Разочарованието сграбчи сърцето ѝ като нокти на хищна птица и очите ѝ мигом се насълзиха. Защо ѝ трябваше да се самозалъгва, че ще успее да се раздели с мизерията и униженията?

Обърна се, за да предупреди мис Уоринг, че иска веднага да се махне от тук, но се оказа, че тя вече е излязла от колата и е поставила ключа във вратата с червена рамка. Сините ѝ очи изпитателно се плъзнаха по лицето на Нел.

— Да, това е моята къща и аз съм тази лейди, за която ти говорих, че има една свободна стая, в която можеш да се настаниш, заедно с всичко останало. Моля те, влез и ме остави да ти доразкажа цялата истина, без никакви украшения или измислици.

Нел не помръдна от мястото си.

— Не можем да говорим тук, на улицата — въздъхна Елизабет.

— Ти ме измами! — извика Нел. — А аз ужасно мразя да ме мамят... Затова искам още сега да приключим, още сега! — Гласът ѝ се повиши, а лицето ѝ почервения.

— С нищо не съм те излъгала. Всяка моя дума беше чиста истина. Казах ти само, че ще те заведе при една моя „приятелка“, и това, строго погледнато, не е лъжа. Защото аз нямам по-добра и по-близка приятелка от самата себе си. И имам само един близък приятел. — Лиз пристъпи към Нел. — Моля те, нека да влезем и всичко ще ти обясня.

— Но какво искаш от мен?

— Само ми дай възможност да ти обясня намеренията ми, но за целта трябва да влезем вътре. — Говореше тихо, но твърдо и убедително. — Кой знае, може да свършим само за десетина минути. Ако не желаеш да изслушаш обясненията ми, обещавам ти, че оттук ще те отведе направо в болницата.

Погледите им се кръстосаха. Елизабет се почувства засрамена, макар да не можеше да си обясни причината.

Нел я последва в малкото преддверие, а оттам — в просторната всекидневна с високи френски прозорци, от които се разкриваше прелестна гледка към кокетната градина. Навсякъде бе отрупано с цветя, поставени в порцеланови или кристални вази, а във въздуха се носеше уханье на комфорт и сигурност, подсилвано от нежния оттенък на кретона от завесите и от блясъка на безупречно изчистения паркет по пода. Над елегантната камина висеше кокетно огледало, а по стените — подбрани с вкус картини. Всичко изглеждаше като в каталога на Лаура Ашли, прочут с моделите за вътрешно обзавеждане. Нел се спря на прага и затаи дъх — никога не бе виждала по-красиво подредена стая.

— Влез, седни тук и почакай, докато приготвя кафето, а сетне ще поговорим — покани я Елизабет, остави чантата си върху един от

столовете, а ключовете — в купата на сини и бели карета върху полираната масичка до вратата.

Изплашена да не събори нещо, Нел сви рамене и притисна към гърдите си кожената си чанта. Кухнята също напомняше на фотографиите от списанието „Обзавеждане и градинарство“ — по нищо не приличаше на жалката, мръсна кухня, в която набързо хапваха по нещо Мики и момичетата му. Тази кухня беше много просторна, с прозрачни завеси до прозорците, в жълто и бяло, залети от жизнерадостните слънчеви лъчи. Стените бяха покрити с лавици, под които се виждаха керамични плочки, излъскани до блясък. В една от стените имаше ниша, а в нея — микровълнова фурна и електрическа печка. Наблизо се издигаше високо огнище, с отдушник от медна ламарина, а от тавана висяха десетина медни тигана, в съседство с нанизите от подправки, чесън и лук. Върху масата в другия ъгъл бяха строени домакински уреди от всички видове — кафеварка, мелничка за кафе, сокоизстисквачка, резачка, тостер, скара.

— Да, много обичам да притежавам най-новите и най-добрите домакински уреди — весело се обади Лиз, като забеляза удивения поглед на Нел.

— Може би и мен ще ме прибавите към тази колекция, така ли е? — неволно възкликна момичето, толкова притеснено, че не посмя да ѝ говори на „ти“.

— Не, никога не съм си въобразявала нещо подобно.

— А тогава какво искате от мен? Аз съм само една уличница, а вие сте куртизанка. Аз се радвам, ако мога да изкарам по двадесет и пет лири на вечер, а колко изкарвате вие... не мога да го отгатна, дори и приблизително.

— Таксата ми е минимум хиляда лири — спокойно ѝ обясни Елизабет, докато насипваше зърната от кафе в мелачката. — Как предпочиташ кафето — силно или умерено? Това е от марката „Блю Маунтин“, но мога да добавя и от някой друг сорт, например холандско, ако желаш...

— „Блю Маунтин“ навярно е чудесно кафе, благодаря ви. Аз...

— Какво?

— Аз не съм свикнала с много силно кафе — набързо излъга Нел. Искаше ѝ се да се похвали, че баща ѝ пиеше винаги само „Блю Маунтин“, но реши, че сега не е уместно да споменава за баща си.

— Също и аз, освен след обилен обяд.

Докато мелачката се въртеше бясно и шумно, те не заговориха повече, но когато Лиз отмерваше дозата кафе в кафеварката, тя подхвана решаващата тема:

— Аз се занимавам с реализацията на мъжките фантазии, защото тъкмо това очакват от мен моите клиенти. Затова таксите ми са много по-високи от средните.

— По-високи ли! Та те са фантастични! — ахна Нел, но усети как се събуди любопитството ѝ. Не можеше да си обясни как може да печели такива баснословни суми една жена, която предлага стока само от един вид, при това доста популярен — секс на повикване.

— Да, може би според теб са високи, но нали от мен се очаква да поддържам известен стандарт. Всички спечелени пари изразходвам, за да си осигуря безупречен външен вид, за обзавеждане, за разходите по посрещането на клиентите и прочие.

Кафеварката започна да свисти и Лиз наля кафето.

— И защо ви е необходимо да давате под наем свободната си стая? Никога няма да успея да спечеля достатъчно, за да давам своята лепта за поддържането на този безумно висок стандарт.

— Има време, ще стигнем и до този въпрос.

Лиз постави кафеника върху подноса, заедно с чашите и кутията с бисквити, за да го занесе във всекидневната, но внезапно лявата ѝ ръка се отпусна и подносът се наклони застрашително. В последния миг кафеникът се задържа между ръба на подноса и ръката ѝ. Нел се изплаши, рязко пристъпи напред и я подхвана под лакътя.

— О, благодаря ти... — леко потрепери гласът на Лиз. — Нещо ми стана на ръката...

— Да не би да ти е прилошало? — От вълнение Нел забрави за учтивата форма на обръщение. — Случвало ли се е и друг път?

— Да.

— Тогава нека аз да занеса подноса.

— Много ти благодаря.

Тя показа на момичето къде да остави подноса — на масичката за кафе между двете канапета до камината.

— Да наля ли кафето? — попита Нел.

— Да, мисля, че ще се справиш по-добре от мен.

Нел не само наля кафето, но и остави чашата пред домакията.

— Очевидно имаш опит в сервирането — отбеляза Елизабет, но се изненада, като видя как лицето на момичето внезапно помръкна. „Аха — каза си Лиз, — очевидно тя крие от мен някакво мъчително преживяване, погребано в миналото ѝ.“

— Вземи си от бисквитите — покани я тя и протегна ръка към сметаниерата. Разбърка сметаната в кафето си и продължи, този път с по-спокоен тон: — А сега те моля откровено да ми кажеш какво си помисли за моята професия, когато се видяхме за пръв път?

— Ами... не мога да отрека, че умееш да създаваш впечатление, че се занимаваш с някаква напълно почтена професия. Или не... по-скоро си мислех, че си толкова богата, че въобще не ти се налага да работиш.

— Прекрасно, именно такова впечатление съм се стремил да изграждам сред хората, обаче действителността е напълно различна. И аз, като теб, продавам секс, но на доста по-високо ниво и съответно — на много по-високи цени. От съвсем друга класа, ако ми бъде позволен този начин на изразяване.

— И как стигна до това ниво? — любопитства Нел. — Не мога да допусна, че си започнала от улицата.

— Не, никога не съм работила по тротоарите. Винаги съм била това, което съм сега, с редовна клиентела, макар че ми бяха нужни години, докато я създам. Обикновено аз посещавам клиентите си, а това означава пътувания до Ню Йорк, Сан Франциско, а също и в Европа, или до Хонконг и Сингапур — както виждаш, моята клиентела е международна.

— И те заплащат всичките разходи?

„О, да, тя наистина е много умна“ — зарадва се Елизабет.

— Да, до последното пени.

Остави Нел да осмисли думите ѝ и отпи от кафето, но без да изпуска от погледа си промените в настроението на събеседничката си, красноречиво изписани по лицето ѝ.

— Докато такива като теб обикалят улиците, аз си седя тук и чакам да ме потърсят по телефона — продължи домакинята. — Вие, момичета по тротоарите, не знаете с кого ще прекарате вечерта, докато аз знам. Не зная как точно изкарваш парите си, но предполагам, че се ограничаваш до някое и друго чукане набързо, ако ми позволиш да използвам този неприятен жаргонен израз. Докато аз върша много

повече дейности. Никой няма да ти подари хиляда лири за нещо, което може да се получи за една десета от тази сума, при това от опитни професионалисти. Аз си заслужавам парите до последното пени, защото върша перфектно това, с което се заемам. Аз също обичам секса и когато разбрах, че мога да се изхранвам с него, дори да живея на широка нога, реших да му се посветя изцяло и се заех да търся мъже, които могат без колебание да платят високата ми цена.

— Но как се справяш с данъчните? — прошепна Нел, изпълнена със страхопочитание към домакия.

„Аха, изглежда, че въпросът за парите живо я интересува“ — помисли си Лиз и побърза да ѝ отговори:

— Наех си счетоводител и според документите в сейфа му аз съм регистрирана като консултантка по връзки с обществеността. Дори някои от чековете получавам с този надпис и именно така си определям данъците. Но повечето от парите получавам в брой. Всъщност се числя към хората от „икономиката в сянка“, както пишат вестниците за компаниите, укриващи се от данъчните служби. Счетоводните ми книги наистина са с черна подвързия, така че не се забелязват лесно на тъмно.

Обаче Нел не реагира на шегата, защото бе заета с доста трудни изчисления.

— Може би си задаващ въпроса колко печеля годишно. Познах ли?

Нел се изчерви.

— Не се притеснявай, веднага ще ти го съобщя, защото именно това мислех да обсъдим след малко. През последните десет години средният ми годишен доход е бил около сто и петдесет хиляди лири.

Челюстта на Нел увисна и тя прошепна смаяно, но едва след като се съвзе от изумлението си:

— И колко от тях остават за теб?

— Никога не съм имала и никога няма да имам сутенъор.

Нел я изгледа с примес на възторг и завист.

— Приемам клиентите си само по препоръки на мои досегашни клиенти, но понякога и сама успявам да открия някой нов клиент. Не членувам в никакви съюзи. Но пък притежавам достатъчно фантазия, за да уреждам все нови и нови форми на сеанси и мога да се считам за

една от най-добрите в професията ми. Дано само не звучи прекалено безкритично и самонадеяно...

Лиз допи кафето си и остави чашата, преди да протегне ръка към капака на сребърната кутия, от която извади елегантна дамска цигара. Постави я в черно лакирано цигаре и запали със запалката от масивно сребро.

— Проституцията ми позволи да живея в разкош през последните дванадесет години, но ето че дойде времето, когато съм принудена да се замисля за оттеглянето си. — Дръпна силно от дългото си цигаре. — Всъщност, вече не се поставя въпросът дали тази година или след две-три години да се откажа от практикуване. Принудена съм да се оттегля и това не подлежи на коментар. — Издуха дима към тавана. — Този дребен епизод в кухнята е симптоматичен за болестта ми. Това ще се повтаря все по-често и по-често, при това няма гаранции, че пораженията ще бъдат непременно в ръцете ми. Понякога усещам как изтръпват краката ми, но причината не е в тях — дръпна още веднъж от цигарето, — а в този проклет мозъчен тумор, който, както ми бе съобщено, не подлежи на операция.

Нел не успя да потисне глухия стон, който се изтръгна от гърдите ѝ, но не посмя да каже нещо.

— Имам го вече от две години, дори може би и от повече, и през цялото време състоянието ми бавно, но неизменно се е влошавало. Такива пристъпи на моментна слабост ще стават все по-често, с все по-нарастваща сила. Към края на дните си ще се нуждая от услугите на медицинска сестра по двадесет и четири часа в денонощието. Именно заради това искам да те ангажирам. Искам да си поговорим за времето, когато ще бъда напълно безпомощна.

— Но какъв е туморът... злокачествен или безвреден?

— Злокачествен. Откъде си научили тези термини? — учуди се Лиз.

Нел се поколеба, преди да отговори:

— Баща ми беше лекар.

— Знаех си! — триумфално възкликна Лиз. — Казах на Филип, че не си момиче от утайката на обществото. Бях готова да се обзаложа, че нещо доста необичайно те е принудило да излезеш на улицата.

— Толкова ли е дълбоко разположен този тумор, че хирурзите не могат да го оперират? — попита Нел, все още замислена за

ужасяващата диагноза на новата си приятелка.

— Да — сухо отговори Лиз и продължи, завладяна от любопитство: — А баща ти да не би да е неврохирург?

— Не, той беше интернист. След смъртта на майка ми започна да ми разказва за всички по-интересни случаи в отделението си. Искаше и аз да се посветя на неговата професия.

— А защо не последва съвета му?

Нел дълго мълча, преди да ѝ отговори:

— Намесиха се други фактори...

— Но нали баща ти е лекар? Сега работи ли още, или вече се е пенсионирал?

— Сега не практикува — лаконично ѝ обясни Нел и реши, че повече няма да отговаря на въпроси, засягащи миналото ѝ.

— Следователно не се плашиш от болестите, така ли е?

— Майка ми умря от склероза, когато бях на единадесет, а беше парализирана още когато бях само на седем. От малка съм свикнала с болестите.

Спокойният тон на момичето накара Лиз да изтръпне. Представи си седемгодишното момиченце, което прекалено отрано се е сблъскало със суровата и горчива истина на живота. Нима баща ѝ е говорил с нея за най-сложните и объркани медицински казуси, когато тя току-що се е научила да чете? И защо тогава е завършила като уличница? В ума ѝ с бясна скорост се редуваха въпросите, на които искаше да намери отговор, но с мъчително усилие на волята успя да се сдържи. Имаха достатъчно време занапред, а сега ги чакаха неотложни въпроси от чисто практическо естество. Но поне на един тя получи напълно удовлетворителен отговор — вече бе доказано, че това момиче е природно интелигентно и бързо ще усвои всичко, на което Лиз ще трябва да я научи.

— Както и да е, но сега разбираш защо съм се заела да си намеря наследница, която предварително да обуча. Някоя, на която да мога да предам всичките си умения и списъка с клиентите ми, при условие, разбира се, че и те са съгласни. Някоя, която да живее с мен, да попива всеки мой жест, всяка моя стъпка, всяка особеност в моята среда. Да ме изучава, да изслушва напътствията, да схваща тънкостите и най-важното — да разбере как съм успяла да се превърна в една от най-опитните и най-умелите куртизанки на нашето време.

— Така ли... те оценяват и клиентите?

— Това е по-скоро класификация. Когато чуят думата проститутка, хората си мислят за някоя героиня от филмите или от романите — евтина, леснодостъпна, жена, с която можеш да се позабавляваш за час-два, дори и за по-малко. Обаче една куртизанка е нещо съвсем различно — тя струва много повече, но и дава много повече.

— Нещо като дамите от вариетета от началото на века?

— Именно. Какво знаеш за парижките куртизанки от онази епоха?

— Попадна ми една книга за тях.

— Е, значи имаш известна представа.

— Да, но сега не се срещат така лесно нито кралски принцове, нито велики херцози, които да раздават наляво и надясно умопомрачително скъпи бижута, замъци или имения.

— Не, обаче има принцове на бизнеса, които с успех заместват истинските аристократи.

— Сред тях ли търсиш клиентите си?

— Да.

Момичето се усмихна притеснено.

— Нима само с помощта на парите успя да преобразиш живота си? — Внезапно се разсмя ѝ поклати глава. — О, да, разбира се, че е така! Каква глупачка съм, щом още се съмнявам, че има нещо невъзможно за големите пари!

— Радвам се, че сама си стигнала до този извод и не е необходимо да те убеждавам. Никой не може да промени ролята на парите и тук не става въпрос за моите желания, а за един реален факт.

Нел престана да се смее и внезапно заговори със сериозен тон:

— Не, не вярвам, че всичко в живота може да се купува и продава, колкото и да са богати някои хора.

— Изглежда, че въпреки скитането по улиците не си успяла да се превърнеш в закоравяла, цинична и озлобена личност.

— Струва ми се, че някои ценности си остават недостъпни за богатите, макар че в никакъв случай не мога да отрека могъществото на парите. Нали тъкмо парите ще ме направят свободна и силна.

— Тъкмо към това е насочено моето предложение.

— Слушам най-внимателно...

— Ще те поема под крилото си. Ще се преселиш тук, в моята къща, и през първите шест месеца ще те обучавам в моето изкуство. След като премине този етап на първоначално обучение, ти постепенно ще поемеш всички клиенти от списъка ми и ще ми даваш половината от доходите, докато не преминеш изцяло на самостоятелна практика.

Никаква реакция не последва.

— Това означава, че за една нощ ще можеш да изкарваш повече пари, отколкото за цял месец скитосване из улиците, и то само ако в този месец всеки ден е неделя. Освен това в началния период ще трябва да поема всичките ти разходи за облекло, козметични средства, за промяна на външността ти, а също и за квартира и за храна. Нищо няма да плащаш, докато си... докато се обучаващ. Но когато започнеш да печелиш, тъкмо тогава аз, поради злочестото стечение на обстоятелствата, ще трябва да започна да ограничавам дейността си и ще ми бъде ужасно трудно да поддържам стила на живот. За щастие, имам застраховка, от която ще покрия разходите за медицински сестри и за лекарски прегледи, но това не означава, че оттеглянето ми от голямата сцена ще бъде по-малко мъчително. И тогава ти, само ти ще трябва да осигуряваш парите в къщата. Апропо, тъй като нямам наследници, по всяка вероятност след смъртта ми къщата ще остане за теб. Къщата е моя собственост и имам правото да я препиша, на когото си пожелаеш. Ипотеката е минимална, колкото да се приспада част от данъците. Ако желаеш, може да се уреди и ипотеката, до последната вноска... — неловко замълча Лиз и уморено махна с ръка.

— Но ти спомена нещо за промяна на външността ми — припомни й Нел. — Нима е възможно това?

— Да, напълно е възможно. Ще започнем с косата ти. Сега е с приятен кафяв оттенък, но не е достатъчно вълнуваща. С една перука всичко ще се промени до неузнаваемост. Още не може да се каже какво ще стане с носа ти, затова ще посетим някой от най-добрите пластични хирурзи, защото нуждата от корекции е належаща. Ще ти подберем много по-добър стил на гримиране, плюс тотална подмяна на гардероба. — Лиз забеляза как светнаха очите на Нел. — Нали обичаш хубавите дрехи?

— Естествено, и аз бих искала да се обличам добре, макар че не съм съгласна с тези, които са готови да похарчат цяло състояние, за да затъмнят всички останали жени. Според мен, за да е облечена

изискано, на една жена не е достатъчно само да разполага с издутия портфейл на мъжа си. Виждала съм не една или две дами, които купуват скъпи и прескъпи тоалети, но не умеят да ги подбират с вкус.

Лиз остана очарована от тирадата на Нел.

— А има ли нещо, по което да нямаш ясно определено мнение?

— Не мога да кажа, че разбирам от всичко, но поне ясно знам какво искам да получа от живота — отговори Нел, а лицето ѝ се зачерви от неудобство.

— А какво не би искала да ти се случи? Моля те, не се колебай, а ми кажи откровено какво не ти харесва в моето предложение.

— На пръв поглед... не мога да измисля някакво възражение. Ако делим по равно, както го уточни току-що, пак ще получавам много повече, отколкото ако се върна отново на улицата. Разбира се, сега за нищо на света не бих излязла пак на тротоара...

— А мога ли да те попитам защо си се озовала на улицата? — Нел стисна устни и нищо не ѝ отговори. — Нали си от напълно прилично семейство — продължи да настоява Лиз. — Защо избра улицата?

— Защото само това ми оставаше.

— Нима искаш да кажеш, че направо от училищната скамейка... без да си била обучавана?

— Да.

Лиз не можеше да преодолее усещането, че зад привидно безпристрастното изброяване на фактите от миналото на Нел се крие заплетено кълбо от спомени, но реши засега да не се задълбочава, да не я притиска повече. От лаконичните отговори на момичето и от мимиките му се подразбираше, че не желае да я разпитват за миналото ѝ. „Но защо е тази потайност?“ — мислено се запита Лиз, преди да зададе следващия си въпрос:

— Но все пак на нищо ли не те беше обучил твоят сутеньор?

— Само ми обясни какво се очаква от една улична проститутка.

— А мога ли да те попитам с какво точно се занимаваше и от колко време? Не се обиждай, не го правя заради някакво злорадо и суетно любопитство. Необходимо ми е да съм наясно със сексуалния ти опит, нали ме разбираш?

Нел ѝ обясни, но доста сухо и лаконично. Въпреки това Лиз забеляза, че когато говореше за секса, лицето на Нел ставаше

сдържано, сякаш не говореше за себе си, а коментираше фактите като страничен наблюдател. Цялото ѝ поведение подсказваше, че се занимава с тази дейност само поради нещастно стечение на обстоятелствата, а не по собствено желание, без да влага чувства. За Лиз това бе първото, но много силно разочарование от новата ѝ приятелка — явно това момиче разсъждаваше много разумно и хладнокръвно, обаче за една елитна куртизанка това в никакъв случай не бе достатъчно. Тази особеност в характера на Нел заплашваше с провал плановите на Лиз, която влагаше цялата си душа и сърце в изпълнените с фантазии сексуални сцени с богатите си клиенти — нали те ѝ плащаха внушителни суми, но искаха да получат нещо равностойно срещу парите си. Освен това Лиз, за разлика от Нел, обичаше секса и ѝ харесваше всеки път да измисля все по-вълнуващи сцени. Разочарованието ѝ се подсилваше от факта, че само допреди минута тя бе убедена, че най-сетне е намерила своята идеална наследница.

— А какво мислиш за проституцията въобще?

— Никога не съм се замисляла по-задълбочено.

— Но нали и според теб това е професия като всяка друга?

— Да, предполагам, че е така.

Лиз тъжно поклати глава.

— Не, страхувам се, че тук нещо не е наред. Разбираш ли, в нашата професия няма нищо по-лошо от това жената да е равнодушна като някакъв безчувствен робот. Моите клиенти няма да останат доволни и никой от тях няма да отвори портфейла си, ако не получи сеанс, наситен с емоции. От теб ще се иска всъщност да изнасяш истинско театрално представление, а не само да проявяваш завидни технически умения. Предполагам, че разбираш какво искам да кажа с тези думи.

Нел я слушаше напрегнато, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Позволи ми да ти дам един пример — рече Лиз и се зае да ѝ разказва за един от своите клиенти от Южна Америка, който не можел да се раздели със спомена за някаква проститутка, първата жена в живота му. — За него тази жена представлява и до ден-дневен апогеят на юношеските му блянове. Може би той непрекъснато се връща в спомените си към нея, защото никога след това не е срещнал партньорка, която така пълно да откликва на поривите му. В

действителност високото му положение в деловия свят вече не му позволява да се среща нито с нея, нито с други жени от нейната категория, а в най-младите си години парите са му стигнали само за един сеанс с нея, затова пък тя не напуска фантастичните му миражи и блянове. И до сега той си представя, че все още е в първа младост и я дарява с оргазъм след оргазъм, че само благодарение на страстните му ласки от гърдите ѝ се изтръгват възторжени стонове... Да, с мен той най-сетне реализира младежкия си блян — успя да я накара да го запомни завинаги — както той никога не е успял да я изтрие от спомените си. Представяш ли си какво щеше да стане, ако аз бях решила да пренебрегна деликатното му състояние, като се заема да му доказвам само моите достойнства в леглото? Още в същия час щях да го изгубя като клиент, и то завинаги. Особено те моля да запомниш една тънкость в нашата професия, по-скоро едно основно правило: разликата между съпругите и куртизанките е най-вече в това, че при нас мъжете идват по желание, а не по принуда, но нищо не ни гарантира, че ще има следващ път. И затова трябва да се стараем с всички сили. И ако решиш да се заловиш с този немислимо труден занаят, ще трябва всичко да вършиш безупречно, всеки твой жест трябва да бъде изпитан до съвършенство, иначе провалът ти е сигурен. Разбра ли сега какво се опитвам да ти обясня?

— Да — отвърна Нел без колебание.

— Но ще можеш ли да се справиш?

— Да. — И този отговор бе така категоричен, както и предишният.

— Но наистина ли желаете да овладеете духа на изкуството на куртизанките от висшите категории? Да се потопите в атмосфера, наситена с най-разнообразни фантазии и артистични превъплъщения, която по нищо не отстъпва на театралната сцена? Защото тъкмо това ще се изисква от теб! — Лиз настоятелно повтори въпроса си, защото бе от първостепенна важност. — Ако поне за миг престанеш да вярваш в това, което вършиш, нищо няма да се получи, ясно ли ти е това?

— Мога да се науча на всичко, нека само да ми се предоставят условия за това.

Отново се появи на лицето ѝ загадъчният израз на безчувствена самоувереност, който не се харесваше на Лиз.

— А някога играла ли си в пиеса? Например в училището? Или нещо подобно?

— Да. В училището ми се случи да изляза на сцената, макар и само пред публика, съставена от родителите на съучениците ми. — Този път в интонацията ѝ се прокрадна нотка на самодоволство и гордост. — Струва ми се, че ще ми хареса всеки път да играя различна роля. Винаги ми е било приятно да си представям, че съм някоя друга личност. — На устните ѝ се появи плаха усмивка. — Да, може би това са моите фантазии.

За миг Лиз изстина. За бога, какво правеше тя? Почувства се неудобно. Имаше ли право да моделира това младо момиче само по свой образ и подобие?

Сега бе ред на Нел да ѝ зададе въпроса си:

— Да не би да очакваш от мен да успея да те заместя напълно? Да се превъплътя в твоята роля?

— Сигурна съм, че ще се справиш, но ако ти сама не вярваш в себе си, защо да не направим една проба, за да се отървем поне от част от съмненията?

Сивите очи на Нел блеснаха, сякаш нещо ги възпламени.

— Добре — каза ѝ Лиз, — нека да опитаме.

Лиз я поведе по стълбите към горния етаж. Нел я последва, но на прага на спалнята се закова като вкаменена — само в холивудските филми можеше да се види подобна спалня. Стори ѝ се огромна, застлана от край до край със скъп персийски килим, в средата с просторно легло, с четири колони около него, покрити с коприна в розово, тюркоазно и лилаво. Една от стените бе изцяло в огледала, но само с докосването на бутона се отместваше, за да разкрие гардероба на Елизабет Уоринг. Тоалетната маса беше отрупана с флакони с парфюми, кутии с кремове и други козметични средства. Другите две стени бяха остъклени и през тях се разкриваше очарователна гледка към градината на двора. В спалнята се долавяше нежното ухание на някакъв аромат, който ѝ бе непознат. Нел се закова на прага като омагьосана, страхувайки се да стъпи върху дебелия килим, подбран според цветовете на завесите и кувертюрата върху леглото. „Сигурно само този килим струва цяло състояние“ — каза си тя, но веднага си спомни, че хонорарите на мис Уоринг бяха главозамайващи и навярно може да си го позволи, без въобще да се замисля за цената му.

— Влез, не се притеснявай — успокой я Лиз. — Нали вече ти обясних, че ще имаш свободен достъп навсякъде, във всички стаи.

Нел веднага събу обувките си.

— Да, така е по-добре — одобрително кимна Лиз. — Сега, като те гледам боса върху килима, ми се струва, че и двете имаме еднакъв ръст. Аз съм висока метър и шестдесет и пет. Колко е твоят ръст?

— Метър и шестдесет и осем, а от обувките с токчетата се добавят още седем сантиметра.

— И размерът ти е дванадесети?

— Да.

— Странно, какво съвпадение! Чудесно, защото това означава, че повечето от дрехите ми ще ти станат. Нека да проверим...

Вратата, покрита с огледала, безшумно се плъзна и разкри пред изумения поглед на Нел повече дрехи, отколкото бе виждала и в най-богатия бутик по централните булеварди.

— Да видим сега как ще ти стои черното... защото кожата ти е много нежна и бяла... да, знаех си, че тъкмо то е за теб. Да, точно това. — Лиз размести окачалките, от които висяха рокли и джемпъри, увити в найлонови пликове, издърпа една и подаде черната рокля на Нел, която я пое с треперещи ръце, но бързо се свързе и веднага съблече дрехите си. Остана само по сутиен и пликчета. — Така... всяко нещо по реда си.

Лиз извади от гардероба трико от черно кадифе, с поло яка и дълги, тесни ръкави — то се прилепи чудесно по стройното младо тяло на момичето, сякаш беше кроено за нея, а високите ѝ гърди се очертаха като изваяни. После ѝ подбра пола от черна тафта, стегна талията ѝ с широка черна панделка и опъна плата, така че през дългите шлицове се показаха очертанията на стройните ѝ бедра в черни чорапи.

— Не... не бързай да се оглеждаш, още не съм приключила. Искам да направя нещо с косата ти. Сега седни на този стол, но с гръб към огледалото.

Нел покорно седна, безкрайно щастлива — много обичаше някой да се грижи за косата ѝ, да я разресва, да оформя прическата ѝ, а ловките пръсти на Лиз сръчно коригираха фризурата ѝ, без нито веднъж да изскубне по погрешка някой косъм. Очевидно имаше

солидна, практика, защо действаше много умело и енергично. Само веднъж се обади, за да успокои нетърпеливата си гостенка:

— Почакай, остава само още нещо, но то е много важно, за да изглеждаш безупречно. — Протегна ръка към ковчежето с бижутата и избра обици, обсипани с перли и диаманти в бароков стил.

Накрая, след като огледа за последен път майсторски положения грим, домакинята завъртя стола към огледалото и обяви с тържествуващ глас:

— Да, сега си готова!

Нел се извърна и видя в огледалото непозната девойка. В първия миг дори не реагира, само остана смълчана — не можеше да повярва, че в огледалото бе нейното отражение. Висока и стройна, ослепително елегантна, с прелестно лице, с подчертани от грима високи скули и чувствени устни, изящно очертани от червилото. Дори и лейкопластът около носа ѝ не можеше да развали цялостното впечатление. Непозната жена в огледалото очевидно щеше да има главозамайващ успех сред мъжете, затова Нел, след като смутено отвърна поглед, пак се завъртя на стола и погледна отражението веднъж и още веднъж. Да, това бе тя, но този път наистина приличаше на изискана лейди. Косата се издигаше безупречно над лебедовата ѝ шия, на пръв поглед фризура ѝ оставяше впечатление за безпорядък, но само привидно, защото малките кичури симетрично ограждаха високите ѝ скули, а зад тях проблясваха съблазнително перлените обици, докато сивите ѝ очи блестяха като две капки сребро.

Нел дълго не можа да откъсне поглед от отражението си, но Лиз не посмя да я обезпокои, защото разбираше какво се крие в надвисналата тишина.

— Нямах представа, че... — неуверено поде Нел. В гласа ѝ се долавяше неподправено изумление.

— Не съм и предполагала, че си оценявала достатъчно красотата си.

— Нима си знаела, че с мен може да стане такова чудо... — Нел повдигна полата от тафта, завъртя се и финият плат се усука около снагата с възбуждащо шумолене, после поглади кадифето по ръкава, леко докосна обиците. — Не мога да повярвам, че си предвиждала този ефект още от първата ни среща!

— Да, знаех го.

— Но как е възможно това?

— Да кажем, че притежавам способността да виждам жените в изискани тоалети, независимо от това как са облечени в момента. Ти си надарена с изящество и красота, каквито се срещат само сред най-прочутите манекенки, както и сред най-скъпите куртизанки. Това е класа, с която или се раждаш, или не, защото е невъзможно да се имитира. А за опитно око като моето класата винаги си личи.

— Да, но в болницата аз бях толкова жалка и обезобразена от бинтове и шини. А сега тази неочаквана промяна се дължи само на дрехите и на грима.

— Не, това не е вярно. Ако не притежаваше вродена красота, никакъв грим, дори и най-умелият, както и никакви дрехи не могат да ти помогнат. Те помагат само на истинските красавици.

— О, все още не мога да повярвам, че това съм аз... Както не мога да повярвам, че тези изискани дрехи ще ми помогнат да прикрия миналото си.

— Миналото ти вече няма значение. Вече никога, запомни, никога няма да носиш онези долнопробни дрехи, с които пристигна днес, разбра ли ме?

— А с такова ли облекло се явяваш пред клиентите си, на „сцената“?

— Да. Например един от най-богатите ми клиенти настоява да се обличам само в черно, от главата до петите. Дори и леглото застилам заради него с черни копринени чаршафи. — Лиз се усмихна и вдигна рамене. — Кой може да обясни докъде ще стигнат фантазиите на мъжете? Зная само, че черното го възбужда, че му действа необяснимо добре. За щастие, на теб черното ти стои великолепно. Отива на цвета на кожата ти, а това е най-важното. И с мен е така. Докато има жени, които изглеждат напълно безцветни в черен тоалет или с черно бельо. Но постепенно, двете заедно, ще налучкаме всички възможни цветови нюанси, които са подходящи за теб.

Лиз забеляза, че момичето я слуша с широко отворени очи, в които недоверието се смесваше с възторг, и реши, че желязото трябва да се кове, докато е горещо.

— Повярвай ми, още при първата ни среща предположих, че си само една обикновена улична проститутка. Не забравяй, че тогава не съм могла и да подозирам, че си дъщеря на уважаван лекар. Между

другото, моят баща е бил генерал от британската армия. Сега, разбира се, е пенсиониран, но аз, също като теб, продължавам да се изхранвам от търговията със секса. Разликата между нас двете е в това, че аз се продавам скъпо, а парите могат да променят почти всичко, нали? Преди малко ми заяви, че искаш завинаги да се разделиш с улицата. А ето, че аз ти предлагам именно такава възможност. — Лиз се спря, преди да зададе най-важния въпрос: — Или си решила да скъсаш и с проституцията?

Нел кимна, все още приковала очи в отражението си в огледалото, в което вече бе успяла да се влюби.

— Да. Именно това си бях намислила.

— И какво е сега твоето решение?

Нел се завъртя бавно, с ловко движение, като опитен фотомодел, за да проследи, по-скоро да усети въртенето на полата си, остави платът да разкрие очертанията на бедрата ѝ, изпъна плата по талията и въздъхна замечтано, когато тънката тафта спря да шумоли, а обичите ѝ — да се поклащат и проблясват обещаващо.

— Струва ми се, че току-що получих предложение, на което не мога да откажа.

В понеделник сутринта Лиз пристигна в болницата, за да вземе Нел и да я отведе в къщата си. На носа на момичето бе останало само едно малко парче лейкопласт, но лекуващият лекар я посъветва да не го отстранява до контролния преглед, насрочен за следващата седмица. Сестрата разхлаби шината около челюстта ѝ, а лекарят ѝ обеща, че има изгледи след една седмица да се раздели и с нея. Вече ѝ разрешиха да се храни нормално, но за предпочитане с храна, която е по-лесна за дъвчене — варени яйца, кисело мляко, гъсти бульони.

— Е, сега си по-добре — окуражи я Лиз, — но докато не те заведе при пластичния хирург, няма да знаем какво е състоянието на носа ти.

Нел седна до нея в червения „Мерцедес“ и потеглиха на север. Чувстваше се като на седмото небе в прекрасния спортен автомобил, косата ѝ се развяваше от вятъра, а усмивката заслепи един случаен минувач, край който спряха пред светофара. Лиз я огледа изпитателно и двете си размениха доволни усмивки.

— Струва ми се, че тръгвам на околосветско пътешествие — призна ѝ Нел, оглеждайки се като дете, попаднало в непознат лунапарк.

— Може и така да се каже — съгласи се Лиз. — Съжалявам безкрайно, че не мога да те преобразя мигновено, с магическа пръчка, както е в приказките... Но имаме няколко седмици занапред, даже месеци, и ако поработим упорито, в скоро време наистина ще бъдеш неузнаваема.

— И това ли е част от моето приключение? Толкова съм щастлива! Знаеш ли какво... — Нел спря насред фразата и я изгледа сепнато.

— Какво има? — разтревожи се Лиз.

— Не мога да си спомня откога не съм била така радостна, даже не съм сигурна дали въобще някога съм била по-щастлива.

Това простичко признание трогна Лиз по-силно, отколкото най-многословните изяви на благодарност. Сърцето ѝ изтръпна. Вдигна ръка от кормилото и силно стисна ръката на Нел, отпусната върху черната чанта в скута ѝ, в която се бе побрал целият багаж на Нел от болницата.

— Отсега нататък това чувство никога няма да те изостави — обеща ѝ тя.

Очите на момичето внезапно проблеснаха, като вода в планински поток, но гласът ѝ остана непоколебим:

— Не искам да ме напускаш! За мен сега се открива шанс за нов живот. Не искам да те изгубя! Никога!

Болката и отчаянието в думите ѝ подсказваха на Лиз повече от всичките им досегашни разговори какво изпитва момичето до нея. Тя все още беше дете, макар и преждевременно съзряло и опитало от горчивината, с която бе изпъстрен животът на всяка улична проститутка. Всъщност какво бе получила от живота, освен обиди, грубости и унижения? Очевидно досега бе прикривала детинската си уязвимост зад студения поглед на сивите си очи и безразличното си изражение. Прекалено рано бе научила суровия житейски урок, че на никого не бива да се доверява, че лъжите често се поднасят с невинни слова и ангелски усмивки, а зад повечето обещания се крият коварни и пресметливи планове. Настръхналото ѝ лице не издаваше нежните, но несподелени чувства — Лиз бе готова да се закълне в това, но и никой

никога не се е опитвал да стигне до тях. Но тя се справяше добре. Наистина, не е чак толкова твърда, колкото ѝ се иска да бъде, но е пряма и решителна.

Когато се прибраха в къщата, те завариха Лулу да бърше прозорците. Лиз ги запозна. Лулу огледа момичето от главата до петите, но накрая се усмихна радушно, разкривайки великолепните си бели зъби.

— Ей сега ще приготвя кафето — забърза се прислужницата.

— Добре, Лулу — съгласи се Лиз, метна чантата си върху едно от креслата и тръгна към стълбата. — Всяко нещо по реда си. Първо ще ти потърся дрехи за преобличане. А после ще изхвърлим на боклука тези ужасни ботуши и тази непоносима пола.

— Мики ме накара да си ги купя...

— Да, много добре разбирам, че по тях не бива да съдя за вкуса ти. Ето, вземи тези, надявам се, че ще се окажат по мярка...

Двете преровиха две дузини рокли, блузи и панталони, докато накрая се спряха на два чифта панталони от рипсено кадифе, единият черен, а другият — във френско синьо, но после се върнаха при гардероба и взеха един панталон от кадифе с бронзов оттенък и още един от розов креп. Намериха се и два чифта джинси, както и няколко пуловера в подходящи цветове, плюс две широки ризи — едната бяла, а другата — тъмносива.

— Всички са с твоите размери — увери я Лиз, докато помагаше на Нел да пренесе дрехите по коридора до стаята, в която щеше да използва — декорирана в бяло и в онова прелестно синьо, което може да се види само по порцелановите съдове на прочутия Уеджууд, с прелестни зелено-кафяви завеси и дамаски.

— Лулу се грижи за моето домакинство — обясни ѝ Лиз и започна да окачва дрехите в гардероба, — защото нищо не ме дразни така, както домашният безпорядък. Моята бавачка обичаше да повтаря, че за всяка вещ трябва да си има място и за всяко място — съответният предмет.

— Имала ли си бавачка?

— Докато бях малка, родителите ми често отсъстваха от Англия, защото баща ми беше на редовна служба, обикновено в далечни азиатски страни, където не е място за отглеждане на малки деца. Затова, докато не тръгнах на училище, за мен и за брат ми се грижеше

нашата бавачка, Нани Робъртс. Много възрастна, била е бавачка и на майка ми, но аз я обожавах. За мен тя заменяше родителите ми. — Лиз напъха окачалката в една от блузите. — А твоята майка... нали ми спомена, че е умряла още когато си била съвсем малка?

— Бях на единадесет, но тя се разболя още при раждането на сестра ми Маргарет, когато съм била само на седем.

— Имаш сестра, така ли?

— Да. — Този път паузата се проточи повече от обичайното. — Тя е психичноболна и живее в един специализиран пансион.

— И аз не се виждам често с брат ми. Всъщност няма много общо между нас. И никога не е имало. За това не вярвам, когато чуя, че някой обичал до безумие брат си или сестра си само защото били родени от една майка. Защото аз никога не съм обичала родния си брат, а дядо ми по майчина линия ме отвращаваше. За щастие, той никога не разполагаше със свободно време, за да се занимава с мен.

— А пък аз въобще не помня нито единия си дядо, нито другия, както и бабите си. Майката на мама е починала, когато мама е била съвсем малка, а баща ѝ — веднага след сватбата на майка ми и баща ми. Родителите на баща ми са били мъртви доста преди раждането ми, защото баща ми се е родил, когато те са били някъде към четиридесетте. И не знам дали имам някакви други роднини.

Самотно детство. Баща, роден от възрастни родители. Лиз постепенно, като късчета от мозайка, сглобяваше отломъците от миналото на Нел.

— Добре, а сега да слезем долу, във всекидневната, за да изпием по чаша кафе и да обмислим какво ще правим от днес нататък.

— Бих искала първо да се преоблека...

— Разбира се. Ще те чакам във всекидневната.

Нел бързо смъкна полата си, после и полото си, след което изпробва джинсите на Лиз. Очевидно са били купени само за да бъдат захвърлени в гардероба още след първата проба, защото изглеждаха съвсем нови. За щастие, се оказаха точно по нейната мярка. Облече и тъмносивата блуза. От болницата бе пристигнала само с един чифт обувки — ботушите, стигащи до коляното ѝ, за които Лиз веднага нареди на Лулу да ги изхвърли. Затова сега се разрови из гардероба и намери на дъното чифт кафяви сандали, които ѝ се оказаха леко стегнати, но все пак ставаха за носене. До сандалите видя и чифт

черни дамски обувки, по-луксозни, но с половин размер по-големи. Вчеса косата си и доволна от себе си, се огледа в огледалото. Взе старите си дрехи и тръгна надолу по стъпалата.

— Къде е кофата за сметта? — попита Нел.

— Дай ги на мен, аз ще ги изхвърля — каза Лулу. — Познавам едно бедно семейство, което с радост ще ги вземе.

— Чудесно — зарадва се Нел и подаде дрехите си на прислужницата.

Лулу донесе една голяма найлонова торба.

— А Лиз знае ли, че се каниш да ги подариш на онези бедняци? — полюбопитства Нел.

— Разбира се. Тя ми има пълно доверие. Отдавна не съм изпразвала гардеробите в тази къща. Май вече е време за основно почистване и разстребване.

Лиз се появи на вратата и махна с ръка към Нел да побърза, защото кафето беше сервирано във всекидневната.

— Чух разговора ти с Лулу. Забравих да ти спомена, че тя е много по-практична от мен, дори ми напомня за сроковете за посещение при данъчната служба. Само че понякога се оплаква, че съм много разточителна и не умея да пестя. — Лиз се настани на стола до масичката за кафе и се усмихна. — Какво пък, аз обичам да не се притеснявам за всяко пени, а да живея по-свободно. — Подаде към Нел кутията с шоколадови бисквити. — Опитай ги, може да ти харесат, макар че според мен са прекалено твърди. Потопи бисквитата в кафето и тя ще омекне. Аз правя така с поничките, както е прието в Америка.

— Имаш ли много клиенти от Щатите?

— Четириима. Двама в Ню Йорк, един в Чикаго и един от Сан Франциско.

— А често ли се срещаш с тях?

— Приблизително по шест пъти в годината — или ако се появи нещо спешно, аз телефонирам на някой от тях, той ми изпраща билет за отиване и връщане, дори и кола на летището.

— По колко време оставаш при клиента?

— Зависи от това какво ще пожелае. Понякога само за една нощ, но друг път за уикенда или дори за цяла седмица. След като пристигна в града, където живее клиентът, трябва да съм на негово разположение.

— Мислиш ли, че някой от тях ще ме приеме като твоя заместничка?

— Да, разбира се, но предварително аз трябва всичко да подготвя. Познавам ги добре, знам какво обичат и какво — не, знам докъде са готови да развържат кесите си, знам от какво трябва да се пазя. Но няма да ги поставям пред свършен факт, защото никой мъж не обича това. Постепенно ще подготвя почвата, за което ще ми е необходим по-продължителен период от време, за да бъде побезболезнено моето оттегляне и твоята поява. Надявам се, че този период ще се окаже достатъчен за твоето обучение.

— А тук идват ли клиентите ти?

— Никога! — отсече Лиз. — Тук е моят дом. Не допускам бизнесът ми да се смесва с домашния ми уют. И на теб не ти го препоръчам. Ти ще ходиш при тях, а не те при теб. Ще ги посещаваш, когато пожелаят и за колкото време искат, но заплащането съответно трябва да нараства. Веднъж се прибрах от Сан Франциско с десет хиляди долара, а тогава един долар се обменяше за 1.40 германски марки. Изкарах тези пари само за една нощ — въздъхна Лиз. — За съжаление, той вече е мъртъв... Но преди това успя да ме препоръча на свои познати, не по-малко богати.

Нел я слушаше, изпълнена с възхищение. Тази жена очевидно си знаеше цената и не страдаше от комплекси — нито за малоценност, нито за превъзходство над околните — защото гледаше напълно реално на живота и нямаше за какво да се срамува. Лиз умееше да убеждава спокойно, без въобще да повишава тон. Така говорят само хората, които умеят да постигат успехи и не се съмняват в способностите си. Не я плашеше дори и предсказанието за скорошния ѝ край. Колко други жени биха били способни да говорят и действат така разумно, ако бяха в нейното положение? За миг Нел благодари на съдбата, че я бе срещнала с Елизабет Уоринг, преди да се озове отново на улицата или в някоя мръсна и отблъскваща фабрика, но веднага се съвзе и си припомни, че и тя може да намери сили в себе си и сама да изгради съдбата си.

— Може ли да ми разкажеш още за изискванията, които се поставят към едно момиче, което желае да стане куртизанка от по-висша класа?

— Първото и най-важното изискване е да обичаш секса, а аз винаги съм го обичала. За мен това е най-приятното занимание, несравнимо с която и да е друга дейност. И при теб ли е така?

— Не.

— Какво означава това „не“?

— Искам да кажа, че за мен сексът не е най-приятното занимание.

Лиз огорчено сви устни и дълго мълча.

— Жалко — промълви тя най-накрая, — много жалко, защото това е абсолютно задължително условие, от първостепенна важност — нищо не става на ниво, ако не се радваш от това, с което се занимаваш. Именно това помага да смъкнеш от гърба си предразсъдъците и скрупулите заедно с дрехите си, за да остане като единствена цел стремежът да даваш и да получаваш колкото е възможно повече наслада. — Стана от стола и започна да крачи из всекидневната. — На улицата от теб не се иска нищо, освен удовлетворяването на няколко чисто физиологични функции, докато моите клиенти очакват много повече — никой от тях не понася набързо свършената работа, а всеки забелязва вниманието, което аз отдавам дори и на най-дребните детайли, на амбицията, въображението и въодушевлението, които влагам от себе си. Трябва да се научиш да обичаш мъжкото тяло във всички негови форми, защото иначе ще остане само това, което една писателка нарече „непохватно опипване, след което следва смъкване на ципа и припряно изчукване“. Длъжна съм да ти изтъкна, че повечето от моите клиенти са мъже, които са прехвърлили петдесетте. С много труд и дългогодишна борба са спечелили парите си и вече са достигнали възрастта, когато сексуалните фантазии са по-важни и по-ценни от реалния полов живот. Повечето от тях са преживели по няколко брака и съответно развода, имали са любовници, някои от тях още имат, но без изключение са мъже, за които сексът е от огромно значение. Именно затова са готови да заплащат, но само ако бъдат удовлетворени изискванията им. Ако ще имаш проблеми с тази задача, по-добре ще е още сега да го споделиш с мен.

Нел мълчеше, замислена за бъдещето си, но когато заговори, не започна с това, което Лиз очакваше от нея.

— Мога да разбера някоя жена, която се съгласява да легне с някой клиент, защото е подтиквана от нуждата за пари. Но да го прави,

защото не може без секс! Е, това не мога да го разбера!

— Тогава излиза, че двете с теб сме изправени пред сериозно затруднение.

— Но защо? Ти спомена, че аз ще бъда длъжна да играя своята роля. Добре, ще я изиграя, но само за това, за което ще ме наемат. Мога да изнеса достатъчно добро представление, което да задоволи всеки мъж, решил да похарчи хиляда лири. — Нел се усмихна язвително. — И аз разбирам нещичко от сексуални фантазии.

„О, да, разбирам — каза си Нел. — И мога много да разкажа. Например как той започна да се гаври с мен, когато бях още съвсем малка... Тогава фантазиите ми бяха единственият начин да се скрия от ужасната действителност.“

— Да, зная всичко за сексуалните фантазии! — ожесточено повтори момичето, със зачервени бузи и с пламнали от ярост очи. — И ако някой мъж поиска това от мен, ще направя за него всичко, което му хрумне в извращения му мозък! Затова нека да започна с най-трудния от всичките ти клиенти. И ако се оплаче, че не е останал доволен, ще те помоля веднага да потърсиш друго момиче!

Гласът ѝ трепереше от вълнение. „Да, едва сега може би започвам да я разбирам по-дълбоко — успокои се Лиз. — Явно тя е объркана емоционално, но иначе е съвсем наред. И когато ние двете се справим с проблемите ѝ, това момиче ще затъмни всичките свои връстнички. Сигурно е погребала дълбоко в душата най-проникновените си чувства и сега, когато се налага да се докосне до тях, избухва като експлозив... Да, тя е необикновена. Усетих го още при първата ни среща, усетих го и когато я видях изцяло облечена в черно. Видях и промяната в лицето ѝ, докато се оглеждаше в огледалото ми — лицето ѝ светна, очите ѝ се разшириха, сякаш виждаше някоя непозната в отражението, а в тялото ѝ се появи онази неподправена грация, която винаги съм обожавала в някои жени, но за жалост такива се срещат извънредно рядко... А как само завъртя полата си, как разкърши бедрата си, как сведе клепачите си... да, тя въобще не се нуждае от изкуствени мигли, това е напълно ясно... толкова е сексуална, че всеки мъж ще бъде готов да ѝ даде сърцето си, да не говорим за кесията с парите. Обаче първо трябва да разбера, при това на всяка цена, какво я измъчва. Може би в момента тя самата не го съзнава. Но ще се опитам да я предразположа. И когато тя осъзнае

проблемите си — Лиз инстинктивно започна да налучква къде се крие ключът към сърцето на момичето — вродената ѝ чувственост ще ѝ помогне да се справи с всичко, с което ще я сблъска животът, дори и тогава мен вече да ме няма на този свят.“ Загледа се в красивото, но напрегнато лице на Нел, в настръхналото ѝ тяло. Дожаля ѝ, че може да бъде погубено това великолепно тяло, това обаятелно момиче, ако бъде оставено на произвола на случайността, ако дълбоко стаените емоции продължават да го разяждат отвътре.

— Всъщност си мечтала да станеш актриса, нали? — предпазливо се обади Лиз.

— Да.

— Но баща ти не ти позволи, познах ли?

— Той настръхваше само щом чуеше тази дума.

— Така... и тогава ти си решила, че единственият изход е някой ден да заживееш сама, за да реализираш фантазиите си?

— При това, без да подозират клиентите ми.

„Никой от тях не ме разбра — помисли си тя, но не го изрече на глас, защото прецени, че сега не бяха подходящи нито моментът, нито мястото. — А аз съм способна да изиграя такова представление, че да секне дъхът на който и да е клиент! Но тогава, в детството си, аз сама си бях учителка.“

— Мога да го направя — промълви Нел. — Само ми дай възможност.

Обаче Лиз не се нуждаеше от повече убеждаване.

ГЛАВА ОСМА

Филип не помнеше кога за последен път бе виждал Лиз в такова трескаво настроение и макар да се радваше на въодушевлението ѝ, блясъкът в сините ѝ очи го плашеше. За него Лиз винаги беше неповторима, дори най-ярката личност, която бе виждал, възбуждаща като любимото ѝ пенливо шампанско, но сега, според Филип, тя вече нарушаваше свещените правила да се спазва разумната мярка винаги и във всичко. Той предпочиташе да изслуша доводите ѝ при по-спокойна обстановка — тогава не би имал нищо против да ѝ разреши да го убеди в планове си, но никой още не бе успял да обори съмненията на скептичния Филип Фолкнър, ако проникателният му ум откриеше някои слабости в доводите, с които се стараеха да го убеждават. Пристигна колкото бе възможно най-бързо в къщата на Лиз, за да се запознае с нейното протеже, но се оказа, че Нел Джордан бе излязла по магазините. Изпи две чаши чай и въпреки строгата си диета вече посягаше към третото парче от кейка, за да прикрие нетърпението си.

Нел обиколи всички етажи на „Хародс“ — досега бе само мечтала да може един ден да пазарува в най-скъпия и изискан лондонски магазин и се бе ограничавала да оглежда замечтано безупречно подредените витрини. Но днес, след като накупи от етаж за запалените гастрономи всичко, което Елизабет бе записала на листчето, момичето неусетно се озова сред ослепителните парфюмерийни щандове и побърза да се облегне на най-близката колона от розов мрамор — краката ѝ се подкосяваха при мисълта, че се бе сбъднала една от най-смелите ѝ мечти. Приблужи се до щанда и поиска да ѝ покажат най-новите мостри от козметиката на Ести Лаудер, после отиде в дъното на етаж, огледа чантите от крокодилска кожа и си обеща, че в един прекрасен ден ще има най-хубавия и най-скъпия модел. Следващият щанд бе на „Хермес“ — и тук се закани, че някога ще притежава поне дузина от прекрасните копринени шалчета. От щанда за шоколадови лакомства си купи само четвърт фунт бонбони (около 100 гр.), но от най-скъпите, а сетне нарами с въздишка зелените пазарски чанти и пое обратно, по Бромптън Роуд, отчаяна от

мисълта, че никой в „Хародс“ не ѝ обърна внимание, освен един мъж, зает с избор на парфюм за жена си или за любовницата си. Но дори и той я бе удостоил само с един бегъл поглед, привлечен не толкова от красотата на лицето ѝ, колкото от прилепналите ѝ панталони и кашмирения пуловер, подчертаващ високите ѝ гърди (още една придобивка от бездънния гардероб на Елизабет). А може би вниманието му бе привлечено от самото от туид — част от костюма на Елизабет по модел на Карл Лагерфелд. Пък и не носеше в ръка торби от просташкия найлон, а от телешка кожа.

За сетен път си повтори прастарата максима, че дрехите правят хората. Дори и „стила“, по който я караше Мики да се облича, ако онова въобще можеше да се нарече стил, издаваше отдалеч коя бе тя и как си изкарва хляба — навярно Мики си бе изградил представата за образа на проститутката от долнопробните телевизионни сериали. Никой, дори и най-проницателният мъж, не би се досетил, че сега тя бе решила да се обучава при една от най-скъпите куртизанки. Както и никой не би познал професията на Елизабет Уоринг само по външния ѝ вид. Разбира се, тя ще се научи кога да се прикрива и кога — не, както и да подбира съответните тоалети и маниери. „Няма нищо по-важно от самочувствието — повтаряше ѝ Елизабет. — Ако се показваш пред клиентите, изпълнена с чувство за достойнство и гордост, и те ще оценят качествата ти. Никога не позволявай на страха да те завладее, а особено важно е да умееш да го прикриваш. Ако се появиш пред мъжа неуверена или дори само изнервена, с теб е свършено! Ти си си ти и няма втора като теб, запомни това от мен. Всичко зависи само от теб.“ Нел въздъхна замечтано и се запита кога ли ще постигне такава самоувереност.

Щом свърна под колоните, тя видя разкошно „Бентли“, с цвят на сурово кафе, спряно пред къщата, и се досети, че Елизабет има някакъв важен посетител. Спомни си думите на Лиз, че очаква мистър Филип Фолкнър — тя бе споменала, че той „ще се отбие за чаша чай“. Нел веднага си каза, че Лиз е решила да побърза с представянето ѝ в нейния кръг от близки познати, и се раздразни. Вече знаеше, че този Филип имаше голямо влияние върху Елизабет Уоринг, и се притесняваше от неочакваната, но неизбежна среща. Накрая примирено сви рамене, избра най-миловидната си усмивка и отключи с ключа, който тази сутрин бе получила от Елизабет.

— Върнах се — обади се тя, щом се озова в преддверието, но побърза към кухнята, за да остави пазарските чанти. Всъщност искаше да спечели още малко време, но се забави толкова дълго, че обезпокоената Елизабет надникна в кухнята под предлог, че иска още вряла вода за чая.

— Всичко ли купи? — весело попита тя.

— Да... но яйцата от пъдпъдъци бяха на привършване. Взех последната дузина.

— Няма значение... за нас двете ще стигнат. Ще пиеш ли чай?

— Да, благодаря.

— Тогава ела във всекидневната. — Елизабет тръгна, но в коридора се обърна и безгрижно й каза през рамо: — О, щях да забравя! Филип се отби да ме види.

— Да, разбрах — смутено отвърна Нел и стисна зъби. На всяка цена трябваше да спечели първия рунд и да не позволи дори и на най-близкия приятел на Елизабет да я убеди, че тя, Нел, отново трябва да се върне на улицата. През изтеклата седмица, откакто живееше в дома на Елизабет Уоринг, Нел се окопити и постепенно възвърна самочувствието си, защото успя да си наложи да не мисли повече за кошмарните си преживелици в квартирата на Мики Шонъси и неговите момичета.

Припомни си дома, в който бе прекарала детството си — притихнал и мрачен, скромно обзаведен, както повечето от тогавашните домове, без да бъде оживяван от присъствието на гости или близки на семейството — баща й бе прочут като необикновено саможив и необщителен мъж. Всичко бе тежко, масивно и застинало, наследено от неговия баща — също лекар — и нищо не се бе променило с години, откакто са били купени тези мебели — навярно още преди Първата световна война или от епохата на крал Едуард. Цяло изпитание бе за малкото момиче да се изкъпе в просторната баня с махагонови седалки и медни тръби, с порцеланови плочки на цветя — вътре бе много студено през зимата, защото баща й непрекъснато настояваше да пестят от парите за отопление. А в кокетната къща на Елизабет навсякъде се поддържаше равномерна и приятна за тялото температура и Нел свикна да се прибира полугола от банята в стаята си, без да настръхва от студ. Леглото беше превъзходно, много меко и удобно и по нищо не напомняше на онези раирани, твърди и

старомодни матраци в къщата на баща ѝ, които с години не се нагаждаха към формата на тялото. А тъкмо на такъв корав матрак спеше тя през първите седемнадесет години от живота си. На всичкото отгоре баща ѝ не разреши да използват газ или електричество в кухнята и там всичко бе опушено от сажди и пепел. Първата работа на Нел в къщата на Уорик Роуд всяка сутрин беше да изтича през леденостудения коридор в кухнята и да метне още дърва в печката, защото огънят гаснеше към разсъмване. Докато кухнята на Елизабет беше чиста и просторна, светла, пълна със скъпи уреди, и в нея бе много приятно да се работи.

Домът на Елизабет Уоринг на практика се ръководеше много лесно, защото тя бе уредила домакинството си до последната подробност. А на Уорик Роуд 17 за Нел нямаше ден, когато да не трябва да чисти някъде — с годините ѝ се струпваше все повече и повече от къщната работа. Баща ѝ държеше всяка сутрин да облича чиста, добре изгладена риза, но нито веднъж не ѝ разреши да занесе ризите му на перачката в дъното на улицата. Затова всичко трябваше да легне на крехките плещи на Нел — баща ѝ продължаваше да настоява да използва само тежката старомодна ютия с въглени. От единадесетата си година Нел се превърна в момиче за всичко — и перачка, и чистачка, и готвачка в неуютната мрачна къща на Уорик Роуд 17.

Единственото по-приятно, по-светло и топло място в къщата беше кабинетът на баща ѝ — някога там се помещавала оранжерията на прадыдо ѝ и оттогава бяха останали остъкленият покрив и широките прозорци. В смътните спомени от най-ранните ѝ години единствено присъствието на майка ѝ стопляше неуютната и навъсена къща. Но след смъртта на майка ѝ нищо вече не можеше да противодейства на властния ѝ баща, вечно вкиснат и недоволен от живота.

Затова сега, когато тръгна след Лиз към всекидневната, тя потръпна от лошо предчувствие — очакваше да завари там мъж, който, също като баща ѝ, трудно се поддаваше на убеждаване и умилюстивяване.

— Бъди спокойна, той не може да повлияе на решението ми да те прибера в дома ми — успокои я Лиз. — Макар че за мен е много важно дали Филип ще те одобри. Той е много проникателен и от погледа му досега нищо съществено не е убягвало.

— А как го постига?

— Когато е бил много млад, той си е поставил за цел да стане най-добрият любовник на този свят. И мога да те уверя, че е успял.

Нел се засмя, но само след миг усмивката ѝ замръзна, като видя, че Лиз оставаше сериозна и замислена.

— Не си чувала досега името Филип Фолкнър само защото не знаеш нищо за неговия свят, за кръга, в който живеем аз и той. В този кръг аз успях да си извоювам нелоша репутация, но Филип... о, за Филип се носят легенди!

Сега Нел я гледаше като хипнотизирана.

— Искаш да кажеш, че в този ваш... кръг има не само жени, но и мъже, платени любовници?

Лиз бе очарована от невежеството ѝ.

— Досега дори не го подозираше, нали? Филип вече е послужил на четирима писатели като прототип на техни герой. Кол Портър веднъж написа песен за него, но не от онези, които печелят първите места в класациите. Сред обожателите на Филип могат да се причислят принцове от кралски семейства, херцози, да не говорим за милионерите — те са поне две дюзини. Когато беше по-млад, Филип беше толкова красив, че хората се извъръщаха след него по улиците.

— А аз си мислех наивно, че само Лили Ленгтри се е радвала на такава слава.

Лиз се усмихна се снизходително.

— Да, сравнението е доста подходящо, защото сред мъжете Филип Фолкнър е това, което е Лили Ленгтри сред жените. — Усмивката ѝ помръкна. — Нел, поне едно трябва да разбереш още отсега: съществува вътрешен, скрит свят и след като си решила да се посветиш на професията само в границите на този свят, никога няма да можеш да го напуснеш. А в този свят ролята на Филип е много особена...

— Нещо като доайен?

— Именно — кимна Лиз. — Той е в този свят много преди мен, преди всеки от нас, затова...

— Затова съм длъжна да бъда особено внимателна с него, така ли?

— Само не забравяй кой е той. Някои хора могат да си помислят, че той не е нищо повече, освен някакво минало величие, но аз те

съветвам да не правиш тази грешка. Но не бива и да се страхуваш от него, защото Филип презира страхливите. Надявам се да успея да го убедя, че ти притежаваш всичко, което съм търсила в момичето, което един ден ще ме наследи.

Докато наблюдаваше Нел, Лиз не можа да разбере нищо за мислите ѝ — лицето на момичето изразяваше само смирено очакване, но опитната куртизанка разбираше, че зад привидно укротената му фасада се крият много вълнения и колебания. Замисли се дали не трябваше първо да предупреди Филип да се държи по-снизходително с Нел, поне в началото, но се успокои, защото въпреки всичко вярваше, че Нел ще се справи отлично.

— Добре — най-после рече Нел, събрала смелост. — Ще се постарая да се държа колкото е възможно по-разумно.

Първото ѝ впечатление, след като се появи на прага на всекидневната, бе от странно светлите, дори хладни сини очи на госта на Елизабет. „Това ли е прочутият любовник, арбитърът на елегантността в техния кръг, светският лъв!“ Но само след миг присъствието му завладя изцяло вниманието ѝ. Филип седеше на канапето до камината в безгрижна поза, отпивайки от чая си, кръстосал крак връз крак, излъчващ непоколебима увереност на човек, на когото можеш всичко да довериш. Ала второто ѝ впечатление беше посветено на сивия цвят на костюма му — Нел неволно го сравни с всички мъжки костюми, които бе виждала досега, и веднага разбра, че те нищо не струваха пред неговия. Ризата му имаше нежния цвят на току-що разцъфнала магнолия, докато косата му, пепеляворуса, скъсена отзад и отстрани, вече издаваше годините му, но все пак напомняше, че в младините му е била прекрасна — косата подчертаваше красивото му лице с орлов нос и изразителни очи, с приятни очертания на устните, подсказващи вроден усет към префинени удоволствия. На бутониерата си носеше червена роза, великолепно подходяща си с копринената вратовръзка, а на ръкавелите му проблясваха дребни рубини. Чорапите му бяха от сива коприна, а лачените му обувки — лъснати до блясък, и в тях се отразяваше дори дамската на канапето. Часовникът му бе удивително тънък, с каишка от крокодилска кожа. На пръстите си носеше само един едър пръстен — на безименния пръст на лявата си ръка. Нел пристъпи плахо една крачка и едва тогава забеляза кръста на врата му:

Филип задържа ръката ѝ в своята, когато тя се опита да я издърпа, и я погледна право в очите.

Нел усети как я пронизва острият му поглед и едва не потръпна, но успя да се овладее. Тогава Филип се усмихна и тя примига. Струваше ѝ се, че се е озовала в прохладна и тъмна стая, когато навън е било горещо и слънчево. Тогава си представи какъв може да е бил този мъж в младините си и се изплаши от видението си. Очите му я стрелнаха изпод веждите и се задържаха върху нейните, за да я хипнотизират. Сега не бяха сини, а сребристи с ледени синкави проблясъци. „Напомнят ми на живак“ — смутено си помисли тя, припомняйки си слухове за паранормалните явления и за погледите, с които се отличава всеки медиум. Сякаш виждаше в тях отражението на своите очи и с усилие на волята си сведе поглед.

— Здравейте, мистър Фолкнър — поздрави го тя и се усмихна по най-приветливия си маниер, който отдавна бе изрепетирала специално за случая.

Той леко сведе глава.

— Мис... Джордан? — Изчака я да се настани на стола. Нел се намръщи и погледна ръката си. Струваше ѝ се, че някакво насекомо лази по кожата ѝ, макар да не видя нищо подозрително. Вероятно бе настръхнала от гласа му — с дълбок и приятен тембър, който сякаш проникна през кожата ѝ. Хвърли кос поглед към Лиз, която моментално улови значението му, защото Нел искаше да ѝ подсказе: „Ти не ми каза и половината от това, което съм трябвало да очаквам от тази среща!“. В този миг от главата ѝ изхвърчаха всички предварително съчинени реплики. Нел разбра, че може да разчита само на импровизации. Никога досега не бе срещала такъв мъж и не можеше да се раздели с чувството, че няма да може да избегне примките, ако той реши да ги заложи по пътя ѝ. Струваше ѝ се, че току-що е скочила в дълбока вода и се оглежда за акули.

Взе чашата с чая от ръката на Лиз и поклати глава в знак на отрицание, когато домакинята ѝ посочи към подноса, с кейка. Ако вземе дори само едно парче, сигурно в следващия миг първият му въпрос ще я завари с пълна уста. Баща ѝ винаги държеше на бюрото си няколко медицински картона на пациентите си с насрочен час за прием през деня и Нел помнеше как те се измъкваха от лъскавите си лимузини — някои от тях бяха от същата категория като Филип

Фолкнър, излъчващи влияние, власт и богатство, ала нито един от тях не покоряваше така силно още от първия миг, както той, Филип Фолкнър. Може би в това се криеше тайната му? В непреодолимото привличане, което успяваше да внуши на всички жени около себе си, а също и на представителите на своя пол. „Това ли се описва в романите като сексуално излъчване?“ — запита се тя, докато отпиваше от чая и не смееше да отклони поглед от чашата си, за да не разлее някоя капка върху коленете си.

Филип отлично съзнаваше какво влияние притежава върху околните — от години, бавно, но неотклонно, той бе изработвал този маниер, предназначен да създава блестящо впечатление още от първия поглед. Но този път и той се изненада, въпреки че малко мъже можеха да се похвалят с по-богат жизнен опит. Именно опитът му помогна умело да прикрие изненадата си. Досега не бе обръщал подобаващо внимание на похвалите, с които Елизабет бе обсипала своето протеже. Струваше му се, че този път тя се превъзнася незаслужено, но щом зърна Нел и особено след внимателния оглед, веднага си припомни думите на Елизабет: „Да, тя е тъкмо това, което търсех от толкова време насам!“. Вече се досещаше защо приятелката му бе описала така възторжено това никому неизвестно момиче. Тази стройна и изумително чаровна девойка несъмнено притежаваше вродени свойства да се превърне в куртизанка от най-висша класа, макар че Елизабет му бе описала в каква среда досега е била принудена да живее. И въпреки това момичето излъчваше невинност — нещо необикновено рядко за алчните до опростяване улични проститутки. „Как е възможно да пуснат такова създание да скитосва по тротоарите! — възмути се Филип. — Та нали полицаите ще я приберат на часа като безпомощно дете, нуждаещо се от закрила.“ Но той повика на помощ въображението си, за да си представи как гъстата ѝ, свободно пусната коса ще бъде преобразена в изкусна фризура, след което пред очите му изникна напълно обновеното ѝ лице — с помощта на чудесата на козметиката и пластичната хирургия, особено за носа ѝ — после мислено скъси полата ѝ с десетина сантиметра и спусна деколтето ѝ с още толкова, а накрая примига и одобрително си каза: „Да! Ще завърти главата на всеки мъж! Но как да се постигне това? Та тя изглежда така неопитна... Глупости, нали Елизабет ми спомена, че е кръстосвала улиците, след като е избягала от баща си. Кой знае дали

този злощастен период от живота ѝ няма всъщност да се окаже от полза...“. Светът бе пълен с мъже, които харесват невръстни, още недоразцъфнали момичета и може би под грима и изисканите дрехи тя ще си остане недоразвита, инфантилна? „О, да — каза си Филип, — тъкмо това трябва да използваме с Елизабет! Мъжете ще се избият да я търсят. Но не бива да прекаляваме — предупредително си рече той, доволен, че е открил ключа към нейното обаяние, — защото тя все още няма никакъв опит в светските кръгове.“

— Нел? Какво приятно, старомодно име. Дикенс често го е използвал, за да подсили ефектните сцени в книгите си. Не помня откога не се бях смял така... Да не би да идваш от миналото, от някоя стара епоха? Може би тогава са те наричали Каролайниън? Крал Чарлз II заслужава повече от нашата признателност, защото не е искал неговата любима куртизанка, прелестната Нели, да загине от гладна смърт, въпреки че поданиците му не са криели омразата си към нея. А колкото до фамилията ти Джордан, хм... и тя ми напомня за кралската фамилия. Да не би да си от онези странни личности, които и до днес вярват, че в кралските особи се таи нещо магическо? Или си склонна да се съ согласиш, че и коронованите особи са хора, простосмъртни като всички нас?

В първия миг от този порой от думи ѝ се зави свят, но тя успя да се окопоти.

— Истинското ми име е Елеонор Френсис Джордан — твърдо отговори Нел, засегната от леко язвителния му тон. За миг гласът ѝ потрепери. — Ако имах намерение да сменя името си, надали щях да избира имената на две прочути кралски фаворитки, безсърдечно изоставени от коронованите им любовници. Нел Гуин, фаворитката на крал Чарлз II, умира в пълна мизерия, докато Дороти Джордан получава някаква жалка издръжка, но само заради децата, които е родила на херцог Кларънс, добрал се по-късно до трона под името Уилям IV. Ако Лиз реши, че е необходимо да си сменя името, за да съответства на новия ми образ, може би ще си избира името на някоя от прославените куртизанки, например Лиан дьо Пуже или може би Клео дьо Мерод.

Едва ли би могъл да бъде отправен по-явен намек към Филип Фолкнър да изостави всички опити да я характеризира като недодялано парвеню, стремящо се към незаслужени висоти в светските

кръгове. Самата Нел не хранеше илюзии относно мястото си в строго подредената социална стълбичка, но в никакъв случай не можеше да позволи на този възгордян, подигравателно усмихнат бонвиван да я запокити на дъното, сред утайката на обществото. Досега Нел не се бе сблъсквала със сноби от най-висша класа по простата причина, че никога не бе допускана до техните салони и клубове. „Надменен фукльо!“ — гневно си каза тя, макар гласът ѝ да продължаваше да бъде спокоен и дори леко безразличен, а от лицето не слизаше приветливата усмивка. Ако той бе решил да я предизвиква, то тя нямаше никакво намерение да търпи ехидните му подмятания. „Дори и Лиз няма право да ме принуждава да се отричам от достойнството си — ядосано си каза Нел, — а ако се опита, това ще докаже, че съвсем не е такава, за каквато ми се представяше досега...“

— Очевидно вие сте една много претенциозна млада дама. — Съобразителният Филип побърза да смени тона. — Жалко, че сега не се намират крале, като онези от миналото, които да поощряват възхода на най-красивите, най-интелигентните и най-очарователните млади жени.

— Да... Ако правилно съм разбрала, вие сте последният щедър покровител на подобни особи — подигравателно отвърна Нел. Думите ѝ сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ. „Този хаплив език, Елеонор, ще те погуби един ден“ обичаше да повтаря баща ѝ. Е, ето че този ден навярно е дошъл. Нел вирна брадичка и се приготви за най-лошото. Ала за нейна изненада Филип Фолкнър се разсмя беззвучно, но раменете му не спираха да се тресат.

— Вижте я — рече той, — вижте я как умее да хапе! — Впи поглед в очите ѝ, за да прочете в тях едва сдържана ярост. И в този миг Нел реши, че си е спечелила още един опасен враг. Предположението ѝ се потвърди, когато той се обърна към Лиз и я предупреди с твърд тон: — Очаквах да ме запознаеш с някаква недодялана повлекана, също като онова куче, което бе намерила на улицата. Помниш ли го още? Май че беше териер... Впрочем какво име му избра тогава?

„Много добре помни как се е казвало проклетото куче! — каза си Нел и сърдито прехапа устни. — Такива като теб никога нищо не забравят и отлично знаят как да се измъкват от всяко положение! И какво да отговорят на всяко предизвикателство!“

— Хайнц — припомни му Лиз. — Странно, как си успял да го запомниш, след като смених толкова много кучета, откакто се познаваме с теб...

— Именно! Тъкмо за него се досетих. — Филип извърна глава към Нел и още веднъж я изглежда преценяващо. — Но сега виждам, че си попаднала на породиста хрътка, при това с доста остри зъби.

Лиз се засмя, зарадвана, че приятелят ѝ хареса Нел.

— Да, Нел има доста удължено лице и много особени очи. Всички знаем, че хрътките са най-породистите кучета, при тях най-лесно се проследява родословното дърво.

„Но и доста често хапят!“ — помисли си Нел. Издържа твърдо проникателния му поглед и той отклони очи, усмихна се леко, разбрал, че тя е схванала какво искаше да ѝ каже, след което с елегантен жест протегна чашата си към Лиз, за да му налее още чай.

— И така, очевидно сте добре запозната с нашата бурна история. А какво друго знаете и къде, между другото, сте учили? В какво училище? Имате ли... как се казва сега на едновременношната матура?

„Като че ли не знае думата диплома!“ — каза си тя и добави на глас:

— Имам добра диплома, при това с отличен успех. Учила съм десет години в един от престижните колежи, основан още от Хенри VIII. Искате ли да ви осведомя за успеха си по отделните предмети?

Той вдигна ръка, за да я спре.

— Благодаря ви, но не е необходимо да се стига чак дотам. Моята специалност не е свързана с предметите, които се изучават в училищата. А обичате ли да четете книги?

— Доколкото ми остава време.

— И какви автори предпочитате?

— За мен е ценна всяка книга, важното е да успея да я намеря. Защото във всеки роман могат да се открият най-различни характери. — „Но никъде не съм срещала образ като теб!“

— А пътували ли сте?

— Не. — Баща ѝ, също като Джордж V, беше на мнение, че нищо извън Англия не заслужава внимание. Пък и пътуванията изискваха много пари.

— Имате ли някаква дарба? Например за спорт? Яздите ли? Или играете голф? Или тенис?

— Не, нито едно от гореизброените.

Нел постепенно влизаше в тона му. Можеше да излезе на състезание по бързи и остроумни отговори и да спечели голямата награда с лекота, защото животът на улицата е могъща школа за бързи, остроумни и хапливи отговори.

— Играете ли бридж?

— Не. Играех самотна табланет със сестра ми.

Още веднъж тя видя как в очите му припламна огън. Той явно знаеше с какво се бе занимавала и не го одобряваше, защото се гнусеше от такива като нея. „Лошо, много лошо — въздъхна Нел, отчаяна, че ще успее да издържи строгия изпит. — Но нали си обещах, още преди години, че ще бъда един ден напълно самостоятелна и никога няма да позволя на мъжете да се гаврят с мен. Лиз може да си въобразява, че ти си някакъв пророк или месия, но аз съм възпитана от човек, който не вярваше в Бога и във всичко се съмняваше, особено в чуждите авторитети. Защото преклонение пред който и да било кумир, според баща ми, винаги е създавало почва за отчаяние. Не, мистър Фолкнър, няма да ме уплашите, защото съм прекарала седемнадесет години с човек, който умееше да всява страх.“

— А откъде дойдохте в Лондон? — зададе Филип следващия си въпрос.

— От един малък град, на около двадесет километра от Бристол.

— Отговорът ѝ се изплъзна с лекота от устата ѝ, защото бе част от лъжата, която бе измислила за миналото си още преди година, когато се канеше да смени сутенъора си. Нямаше намерение да разкрива, че бе родена на четиристотин километра северно от Лондон.

— И какво може да ни разкажете за вашето семейство?

— Майка ми е мъртва отдавна. Баща ми е лекар. Имам сестра, със седем години по-малка от мен, но е със забавено умствено развитие и сега е изпратена в специализиран пансион.

— Други роднини?

— Нямам.

— И къде работи баща ви сега?

— Вече е пенсионер. — Тук Нел се поколеба за миг. Лиз не бе стигнала до такива подробности, но Филип улавяше безпогрешно дори и най-незначителните признаци, които вдъхваха съмнение.

— Но сега не поддържате никаква връзка с него, така ли е?

— Не поддържам.

— Поради каква причина?

— С него се разделих, когато бях на седемнадесет. По-точно, избягах от него. Непрекъснато ми се караше, тормозеше ме, следеше всяка моя стъпка. Докато един ден не издържах и се магнах оттам.

Филип кимна, с вид на човек, който всичко е схванал, и се надигна, за да остави чашата си на масата.

— Дотук свършихме с встъпителната част. А сега ми разкажи как стана улична проститутка.

„За бога, Филип, днес си станал неузнаваем! — помисли ужасената Лиз, разбрала, че е решил да изтормози момичето, но да изтръгне от него всичко, което го интересува. — Несъмнено е решил да напипа слабостите ѝ. Затова я притиска с такова ожесточение. Но, изглежда, тя ще се окаже костелив орех и няма да се поддаде на натиска му.“

Филип с нетърпение очакваше реакцията ѝ на бруталния си въпрос. „Всъщност тя е много красива — мислеше си той, — дори и в този миг, когато слушам разказа ѝ. Кожата ѝ е нежна като бисерна раковина. Може би ще се нуждае от хирург, за да коригира носа ѝ, а също и челюстта ѝ, но това не е проблем за някой от опитните специалисти на Харли стрийт. Най-хубавото у нея са очите... забележително чисти и блестящи. И устата ѝ е прекрасно оформена. Взети поотделно, нейните качества не са нещо изключително, ала заедно оформят едно вълнуващо лице. Напомня с нещо за школата на прерафаелитите, за онези художници от XVIII век, но без помен от убийствено монотонните изражения на техните мадони. Даже напротив, лицето ѝ е удивително живо и изразително. Косата ѝ е буйна, но много фина. Ще трябва да ѝ намерим добра фризьорка. Прекалено слаба е за ръста си, гърдите ѝ не са напълно очертани, но високи и вълнуващи. Има изключителна шия и великолепно скули. Да, Лиз е имала право, като ми заяви, че е попаднала на тъкмо такова момиче, каквото е търсила от месеци насам, само остава да се шлифова диамантът. И след като разбере какво място ще ѝ се полага, всичко ще бъде наред.“

— И така — енергично се облегна той назад, когато Нел привърши разказа си, — бихте ли ми съобщили вашето мнение за предложението на Елизабет?

— Струва ми се прекалено щедро, за да бъде вярно.

Филип сви рамене.

— Е, тази реакция е напълно разбираема. Но не мислите ли, че може би ще успеете да се справите с всичките изисквания?

— Мисля, че ще се справя.

— А защо смятате така?

Лиз наля чай на тримата. Нел взе чашата си и с благодарност отпи от чая — гърлото ѝ бе пресъхнало от притеснение. Филип Фолкнър често въздействаше така на хората около себе си. „Способен е да те оглозга до кокал — замисли се Нел. — Нищо чудно да се дължи на дългогодишната му практика.“

— Харесва ми идеята за промяна — най-после заяви тя. — Да се превъплъщавам в различни роли, да играя на сцената, макар и в най-интимна обстановка, пред публика само от един зрител.

— Така ли се виждате в новото си амплуа?

— А не става ли дума тъкмо за това? Нали професията на куртизанката изисква да забавляваш мъжете в замяна на щедри хонорари, при това не само в сексуалния смисъл на думата. Не напомня ли професията на актьора? Особено след като Лиз ми подчерта, че е специализирала в осъществяването на най-разнообразни фантазии.

— А вие увличате ли се по фантазиите?

Гледаше я с такова жадно любопитство, че тя едва сдържа усмивката си, обаче моментът бе решаващ и се изискваше да остане напълно сериозна.

— Та досега аз винаги съм се спасявала от мрачните страни на живота, като съм бягала в царството на моето въображение.

— И очевидно се смятате за добра актриса?

— Да.

— Аха... нали младостта винаги е била самоуверена — тъжно пророни Филип. — Излиза, че за вас няма да бъде трудно да навлезете в сферата на мечтите и фантазиите, каквито и да са те, по всяко време, когато го пожелае клиентът?

— Няма да е трудно.

— Дори и ако те се окажат за вас, какъв термин би бил най-подходящ... неприемливи? Такива обстоятелства ще повлияят ли на способностите ви като актриса?

— Самият факт, че клиентът ме е избрал за своя партньорка, ще бъде достатъчен, за да ме вдъхнови.

Филип отметна глава назад и звучно се засмя, очевидно развеселен от отговорите ѝ. Умееше да цени чувството за хумор, а това младо момиче явно можеше да се шегува дори и със себе си. Разбира се, тя криеше нещо, но нима това не можеше да се каже за повечето от хората днес? Защото тя явно му разказа само някакъв съкратен вариант на всичко, което бе преживяла, някаква предварително скалъпена версия. Тя бе твърде интелигентна, за да лъже за всичко, но сигурно е излъгала за причините, поради които е напуснала бащиния си дом, макар че не скри за месеците, когато е била улична проститутка. Именно с тази откровеност това момиче е спечелило сърцето на Лиз при първите им срещи в онази болница. Да... може би ще се окаже надарена с артистичен талант. Много ще ѝ помогне миловидната външност, от която се излъчва усещане за нежна чувствителност и дори уязвимост. Има вид на безпомощно създание, изгубило родния си дом и търсещо закрила и утеха, а такива жени често успяват да трогнат и най-коравите мъжки сърца. Особено с тези едри сиви очи може да накара и камъкът да омекне, макар че след встъпителния разговор се оказа, че под нежната ѝ, дори трогателна външност се крие воля, непреклонна като гранит. Но защо тогава не се е превърнала в напълно безсърдечно, алчно и егоистично същество? Та нали две-три години скитане по улиците могат да превърнат дори девица, благородна като Жана д'Арк, в подобие на Джак Изкормвача, прочутия масов убиец? Именно това най-силно озадачаваше Филип. Защо се е съгласила да проституира? Ней нали е била идеята или на някой друг? Може би не е могла да понася предишния си начин на живот? Филип си спомни мъдрите думи на един стар актьор, който го покровителстваше в първите години от неговия светски живот:

„Винаги съм ненавиждал театралния грим, мило момче. О, колко по-приятно е да те харесват такъв, какъвто си в действителност, но уви, това е толкова рядко срещано щастие... Чудно ли е тогава, че в театъра е пълно с неудачници и завистници, които никой никога не е харесвал, обаче те умеят да се прикриват зад маските и грима, за да накарат публиката да следи със затаен дъх всяка тяхна дума? Тази фалшива любов е много опасна, защото лесно прераства в натрапчива мания.“

„Да... — самодоволно си повтори Филип, — ненапразно посветих цели пет години от живота си на един от най-великите актьори, които са се раждали в Англия. Нима мога да забравя уроците, посветени на деликатното изкуство да се владее сърцето на зрителя?“

Филип остави на масата чашата и чинийката.

— Е, много ми беше приятно да си побъбрим, но вече е време да се разделим. Тази вечер Бинки Леситър отново дава прием, нали знаеш, Лиз, неговите прочути соарета? Не мога да изпусна това важно събитие.

„Да, знам какво те тегли към будоара на Бинки... — помисли си Лиз. — И този път ще разполагаш с богат избор на изискани млади мъже и ще се чувстваш на седмото небе...“, но изрече съвсем други думи:

— А какво да правим тук ние двете, Филип? Моля те, не ме дръж в напрежение! Искам да знам одобряваш ли избора ми, хареса ли това момиче, да или не? И ще мога ли да разчитам на помощта ти? Или сама да се заема с обучението ѝ?

Лиз видя как лицето на Нел се напегна, но в същия миг Филип се усмихна очарователно, както винаги, когато беше доволен от развоя на събитията.

— Скъпа моя Елизабет, според мен ти прекрасно отгатваш моите настроения и не е нужно да ти казвам открито, че напълно одобрявам избора ти. — Обърна се към Нел. — Имаш забележителни способности, но тримата заедно ще се погрижим да ги разработиш докрай. Самата ти съгласна ли си да поработим заедно?

— Да.

— Следователно си съгласна да посветиш месеци, дори година, за да научиш всички тънкости, задължителни за едно момиче, което желае да се издигне от евтина уличница до скъпоплатена дама за забавления на богати личности?

— Да.

От погледа на Нел не убягна нервната тръпка, която за миг изкриви красивите му устни. „Напразно се опитваш да ме уязвиш, мистър Фолкнър — подсказваше погледът ѝ. — Не може да ме заболи това, което вече съм изтръгнала от себе си.“

— Апропо, щях да забравя един много важен въпрос — имаш ли досие в полицията, което може да попречи на бъдещата ти дейност?

Искам да бъде наясно дали си била арестувана и регистрирана като проститутка.

— Не. Но на два пъти получих предупреждение.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми разкажеш по-подробно за тези два случая?

В онези дни тя държеше района около Йорк Роуд, недалеч от станцията на метрото на Кингс Крос. Все още беше нервна — още не бяха изминали два месеца, откакто бе станала проститутка — не знаеше всички трикове в професията, защото на Мики и на „колежките й“ не им стигна времето да ѝ бяха обяснят всички неписани правила на този труден и рискован занаят. За това сърцето ѝ се сви от страх, когато видя как една кола спря до тротоара и от нея изскочи някаква фигура в тъмносиня униформа. Миг след това осъзна, че към нея се приближава жена с полицейски отличителни знаци — закръглена, на средна възраст, недружелюбно намръщена, за разлика от вечно усмихнатата Лил. Ели замръзна на място, очаквайки в следващата минута да се озове с белезници в полицейския автомобил, на път към най-близкия участък, но вместо това непознатата жена ѝ подхвърли небрежно:

— Тази вечер май не ти върви много, така ли е, малката? Видях, че се опита да се спазариш с трети поред шофьор, но никой не те одобри. — Жената полицаи измъкна бележника си. — Така, а сега ми кажи името си.

— Ели... Ели Литъл. — Този псевдоним ѝ бе измислил Мики, когато ѝ обясняваше, че за нищо на света не бива да съобщава истинското си име.

— Адрес?

Каза адреса на къщата на Мики и неговия екип.

— На колко си?

Излъга дръзко — каза ѝ, че е на осемнадесет. Ужасяваше се от мисълта, че ще я изпратят в изправителен дом като малолетна, или, което беше много по-лошо, ще я върнат на баща ѝ по етапен ред.

Жената полицаи я измери с поглед от главата до петите, разбра, че Ели е готова да си глътне езика от страх, и глухо промърмори:

— Нали знаеш, че ще направим проверка?

„Нищо няма да открият, защото не знаят истинското ти име“ — прошепна хладнокръвно вътрешният ѝ глас.

Последваха още въпроси: има ли отличителни белези, например татуировки по тялото, колко е висока, къде е скитосвала досега, има ли сутеньор. Записа данните ѝ в бележника си, включително и това, че не използва очила, че е от бялата раса, че говори правилно английски, но без лондонски акцент, след което Ели получи официално предупреждение какво ще последва, ако бъде заловена още веднъж да проституира — нямало да се размине с килията.

— Нали знаеш какво означава това? — попита жената полицаи.
— Не само ще те впишат в регистъра, но ще те фотографират, в профил и анфас, ще ти снимат отпечатыци на пръстите, ще ти присвоят пореден номер в картотеката. С една дума, ще имаш полицейско досие. Това ли искаш? Кажи де, стига си мълчала като риба на сухо! Йорк Роуд не е място за шляене, особено за съвсем млади момичета като теб. Не можеш ли да си намериш някакво почтено занятие? Дали са ми права да се грижа за такива като теб и мога да ти намеря работа. Нека да ти напиша името и адреса на една организация, чиято цел е да подпомага момичетата като тебе, принудени от беднотия да излязат на улицата. Вече съм изпратила там няколко твои връстнички и те се устройха много добре. — Продължи с малко по-мек тон: — Още си прекалено млада, за да се продаваш на първия срещнат.

Видя как малките ѝ бели зъби прехапаха долната устна. „За бога — помисли си тя, — по улиците напоследък срещам все по-млади и по-млади момичета, почти деца! Тази тук сигурно няма шестнадесет, макар да твърди, че е по-голяма, и, разбира се, не си каза истинското име. Но вече се е научила да се държи предизвикателно и да лъже полицаите в очите.“

— Ето, дръж листчето. Позвъни на тези хора — настоятелно рече жената полицаи. — И побързай, скрий листчето дълбоко в чантичката си. Позвъни им още утре. Те ще ти помогнат. Именно затова е създадена тази организация.

Ели кимна мълчаливо и предпазливо се огледа.

— Да не би някой да те следи? — усъмни се опитната полицаика.
— Значи си новачка в занаята, познах ли? Слушай какво ще ти кажа, малката — стой по-далеч от тези хора, защото един ден ще нагазиш така дълбоко, че никога няма да можеш да се измъкнеш от блатото! Послушай съвета ми, докато още имаш шансове да се спасиш. Обади се на тези хора. Не ме принуждавай да взимам по-строги мерки,

защото, ако те заловя още веднъж, няма да ти се размине само с предупреждение. Ще последва полицейското досие... което ще те съпътства до края на живота ти.

Когато полицейският автомобил потегли, Морийн, която работеше заедно с Ели и внимателно бе проследила цялата сцена от отсрещния тротоар, пресече улицата и притича към Ели.

— Предупреждение ли ти тръснаха? — задъхано попита тя.

— Да.

— И ти рекоха да престанеш да се навърташ из улиците, преди да е станало късно за разкаяние, нали?

— Да...

— Това беше Ма Парка. Тя постъпва така с всички момичета от улицата. Даде ли името и адреса си?

— Да.

— Тогава Господ да ти е на помощ! Знаеш ли какво те очаква, ако Мики узнае за тази случка? И да не си си помислила да се отказваш от занаята! На твое място не бих го направила. Те много обичат да четат нравоучителни лекции и да изискват пълно разкаяние за греховете. Познавам дузина момичета, които се хванаха на този номер, но се върнаха на улицата още на следващата седмица. Ония типове веднага надушват с какво си се занимавала и бързо-бързо ти посочват вратата.

— Но... — заекна Ели.

— Никога не вярвай на ченгетата, скъпа! От тях само трябва да се криеш! Изпратили са ги да ни изловят по улиците и те са готови да ти обещаят какво ли не, дори и звездите от небето ще ти свалят, само и само да се отърват от нас.

„Отсега нататък на никого да не вярваш!“ Ели никога не забравяше този урок и макар да бе ужасена от цинизма на Джени, с всеки изминат ден се убеждаваше все повече и повече в правотата ѝ. Измъкна листчето от чантата, нахъса го на парченца и ги захвърли на тротоара.

Повече не видя Ма Паркс, защото Мики веднага я изтегли от района около Йорк Роуд и я изпрати на Куин Драйв. Измина почти година, когато сутеньорът ѝ се реши да я върне на Кингс Крос — Ели постигна това „повишение“ след ожесточен спор с Мики, който не търпеше опити за неподчинение, и тогава тя за пръв път опита юмруците му. Оттогава насетне Ели стана много предпазлива,

грижливо избягваше срещите с полицаите, които понякога се криеха в паркирали коли без опознавателни знаци.

Затова за нея бе пълна изненада, когато за втори път получи полицейско предупреждение. Когато отново се върна на Йорк Роуд, вече знаеше достатъчно, за да разпознава съмнителните автомобили. Обаче тази кола се появи изневиделица. Беше скъпа марка, „Ауди“, затова Ели се приближи до бордюра, опъна бедро, с едната си ръка леко подхвана ръба на късата си пола, а с другата опъна пуловера си. Когато се наведе с подкупваща усмивка към прозорчето на колата, тя веднага се смрази. Изпод евтиното синьо палто се показва полицейска униформа. Той не беше на смяна, но нали полицаят си остава полицаи, затова, ако пожелаеше, можеше спокойно да я замъкне в участъка. Но от срещата ѝ с Ма Паркс беше изтекло много време и Ели сега бе доста по-опитна. Усмихна му се мило и въздъхна с добре изиграно облекчение:

— О, слава богу, че попаднах на полицаи! Моля ви да ми помогнете. Изгубих се и сега въобще не мога да се ориентирам. Търся Коръм стрийт. Моля ви, бихте ли ми казали накъде да тръгна?

Тя видя усмивката му и разбра, че не се хвана на евтиния капан. Имаше много ясни сини очи, които също се смееха. Но само след миг той промърмори иронично:

— Струва ми се, че твоята баба живее в гората.

— Моята баба? — смутено прошепна Ели. — Не ви разбирам...

— Нали си Червената шапчица, изгубила се по пътеката в горичката?

— Какво искате да кажете? — ахна Ели и предпазливо се отдръпна. Инстинктът ѝ подсказа, че сега е моментът да хукне с все сила към някой от тъмните входове. Сега нямаше вземане-даване с добродушно настроената Ма Паркс.

— Не знаеш ли онази една чудесна приказка за едно изгубено момиченце?

— Но аз не съм като нея!

— Как ли не! Веднага в колата! — Той рязко отвори вратата и изскочи на тротоара. Оказа се с цяла глава по-висок от нея, въпреки високите ѝ токчета, а като свали униформата си, тя разбра, че е попаднала на полицейски инспектор.

— О, не... — отчаяно изохка тя.

Той ловко измъкна бележника си.

— Длъжен съм да ти прочета какво гласи стандартното предупреждение за проституция. — След сухото изреждане на фразите от текста, полицаят я запита намръщено: — Как ти е името?

— Ели. Ели Литъл — покорно отговори тя и се учуди, когато той спря да пише и вдигна глава.

— Какво каза? — недоволено попита той.

— Ели Литъл — повтори тя малко по-високо.

Този път той избухна в смях.

— Боже мой, нима все още някой чете Дикенс! Какво ти е истинското име, малката?

Ели се стъписа. Той бе първият човек, който се до сети откъде бе прочела това име.

— Така се казвам! — настоятелно повтори тя. Той въздъхна и сви рамене.

— Е, добре, щом като така твърдиш... но май обичаш книгите, познах ли? А какво ще кажеш за Антъни Тролъп?

Гласът му звучеше почти приятелски, без намек за заплаха, обаче Ели остана нащрек и не се остави да я заблуди така евтино.

— Тъкмо сега предпочитам да бях в „Малката къща в Елингтън“ — мило му се усмихна тя.

Този път той я погледна по-благосклонно и дори посегна да прибере бележника си.

— Хм, по дяволите, за какво му е на едно образовано момиче като теб да скитосва по улиците? Не можеш ли да си намериш нещо по-добро за изкарване на прехраната?

— Но тук се плаща най-добре.

— Чакай да те огледам по-внимателно. — Той я хвана за ръката и я поведе към най-близката улична лампа, за да я разгледа по-добре. — За бога, та ти не си за тези мръсни улици!

— И къде да отида? — ядосано промърмори тя. — Вече стават почти две години, откакто съм все на този тротоар.

— Добре, а сега ми покажи съдържанието на чантичката си — студено ѝ нареди той.

Преброи презервативите — оказаха се двадесет и два.

— Как върви бизнесът тази вечер?

— Много зле! — сърдито му се сопна Ели.

Прерови чантичката ѝ до дъното, измъкна гребенчето ѝ, пакет с хартиени кърпички и шишенце с дезодорант „Шанел 19“ — подарък от Синди, която внезапно бе решила, че не ѝ харесва, и го бе заменила за онзи скъп лак за нокти, който един клиент бе подхвърлил на Ели в пристъп на щедрост, защото се оказа търговски агент на някаква козметична компания.

— О, значи живеем на широка нога. — Тогава попадна на джобното издание на „Нана“ от Емил Зола, което Ели четеше, докато пътуваше с метрото. — И освен това обичаме да четем? При това не какво да е? — Веждите му, руси като косата, се вдигнаха учудено. Огледа я с нарастващо любопитство. — Кой е твоят човек?

— Мики Шонъси — неволно се отрони от изстиналите ѝ устни.

— Но ти не изглеждаш като другите от бранша. А между другото знаеш ли, че той е регистриран наркоман?

— Нима?

— Да, и го следят от отдела за наркотици. Така че отваряй си очите, момиче.

Той отново я измери с любопитен поглед. Беше млада, в нея се бе запазило нещо детско, въпреки безрадостния начин за препитание, говорът ѝ я издаваше, че не е от ония противни и прости хлапачки от предградията, с които той доста често трябваше да се разправя по-сурово. Наистина кръстосваше улиците, при това, за да пълни джоба на един от най-противните сутеньори в тази част на Лондон, за когото подозираха, че се е сдушил с царя на нелегалните порнофилми, но пък, от друга страна, кога друг път бе срещал проститутка, която да чете Дикенс, Тролп и Зола?

— Досега не си ли получавала предупреждение?

Тъй като знаеше, че е безполезно да лъже, защото той още утре ще провери в регистъра, Ели си призна моментално:

— Да. Но само веднъж.

— Е, сега ти е последният шанс. Следващият път от тротоара отиваш направо в ареста. Ясно ли е?

— И още как! Защо ми викате така силно?

— Защото се опитвам да те измъкна, малка глупачке! Не си нито проста, нито грозна. Защо си решила да се продаваш на тези похотливи нерези? — Гласът му стана рязък, а в сините, му очи проблеснаха гневни искри. — И откога си на улицата?

— Около четиринадесет месеца.

— Тогава вече си затънала прекалено дълбоко. Защо поне веднъж не се опиташ да се измъкнеш? Онзи колега, който те е предупредил за пръв път, не ти ли каза, че има кой да се погрижи за такива като теб?

— Да, каза ми го.

— А ти защо не им се обади?

Тя не отговори.

— Истина ли е, че си на деветнадесет?

Оставаха ѝ само два месеца да стане на деветнадесет, затова уверено вдигна глава.

— Да.

— И само този занаят ли те привлича?

„Защото не ме бива за нищо друго! — искаше ѝ се да кресне в лицето му. — Лесно ти е на теб да ми четеш морал! А знаеш ли как се оправям аз в този скапан живот?“

— Тук се плаща най-добре — сковано промълви Ели.

— И това ли е единствената причина?

За миг бдителността ѝ отслабна и той улови краткия поглед, изпълнен с омраза, който толкова пъти досега беше срещал в очите на момичета като нея. Сигурно си мислеше единствено как да побегне подалеч от него. Нима и това красиво момиче ще се окаже напълно покварено и пропаднало като повечето от нейния занаят? Явно за нея нищо в живота ѝ нямаше стойност. За тях успехът се измерваше само с жалката цена, която получаваха, като продават телата си. Единственото, което имат. Но защо, защо момичета като нея, очевидно от заможни семейства, от средната класа, стигат до това уничително падение? Ясно е какво преследват сутеньорите им, като онзи тип, Мики Шонъси — за тях такива момичета са златна мина.

Той отново погледна към Ели Литъл. Изборът на името ѝ от романа на Чарлз Дикенс доказваше, че не всичко у нея е закърняло, че все още е останало нещо у нея от предишния ѝ начин на живот. Но сегашното може ли да се нарече живот? По-скоро съществуване, от ден за ден. От две години той патрулираше из района около Кингс Крос и се бе сблъсквал с какви ли не случаи, но тази тук... Все още не можеше да бъде напълно сигурен, но му изглеждаше по-особена от всички други проститутки. Нещо в нея го озадачи. Тази вечер той не

беше дежурен, но му направи впечатление маниера, с който тя се приближи към колата му.

Ако можеше да прочете мислите му, когато я видя изправена в предизвикателна поза до бордюра, отметнала косата си, разкършила раменете си, Ели навярно щеше да избухне в смях. Но наистина му изглеждаше прекалено крехка и нежна, макар че по-късно, докато разговаряха, полицаят неочаквано долови стоманената твърдост на характера ѝ.

Прибра бележника си и с одрезгавял глас я заговори отново:

— Сега получаваш второ предупреждение. Следващият път ще бъдеш арестувана за проституиране. Ясно ли ти е какво те очаква?

— Напълно, инспекторе.

— Ако се позамислиш малко повече, сама ще разбереш, че този живот не е за теб — рече той и се настани зад кормилото. — Опитай се да почетеш за разнообразие, Библията, особено притчата за Страшния съд.

И потегли рязко напред, като я остави на тротоара, вбесена, загризала ноктите на лявата си ръка.

Ели разказа на Паула за второто полицейско предупреждение, защото този път се бе разтревожила не на шега.

— Едно предупреждение с нищо не те заплашва — махна с ръка Паула. — Важното е да не те арестуват, защото тогава се превръщаш в белязана жертва, при това в буквалния смисъл на думата. Защото мастилото, с което взимат отпечатащи на пръстите, никога не засъхва.

— Не ми се вярва, че този инспектор ще се ограничи само с едно голо предупреждение — горчиво изхлипа Ели.

— А как изглежда?

— Ами... доста висок, със сини очи, русокос...

— О! Онзи с най-сините очи, които съм виждала! — възкликна Паула. — Че той веднъж ме арестува! Пред него винаги се държа много смирено. Говори се, че всяка пета от проститутките около Кингс Крос е минала през килията благодарение на него, но нито една не говори с омраза за този инспектор.

— Глупави идиотки.

— А на теб не ти ли се видя прекрасен?

— Никак не ми беше до това! — избухна Ели. — Бях прекалено ядосана. Кой знае откога ме е следил?

— Но нали за това са полицаите?

— Не се преструвай, че не разбираш за какво ти говоря.

— А пък ти не си въобразявай, че той те е оглеждал старателно само заради служебните си задължения. О, да, не ми се блещи, и това се случва, при това по-често, отколкото си въобразяваш. И ченгетата са мъже, помни ми думите. Но такива не минават пред инспектор Стивънс. Веднъж един сержант ми предложи да смекчи наказанието ми, ако склоня за един безплатен сеанс, но тъкмо тогава се появи инспектор Стивънс и аз се озовах в ареста. Този Стивънс всичко върши според правилника и затова навярно колегите му много-много не го обичат. Но ако трябва някой отново да ме арестува, бих предпочела да попадна на него!

Както си беше редно, Мики здравата напердаши Ели, когато узна за второто ѝ предупреждение. Неговите момичета на всяка цена трябвало да избягват опандизванията, така ѝ обясни Мики, защото нямал излишни пари за адвокати, нито пък можел да се лиши от доходите си от „уличната обществена дейност“, както имаше навик да нарича проституирането. Защото по-голямата част от припечеленото от момичетата отиваше за неговите скъпи и прескъпи навици. Изпрати я на Парк лейн — там се изкарваше повече, а Ели „ловеше окото“ и бе по-интелигентна от всички останали. Затова се озова край скъпия хотел „Дорчестър“, където именно се натъкна, за втори и последен път, на полицейския инспектор Стивънс.

Той бе седнал край една маса на предната тераса пред хотела, сред група мъже, всичките по сака, увлечели в разговор по време на вечерята. Ели го разпозна по високия му ръст и русата коса, но побърза да наведе глава и да се скрие зад най-близката колона, преди той да погледне в нейната посока. Внезапно момичето си спомни, че веднъж го бе зърнала да обикаля по бордюра на тротоара край хотела, така че да може да следи с поглед както минувачите, така и паркиращите автомобили. Ели бе запомнила случката, защото тъкмо тогава покрай нея преминаха няколко добре облечени минувачи, един от които така се бе заяпал в предизвикателното ѝ облекло — пъстро яке, имитация

на леопардова кожа, което принадлежеше на Паула, плътно прилепнало черно поло с дълбоко бие — че едва не връхлетя върху мъжа, който я задмина на тротоара.

Сърцето ѝ подскочи от уплаха, когато зад гърба ѝ прозвуча познатият глас:

— Така си и мислех, че си била ти... познах те по краката.

Тя се обърна рязко и се изправи пред него — той я оглеждаше с игрив поглед, леко олюляващ се, широко разкрачен, напъхал ръце в джобовете на палтото си, докато ярките улични лампи хвърляха проблясъци по русата му коса.

— Изглежда, не си се вслушала в съвета ми — промърмори инспектор Стивънс, — а това означава, че сега имам право да те арестувам...

— Но за какво? За това, че се разхождам по Парк лейн?

— За начина, по който се разхождаш! Всяко поклащане на бедрата ти е равносилно на размахване на обява от рода на „Ето! Вижте! Всичко това е за продан!“.

— Но не съм спряла нито една кола...

— Само защото не си ги одобрила. Вероятно изчакваш някоя от онези фамозни, лъскави лимузини. Няма съмнение, че продължаваш да prostituираш. Току-що вечерях с приятели, добре си хапнахме и пийнахме, но главата ми не е чак дотам замаяна, че да забравя за задълженията си. Няма значение дали съм на смяна, или не. Аз си оставам инспектор от полицията и имам право да арестувам всеки нарушител на закона независимо дали е по време на дежурство, или не. Обаче... хм... случи се така, че тъкмо днес празнувахме повишението ми — преместват ме в Дирекцията за тежки криминални случаи и вече съм старши инспектор. По-нагоре може би няма да успея да се изкача, но какво пък, и това не е малко... — Той се приближи към нея и между лицата им остана разстояние около двадесет сантиметра. Едва сега тя забеляза колко са дълги миглите му. От лицето му я лъхна някаква остра, непозната миризма. — Но ако те заловя да спиращ дори само една-единствена кола, ще те арестувам незабавно. Разбрахме ли се?

— Да, при това напълно — припряно избъбри уплашеното момиче. — И да не забравя да ви поздравя, мистър старши инспектор...

Той се усмихна, небрежно махна с ръка и леко се олюля.

— Да се опитам ли да спра някое такси? Нищо, че ми е забранено да махам на колите? — пошегува се тя. Той явно не трябваше сега да сяда зад кормилото.

— Не, но все пак ти благодаря. По-добре е да се поразходя пеша, за да се поизбистри главата ми. — Измери я с неочаквано суров поглед. — Не е зле и ти да направиш същото.

— О, аз вече се бях накупила да си тръгвам — смотолеви Ели и отстъпи две крачки назад, без да го изпуска от поглед. Искаше да се увери, че няма да тръгне по петите ѝ. Преди да потегли с максимална бързина към улицата зад хотела, момичето се обърна и извика:

— Моите благодарности... — Но се оказа, че инспекторът вече се бе обърнал и бавно се отдалечаваше по тротоара.

— И това ли е цялата ти връзка с полицията? Само тези две предупреждения? — попита я Филип, след като изслуша съкратеното описание на тези събития.

— Да.

— Много се радвам, че тази досадна история не е имала продължение. Предупрежденията се регистрират в полицейските рапорти, но не са достатъчно основание, за да се състави криминално досие. А това означава, че в полицейските архиви нямат нито снимката ти, нито отпечатьците на пръстите ти. В бъдеще ще ти се налага да се срещаш с клиенти, които са много предпазливи относно всичко, което може да възбуди любопитството на полицията. Хора от този ранг се срещат само с най-висшите служители на полицията, и то само за да вдигнат наздравица на някой прием. — Филип замислено огледа изрядно поддържаните нокти на ръцете си. — Имала си късмет, че не си била арестувана по времето, когато си работела по улиците. Или по-скоро твоят човек е бил от по-ловките сутеньори и е успял да те опази от полицаите.

— Може би ми е помогнал и той, и късметът ми. А може би и опитът, който успех да натрупам. В лицето на Паула имах превъзходен учител.

— Приятелки ли бяхте?

— Само на нея имах доверие.

— Това означава ли, че в миналото си се доверила на някого, който е злоупотребил с доверието ти?

— Не си ли личи от разказа ми? — Ели отново си припомни горчивите си разочарования от Джени и майчински настроената Лил.

— Тогава мога ли да считам, че дори и сега не си склонна много да се доверяваш на моята приятелка Елизабет, а може би и на самата себе си?

— Не, вече никому не мога да отдам пълното си доверие, ала горчивият опит ме научи да се примирявам.

Филип скръсти ръце пред лицето си, като за молитва, и я огледа замислено.

— Нали не трябва да очакваме, че ще възникнат проблеми заради липсата на доверие? — тихо я попита той и се усмихна, като улови предизвикателния блясък в очите ѝ. В неговите се четеше предупреждение да не се опитва да се преструва.

Нел издържа изпитателния му поглед и Лиз, за която не остана скрита тази безмълвна размяна на мисли, облекчено се отпусна на стола си. Защото за миг се беше изплашила, че в следващата минута той и Нел ще си разменят някои по-остри реплики.

Филип се обърна към Лиз.

— Дръж ме в течение за всяка подробност при изпълнението на плана ти. Особено важно е как тя ще приеме съветите ми, които току-що изслуша. Ще обсъждаме внимателно, тримата, всяко усложнение, което може да възникне в бъдеще. — Заговори на Нел: — Желателно е да правиш само това, което Лиз ще ти обясни. Все още ти остава да научиш много, за да станеш куртизанка от най-висша класа. Трябва веднъж завинаги да забравиш миналото и никога да не му позволяваш да диктува постъпките ти, да го изтъркаш като мъртва кожа от тялото си. А за това, което ти предстои да усвоиш... нали знаеш, че човешките възможности са почти безгранични?

Той се надигна от стола, целуна Лиз и кимна на Нел, но без да ѝ подаде ръката си, след което тръгна към външната врата, а тя стана, за да го изпрати.

— Е? — нетърпеливо я попита Лиз, когато Нел се върна във всекидневната. — Как ти се видя моят любим Филип?

— Ти явно не си ми разказала и половината от това, което знаеш за него.

— Защото не те засяга, Нел.

— Не мога да разбера с какво го привличат мъжете — смутено промърмори Нел, докато събираше сервиза за чай.

— Но нали не изпитваш страх от него?

— Не. Само че с него не мога да се отпусна. Постоянно съм нащрек.

— Тъкмо това винаги е било характерно за Филип. Не само ти се чувстваш така в негово присъствие. Може би причината се крие в прекалено изтънчения му вкус и в критичното му отношение към всеки, който се изпречи на погледа му.

— Радвам се, че ми го казваш, защото мога да се утешавам с мисълта, че не съм единствената, която се притеснява от него. — Нел вдигна натежалия поднос. — Защото, според мен, той прекалено високо оценява своите умствени способности.

— Наистина, понякога Филип прекалява с критиките си — съгласи се Лиз.

Нел се поколеба за миг, преди да зададе следващия си въпрос — страхуваше се, че ще прозвучи донякъде безцеремонно.

— Защо толкова държиш на неговото мнение?

Лиз се усмихна разбиращо.

— Защото много добре го познавам — простичко отвърна тя. — Вероятно никой друг не го познава така, както аз. А да знаеш всичко за един човек — това означава да си способен всичко да му простиш. Но те моля, за бога, да не му споменаващ за тези мои думи при следващата ни среща.

— Той всъщност не е ли само един ужасен сноб?

— Според Филип дори кралските особи в двореца Уиндзор са парвенюта, е, да, в доста по-особен смисъл, на тази дума. Моят най-добър приятел може да проследи родословното си дърво с няколко столетия назад и е особено чувствителен към спекулации със знатния произход на този или онзи. У него кралете даже не всяват кой знае какъв респект — веднъж дори сразил на масата за бридж Уелския принц. — Лиз продължи с по-мрачен тон: — Обаче понякога става невъзможен за понасяне, изпълнен със злъч и сарказъм спрямо човешкия род, но уроците му са безценни. Специално днес следобед се държа така, както никога не съм го виждала.

— Нали ти казах? И аз вече съм събрала доста опит и се научих да разпознавам хората.

— Искаш да кажеш, че баща ти е приличал на Филип?

— Само по едно — по несъкрушимото самомнение, дължащо се на стремежа към съвършенство, примесен с убеждението, че той и само той истински вниква в разбирането на света около нас.

Лиз се засмя, но хвърли към Нел поглед, изпълнен с уважение.

— Да, сега разбрах какво си имала предвид. — Пръстите ѝ нервно забарабаниха по масата — сигурен признак за сериозно колебание. — Знаеш ли, опасявам се, че ако отношенията между теб и Филип си останат обтегнати, това ще ме затрудни извънредно много при обучението ти... Тогава ще се наложи да минем без него.

Нел се спря с подноса в ръка.

— Но нали ми каза, че много държиш на съветите му?

— Да, и продължавам да настоявам на мнението си.

— Тогава нека го поканим пак. Искам да бъде напълно честна с теб — аз явно не му се понравих и нито за миг не си въобразявах, че мога да спечеля симпатиите му, но щом се налага, ще изтърпя всичко.

— Твоят прагматизъм ме очарова — похвали я Лиз — и не се съмнявам, че и Филип ще го оцени. Искане много силно самочувствие, за да успее човек да изтърпи критиките на Филип, и макар самият той да твърди, че не държи на това дали някой се вслушва в съветите му, не му вярвай. Напротив, обижда се до кръв, ако пренебрегват мнението му. Далеч съм от мисълта да те насилвам за каквото и да е, но не мога да не изтъкна, че ако успееш някак си да се спогодиш с него, ще имаш огромна полза от уроците му. А ти искаш да се научиш на всичко, което си заслужава усилията и нервите, права ли съм?

— Да, искам, и то много...

Но през следващите седмици Нел често си задаваше въпроса дали си струваше усилието да понася всички критични забележки на Филип Фолкнър. Оказа се, че цялото ѝ време бе запълнено с една или друга дейност. Първото, с което се зае Лиз, бе да заведе Нел на изключително подробен медицински преглед, за да се реши как ще бъдат коригирани носът и челюстта ѝ.

— Докато лежиш в клиниката за пластична хирургия, можеш да прочетеш няколко книги, които ще ти бъдат от полза, а когато настъпи денят за сваляне на превръзките, ще знаеш много повече от сега за

правилата на поведение и за стила на живот в света, в който искам да те въведа.

— Но защо е необходимо да изучавам антикварните особености на френските мебели от осемнадесети век? — протестира Нел. — Или да помня имената и картините на най-прочутите импресионисти? Или за разликата между вкусовите качества на бордо от първа или втора реколта?

— Защото може да попаднеш на клиент, който ще поиска да сподели с теб радостта си от покупката на кресло от епохата на Луи XIV, или на някоя миниатюра на Мане, или пък на партида от Шато Латур, реколта 1961-ва. Трябва да разбираш от всичко, а не само от менюто в скъпите ресторанти в най-бляскавите хотели. И, между другото, много е важно с какви маниери ще се храниш в тези ресторанти. Знаеш ли как се бели праскова, без да я докоснеш с пръстите си? Или как да се справиш с главата на артишока?

Когато от клиниката ѝ разрешиха да става от леглото, с леко променен външен вид, защото отокът ѝ бе спаднал след операцията на носа, а челюстта ѝ вече се движеше по-свободно, тя попадна в кабинета на един прочут специалист по лицево-челюстна хирургия, който ѝ обясни как ще преобрази лицето ѝ. Между другото, лекарят я предупреди да не гризе ноктите си — а тя често го правеше, когато се задълбочаваше в някой роман, защото маникюристът на клиниката не можеше да ги обработи и да им придаде съвършено овална форма, ако не израснат по-дълги. Подложиха я на безкрайни масажи, водни и сухи, депилации, сеанси при педикюриските, упражнения за възстановяване на подвижността на лицевите мускули, парни бани, докато косата ѝ придоби блясъка на махагона, който, както узна от книгите на Лиз, се внасял само от Западна Индия.

Постепенно научи за най-качествените образци във всеки бранш — кои са най-добрите мебели, бижута, обувки, автомобили и дори грамофонни плочи. Четеше с часове за марки шампанско, за реномирани ресторанти и петзвездни хотели, за най-изисканите магазини и бутици по четирите краища на света, какво е уместно да се изисква от всеки богат клиент и какво — не. За бедни клиенти липсваха указания — очевидно се подразбираше, че се изключват от

играта. Наложил й се да научи безкрайно много за маниера, стила и правилата в безупречното облекло, въпреки че нищо не бе в състояние да я разубеди, че е най-добре и най-сигурно да разчита преди всичко на собствените си преценки и вкус.

— Изглежда, скъпа моя — рече Филип на Елизабет в един следобед, когато Нел излезе от будоара в костюма от шантунг, от чиста коприна, с цвят на слонова кост, с къса права пола, от която се показваха дългите й, изящни крака със зашеметяващо елегантни линии, — си попаднала на рядко срещана красавица. — От похвалата Лиз дори се изчерви, безкрайно щастлива, че дочака момента за признанието му на огромните усилия за преобразяването на Нел.

Тя беше поразителна, но което бе още по-важно — стилно поразителна. Издължената й фигура, безупречно слаба, без да липсва съблазнителната женствена закръгленост точно там, където е необходимо, напълно изчистеното й лице — плод на многоседмичното старание на екипа от пластични хирурзи — плюс прекрасната рамка на дрехите, продукт на висшата парижка мода, може би неволно избраното аристократично изражение, сякаш излято по поръчка на Филип, който ненавиждаше всичко във външността, което му напомняше за простолудията... Сега бе станала такава, за каквато бе мечтала, и когато Филип с елегантен жест й помогна да се настани на стола в ослепителния свръх модерен ресторант, тя се огледа и видя около себе си само лица на жени, добре известни от светските хроники, заобиколени от мъже, готови да пръснат цяло състояние, за да се оженят или дори само да станат любовници на някоя от тях.

— Например онази особа — дискретно й подшушна Филип, като й подсказа с поглед да обърне очи към масата до прозореца, — пристигна тук преди пет години, ако не ме лъже паметта, и то само заради каприза на известен филмов продуцент. Хрумнало му да снима филм за ужасите на Третата световна война в джунглите на Амазонка, откъдето впрочем е родом „дамата“. Подметна я на своите чираци от кабинетите на филмовото студио, специализирали се в създаване на красавици, които на бърза ръка я научиха как се държи вилицата, как се носи рокля с гол гръб, със или без презрамки, а когато онзи тип й се насити, я прехвърли на един идол на тийнейджърчетата и двамата се превърнаха в най-нашумялата двойка кинозвезди. Тогава хлапакът натрупа милиони, докато тя се усмихваше до него, а той се опитваше

да докаже, че може да пее. Тя се опита да го ожени за себе си, но той не се поддаде на опитите и я накара да абортира на два пъти. Тогава тя започна да се оглежда за друга плячка, не толкова тлъста, но по-надеждна, и така в мрежите ѝ попадна някакъв австралийски милиардер, който пък си въобразил, че тя е наследница на Клеопатра, защото тя започна да се държи като херцогиня с околните — дори поръча да ѝ съчинят ново минало, подплатено с изпитана версия за родословното ѝ дърво. Естествено, пълна измислица... И когато забременя, тя го изнуди да се яви с нея пред олтара, в една от най-древните ни катедрали, макар всички да знаеха, че детето не е от него. Постара се да превърне живота му в ад и го докара дотам, че нещастникът приписа цялото си богатство на „своя“ син. Сега се държи като Савската царица, заобиколена от плеяда лакеи, защото тя всъщност само това умее — да поддържа около себе си свита от жалки ласкатели. И всичко това дължи само на едно свойство, което често се пренебрегва дори и от най-мъдрите личности.

— Какво е то? — полюбопитства Нел.

— На устата си. Преди нея нито една не е умеела така добре да борава с устните и с езика си. Това не е жена, а... — Филип улови смаяния ѝ поглед и се засмя, доволен, че Нел схвана намека му.

— А сега обърни внимание на онази, с косата, която само привидно изглежда напълно рошава. Една от най-ловките професионалистки, за които съм слушал. През последните четири или пет години тя прибави към чековата си книжка почти един милион лири, като снабдяваше жълтите вестници с най-пикантни истории, за които е почти сигурно, че тя самата е взимала дейно участие, и които успяха да спечелят възмущението, а оттам и интереса на преситената публика. Започна с хроника за приключенията на прочут кино актьор и оттогава пред нищо не се спира, само и само да достави някоя посочна сензация. Обзаложи се, че е била любовница на друга нашумяла личност — шампион по тенис. Пълна лъжа, разбира се, но въпросният джентълмен така и не успя да обори твърденията ѝ.

Нел, като внимаваше да не уловят погледа ѝ от съседните маси, крадешком огледа внимателно въпросната особа и остана удивена, защото не откри нищо забележително в нея — пищният бюст, щедро изложен на погледите благодарение на дръзкото деколте и липсата на

сутиен, не можеше да се смята за несъмнен белег на покоряваща красота.

— Нейните компаньонки също са търсачки на богати кандидати. Блондинката всъщност е от съмнителен произход, мелез от английски офицер и индийка от бордеите на Калкута. Да, не се усмихвай недоверчиво, защото никой не може да докаже колко хилядарки е изхарчила, за да променят цвета на очите ѝ и тена на кожата ѝ. Всички сметки подписва със замах един американски банкер, който и до днес си въобразява, че тя е от Хавайските острови или нещо подобно — кой ще ти помни атолите из Тихия океан, но нали е луд по екзотични жени... Той почина наскоро и сега никой не може да я разубеди, че не е хавайка. Третата особа на тази живописна маса също е доста интересна — от онези, които евфемистично, или меко казано, наричат „старлетки“, от „стар“ — звезда, тоест жена, която обслужва само прославени кинозвезди. За жалост, вече започва да залязва нейният най-прочут обожател, който навремето ѝ предложи да му позира като камея и така успя да я измъкне изпод носа на няколко от най-богатите кинозвезди. През последните две години тя се наслаждаваше на небивала популярност — и на съответните печалби, разбира се — защото, на всичкото отгоре, тя се оказа единствената наследница на своя меценат. А сега тя е любовница на един отвратителен дебелак, производител на бира, който напоследък пробива на пазара, след като натрупа доста пари от спекулации с недвижими имоти. Всичко е за продан, за този, който плати най-скъпо, но сега жените от нейната категория настояват продажбата да се извършва напълно легално. Защото иначе не струват пукната пара. Но тази там... виждаш ли онази лейди, която вечеря сама? Тя е рядък екземпляр, от съвсем различна порода.

— Елегантната дама с широката шапка? — попита Нел, заинтригувана от разговора.

— Да. Именно за нея ти говоря. Огледай я внимателно, скъпа. Може и да не ни се отдаде друг случай.

— Според теб и тя ли се издържа от любовниците си?

— Да, и то от седемнадесетгодишна възраст, защото сега трябва да е на... е, не мога да изчисля възрастта ѝ. Преди началото на войната е била солистка в някакъв хор, при това много красива, и мъжете са били луди по нея. А сега е доайен в професията си. Била е любовница

на неколцина от най-прочутите мъже в края на четиридесетте години. Първият е бил много известен политик, а вторият — генерал от американската армия, за когото войната се е оказала начало на бляскава кариера. Тя преживяла много мъчително раздялата с него, винаги е твърдяла, че той е бил голямата любов в живота ѝ, но се случило така, че срещнала един приказно богат италиански индустриалец, който на всичкото отгоре се оказал и неотразим, така че се поувлякла по него, но той бил женен и отказал да се разведе. А тя похабила за него петнадесет години от живота си. Когато съпругата му най-после умряла, членовете на семейството му единодушно отказали да се съгласят с планове да се ожени за любовницата си и го заплашили, че ще го лишат от дяловете му във фамилната компания, ако не се откаже от нея. Можеш ли да си представиш, че един от мотивите им бил разликата във възрастта — тя била с двадесет години по-млада от него. Разбира се, той се погрижил тя да получи прекрасна вила в Кап Фера и къща на Честър скуеър, в която тя живее и до ден-днешен. Тя се „оттеглила“ за година-две от светската сцена, докато срещнала някакъв монарх в изгнание, при това вдовец, и живяла с него до смъртта му. И от него получила доста щедро наследство. Но в нейния бурен живот най-много ме озадачава защо името ѝ нито веднъж не се появи в светските хроники. Нали знаеш колко обичат да душат клюки днешните драскачи? Всичко около нея е обвито в мъгла. Нищо чудно тя да знае неща, за които би получила цяло състояние, ако реши да се разприказва за любовниците си. Очевидно те са ѝ плащали така щедро, че тя и до днес не се нуждае от вестникарските хонорари и не страда много от факта, че е останала самотна. Ето, скъпа, имаш пред себе си жив пример как трябва да се държи една дама, независимо дали е започнала като скромна хористка, или не. Познавам я отдавна. Искаш ли да те представя?

— Да, бих искала, но... ако тя е толкова изискана, защо вечеря тук?

— За да си припомни колко щастлива е била някога и за да си напомни, че на този жалък свят ничие щастие не е вечно. Но не идва тук прекалено често — веднъж на два месеца, бих казал — обаче ѝ запазват масата, на която тя почти винаги вечеря съвсем сама.

— А ти сядал ли си на нейната маса?

— Случвало се е и това. Нали не откри в моя разказ дори и зрънце морална поука? Днес господства мнението, че колкото повече се шуми около твоята личност, толкова повече си преуспял, обаче това е пълна глупост. Всяка голяма куртизанка е длъжна да остане дискретна до последния си ден. Ако узнае от своя любовник нещо, което не трябва да става достояние на тълпите, тя трябва да го запази в тайна, колкото и да ѝ струва това. Иначе репутацията ѝ отива по дяволите. А тези там... с манталитет на чистачки, никога не пазят тайна. Следователно не заслужават да бъдат във втората, дори и в третата категория. Поп звезди и нищо повече! — Гласът му потръпна от отвращение, когато започна да ѝ разказва за познатите си телевизионни „знаменитости“, за новобогаташи, претендиращи на всяка цена да се прочуят с разточителните приеми за десетки, дори стотици гости — утайката на така наречения хайлайф. Тяхната слава, според Филип, напомняла за едnodневките и затова били достойни единствено да пълнят жълтите страници на таблоидите. — Никога, абсолютно никога не бива да се свързваш с такива влечуги! Елизабет отлично знае това златно правило и винаги го е спазвала. Затова и не идва тук да вечеря. Има други ресторанти, където е за хора от нейната класа. Но аз те доведох тук единствено за да ти покажа какво не трябва да правиш. На излизане ще те представя на онази дама, за която поговорихме и която винаги е знаела какво и как трябва да се прави в нашия объркан свят.

На следващия ден Нел си припомни думите му. Премисляше съветите му през цялото време, докато се разхождаше по Оксфорд стрийт към Саут Милтън стрийт — беше си уредила проба на новия си сутиен с изискана кройка, който шиеха специално за нея. Улицата бе пълна с минувачи, защото в разгара на лятото никой не се свърташе в нагретите от слънцето къщи, и докато си пробиваше път сред тълпата, замислена за уроците на Филип, Нел неволно се сблъска с някаква жена, която изпусна двете си чанти.

— О, много съжалявам! — веднага се извини Нел.

— Щяхте да ме повалите! Защо не се оглеждате! Някои хора си въобразяват, че и улиците са техни!

Нел вече беше приклепнала, за да ѝ помогне да събере разпилените покупки, и не успя да огледа лицето на жената. Ала това се оказа излишно, защото в следващата секунда позна гласа на

Морийн. В първия миг застина от паника, но разумът веднага ѝ се притече на помощ. Морийн, разбира се, не беше от доносничките на Мики Шонъси. Затова Нел се надигна, изправи се, подаде ѝ чантата и изчака, докато Морийн я познае и изкрещи от радост. Но всичко се разви другояче — Морийн продължи да разтърква глезена си и въобще не я удостои с поглед.

— Още веднъж ви моля да ме извините.

— Ще се извиниш, я, иначе знаеш ли какво ще ти се случи?

— Просто не видях, че ще се сблъскаме.

— Не ми ги разправяй тия! — Но нищо повече не последва, никакви викове на радост и изненада, а още повече за прегръдки, хлипове, възклицания и въпроси. Очевидно за Морийн това високо и стройно момиче във великолепен костюм, блуза с цвят на карамел и чанта „Гучи“ през рамото, беше напълно непознато.

За миг Нел се изкуши да изкрещи: „Морийн, нима не ме позна?“, но прехапа устни и си замълча. Спомни си уроците на Филип, че вече не принадлежи на този свят, и слава богу. Затова само измърмори още веднъж „Извинете“ и отмина напред.

За щастие Морийн вече ѝ бе обърнала гръб и само изфуча сърдито:

— Надута кучка! — След което изчезна в тълпата.

Нел продължи по пътя си, но не пропусна да се огледа в огромните витрини. Опита се да погледне на себе си през очите на Морийн и веднага долови разликата. Не само скъпите дрехи, фризура, аксесоарите я отличаваха напълно от Морийн и останалите момичета от бърлогата на Мики. Сега от нея се излъчваше неподозирано самочувствие — ходеше с гордо изправена глава, с изпънати назад рамене. А доскоро ходеше полупрегръбена, с на две на три нагласена прическа, като костенурка, току-що подала глава от черупката си, изплашена, че ще се натъкне на пазача, готова да се крие при най-слабия признак за опасност.

„Надута кучка“ я бе нарекла Морийн, и то не толкова заради променената ѝ физиономия, но поради класата, която се забелязваше у нея от сто крачки. Очевидно тежките, многоседмични уроци на Елизабет и Филип си заслужаваха труда. Сега имаше свое, неповторимо обаяние, сега бе истинска жена. Беше се променила не

само външно, но и в психологическия смисъл на думата. Затова имаше пълното право, когато прошепна на себе си пред една от витрините:

— Сбогом, Ели!

И продължи по пътя си.

ЧАСТ ВТОРА
1980 Г.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На лунната светлина вилата блестеше като скулптура от лед, заобиколена от потъналата в мрак притихнала градина, с извисяващите се кедрови и дъбови стволоче, разпръснати радиално около фонтана като спици на гигантско колело. Листата им шумоляха от лекия ветрец, топъл и наситен с аромата на цветята, повечето от тях снежнобели рози, подредени в стройни редици. На оградата, откъм широката страна на фонтана, седеше жена в рокля — бяла като уханните рози около нея, ефирна и полупрозрачна, плътно прилепнала към тялото ѝ, изящно очертаваща извивките ѝ. Косата ѝ беше дълга, чак до талията, почти черна на оскъдната лунна светлина. Лицето ѝ бе бледо като мрамор, но устните — чувствени и розови, а миглите ѝ хвърляха удължени сенки върху страните ѝ. Тя вдигна глава, отмятайки коса назад, и загледа замечтано луната с притворени очи и наострен слух.

От далечината се разнасяше слаб, но ясен звук на пиано, сякаш роден от капризите на свирещия в листата вятър. Едрият датски дог, излегнат на тревата до нея, повдигна глава, отпусната върху лапите, и наостри уши.

— Харесва ли ти тази музика, Нерон? — попита жената. Гласът ѝ звучеше мелодично и разнежващо. Кучето се изправи, приближи се до господарката си и я докосна с муцуната си. Тя го погали зад ушите, а той размаха опашка от радост. Някъде наблизко ударите на стенен часовник заглушиха звуците на пианото и оповестиха, че вече е четири след полунощ. Жената въздъхна.

— Вече е много късно, Нерон. Може би, ако сега се приберем в спалнята, най-после ще мога да заспя.

Тръгнаха към къщата. Едрото куче се стремеше да не изостава от нея, а тя леко опъваше нашийника. Заедно изкачиха каменните стъпала и влязоха през широко разтворения френски прозорец, който жената затвори след себе си. Кучето изправи глава, с наострени уши, и леко изскимтя.

— Какво подуши? Да не би да си чул нечий стъпки? — Жената се послуша напрегнато. Но наоколо се стелеше плътна тишина,

нарушавана само от тиктакането на стенния часовник в ъгъла. Върху черно-белите квадрати на мозайката се очертаваха само техните две сенки, които постепенно стигнаха до стълбата и изчезнаха към горния етаж. Жената и кучето поеха по дългия коридор и спряха в дъното, пред масивната врата, украсена с дърворезба. Преминаха през малкия будоар и кучето побутна с едрата си муцуна втората врата. Жената му каза: „Лека нощ, Нерон“ и влезе в спалнята си.

Леглото ѝ беше огромно, изцяло застлано с коприна, заобиколено от четири дървени колони по границите на подиума. Дузина свещи в широки свещници разпръскваха мека жълтеникава светлина. Пламъците нежно трепкаха, поклащани от топлия летен вятър, напоен с уханието на цветята, който разклащаше ефирните завеси, висящи пред леко отворените прозорци към широкия балкон.

Жената седна пред тоалетната маса, извади четката за коса с посребрена дръжка и започна да разчесва косата си. Когато остави четката, ръката ѝ се протегна към кристалния флакон, от който в спалнята нахлу възбуждащият аромат на скъп парфюм, с екзотичен и еротичен нюанс. Капна две-три капки на дланта си и я прокара по гърдите си. Намокри върховете на пръстите си и си сложи от любимия парфюм зад ушите и по слепоочията, за да усети приятното парене. Затвори очи и вдъхна дълбоко, но това ѝ попречи да забележи високата фигура, която се очерта зад тънките, разлюлени завеси. Той изчака завесата зад гърба му да се успокои и безшумно пристъпи, загледан към жената, привела глава надолу. Не се виждаше ясно в мрака, защото бе изцяло в черно — панталоните, пуловерът, обувките, дори и ръкавиците му бяха черни. Но тя сякаш предусети появата му и погледна в огледалото. Зърна неясната му сянка и в следващия миг скочи от табуретката, обърна се към него и грабна флакона с парфюма от тоалетната маса. Ала той се изплъзна от ръката ѝ и с трясък се стовари върху мраморния под. Разпиляха се стъклени късчета, потече парфюм и спалнята се изпълни с чувствен аромат. Очите ѝ се разтвориха широко, лицето ѝ се скова, гърдите ѝ се издигаха и спускаха в неудържим, тревожен ритъм, прелестно очертаващи се под прозрачната ѝ нощница, подаваща се под разтворения пенъоар. За миг двете сенки кръстосаха погледи, но след секунди тя се втурна към вратата. Ала той я изпревари, с три скока стигна преди нея до вратата, сграбчи я за китката и я повали на пода. Ужасената жена изохка и се

опита да се изскубне от него, но гърбът ѝ опря в подножието на подиума, върху който се разпростираше широкото легло. Бързо скочи в леглото и с треперещи ръце се зави в коприната, без да го изпуска от погледа си дори и за миг, втренчено и безмълвно, като заек, притиснат от лисица в хралупа. Той пристъпи към нея, наведе се небрежно, прихвана я през кръста и я вдигна към себе си. Усети как тя преглътна конвулсивно, долови тръпката, пронизала напрегнатото ѝ тяло. Притисна устни към извивката на бялата ѝ шия, за да вкуси бесните удари на сърцето ѝ, от които артерията ѝ пулсираше до пръсване. Тогава тя се изпъна назад и сви ръце в юмруци, готова да го отблъсне. Съвсем за кратко устните му се плъзнаха нагоре по шията ѝ, преди да отмести ръцете ѝ и с нехайно движение да ги извие зад гърба ѝ, за да не му пречи да я обсипе с целувки — по шията, по гърдите, по корема. Забавяше го само чевръстото ровене на ръцете му, докато смъкнат пенъоара и нощницата от раменете ѝ. Тя простена, започна да се съпротивлява отчаяно и го ухапа страстно, когато устните му се впиха в нейните. По долната му устна бликнаха няколко капки кръв, но мъжът само се усмихна под маската, прикриваща очите му. Той се наведе, пхна едната си ръка под раменете ѝ, другата под коленете ѝ, вдигна я и я отмести в средата на огромното легло. Тя се сви на кълбо и застина, докато мъжът загаси всички свещи, освен тези във високия свещник на нощната масичка до главите им. После се обърна към нея, притисна я с мускулестото си тяло и я изнасили, без да отрони дори дума. Мъжът и жената под него продължиха мълчаливата, запъхтяна борба, без да чуват шепота на вятъра в завесите — тя се дърпаше, извиваше, хапеше, опитваше се да го издере с острите си нокти, но успя да изтръгне от устните му само оскърбителен смях. Всичко, което ѝ причиняваше, го вършеше с презрение, по най-оскърбителния начин, който един самец можеше да измисли, докато обладава самката, изпречила се на пътя му. За него тя бе само обект за наслада и нищо повече. Въобще не се досещаше за нейния дял от насладата. Цялото му дивашко поведение подсказваше само едно: „Тук аз съм господарят!“. И когато се спря за миг, пулсиращ, втвърден, горещ, проникнал дълбоко в нея, той я погледна в очите и видя неистова ярост, скрита зад булото на страха ѝ. Засмя се диво, тържествуващо, преди да поднови тласъците си.

Когато се изкачи до оргазма си, от устните му се изтръгна порой от нецензурни думи, всичките до една по неин адрес, а викът му отекна в стените. Отвън се разля някакво куче. Мъжът се отдръпна от разголената жена под него, стана от леглото, пооправи черните си дрехи и изчезна зад завесите така безшумно и потайно, както се беше появил.

Останала сама в спалнята, жената се надигна, смъкна от себе си разкъсаните остатъци от пенъоара и нощницата си и влезе в банята, разположена до спалнята. Кучето на поляната спря да лае. Жената се изкъпа и провери за драскотини и наранявания по лицето и тялото си — намръщи се, като забеляза следи от пръстите му по шията си, защото той, в миг на превъзбуда, я бе стиснал прекалено силно. Ваната бързо се напълни, тя завъртя крановете и изля във водата щедра порция благовонни масла, обърна се към огледалото, за да свали перуката — под нея се показва светлокафявата ѝ коса, също толкова дълга, но права и нежна. Разчеса перуката, преди да я остави на поставката. След това провери температурата на водата и се потопи в ароматизираната вана. Отпусна се по гръб и въздъхна: „Отмина още една нощ, спечелих нови хиляда лири“. Раздвижи енергично краката си, около нея се пръснаха стотици мехурчета, после се потопи във водата още по-дълбоко и се запита как ли изглежда в действителност нейният „изнасилвач“.

За четвърти път тя разиграваше тази трудна за изпълнение пиеса. Още при първата среща получи инструкции, подробно описани в десетина страници, от неговия представител. После отлетя за Пиза, където я очакваше елегантен автомобил, за да я отведе сред хълмовете на Тоскана, до непозната вила в римски стил на няколко десетки мили от Пиза. Единственият ѝ обитател се оказа една старица, която не каза нито дума, докато съпроводи красивата посетителка до спалнята за гости — в съседство с другата спалня, където трябваше да се разиграе среднощната сцена, заради която бе променена мебелировката. Една прислужница ѝ донесе ръчно изтъкана нощница и пенъoar с фина бродерия, черна къдрава перука, дори и флакон със специално подбрани от клиента парфюм, след което ѝ предаде молбата на господаря на имението да се запознае с кучето на моравата пред вилата и да се поразходи сред красиво оформените алеи.

Времето бе разчетено до минути. Трябваше да бъде до фонтана в четири след полунощ, да остане там, докато заглъхнат четирите удара на часовника, след което да се прибере в спалнята, определена за сцена на едноактната пиеса. Трябваше още да се постарее „съпротивата й“ да изглежда колкото бе възможно по-правдоподобна, въпреки че не я очакваше чак толкова неприятно „наказание“. Може би най-искреното в цялата сцена щеше да се окаже неговата ярост и презрението, което изпитваше господарят към жената, която щеше да изнасили. Омразата му обаче не беше престорена и в първия миг тя се шокира, преди да се досети, че той си въобразява, че покорява някаква друга, непозната за нея жена, която жестоко го е отблъснала в миналото, и този спомен е останал незаличим за мъжа с маска. Може би са изминали двадесет или тридесет години от онази реална случка, каза си тя, а ето че емоционалните белези все още не са зараснали в душата му.

Нямаше представа кой е партньорът й — свързваше се само с упълномощения му представител, който я застави да подпише клетвена декларация, че се задължава да пази тайна — на нея това й напомняше на секретните протоколи между правителствените делегации. Именно този негов пратеник пое уреждането на всички подробности — преговорите, връчването на сценария, на билетите, както и на щедрия й хонорар, заплатен в брой. Вилата се оказа на практика необитаема — тя не видя никого, освен шофьора, мълчаливата икономка, кучето и камериерката. Всички стаи тънеха в тишина със спуснати завеси на прозорците. Колата, с която пристигна от Пиза и накрая отново я върнаха там, беше с тъмни стъкла. Знаеше само, че я возят в широк, черен „Мерцедес“, нает заедно с шофьора.

Не знаеше също къде се намира тази красива и самотна вила. Очевидно клиентът имаше достатъчно пари, за да осигури пълна тайна за постановката на тази необикновена сцена. След кратък размисъл тя стигна до извода, че в дъното на подбудите му се корени яростното му желание да си отмъсти за някогашното поругаване с мъжкото му достойнство. Той мразеше жената, чиято роля играеше тя, макар тази омраза да преливаше в огнена любов. Очевидно беше обсебен от спомените за незараснала рана, за оскърблението, нанесено му от непознатата жена.

Обичаше да анализира всяка своя роля — понякога дори тъкмо това й доставяше най-голямо удовлетворение. Не беше излъгала,

когато бе заявила пред Лиз, че може да се превъплъти във всяка роля. Защото това в миналото ѝ бе единственият начин да изтърпява най-кошмарните дни в живота си — но не посмя да го сподели с Лиз.

След като обличаше дрехите, специално подбрани за представлението, и се гримираше по съответния начин, тя се преобразяваше и заживяваше с ролята си до такава дълбочина, че забравяше за истинската си самоличност.

Всичко това я възбуждаше и очароваше, отдаваше се на ролята си изцяло, от все сърце. Опитва се да си представи какво се е случвало в миналото в онази разкошна вила, но при краткото си посещение, се бе убедила, че останалите стаи са заключени. Единственият ключ към разгадаването на тайните, които може би криеше тази вила, бяха рицарските доспехи, окачени над масивната камина в голямата зала на партера. Порови се из каталозите на къщите за продажби на антики и установи, че такива рядко срещани доспехи, брони и ризници досега са били притежание само на последния херцог на Тоскана, издигнал се нависоко по време на фашисткия режим, дори бил един от най-близките сподвижници на Мусолини, но напуснал политическата сцена след смъртта на Дуче. После го арестували и осъдили на смърт, но той ги изпреварил и се самоубил. Първородният му син бил разстрелян от партизаните, а най-малкият изчезнал безследно. Дъщерята избягнала отмъщението, защото успяла да стане любовница на някакъв майор от американската армия, чийто полк бил разквартируван във вилата и имението около нея през лятото и есента на 1944 г. Той я измъкнал от Италия, но след това нейните следи се губят. Майорът бил изправен пред военен съд — дъщерята на херцога била активистка на фашистката партия и дори една от любовниците на Мусолини, поне според някои слухове. Може би именно това бе жената, към която клиентът ѝ още изпитваше яростна омраза. Нищо чудно тогава да е работил като млад прислужник в имението на херцога. Тялото, което се притисна върху нейното, не беше младо и гъвкаво. Тя не се престара в имитацията на съпротива, за да не го изтощи прекалено рано. Но в своето въображение той си оставаше млад, жизнен и страстен любовник от латински тип, а на нея ѝ плащаха доста скъпо, за да придаде достоверност на тази сцена. И тя, естествено, вложи цялото си старание и умения — когато приключи „изнасилването“, едва дишаше от умора.

„Трябва да се държиш като онази, незабравимата за него дъщеря на херцога — повтори си тя, — защото иначе няма да успееш да я изместиш от спомените му. Ние всички сме пленници на нашето минало — тъжно се усмихна тя на отражението си в огледалото. — Нали и за мен няма нищо по-важно и вълнуващо от моето сурово детство?“

Зави се с дебелата хавлия, защото вилата беше изцяло от мрамор и без централно отопление, след което се прибра в спалнята, отредена за нея. Там я очакваше подносът със закуската ѝ — още мокри от росата праскови, грозде, бекон с яйца, пресен, още топъл хляб, с препечена кора, увит в пъстра италианска кърпа, плюс бутилка изстудено тосканско вино. Веднага започна с бекона — физическите усилия винаги събуждаха апетита ѝ, а докато допиваше виното си, прочете още една глава от „Гепардът“. Унесе се в сън едва когато на изток небето поруменя.

Тъкмо плащаше на шофьора на таксито, когато Лулу отвори вратата на къщата на Лиз.

— Да не се е случило нещо лошо? — разтревожи се Нел.

— Тя се безпокои много за теб. Не само тя, всички ние се тревожим, защото те очаквахме още вчера.

— Да, знам, че закъснях, но полетът от Милано се забави заради мъглата на летището. Тя как е?

— Нима не чуваш?

През отворената врата долитаха игривите тонове на боса-нова. Нел се отпусна и на лицето ѝ разцъфна ведро усмивка.

— Да, знам, че винаги е обичала по-темпераментните танци.

— Никой не може да танцува като нея. Толкова е непринудена. — Лулу се засмя, завъртя се и плесна с ръце. — Но и аз не съм за изхвърляне, нали?

Нел въздъхна успокоено — вече си бе у дома.

Завари Лиз във всекидневната, излетната в инвалидната си количка, с която напоследък почти не се разделяше — преди три месеца краката ѝ отказаха да ѝ служат и тя седеше с часове, полуизлегната, със затворени очи, поклащайки в ритъма тялото си,

скръстила ръце, с ангелска усмивка. Когато Нел влезе, Лиз тихо припяваше в такт с музиката.

Нел се приближи до мюзикбокса и намали силата на звука. Лиз веднага отвори очи и се огледа смутено, но като разбра кой е дошъл при нея, уплахата ѝ изчезна, за да отстъпи на радостта.

— Нел! Най-после се прибра! Така се безпокоях за теб.

— Извинявай, че се забавих повече от предвиденото, но онзи проклет град се оказа в плен на непрогледна мъгла и летището бе затворено за няколко часа.

— Човек никога не знае каква изненада ще му поднесат на летището. Там, в Милано, разписанието често се обърква. А как се справи?

— Доста добре, получих щедър хонорар, дори може да се договорим да изиграя още едно представление, но с промени в сценария.

— Така ли? Е, това е част от лошите страни на професията ни — стараяш се много, с неимоверен труд се стремиш към съвършенството, а за отплата те отрупват с поръчки, от които понякога дори се чудиш как да се отървеш.

В гласа на Лиз прозвуча леко раздразнение. Дори силната, ободряваща мелодия не можеше да скрие факта, че състоянието ѝ се влошаваше с всеки изминат ден. Нел тревожно се взря в лицето ѝ. Беше отслабнало още повече, както и тялото ѝ, кожата ѝ губеше еластичността си, бузите ѝ бяха хлътнали, а по скулите ѝ се бяха появили лишей — това бе непогрешим признак, че жизнените ѝ сокове пресъхват. Силите ѝ отпадаха от ден на ден и това го съзнаваше както самата Лиз, така и Нел, и Лулу, и Филип. Нима думите на специалиста по тумори от Ню Йорк, че може да изкара до две години, ще се окажат само една напразна надежда, един несбъднат блян? Току-що бе изтекла една дълга година от онзи трагичен ден, когато Лиз узна ужасяващата си диагноза, а вече не можеше да се раздели с инвалидната си количка. Ръцете ѝ също започнаха да се обездвижват, все по-често се затрудняваше да си спомни някоя дума, а това я вбесяваше до полуда и тя още повече блокираше. В такъв момент обсипваше с удари дръжките на количката — внесена специално за нея от САЩ, с електронно управление, последна дума на техниката.

Сега само едно я успокояваше безотказно, макар Нел да се опасяваше, че може да ѝ подейства вредно като всяко лекарство в прекалено щедри дози — Лиз слушаше в захлас разказите за последните приключения на Нел, особено когато ставаше дума за нови клиенти — като този италианец с въображаемото изнасилване. Навремето Лиз го бе открила, но вежливо отклони поканата под предлог, че списъкът с ангажиментите ѝ е станал доста внушителен и не може да си позволи нови партньори. Обаче можела да му предложи своята достойна наследница, която тя обучавала от години, която несъмнено щяла да задмине учителката си и която тя препоръчва от една година на всички без никакъв риск. Нел трябваше да отлети за Милано и оттам да стигне с кола до Пиза. Що се касае до най-старите ѝ клиенти, някои тя се опита да задържи, но с повечето се раздели, особено с тези, които не бяха надарени с достатъчно въображение, за да взимат участие в нейните фантастични сцени, но с новата ѝ заместничка в главната роля. „Никоя не може да се сравнява с теб!“ — гласеше най-често отказът от удължаване на договора за сътрудничество. Единици бяха по-странните типове, като този италианец, които държаха повече на артистичността, отколкото на секса. Срещаха се, разбира се, и любители на фантастичните преживявания, които успяха да се сработят с Нел така добре, както го бяха правили преди това с Лиз. Самата Нел откри още двама нови клиенти, и то пак благодарение на познанствата с отдавнашните обожатели на Лиз.

Единият от тях никога не бе наясно какво точно желае — дори и по отношение на секса понякога проявяваше колебания — и може би затова му хрумваха доста странни идеи. Веднъж на Нел ѝ се наложи да се дегизира като долнопробна улична проститутка, и то непременно на гъмжащото с хора Пето авеню — една от най-оживените артерии на Ню Йорк. Клиентът настояваше да се „запознаят“, докато тя се преструва, че зяпа витрините — първия път на „Тифани“, после на луксозния магазин на „Картие“, а накрая на супер шикозния „Бергдорф“. Тя се справи чудесно с новата си роля — в предизвикателна, плътно прилепваща минипола, с руса перука, с прическа от онези, които носи всяко пиколо в долнопробните хотели на Петото авеню, с дълги, аленочервени нокти и с токчета с максимална височина. В очите на Нел цялата история намирисваше на

евтина пародия, но нали тъкмо това си бе наумил клиентът — не бе забравил дори да й заръча да дъвче дъвка, при това с предизвикателен израз на лицето. Според плана той трябваше да спре пред витрината, в която тя се е зазяпала, а Нел да се сепне от втренчения му поглед. Но тя няма да му обърне никакво внимание, само ще продължи да се разхожда нехайно, поклащайки бедра, но непременно в западна по ока, като се спира пред всяка по-бляскава витрина, докато не се озове пред един долнопробен хотел в Уест Сайд, който помнеше и по-добри дни, за жалост отпреди Втората световна война. Тя ще се шмугне вътре, оглеждайки се — макар регистрацията й да бе уредена предварително — и ще се качи в стаята си. През цялото време той ще я следи, а тя е длъжна с нищо да не показва, че го е забелязала. Поне до момента, когато той ще почука на вратата й.

— Колко ще ми струва? — ще попита той, когато, задъхан, ще нахлуе в скромно обзаведената хотелска стая.

— А вие какво искате да получите в замяна на парите си?

— Ами... зависи какво ще направите за мен.

— Искате ли веднага една проба набързо? — ще му се усмихне Нел и ще протегна ръка към ципа му.

Този клиент всъщност се оказа много скован и притеснителен мъж, въпреки опитите му да се представя за нещо напълно противоположно — проявяваше силен характер само когато се бореше за инвестициите си на борсата, защото бе сред най-ловките финансови акули на Уол стрийт. Отне доста от времето й — цял следобед не я пусна. От нея се искаше да изиграе ролята на напълно пропаднала, безскрупулна уличница, не само с действия, но и с цинични подмятания, реплики и жестове, а тя добре помнеше уроците от срещите си с един от предишните си клиенти в Ню Йорк — лейтенант от полицията, който от двадесет години оглавяваше екип за борба с порока, но когато не излизаше по служба, предпочиташе да се развлича извън Тринадесети полицейски район. Този полицай се оказа познат с един от най-отдавнашните партньори на Филип Фолкнър и така Нел се свърза с него. Именно от онзи лейтенант Нел научи за магазина, пълен с възбуждащо бельо — сутиени с прорези за зърната и пликчета без дъно между бедрата, черни, но с огненочервени дантели по ръбовете — и сега използва случая, за да обнови „професионалния си гардероб“. Сега, при срещите с банкера от Уол стрийт, Нел умело

използваше инструкциите на онзи полицаи как да променя акцента си, как да се преобразява в третостепенна курва — защото банкерът обожаваше не само вулгарното й поведение, но и френската любов, особено позата „69“.

Нел обсъди този особен случай с Лиз — която с възторг следеше успехите на ученичката си — и двете жени стигнаха единодушно до мнението, че това е бил неговият метод да си въобразява, че с нещо помага на бедните и изоставените. Очевидно съпругата му не му е позволявала подобни волности в кревата. Но тъй като си плащаше прекалено щедро, тя го обслужваше с жар, докато не усети умора в лицевите си мускули.

Именно чрез него тя откри следващия си клиент в Ню Йорк — но този път от нея се изискваше да го чака в луксозен бар, в предизвикателен и скъп тоалет — между другото никой от посетителите не беше облечен в евтина конфекция — и да се оглежда за някой по-привлекателен клиент. След дълго и уморително ухажване, изобилстващо с нападения и отстъпления, маневри по фланга и военни хитрости, тя трябваше да се остави да бъде запленена от чара му, да му позволи да я почерпи с едно питие, после с още едно, докато накрая... — тук клиентът не се доизказа, но бе ясно, че двамата ще се озоват в някакъв апартамент, предвидливо нает в една сграда недалеч от бара. Накрая, според уговорката, че тя го е приела в „своя“ апартамент, той щеше да я остави, а тя да се преструва, че спи дълбоко, изтощена от огнените му ласки, но преди това той бе длъжен да подхвърли на масата плик с две хиляди долара, в банкноти от по сто долара.

— Никой не може да каже докъде се простират сексуалните фантазии на мъжете — каза Нел, докато обмисляше резултатите от пътуването си до Италия.

— Както и нямат край твоите способности да ги задоволяваш — уточни Лиз.

— Засега нашият баланс е доста обнадеждаващ — разходите ни са много по-малки от приходите.

— Не мога да си обясня как постигна такъв успех — въздъхна Лиз, — но нали няма да спреш? Защото досега никому не съм дължала пари... А ти, ти наистина си родена за големия бизнес!

— Научих се да се оправям с парите още отпреди години. Баща ми винаги пестеше дори и пенитата. О, забравих да ти покажа какво ти

донесох от Италия.

Нел извади от чантата си малка кутия и я подаде на Лиз, а тя разкъса червения шнур около кутията. Докато я наблюдаваше, Нел улови познатия ѝ израз на смущение на лицето на Лиз, защото пръстите ѝ не успяха веднага да разопаковат елегантната кутия.

— Казах на продавачката да ми подбере нещо по-красиво, но тя, изглежда, се е престарала и е избрала най-хубавото от щанда си — обясни Нел. — Чакай... нека да ти помогна...

Дългите ѝ, чевръсти пръсти ловко освободиха шнур и тя остави кутията в скута на Лиз, а тя възкликна очарована, щом повдигна капака:

— О, боже мой, любимите ми италиански шоколадови бонбони! Бързо, Лулу, пригответи още кафе, защото тези великолепни бонбони най-добре вървят с чаша ароматно кафе...

За миг тя забрави за диетите и килограмите, защото вече се бе оттеглила от активна дейност и защото знаеше, че ѝ остават броени месеци. Затова Лиз си позволяваше да се наслаждава до насита на любимите си лакомства, като тези бонбони например, от които толкова години се бе ограничавала, за да поддържа безупречната си фигура.

— Взех ги от магазина на летището, а не от центъра на Милано, защото полетът закъсня и трябваше да чакам на летището.

— Моля те, нима допускаш, че ще те упрекна за такава дреболия? — Лиз веднага захапа един от бонбоните и след минута той се разтопи в устата ѝ. — Мммм... — Тя затвори очи, а на лицето ѝ се изписа блаженство.

— А сега трябва да се кача горе, за да се преоблека. Ах, да, пак щях да забравя, че съм донесла и два пакета италианско кафе. Ще го оставя на Лулу. — Нел се отби в кухнята и шепнешком попита Лулу: — Как беше, докато ме нямаше?

— Горе-долу. Два пъти падна на пода от инвалидната си количка, защото се опита сама, без да ми се обади, да се изправи на крака.

— Какви са последните новини от лекаря?

— Беше тук преди два дни. Оплака му се от безсънието и той ѝ подписа някакви хапчета. Взима ги по едно след вечеря. — Лулу тъжно поклати глава. — Опитва се да се държи, но...

— Нищо ли не ти каза за медицинска сестра?

— Не иска и да чуе да наемем сестра! Нали я знаеш каква става, когато се ядоса за нещо. Освен това толкова е отслабнала, че аз сама я повдигам от количката, за да я преместя в леглото ѝ. Пък и лекарят не настояваше. Каза ми само да се старая да поддържам настроението, защото нямало нищо по-страшно от това да спадне духът ѝ. — Лулу наля горещата вода в кафетийерата. — За уикенда очакваме да ни гостува баща ѝ. Лошото е, че ще домъкне и кучето със себе си.

— Но Тигър е чудесно куче! Само дето е поостарял, също като господаря си.

— Да, но навсякъде след него ще ми се наложи да чистя космите му.

— Ще се опитам да убедя генерала да оставя кучето отвън, на терасата — обеща ѝ Нел.

Лулу недоверчиво изсумтя, а Нел тръгна към всекидневната с подноса с кафето.

— Научих, че трябва да очакваме генерала за уикенда.

— Да, заедно с Тигър. Каза ми, че не можел да понася раздялата с любимото си куче, защото в негово отсъствие Тигър лаел като бесен и това влудявало Мерсер.

— На мен няма да ми пречи, защото винаги съм обичала кучетата.

— Да, затова и папа те хареса от пръв поглед. Затова и реши да ни посети отново. Винаги е обичал красивите жени, но сега аз, за жалост, не съм една от тях.

Генералът се държа като мъж, по-стегнато, отколкото очакваха трите жени. Досега Лиз бе отлагала, доколкото бе възможно, и не му бе съобщила за мрачната си диагноза, но той, въпреки шока и мъката, която веднага се изписа на набръчканото му лице, само стисна устни като стар и опитен боец, свикнал да гледа смъртта отблизо. Помоли да му донесат двойно уиски и мълчаливо го изпи, без да отмества очи от инвалидната количка на дъщеря си. Не я отрупа със съжаления, нито с лъжливи утешения, но не скри отчаянието си. Просто се примири с факта, че му е съдено да надживее дъщеря си. А брат ѝ, Боб, досега само се обаждаше по телефона, затова пък редовно, два пъти седмично, но накрая нервите на Лиз не издържаха и при последното позвъняване тя му затвори телефона. Съпругата на брат му изпрати скъп букет, но самата тя нито веднъж не се появи в къщата на Лиз.

— Не е кой знае каква загуба — махна с ръка Лиз. — Тя винаги е била само една коравосърдечна кучка и нищо повече! Освен това отдавна ме счита за черната овца в семейството, затова е по-добре да не се виждам с нея. Пък и брат ми никога не е смеел да ѝ се противопоставя. Именно затова отказа на папа пари за къщата. Най-много се безпокоя за баща ми. Какво ще стане с него, след като мен няма да ме има на този свят? Погрижих се част от парите ми да останат в сметка на негово име — нали имам застраховка — искам да уредя баща ми да получава по две хиляди лири годишно и преди да умра, на всяка цена трябва да убедя брат ми да внася половината от тази сума.

— Ако си съгласна, аз мога да поема част от грижите около него — предложи Нел.

— Ти? Ще го направиш ли? Ти си толкова отзивчива, Нел... но не смея да те ангажирам, защото никак не е лесно да се грижиш за един остарял войник. За жалост и Мерсер остарява, и не смея да помисля какво ще се случи, ако папа остане без своя иконом. Те са били заедно още от годините, когато не съм била родена. Ако папа пръв си отиде, кой ще се грижи за Мерсер? Но все ми се струва, че ако единият от тях остане сам, няма да издържи дълго и ще го последва. Те са като близнаци и именно това ги крепи. — Лиз се усмихна горчиво. — Ние, от рода Харвил, сме способни да се привържем към някого до гроб, ако успее да спечели сърцето ни... Освен това ние много уважаваме борбените натури, хората, които умеят да се съпротивляват.

— Да, вече сама успях да се убедя в това.

Лиз замислено погледна към Нел.

— Но ти си по-особена. Ти не обичаш откритите конфликти, а предпочиташ да убеждаваш хората в правотата си.

— Е, всеки се отличава с по нещо от останалите.

— О, не мисли, че се оплаквам от теб. Ние с теб чудесно се допълваме, и то още от самото начало, защото аз пък понякога съм прекалено сговорчива. Разликата между нас е в това, че аз го осъзнавах, а ти — не. Ти се стремиш да преговаряш с човека срещу теб, но от позицията на по-силния. Това се доказва дори и от факта, че вече успя да увеличиш приходите ни с повече от десет процента.

— Всичко, което научих, го дължа на теб.

— Не е вярно. Аз ти предадох само най-същественото от моя опит, но ти успя да добавиш много от себе си и сега можеш да се гордееш с крайния резултат.

Ясните сиви очи на Нел внезапно се присвиха и тя хладно изгледа Лиз.

— Нима има някой, който да ти докладва как се справям с клиентите?

— Разбира се — не по-малко студено ѝ отвърна Лиз. — Но дори и сега няма да ти издам името му. Напълно естествено е да проверя как се справяш. Нали съм длъжна да съм наясно за изхода на нашия рискован експеримент? Когато те изпратих на първата ти самостоятелна акция, толкова се разтревожих, че едва дочаках завръщането ти в къщата. Прекрасно бе, че изяви готовност да се справиш с всички изисквания на клиентите, колкото и да са странни, обаче съвсем друго нещо е да получим доказателство, че клиентът наистина е останал доволен.

— И отзивът за мен беше благоприятен, така ли?

— Да, при това хвалбите му нямаха край.

Всъщност Лиз едва бе успяла да прикрие ревността си, докато бе изслушала възторженото описание на насладите, с които Нел бе дарила един от най-отдавнашните и най-доходни клиенти на Лиз след първия му сеанс с Нел. Бяха разиграли сцената с първата брачна нощ, която през Средновековието по право принадлежеше на местния феодал. Лиз бе принудена да признае, че нейната ученичка се бе справила безупречно с ролята на девствена селска младоженка, дори много по-добре от самата Лиз. Не само защото беше с тридесет години по-млада от учителката си и за разлика от нея не бе принудена да скрива лицето си под полупрозрачен воал, а защото бе толкова млада, че спокойно можеше да имитира девствена, свежа девойка от имението на знатния благородник. Кожата ѝ бе съвършена, гладка като перла, а с тези едри, като че ли бездънни сиви очи, около които се стелеше великолепната ѝ коса, небрежно разпиляна върху копринената възглавница... Клиентът, швейцарски индустриалец на средна възраст, се затрудняваше да намери най-щедрите комплименти за разкошния подарък, който дължеше на добрата, стара Лиз. Нел, според думите му, дозираща точно, до съвършенство, възбуждащата смес от ужас и отчаяние, каквито би трябвало да изпитва селската девица, доведена насила в

замъка на господаря в първата брачна нощ, а след разгорещена борба се оставила да бъде покорена от неутолимата си страст и огнените му ласки.

— След като се познаваме от толкова много години, скъпа, вече мога да си позволя да бъда напълно откровен с теб. Нямам думи, с които да изразя благодарността си за това, че ми изпрати това неவிждано създание. Досега си мислех, че си незаменима, но се оказа, че съм сгрешил... Никога нямаше да повярвам, че е възможно да откриеш жена, която така да се вживява в твоите роли. — Фабрикантът поднесе на Лиз огърлица с пет реда перли, скрепени с катарама, върху която блестеше неவிждано едър сапфир, и тихо промълви: — В знак на моята искрена благодарност.

Лиз усети как се разкъсва между ревността и гордостта си от надарената си възпитаничка, но накрая здравият ѝ разум надделя. Защото само с гордост не се печелят пари. Но не успя да се въздържи и по-късно сподели, огорчението си с Филип.

— Да не би да си въобразяваш, че на мен не ми се е случвало да забравя за чувствата си, за да печеля пари? — отвърна ѝ той. — Никога не е приятно да се оттеглиш от позициите, до които си се добрал с дългогодишни усилия, затова е напълно естествено да си сломена и потисната. Това е присъщо на всеки от нас, скъпа моя Елизабет.

Но тази нощ тя дълго не можа да заспи, упреквайки се, че се бе държала като последната глупачка, че е неспособна да се промени. Твърде дълго се бе задържала короната на главата ѝ. И нали смяната бе извършена по нейна инициатива, нали тя сама избра Нел да заеме мястото ѝ на трона — за никакъв дворецов преврат не можеше да става дума. Затова сега — опитваше се Лиз да се самозалъже — няма за какво да се страхува, тъй като е глупаво да вгорчава последните си дни с тревоги и мъчителни съмнения в правотата на избора си. Но не успя да заглуши разяждащите я пристъпи на ревност. „Не е справедливо! — стенеше тя, заровила лице в мократа възглавница. — Никак не е справедливо...“

През следващите два дни се държа подчертано хладно с Нел, която недоумяваше в какво се корени причината за промяната в отношенията им, още повече че не намери подкрепа от Филип, който, от своя страна, отдавна ревнуваше Лиз — след като тя започна да посвещава почти цялото си време на младата си наследница.

Един ден Лулу, след като изтърпя сърдитото хокане на Лиз по някакъв незначителен повод, огорчено сподели с Нел:

— Вече не е такава, каквато я помня от доброто старо време. Сигурно защото сега не е единствената кралица, с тълпа обожатели в краката ѝ. Да, явно ти ще заемеш мястото ѝ. Не очаквай да приеме с възторг тази рязка смяна на ролите, но недей пък да се притесняваш повече, отколкото е разумно. Няма как, тя е длъжна да се примири, колкото и да ѝ струва това. Нали знае колко горчив може да е хлябът, спечелен с огромни усилия и страдания.

— Може би затова напоследък все повече се пристрастява към сладкишите — ехидно подхвърли Нел.

Нел ги остави двете в къщата и излезе да се разведри в близкия парк, въпреки че наострената атмосфера в дома на Лиз беше като оазис в сравнение с бащината ѝ къща, в която я гнетеше баща ѝ с неговото ледено и презрително мълчание. Ненавиждаше онази къща, ненавиждаше онези дни. Няколко дни след тази неприятна случка, в един следобед, след като се върна от киното, още щом отвори външната врата, тя чу песента на Франк Синатра — пееше за началото на тъжната есен в неговия бурен живот, за неумолимия ход на годините. Това ѝ подсказа, че Лиз е преодоляла кризата. Певецът с кадифения си глас нежно припомняше на слушателите, че идва миг, когато трябва да се огледаш назад, да си спомниш прелестните дни на младостта. Нел се спря смутено на прага и тревожно се вгледа в лицето на Лиз, която, за радост, само въздъхна примирено:

— Да... винаги така става. Никой не е вечен на този свят...

И повече никога не заговори на тази тема.

А сега Лиз беше отишла толкова надалеч по пътя си, от който нямаше връщане, че всякакви прояви на ревност за нея губеха смисъла си, а освен това бе изпълнена с благодарност към Нел, за да си позволи да се засяга от успехите ѝ. Нел не само че бе единствената, която печелеше пари в тази къща, но беше и нейна предана компаньонка — с нея Лиз можеше да споделя всичките си грижи, а през уикендите, когато Лулу отсъстваше, ако Нел нямаше среща с някой клиент, именно тя, Нел, поемаше цялата домакинска работа. За щастие, тя допадна много на генерала и двамата се разбираха отлично. Момичето успя да спечели дори и сърцето на стария Мерсер, който пристигна в Лондон, когато научи за болестта на мис Елизабет — според него мис

Нел била тъкмо онази придружителка, от която мис Елизабет се нуждала в тези трудни за нея дни.

— И така, какво желаете да сготвя за уикенда? Ще пристигне ли този път и Мерсер в Лондон?

— Не. Той замина при дъщеря си в Шефилд. Не му завиждам, защото не се разбира със зет си... Затова се е наложило баща ми да вземе Тигър със себе си.

— Тогава ще отида до месарницата на Морган. Той ще ми даде кокали за кучето. Но какво да купя за нас... Нали генералът обича ростбиф?

Лиз си взе още един от италианските шоколадови бонбони.

— Да, тъкмо с това го угости Лулу при предишното му идване в Лондон. Добре, щом така предпочиташ, нека и сега да обядваме ростбиф, заедно с всичката гарнитура, която се полага на такова вкусно меню. Не е лошо да има и оризов пудинг. Или не, още по-добре ще бъде да е крем брюле. Ти го правиш много добре.

— Добре. Но понеже днес е неделя, трябва да проверя с какво разполагаме в хладилника. Генералът ще пристигне, както винаги, в петък вечерта, нали?

— Да, по-точно в петък следобед. Пристига на гара Паддингтън в четири и половина.

— Ще го посрещна.

— Вземи някакво одеяло да загърнеш кучето. Може да се окаже, че ще му е студено на перона.

От няколко месеца Лиз не шофираше, затова сега Нел я закара до дома на Филип. А той, както винаги, бе наел за случая красив млад камериер, който придружи Лиз от колата до салона на втория етаж. Но тъй като Лиз вече се задъхваше дори и при съвсем кратко придвижване, наложи се и Филип да се притече на помощ. Затова с течение на времето тези посещения в разкошно обзаведения апартамент на Филип ставаха все по-редки. Преди последната им визита Нел успя да убеди Лиз да облече по-представителен тоалет единствено с цел да я разсее, да я накара поне за малко да забрави за болестта — излъга я, че навън е много студено и трябвало да си сложи кашмиреното палто, макар и двете да съзнаваха истинската причина — Филип не биваше да я вижда съсухрена и скована, само по джемпър.

Нел си припомни първите седмици, когато хората узнаха за диагнозата на Лиз — безкраен поток от посетители, сред които мнозина не я бяха виждали от няколко години, защото повечето от клиентите ѝ бяха от хората на големия бизнес, вечно заети, пътуващи до четирите края на света. Накрая тя не издържа на тези демонстрации на съчувствие, някои искрени, но някои лицемерни, и помоли повече да не я посещават. Тъкмо тогава по лицето и тялото ѝ се появиха първите по-забележими симптоми. А сега тя се срещаше единствено с Филип — обядваха заедно веднъж седмично — плюс още няколко от най-старите ѝ познати, на които можеше да разчита, че няма да ѝ досаждат със съзлививи сантиментални излияния. Пак се пиеше шампанско, пак се лееше приятна музика, дори и веселието не липсваше на масата им. Единствено Филип и Нел забелязваха усилията на Лиз да изглежда както преди, без да издава горчивата си мъка пред гостите.

Така дойде денят, когато предишните ѝ клиенти престанаха да ѝ се обаждат.

— Е, това трябваше да се очаква — хладно рече Лиз и сви рамене. — В края на краищата, за тях аз бях само една скъпоплатена прислужница. И освен това знам прекалено много за скритите им слабости и пороци, а това не може да не ги изнервя. Ще се успокоят едва когато разберат, че съм отнесла тайните им със себе си в гроба.

Но в гласа ѝ се долавяше горчива нотка. Някои от най-старите ѝ клиенти, като например онзи аржентинец, още ѝ напомняха за годините, когато бе започнала да налага името си. Той отклони предложението да приеме Нел като нейна заместничка и единственият му жест на признателност бе да изпраща цветя на Лиз. Всяка седмица от близката цветарница оставяха в къщата на Лиз огромен букет от камелии.

— Да, сега си спомням, че той обичаше да ме нарича Маргарита...

— От „Дамата с камелиите“?

— Именно, само че тя е умряла от туберкулоза...

Лиз държеше камелиите в стаята си и Нел често се насълзяваше от мъка, когато улавяше замисления ѝ поглед, прикован в нежните очертания на цветята.

Иначе Лиз бе довольна, че всички грижи в къщата бяха поети от Лулу, Нел и Филип. Интересуваше се само от успехите на възпитаничката си и можеше да я слуша с часове, когато ѝ разказваше за приумиците на поредния клиент. Лиз не четеше много романи, но обичаше да прелиства списанията. По едно време се залови с един гоблен, със средна степен на трудност, обаче търпението ѝ не след дълго се изчерпи, пък и пръстите ѝ постепенно губеха подвижността си. Слушаше музика с часове, а понякога дотъртяше инвалидната си количка пред телевизора — особено когато всичко друго ѝ бе опротивяло. Най-много я разсейваха старите филми, затова Нел стана една от най-редовните клиентки на студиото на площада за видеокасети под наем. Лиз обожаваше отдавна залезлите кинозвезди като Бет Дейвис и Джоан Крауфорд, Грета Гарбо и Катрин Хепбърн — за нея казваше, че великолепно партнира на Спенсър Трейси. Но в периоди на повишена раздразнителност ѝ помагаше единствено пълната тишина и покой — Лулу знаеше това и бързо спускаше завесите в спалнята на Лиз и оставяше на масичката кутия шоколадови бонбони, след което се изнизваше на пръсти през вратата. Притихналата Лиз оставаше с часове в този мек и успокояващ унес, замислена единствено над загадката за това дали има отвъден живот и дали той ще е по-приятен от настоящия.

Но се случваха и кризи, когато обезумялата от болки и отчаяние Лиз запокитваше на пода всяка вещ, до която стигаха треперещите ѝ ръце — тогава не помагаше нищо, освен силните успокоителни лекарства. Веднага я слагаха в леглото, тя послушно заспиваше, но се събуждаше след няколко часа в пристъп на разкаяние и угризения.

— Това не съм аз — отчаяно мълвеше болната жена. — Та нали в училище всички ми завиждаха за веселия ми нрав, никой не помнеше да съм се скарвала с него, дори имах и прякор, Слънчевото момиче... А ето сега докъде стигнах! Нима онова прекрасно време е отлетяло безвъзвратно? За бога, какъв ли прякор биха ми лепнали сега, ако можеха да ме видят отнякъде? Не исках да става така, не исках да дежуриш край леглото ми като медицинска сестра...

— Не се измъчвай напразно, Лиз — тихо се обади Нел, седнала на стола до леглото. — За мен е приятно да стоя до теб.

Очите на Лиз отново се насълзиха. Трябваше да прехапе устни, за да не рукнат сълзите по изсъхналите ѝ страни.

— Но виж ме на какво съм заприличала! Сега съм само една развалина, а не човек, Нел, о, Нел! Особено напоследък не мога да се позная...

Всички в къщата се суетяха само около Лиз. Лулу бе незаменима — за щастие, силният ѝ характер и вродената ѝ издръжливост вдъхваха кураж и утеха на останалите. Тя сама с лекота вдигаше и преместваше олекналата Лиз, помагаше да изтърпява кризите, неуморно събираше запокитените на пода вещи и дрехи.

— Какво да се прави? — свиваше рамене Лулу. — Кой знае как би се държала някоя от нас, ако беше на нейно място!

Всеки път, когато Нел се връщаше от поредния клиент в Америка, тя носеше подаръци за покровителката си, от които Лиз изпадеше в детски възторг — дългосвирещи плочи, най-вече от последните хитове на пазара, купища списания със светски скандали и последните хрумвания на модата, или фъстъци с най-новия вид шоколадово покритие, бутилка джин „Тенкрей“ или копринени възглавнички от скъпите нюйоркски магазини като „Блумингдейл“, натъпкани с какви ли не лековити билки. Но Лиз се радваше най-много на разказите за последните завоевания на Нел, макар, тъй като се бе превърнала напоследък в запалена фетишистка, да слушаше с напрежение и горчивите признания за неуспехите и провалите. Нима започваше да се побърква като онзи неин клиент, „обущаря“, който бе вманиачен да притиска лице към обувките.

Нел се срещаше с него само в следобедните часове — по изричното му настояване — винаги в черни чорапи, с лъскав копринен колан, също черен, разбира се, в тон с дълбоко изрязания ѝ сутиен, който не сваляше до края на сеанса. Смахнатият клиент искаше тя да се преобува пред него — той предварително ѝ бе купил над две дузини обувки, внимателно подбрани, всичките в еднакъв стил — винаги с високи токчета, с каишки, чак около глезените ѝ, от златисто ламе и с диамантени катарамии. Нел се разполагаше в дълбокото кресло, а той заставаше на колене в краката ѝ, галеше глезените ѝ и целуваше коленете ѝ, докато лицето му почервяваше като божур, а в очите му се появяваше странен блясък. При всеки сеанс ѝ подаваше чифт нови чорапи, а тя бавно смъкваше старите, запокитваше ги с театрален жест

в кошчето, обуваше новите и се заемаше да „изпробва“ поредния чифт обувки с невероятно високи токчета — без да пести грациозните си извивки, след което пристъпваше напето по килима, а той лежеше върху него, проснат в средата на стаята и я съзерцаваше отдолу, изпотен, но безкрайно щастлив... Тя го смушкваше леко с токчето в слабините, там, където свършваше ципът му — този клиент, за разлика от всички други, не желаше да се разголва — и той се възбуждаше до такава степен, че понякога тя се опасяваше да не получи инфаркт — стенеше, гърчеше се на пода, задъхваше се като астматик, но според изричните му указания тя в никакъв случай не биваше да спира да се кълчи над тресящата се фигура. Най-после, когато той свършеше, тя бе длъжна да изчака, докато той не напъха отново обувките в кутиите им — тя повече нямаше право да ги докосва. После я съзерцаваше как смъква чорапите си, а той домъкваше леген с топла вода, нов калъп сапун, за да измие краката ѝ, бавно и самовглъбено. После ги избърсваше с мек пешкир и се заемаше с педикюра ѝ — задължителният цвят на лака за ноктите ѝ бе пурпурният. Ципът на панталона му се издуваше до пръсване от ерекцията, погледът му блуждаеше, той дишаше накъсано като след маратонско бягане. Смотолевяше някакво извинение и изгърчаваше в банята да се облекчи, а тя използваше паузата, за да се облече. Не след дълго той се връщаше от банята, успокоен и щастлив, но много изтощен.

Имаше и друг откачен клиент, който, по собствените му думи, се подвизаваше в музикалния бизнес. Преди първата им среща той ѝ позвъни и ѝ съобщи, че ще я приеме в грамадната си къща в Сънингдейл — камериерът му я доведе на втория етаж и я остави пред вратата на спалнята му. Тя почука на вратата и видя едно познато лице — един от най-прочутите певци през последните петнадесет години. Оказа се много учтив. Заяви ѝ, че прекарал последните шест месеца в изтощителни турнета, но жена му останала в къщата им, за да наглежда децата им. Липсвала му до болка, затова реши да прибегне до услугите на някое от момичетата на повикване. Накара Нел да сложи перуката, която той измъкна от гардероба, както и специално подобрите за нея дрехи, а след това я гримира така, че да му напомня на жената от снимката на нощната масичка. Дори и за парфюма не бе забравил. Намали осветлението и се нахвърли върху нея, въодушевен от илюзията, че най-после ще може да обладае жена си. Но се оказа, че

всъщност иска от нея само да го прегърне в леглото и да го гали, докато най-после той така се възбуди, че повече не можеше да се сдържа. Припрените му движения й подсказваха къде иска тя да го докосне и Нел безукорно изпълняваше всичките желания. Накрая й призна, че за пръв път попада на жена от нейния занаят, която да имитира съпругата му до съвършенство. Помоли я да го включи в списъка на клиентите си, които се ползват с приоритет при всяко повикване и й плати двойно.

А следващият се оказа запален почитател на търговете с антикварни предмети и настояваше тя да го придружава на аукционите. Възбуждаше го наддаването — можеше да я люби само ако преди това е успял да изтръгне от съперниците си някоя ценна вещ, при това на умерена цена. Но ако се провалеше на търга, не се докосваше до нея — макар че и тогава не забравяше да й плати полагаемия се хонорар. Оказа се, че си позволяваше да легне с партньорката си само след успешен търг — неуспехите така го обезсърчаваха, че дори и умелите й ласки не можеха да му помогнат да се окопити.

— Невероятен чудак! — съгласи се Лиз. — Но си спомням как старата ми бавачка си повтаряше, че „всеки си е луд посвоему“.

Но веднъж Нел попадна на един доста опасен клиент и за съжаление не успя лесно да се отърве от преследванията му. И този й бе препоръчан от неин по-стар клиент, при това от списъка на Лиз, с пълни гаранции за почтеност в поведението и платежоспособността.

Клиентът изпрати автомобил с шофьор, за да отведе Нел в красива къща с изглед към Хампстед Хийт — в триетажната къща те двамата се оказаха сами. Той я заведе на третия етаж, в едно помещение, което Нел още от прага разпозна, че е някогашна детска стая. При това детска стая на момиче. Всичко бе в розово, навред се виждаха дантели и ресни, а книжките и играчките подсказваха, че детето е на около девет години. На леглото бе оставена детска нощница, тъмносива, от най-фин бял сатен, цялата в басти и бродерия. Клиентът я помоли да му разреши да разпусне косите й, за да ги среши с четката. В огледалото Нел следеше как той се възбужда все повече и повече, но ужасяващото подозрение се избистри в мозъка й едва когато той я подкани с подкупващ глас:

— А сега нека да позволиш на татенцето да те сложи в креватчето и после ще си поиграем малко, нали, мойто момиче?

Хвана ръката ѝ и я притисна към члена си. Тя рязко я дръпна, халоса го в гърдите, той се просна на пода и докато се надигаше с пъшкане, тя успя да грабне дрехите си и да избяга от детската стая. Смъкна нощницата в преддверието на партера и с трескави движения навлече дрехите си, преди да изхвърчи като стрела през вратата.

От луксозния автомобил нямаше и следа, затова тя изтича до Хампстед и спря първото такси. Цялата трепереше, но улиците бяха задръстени от движение, защото бяха в час пик, и Нел успя да успокои дишането си. Влезе съвсем тихо в къщата — знаеше, че по това време Лиз е в леглото си, надникна предпазливо през вратата и въздъхна облекчено, като видя, че Лиз още спи. Нел се промъкна в банята и се зае яростно, до зачервяване, да търка местата по кожата си, до които онзи тип се бе допирал.

А на Лиз, на следващия ден, докладва съвсем лаконично:

— Този клиент не става, защото се оказа педофил.

Не уточни, че обект на извратените му желания се оказа собствената му дъщеря. Само зачеркна името му от списъка.

При повечето от визитите си Нел се придържаше към списъка на Лиз — с малки изключения, но тъкмо тогава ставаха най-големите гафове. Като онзи „клиент“, зад който се оказа цяла сюриса мъже, зажаднели за женска плът — нещастниците си бяха въобразили, че ще могат да се възползват от услугите ѝ, и то срещу единична такса! Или пък случаят, когато в суперлуксозната вила — по-скоро дворец — на един нашумял певец тя завари басейна претъпкан с дрогирани и пияни двойки в най-разнообразни пози, всичките в Адамово и Евино облекло.

Веднъж попадна на мъж, чиято мечта се оказа да съблазни жената на най-добрия си приятел. Очевидно тя не му обръщаше внимание, защото бе влюбена в съпруга си. Нел бе длъжна да поеме нейната роля, да изслуша пламенното му любовно признание, да стопи леденото си изражение — задължително през първото действие — и да отприщи вулканичните си чувства, едва сдържани досега поради моралните предразсъдъци. Нел трябваше да призове на помощ целия си актьорски талант, защото клиентът се оказа от капризните и изискваше сексуални услуги от висша класа — трябваше да изиграе

сцена, наситена с изгарящи страсти, и да го изцеди до капка. За щастие, той се оказа привлекателен и сравнително млад — някъде в средата на четиридесетте — така че това поне облекчаваше задачата ѝ, пък и бутилката шампанско помогна, изпразнена още в първия половин час. Най-голямата трудност се оказа, че пенисът му бе от най-дребните, които бе срещала във вече немалката си практика. Висок бе над метър и осемдесет, но имаше пишка като жълд, която във възбудено състояние достигаше размерите на коркова тапа за вино. Няма жена на света, която би могла да изпита наслада, ако се реши да легне с този мъж. Нел му заяви откровено, че в случая той дава парите, затова е от значение не нейната, а неговата наслада и малък или не, тя е длъжна да си свърши работата както си му е редно, за да си заслужи парите. И ги заслужи.

Може без преувеличение да се каже, че в този случай тя надмина себе си. Фазата на началното съблазняване ѝ отне десет пъти повече време, отколкото при стандартните процедури, но съумя да го докара до оргазъм. Възторгът му се оказа безграничен, радостта му — неопишуема. Връчи ѝ нечувано щедър бакшиш и незабавно се записа като редовен клиент — дори настояваше да се срещат всяка седмица поне по веднъж.

След всеки сеанс той се издигаше до седмото небе от радост, а Нел се успокояваше, въпреки че самата тя оставаше неудовлетворена, независимо от това, че той ѝ плащаше нечувано щедър хонорар. Всъщност тя почти никога не стигаше до оргазъм, освен ако не се изискваше в сценария. Някои клиенти настояваха и тя да получи своя дял от върховното удоволствие, но повечето дори не се досещаха за това. Но дори и тези от първата група нямаха представа, че доста често трепетите ѝ, охканията ѝ, гърчовете ѝ, та дори и настръхването на кожата ѝ са само майсторски изиграни преструвки. Нали думата акт, освен в секса, се използва и в театъра? Понякога се питаше дали би спечелила номинация за Оскар, ако се раздаваха престижни награди в нейната професия. Защото тя неусетно се бе превърнала в първокласна професионалистка. Учудващо бе колко много мъже понятие си нямаха от секса. Повечето настояваха за реализирането на някакви техни мечти и фантазии, понякога доста налудничави. Като този, който си припадаше за стриптийз, но изпълняван единствено за него — но преди това тя бе помолена да се облече в униформа на гимназистка.

Накрая, когато Нел оставаше чисто гола, трябваше да почне да го души с вратовръзката, част от униформата на гимназистките от неговия роден град — Нел така и не запомни името на това провинциално градче. Едва тогава той стигаше до оргазъм.

Или мъжът, който си припадал да я къпе във ваната. От нея не се изискваше абсолютно нищо. Той приготвяше всичко в банята, до последната, най-незначителна подробност — дори се бе снабдил с цифров електронен термометър, последна дума на японската техника. Собственоръчно ѝ сваляше дрехите, сгъваше ги акуратно, подбираше сапун и сунгер от претъпканите шкафчета. Най-бавно сапунисваше бюста ѝ. Обливаше я отвсякъде със струята от подвижния душ, после я подсушаваше, сякаш тя бе тримесечно бебе, напудряше я — тогава старанията му се концентрираха главно върху окосмяването ѝ по пубиса. И мълчеше през цялото време.

Нел не понасяше само тези мъже, които искаха да бъдат унижавани, да бъдат шибани с камшици и вериги. Но си налагаше да преглътне отвращението и да изтърпи до края на сеанса. Още през първата година от кариерата ѝ репутацията ѝ се утвърди, което се оказва много ценно, защото Лиз постепенно се отдръпваше от активна практика и оставяше всичко в ръцете на Нел.

— Какво готвиш? — попита я веднъж Филип, когато я завари да разбърква нещо в тенджерата в богато обзаведената кухня на Лиз, напомняща по-скоро за химическа лаборатория.

— По рецепта на един от моите клиенти. Неговото хоби е кулинарията.

Филип взе една лъжица и опита от тенджерата.

— Мммм, вкусът му е превъзходен... Дано твоят човек е така добър и в останалото!

Нел се досещаше, че от известно време насам Филип не одобряваше прекалената ѝ самостоятелност. Той трудно се примиряваше, че тя не споделя всичко с него, и то така задушевно, както бе свикнала Лиз — Нел решително се въздържа да обсъжда с него перипетиите с клиентите си, независимо че помнеше с колко мъже Филип я бе свързал в началото — та нали именно той ѝ бе преподавал толкова важния урок: за една изисквана куртизанка няма нищо по-важно от умението да бъде дискретна.

— Тук всички сме проститутки — горчиво ѝ възрази той, когато се увлякоха една вечер в спор за най-разумната тактика на поведение. — Нека да не забравяме, че сме длъжни да си носим кръста.

Отначало, докато тя бе съвсем неопитна и Филип ѝ разказваше за всяка подробност в занаята, тя му бе доста симпатична, защото го слушаше в захлас. Но той, изглежда, не можа да се примири с прекалено бързия ѝ напредък. А когато започна сама да си намира клиенти, от богати по-богати, Филип побърза да я предупреди, че е благоразумно първо да се посъветва с него, преди да се ангажира с някой banker или президент на компания. Нел се стъписа, когато той настръхна при новината, че тя си е открила самостоятелна сметка в една банка — при това за броени минути, защото отдавна бе на „ти“ с президента на управителния съвет.

Триумфът ѝ бе неоспорим — Нел с лекота намираше нови клиенти. Затова реши да използва псевдоним, с който да се представя пред новите си партньори, които нищо не знаеха за миналото ѝ, защото не фигурираха в списъка на Лиз. Хареса си името Клео Мондейн. Също като Ели Литъл, и това име бе подбрано със скрит смисъл — Клео от Клео де Мерод, легендарната френска куртизанка, а Мондейн от демимонд^[1]. Но понякога, когато ѝ се обаждаше клиент от по-старите и я търсеше с името Нел, тя забравяше за новия си псевдоним.

Клео се отличаваше много от досегашната Нел — Клео бе много по-самоуверена, летеше само с най-реномираните авиокомпании, при това задължително в салоните за първа класа, и никога не се задоволяваше с нищо, което не е свръхлуксозно. Клео умееше с лекота да се преобразява в плаха, непорочна девственица или да се чука нахакано като последната курва. Но в новата си роля на изискана куртизанка, под псевдонима Клео, Нел разгърна напълно таланта си на актриса. Дори Лиз не можеше да повярва на очите си, като я наблюдаваше как се преобразява в най-различни роли, защото въображението на Клео нямаше граници.

— Не забравяй, че на този свят едно е сигурно — напомняше ѝ Лиз. — Мъжкият член. И това обстоятелство ще бъде валидно и за теб, в новата ти роля като Клео. Фантазиите ще се сменят непрекъснато, все по-необуздани и странни, но винаги ще се стига до прастарото умение за задоволяване на самца. Никога не забравяй това.

И тя не го забравяше, независимо дали се представяше като Нел или като Клео. Непрекъснато усъвършенстваше уменията си и скоро достигна до такова съвършенство, че играта в леглото стана за нея нещо напълно естествено, като дишането. Когато играеше ролята на Клео, тя мислеше, действаше, говореше, обслужваше клиентите си като куртизанка от най-висока класа. Но когато приключваше сеанса и смъкваше перуката, след като изтриваше грима от лицето и сваляше от гърба си специално подбраните дрехи, тя си оставаше предишната Нел.

[1] Demi-monde — полускрит (фр.). Наричателно име за леките жени, които се стремят да подражават на аристокрацията, тоест на „големия свят“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

В четири и половина Нел посрещна генерала на перона на гара Падингтън.

— Така се радвам, че отново се срещаме — сърдечно я поздрави бригаден генерал Харвил.

— Благодаря, сър. Здравей, Тигър, как е кучешкият живот напоследък? — Нел погали косматата глава на Тигър, а той, трогнат от вниманието, радостно замаха с опашка.

— Ще успеем ли да го напъхаме на тази тясна седалка? — Генералът подозрително изглежда червения „Мерцедес Спорт“.

— Е, ще се наложи да се стесним малко, но мисля, че ще се справим — засмя се Нел.

— Но той се ужасява от тесни пространства. Горкият ми Тигър, вече толкова остаря, че е станал само кожа и кости. Не знам какво ще правя, ако един ден реши да ме остави. Вече навърши седемнадесет години.

Накрая решиха Тигър да се настани в скута на генерала или поне тази част от него, която успя да се побере — остатъкът, т.е. задните му крака, висеше от тясната седалка.

— А как се справяте — Лиз, ти и Лулу? — любопитства генералът, когато потеглиха от паркинга зад гарата.

— Когато тръгнах към гарата, я оставих в прекрасно настроение. С нетърпение очаква да те види.

Лицето на стария воин светна от радост.

— Добре, добре... Нося й два фазана, трофей от последния лов преди седмица в съседното имение. Трябва да се окачат на проветриво място^[1], макар и че може да се занесат в кухнята още днес. Нали може да разчитам на готварските умения на вашата икономка? Умее ли Лулу да приготвя фазан?

— Нямам представа, но тя знае толкова много рецепти, затова съм уверена, че и сега ще се справи. А може и аз да попитам някого за съвет.

За малко генералът се умълча, машинално галейки рошавото чело на Тигър.

— Досега все не ми се удаваше случай да поговорим за тази деликатна тема, но искам да ти призная, че съм ти много задължен за всичко, което направи за моята дъщеря. При това, без да си член на семейството. За жалост, не всички членове на нашето семейство се държат както подобава. Искрените приятели, такива като теб, скъпа, често са по-ценни от собствената плът и кръв. Ето, добрият стар Тигър, е прекрасен приятел, също както и Мерсер. Жалко, че и те остаряха заедно с мен. Няма нищо по-лошо от старостта, защото те принуждава да се усещаш безпомощен.

Ръката на застарелия офицер, с изпъкнали вени, нашарена с белезникави петна, конвулсивно потупа главата на кучето, а Тигър, усетил смущението на господаря си, съчувствено заскимтя. „Колко е различно тяхното семейство от моето — горчиво си каза Нел. — Ако аз имах мозъчен тумор, не ще и съмнение, че баща ми, собственият ми баща само ще ми обясни с надути латински термини какво ме очаква, без да пести подробностите, а след това ще ме изпрати в някоя болница и нито веднъж няма да прекрачи прага на болничната ми стая. Нали посещаваше стаята на майка ми само защото пое ролята на лекуващ лекар? Никой не умее по-добре от него да държи на разстояние дори и най-близките си хора. А ето този престарял генерал се измъчва от мисълта, че не може да помогне на безнадеждно болната си дъщеря. Докато баща ми, ако бе на неговото място, щеше да се посвети само са професионалните си задължения — да, в това винаги е бил безупречен, но нищо повече не може да се очаква от него. А Лиз си въобразява, че не била достатъчно близка с баща си! — Идеше ѝ да се изсмее. — Защо не може да постои поне пет минути в компанията на моя баща, за да проумее какво се нарича отчуждение! Между мен и баща ми винаги зееше пропаст, каквато Лиз не би могла да си представи дори и на сън. Но стига, сега не е време да мисля за миналото. Защото е свършено и повече никога няма да се върне! Може би и сестра ми, Маргарет, вече е по-добре в клиниката. О, в най-скоро време трябва да се видя с нея. Сега печеля добре и мога да отделя някоя прилична сума за лечението ѝ, а не само да се осведомявам по телефона за състоянието ѝ! Може би ще е по-добре да ѝ обясня защо е затворена в клиниката и защо я навещавам толкова нарядко...“

Но сега най-главната ѝ грижа бе Лиз и цялото ѝ внимание си оставаше посветено на нея, защото тя бе тази, която измъкна Нел от жалкото съществуване като долнопробна проститутка.

Нел забеляза как генералът ставаше все по-неспокоен с приближаването им към къщата на Лиз. Старият воин стоически се стараеше да прикрива вълнението си, но си личеше, че се тревожи от първите мигове, когато отново ще види любимата си дъщеря, ала този път много по-слаба и отпаднала, с безпомощни крайници и явни белези за настъпването на края ѝ. Нел му помогна да слезе от колата и остана поразена как той изведнъж се сгърби, когато пое по стъпалата пред къщата. Тя се изплаши, че в следващия миг ще му прилошее и вместо да поздрави дъщеря си, ще се свлече в безсъзнание на пода на всекидневната.

Затова, още щом влязоха, го покани да седне и побърза да му налее чаша уиски. От погледа ѝ не убегна треперенето на старческата ръка.

За щастие до края на следобеда генералът успя да се възстанови и вечерята премина весело, с много смях и шеги, и то не само заради присъствието на Филип. Той се постара да позабавлява присъстващите и съумя да обсеби вниманието им така ловко, че Нел се зачуди какъв ли е бил в дните на своята младост — Филип бе толкова забавен, остроумен и находчив, че Нел изпита болка, като си помисли как ще опустее къщата след приключването на вечерята.

Сюзън Харвил сръга съпруга си да си тръгват точно в уречения час, като че ли съжаляваше за всеки миг, пропилян в компанията на роднините на Боб. Тя никога не бе харесвала Лиз, ненавиждаше Филип, а сега и към Нел гледаше с подозрение. Докато генералът я отегчаваше до смърт. Остави повечето от супата от киселец, съвсем малко хапна от агнешкото с ориз, от начало махна сърдито с ръка, когато ѝ поднесоха от великолепното бордо, ала това не ѝ попречи всеки път да изпразва чашата си — макар и неохотно, призна, че Филип Фолкнър, ако не друго, то поне умее да подбира вино за всяка трапеза и всяко меню.

Накрая Сюзън и Боб изпиха по чаша кафе, но отказаха бренди, и щом станаха да се прибират, останалите изпитаха неподправено облекчение и не възразиха, дори и от благоприличие. Чак тогава Филип поведе Лиз в количката ѝ към масата за бридж — с Нел и с

генерала карето се оформяше чудесно. Филип седна на стола срещу Нел, защото той бе най-опитният от четиримата, а тя още бе колеблива при анонсирането, скуизите и импасите. Лиз и баща ѝ се оказаха достойни противници и спечелиха всички робери. Генералът издържа до един и половина след полунощ, когато се отправи към леглото, замаян от уискито, но щастлив след приятно прекараната вечер.

На следващия ден, неделя, Нел се зае с приготвянето на обяда — ростбиф с обилна гарнитура, придружен с бутилка превъзходен кларет. След обяда генералът си подремна за час и нещо. Към четири се събраха около масата за чай и тогава се появи Филип, за да отведе генерала до гара Падингтън. На перона на гарата в Дорчестър щяха да го чакат Мерсер и старият „Даймлер Бенц“, с който генералът упорито отказваше да се раздели. Преди да тръгнат към гарата, Нел подаде на Тигър един внушителен кокал.

— Ето, дръж, поне за час-два ще бъдеш щастлив — потупа го генералът, трогнат от жеста на Нел, — макар че половината ти зъби вече изпопадаха. — Обърна се към дъщеря си: — Чудесно прекарах, скъпа. С нетърпение ще очаквам следващата ни среща.

— До скоро — прошепна Лиз и се усмихна, напомняйки за някогашната си ослепителна усмивка. — Ще те чакам да дойдеш колкото е възможно по-скоро. — Двете с Нел останаха загледани към верандата, пред която Филип доведе своето изрядно поддържано „Бентли“. — Не мога да отрека, че Филип се постара да забавлява папа, при това с отличен успех.

— Да, генералът и Филип се разбират прекрасно — съгласи се Нел.

— Но Филип се изплаши, като ме видя. Забеляза ли го? Опита се, милият, да се престори, че си оставам все същата, но лицето му го издаде в първия миг. Пред мен никога не е умеел да се преструва добре... — Лиз сърдито завъртя инвалидната си количка. — Нека да послушаме музика. Не искам да мисля за болестта и смъртта!

По-късно, когато Лиз слушаше, притихнала, великолепната музика на Хърб Алпърт, а Нел прелистваше разсеяно страниците на „Сънди Таймс“, в един миг я сепна гласът на Лиз откъм количката:

— Моля те, обещавай ми, че повече няма да го каниш на гости. Не искам да ме вижда в това жалко състояние.

— Обещавам.

— И не му съобщавай, нито по телефона, нито при някоя от срещите ви, какво става с мен. Той ще те отрупа с въпроси, знам го какъв става, когато е загрижен за някого, но знае също, че взема ли някакво решение, никога не отстъпвам. Така беше и навремето, когато реших да не казвам никому истинското си фамилно име. Той още помни онези дни и познава до каква степен мога да съм упорита и неотстъпчива.

Изглежда изпитателно Нел, която побърза да се съгласи:

— Щом така желаш...

Лиз кимна, довольна от реакцията ѝ.

— Ти си прекрасна компаньонка, Нел, сякаш Господ те изпрати при мен, и нищо чудно да се окажеш последният повод за радост в толкова краткия ми живот... — Усмивката ѝ помръкна. — Може би защото животът ми изобилстваше с поводи за страдания и разочарования. — Въздъхна тежко и огледа китките си. — Но всъщност нямам право да се оплаквам, нали? Както би казал папа, имам великолепни попадения, като някои от тях са направо зашеметяващи. — Сега се усмихна вяло и отпусна глава на облегалката. — Макар че не очаквах, че тази проклета болест ще ме повали така бързо. — Посегна към дистанционното управление и изключи компактдиска. — Мисля вече да си лягам. Прекарахме прекрасно уикенда, но се изморих повече от друг път.

Нел докара количката ѝ до специално монтираното съоръжение за повдигане на горния етаж покрай парапета на стълбата, нагласи количката и натисна бутона. Количката се заклати и пое плавно нагоре, а Нел тръгна по стълбите. На горната площадка тя освободи скобите, закрепващи количката към парапета, и я подкара към спалнята на Лиз, помогна ѝ да свали роклята и да облече нощницата си, преди да я отведе с количката в банята. После я пренесе в леглото.

След като се настани в леглото си, Лиз хвана ръката на Нел, преди да се разделят.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита Нел.

— Искam само да ти благодаря.

— Аз съм ти задължена много повече, отколкото можеш да си представиш.

Доволна и успокоена, Лиз пусна ръката ѝ и се загърна със завивката.

— Ти си добро момиче — повтори тя с треперещ от вълнение глас.

— Само когато го пожелае — закачливо отвърна Нел.

Тръгна към вратата, изпратена от смеха на Лиз.

През следващите три месеца Лиз започна да гасне, все по-бързо, и да се залежава в леглото, преди да изпадне в комата, от която не можа да се съвземе. Генералът, въпреки че се стараяше с всички сили да не издава страданието и отчаянието си, се сгърбваше от многочасовото бдение край леглото ѝ — но нито веднъж не успя да издебне все по-разреждащите се мигове, когато дъщеря му, макар и съвсем за кратко, идваше в съзнание. Само веднъж тя се опита да му се усмихне, с хлътнали очи и лице, бледо като платно.

— Предпочитам отново да преживея целия ужас на войната, отколкото да стоя тук, съвсем безпомощен! — изхлипа той и посегна към кърпата си.

— Типична реакция на човек, изпълнен с угризения — гласеше безжалостният коментар на Филип. — През целия си живот той не успя да се сближи истински с дъщеря си, затова не е чудно, че не успя да поговори с нея и сега, в навечерието на смъртта ѝ. Той и жена му винаги са били отдадени прекалено много един на друг и никога не им е оставало много време за децата им. Жалко, че тя не дойде в съзнание, защото знам как би се зарадвала, ако разбере, че баща ѝ дежури край леглото ѝ.

„Но той я обича! — сърдито си рече Нел. — И винаги я е обичал! А ние не сме коравосърдечни създания като теб! И аз винаги съм мечтала да бъда обичана от баща си. Сигурна съм, че генералът на драго сърце би се разменил с Лиз. Той сам ми го каза вчера. А ти, Филип? Ти, който винаги си претендирал, че си бил най-близкият човек на Лиз. Ако баща ми поне веднъж се бе разридал край леглото на мама...“

Нел ясно разбираше поведението на Боб, който само за минута остана загледан в притихналата си сестра, преди да изскочи от стаята ѝ — той бе страхлив, малодушен егоист. Лиз никога не се бе заблуждавала относно характера му. От този ден насетне той престана да я посещава, само изпращаше цветя в къщата. Съпругата му дори по

телефона не позвъни. Нел и Лулу намериха медицинска сестра, която дежуреше край леглото на Лиз, но за изненада на Нел, Филип се оказа доста по-човечен, отколкото тя си бе представяла, и не само не разреши, но дори зачести с посещенията си. Стоеше с часове край леглото на Лиз, готов да ѝ се притече на помощ, ако тя внезапно се събуди. А когато си тръгваше, мълчалив и сломен, Нел бързаше да го замести, за да може сестрата да си почине, преди да поеме смяната.

Когато настъпи последният ѝ час — късно след полунощ — нито Филип, нито Нел бяха в къщата.

Случи се така, че един от най-редовните клиенти я бе помолил да отлети за Париж, за да я вземе със себе си при пътуването си до Близкия Изток, а в същото време Филип бе напуснал Лондон, разтревожен от кризата, която преживявал един отдавнашен негов любовник — партньорът му, с когото били в сърдечна връзка повече от двадесет години, починал от коронарна тромбоза.

Само сестрата посрещна лекаря, пристигнал, за да състави смъртния акт.

Когато се върна в къщата, Нел завари Филип, зает с изпълнението на предсмъртните желания на Лиз.

— Не искам да ме съжаляват някой ден. Живях добре. Живях истински, в пълния смисъл на думата — бе споделила Лиз с нея и Филип преди няколко месеца. — И затова искам да ме предадат на пречистващия огън. Никакви погребални песнопения. Искам да се лее весела, безгрижна музика, например някоя от любимите ми мелодии. И да има много цветя... пъстри и ярки, благоуханни и свежи. А пепелта след кремацията може да я разпръснете, където пожелаете. Нали вече няма да има значение. — Тогава тя се засмя горчиво. — В буквалния смисъл на думата... — След това Лиз протегна двете си ръце, едната към Филип, а другата към Нел. — Не, нямам право да се оплаквам от съдбата си, с едно-единствено изключение: бих желала да поживея още. Но явно ще се наложи да се задоволя с това, което ми е отредила съдбата. — Накрая Лиз се обърна към Филип. — Помниш ли Хенри Милър?

Филип кимна.

— Смисълът на живота е да се живее такъв, какъвто е, и да му се наслаждаваш до сетния си дъх, да се веселиш, да пируваш, да се

радваш на всичко красиво около теб, да се наслаждаваш на божествените красоти, с които е изпълнен този грешен свят.

— А аз живях тъкмо така, нали?

— Да, именно така.

— Добре. Повече думи са излишни, нали, Филип? Да не стигаме по-далеч, защото току-виж сме се оказали затънали в баналности.

— А помниш ли фразата: „Не бива да я съжалявам, защото тя бе само една от многото улици!“? — попита Нел.

Филип я изгледа, изненадан и подразнен от неочакваното ѝ хрумване, но Лиз се захили, повтори думите на Нел и завърши:

— Да, именно това и аз имах предвид.

Погребението ѝ бе изпълнено точно според последната ѝ воля, но въпреки това беше достолепно и тържествено. Малката църка бе препълнена от тези, които я познаваха и обичаха, обкичена с любимите ѝ цветя, а музиката доста се отличаваше от класическите погребални мелодии, до една тъжни и безутешни. Лиз не беше религиозна, затова не поканиха свещеник. Единствено на Филип бе предоставена честта за надгробното слово и той се справи блестящо. Когато ковчегът, отрупан с цветя, се отправи към кадифената завеса, отнякъде зазвуча незабравимата песен на Кол Портър, изпълнявана от Ела Фицджералд^[2] — „Всеки път, когато се сбогуваме“.

После се събраха в къщата ѝ, край масата с шампанско, за да послушат още музика и да разкажат един на друг спомените си за Елизабет Уоринг. Доста сълзи се проляха, докато прислугата неуморно сменяше изпразнените бутилки.

Нел мълчеше и замислено гледаше в чашата си с шампанско, когато се разтвори вратата на кухнята и влезе някаква непозната жена. Много елегантна, в скъп тоалет, но с нещо неуловимо напомняше на героиня от сапунените сериали по телевизията.

— С какво мога да ви бъда полезна? — учтиво я запита Нел.

— Искам да поседя на тишина и спокойствие, само за няколко минути. — Акцентът ѝ беше английски, но с лек примес на австралийски. — Не се познаваме, нали не греша? Името ми е Делия Дюпре, но повече съм известна като Дейвина Даусън — досега съм се подвизавала главно под този псевдоним. — Изчака Нел да си припомни откъде е чувала името ѝ. Но продължи, след като се убеди, че Нел никога не е чувала това име. — Преди години, когато Лиз реши

да сложи край на аматьорските си опити, тя дойде за съвет тъкмо при мен.

— Разбирам — смутено излъга Нел. — Лиз май че ми бе разказвала за вас.

— Надявам се, че е било без омраза.

— Не си спомням да ви е мразила. — А всъщност Лиз никога не й бе споменавала за Дейвина Даусън.

— Е, нали Лиз не беше от злопаметните...

— А трябвало ли е да бъде злопаметна?

— Ние... как да го кажа... не се разбрахме. Веднъж я помолих да ме свърже с един клиент, а вместо това тя ми го отне, и то под носа ми. — Последва ехидна усмивка. — Но сега мога да заявя, че всъщност се оказа, че ми е сторила доста голяма услуга, защото останах свободна и така успях да уловя много по-тлъста риба. Разбира се, побързах да го отведа под венчилото. — Жената измери Нел с поглед от горе до долу. — Нали мога да се надявам, че и вие сте от нашето братство?

— Да.

— Не сте ли протежето на Лиз, за което тя ми бе споменала веднъж?

— Да.

— Ех, след като се омъжих, се наложи да скъсам всички връзки с миналото си... Съпругът ми си няма представа, че съм членувала в братството, но тъй като заминах с него в Австралия, сега живея доста изолирано в неговото имение. Той си въобразява, че съм родена в Швейцария. Научих от „Таймс“ за кончината на горката Лиз, защото сега не поддържам контакти с никого. Реших отново да посетя Лондон, да си припомня младостта, макар че няма нищо по-тъжно от срещата с познати лица след много години. Ужасяваща гледка са тези повехнали, сбръчкани лица. Случайно чух от един стар приятел, на когото може да се вярва. Той ми обясни, че Лиз е страдала от мозъчен тумор.

— Да, истина е.

— И е била на легло с месеци, така ли беше?

— Да, през последните няколко месеца беше много тежко.

Жената си сипа шампанско от бутилката, която бе донесла със себе си.

— Да... а Лиз беше с три години по-млада от мен.

Вратата отново се разтвори и на прага се показва Филип.

— Къде има още шампанско, Нел? Оттатък се изпразниха всички бутилки... Мили боже! Кого виждам? Май че те забелязах в църквата, но после те изгубих в тълпата. Нима това си ти?

— Здравей, Филип — сковано го поздрави Делия Дюпре.

Нел отвори още две бутилки шампанско и ги остави на подноса, а Филип го взе и пое към салона. Нел се върна при хладилника и остави още две бутилки да се изстудяват.

— Не си тръгвай — обърна се Филип към гостенката. — Нали знаеш какво удоволствие ще е за мен да си побъбрим след толкова години... нека само да занеса шампанското на гостите. — С тези думи той излезе от кухнята.

— Не съм сигурна, че ще се съглася — поклати глава Делия. — Главата ми вече се замая от шампанското, а мъж като Филип умее да предразполага събеседниците си и те споделят с него дори най-съкровениите си тайни.

Тя погледна предупредително към Нел.

— Постоянно трябва да сте нащрек с Филип Фолкнър. Той винаги се е държал много благоприлично, когато е ставало дума за Лиз, но може това да се дължи на простия факт, че тя знаеше за него не по-малко, отколкото той за нея. Те се познаваха май още от детските си години или нещо подобно, вече не съм напълно сигурна, но е много отдавна. — Отиде до вратата и я затвори. — Как е напоследък светският живот? Навярно доста се е променил и с нищо не прилича на годините от моята младост. Та оттогава изтекоха повече от двадесет години!

— Е, не мога да се оплача от липса на клиенти — неясно подхвърли Нел.

Делия Дюпре се засмя.

— Нима! Да, клиентите никога не са се свършвали. Е, желая ви късмет — кимна тя и излезе от кухнята.

Филип се върна и се ядоса, когато разбра, че отдавнашната му позната не го е дочекала.

— Защо, за бога, не я задържа? Защо не се опита да я увлечеш в някой от вашите безкрайни женски разговори?

— За какво бих могла да разговарям с нея? Тя вече е чужденка в тази страна.

— Да, видях, че се опитва да се представя като почтена съпруга на милионер само защото успя, преди доста години, да се измъкне от кръга на куртизанките. — Филип презрително изсумтя. — Винаги е търсила богат мъж. И накрая се добра до него.

— Само това ли постигна?

— Е, тя не беше нищо особено, откакто я помня. Само веднъж се вдигна шум около нея, когато един от клиентите се оказа любител на садистичните усещания. Всъщност не се оказа нещо кой знае какво — искал само да го понатупа по задника с ракета за пинг-понг. След една дузина по-силни удари се възбуждал до припадък. Очевидно си е бил ненормален още от детските си години. Но Д.Д. — така наричахме тогава Делия Дюпре — помоли Лиз да я замести заради претрупване в графика или нещо подобно. Оказа се обаче, че клиентът много хареса Лиз и повече нито веднъж не я потърси, а тя побесня от ярост. Заяви, че мислела да се ожени за него и да го изнудва заради порока му до края на дните му. А ето че на пътя ѝ се изпречила Лиз и осуетила замисъла ѝ. — Филип се усмихна тъжно. — Наложил се аз да поговоря с него и да му обясня що за човек е била предишната му компаньонка. Той едва не заекна от страх, когато му описах как се бе справяла Д.Д. с някои по-упорити клиенти. — Довършил самодоволно: — И точно тогава реши, че за нищо на света повече няма да се среща с Д.Д.

— А теб какво те привлече в тази история?

— Винаги съм се интересувал как някои хора успяват да се измъкнат и от най-заплетените ситуации. Особено когато полагат неимоверни усилия да променят предишния си облик. Видях, че Д.Д. е похарчила доста от парите на сегашния си съпруг по клиниките на пластичните хирурзи, защото помня, че навремето изглеждаше доста по-различно. И нямаше дори следа от сегашното си самочувствие.

— Затова ли не можа да я познаеш в първия миг?

— Разбира се! И ми се струва, че около нея има нещо... но сега не мога да го твърдя със сигурност. Трябва ми време, за да се поразровя... Но съм сигурен, че ще разбере какво крие тя от нас, тоест от мен. Всъщност какво искаше от теб?

— Искаше да си побъбрим за Лиз... как е станало, от какво е боледувала. Каза ми, че били стари приятели.

— Лиз да е била приятелка с тази превзета фуста? Никога, дори да бе живяла милион години! Тя е от онези скучни и простовати жени,

за които успешният, в смисъл изгодният, брак е венецът на житейските им усилия. И затова са способни на такива номера, че дори и аз, който съм с най-либералните разбирания в този град, не мога да се съглася. За тях няма предели в боравенето с човешката поквара. Д.Д. навремето се размотаваше с внушителен арсенал от желязо, белезници, камшици и още какво ли не, предназначени да задоволяват извратени мъжки вкусове, скитосваше из най-мръсните и окаяни предградия, накратко, не се гнусеше от нищо, за да изкара повече, и то колкото бе възможно по-бързо. Бях чул, че се похвалила, че се била обръснала отдолу, за да не губи ценни милиметри. А колко пъти споделяше как не спирала да принуждава поредния си клиент да мастурбира, докато накрая нещастникът не започвал да стене за милост. Разбира се, бързо натрупа цяло състояние. На такива като нея винаги им е вървяло като по вода. Но никога не е била приятелка на Лиз, макар че Д.Д. се натискаше за тази привилегия. Чудя се защо ли е дошла на погребението? Никой от предишните ѝ познати не бе чувал от години нещо за нея. Дори и името си е променила. Значи е имала причини да скрие истинското си име... А сега се старае да създаде впечатление, че е непорочна като светица. — Филип лукаво се усмихна. — Също като теб.

Нел успя да превъзмогне гневния си порив, сякаш се бе тренирала предварително тъкмо за такава ситуация. Пределно ясно бе, че сега, без успокояващото присъствие на Лиз, Филип ще бъде безмилостен към нея, но ръководена от вродения си усет за почтеност, тя си позволи да допусне, че може би той се държи така заядливо, защото е сломен от загубата на Лиз.

Задаваха се бури, които не можеха по никой начин да бъдат избегнати, особено около легализирането на завещанието на Лиз. Всички отдавна знаеха, че за изпълнител на завещанието ще бъде определен Филип, но той не подозираше, че според последната воля на Лиз бе посочена като съизпълнител Нел и именно тя ще наследи имота на Лиз.

Лулу също получаваше своя, доста щедър дял от парите на Лиз.

— От много години Лулу е най-близката ми приятелка. Именно тя ми помогна да се отърва от онзи негодник, който, за нещастие, си бях избрала за съпруг. Той няма да получи нито една лира от парите, които ще останат след смъртта ми, защото винаги е бил необуздано алчен и се опита да преживява на мой гръб. Затова се погрижих да се

посочи изрично в завещанието ми, че той ще бъде лишен от дял в наследството. За целта вече разговарях с Лулу и специално я предупредих да пресича в бъдеще всички опити на бившия ми съпруг да се добере до парите и недвижимата ми собственост. — При тези думи Лиз се бе засмяла злорадо. — А на Филип оставям всичко, за което знам, че ще го зарадва — картината на Танги, онази с конете на хиподрума, както и сервизите от майсенски порцелан, плюс старинното венецианско огледало. Той вече успя да ми намекне, по своя неподражаемо деликатен маниер, че би желал да има нещо за спомен от мен, когато ще се преселя в по-добрия свят...

Лиз бе забелязала озадачения израз, изписан на лицето на Нел, и побърза да добави:

— Да, знам какво искаш да ми възразиш... че къщата на Филип е препълнена с ценни произведения на изкуството и че страстта му да притежава безброй красиви предмети никога няма да се насити, но нали той е моят най-стар приятел, по-близък дори от баща ми. Толкова спомени имаме двамата заедно... спомени и за щастливи, и за мрачни дни. Филип не крие желанието си да притежава и онази прелестна миниатюра от Фантен Латур, онази, която виси над бюфета. А самият бюфет е дело на прочутия Шератън, но той ще остане за теб, заедно с другата покъщнина, плюс правото за собственост на къщата. Благодарение на теб бе изплатена ипотеката на къщата, затова, много те моля, не ми разваляй удоволствието да ти я предложа в отплата на грижите ти за мен. Тази къща навремето аз я купих, без ничия помощ, и почти бях платила началните вноски. Сега я оставям на теб. Ако искаш, продай я, но можеш и да я запазиш, разбира се. Моето желание е да останеш да живееш тук и след като останеш сама.

— Но аз не съм член на твоето семейство...

— И какво от това? Баща ми е напълно осигурен — нали притежава онзи хамбар в Уилтшир, а пък брат ми Боб се радва на просторната си къща в Лондон и на вилата си в Съсекс. Освен това Боб винаги е имал повече пари от мен. А и за нищо на света не желая да оставям каквото и да било на онази кучка, жена му! Сигурна съм, че ще проглуши света с оплакванията си, че не съм се погрижила за двамата си племенници, но през последната година и половина ти си моето семейство, както и Филип, разбира се — той, а не Боб, се грижи за мен като роден брат. Ти означаващ много за мен, Нел... Още от

първите ни срещи ние двете успяхме да постигнем синхрон в нашата деликатна професия. Когато се запознах с теб, ти беше прелестно, младо и неопитно момиче, а сега се превърна в една от най-бляскавите куртизанки. През последните месеци натрупа толкова пари, колкото не съм сънувала дори в най-смелите си сънища, помогна ми да се справя с всички кредитори... да, дължа ти много или както казват американците, ти успя да ме купиш. Когато обмислях как да си намеря наследница, бях изпаднала в мрачно отчаяние и заложих наслуки, но за щастие изтеглих печелившата карта, защото те открих, по чиста случайност, разбира се. Как след това да не вярваш в случайностите? Тогава беше на деветнадесет години, значи щастливото ми число на рулетката е било деветнадесет. Ах, да, това ме подсеща, че скоро ще станеш на двадесет и една! Ще имаме повод да празнуваме!

Но сега, когато Лиз ги напусна, до двадесет и първия рожден ден на Нел оставаха още два месеца. „Ще се постарая, Лиз, да го отпразнувам така, както ти искаше — каза си Нел. — Все едно че още си с нас.“

Лулу влезе в кухнята с поднос, пълен с празни бутилки и чаши.

— Хората вече си тръгват — рече икономката.

— Да, идвам... — надигна се Нел и допи шампанското си.

— След като си тръгнат, отново ще останем сами, само ние двете с теб — натъжено промърмори Лулу. — Колко от тях я посетиха, когато бе най-зле? Само неколцина. Останалите само се преструват, че са били нейни приятели и приятелки.

— Не всички са такива, Лулу. Лиз познаваше много хора, но всъщност приятелите ѝ се брояха на пръсти и тъкмо те я посещаваха. Да се надяваме, че няма да ни забравят и нас.

Но икономката само въздъхна скептично и приведе гръб над умивалника, пълен с чаши и чинийки, за да се заеме с миенето.

Нел отиде в салона и още от прага забеляза, че около дългата маса никой не бе останал. Филип, с ловките си маниери на салонен кавалер, бе успял да подсказва на гостите, че е време да се надигнат и да се отправят към изхода. Нел му помогна да изпрати последните гости — за повечето от тях тя знаеше, че едва ли някога ще срещне отново, пък и мнозинството от посетителите ѝ бяха напълно непознати. Накрая в салона останаха само тя, Филип, генералът и неговият иконом. Той изглеждаше внезапно остарял с още десетина

години, треперещ, отпуснат тежко на ръката на Мерсер, които бе доста по-нисък, съсухрен, сбръчкан като орехов ствол, но стегнат и прям като истински йоркширец.

— Той много трудно го преживя, мис — каза Мерсер на Нел. — Знам си го, генералът винаги се е размеквал при подобни случаи. Но мис Елизабет, о, тя беше добро, нежно момиче. — При тези думи Мерсер впи в Нел сините си очи, изненадващо бистри за възрастта му. — Според мен тя имаше дяволски добър късмет, че попадна на вас, както и на мистър Фолкнър, разбира се, защото, кой каквото ще да казва, но Елизабет нямаше по-близка приятелка от вас. Искам само да знаете, мис, че ние двамата, генералът и аз, оценяваме усилията, които отдадохте заради нея.

На свой ред и генералът се опита да изрази благодарностите си, но беше така развълнуван, че му бе трудно да говори. Затова само стисна ръцете на Нел в своите и я погледна с насълзени очи. Синът му и снаха му бяха побързали да напуснат къщата веднага щом бяха преценили, че благоприличието позволява да се сбогуват с Нел, която играеше ролята на домакия на прощалното събиране — те отказваха да признаят на Филип правото да се разпорежда като домакин. Но генералът и Мерсер бяха решили да останат в къщата за тази нощ, понеже старият офицер бе толкова изтощен, че му беше трудно веднага да отпътува за имението си. Преди по-малко от два месеца Тигър ги бе напуснал — вярното куче бе умряло, докато спеше — и това още повече бе увеличило самотата на генерала. Смъртта на Лиз се оказа следващият удар, за който генералът не намери достатъчно сили, за да го понесе без последствия.

От своя страна, Боб, който както винаги действаше според инструкциите на жена си, недвусмислено подметна на Нел, че е крайно време тя да престане да се среща с баща му. Очевидно Сюзън Харвил преценяваше като вредно влиянието на Нел върху психиката на стария офицер. Нел реши да се въздържи и да не споменава, че преди смъртта си Лиз ѝ бе заръчала да наглежда стареца — излишно бе да си губи времето в опити да убеди в нещо твърдоглавата съпруга на Боб Харвил. Сега, когато Лиз не можеше да се изправя на пътя им, те щяха да се справят с генерала така, както намерят за добре, и за съжаление никой не можеше да им попречи. Защото дори и дните на верния стар Мерсер изглеждаха преброени... На Нел ѝ бе мъчно, защото бе успяла

да заобича достолепния, макар и престарял генерал, и нямаше нищо против да се срещат за някой и друг уикенд — сигурна бе, че това би било и желанието на Лиз, ако не си бе отишла тъй рано. „По дяволите — мислено изруга тя, — защо всичко трябва да става не според желанията на Лиз, а както ѝ нареди този досаден и отблъскващ Боб Харвил? Каква разлика в характерите им, въпреки че бяха брат и сестра!“

След като вратата се затвори зад гърба на последния гост, Филип, Лулу и Нел седнаха до масата, за да си спомнят отново за Лиз, и то така, както тя самата би го сторила за някой от близките си — с чаша шампанско и под звуците на любимата ѝ музика. Нел седна до Лулу, срещу Филип, и мълчаливо изслуша откъслечните спомени на двамата за някои от най-поразителните събития в живота им с Лиз, но постепенно нежната, вдъхновена музика я отнесе в царството на нейните спомени.

Съдбата бе проявила благосклонност към нея, като изпречи на пътя ѝ Елизабет Уоринг — за Нел тя се бе оказала по-ценна от всички, с които бе живяла дотогава, въпреки разликата в годините и коренно различните им характери. „Е, нали се говори, че противоположностите се привличали?“ — помисли си Нел, заслушана в прекрасната мелодия на Хърб Алпърт за тропет и барабани. Припомни си как танцуваше Лиз на тази музика, как извиваше тялото си в безкрайна спирала, сякаш бе лишена от кости. Колко обичаше да танцува! Танцуваше при всеки удобен повод, особено с Филип, който ѝ бе достоен партньор, и не само в клуб „Анабел“, където и двамата членуваха, но и в танцувални салони, ресторанти, дори и в дискотеки, сред тълпата от тийнейджъри, посрещани от намръщените лица на младежите, които обаче засияваха в усмивки след първите стъпки на Лиз и Филип. Нел винаги бе завиждала на Лиз за дарбата ѝ да покорява всеки дансинг, въпреки че бе доста по-възрастна от нея.

Нима се опитваш да ме убедиш, че никога през живота си не си танцувала! — беше възкликнала Лиз, удивена от сконфузеното признание на Нел.

— Никога не са ми позволявали. Нали ти обясних какъв суров характер има баща ми...

— Хм, май наистина е бил много по-строг, отколкото съм предполагала. За бога, Нел, та вече е 1980-та година, а той се е държал

с теб, сякаш сме още 1880-та!

— Такъв си беше той, откакто го помня, и никой не е в състояние да го разубеди.

— Бедното дете! — извика Лиз, изпълнена със съчувствие и Нел внезапно усети как гърлото ѝ пресъхна от вълнение. — Но все пак ще се опитаме да наваксаме, нали? Защото ако на този свят съществува личност, коренно противоположна на баща ти, това несъмнено съм аз! Съгласна ли си да опитаме?

— Да, да, моля те...

„И тя бе спазила обещанието си — припомни си Нел. — Именно тя ме научи да се радвам и на най-дребните удоволствия, които ни поднася животът, този проклет скъперник. Научи ме дори да приемам всичко със смях, с леко сърце, без онези досадни съмнения и колебания, които ми бяха спътници през всичките години, преди да срещна Лиз. Защото Лиз бе единствената, която ме научи да отхвърлям чувството за вина...“

— Да не би баща ти да е някакъв религиозен фанатик? — попита я Лиз при един от следващите им разговори.

— Не, нищо подобно. Той изцяло отрича религията. Според него и тя, като всяко човешко творение, непрекъснато му вдъхвала съмнения. И че не се нуждаел от прашасали ръкописи, за да разбере как трябвало да се живее, кое било морално и кое не. Баща ми си бе изработил собствени правила и считаше, че всички са длъжни да ги спазват, особено дъщерите му.

— А какво се е случило със сестра ти?

— Маргарет е специален случай. Не е много начетена, нито притежава житейски опит, затова тя бе подчинила живота си на няколко прости принципа. Не понасяше близостта на огън и под никакъв предлог не можеха да я принудят да влезе в кухнята, ако от тенджерата се вдигаше пара. Но с това странностите в поведението ѝ не се изчерпваха — не смееше, например, сама да пресича при светофарите, дори и на зелена светлина. Баща ни използва познанствата си, за да я запише в специално училище за умствено недоразвити деца. След което, когато се върна у дома, ядосан на целия свят, ми изнесе двучасова лекция за последиците от генетичните увреждания при смущения през периода на бременността.

— На колко години беше, когато се роди сестра ти?

— На седем.

— Според мен си била прекалено малка за подобни лекции.

— Да, разбира се, но баща ми считаше, че истината не бива да се крие, колкото и да е мъчително, а освен това ми заяви, че съм била достатъчно пораснала и интелигентна, за да го разбера.

— Хм, от тези думи ме побиват тръпки на ужас — съчувствено кимна Лиз.

— Ако баща ми те познаваше, щеше да остане шокиран от мислите ти. А себе си считаше за най-умния сред мъжете. Казвам „сред мъжете“, защото не ми се иска да си припомням мнението му за жените. И винаги наблягаше на здравия разум.

— Сигурна съм, че това те е принудило да избягаш от къщата му, когато си станала на седемнадесет.

— Да не говорим какво съм преживяла с него... — отсече Нел и махна с ръка.

„Преживях неща, от които всяко момиче на моята възраст би полудяло — каза си тя. — А на теб, Лиз, тогава не ти казах дори и половината истина...“

Остави чашата на масата. За днес ѝ се бе насъбрало много от шампанското.

Изправи се и леко се олюля.

— Отказваш ли се да ми правиш компания? — попита я Филип.

— Страх ме е да не направя някоя беля. Ще се отбия до тоалетната. — Нел се обърна към Лулу. — Когато решиш да си тръгнеш, Филип ще ти поръча такси по телефона — рече тя и се изплаши, защото лицето на икономката се размаза пред погледа ѝ.

— Както е тръгнало, май няма да успея да хвана последния автобус — съгласи се Лулу.

— Ще се видим утре — промърмори Нел към Филип, който небрежно ѝ махна с ръка, преди отново да посегне към чашата си.

Но на следващата сутрин, когато Нел слезе по стълбата на долния етаж, тя ги завари в салона — Филип в широкото кресло, а Лулу на канапето, заобиколени от безчет изпразнени бутилки. В главата ѝ сякаш звънтяха чукове, но малко ѝ олекна, когато изпи в банята чаша вода с два аспирина. После се добра до кухнята, за да

пригответи кана силно черно кафе. В този миг единият от клепачите на Филип се надигна, потръпна изнемощяло и пак се спусна. Лулу спеше непробудно на канаето.

— Вземи... изпий това... — Нел подаде на Филип чашата с разтворен аспирин, в която още съскаха мехурчетата.

Той за трети път замижа и простена мъчително, но послушно изпи съдържанието на чашата.

— Ох, защо отворих последната бутилка шампанско! Но пък нали не се случва всеки ден да се наслаждаваме на такава прочута марка като „Тетинджър“, нали?

— Помня как Лиз го бе поръчала преди няколко месеца, просто така, за всеки случай.

— Да, обмислила е дори и най-малките подробности. Милата Лиз... колко ще ми липсва. — Гласът му звучеше така самотно, че сърцето на Нел се сви от мъка.

Лулу се събуди с охкане и мърморене. Отказа аспирина, който ѝ предложи Нел, но се запъти към кухнята, за да пригответи нещо, което според думите ѝ можело да накара човек да забрави къде се намира. Оказа се някаква странна напитка с яркочервен цвят, с отвратителна миризма. Според Филип и вкусът бил не по-малко отвратителен.

— Само не ми обяснявай какви полезни съставки съдържала тази помия! — изпъшка той. — Тази доза ще ми стигне за цял месец да не помисля за шампанско!

— Това е най-добрият лек на сутринта след тежко пиянство — увери го Лулу. — И помага при питиета, много по-силни от шампанското. Сам ще се убедиш.

След половин час, като изпи две чаши силно кафе, той призна неохотно, че „помията“ май наистина крие лечебна сила, след което се качи на горния етаж, за да вземе един студен душ и да се обръсне. Лулу и Нел останаха в салона да прибират чаши и бутилки. Лулу отиде до кухнята, ахна, ужасена от безпорядъка, върна се при Нел и сърдито измърмори:

— Край! Повече не мога да издържам! Повече кракът ми няма да стъпи тук!

— Защо? — изненада се Нел.

— Защото мис Лиз се нуждаеше от мен, но не и ти. Ти си организирана личност, а тя в домакинските работи си остана като дете.

Но ти от друго тесто си замесена и въобще нямаш нужда от икономка. Май от никого нямаш нужда. — Лулу примирено сви рамене. — Но има хора, които сами никога не могат да се справят с ежедневието. Пък и ще се опитам да си потърся работа в някоя къща, която да не е много далеч от дома ми. Много бавно се пътува до тук и аз бях склонила само заради горката Лиз.

За миг Нел остана мълчалива, но бързо се окопити.

— Добре, нека да бъде както ти кажеш. Но искам да знаеш, че можеш да останеш, ако пожелаеш.

— И за какво съм ти притрябвала? Ти умееш да готвиш, да чистиш, да се справяш с дребните ремонти. Свикнала си да вършиш къщна работа. А мис Лиз винаги се стараеше да ги прехвърли тези задължения на нечий чужд гръб. Но ти... не, ти явно нямаш нужда от мен, защото сама ще се справиш, при това много по-добре.

— Мис Лиз ме беше помолила да ти дам всичките й дрехи. Каза ми, че можеш, ако поискаш, да ги продадеш.

— Така и ще направя.

— Каза ми да вземеш всички вещи. Аз изпразних скрина, чекмеджетата на тоалетката, както и чекмеджетата долу в гардероба й. Ако ти трябва куфар, взе ми един от нейните.

— Ще взема две-три от големите кожени чанти. Ще ми свършат добра работа. Но ще си поръчам такси, както ми предложи снощи, защото днес нямам сили да се мъкна по автобусите.

— Искаш ли още сега да го поръчам?

— Кажи им да дойдат след половин час. През това време ще стегна багажа.

Лулу натъпка три чанти с рокли, палта, костюми, дори и бельо, като накрая ги остави до входната врата. Когато Филип слезе на долния етаж, от него се носеше ухание на одеколон.

— Само не ми казвайте, че лешоядите вече са довтасали! — възкликна той, щом зърна издутите чанти до вратата.

— Лиз ми беше поръчала да позволя на Лулу да вземе дрехите й, ако иска.

— Но те не са й по мярка!

— Ще ги продаде. Лулу знае как да им вземе добра цена.

— Тогава и аз ще си взема няколко дреболии, които тя завеща на мен.

— Тя ли ти го каза?

— Разбира се. Припомни ми, че това е уточнено в завещанието й. Само не ми казвай, че нищо не знаеш.

— Не знам, но съм сигурна, че е най-справедливо да изчакаме нотариусът да ни прочете завещанието й.

— А как тогава си разрешила на Лулу да изпразни гардероба й?

— Това са дреболии, за които обикновено не се споменава в завещанията. Моля те да изчакаме, Филип.

— Скъпо мое момиче, не исках да се стига дотам да ти напомням, че именно аз съм определен за изпълнител на завещанието й.

— Дори и така да е.

Погледите им се кръстосаха, сякаш всеки обмисляше докъде се простират силите на другия.

— Не ме предизвиквай — тихо поде Филип. — Иначе ще бъдеш изхвърлена от нашия кръг.

— Нямам нищо против — спокойно пое удара Нел. — Но продължавам да твърдя, че е смешно да се говори за дрехи като предмети, които трябва да бъдат упоменавани в нечие завещание. За Лиз те не бяха чак такава ценност, че да ги вписва в завещанието си. А на теб тя остави много ценни предмети, с висока антикварна стойност, и настоявам всичко да се извърши според последната й воля. Нали днес следобед ще се съберем при нотариуса?

— Ние?

— Аз съм определена за съизпълнител на завещанието й.

За миг в очите на Филип проблеснаха искри, но той бързо се окопоти и сви рамене.

— Редно беше да ме уведомиш. Е, нали казват, че най-хубавите ябълки са червиви отвътре... Хайде, Лулу, няма нужда да чакаш таксито. Аз ще те закарам с моята кола.

— В три и половина на Тиъбалдс Роуд — провикна се Нел след него, но той не се обърна назад.

„Не му обръщай внимание — прошепна й Лулу, докато взимаше чантите. — Той винаги си е въобразявал, че мис Лиз му се подчиняваше безпрекословно, но ще видиш как ще му изстине физиономията, като чуе какво е написано в завещанието й.“

Въпреки това дъхът на Нел секна, когато той затръшна външната врата след себе си. Краката ѝ се подгъваха от умора. По природа тя не беше обидчива, макар да бе преживяла мигове на ожесточение, когато реши да се раздели завинаги с баща си, но не понасяше някой да се отнася несправедливо с нея, независимо по какъв повод.

Едва сега си спомни, че Лиз я бе предупредила за опасността Филип да реши да запази за себе си най-ценните бижута и предмети на изкуството.

— Именно затова посочвам теб като съизпълнител на завещанието ми. Не, не ме гледай така сърдито! Не бих взела това решение, ако не очаквах, че след смъртта ми Филип ще се опита да изключи всеки твой опит за намеса в разпределението на наследството ми. Филип е много упорит, когато си науми нещо, и никой не може да го разубеди, но и ти не му отстъпваш, въпреки че на пръв поглед изглеждаш сговорчива и отстъпчива. Затова искам още отсега да си наясно: на теб, именно на теб се пада ролята да обуздаваш претенциите на Филип. Освен това има неща, за които не желая Филип да научава. Ето... — Тя подаде един ключ на Нел. — С него ще отвориш сейфа ми в банката. Оставила съм писмо в тази банка, с което те упълномощавам да отвориш моя сейф. Говорих с един от bankerите, стар мой приятел. Трябва да унищожим всички писма, които ще намериш в сейфа. Можех да възложя тази задача на Филип, но съм сигурна, че той ще ги прочете, преди да ги изгори. Именно затова възлагам тази деликатна задача на теб.

Нел кимна, но гърлото ѝ остана пресъхнало. Никога не бе очаквала, че Лиз я оценява така високо.

— Ти ме познаваш — продължи Лиз със самоиронизираща усмивка. — Писмата в сейфа са предимно от сантиментален характер и не желая да попаднат в ръцете на някой мъж. Самата аз не можах да ги унищожа... сърце не ми даваше да постъпя така, макар че някои от тях са писани от един мъж, който навремето постъпи дяволски непочтено с мен. Оказа се негодник, но го обичах, както никога след това не съм обичала. Годините, прекарани с него, бяха най-безгрижният период през живота ми, защото той можеше да се държи като прекрасен партньор, когато го желаше, разбира се. Но можеше да бъде и ужасен, непоносим тиранин. Иди и ги вземи, заради мен, искам

да ги прочета още веднъж, а след това ще ги изгориш. Нали и двете с теб имаме сходна съдба...

Нел взе всички писма от сейфа, постави ги в чантата си и ги донесе на Лиз, след което тихо излезе от спалнята ѝ, за да я остави насаме със спомените ѝ.

Когато влезе отново в спалнята, писмата се бяха превърнали на ситни късчета. Нел повика прислужницата и двете ги занесоха до горящата камина. И сега споменът за този мрачен ден не напускаше и още повече увеличаваше решителността ѝ да се пребори с Филип.

Бавно се качи на горния етаж и влезе в спалнята на Лиз. Сега беше празна, о, каква потискаща празнота лъхаше отвсякъде, макар все още да се долавяше уханието на Ма Гриф, любимия ѝ парфюм. Бяха отнесли инвалидната ѝ количка, спринцовките, термометъра, лекарствата. Големият гардероб бе изпразнен, но върху изчистената от прах стъклена плоча на тоалетката се виждаше ковчето за скъпоценности на Лиз. Според завещанието на Лиз всичко в това ковчеже оставаше на Нел.

— Тук не всичко е от най-висша класа, но някои от скъпоценностите ми са превъзходни, особено тези диамантени обици — винаги ги пазех само за специални случаи, но те се оказаха толкова малко, че мога да ги преброя на пръстите на двете си ръце. Много хубави и много скъпи са и тези перли. Подариха ми ги за двадесет и първия ми рожден ден. А от един обожател ми остана за спомен тази брошка от сапфири. Останалото не е нещо особено. Може би ще се намери и някоя изкусна имитация. Оставям на Филип онзи мъжки часовник „Ролекс“, който навремето бях купила за Хосе-Луис, но го принудих при разрива между нас да ми го върне обратно. Този часовник ми струваше цяло състояние, а той сигурно щеше да го продаде след поредния провал на покер. Филип винаги ме е упреквал, че не било редно да пазя нещо за спомен от най-мрачния период в живота ми, но онези дни бяха решаващи за по-нататъшния ми живот и затова не можах да се разделя с часовника.

Нел вдигна капака и прерови ковчето. Върху блестявия сатен лежах диаманти, искрящи от слънчевите лъчи, проправили си път от прозорците през притихналата стая до ковчето. Взе един от тях,

инкрустиран в златна облица, и я поднесе към ухото си. Диамантът лениво се поклати, сякаш съзнаваше стойността си. „И на теб ли ти се завъртя главата? — гласно каза тя на отражението си в огледалото. — Сигурно сега си мислиш, че с този диамант се покачва и твоята стойност. Да, след като получи всичките тези диаманти и тази прекрасна къща...“ Остави облицата на мястото ѝ, без да откъсва поглед от отражението си. Искаше ѝ се да ги върне на Лиз, но в следващия миг захлупи лице с ръцете си и се разплака неудържимо.

Когато, по-късно в същия ден, тя се срещна с Филип в кантората на нотариуса, вече беше напълно спокойна. Знаеше, че Филип може да я заподозре, че не показва признаци на скръб, но само тръсна глава и си наложи да не мисли за реакцията му. Кой знае защо той продължаваше да гледа на нея като на пришълец, като на изоставено момиче, прибрано от Лиз по милост, както беше в онези отдавна отминали дни. Явно Филип не искаше да признае промяната в нея, както не можеше да повярва, че Лиз се бе влюбила в нея и ѝ бе посветила цялото си внимание. Още по-малко се замисляше и за другия озадачаващ факт в отношенията между двете жени — Нел, която дотогава бе обичала единствено покойната си майка и помалката си сестра, затворена в психиатричната клиника, неусетно се бе влюбила в Лиз с цялата всеотдайност на изтерзаното си сърце.

Защото единствено Лиз бе успяла да надзърне зад непроницаемата фасада на униженото момиче, оставено в болницата с шини и превръзки по лицето. Затова Нел винаги говореше за Лиз с възторг, който дотогава бе пазила само за обожаваната си майка, паметта за която никой не бе в състояние да изтръгне от сърцето ѝ, макар да не споделяше с никого чувствата си, най-малко с баща си. Пред Лиз тя бе разкрила само незначителна част от страданията, с които бяха наситени детските ѝ години, преминали под мрачната сянка на безсърдечния ѝ баща. Причината да опази тайната си не бе в Лиз, която бе въплъщение на толерантността и топлотата, а в дебелия слой лед, под който младото момиче бе замразило онези кошмарни спомени. За Филип всичко това остана скрито — той виждаше в Нел само това, за което бе подготвен благодарение на предварително съставеното си мнение за нея, и вече нищо не бе в състояние да го разубеди.

— Цялата работа е в това, че той ревнуваше Лиз от теб — безцеремонно изтърси Лулу един следобед, месец преди кончината на

Лиз. — Свикнал е винаги да бъде пръв в класацията сред близките на мис Лиз и с никого не желае да дели привилегированото си положение. Винаги е твърдял, че я обича, и може би наистина е така, но смесва любовта с притежанието. Затова мистър Фолкнър не можеше да понася всеки, който нахлуваше в запазения му периметър, а ти тъкмо това направи. Съвсем друго би било, ако той те бе открил, ако той бе поел надзора по твоето преобразяване от улична проститутка в бляскава куртизанка. Тогава щеше да се гордее с теб, но се случи тъкмо обратното... затова само позеленяваше от завист при всеки твой успех, докато мис Лиз разцъфваше като роза. Пази се от него, скъпа, защото е много злопамятен.

Когато се събраха в кантората на нотариуса, Филип умело прикри изненадата си от изричното разпореждане на Лиз в завещанието ѝ, че той няма да се разпорежда еднолично с наследството ѝ. Щом те седнаха около масата в чакалнята, където прислужникът на нотариуса им поднесе джин с тоник, Филип вдигна своята чаша и любезно кимна към Нел:

— Е, за теб резултатът никак не е лош, нали, при това само след шестнадесет месеца работа при Лиз?

Нел успя да си наложи да бъде сдържана. Припомни си думите на баща си: „Елеонор, някой ден може да си изпатиш зле с този невъздържан начин на изразяване!“.

— Нали в тази къща именно аз печелих парите през последната година, защото Лиз не бе в състояние да се среща с клиентите си. Много добре умея да смятам и мога да докажа, че съм изплатила всички разходи, които Лиз бе направила заради мен. От дванадесетгодишна съм научена да се оправям с къщната работа и с икономисването на разносните за ежедневието. Баща ми настояваше да пестя всяко пени и да му докладвам за всяка покупка, затова сега много лесно мога да се отчетя пред теб, ако настояваш за това, разбира се.

— О, сигурен съм, че ще се справиш. Знам, че преливаш от добродетели. За съжаление, Лиз не умееше да пести и затова винаги се налагаше някой да ѝ помага при воденето на сметките за разходите. — Филип заговори с мек, едва ли не бащински тон. — Да знаеш как ще ми липсва тя... — Този път гласът му прозвуча искрено.

Филип винаги се бе старал да изтъква любовта си към Лиз, но странно... именно това възпираше Нел да прекрати отношенията си с него. И двамата отлично съзнаваха, че между тях няма да има приятелски отношения. Затова той остави чашата си на масата и вежливо я предупреди:

— Обикновено не си губя времето с хора под моето ниво, но в твоя случай съм длъжен да направя изключение, защото Лиз настойчиво ме помоли да се погрижа за теб. И нали съм свикнал да спазвам обещанията си...

Нел се опита да му възрази:

— Изненадваш ме с тези думи, но щом като Лиз е била толкова настойчива...

— Много добре съзнавам, че не изпитваш най-топли чувства към мен — продължи Филип, — но не е зле да ти припомня, че досега с нищо не съм ти навредил. А аз съм от онази особена порода хора, които ненавиждат половинчатото поведение.

Нел едва не се разсмя.

— Наистина си много особен, Филип!

В един миг и двамата внезапно изпитаха пристъпи на симпатия един към друг. Нел си каза, че този елегантен светски мъж винаги съумява да се спаси благодарение на необикновеното си чувство за хумор.

— Според мен, ако приберем шпагите, можем да се разберем като почтени хора и да стигнем до взаимно приемливо споразумение, което няма да ни обвързва повече, отколкото е необходимо — предложи той.

— И какво предлагаш?

— Да попълня мястото, опразнено от Лиз, и да стана нещо като твой настойник.

— Вече съм мислила по този въпрос — любезно отговори Нел, но изразът на лицето ѝ недвусмислено подсказваше, че не е възхитена от предложението му.

В очите му проблеснаха искри, подсказващи, че въпреки нежеланието си той не може да прикрие възхищението си от Нел.

— Свикнал съм да преценявам всичко от мой аспект, според спомените ми от моето детство. Не съм ти разказвал, но майка ми и вторият ми баща ограничаваха грижите си за мен само в изпращането

ми в пансион. Няма да забравя как една цяла година прекарах зад стените на пансиона, без да видя майка си. И участи на бедната Лиз не беше по-добра, защото нейните родители непрекъснато отсъстваха от Англия.

— Нямам нужда от бащински грижи, Филип. И въобще не се нуждаю от надзор.

— Но Лиз беше на мнение, че това няма да ти навреди.

— А ти откога започна да се съобразяваш с чуждите мнения?

За миг Филип остана мълчалив, а после продължи с интонация, на каквато Нел не подозираше, че е способен:

— Винаги съм се съобразявал с мнението на Лиз. Познавам много хора, обаче само неколцина мога да нарека свои приятели и на първо място сред тях беше Лиз. Не можеш да разбереш каква празнота отвори нейната смърт в сърцето ми.

Сега беше ред на Нел да потъне в размисъл. Неволно си припомни думите на Лиз, споделени с Нел няколко дни преди края: „Разбирам, че не харесваш Филип, но те моля да не прекъсваш връзката с него. Кой знае, един ден може да се окаже много полезен. А нищо чудно и ти да му помогнеш при някакъв случай. Не, не ме гледай така недоумяващо, Филип обича да се чувства нужен някому, но колкото повече остарява, толкова повече намаляват хората, на които ще бъде необходим. А когато и аз си замина... той много трудно ще понесе мисълта, че ти вече няма да желаеш да общуваш с него. Моля те поне за едно — не пренебрегвай опита му, съветите му, защото той ще се радва, ако бъде в състояние да ти е полезен“.

— А какво ще поиска в замяна на драгоценните си съвети?

Но Лиз не се засмя на шеговитото подмятане на Нел.

— Той никога няма да поиска нещо от теб, освен ако ти самата, напълно доброволно, не решиш как да му се отблагодариш.

При тези думи Нел сломено въздъхна. Никак не ѝ се искаше да продължава познанството си с Филип Фолкнър, защото отдавна мечтаеше да скъса всички връзки с миналото си. Копнееше за пълна самостоятелност, за да изпробва силите си. Отдавна бе дала клетва пред себе си, че ще доживее деня, когато ще се отърси от всякаква опека. И сега най-малкото, от което се нуждаеше, беше Филип Фолкнър да поеме ролята на втори неин баща. Стигаше ѝ истинският ѝ баща.

— Напълно човечно е по-младите да не обръщат внимание на съветите на по-възрастните, макар да са много разумни и грижовни — продължи Филип с досадно нравоучителен тон. — И в нашия случай това печално правило няма да бъде нарушено. Но съм длъжен да ти съобщя, че Лиз ме принуди да ѝ обещаю, че няма да престана да се грижа за теб и след смъртта ѝ, макар че сега се убеждавам колко безнадеждно трудна ще се окаже тази задача. Е, струва ми се, че за днес повече няма какво да си кажем. — Филип стана от стола. — Сбогом, скъпа Нел, пожелавам ти щастие.

За миг тя изпита странно усещане за празнота и незадоволство, но нали беше постигнала целта си? Сега принадлежеше само на себе си. И никой нямаше правото да ѝ нарежда какво да прави и какво — не! Притежаваше разкошна къща, солидна сметка в банката, бъдещето ѝ беше осигурено. Колко високо се бе издигнала, колко още ѝ предстоеше! Посегна към чашата си и я пресуши на един дъх. „Аз съм свободна — възкликна тя, обезумяла от радост, — свободна, свободна, свободна... И мога да правя каквото си пожелаю!“

[1] В Западна Европа често окачват фазани и други птици да висят със седмици на балконите и верандите, докато се обезкърви месото им, макар и с риска да се вмирише, за да бъдат по-вкусни. — Б.пр. ↑

[2] Тъмнокожата певица с великолепен глас умира в дома си в Лос Анджелис през юни 1996 година. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато с нея се свърза първият от клиентите по препоръка на Филип, Нел веднага протегна ръка към телефона, за да благодари на Филип, но след кратък размисъл се отказа от спонтанното си решение. От два месеца не се бе срещала с него, но това не само че не ѝ пречеше, напротив, дори ѝ помагаше да организира живота си поновому, като добре смазана чисто нова машина. Смени обзавеждането в къщата, изцяло според вкуса си, включително всички мебели, картини, огледала. На видно място — на масата до камината — постави сватбения портрет на Лиз в разкошна сребърна рамка, дело на прочутата Дороти Уайлдинг, а до портрета постави скъпа порцеланова ваза с любимите на Лиз розови азалии. Другата значителна промяна в живота ѝ бе решението да не остава сама в къщата — първият ѝ питомник беше едно прелестно сиамско коте, с толкова смешно и трудно за произнасяне име, че Нел веднага го промени — нарече го Блосъм (цвят на плодно дърво). Четиримесечното котенце, кълбо от пух с очарователни очички, като златисти астри, напълно заслужаваше новото си прозвище. Заведе го на ветеринаря да го ваксинира, а той я посрещна с весела усмивка — още от вратата хареса сиамското котенце, дори сподели, че е прелестно като самата китайска императрица.

Винаги бе обожавала котките, но баща ѝ нито веднъж не ѝ позволи да си вземе някоя котка. Кучетата вонели непоносимо, а котките драскали с нокти и съсипвали мебелите. Колко му се моли, колко плака, без да успее да прекърши волята му... Един ден се бе осмелила да домъкне в къщата им някакъв бездомен, рошав котарак, ала баща ѝ нареди незабавно да го отведе на ветеринаря.

— Но там ще го затворят в клетка! — отчаяно проплака детето. — Моля те, много те моля, нека да го задържим! Аз, само аз ще се грижа за него, той въобще няма да те безпокои. Та това е само едно бедно изоставено котенце!

— Такива котаци има навън колкото щеш! Размножават се както им скимне и са само едни жалки твари. Не трябва да им обръщаш

внимание и да си губиш времето с подобни глупости!

Нел никога не успя докрай да разбере баща си. Преди да заспи, свита на кълбо, дълго плака и се закле, че един ден... един ден ще има свое котенце и никому няма да позволи да го докосне.

Сто и двадесет лири плати в брой за Блосъм, но си струваше — вече не се чувстваше самотна в голямата къща, затова потърси мъжа на пазара, от когото бе купила Блосъм, за да го попита дали не му е останало някое от братчетата или сестричетата на новия ѝ любимец. За щастие, продавачът измъкна от задната стаичка още едно коте, обясни, че е братче на Блосъм, и Нел веднага го купи и него. Нарече го Бъндъл (вързопче). Но Блосъм го посрещна с настръхнала козина и веднага се свря под леглото на господарката си. Едва на третия ден се престраши и се подаде изпод леглото, но Бъндъл се нахвърли върху него — беше по-едро, ала Блосъм се оказа по-подвижна и бързо му отскубна снопче косми, с което завинаги спечели уважението на съперника си. След като установиха приятелски отношения, двете котета заживяха наистина братски — спяха в голямата кошница в ъгъла, макар че през нощта често рипваха в края на леглото на Нел. Играеха и палуваха по цял ден, без да скучаят нито за миг, дори и когато господарката им не беше в къщата. Ако имаше ангажимент за повече от едно денонощие, тя наемаше една от съседките, която също като нея обичаше животните. Котетата свободно излизаха и влизаха, защото Нел бе повикала един дърводелец, за да им измайстори специална вратичка, ниско долу на задната врата. Винаги, когато се прибираше в дома си, я посрещаше шумът от подрусването на звънчетата, които бе окачила на герданчетата им — котетата буйно скачаха от леглото ѝ, където се излягаха и търкаляха в нейно отсъствие, за да се втурнат презглава надолу по стълбата и да я приветстват на прага. После, когато тя се отпускате в дълбокото кресло до камината, те се сгушваха в скута ѝ, а тя оглеждаше владението си и щастлива въздишка се отронваше от устните ѝ. Всъщност за какво още би могла да мечтае? С работата си почти нямаше затруднения, от липса на пари не можеше да се оплаква, притежаваше разкошно жилище. Толкова бе щастлива... И нито веднъж, когато пред телевизора си отваряше бутилка вино, не забравяше да отсипе малко от чашата си в памет на Лиз.

В нейния кръг традицията изискваше да ѝ представят нови клиенти само според стриктни препоръки, всъщност повечето от тях се

познаваха отдавна и така се гарантираше, че няма да попадне на някой неконтролиран тип, от когото никой не знае какво може да се очаква. Сега един от най-старите обожатели на Лиз ѝ предложи ново име, напълно непознато на Нел — новият се увличал по леки форми на перверзия, особено по боя по задните му части, при това неизменно с четка за коса — с иглите към кожата му. Когато се срещна с младия, представителен, и доста богат бизнесмен, по нищо не личеше, че изпитва скрита склонност към садомазохизма или „S & M“, както съкратено го наричаха в Англия. Оказа се, че съпругата му се ужасявала само при споменаването на думата „садизъм“, за нея това било по-ужасно от седемте смъртни гряха, затова и дума не можело да става да задоволява извратените му копнежи. От Нел се искаше да се преоблече като бавачка — с каквито бяха свикнали децата от елита на британското общество — и да се държи строго и безмилостно. Ще сервира обяда и непрекъснато ще му напомня, че няма да получи пудинг, ако не си обере чинията с говеждото. Той, разбира се, няма да се подчини и тя ще бъде принудена да прибегне до наказанието с четката за коса. „Е — каза си Нел, — не е много трудно за хиляда лири, при това само за няколко часа, пък и вече съм разигравала подобен сценарий...“ Затова веднага прие щедрата оферта. Облечена в бледосиня униформа, с бяла престилка и черни чорапи (специално бе уточнено предварително, че чорапите трябва да бъдат копринени, с ръбове, от най-фините, с максимално дение, тънки като паяжина, а обувките — с високи токчета). „Никак не приличам на бавачка!“ — засмя се Нел, докато се оглеждаше в голямото огледало. Униформената синя престилка бе много по-къса от обикновените, поне дванадесет сантиметра над коленете ѝ, затова при всяко нейно навеждане се разкриваше свежата ѝ плът между краищата на чорапите и ръбовете на пликчетата ѝ. „Мъжете са толкова лесни за отгатване“ — помисли си тя и за миг изпита нетърпение по-скоро да приключи с този ангажимент и да си получи парите. Върза косата си на кок, постави шапчицата отгоре, колосана и украсена с дантела. За да се допълни илюзията, беше си купила старомодни очила, кръгли като очи на бухал, доста строги, но без увеличителни стъкла.

Отмести се от огледалото, след като видя в него как котките я следяха напрегнато от леглото.

— Този път няма да трае дълго — успокой ги тя. — И вие ще получите пая си. Откъде, според вас, идват пилешките дробчета? — Целуна ги по главичките, с радост чу нежното им мъркане, след което спокойно слезе на долния етаж, за да изчака таксито.

То я отведе пред внушителна къща на Кенсингтън скуеър, а тя остана на отсрещния тротоар, както гласеше инструкцията. Прекоси улицата едва когато таксито се скри от погледа ѝ. Върна се петдесет метра назад, до номера, който се посочваше в писмото. С него беше получила ключ. Пак според указанията тя заключи отвътре и се изкачи на третия етаж, където видя ивица светлина, процеждаща се под затворената врата. Почука и влезе. До камината стоеше един мъж, а пред него се виждаше маса, на която бяха оставени прибори за двама, редом до количката, натоварена със съдовете с вечерята. Мъжът се обърна и Нел успя да се сдържи да не ахне единствено благодарение на умението да не се издава при никакви обстоятелства, пък и още с излизането си от дома бе започнала да се концентрира върху новата си роля. Защото лицето на мъжа се оказа познато. Запита се дали да не направи почтителен реверанс, но веднага си припомни, че с тази фатална грешка може да провали цялото представление. Вместо това само хладно промърмори:

— Добър вечер.

— Здравей, нани^[1].

— Готов ли си да си изядеш вечерята? И да не би да си забравил преди това да си измиеш ръцете?

— Да, нани. — Той послушно протегна ръцете си към нея. Нел разкопча палтото си и го метна на стола до вратата, сетне пристъпи напред и намести шапката си, килнала се леко настрани, докато изкачваше стъпалата. Провери добре поддържаните му ръце, с безупречен маникюр. Той бе облечен в раирана пижама, тъмносива, с червено и бяло по краищата, пристегнат с коланче на кръста си. От него я лъхна на нещо познато — веднага си спомни, че този сапун използваше баща ѝ в хирургическото отделение.

За миг споменът наруши концентрацията ѝ, но тя бързо се окопити и решително продължи:

— Да, виждам, че си ги измил. А сега, хайде да се залавяш с вечерята. Ако я изядеш, искам да кажа цялата, до последната хапка, ще ти разкажа една прекрасна приказка. Но ако не я изядеш...

Тя видя очите му, светлосини и странно зачервени, които пламнаха, докато ѝ отговаряше:

— О, да, нани, разбира се, нани, всичко ще си изям. Обещавам.

— Да се надяваме, че това не е лекомислено обещание. Защото знаеш как се огорчавам, когато те хвана, че ме лъжеш.

Гласът ѝ се изостри и за миг тя видя изненадата в погледа му. Затова продължи малко по-меко:

— Хайде, започвай. Нали не искаш да пострадаш?

— Да, нани. — Той пое единия стол и остави втория, откъм количката, за Нел. Очевидно тя щеше да сервира вечерята. Повдигна първия капак — менюто беше най-обикновено: грах, моркови, варени картофи и месо, само че не можа да разбере дали е говеждо, или агнешко. Взе една от порцелановите чинии и постави от всичко вътре, докато оформи порция, нормална за едно дете. На колко ли годишен бе решил да се преструва, зачуди се тя, и реши, че се е вживял в спомените си от осемгодишна възраст. Следователно е редно вече да може сам да се храни, но все още не може без бавачка. Посегна към кристалната чаша и му наля вода.

— А сега започвай. Като добро и послушно момче си длъжен всичко да изядеш.

— Да, нани.

Започна добре, дори прекалено ентусиазирано, ала това не трая дълго — разпръсна храната извън чинията и не след дълго в стаята се разнесе нетърпеливото му потропване по пода.

— Спри! Веднага спри!

— Но аз нищо не правя, нани.

— Само не ме лъжи! Момчетата, които лъжат, винаги си получават наказанието. Изяж всичко, ако искаш да опиташ от пудинга.

Тя се наведе, за да бутне към него изтласканата чиния, и познатият аромат на сапун отново я облъхна.

— Не искам повече.

— Как така смееш да ми се противопоставяш! — потрепери гласът на Нел. Видя как очите му отново пламнаха. Той очевидно харесваше гнева ѝ. Но въпреки това не посегна към чинията, а започна да избутва храната върху чистата покривка. — Спри, веднага спри!

Изкрещя тъй силно, че той остана със зяпнала уста. Воднистосините му очи помръкнаха и зениците му се разшириха. Видя

как едната му ръка се шмугна, сграбчи вилицата и я скри в скута му.

— Казах ти да спреш това! Колко пъти ще ти обяснявам какво ги очаква момчетата, които си играят с онова?

— Ръцете им ще окапят — сломено промълви той.

— Точно така! А сега си изяж всичко като послушно момче.

— Не искам — още по-плахо, но всъщност предизвикателно прошепна той.

— Ще преброя до три! Ако не си изядеш вечерята, нищо друго не ми остава, освен да пристъпя към наказанието.

— Не ме е грижа! — размирно отвърна той и ръката му отново се шмугна под масата.

Нел сърдито отмести стола си.

— Много добре. А сега марш в леглото!

С приведена глава и озъртащ се поглед, той нетърпеливо тръгна пред нея. Нел смъкна шапчицата си, откопча фибите си и разтърси косата си. Настъпваше часът на разплатата. Беше си научила встъпителната част много добре — трябваше само да следва това, което ще ѝ подсказже клиентът, и от време на време да го успокоява, ако започне да прекалява. Ако е доволен, ще ѝ се подчинява напълно, но ако не е, повече няма да я потърси. Не се съмняваше, че ще се справи с него — той вече бе смъкнал пижамата до глезените си и легнал по корем очакваше ужасяващите удари да се посипят по разголения му задник, докато стискаше с двете си ръце набъбналия си член.

Тя се позабави малко, за да го накара от нетърпение да стигне до етапа, от който нататък щеше да го очаква само бурната, но кратка кулминация. Когато ѝ се стори, че той повече не може да изтрае, тя влезе в спалнята и завари всичко така, както очакваше. Той не се обърна, когато чу стъпките ѝ, но тежката четка със сребърна дръжка и корави влакна бе оставена на леглото до него. Тя я сграбчи и реши да внимава повече от друг път, защото лесно можеше да съдере кожата.

— Наведи се — заповяда тя с глас, на какъвто бяха способни най-строгите английски бавачки. Той с радост изпълни заповедта ѝ, но тя побърза да го предупреди: — Ако ми кажеш, че съжаляваш, може и да ти опростя наказанието.

— За нищо не съжалявам! — предизвикателно извика той.

— Много добре. — Замахна, но не с пълна сила, защото разбираше, че той бе на ръба на възбудата и може би ще стигнат само

четири-пет удара, защото той не спираше трескавото мърдане с ръка. Но не постигна облекчение дори и при седмия удар. Тя увеличи силата, но нищо не се промени дори и след двадесетия удар. „Боже мой — стресна се тя, — може да пострада доста сериозно, ако продължавам все така. Та сега аз го налагам с все сила!“ Чувахе ръмженето му, сякаш бе достигнал кулминацията си, но той все още продължаваше бясно да мастурбира. Нел си каза, че е заплашена репутацията ѝ, и се наведе напред, за да види лицето му — беше зачервено до неузнаваемост, изпотено, а устатата му — отворена, но членът му не се отпускаше. „Сигурно се занимава от години с това“ — помисли си тя. Ръката ѝ се измори, вече не помнеше броя на ударите. Хълбоците му се бяха зачервили до кръв, дори на няколко места кожата му бе охлузена. Той усети как тя се стресна и диво изкрещя:

— По-силно, проклетнице! За какво, по дяволите, ти плащам толкова пари!

Тогава тя осъзна, че за него най-важният проблем е затруднената кулминация. Нищо чудно да е поел нещо в паузата, когато тя се позабави, преди да влезе в спалнята — личеше си по изцъклените му, блестящи очи, по разширените му зеници и по преbledнелите му скули. Нел пусна четката и се дръпна назад.

— Не ми губете времето, защото повече нищо не мога да направя. Ако сте смъркали дрога, или сте използвали спринцовката...

— Коя си ти, мътните да те вземат, та ме обвиняваш, че взимам дрога? Не знаеш ли кой съм аз? Ще те обеса за жартиерите ти, ако не направиш всичко, за което съм те повикал и за което ти плащам. Хайде, ох, по-бързо!

Нел поклати глава. Той се бе надрусал до смърт и тя не можеше да стимулира сексуалното облекчение, защото всяка дрога забавяше процеса. Може би бе използвал кокаин, защото богатите се пристрастяваха най-вече към него. Май ще се наложи да го натупа до припадък.

— Нагла кучка! — изрева той. И преди тя да разбере какво става, той вече бе изтръгнал четката от ръката ѝ и се нахвърли върху нея с ожесточението на възбуден, но незадоволен sameц. Нел вдигна ръце, за да се предпази от посипалите се удари по главата и раменете ѝ. Ударите му бяха много силни и болезнени. Когато ръцете ѝ закриха лицето, той започна да я удря по тялото, тя се изви и хукна да бяга, ала

той се метна към нея и успя да я сграбчи за глезена. Двамата се стовариха на пода, но той продължи да я налага, без да спре нито за миг. С особена наслада замахваше към оголената ивица между чорапите и пликчетата ѝ. Сега болеше още повече и преди да се опомни, зашеметена от ударите и замаяна от натрапчивата миризма на сапуна му, тя протегна ръка към онази негова част, която сама ѝ се предлагаше — вкоравения му пенис. Приложи му онази хватка, на която я бяха научили, преди да я изпратят да проституира на улицата. Сграбчи го здраво, изви го наляво и надясно, а после рязко го дръпна надолу. „С това можеш да го ликвидираш“ — беше ѝ обяснила Паула. И се оказа права. Той изкрещя в агония и тъй дълго очакваният му оргазъм изригна, всичко наоколо се изпръска, а членът му после още дълго вибрираше в треперещите му пръсти. Затъркаля се по пода, сви се като зародиш в майчина утроба и жалостно запъшка. Нел изпълзя заднешком, изплашена от кървавите белези по бедрата си, изпотена и задъхана. Едва не повърна, отвратена от миризмата на сапуна, напомнящ ѝ за баща ѝ. „Проклето, мръсно копеле! — процеди тя през зъби, докато се изправяше на крака. — Никак не ме е грижа кой си и колко пари имаш! Насини ми лицето, разкърва ми бедрата!“ Закуца към съседната стая, беше ѝ натъртил десния глезен, болеше я много силно и не успя да се добере до вратата — тя се отвори и вътре влязоха двама мъже. Единият от тях, по-високият, ѝ бе познат, защото именно той бе посредникът, с когото бе уговорила условията за сеанса, но с втория никога не се бе срещала досега. Първият мъж се наведе и прошепна нещо на ухото на спътника си и двамата се вторачиха в нея.

— Какво се случи? — хладно попита посредникът.

— Защо не ми съобщихте, че клиентът е наркоман! Или си е инжектирал, или се е насмъркал с нещо. Когато го скастрих, той се нахвърли да ме бие! — Нел потри с ръка зачервените си бедра. — Затова го спрях чрез единствения възможен начин, който ми е известен.

Той я огледа от главата до петите.

— Трябва да си поговорим, преди да напуснете тази къща.

Вратата се затръшна след двамата мъже, а Нел се отпусна на най-близкия стол и простена, защото стъпи на наранения си глезен. „Какво ще стане сега? — отчаяно си помисли тя. — Да не би да са решили да ме затворят в Тауър? Защото не съм спазила условията на договора?

Или ще ме обвинят, че съм обидила една толкова изтъкната личност?“ В гърдите ѝ се надигна страх, стомахът ѝ се преобърна. Защо ѝ трябваше да се занимава с високопоставени особи? Не знаеше ли, че с тях неприятностите са много повече, отколкото с не толкова известните бизнесмени? Наистина той бе най-младшият член на кралската фамилия, но младши или не, си оставаше принц. Притисна треперещата си ръка към челото си. Нали ѝ казаха, че се касаело само за някакъв спомен от детските му години... От нея се изисквало само да изиграе ролята на строга бавачка, а после да го нашлапа по голия задник. И никакви импровизации! Няма що, никакви импровизации! Щеше да я пребие до смърт, докато тя се стараеше да го доведе до оргазъм.

Облегна се на стола и затвори очи. „Сега вече го загазих! — каза си тя. — Всичко пропадна, толкова усилия, толкова месеци! Може би ще се наложи да се разделя с работата си. Но откъде да знам, че се е надрусал с наркотици? Да, длъжна бях да го проверя, там ми е грешката! Нали още Лиз ми казваше всеки път да проверявам клиента за дрога? Но дойдох тук по препоръка на един от най-старите ѝ клиенти. Тогава къде съм сбъркала? Ами още в мига, когато получи предложението, трябваше да се досетиш с какво се нагърбваш. Зад такива сложни уговорки, изпълнени с недомлъвки и потайности, винаги се крие някоя високопоставена особа, личност от най-знатен произход. Трябваше да се довериш на усета си, на шестото си чувство! Или пък да поискаш съвет от Филип. Но ти не направи нито едното, нито другото. Мислеше си само как ще изкараш на бърза ръка хиляда лири, най-много за половин час, там е цялата работа! И си въобразяваше, че къщата е пуста, а ето че се появиха двама телохранители. Нищо чудно да са ме заснели с някоя скрита камера.“

При тази мисъл сърцето ѝ затуптя още по-тревожно. Скочи от стола и въпреки болките затършува из ъглите, но не намери нищо, което да ѝ заприлича на обектив на видеокамера. Ами ако зад огледалото има скрит отвор към съседната стая? Загриза отчаяно нокти, затвори очи, за да се фокусира и отново впи поглед в стените. И тогава откри едва различим отвор над гардероба. Прехапа устни и изтръпна от страх. Как можа да нагази в тези потайни, дълбоки води, толкова млада, в началото на главозамайващата си кариера? И какво ще стане сега? В главата ѝ се завъртяха вихри, пред очите ѝ притъмня.

Ами ако този отвор в стената се окаже съвсем безобиден и излезе, че напразно се е изплашила?

Ето, до това води желанието да бъдеш напълно независима — упрекна я вътрешният ѝ глас, — без никакъв сутеньор. И сега пак сама трябва да изсърба всичко, което бе надробила.

Добре, уморено си каза Нел. Признавам, че сгрехих. Вината е моя. Безкрайно съжалявам. Научих още един безкрайно полезен урок, а онази отвратителна сцена повече никога, никога няма да се повтори.

Но беше длъжна да мислиш по-задълбочено — неумолимо продължи вътрешният ѝ глас, — след като си решила да се оправяш сама!

Но нали исках само едно — да бъда свободна. Нищо повече. И до вчера бях безкрайно щастлива.

Разбира се, че беше щастлива! Защото просто не беше попадала в такъв капан. Имаше късмет само през първата година и половина, но този път се провали, и то безнадеждно.

Едва сега тя осъзна колко е била самоуверена, като е считала, че може да плува уверено във води, гъмжащи от акули, без да помисли за най-елементарните предпазни мерки.

„Глупачка, истинска, непоправима глупачка! — яростно се упрекна Нел. — Лиз пак се оказа по-умна от мен. Неслучайно тя искаше да не оставам без надзора на Филип. Защото тя е знаела, и то много по-добре от мен, че за свободата винаги се заплаща скъпо и прескъпо.“

Нел потръпна. В камината гореше огън, но студът се надигаше отвътре, от сърцето ѝ. За пръв път, след като успя да се изтръгне от примката на Мики Шонъси, се ужаси от страха пред неизвестността, но този път много по-силно. Благодарение на собствената си глупост бе попаднала в капан, много по-страшен и коварен от всичко, на което бяха способни сутеньорите на долнопробните улични проститутки.

Зарови лице в шепите си. Зашепна гореща молба. Обеща си, че ако успее да се измъкне невинна оттук, непременно ще потърси помощ от Филип и нищо няма да предприеме, преди да получи одобрението му. Само да можеше да се измъкне оттук...

Вратата се отвори и тя стреснато дръпна ръце от лицето си.

Появи се посредникът, но той само огледа бъркотията в спалнята, без въобще да ѝ обърне внимание, и след минута се върна в съседната

стая. После пак се появи, следван от непознат мъж. Нел забеляза, че непознатият носи лекарска чанта, и се досети за професията му.

Отново ѝ се наложи да чака. Потръпна от хлад и отстъпи с две крачки към камината. Спомни си, че вече бе попадала в подобна конфузна ситуация, но тогава успя да се отърве, защото за нищо не носеше вина. Отново се закле мислено, че веднъж да се измъкне оттук, веднага ще потърси закрилата на Филип Фолкнър. И ако той ѝ прости самоувереното ѝ поведение, тя ще му обещае, че ще се вслушва в съветите му.

Новодошлият се приближи към нея и остави лекарската си чанта на пода, за да прегледа раните ѝ.

— Нараняванията са повърхностни — констатира лекарят, но го каза повече на посредника, отколкото на самата нея. — Няма сериозни увреждания.

От израза на лицето му нищо не можеше да се разбере. И лекарят, и посредникът я гледаха безчувствено, както се наблюдава неодушевен предмет.

— Ето, вземете това. — Лекарят ѝ подаде от чантата си тубичка с някакъв крем. — Намажете с него раните си, за да заздравеят по-бързо. — В този миг той ѝ се стори добре настроен към нея. Нел трепна, когато пръстите му докоснаха лицето ѝ. — Боли ли ви тук? — попита лекарят.

— Малко — смотолеви тя, но не му призна, че тъкмо там бе изкълчена челюстта след жестокия побой на Мики.

— Може би един или два дни ще ви боли, но след това няма да останат никакви белези — успокои я лекарят, затвори чантата си и заедно с посредника се отдръпна към вратата. Двамата мъже зашепнаха нещо, след което лекарят излезе от спалнята.

— Мога ли вече да си вървя? — попита Нел с най-благовъзпитания си тон.

— Но само след като подпишете това.

— Аз не си служа с документи. Взимам хонорари само в брой.

— Това не е разписка, а клетвена декларация, че пред никого — повтарям, пред никого, и при никакви обстоятелства няма да разкриете това, което се е случило в това помещение. — Гласът му и лицето му останаха непроменени, студени и надменни.

— Никога не споделям какво съм преживяла с клиентите си — резервирано отговори Нел.

— Радвам се да го чуя. Но въпреки това сте длъжна да подпишете тази декларация.

Нел я прочете. Беше напечатана на машина и тя проумя, че далеч не бе първата, на която връчват подобен документ. „Никак не са глупави — каза си тя, докато се подписа с името Клео Мондейн, — знаят как да се застраховат отвсякъде.“

Посредникът хвърли един поглед на подписа ѝ и веднага ѝ върна листа.

— Подпишете се с истинското си име. — От противния му глас по гърба ѝ полазиха тръпки. Подписа се като Нел Джордан. Това бе триумф за нея, макар и съвсем дребен, но никой не можеше да ѝ го отнеме — защото още не се бяха добрали до истинското ѝ име. Мъжът взе листа, сгъна го акуратно и го прибра в дълбокия вътрешен джоб на сакото си, след което измъкна оттам издут бял плик.

— С оглед на... усложненията, за който съм длъжен да ви уведомя, че не бяха предвидени при първоначалния разговор, вашият хонорар се удвоява, за да се компенсират... хм... раните ви и стреса, на който сте били подложена. Повече контакти не се предвиждат.

Нел успя да скрие искреното си облекчение, само кимна хладно:

— Радвам се да го чуя.

Той се отдръпна към вратата.

— Надявам се, че няма да имате затруднения да се завърнете сама у дома си.

Нел грабна палтото си и тръгна към изхода. Едва в таксито започна да трепери. В къщата я посрещнаха двете изгладнели котки. Тя ги грабна в ръцете си, зарови лице в меката им козина и се успокои чак когато долови нежните им тръпки, придружени с блажено мъркане.

— Поне вие никога не ме упреквате — прошепна им тя и се просълзи. — Защото само вие ме обичате такава, каквата съм. А онзи принц снощи ме гледаше, сякаш съм хлебарка, изпълзяла от канала, макар че досега по-перверзно същество не бях срещала. Кое му дава право да ме презира? Аз поне не си въображавам, че съм кой знае каква личност. А той има ли въобще професия?

Потопи се в горещата вана, заобиколена от мехурчета и успокояващия аромат на любимия си сапун. Никога не се бе завръщала

така унижена, омърсена и пребита от досегашните си визити. Презираше и себе си, и неврастеничния си клиент. Още усещаше върху кожата си болезнено втренчения поглед на воднистите му очи, странно изцъклени.

„Е — каза си тя, след като източи водата от ваната, — с това приключва този начален период в практиката ми. Защото сега най-важното е да не се отчайвам. Най-лошото е опасността да плъзнат някакви зловередни слухове. А с какво аз съм по-лоша от него? Защо винаги споменават името му в почетните списъци и във всеки светски репортаж? Нима с това става по-достоеен от такива като мен? Да, всеки се стреми да се добере до най-високото ниво, за да се смята за недосегаем. За него аз си оставам нещо като парцала, с който забърсват пода на кухнята. Не бих могла да го изтърпя, ако бях негова камериерка. Кое му дава правото да ме гледа извисоко — ето, това не мога да го проумея! Както и онзи гаден посредник... от къде на къде ще се държи с мен като с неодушевен предмет! Та какво толкова е той, в края на краищата? Нищо, освен един жалък сводник! Но само защото господарят му, онова извратено влечуго, принадлежи към каймака на висшето общество, на него всичко му е позволено, а мен... с мен могат да се отнасят като към измет!“

Отпусна се в леглото, а котките се сгушиха върху краката ѝ, по-приятни от грейка, и гневът ѝ постепенно затихна. Едва сега можеше да обмисли по-разумно досадната ситуация, в която се бе озовала. Имаше само един изход: час по-скоро да се обади на Филип, да му обясни всичко, без недомлъвки, без никому ненужния свян, да го изслуша смирено, да измоли прошката му и да разчита на добронамереността му. Той, разбира се, няма да пропусне да я уязви, но ще се наложи да преглътне сарказма му, защото се касае за бъдещето ѝ. За съжаление, все още не се бе научила да познава хората — за това се изискваше време и опит, много опит. Следователно мъчителната среща с Филип Фолкнър бе неизбежното, но полезно зло, така както всяко лекарство е всъщност отрова, но в умерена доза.

Дори и да бе изненадан, Филип с нищо не го показва, нито пък подскочи от ентусиазъм. Само подметна с типичната си леко иронична интонация:

— На какво дължа удоволствието?

Беше съчинила внушително обяснение, с което се надяваше да го предразположи, но мигновено разбра по сърдечния тон, с който той откликна на обаждането ѝ, че е излишно да го убеждава. Затова започна без всякакво предисловие:

— Попаднах в необикновена, доста деликатна ситуация, и то изцяло по моя вина. Но не бих искала да го коментираме по телефона. Би ли наминал към мен?

Опитният Филип веднага долови необичайно напрегнатите нотки в гласа ѝ.

— Очаквай ме след двадесет минути.

Когато пристигна, Нел му разказа всичко — от игла до конец, без да пести подробностите, без да отрича, че е постъпила като наивна хлапачка.

— Първо трябваше да се консултирам с теб — мрачно заяви тя, след като стигна до края на историята. — Сега съжалявам безкрайно, но не мога да върна времето назад. Явно Лиз се оказа права — за някои по-деликатни въпроси имам нужда от съвети и защита, от някой, който да е по-опитен, по-мъдър от мен. Бих искала ти да си този някой... ако, разбира се, преди това ми простиш, че те бях пренебрегнала.

— Само ако не гледаш на мен като на някое добродушно, старо татенце, при когото можеш да изприпкваш винаги, когато надrobiш поредната попара.

Притеснена, но надяваща се на помощта му, Нел се закиска смутено. Никога досега не бе изпитвала такова облекчение. Прииска ѝ се да се метне на врата му и да го задуши в прегръдките си.

— Поне едно ми стана ясно дотук — загазила си, и то здравата — лаконично обобщи Филип. — Но в цялата тази бъркотия има нещо неясно... Защо не ми разкажеш всичко отначало, стъпка по стъпка, за да се опитам да измисля откъде да се захвана?

Тя изпълни молбата му, а той въздъхна замислено, преди да се заеме с анализа на крайно деликатната ситуация.

— Първата ти грешка е била в това, което един от партньорите ми отвъд океана нарича „игра на сляпа баба“. Не се страхувай от височайшия си партньор. Според мен отново ще го тикнат в така наречената клиника за възстановяване, което всъщност си е затвор, но от най-висш ранг, предназначен само за членове на най-знатните фамилии на Острова.

— Най-много ме безпокои дали притежава достатъчно власт, за да ме ликвидира като куртизанка.

— Надали, и то тъкмо сега, след тази криза, пък и влиянието му в неговите среди никога не е било чак толкова значително, защото е получил наследството си по женска линия. Разкажи ми по-подробно как те откриха, как се добраха до теб? — Тя веднага му разказа подробностите около началната фаза на договарянето за злополучния сеанс и Филип кимна разбиращо: — Да, на тяхно разположение винаги са били най-опитните посреднически фирми. Не е зле да ми опишеш как изглежда онзи, когото наричаш посредник. — Нел изпълни и тази молба на Филип. — Нещо ми напомня това описание, в момента не мога да се досетя за кого, но ще се поразровя в паметта си. За всеки случай ще прелистя и старите си бележници, изписани с десетки телефонни номера.

Филип се усмихна леко, но усмивката не вещаеше нищо добро за неизвестния противник.

— Ако подозренията ми се оправдаят, всички загадки ще си намерят твърде логично обяснение. Защото си мисля за един тип, стар познат, който винаги обичаше да се рови в калта и печелеше внушителни суми от изнудвания на знатни особи. Но едно не мога да си обясня — откъде е научил за теб? Обикновено се наемат проститутки с опит в деликатните садомазохистични сеанси, а ти не си от тях.

— Казаха ми, че той обожавал сцени с бавачки, обичал да го понатупат с четката за коса, но да не се прекалявало. Цялата работа била детинска игра — буквално това ми заявиха по телефона.

— Те? Нима не е бил само един посредник?

— О, намеси се още един, по-млад, много представителен, много... хлъзгав, бих казала. Обясни ми, че се касаело за инцидентна заявка, но държали да работят с изтъкната професионалистка. Изрично настояваха да им гарантирам пълна дискретност. Никога дотогава не бях водила толкова сложни и продължителни преговори, и то за един-единствен сеанс.

— Естествено. — Филип замислено присви устни, както винаги, когато изпадаше в размисъл. — Остави ме да се съсредоточа. Има нещо гнило в цялата тази загадка. Трябва да направя няколко дребни

справки. — Но като видя как се напрегна лицето ѝ, веднага побърза да я успокои: — Можеш да разчиташ на моята тактичност.

— Всъщност... май нямам друг изход.

— Но поне си извече поука, нали? — укоризнено я изглежда Филип.

— Повече няма да повторя тази грешка — кимна тя.

След една седмица Филип отново я посети.

— Твоят въпрос се уреди — обяви той още от прага.

Нел го изглежда втренчено.

— Спомняш ли си, че след погребението на Лиз те запознах с една особа, за която ти обясних, че има много опит със садомазохистични сеанси?

— Беше някаква... о, не си спомням името ѝ, но я наричаха съкратено Д.Д. Нали нея имаш предвид? Май се беше уредила да се ожени за доста богат чужденец.

— И оттогава е преустановила всякакви контакти с предишната си клиента. Но въпреки това не изгубила интереса си към перверзните забавления и вложила доста пари в някаква агенция със съмнителен предмет на дейност. Според злите езици дори държала контролния пакет от акциите. А като оставим настрана официално обявената сфера на дейност, истинското предназначение на тази агенция била да набира проститутки за любителите на по-тръпнещи садомазохистични усещания. Два пъти в годината прелитала от Австралия до Лондон, за да следи как се оползотворяват доходните ѝ инвестиции. Джентълменът, който те е наел, от няколко години сътрудниichel на хонорар именно на тази агенция. Те са те препоръчали на камериерите на твоя височайши клиент.

— Но... аз нямам нищо общо с нито една агенция... И нали уж ме е препоръчал един от най-старите клиенти на Лиз?

— Това няма никакво значение. Той захапал въдицата, а след него и ти. Очевидно от известно време насам височайшият ти клиент все по-трудно постигал сексуално удовлетворение.

— В това няма нищо странно, след като злоупотребява с наркотиците...

— Да, знам как влияе дрогата върху нормалния полов живот. Именно такъв е бил и неговият проблем.

— Тогава защо не са му прибрали наркотиците?

— Че кой би имал интерес от подобна намеса?

Нел го изглежда смаяно.

— Да, точно това е, за което си мислиш в момента. Той никому не е бил нужен и евентуална свръхдоза само би изтръгнала въздишка на облекчение от доста хора сред обкръжението му. От доста месеци го държат в изолация, но понякога го домъкват в столицата, за да го покажат в обществото... нали знаеш, че благородството задължава и така нататък. В замяна са му позволявали да си разиграва по някоя и друга сценка с грижливо подбрани партньорки.

— Но... — Нел озадачено вдигна рамене — защо тъкмо мен са избрали?

— А защо не? Нали си протеже на Лиз.

— Но Лиз е мъртва!

— Обаче ти не си.

— О, Филип, стига...

— Само защото ти не изпитваш злоба към останалите си колежки, това още не означава, че другите са като теб. Онази особа мразела Лиз, дори бих допълнил, че в случая омраза е доста блед термин. Ненавиждала я. Умирала е от завист, защото Лиз я е превъзхождала стократно, във всяко отношение. А ти наследи славата на Лиз и тя го е усетила. Вече нищо не е можела да стори на бедната Лиз, но ти си била подръка и при това доста неопитна и наивна. Нещо като дистанционно отмъщение, но сигурно е останала доволна от себе си. Сега може да си позволи да се оттегли за по-продължителен период от време. Сега схвана ли защо ти обяснявах още преди няколко месеца колко е важно да се изучава предварително всеки клиент?

Нел бавно кимна и унило промълви:

— Никога не съм очаквала, че някой може да е способен на такава подлост. Как да го кажа... умът ми не го побира!

— А помниш ли, че тъкмо това бе заглавието на една от любимите песни на Лиз?

Тя се усмихна печално.

— Да. — Облегна се на стола и надигна чашата си. — Излиза, че онази особа веднага ме е преценила, още от първия миг...

— Да, търсела, е и е намерила жертвеното агне. — След това Филип й спомена, че след инцидента нищо не се е чуло в светските кръгове за нейния злополучен клиент от височайше потекло. Или

Филип не пожела да разкрие пред нея всичките си карти. Тя си спомни, че Филип винаги избягваше да отговаря на въпроси, които можеха да насочат следите към мрежата му от информатори. Всъщност той отдавна очакваше такъв благоприятен случай, за да наложи влиянието си над нея, останала сама, без покровител, след смъртта на Елизабет Уоринг. Наложил му се да обуздае нетърпението си, но нали, както се казва, по-добре по-късно, отколкото никога... Нел се замисли върху това обяснение на събитията и в душата ѝ пролази хлад. Нима бе решил да я остави да трепери за бъдещето си и при най-незначителната опасност да търси закрилата му? А всъщност тя не подозираше с колко още заплахи можеше да се сблъска, ако продължава да упорства със солови акции сред елита на британското общество. Погледна я изпитателно и се запита има ли смисъл да ѝ обяснява, че повечето от писмените договори не струваха дори хартията, изхабена за тях. Филип разумно прецени, че е още рано да я въвежда и в други тънкости на занаята. Отдавна бяха отминали дните, когато детективите на Скотланд Ярд бяха страшилището за всички любители на потайните пороци. Днес тяхната роля беше поета от жълтите вестници, главно от таблоидите, специализирани в скандални хроники, любимо четиво на милиони целомъдрени и неопетнени обитатели на предградията. Но Филип реши да ѝ спести това обяснение. Нали вече бе усвоила най-важния урок в нейната деликатна професия?

— А какво ще ми кажеш за наркотиците? — тревожно попита Нел. Това бе друга опасност, която обаче можеше да ѝ донесе не по-малко неприятности от първата.

— В това не си замесена и по тази линия нищо не те застрашава. Стори ѝ се, че камък падна от плещите ѝ.

— Благодаря — промълви тя, изпълнена с признателност. — В бъдеще ще се съветвам с теб за всички нови клиенти, без изключение. Ще останеш ли да вечеряме заедно? Имам сочни агнешки котлети...

Това бе първата ѝ по-сериозна грешка, дължаща се на прекалената ѝ самоувереност, както и на липсата на опит. Това в никакъв случай не биваше да се повтаря, затова си припомни горчивия урок на Джени: „Отсега нататък на никого да не вярваш!“.

Връщаше се от последната си визита при един престарял клиент, който напоследък се оплакваше от усилващите се пристъпи на артритата си и дори не можеше да държи четката — защото любимото му занимание беше да я рисува по натура. Раздялата им беше тъжна, Нел машинално слезе от вагона на гара Падингтън и се огледа за такси. Докато се взираше сред пъплещите коли, тя не забеляза момичето зад нея, което се бореше с някакъв едър, татуиран тип, докато не проехтя отчаяният вик на момичето:

— Помощ! Помогнете ми, моля ви... помощ!

Нел рязко се обърна и с ужас видя, че минувачите страхливо се заозъртаха и бързаха да се отдалечат от неприятната сцена. Мъжът беше много висок, широкоплещест, с глава като гюле. От лявото му ухо се клатушкаха три позлатени обици.

Веднага проумя за какво е схватката. Достатъчно ѝ бе да зърне тънката ѝ китка, сграбчена в огромния му юмрук, страхът, изписан по детското ѝ лице, паниката в изтънялото ѝ гласче. Сякаш виждаше себе си само преди две години, в лапите на Мики Шонъси. Стори ѝ се, че чува собствения си глас: „Недей, Мики, моля те... не ме удряй повече...“. А в следващия миг я връхлетя ужасяващият спомен от детството ѝ: „Не, татко, не ме смъквай долу, моля те, татко... не ме мъкни в мазето! Там гъмжи от плъхове! Моля те... моля те...“. Никой не откликна на молбите ѝ. Беше си заслужила наказанието. И така през всеки две седмици.

Въобще не осъзнаваше какво върши. Яростта замъгли очите ѝ. Неочаквано за самата себе си, тя се озова сред борещите се и изкрещя с нетърпящ възражение глас:

— Пусни веднага момичето или ще повикам полиция!

Но той дори не я удостои с поглед:

— Я се чупи оттук!

— Не аз, а ти ще изчезнеш, ако не искаш да си изпатиш жестоко!

Този път той извъртя глава, измери я с поглед и се захили презрително.

Нел стисна зъби. Момичето я погледна с надежда, без да спира опитите си да изтръгне китката си от лапата му. Надали имаше повече от петнадесет години, телцето ѝ още не се бе разделило с детските очертания, гърдите ѝ едва бяха напъпили. Между ръбовете на ботушите и края на късата ѝ пола имаше разстояние от тринадесет

сантиметра и ясно се виждаше, че мършавите ѝ бедра не можеха да изпълнят кожените ботуши. Около левия ѝ глезен се поклащаше позлатена верижка. Навярно никога не се бе хранила обилно, машинално си помисли Нел.

— Повече няма да се разправям с теб — дрезгаво изхриптя Нел, побесняла от ярост, измъкна от чантата си защитния спрей, който бе купила в Ню Йорк, и го напръска обилно. Той изрева, ослепен и замаян, но пусна ръката на момичето и започна да търка очи с двете си ръце.

Нел сграбчи ръката на момичето.

— Да бягаме! — заповяда му тя. — Хайде... да се махаме оттук... ето такси... онова до колоната с афишите... хайде, по-живо! — Напъха я в таксито, даде адреса в Западен Кенсингтън и се обърна, за да погледне към тротоара през задното стъкло. Мъжът се беше превил надве, още в шок, но никой не му обръщаше внимание. Около него се образува широко празно пространство, сякаш беше екраниран от невидимо, но мощно силово поле. Нел се успокои — когато пристигнат полицаите, те ще бъдат далеч оттук. Но в момента не се виждаше нито един от блюстителите на реда. Всъщност това бе за добро, защото употребата на тези опасни спрейове все още беше забранена в Англия. Тя не бе очаквала, че ще ѝ се наложи да използва флакона със спрей извън САЩ, още повече посред бял ден, в пет часа, събота следобед. Момичето хлипаше съзливо, затова Нел му подаде кърпичката си.

— Всичко е наред — утешително рече тя, — вече сме в безопасност. Той няма да те намери.

Между хлипанията момичето едва успя да изрече няколко фрази, пълни с оплаквания за заплахите му да я убие, ако се добере до нея, както и оправдания, че не била виновна, загдето бизнесът замрял. Събота следобед винаги е бил лош ден за нейната професия, защото повечето мъже излизали със семействата си и всички сутеньори признавали този факт, само нейният грубиян не можел да се примири със спада на печалбите. Колко пъти се опитвала да му го обясни, но той не разбирал от дума и тя вече се видяла в чудо, дори не смеела да се връща при него.

— Да се надяваме, че повече никога няма да ти се наложи — загрижено реагира Нел. — Между впрочем, на колко години си?

— На осемнадесет... — Сините ѝ очи се опитаха да устоят на изпитателния поглед на Нел, но не издържаха и се сведоха надолу. — На петнадесет — глухо призна тя.

— А на колко беше, когато започна? Сигурно си избягала от дома си, нали?

— Откъде знаете? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Усещам акцента ти, някъде от околностите на Ливърпул. Много момичета от Севера бягат от домовете си и се включват в играта, млади и зелени.

— Не съм избягала от дома си — отчаяно изхлипа момичето. — Още когато бях на осем, ме пратиха в дом за изоставени деца. И оттогава никой не се е грижил за мен. А от онова сиропиталище всички бягаха кой както може. — Тя избърса сълзите от очите си и погледна през прозореца на таксито. — Къде отиваме?

— В моята къща. Ще дойдеш с мен.

Момичето се сепна и уплашено се дръпна.

— Не се бой, нищо лошо няма да ти се случи — успокои я Нел. — Искам само да ти помогна. Можеш да останеш при мен за тази нощ, ако няма къде другаде да преспиш, а утре ще потърсим едни хора, които могат да ти бъдат от полза, ако искаш да се отървеш от онзи отвратителен сутеньор.

Нареди на шофьора на таксито да спре до Ланкастър Гейт, плати му и за да прикрие следите си, взе второ такси, което ги отведе в дома ѝ.

Най-важното бе да прибере изплашеното момиче в дома си, да го накара да се изкъпе, да го нахрани, а на следващия ден щеше да го заведе в някоя от многобройните благотворителни организации. Спомни си, че Лиз бе давала умерени, но редовни вноски в касата на една от тези организации. Нали именно Лиз я бе измъкнала от тинята. Сега бе неин ред да спаси това бедно създание. „Тя е само петнадесетгодишна! — каза си Нел. — А аз страдах, защото започнах на седемнадесет и си въобразявах, че няма по-нещастна от мен... Мили боже, та тя е на възрастта на Маргарет! — От спомена за сестра си Нел изтръпна. — Е, Маргарет, щом нищо не мога да сторя за теб, нека ощастливя поне това несретно създание. По-добре е да има някаква реална полза от парите ми, вместо да се вайкам защо се стигна дотук, какво би станало, ако...“ Сърцето ѝ се разкъсваше от мъка по

изгубената ѝ сестра, особено когато си спомняше обещанието, което бе дала на майка си.

— Но къде отиваме? — проплака непознатото момиче и се огледа подозрително.

— Вече ти казах. Ще те заведа у дома.

— Но аз не ви познавам... какво искате от мен?

Нел се засмя, когато тя изплашено вкопчи ръката си в нейната.

— Първо ще се изкъпеш, после ще седнем на масата. А след като се наспим, утре рано ще ти потърсим нови покровители.

— Не желая отново да попадна в някое сиропиталище!

— Но аз не мога да се грижа за теб. Не съм от социалните служби.

— Тогава какво, по дяволите, искаш от мен?

— Нали ти обясних, че искам да те спася от онзи гаден тип и от такива като него.

От тези думи на Нел непознатото момиче се озадачи още повече. Очевидно за пръв ѝ се случваше някой да ѝ се притече на помощ. „Но не бях ли и аз изпълнена с подозрения, когато Елизабет ми предложи закрилата си? — припомни си Нел. — Непрекъснато си мислех в каква клопка ще попадна...“

Момичето не отрони нито дума по пътя до дома на Нел. Напрегнатият израз на лицето ѝ ясно издаваше желанието ѝ да избяга при първия удобен случай. Най-после пристигнаха. Нел веднага я завлече в банята и хвърли мръсните ѝ дрехи в пералнята. Даде на Ким — това име ѝ съобщи момичето, но не склони да сподели нещо повече за себе си — една от дебелиите си хавлии, след което се погрижи за менюто: бекон, яйца, пържени картофи, две кани чай с много захар. Изгладнялото момиче на бърза ръка изпразни чинията си.

— Защо си толкова слаба, щом не можеш да се оплачеш от липса на апетит? — изненадано я попита Нел.

— И аз не мога да си го обясня. Никога не съм била дебела, макар че изяждам всичко, което ми се сервира. Но майчето не си падаше много по готвенето, затуй може би съм толкоз кльощава. — Тя отмести празната чиния. — Да ти се намира някой фас?

— Не пуша.

— А къде са ми дрехите? Имах един пакет в джоба...

— В пералнята. А цигарите ти ги оставих ето там, на онзи шкаф.

— О, ти си изпрала дрехите ми? Че защо? Не бяха мръсни!

— Предполагам, че се дължи на педантичните ми навици — излъга Нел. — Изпирам всичките си дрехи при всяко къпане. — Не ѝ обясни, че дрехите ѝ бяха доста измърсени, особено бельото ѝ.

Момичето запали цигара, смукна дълбоко с маниер на опитен пушач и самодоволно издуха кълбо дим.

— Е, сега е по-добре.

— Искам само да те попитам откога се включи в голямата игра? — заинтересува се Нел.

— Нали вече ти казах. Избягах и туйто. И кат нямаше как инак да си изкарвам хлебеца...

Нел я изгледа изпитателно и малката уличница се смути, проумяла, че това оскъдно обяснение не е достатъчно.

— Ами... имам си една приятелка, а тя вече беше печена в този занаят, така че ме убеди да тръгна с нея. Тя ме запозна с онзи тип, който после го прибраха на топло заради прекалената му лакомия да се добере до по-евтина дрога. И докато той си кротува в килията, тя ме пое от него. Но онзи се заклани, че щом се измъкне от пандиза, аз пак съм щяла да стана едно от неговите момичета... а не му остава да лежи дълго, щели да го изритат по-рано, отколкото очаквах, така че отново ще настъпят тежки дни.

— Коя е тази твоя „приятелка“?

— Че теб какво ти влиза в работата?

— Познавам един полицаи, който тъкмо с това се занимава — с проститутки и сводници.

Нел бе чувала поне десетина пъти тази история. Познаваше момичета, които, макар да бяха пребити до кръв от своите сутеньори, отказваха да сътрудничат на полицаите, защото никой не можеше да ги разубеди, че след поредния пердах „техният човек“ няма да се разкае и да смекчи тона си. И до ден-дневен Нел не можеше да проумее защо повечето от проститутките не смееха да се опълчат срещу наглите и безсърдечни сводници, защо предпочитаха да бъдат бити, но да не излязат от играта. Може причината да се криеше в нерадостното детство на всяка от тях. Нел си спомни мрачните периоди, в които изпадеше баща ѝ — не ѝ говореше по цели седмици, дори избягваше да я удостои с поглед.

— Защо остана при него, щом той те бие едва ли не през ден? — попита тя.

— Защото без него е още по-зле. Никой няма да те остави сама да се оправяш с клиентелата. Няколко от нашите момичета се опитаха, но щом Еди узна, настъпи такава сцена, че не е за разправяне.

— А днес следобед защо се беше нахвърлил върху теб?

— Ами... рече ми, че съм го измамил... че съм изкарала повече, отколкото съм му снесла. — Ким се ухили самодоволно. — Не че не е вярно, но нали чактисваш... — Момичето се изкикоти многозначително.

— А откога си на улицата? — попита Нел, разочарована, че вместо да открие момиче, което да прилича на нея, бе попаднала на една от онези, които по нищо не се различаваха от Джени.

— Откакто навърших тринадесет.

— Ако искаш да се разделиш със занаята, мога да ти помогна.

— К'во! Да не си мръднала? Мразя ученето и кракът ми никога няма да стъпи в училище. Едва сричам рекламите по улиците, а първата работа, която ще ми нахлузят на шията, е да ме върнат пак в сиропиталището. — Ким решително тръсна глава. — В никакъв случай! Там повече няма да се върна, ако ще да ме опекаш на шиш! Никой, който е бил там, не иска и да чуе за връщане.

„Аз също не бих се върнала“ — помисли си Нел и си припомни колко бе мразила общежитието.

— Е, тази нощ ще преспиш тук, а утре ще решим кое ще е най-доброто решение за теб.

— А теб какво те кара да си толкоз загрижена за мен?

Нел усети любопитството, стаено в погледа на момичето. Да, Ким решително приличаше на Джени. Няма да е зле да заключи вратата на спалнята си.

— Стига ми да знам, че съм извършила едно добро дело.

— Добро дело ли? — възкликна Ким. — Никога не съм чувала такава глупост!

И го доказа, като се измъкна от къщата рано на следващата сутрин, преди Нел да се е събудила, скрила в джоба си часовника, който стоеше на лавицата до камината, както и сребърната табакера, останала от Лиз, плюс сребърната купичка, в която Нел оставяше резервните ключове.

Освен това бе имала нахалството да си свари кана чай и да си препече филийки на тостера. Излишно е да се споменава, че никъде не се виждаше прощална бележка, преливаща от извинения.

— Дотук с добрите дела за днес — рече Нел на котките си, докато миеше мръсните чинии, захвърлени от Ким в умивалника. — Филип неведнъж ми е повтарял, че не ме бива в преценките за хората. Далеч не всяка проститутка ще постъпи като мен — да се залови за първата сламка, за да се махне от улицата. Нали познавах момичета, които бяха готови на всичко, за да се отърват от наглите си сутеньори, но само след месец се връщаха обратно. Крайно време е да си призная, че има момичета, които наистина харесват този начин на живот. Пък и какво всъщност ме прави по-добра и по-благородна от онази малка нещастница? Нищо чудно да ме е взела за смахната. А аз само се опитах да ѝ помогна... Но тя очевидно не се е нуждаела от помощта ми. Имала е нужда само от часовника и от сребърните ми съдове. Ще ги продаде на бърза ръка и с парите ще се завтече при своя сутеньор, макар да се страхува до смърт от него.

Нел яростно затърка купата, от която Ким бе пила чай. Цялата бе оплескана с червило. Внезапен пристъп на гняв срещу собствената ѝ наивност я накара да запрати купата в стената, за да я разбие на парчета. Не се сърдеше толкова на Ким, колкото на себе си. Отново се бе оставила да я измамат!

Стори ѝ се, че чува леденостудения глас на баща си:

— Елеонор, ти просто не си в състояние да живееш сама.

— Така, като теб ли? — сърдито му се бе троснала тя. — Ти, с твоите цупения по цели седмици, с вечното ти неодобрение към всичко, което правя. Вечно ти си единствено правият! Дори не ми позволяваше да си поканя някоя приятелка на чаша чай. А когато най-после склони, ти така я изплаши, че тя разказа на целия град и вече никой няма да прекрачи прага ни. Зад намусеното мълчание винаги се спотайва неодобрение към всичко около теб. Чудно ли е, че аз търся отчаяно нечия подкрепа, след като не я намирам у теб?

— Каква полза от тези спомени — уморено въздъхна тя, избърса си ръцете и огледа спретнатата си кухня. — Явно е, че и този път сбърках. Но онази петнадесетгодишна хлапачка е много по-издръжлива от мен и въобще не се е нуждаела от помощта ми. Най-

добре ще е още днес да сменя бравата на външната врата, преди да е довтасала заедно със сутенъора си.

Намаза ръцете си с крем и заговори на любимите си котки:

— Май Филип се оказа прав. Не умея да преценявам хората. Може би, защото непрекъснато си въобразявам, че те изпитват същите добри чувства като мен. Както и да е, това ще си остане последният опит да се намесвам в чужди работи. Отсега нататък ще се грижа само за себе си.

[\[1\]](#) Нани (Nanny) е типично английско обръщение към бавачка.
— Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

1990 Г.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато заглъхна последният звън, Нел натисна бутона и от електронния автомат се разнесе прогнозата за времето. Тя се прозя, изпъна се, усети, че котките не са притиснали краката ѝ с тежестта си, защото тихомълком, по котешки, са я оставили сама и са слезли на долния етаж, за да посетят градината и да заровят в пясъка това, за което кучетата никога не биха се досетили. А сега, след като са чули звъна на будилника, те се втурнаха нагоре по стълбата, за да я поздравят за добро утро — Нел вече чуваше звънчетата, вързани за герданчетата им. Разбира се, щяха да ѝ напомнят, че с нетърпение очакват закуската си. Бяха отлично обучени, придобили съвършени маниери. Когато се връщаха от градината, винаги отъркваха лапичките си и се изтягаха под най-долното стъпало в очакване звъна на будилника.

— Добро утро, любимци мои — поздрави ги тя, без да забрави да ги погали под гушите и зад ушите. — Нека да видим какво ни очаква днес. — Наметна пенъоара си и пхна краката си в пантофките. Когато слезе в кухнята, двете котки вече нетърпеливо размахваха опашки в очакване на своите купички — Нел никога не бъркаше коя котка в коя купа ще яде — но този път първо включи чайника, преди да извади бърбечетата, нарязани на кубчета още от вечерта. После накисна купичките, останали от нощта. Но щом разтвори завесите, видя, че навън вали, и то силно.

— О, по дяволите! Как ще пътувам в такова противно време? — Пригответи си кана с чай и се върна на горния етаж, за да вземе душ и се преоблече. В осем и четвърт пак слезе долу в кухнята, облечена в пола от туид и тъмнокафяв вълнен пуловер. Косата ѝ бе отметната назад и свита на кок. Изглеждаше състарена поне с десет години от сегашните си тридесет и една, особено благодарение на скромните си чорапи и овехтелите си обувки. Отрязва си две филии хляб, намаза ги с масло и мармалад. Докато закусваше, прегледа „Дейли Телеграф“ — това ѝ бе станало навик през последните години.

Преди десет години, пет месеца след смъртта на Лиз, Нел смени жилището си — продаде къщата на Лиз и си взе по-малка в тихия квартал зад Уигмор стрийт. Агентът по недвижими имоти успя да я убеди, че си заслужава да я купи, ако иска тишина и спокойствие — от едната страна съседка ѝ бе известна манекенка, която рядко се задържаше в дома си, а от другата — киноактьор, който също често отсъстваше, ангажиран по снимачните площадки. Задната ограда на малкия двор опираше до задната стена на къщите от другата уличка. Новото ѝ гнездо доста напомняше на къщата на Лиз, с изключение на това, че тук имаше само една спалня, но пък в замяна сега тя разполагаше с просторно и сухо мазе. Именно в него Филип, след като плати да изработят лавици по две от стените, оставяше виното си, защото нямаше подходящо помещение в апартамента си.

След две години манекенката напусна съседното жилище и в него се нанесе някакъв фотограф, който още повече отсъстваше, а актьорът замина на продължителни снимки в чужбина. Отсреща имаше само пет къщи, защото до ъгъла се простираше някакъв склад. Понякога пристигаха камиони, за да ги товарят с кашони. Това тихо обкръжение се оказа чудесно за Нел, защото нямаше опасност някой да надзърта през прозорците ѝ и да отбелязва кога излиза и кога се прибира от среднощните си визити, а през деня с нея всички съседни се отнасяха като към самотна дама (всъщност възпитано наименование за неомъжена жена), която предпочита усамотението и работи на час като медицинска секретарка. Припомни си обявата, която бе зърнала на витрината на една агенция на Уигмор стрийт за набиране на работна ръка: „Търси се медицинска секретарка за почасова работа, вторник, сряда и четвъртък, от 9.30 до 5 следобед, желателно е да притежава опит в поддържането на медицинска документация. Заплащане според стажа“.

От доста време оглеждаше свободните къщи в няколко лондонски квартала, когато попадна на тази къща: непретенциозна, но удобна — намираше се недалеч от центъра и това веднага я привлече, защото не обичаше дългите пътувания. От хонорарите си като елитна куртизанка печелеше много, но доста пари пръскаше по таксите и ако живееше по-далеч от Хампстед, примерно, щеше да ѝ струва цяло състояние. Но никога не се реши да наеме кола изцяло за своя сметка. Скромната къща, сгушена между съседните, я привлече с това, че за

разлика от къщата на Лиз, тази имаше гараж. Нел беше пристигнала на оглед заедно с агента по недвижими имоти, когато пред погледа ѝ попадна обявата. Припомни си как пръстът на съдбата се бе намесил, като я запозна с Лиз, и веднага си каза, че и този път невидима ръка насочва пътя ѝ. И без колебание подписа договора за покупка.

Отдавна се замисляше да си потърси почасова работа — просто да има да се занимава с нещо през деня. Лиз винаги я бе съветвала да спи колкото може повече, но тя бе по-възрастна от нея. Рядко ѝ се случваше да се върне много късно от някоя визита, защото само по изключение поемаше ангажименти за цялата нощ. Нел ставаше най-вече към девет и след като разтреби къщата си, нищо не ѝ оставаше, освен да напазарува, да отиде следобед на кино или да се пошляе из музеите или по улиците. Три дни седмично — това я устройваше чудесно. Работата ѝ беше позната, понеже баща ѝ навремето често я караше да му помага при попълването на картоните. Още от първата си среща с лекаря тя разбра, че няма да има проблеми с назначаването ѝ. Той практикуваше частно, клиентелата му бе от по-заможните бизнесмени, които можеха да си позволят да излязат на пикник още от петък на обед и да се завърнат в столицата чак в понеделник вечерта, за да избягват досадните задръствания по магистралите през уикенда. Това му позволяваше да ги преглежда само от вторник до четвъртък и не му беше необходима сестра за останалите дни от седмицата. Нел се представи като Елеонор Джордан и заяви, че наскоро е пристигнала в Лондон, за да си намери работа. За да изглежда по-възрастна, подбра дрехи, които да създават впечатление, че е застаряваща мома, наближаваща четиридесетте — не забрави дори кръглите старомодни очила със стъкла без диоптри, които понякога използваше в сеансите си. Развали изисканата си фризура, върза косата си на кок и заговори с уверен маниер, който бе възприела от баща си — според версията ѝ той бе починал преди десет месеца и тя изпаднала в безизходица. И успя да убеди бъдещия си работодател.

Лекарят, петдесет и две годишен, изискан и добре облечен, я огледа от главата до петите и прие предложението ѝ — тя бе точно това, от което се нуждаеше: спретната, скромна, вероятно работлива и съвестна, а най-важното — не се оказа прекалено млада и главозамайваща красавица. Вярно, имаше приятна фигура, но дрехите ѝ не подчертаваха никакви по-особени прелести. В никакъв случай

няма да възбужда или дразни клиентите му — повечето от тях жени, и то на такава възраст, че всяка млада секретарка допълнително им напомняше за необходимостта да потърсят услугите на лекаря — той бе специалист по пластична хирургия. Предишната му помощничка беше привлекателна двадесет и шест годишна блондинка и всички пациентки бяха убедени, че лекарят не е безразличен към нея. Новата секретарка, далеч по-скромна и непретенциозна на външен вид, щеше да облекчи обстановката в кабинета му след напрежението, създадено от предишната секретарка. Но за всеки случай той я назначи само за един месец.

След изтичането на пробния срок Нел бе успяла да спечели доверието на лекаря и той веднага ѝ предложи договор за постоянна работа. За него тя си оставаше Елеонор, но той нито веднъж не я нарече мис. И двамата бяха доволни от решението, а клиентите се успокояваха, като наблюдаваха как Нел уверено се справяше и с най-заплетените ситуации. Тя нито веднъж не закъсня за работа и работеше, без да се впуска в излишни разговори. Две седмици след постъпването ѝ в документацията бе въведен безукорен ред, всички картони бяха попълнени до най-малките подробности, сметките — изпратени навреме, без нито един сгрешен адрес. Лекарят реши, че може напълно да ѝ се довери и разреши на счетоводителя си отдавна очаквания отпуск.

Но най-доброто в цялата история бе умението ѝ да не се натрапва. Лекарят забравяше за съществуването ѝ веднага след като Нел напуснеше кабинета в края на работния ден. Нямаше представа къде живее, знаеше само, че е самотна застаряваща мома, с две котки в жилището си. Нито пък го вълнуваше личният ѝ живот. Елеонор Джордан се появяваше в съзнанието му само когато я заварваше в чакалнята на луксозно обзаведения си кабинет, макар че в разговор с колеги често я наричаше „моето съкровище“, особено след като е изслушал поредните оплаквания от техните секретарки. Един от тях му подхвърли нехайно, че тя може да работи и в друг кабинет през свободните си дни, защото бе ангажирана само за три дни от седмицата, но лекарят само махна с ръка и заяви, че това въобще не го интересува. За него бе важно само едно — през тези три дни тя да се старае работата в неговия кабинет да върви като добре смазана машина. И тя се стараше, така че резултатите не закъсняха. За Коледа

той ѝ подари кутия шоколадови бонбони, от най-скъпите, а когато Нел поиска да излезе в полагаемия годишен отпуск, той не намери сили да я спре, макар никак да не му се искаше да се лишава от помощта ѝ. Въобще не запомни къде ще прекара тя ваканцията си, но разбра, че става дума за нещо между Ийстбърн или Торки или друг подобен курорт, отегчителен до смърт, но подходящ за самотни застаряващи госпожици. За жалост, нито веднъж не я бе погледнал под лупата, която използваше при прегледите си, защото тогава щеше да открие, че кожата ѝ съвсем не е като на стара мома, приближаваща или прехвърлила четиридесетте. За него тя се бе превърнала в част от мебелировката в кабинета му, а Нел желаше да постигне тъкмо този ефект, защото отлично знаеше какво значение има бляскавата външност и как се променят хората, когато тя се дегизира така, че да изглежда състарена и скучна до неузнаваемост. Нито веднъж не се появи в кабинета гримирана, нито пък с предизвикателна фризура. С течение на годините тя старателно имитираше процесите на естествено стареене — добавяше например по някой и друг бял косъм или очертаваше нови бръчки около очите и устните си. После, когато се прибираще у дома си след края на работния ден, измиваше косата и лицето си, за да се преобрази в ролята на Клео, напълно различна от превъплъщението си като Нел в дома си или като Елеонор Джордан в кабинета на пластичния хирург.

Клео винаги носеше блестяща коса, синкавочерна като гарваново крило, късо подстригана — по подобие на практичните прически на Лиз — която лесно се оправяше само с едно тръсване на главата. Един италиански перукер ѝ измайстори перука от истинска коса — взета от наскоро подстригала се монахиня. Великолепната перука ѝ струваше цяло състояние, но си струваше парите, защото никой не можеше да допусне, че Клео Мондейн е всъщност Елеонор Джордан. Освен това Нел си купи контактни лещи, с които промени цвета на очите си от сиви на наситенозелени — никой мъж не можеше да устои пред блестящо черната ѝ коса и пред приказно зелените ѝ очи.

Отначало се представяше като Клео само пред новите си клиенти, но постепенно те се превръщаха в стари, отдавна познати партньори и така се достигна до периода, когато никой вече не си спомняше името Нел Джордан. Популярността ѝ нарастваше, а заедно с нея набъбваше и основната ѝ сметка в една швейцарска банка, с

филиали в цял свят, включително и в Лондон, но със седалище в Цюрих.

Доходите ѝ бяха облагани с данъци, но тя винаги сама си попълваше данъчните декларации. Новата си къща изплащаше от специална сметка, която беше открила в една от многото лондонски банки — лихвите успешно погасяваха вноските по изплащането. Отдавна се беше разделила със спортния „Мерцедес“ като с ненужен лукс и вместо него си купи „Фолксваген Голф“. Но тази кола бе предназначена само за бляскавата Клео Мондейн, а не за скромната мис Джордан — която винаги ползваше услугите на обществения транспорт, а за да стигне до кабинета на лекаря, ѝ бяха нужни само десет минути пеша.

Спазвайки мъдрите съвети на Лиз, тя нито веднъж не посмя да раздуне списъка с клиентите си. По този начин можеше умело да балансира графика си. Освен това можеше да си позволи да вложи част от парите си в новооткрита галерия за изящни изкуства на Медисън авеню в Ню Йорк, понеже преди време се беше уговорила с един от задокеанските си клиенти заедно да измислят начин за приспадане на данъците. За съжаление, критиците се нахвърлиха върху първия художник, чиито творби бяха изложени в галерията — нарекоха ги „претенциозни боклуци, носещи трудно смилаеми послания, нахално претендиращи за изкуство от най-висш ранг, макар всъщност тези цапаници да не могат да платят дори разноските за платното и боите“.

— Той се оказа мошеник — въздъхна американският клиент на Клео, докато я отвеждаше с лимузината си на неудачната премиера на скандално приетия абстракционист в петък вечерта. Предишния ден тя бе долетяла от Лондон с конкорда. — Цялата проклета шумотевица ми напомня на приказката на Андерсен за новите дрехи на краля. Единственото ми утешение е, че всичко ще затихне още утре, защото в този преситен град всяко чудо е за три дни. Май трябваше да ти забраня да влагаш парите си в тази галерия, нали разбираш... след като вече бе обявено участието ти като спонсор, защото кой знае какви подозрения щяха да възникнат, ако внезапно се беше оттеглила, при това в последния момент. Понесоха се слухове, че зад теб се криел богат английски меценат, пожелал да остане анонимен, който решил да привлече най-добрите нюйоркски творци да излагат най-новите си творби първо в Лондон, а не в Манхатън. Затова и двамата сега трябва

да се въздържахме от каквито и да било изявления пред пресата. Само ще се потопим сред навалищата и ще се стараем да изглеждаме замислени за ролята на съвременното изкуство. Съгласна ли си с мен?

— Напълно.

— Добре. Най-важното е да изтърпим първия половин час след откриването на изложбата, а после ще поднесат шампанското и всичко ще бъде наред...

За щастие, тази вечер Клео бе облякла специално доставената за случая копринена рокля от Валентино, в цвят на слонова кост, която бе зърнала на една витрина при последната си визита в Милано. Предстоеше ѝ среща с клиент, чиито фантазии неизменно се разиграваха сред обстановка в същата тоналност — милионерът ѝ плащаше страхотен хонорар, за да изиграе ролята на плаха девственица, тръпнеща от мисълта за предстоящото ѝ обезчестяване и дефлориране. Но допълнена с най-скъпия ѝ наниз от перли — наследство от Лиз, плюс перлените обици, роклята ѝ оказа неоценима услуга и при тържественото откриване на галерията. На всичкото отгоре от нея се разнасяше божественото ухание на прелестния парфюм на Балмейн, напумял под наименованието „Слонова кост“.

— Личи си истинската класа! Днес си неописуемо обаятелна! — възторжено я посрещна клиентът ѝ, енергичен бизнесмен и волеви мъж, който сам бе изградил необятната си империя с цената на тридесетгодишни усилия. Съпругата му обаче остана ужасена от неочакваното увлечение на мъжа си по галериите за съвременно изкуство, съчетано с трескавото обновяване на гардероба му. Ревностна католичка, тя си живееше със старомодните представи за секса като смъртен грях, до който трябва да се прибегва само когато се налага продължение на рода, и досега упорито отказваше да повярва на слухове за изневерите му и за склонността му да се дегизира като травестит. „Какво да ги правиш, мъжете си остават мъже...“ — кисело свиваше тя рамене и оставаше нещата на самотек. Нали си оставаше неговата съпруга, нали го бе дарила с пет рожби, сега бе заслужила правото си на тихи и спокойни старини.

Галерията бе претърпкана с богати посетители, които като че ли до един бяха чели „Панаирът на суетата“ на Текери, защото нищо не ги занимаваше повече от размахването на луксозните покани, на които бяха изписани имената и титлите им — иначе как щяха да се

разпознават един друг? Защото жените до една бяха с рокли с презрамки и дълбоки деколтета, а мъжете — в скъпи костюми по поръчка. Само един мъж се отличаваше рязко от останалите. Още щом влезе в просторната зала в ослепително бели тонове — защото според художника „бялото спомагало картините да изпъкват, да засияват в пълната си красота“ — Клео остана удивена от блестящите му очи, черни като обсидиан, неповторимо топли, ласкави и загадъчно неспокойни.

Никога досега не се бе впускала в авантюри с нов партньор, когато се появяваше някъде, придружена от настоящия си клиент, защото той ѝ плащаше за този отрязък от времето и тя му принадлежеше до изтичането на срока, посочен в контракта. Но докато обхождаше загадъчните платна и се опитваше да вникне в смисъла им, тя усещаше впит в гърба си изгарящия взор на неговите блестящи, пронизващи очи. Държеше в ръка чаша, пълна с шампанско — никога не прекаляваше с пиенето по време на работа — и след като хвърли дискретен поглед към часовника на мъжа пред съседното платно, тихо пристъпи към клиента си. Той бе в центъра на група мъже и тя не посмя да го приближи, само отмина съвсем наблизко, така че да усети полъха на скъпия ѝ парфюм. Хвърли му, крадешком, мимолетен поглед, а той кимна едва забележимо по посока към изхода от залата. Тя излезе през вратата, без да размени нито една дума с някой от останалите посетители, макар че долови как и мъжете, и жените се извъръщаха след нея. Клиентът ѝ тихо спомена нещо от рода на: „Тя е от известна лондонска галерия... може би напролет ще организира голяма изложба...“, но с никого не я запозна, въпреки че именно това очакваше от него, а остави хората да тънат в догадки, както винаги, когато в кръга от стари познати изневиделица се появява ново лице.

Предишният ѝ клиент от Ню Йорк беше много по-дискретен и никога не се появяваше с нея на публични места, понеже съпругата му здраво стискаше вървите на семейната кесия и при най-слабия намек за връзката му с Клео той щеше да остане без пукната пара. Затова сега така я смути втренчения поглед на непознатия мъж. Дали не се бяха срещали някъде преди? Или е подочул нещичко за нея? Ако я е виждал с друг клиент, сигурно се досеща за професията ѝ. Умението ѝ да измъква нечувано щедри хонорари от мъжете се дължеше не само на вродените ѝ дарби, но и на дискретността ѝ — за една проститутка

няма нищо по-фатално от това да я разпознаят тъкмо в мига, когато тя за нищо на света не желае да се случи това, защото тогава няма да може да се отърве от нахални кандидати, при което често се стига до фатални последици. За това побърза да излезе от галерията и да дочака навън лимузината на клиента. Не след дълго той се появи от изхода и докато се качваха в колата, Нел дискретно се огледа през задното стъкло, но нямаше и помен от мъжа с пронизващия поглед или поне така ѝ се стори.

Пристигнаха в малка, но кокетна и най-важното усамотена къща в Гринидж Вилидж — убежището, където клиентът ѝ водеше любовниците си, където държеше специалните си костюми за задоволяване на необузданите си фантазии, където бе стоята с огледалата — сцената, на която се разиграваха тези фантазии.

Веднага се качиха на горния етаж, но докато тя грижливо сгъваше дрехите си, той бързо смъкна своите и се втурна в банята. Тя отново се преобрази като Клео. Измъкна острия бръснач, който винаги носеше в чантата си, след като Филип ѝ бе обяснил как да си служи с него. Приблужи се до мъжа, който вече се бе настанил, чисто гол, пред тройното огледало на тоалетната маса, подобна на онези, които използваха актьорите в гримьорните си, осветена до заслепяване от шест ярки лампи. Бавно прокара бръснача по лявата му буза, но след острието не остана синкава следа по кожата, което доказваше, че по лицето си нямаше нищо, освен лек слой фон дьо тен. След това пристъпи към основната си задача — започна с нанасянето на плътен слой крем под очите му, за да скрие дълбоките сенки.

Огледа го, остана доволна от резултата и се зае с останалата част от лицето му. Първо го намаза с плътен фон дьо тен, после положи тънък слой безцветна пудра, която придаваше лек блясък на кожата му, а накрая съвсем нежно подсили тена на скулите му. Кремът и пудрата нанесе чак до основата на врата му, дори намаза с пудрата горната част на гърдите му, до там, откъдето започваше изкуственият му бюст. В цепката между гърдите му постави повече пудра, за да увеличи блясъка на плътта. После се премести към очите — положи основата, сенки от три нюанса, а накрая подсили очертанията им с козметичен молив, преди да прикрепи изкуствените мигли и да ги оформи с два слоя от спиралата. Последни останаха устните му — сега Нел взе от масата специалната четчица, за която бе обиколила половината

козметични салони в Ню Йорк, за да я открие най-накрая в магазин на Трето авеню, специализиран за продажба на театрални гримове и други реквизити. Тази четка имаше остри ръбове, което ѝ помогна да подсили набъбналостта на устните му — след минута те напомняха на устни, ужилени от пчела. Завъртя стола към огледалото и той остана доволен от отражението си, дори прошепна куп благодарности с подутите си устни и игриво завъртя очи, без да пести закачливите искрици в тях.

Сега трябваше да се заеме с дрехите му: плътно прилепнал копринен жакет, по ръбовете с дантелени волани, с дълги, яркочервени жартииери и черни чорапи. Той сам си obu високите кожени обувки, специална поръчка, с невероятно високи токове и каишки, плътно стягащи глезените му. Всъщност всичко по него бе специално изработено, на баснословни цени. Обувките сякаш сами подсказваха: „Ела и ме обладай!“. Накрая дойде редът и на перуката — руса, бухната и вкоравена от прекалено щедрата доза лак за коса. Нел му помагаше при всяка стъпка от сложния ритуал около преобличането, докато той скептично свиваше устни или недоволно въртеше глава, опъваше гръдния си кош, за да провери как изпъква новият му бюст — моделът се сменяше при всеки сеанс — като ту повдигаше гърди, ту галеше едрите тъмнокафяви ареоли около зърната, изпробваше най-различни пози пред тройното огледало, имитираше стойките на прочутите фотомодели. Последната поза бе с дълго кехлибарено цигаре в лявата ръка, капризно извита в невъзможен ъгъл, плюс шалче от шифон около врата, с десен на нежни хризантеми.

Нел си каза, че изглежда много смешен, сякаш флиртуваше с изображението си в огледалото — от опитния ѝ поглед не убегна втвърдяването на члена му, докато наместваше пликчетата си. Това бе сигнал за нея да пристъпи към основната си задача. Тихо се измъкна от стаята — той въобще не я усети, защото бе изцяло погълнат от образа в огледалото, но при връщането си тя шумно разтвори вратата, за няколко секунди го огледа, без да каже дума, и тогава избухна. Нахвърляше се върху него с обидни думи, присмиваше му се, обсипваше го с люти подигравки, гавреше се с женствените му вкусове и претенции, като постепенно засилваше жестокостта в упреците си. Това го възбуждаше все повече и повече и накрая той едва обуздаваше

ерекцията си. Това ѝ подсказа, че бе настъпил моментът да му изкрещи:

— Що за същество си ти? Приличаш на жена толкова, колкото и восъчните фигури в музея, но и за мъж не те бива! Обзалагам се, че нямаш представа какво да правиш с него! — Посочи с показалец към набъбналия му пенис.

— Аз ли не знам какво да правя? — изрева той и се нахвърли върху нея. Свърши много бързо, почти мигновено, защото беше превъзбуден още преди да я възседне. Остана безкрайно доволен от акта с нея, но след кулминацията си се сгърчи като поразен от гръм и тя се изплаши дали няма да се наложи да повика лекар. Когато, най-после, успя да успокои дишането си, той изтощено прошепна:

— В името на бога, Клео, никоя жена не може да се сравнява с теб! Няма друга, която да умее така ловко ме да накара да забравя за всичко останало... От няколко месеца пишката ми не ми служеше за нищо, освен за пикаене. Изигра ролята си по-добре, отколкото съм си въобразявал в най-смелите си мечти! И наистина си заслужавах парите. Имаш ли нещо против да те включа във ведомостта на заплатите, които раздавам на моите хора?

— Много добре знаеш, че приемам само пари в брой.

— Естествено, това се подразбира при професия като твоята. Не по-зле от теб знам колко глупаци бяха заловени по номерата на банковите им сметки и на кредитните им карти. Аз имам намерение да те запиша на годишна издръжка още от датата на първата ни среща.

— На колко ще мога да разчитам? — предпазливо попита Нел.

— Какво ще кажеш за сто хилядарки годишно?

Нел успя да прикрие изненадата си, като се престори, че обмисля нечувано щедрото предложение.

— Добре — рече тя след кратък размисъл. — Нямам нищо против да опитаме.

— Чудесно, мойто момиче! Ще ти изпратя парите още утре сутринта. Но първо искам да се уверя, че няма да има проблеми с прехвърлянето на сумата, нали ме разбираш?

— Да, и то много добре.

Той кимна, доволен, че така бързо се споразумяха.

— Обичам да имам най-хубавото, което мога да купя с парите си, без да съжалявам за разходите, а в моя бележник ти си на първо място.

— Погледът му попадна върху часовника му, безумно скъп модел на Филип Патек, оставен на нощното шкафче до леглото. — По дяволите! Закъснявам! С жена ми бяхме решили този уикенд да прекараме извън страната, а ако закъснея повече от обичайното, тя ще се усъмни и ще започне да души. Но ще поддържаме връзка, нали?

— Естествено.

Помогна му да свали изкуствения си бюст и копринените чорапи, почисти лицето му с тоалетно мляко, прибра фалшивите мигли в кутийката им, а перуката остави на поставката в шкафа под огледалото. След това партньорът ѝ се изкъпа и се преоблече. Той пръв напусна смълчаната къща, а Нел, след като изпра и простря чорапите му — специално изработени за него, по петдесет долара за чифт — тихичко се измъкна през външната врата, огледа се предпазливо и взе от ъгъла такси до хотела, където за уикенда ѝ бе запазен апартамент. Прибра се в него и отново се превърна в Нел Джордан.

Първо се изкъпа, без да забравя за обичайните хигиенни процедури, после облече любимата си пижама от нефритено зелена коприна, вече поизносена, защото бе купена още от Лиз, но тя не бе харесала цвета ѝ и нито веднъж не я бе използвала. Но Нел хареса пижамата не само защото обожаваше нежния допир на коприната, но и заради спомена за щедростта на Лиз. Никой не ѝ липсваше така силно, както незабравимата ѝ покровителка, единствената личност, която се бе грижила за нея. В хотелския апартамент имаше малка кухня, затова не беше необходимо да звъни на румсървиса за кафе. Направи си ѝ сандвич с бекон, който вчера предвидливо бе купила от магазина на Уулф на Лексингтън авеню. Добави в чинията два домата, зеле и туршия. Нагласи се удобно на дивана пред телевизора и докато гледаше сутрешното повторение на последната серия от телевизионния сериал, изяде всичко с апетит, та накрая дори и пръстите си облиза. В Ню Йорк предлагаша превъзходни сандвичи и при всяко свое посещение в огромния град тя не пропускаше случая отново да им се наслади. Но този път закуската не ѝ стигна и преди да налее кафето, тя си отрязва солиден резен от сладкиша с извара, какъвто можеше да се намери само в Манхатън. Когато отиде да измие чашата и чинията, видя през прозореца, че навън е започнало да ръми.

— Нека да вали, ако ще и цял ден! — нехайно си каза тя. — Днес никъде няма да излизам...

Мисълта за стоте хиляди долара годишно я изпълваше със сгряваща топлина. И освен това той не бе капризен клиент. Честно казано, Нел го харесваше, въпреки странните приумици, които я принуждаваше да върши с него, когато оставаха насаме, макар че, Господ да я убие, ако можеше да проумее защо му бе нужно всичко това... Знаеше, че той сам се бе издигнал от едно никому неизвестно градче в Ню Джърси до свърталището на финансовите акули на Уолстрийт, за да се докопа до солидни дялове в няколко проспериращи компании, и сега бе толкова богат, че се наместваше във все нови и нови отрасли. Притежаваше компания за автомобилни превози, няколко местни радиостанции, четири провинциални вестника и още толкова телевизионни станции в различни щати, а на всичкото отгоре държеше контролния пакет на все повече разрастваща се грамофонна фирма. И такъв баснословно богат човек да си припада по сцени, в които е преоблечен като проституиращ травестит... Все пак поне в кулминационния момент се показваше като истински мъж, за разлика от други нейни клиенти, които се разгалваха с удивително майсторски изработени изкуствени пениси. Разбира се, за тези глезотии Нел им взимаше солидни допълнителни такси.

— Никой не може да обясни защо някой предпочита това, а друг — онова — въздъхна Нел, загледана през опръскания от дъжда прозорец във фантастичния, извънземен пейзаж на нощния Ню Йорк, пронизан от устремените нагоре гигантски небостъргачи. — Но докато успявам да задоволявам причудливите му капризи, няма да остана без пари.

Излезе от кухнята, изгаси лампите и реши поне тази вечер да си легне рано. Беше станала преди разсъмване, за да хване ранния сутрешен полет от Лондон до Ню Йорк, пък и в програмата на най-популярните телевизионни канали не намери нищо интересно за гледане. Най-много да почете малко, преди да заспи. Утре ще обиколи магазините в Манхатън, преди да се качи на вечерния полет до Лондон. Доставяше ѝ необяснима наслада да лети на връщане в по-евтината бизнес класа и да похарчи разликата от цените на билетите за всякакви дреболии, които можеха да се намерят по магазинчетата на двете летища. Понеже не дежуреше в понеделник в кабинета на пластичния хирург в Лондон, можеше да си позволи да излети и в понеделник сутринта.

„Всичко се нарежда чудесно“ — помисли си тя, докато оправяше леглото си. И наистина нямаше област в живота ѝ, по-скоро в двата ѝ живота, в която да не се проявяваше вроденият ѝ усет за ред. Защото в действителност в нея живееха две жени. Двойствен живот. През деня беше Елеонор Джордан, застаряваща мома, която с нищо не привличаше погледа, която водеше скучен, постен живот. Но през нощта се преобразяваше в Клео Мондейн, високоплатена проститутка или колгърл^[1], както им казваха тук, в Ню Йорк, с фантастично лице и тяло, с неоценими сексуални умения.

Най-важното за нея бе умението ѝ да си извлича поука от грешките си, да се учи да обуздава желанията си, да става все по-предпазлива с годините и внимателно да анализира всеки свой ход, въпреки главозамайващите си успехи. Дните ѝ бяха запълнени през цялата седмица, защото, когато не се ровеше в медицинската документация на пластичния хирург, в къщата ѝ я очакваха безкрайни задължения — тя сама си чистеше, готвеше, пазаруваше, полагаше много грижи за гардероба и за тялото си — поне веднъж седмично посещаваше козметичен салон, където най-напред се скриваше в сауната, преди да премине дългия път през опитните ръце на масажиста, педикюристката, маникюристката и фризьора. Дните ѝ, но още повече нощите ѝ, бяха изпълнени с приятни преживявания и това напълно я устройваше, защото ненавиждаше бездействието, а след като се научи да балансира двойствения си живот, за нея всичко се нареждаше чудесно.

Но особено полезно се оказа умението ѝ да поддържа сметките си в идеален ред: веднъж седмично сядаше пред папката с листи, изпълнени с колони за приходите и разходите, отмяташе разноските за изтеклата седмица, нанасяше постъпленията и се усмихваше щастливо всеки път, когато виждаше как набъбва сумата в дъното на таблицата. Разпростираше се само в рамките на възможностите си, пестеше упорито, защото бе решила на тридесет и пет години да се оттегли от активна дейност, но да ѝ останат достатъчно средства, за да се запише в някой престижен колеж (във Великобритания няма глупави ограничения за възрастта на кандидат-студентите). Още не можеше да реши какво ще предприеме, когато получи първата си диплома. Защо пък да не се опита да се сдобие с втора! Както и да е, първо трябваше

да си осигури достатъчно средства, за не се лишава от нищо за в бъдеще, до последния си ден.

Тъкмо се канеше да изгаси нощната лампа, когато чу звънеца. Изправи се рязко и в следващия миг се вцепени. Кой, по дяволите, може да я търси по това време? Въобще не допускаше, че някой ще я потърси в този апартамент — никому не бе съобщила къде ще отседне — а в такъв късен час беше повече от необичайно.

Нали не беше се обаждала дори на момчетата от румсървиса. Не можеше да е някой от редовните ѝ клиенти. „О, да, как не се сетих! Той ми изпраща парите!“ Скочи от леглото и се скри в банята, за да оправи косата си — никога не си лягаше с перуката, а не желаше да се покаже на вратата с естествената си кафява коса. Надзърна през шпионката и видя цветя. Какво означаваха тези цветя!

— Кой е? — предпазливо попита тя.

— Специална доставка, мис Мондейн.

„Изпраща ми не само пари, но и цветя!“ — ахна тя, изненадана и трогната. Този клиент досега нито веднъж не ѝ бе изпращал цветя. Все пак, става дума за сто хиляди долара... може би е решил да направи този жест със замах, както се проявяваше във всичко досега. Тя отвори вратата без колебание.

Букетът се оказа толкова голям, че не успя да го обхване с поглед, само побърза да измъкне два долара от джоба си и да ги връчи на пиколото.

— Това ли е всичко? — учуди се тя, когато момчето понечи да си върви. — Няма ли някакъв пакет?

— Не, мем. Само цветя.

— Благодаря ви. — Нел, озадачена от липсата на парите, заключи вратата и се върна в апартамента. Остави цветята, завити в хартия, на масата. Букетът бе смесица от американски рози с дълги стебла, бели орхидеи, розови и бели карамфили. Тя седна на стола до масата, без да откъсва смаяния си поглед от букета.

Не беше свикнала да ѝ поднасят цветя. Всъщност, макар да се бе превърнала в опитна куртизанка, обиграна във всевъзможни форми на сексуалното обслужване на мъже от всички възрасти, емоционално Нел си оставаше девственица. Никога не бе преживявала романтично увлечение. Животът ѝ бе изпълнен с мъже, ала те до един бяха нейни клиенти и нищо повече. Никога не бе имала някой по-специален

обожател, който да притежава сърцето ѝ. След приключване на половия акт Нел много не се задържаше с клиента, освен за някоя и друга процедура. И никога не влагаше нещо лично. Може би именно на това се дължаха успехите ѝ, защото никой от многобройните ѝ клиенти не търсеше емоции — те бяха запазени за мига, когато ще се завърнат в домовете си, при своите съпруги или годеници. От Нел те искаха само секс, секс без емоции, без обвързване, без последствия, и тъкмо това получаваха. А тя от тях не искаше нищо, освен парите им. Така вървяха нещата и винаги е било така, откакто свят светува, поне в тази древна професия.

Но ето че Синди, например, бясно ревнуваше Мики — нещо, което Нел така и не успя да си обясни, защото към Мики тя самата изпитваше само непреодолима омраза — докато Паула пък си имаше един предпочитан клиент, с когото отношенията ѝ излизаха извън рамките, строго определени от неписаните закони на занаята, дори и Морийн поддържаше по двама-трима „по-близки приятелчета“, както тя се изразяваше, но ги сменяше доста често. Защо само тя, Нел, нито веднъж не успя да се сближи с някой мъж, защо винаги се ограничаваше само до заплащането според установената тарифа?

Може би защото чувствата ѝ отдавна бяха закърнели, понеже след смъртта на майка си Нел с никого не успя да се сближи. Дълбоко в себе си пазеше спомените от онези щастливи дни като съкровище, което винаги трябва да е надалеч от хорските очи. Но за жалост тези спомени избледняваха с течение на годините, каквато е съдбата на спомените въобще. Понякога се затрудняваше да си спомни как точно бе изглеждало лицето на майка ѝ, но бе достатъчно само да спусне клепачи, за да види строгото лице на баща си, да чуе студения му глас. В такива мигове винаги изтръпваше от страх и си казваше, че навярно именно вечното му неодобрение и прекалено строга критичност са ѝ повлияли до такава степен, че сега тя се оказа неспособна да обича и да бъде обичана. Дори се бе примирила с мисълта, че не е като останалите, като нормалните хора. За щастие, в нейната професия емоциите не бяха на почит, дори напротив — само пречеха. Нел беше живо олицетворение на старата мъдрост: „Как може да ти липсва това, което никога не си притежавал?“.

„Ето, затова сега съм така изненадана от този загадъчен букет — каза си тя и хлад скова сърцето ѝ. — Какъв странен букет! И от кого ли

е изпратен?“ — Разгърна хартията, напипа сред цветята някакъв плик и го отвори. Вътре намери бяло картонче, колкото визитна картичка, на което бяха изрисувани само две черни очи. Нямаше съобщение. Нел пусна картичката, сякаш я беше ужилила. Какво означава това? И кой му е казал къде е отседнала? И какво иска от нея? Ако ставаше дума за появата на някой нов клиент, за това съществуваха детайлно разработени правила — новият трябваше да бъде посочен от някой от по-старите ѝ клиенти и в това отношение не се допускаха изключения. Още Лиз я бе научила на това златно правило. Инстинктивно надуши, че тук нещо не е наред, и в гърдите ѝ се надигна паника. Никой от старите ѝ клиенти не ѝ бе споменавал за мъж с такива пронизващи черни очи. А ако е някой непознат, как е узнал за номера на апартамента, за името на хотела? А защо е изпратил тези цветя? И какво се крие зад тези загадъчни очи на картичката, без да са придружени поне с един ред? „Може би не подозира коя съм аз, може да ме е зърнал във фоайето и да ме е харесал... Да, но какво ще стане, когато разбере коя съм аз и с какво се занимавам?“ Изтръпна при мисълта, че може да се окаже застрашена дискретността — най-важният принцип, на който така стриктно държаха и тя, и клиентите ѝ. Досега нямаше подобен случай. Пътуванията ѝ до Ню Йорк, Чикаго, Сан Франциско и Лос Анджелис досега преминаваха гладко, без никакви проблеми. Най-лошото бе клиентът да я разобличи пред публиката, ненаситна за сензационни изобличения. Нел винаги предусещаше, че рискува, но сега бе сигурна, че я застрашава опасност. Това я разгневи и тя се закани повече никога да не допуска подобно опасно развитие на събитията, каквото и да ѝ струваше опазването на тайните ѝ. Всичко това се дължи на алчността ѝ, на факта, че се остави да я съблазнят с онова невероятно обещание за сто хиляди долара годишно.

На вратата отново се позвъни. Може би сега ще ѝ донесат парите... През шпионката не успя да разпознае фигурата в коридора, но ѝ се стори, че видя униформа, каквото носеше пиколото на хотела. Може би е някой от колегите му... Отвори вратата и се втренчи в блестящите черни очи на загадъчния мъж. Оказа се, че през тясната шпионка тя бе сбъркала блестящите на светлината дъждовни капки по кашмиреното му палто с лъскавата униформа на пиколото. Любезната

му усмивка помръкна, щом видя сърдитото лице на Нел, но все пак успя да измърмори:

— Здравей, отново съм аз.

Нел го огледа от горе до долу и хладно процеди през зъби:

— Не си спомням да се познаваме. — Гласът ѝ бе леденостуден, но в гърдите ѝ бушуваше едва укротима ярост. Първо я бе обезпокоил сонзи букет, а сега се появяваше лично на прага на апартамента ѝ. Защо я следи? И кой му е съобщил къде е отседнала? И какво се крие зад всичко това? Най-малкото, че надеждната ѝ система за запазване на дискретността е рухнала! А тя не се нуждаеше от това, и то тъкмо в този хотел, в този град, в тази страна, защото никой вече не можеше да я предпази от всевъзможни досадници. Нейната професия в Англия се считаше за незаконна, но в САЩ се третираше като углавно престъпление и като нищо можеше да се озове зад решетките. И да се сдобие с полицейско досие. Тревожните мисли забарабаниха в мозъка ѝ като първите тежки капки, предшествващи гръмотевична лятна буря. По навик извърна глава и огледа коридора в двете посоки. Слава богу, нямаше никой, освен тях двамата. Но кой можеше да ѝ гарантира, че някой полицай или цивилен инспектор не я следи през притворената врата на съседния апартамент?

— Попитах за теб на рецепцията — избърбори непознатият, като усети безпокойствието ѝ. — Нали ти донесоха букета?

— Не ми трябваш нито ти, нито твоят букет! — избухна тя. Искаше само едно — час по-скоро да се отърве от него. От Лиз и Филип се бе наслушала на истории за изнасилвания, отвлечения, изнудвания. И в това имаше разлика между законите в Англия и САЩ: тук, в Ню Йорк, се разрешаваше на полицейските инспектори да се преобличат като клиенти, желаещи да се свържат с някоя проститутка, за да измъкнат белезниците, вместо договорената такса за сеанса. Нел усети как паниката се надигна в гърдите ѝ, сърцето ѝ бясно се разтуптя, коленете ѝ се подкосиха. — Вземи си обратно проклетите цветя! Нямам нужда от тях!

Тя се втурна в апартамента, грабна цветята от масата и ги запрати в краката му.

— Взимай си подаръка и повече не искам да се мяркаш пред очите ми!

Затръшна вратата пред смаяния му поглед, шумно завъртя ключа в ключалката, облегна се на вътрешната страна на вратата и жадно пое глътка въздух.

— Почакай! Не се дръж като... Не исках да те притеснявам, дойдох само за да... Само за да се опознаем още повече. От мига, когато те зърнах за пръв път, не мога да мисля за нищо, освен за теб. Зная, че утре заминаваш, и реших да тръгна с теб. Не мога да понеса мисълта за раздялата...

Нел затвори очи и изохка. Ставаше все по-зле и по-зле.

— Не съм свикнал да постъпвам по този начин, кълна ти се, че не те лъжа. Но съм сигурен, че нашите души се стремят една към друга, че очите ни се търсят. Когато те видях, останах като поразен от гръм. Слушай, ако те измъчвам с нещо, готов съм да ти поднеса извиненията си. Само ме пусни вътре и веднага всичко ще уредя. Готов съм да ти се закълна, че намеренията ми са напълно почтени.

Но Нел вече бе вдигнала слушалката на телефона и трескаво набираше номера на рецепцията на хотела.

— Обажда се мис Мондейн от апартамент 1024. Отвън в коридора, пред вратата ми, има някакъв мъж, напълно непознат, който ме безпокои. Проследил ме е дотук, за да разбере къде съм отседнала. Искam обяснение. Кой му е позволил да се добере до етажа и да ми досажда. Много ви моля веднага да го махнете от вратата на апартамента ми!

Затръшна слушалката. Още веднъж затвори очи и пое дълбоко дъх. „Успокой се, само се успокой...“ — каза си тя, преди да се върне до вратата и да чуе, че той още е там, отвън, и продължава да ѝ говори:

— ... ще те разведе из цял Ню Йорк. По акцента ти познах, че си англичанка. Надявам се, че скоро ще отпътувам за Лондон и тогава може пак да се срещнем. Не искам да ти се натрапвам, но нали трябва да се възползваме от всеки шанс, който ни предоставя съдбата...

„Що за шанс е това!“ — възмути се Нел и стисна юмруци. Искаше ѝ се да му изкрещи, че повече не може да издържи и ще направи нещо ужасно. Глупав млад идиот — защото той се бе оказал много по-млад, отколкото бе предполагала в началото, приблизително на нейните години. Прекалено млад за висшите кръгове на големия бизнес — или може би бе успял да се издигне до върховете именно благодарение на младостта и чара си.

Нел внезапно чу, че отвън, в коридора, той също се разкрещя:

— Хей... махни си лапите от мен! Аз не съм никакъв жалък уличен хулиган. Нося си кредитната карта, с която мога да докажа самоличността си, ако ме пуснеш поне за малко... чакай, мой човек, та това е пуловер от чиста кашмирска вълна, не ме дърпай така... чакай малко, имам право да влизам във всеки хотел...

Гласовете заглъхнаха и Нел въздъхна облекчено. После отвън почука някой и през вратата се чу непознат глас:

— Мис Мондейн, аз съм нощният администратор на хотела.

Тя леко откrehна вратата и плахо надзърна през пролуката. Пред вратата стоеше мъж на средна възраст, в официално черно сако и раирани панталони, който се усмихна подкупващо и леко ѝ се поклони. — Приемете най-искрените извинения от името на хотела, мис Мондейн. Това не биваше да се случва. Вината е наша.

— Да, не очаквах нещо подобно в такъв реномиран хотел — съгласи се Нел. — Не е ли задължително да допускате посетители в апартаментите само след потвърждение на гостите ви по интеркома?

— Да, тъкмо така постъпваме, ала във вашия случай е допуснато недоглеждане от наш служител, който още утре ще бъде наказан. Обаче бих искал да си позволя една забележка: този млад мъж е известен актьор, прочут с... как да го кажа... с импулсивното си поведение.

— Не съм свикнала в хотела, в който съм решила да отседна, да ме преследват мъже, решени на всяка цена да нахлуят в апартамента ми — процеди Нел с леденостуден тон. Това всъщност бе самата истина — никога не допускаше в хотела някой от своите клиенти, защото те винаги си осигуряваха достатъчно скрито място за срещи.

— Той е млад, много млад, и освен това луда глава като всеки американец. — Администраторът красноречиво сви рамене, а акцентът му ѝ подсказа, че е емигрант от някоя от европейските страни. Следователно бе излишно да го пита какво му е мнението за американските нрави.

— Дори и така да е, нищо не оправдава нахалството му. Въобразявах си, че този хотел е напълно безопасен, обаче този инцидент доказва противното. Все пак... тъй като заминавам утре сутринта, остава ми само да се надявам, че няма да бъда обезпокоявана през последната ми нощ в Ню Йорк.

— Лично ще се погрижа да не ви се случи нещо неприятно.

— Благодаря ви. Ах, да, щях да забравя, че очаквам утре рано сутринта да се получи пакет на мое име чрез някоя от куриерските агенции. Този пакет е от особена важност за мен. Не, не преувеличавам, наистина е много важно да го получа, преди да тръгна за летището. Но дотогава не желая да бъда обезпокоявана от никого, без изключения.

Последва още един поклон.

— Всичко ще бъде според вашите желания, мадам. Още веднъж ви моля да приемете нашите извинения. Повече няма да се повтори.

„Ти така си мислиш“ — каза си Нел, докато превърташе ключа. Цялата трепереше, затова отиде до добре заредения хладилник и си наля джин с тоник. Едва успя да се размине със скандала. Актьор ли? Въобще не го беше познала. Може би играе в някой театър, но защо ѝ се струваше, че е от онези, които се подвизават само пред телевизионните камери? Както и да е, поне, слава богу, не се оказа ченге. Но здравата я изплаши. Гаврътна джина от чашата на един дъх. „Никога досега не бях слушала да ми говорят подобни глупости — раздразнено си помисли тя. — Както не бях очаквала, че ще ме преследва някакъв смахнат досадник, при това напълно непознат, с букет цветя вместо запознанство. Ако ми падне в ръцете, ще му извия врата!“

„Не биваше да се появявам в онази галерия. Такава елементарна грешка... това ще е за последен път! И ме е проследил до Гринидж Вилидж!“ — Нел замислено сви устни. Не знаеше, при този неприятен поврат на събитията, дали е разумно да предупреди клиента си. Ако му позвъни, нищо чудно само да го подплаши напразно и той да реши, че е опасно да рискува с нея и да се откаже от нечувано щедрото си предложение. Но ако премълчи за досадния инцидент в хотела... „Не — реши тя. — Този млад идиот не може да е чак толкова глупав. И няма откъде да знае защо съм долетяла в Ню Йорк. Разбира се, че нищо не знае за професията ми, но пък е научил името ми. Разбрал е и кой е клиентът ми. Знае също, че съм прекарала с него почти два часа в онази усамотена къща във Вилидж.“

Стана и закрачи неспокойно напред-назад. За около половин час прехвърли наум всички възможни варианти и накрая стигна до извода, че е най-разумно да не безпокои клиента си. Защото и той е с

непредвидим характер, мъж, от когото всичко може да се очаква. Но повече в този хотел кракът ѝ няма да стъпи, а най-важното — никога повече няма да се появява на публично място с някой от клиентите си, каквото и да ѝ струва това. Поне в Ню Йорк ще се въздържа от всякакви покани за посещения на изложби, клубове, ресторанти, барове... И никога няма да се отправя директно към адреса, който е уговорила с клиента си, а ще пожертва дори цял час, за да се увери, че никой не я следи. „Проклет да е! — сърдито промърмори тя и си наля още една чаша. — Този идиот няма представа какви неприятности може да ми навлече...“

Пакетът пристигна на следващата сутрин. Загърнат в плътен кафяв картон, пълен е дебели пачки с банкноти по сто долара. Нел връчи щедър бакшиш на куриера и когато младежът си тръгна, подреди пачките в дебелината си пътна чанта — скри ги в бельото, защото не желаше неприятности при митническата проверка на лондонското летище Хийтроу.

Когато бе напълно готова, тя позвъни на рецепцията. Обади се дневният администратор. Помоли го да ѝ разрешат да напусне хотела през задния вход, запазен само за персонала. Като допълнителна предпазна мярка Нел си сложи тъмните очила и върза широкия шарф около главата си. Насмешливо си каза, че навярно е заприличала на Жаклин Кенеди. Свали шарфа едва когато таксито зави по Медисън авеню. Не очакваше онзи досадник, ако е решил да я дебне край хотела, да я познае в костюма на Джани Версаче, но за всеки случай не сложи обещите, с които обикновено излизаше.

Поръча на шофьора да я остави пред луксозния магазин Блумингдейл, но този ден обиколките из щандовете не ѝ доставиха обичайната радост, макар че за кратко време успя да похарчи солидна сума. Притеснена от нощния инцидент, не се отби да обядва в ресторанта на магазина, а се скри в кафенето. Когато късно следобед се добра до летището JFK (Джон Ф. Кенеди), веднага се отправи към най-близката чакалня. Сега отново стана Клео Мондейн, както бе записано в паспорта ѝ, но въздъхна облекчено едва когато се отпусна на седалката в огромния „Боинг-747“. След като „Джъмбо“ набра височина за броени минути, тя откопча колана и посегна към лъскавото списание, което бе купила на летището — не откъсна поглед от него, докато не ѝ донесоха вечерята, след което се унесе в дрямка.

Но щом затвори очи, пред вътрешния ѝ поглед отново изплуваха онези страстни очи, които сякаш я изпиваха. В този миг си спомни къде бе виждала това лице — киноартиста Зак Джентри. В една от по-задните страници на списанието! Спомни си, без да отваря лъскавото списание, дори и надписа с едър шрифт: „От сапунените опери — направо на върха, без никакво разтакаване (но и без никакъв талант)!“. Той се оказа актьор в някакъв третостепенен телевизионен сериал, което обаче изиграл ролята на мощен начален тласък, защото така въздействал на романтичните и скучаещи зрители, че всички до една се прехласнали в героя му. Пъргавите сценаристи незабавно си плюли на ръцете и се постарали да раздуят ролята му — тези хитреци винаги бяха готови да прекроят ролите в десетия епизод според рейтинга за героите от осмия епизод. И така, в течение на цели осем месеца той постепенно обсебил до такава степен вниманието на зрителите в сапунения сериал, че започнали да изписват името му, при това само неговото, преди заглавието на филма. А това в страната на неограничените възможности е непогрешим белег за изгряването на нова суперзвезда. Сега можеше да си позволи претенции за невъобразима сума в долари — никой не знаеше каква е точно, затова се носеха всякакви слухове. Критичната статия недвусмислено намекуваше, че всъщност въобще не ставало дума за актьор, тоест редно би било да използват съвсем друга дума, но се въздържат, за да не бъдат дадени под съд за обида. Защото този тип с нищо друго не се занимавал, освен да въплъщава мечтите на милиони жени. Много му помагало обстоятелството, че бил само на двадесет и шест години. Клео с облекчение узна, че не се оказа цивилно ченге, но същевременно се ядоса на себе си, че бе изпаднала в толкова силна паника.

„Зак Джентри... — презрително повтори името му тя. — Дори и името му звучи неприятно. А аз едва не припаднах от страх. Нагъл простак!“ Но още веднъж въздъхна облекчено и с радост прие питието, което ѝ предложи вежливата стюардеса. Оказа се, че след втората чаша апетитът ѝ се възстанови, дори си поръча половин бутилка вино към вечерята. Когато изгасиха светлините в салона, тя се зави с одеялото, въздъхна самодоволно и спа през целия път над Атлантика. Събуди я въпросът на стюардесата дали желае изстуден портокалов сок и чаша горещо кафе.

„Филип ще оцени тази малка лудория“ — помисли си тя, докато гледаше през илюминатора на самолета мокрите полета на Мидълсекс. Особено след историята с богатия нюйоркски бизнесмен, тя се нуждаеше от одобрителната му оценка.

Преди шест години, в 1984-а, той бе диагностициран като носител на ХИВ-вируса. А след още една година безмилостните тестове окончателно потвърдиха, че е бил заразен от СПИН. Но не можа да се установи от кого се е заразил. Знаеше се само, че подобно на злочестата Лиз, на него му оставаха броени месеци, но също като нея той бе решил да се наслаждава на земните радости до последната възможност.

— Остават ми още три години и за мен това е изключително важно. Не искам да се отказвам от всичко, с което съм свикнал през последните тридесет или, да кажем, двадесет години. Винаги съм бил и ще си остана хомосексуалист (Филип никога не използваше прозвището „гей“, защото му се струваше вулгарно). Очевидно е настъпило времето, когато ще се наложи да си платя за всичко. Но поне животът ми отпусна петдесет години, повечето от които изпълнени с активен и доходоносен сексуален живот, преди да ми поиска сметката. СПИН е трагедия за онези млади мъже, които се заразяват, преди да са навършили двадесет години. — Той отправи към Нел един от прословутите си проницателни погледи. — И за младите жени.

— Аз съм много предпазлива — увери го тя, — никога не забравям за предпазните мерки и никога не оставам без презервативи.

— А какво показва последния ти тест?

— Беше отрицателен.

— Добре, защото, докато не ме събори болестта, ще продължавам да те препоръчвам на всички перспективни клиенти.

Когато Филип узна, че е заразен, Нел реши да престане да се ангажира с бисексуални клиенти. За един мъж от тази рискова група тя потърси съвета на Филип.

— Да, оказа се, че в края на двадесетия век отново сме попаднали в ситуация, напomniaща за Средновековието, когато е върлувала чумата, или Черната смърт, както са я наричали тогава. Според лицемерите това е Божие наказание. Но защо само аз трябва да платя такава висока цена за насладата, а ти, например, да се отървеш

безнаказано? Въпрос на време е тази днешна чума да започне да се разпространява масово сред нормалната, хетеросексуална част от населението, но няма да е много скоро, защото в потайния свят на хомосексуалистите са валидни съвсем други правила.

— Познавам клиентите си, Филип. Повечето от тях са напълно здрави и решени, също като мен, да не допускат заразата да опустоши живота им. Именно затова съобщих на онзи бисексуален клиент да зачеркне телефонния ми номер от бележника си. Ще направя всичко, което е необходимо, за да си осигуря безопасен секс.

— Надявах се, че именно така ще постъпиш. Защото си в рискова група, заедно с всички жени от твоята професия.

— Това не е валидно за куртизанки от моята класа.

— Може би не, но не ти дава основания да се отпускаш.

Нел се усмихна. Въпреки че не успя да заеме такава роля в живота ѝ, както в живота на Лиз, все пак той бе успял да се превърне в неин незаменим съветник и учител — след кошмарния провал с принца от кралското семейство тя вече не смееше да поема нови клиенти без предварителни консултации с Филип. За щастие, той разполагаше с много източници на информация — доста от предишните му сексуални партньори сега бяха на стратегически постове в кралството, не по-малко в други държави, а Нел не можеше да се начуди на романтичната им носталгия по отминалата им младост, на тъгата по преживените любовни авантюри. Но в крайна сметка тя много печелеше от сведенията, които Филип черпеше от някогашните си обожатели. За това два дни след пристигането си от Ню Йорк тя го покани на вечеря, поднесе му любимото му сърнешко в сос от червено вино и се зае да му разказва за досадната среща с нашумелия актьор.

— Желаш ли да го проуча?

— Защо?

— Не гледам на него като на перспективен клиент. Имам предвид, че от него може да излезе перспективен любовник. Просто заради удоволствието, а не толкова заради печалбата. — Говореше бавно, ласкаво, но погледът му, както винаги, я опипваше изпитателно.

— Не.

— Според тази статия той имал репутация на расов жребец.

— Тогава може да се заинтересуват от него събирачите на облозите от конните надбягвания, но не и аз.

— А защо не си поласкана от неговото, хм... да кажем, прекалено натрапчиво преследване?

— Как така! Та аз бях вбесена както никога досега! Защото той ме е проследил, докато съм пътувала до къщата, избрана от моя клиент. Представяш ли какви последици би имало това за моята репутация на куртизанка, която безупречно спазва правилата на дискретността, ако бе решил да ме разобличи?

— Да, доста нахален младеж, бих казал, който очевидно дължи успеха си не толкова на това, което е скрито в главата му, а на онова, което е скрито в панталоните му, но въпреки това не мога да те разбера. Защо веднага реши, че той е заплаха за теб, а не многообещаващ партньор? Не си ли помисли поне за миг, че не е търсил в теб опитната куртизанка, а само една красива и възбуждаща млада жена?

— Не! — рязко отсече Нел. — Не се опитвай да ме подмамиш. Когато работя, не мисля за нищо, освен за професионалните си задължения. А сега главата ми е пламнала от тревога. Нима не разбираш, Филип, че има опасност да изгубя най-доходния си клиент, и то тъкмо когато всичко започна да се урежда по най-изгодния за мен вариант?

— Какво става с теб, мила? Откога парите започнаха да те вълнуват повече от мъжете?

— Откогато разбрах, че само с любовни слова никой не може да си осигури прехраната.

— Нима се опитваш да ме убедиш, че вече не те привлича мисълта за секса, ако няма изгледи да изкараш пари от него?

— Имам сексуален опит, който би стигнал за двадесет жени от простолудията. Повече сексуални преживявания не са ми нужни.

„Да, тя явно се справя доста добре със секса като стока за продаван — помисли си Филип. — Но бих дал много, за да узная защо е толкова предпазлива, когато се заговори за секс, при който не се разменят хилядарки след ставането от леглото?“

Внушителният му опит и наблюденията му от многогодишното му познанство с Нел го бяха убедили, че тя, подобно на великата ѝ предшественица, мадам Помпадур, съвсем не е от най-страстните натури. Клео се преструваше умело на много чувствена, но всичко се дължеше на уменията на Нел, придобити с многомесечно

практикуване. Филип с удивление наблюдаваше как пред очите му се оформя Клео, включително и в духовно, и в емоционално отношение. Клео Мондейн живееше някак си извън, отделно от Нел Джордан. Цялата ѝ личност, очите ѝ дори, както и гласът ѝ, се променяха, когато вместо Нел се появяваше Клео, макар че Нел продължаваше да дърпа конците на Клео, на тази свършена марионетка. Всичко бе толкова сложно и заплетено, че дори и той, Филип, с огромния си опит и вродената си проникателност, не можеше да се ориентира напълно.

Дори и сега все още нямаше представа откъде се бе появила Нел, къде и как бе живяла през първите седемнадесет години от живота си. За нея знаеше само, че тя бе погребала дълбоко в сърцето си спомена за тези години, а това можеше да означава само едно — че спомените, които е стаила в паметта си, са били твърде болезнени, за да ги споделя дори и с най-близките, каквито бяха за нея Филип и Лиз, особено Лиз.

Знаеше също, че Нел с нетърпение очакваше дните, когато в психиатричната клиника ѝ позволяваха свиждане със сестра ѝ. Лиз му бе съобщила, че едно от първите неща, които Нел бе сторила след възстановяването си, било посещението ѝ в клиниката, в която била затворена Маргарет, но се върнала оттам шокирана и депресирана, след като се уверила в безнадеждното състояние на любимата си сестра.

Според Лиз, пребледнялата Нел ѝ прошепнала само следното:

— Не съм сигурна дали Маргарет ме позна. Нито дума не размени с мен, нито веднъж не ме погледна дори. Сякаш бях за нея напълно непозната... — И веднага избухнала от безсилна ярост: — За всичко аз, само аз съм виновна! През цялото това време нито веднъж не я потърсих! А можеше да намеря отнякъде пари, дори и да ги открадна, или да ги изпрося на улицата, но да се срещна с нея... ох, трябваше... трябваше... Чудно ли е, че сега не иска да ме погледне, че въобще не ме позна? Та оттогава изтекоха три години, цели три години! Никога няма да си го простя това, никога, никога!

„А това означава — замисли се Филип, — че тя се измъчва от непоносимо бреме за вина. Но как може да се общува с неизлечимо болните в психиатричните клиники?“

Оттогава Нел упорито избягваше да се сприятелява с хората. Единственото изключение бе Лиз — само пред нея Нел се отпускаше и

споделяше страданията си. С Филип контактите ѝ бяха много по-хладни. Като че ли не изпитваше нужда от близки хора. А сегашният и начин на живот, изцяло подчинен на печеленето на все повече и повече пари, при това в пълна самота, плашеше Филип... макар че на Клео всъщност никак не ѝ липсваха контакти — нали бележникът ѝ с телефоните и адресите, с явките и изискванията на клиентите ѝ бе изпълнен до последната страница. А когато се преобразяваше в медицинска секретарка под името Елеонор Джордан, тя пак си оставаше самотна, защото не вдигаше глава от картоните за прегледи и нямаше нито една колежка. Филип подозираше, че Елеонор не би се нагърбила с тази неблагоприятна дейност, ако се изискваше да работи в колектив. Очевидно Нел се чувстваше най-щастлива, когато е само в собствената си компания, и за разлика от нормалните хора не считаше това за недостатък в характера си. Но най-много го озадачаваше защо никога не ѝ бе хрумвало да си намери мъж, на когото да отдаде сърцето си, без да мисли кога ще се раздели с него, без да се интересува от сексуалните му отклонения или от чековата му книжка.

Клео беше сексуална тигрица, Елеонор — пасивна стара мома, а къде оставаше Нел? И защо любовта за нея си остава непрочетена книга... макар че само Бог знае какво мисли тя за всичко останало, което изпълва живота на нормалните хора. Защо Нел не си позволява свой собствен живот? Цялото ѝ съществуване наподобява на живота на кукловода, който дърпа конците на своите марионетки, съсредоточен в една-единствена цел — да не обърка конците, да осигури безупречното изпълнение на пиесата. „Затова най-много ме интересува какво или кой ще успее да срине стените, с които Нел се е оградила от хората?“

— Моля те, престани да ме гледаш така втренчено, като че ли си ме поставил под микроскоп — кисело подхвърли Нел.

— Така ли те гледам? Може би защото си зададох въпроса дали не изпитваш необходимост да се разпокъсваш между два коренно различни стилове на съществуване. Нима не ти стига едната роля, та реши да се нагърбиш и с втората?

— Кой знае... — Нел безучастно сви рамене, — може би в мен се крие неподозиран от никого артистичен талант.

— Нима?

— Филип, стига! Точно тази вечер никак не ми е до психоанализи. Нещо не съм в настроение. Предпочитам да

съсредоточиш усилията си върху онези двама мъже в Ню Йорк и да ме посъветваш кой от тях да задържа като по-обещаващ клиент, вместо да се ровиш в душата ми.

„Дали е решила да ме допусне по-близо себе си и ще ми позволи достъп до плановете си за бъдещето? — озадачи се Филип. — Може би няма да е излишно да ѝ помогна с някой мъдър съвет. Явно е изправена пред решаващ избор. Но все още не мога да разбера защо бе необходимо не само да си създаваш втора самоличност, но и на всичкото отгоре да се вживяваш в нея? Все някой ден ще се добера до отговора на твоята загадка, мила моя. Защото още не се е родил този, който може да тълкува по-умело от мен странните криволичения на душата...“

Постави очилата си, за да прочете написаното на листа, който Нел остави пред него на масата.

— Не мога да разчета малкото му име... как се чете това?

— Името му е аржентинско, защото той е индустриалец от Буенос Айрес, но пред последните години се е заселил в имението си на френската Ривиера.

— Хм, ще го проуча тогава. А за този, втория, отсега мога да ти заявя, че не си струва да си губиш времето с него.

— Защо? Нима и него познаваш?

— Срещал съм името му във вестниците. Той е политик. Досега киснеше на най-задните скамейки в парламента, но бъди сигурна, че ще изпъкне сред сивата маса послушни депутати, ако е истина това, което съм слушал за него. А това означава, че рано или късно ще се докопа до голямата игра, до тлъстите подкупи, специалните доставки и прочее. Нали знаеш каква бездънна яма е политиката? Или си забравила за нашумелия сексскандал между лорд Лембтън и Норма Леви? Най-добре е политиците да бъдат оставени да се изяждат един друг, иначе са способни да създадат неописуеми главоболия на останалата, несъмнено по-благоразумната, част от населението. — Посочи с пръст към лицето на депутата. — Ако бях физиономист, щях да заявя с доста висок процент на достоверност, че това лице не предвещава нищо друго, освен склонност към заговори, тайни секти или убийства. — Зачеркна името му в бележника си. — Да, явно не си струва да си прахосвам времето, за да проучвам миналото му. — Но името на аржентинеца записа на дъното на обемиестия списък в

бележника си със специалния шифър, който сам бе изобретил. Този списък, както бе споделил с Нел в миг на необичайна за него откровеност, бе истинското му богатство. Но веднага след тези думи той се сепна и я помоли да му се закълне, че пред никого няма да го издаде. После изгори листа с двете имена в пепелника. — Никога не оставяй следи — повтори Филип едно от любимите си житейски правила. — И не забравяй за нацистите, които си записвали педантично всяко свое действие, с което улеснили безкрайно следвоенните съдилища.

— Откъде черпиш тези бездънни сведения? — попита го Нел.

— Това ми е основното занимание. Хората винаги са били любопитни да знаят колкото е възможно повече един за друг. Дори и когато събират само отегчаващи сведения за най-тривиални постъпки и ходове на събратята си. Само едно човешко качество е по-често срещано от любопитството — болезнената страст да си намериш внимателен слушател.

— Хм, аз например не познавам друг, който да умее по-добре от теб да изслушва събеседниците си.

Филип се усмихна, поласкан от думите ѝ.

[1] Проститутка на повикване, която никога не излиза на тротоара. Но същата дума може да означава и телефонистка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Няколко седмици по-късно, в една ведра съботна сутрин, Нел пъхна пътната си чанта в багажника на фолксвагена, сложи си слънчевите очила, защото развеселеното майско слънце вече позлатяваше хоризонта, и подкара към усамотените хълмове на Уилтшир. Отиваше при новия клиент — досега се бяха срещали само пет пъти в апартамента му в Лондон. Той, както и досегашните, ѝ бе препоръчан от напълно редовен клиент, от по-старите ѝ партньори, който поддържаше делови отношения с новия, а Филип, от своя страна, бе поразпитал за него по своите неведоми, но надеждни канали, и я бе уверил, че няма да има никакви проблеми. А Нел с радост прие поканата му, тъй като новият ѝ клиент не искаше нищо, освен класически секс, без никакви усложнения, приумици, маниакални увлечения или патологични ексцеси.

Той бе някъде към петдесетте, нисък, доста пълничък, с проницателни кафяви очи зад дебелите рамки на очилата си, но с необикновена за тази възраст жар за сексуални подвизи. Радваше се като дете, ако успееше да достигне рекорд по време, от който не би се срамувал дори млад мъж, в разцвета на силите си — а накрая, когато най-послед се изтощи, задъхано сподели възхищението си от необикновените ѝ умения като куртизанка. Още от първия им сеанс Нел се досети, че е почитател на източните сексуални култове като Имшак и Кама сутра, защото се стараяше да удължава времетраенето на половия акт, докато дочака пълното задоволяване на партньорката си. Името му беше арменско, което още повече затвърди това нейно предположение, защото бе научила от Лиз, че култът към Имшак е разпространен предимно в източноазиатските страни. А той остана безкрайно доволен от нейната издръжливост, макар че на моменти клиентът прекаляваше с опитите си да изпробва докъде се простират способностите ѝ. Получи се нещо като сблъсък на две воли и по едно време Нел се усъмни дали сега не я бе поканил в усамотеното си провинциално имение с единствената цел да счупи досегашния си рекорд. Той ѝ се извини, че я принуждава да пропътува внушителното

разстояние до Уилтшир под претекст, че се опитвал да се освободи от напрежението, на което бил подлаган от месеци насам заради прекалено интензивните си делови контакти и проучвания в Лондон. Предложи на Нел така да нагласи графика на пътуването, че да пристигне в имението тъкмо за следобедния чай. Каза ѝ още, че след като привършат с тази едва ли не свещена за англичаните церемония, той ще я разведе из цялата къща, без да се умори да ѝ обяснява най-подробно какви подобрения внесъл в интериора през последните две години. Накрая щял да я покани на великолепно вечеря, а едва след това ще се заемат с целта на посещението ѝ. Уговорката бе тя да се върне в Лондон в неделя сутринта.

Да напусне очертанията на шумния, пренаселен Лондон, за нея бе истинско облекчение и тя, без да бърза, се зае с приготовленията за пътуването. По пътя избираше второстепенните маршрути сред приятни тихи провинциални кътчета, далеч от шума на скоростните магистрали. Дори ѝ остана време да спре за обяда в едно скромно крайпътно ресторантче. Погледна часовника си и се успокои, че няма да закъснее за срещата — клиентът държеше тя да пристигне в имението му непременно след четири следобед. Едва тогава щял да се освободи. Тя не се засегна от този странен каприз, защото срещу парите, които ѝ бе обещал, Нел беше готова да паркира фолксвагена пред вратата му и в четири сутринта.

Педантичен във всичко, не само за секса, клиентът се бе погрижил тя да получи пълните му инструкции — затова тя без затруднения откри отклонението от пътя, водещо към имението му. Когато зави по третокласното шосе, ѝ се стори, че не се намира във втората половина на двадесетия век. Къщата се оказа скрита сред хълмовете на Уилтшир като в естествен амфитеатър, сякаш притисната от ръката на някакъв приказен великан. Селото се виждаше на пет мили по-нататък по прашния път, а когато Нел зави по тясната, но добре поддържана алея, над нея надвиснаха клоните на крайпътните дървета и скриха слънчевата светлина. Накрая пред погледа ѝ се изпречи висока стена, очевидно само на две или три години, с масивна врата от ковано желязо и телекамери, надвиснали над колоните. Явно тук доста държаха на мерките за сигурност. От решетката до вратата се разнесе метален глас, който я попита за името ѝ, след което вратата се отвори с изщракване и пред смаяния ѝ поглед се изпъкна идеално

почистена асфалтирана пътека, извиваща надясно. Нел видя къщата чак след този завой — прекрасен образец на строителството от средата на XVII век, от тъмночервени тухли, с кафяви корнизи и тераса с масивни перила, спускаща се от двата си края към просторна поляна, в дъното на която се извисяваха престарели дъбове.

„Великолепно е! — възкликна Нел, очарована от пасторалния пейзаж. — Може би е струвала страхотна цена, но си я заслужава!“ Не очакваше, че този клиент, който винаги бе ангажиран с деловите кръгове в столицата, е способен на такава любов към усамотяване. Селото бе доста далеч, а наоколо не се виждаха други постройки. Преди да спре колата пред входа, тя забеляза строително скеле откъм десния ъгъл на къщата. Явно клиентът ѝ се бе заел с ремонт или по-точно, с реставрация на остарялата фасада, за да възвърне някогашния блясък, на старото английско имение. От предната врата изскочи иконом в бяло сако и черни панталони, който я приветства с непознат за нея акцент и веднага се спусна към пътната ѝ чанта. В този миг домакинът се зададе по стълбите.

Очевидно се зарадва безкрайно на пристигането ѝ, но зад безупречните му маниери се прокрадваха признаци на притеснение. Той притежаваше британски паспорт, но Нел бе уверена, че е чужденец, макар да не можеше да отгатне коя е родината му. Неговият английски беше без никакъв акцент. Освен това Нел го бе чувала да говори с лекота френски, италиански, немски и някакъв непознат за нея език, който ѝ звучеше като арабски, с гърлени звуци и „х“, твърдо като в испанския. Още преди слугите да затворят вратата зад тях, той я попита дали предпочита да я разведе из имението си преди чая или желае първо да се прибере в стаята, предназначена за нея, за да се освежи след пътуването.

— Не, благодаря, сега с радост бих разгледала къщата.

— Това е моето убежище, далеч от градската суета, шум и мръсотия. Именно затова я купих.

— По-скоро е прекалено изолирана.

— Тъкмо това търсех. Винаги съм копнял да имам къде да се скрия от напрежението, което изсмуква силите на всеки, осмелил се да се гмурне в дълбоките води на големия бизнес. А тук цари такова спокойствие, че съм способен да забравя за всички проблеми.

— И да пречистите душата си?

Той се намръщи и за Нел стана ясно, че не е разбрал добре въпроса ѝ. Очевидно не е християнин, каза си Нел. Изглежда, наистина е чужденец, въпреки старанието му във всичко да прилича на англичанин.

— А кога е построена къщата? — интересува се Нел.

— През 1692 година. Когато я открих, беше в ужасно състояние. Предишният ѝ собственик не е имал пари дори да ремонтира покрива. А след смъртта му синът му въобще не проявил интерес към нея. Затова я купих много лесно. Беше преди две години.

Нел усети как в гърдите ѝ пропълзя необясним хлад.

— Как се казваше предишният собственик?

— Харвил. Доколкото успях да разбера, тази фамилия е владеела къщата и имението около нея от няколко века. Аз наех архитекти и строители, за да я ремонтират основно, но като се стараят да възстановят първоначалния ѝ вид, доколкото е възможно, разбира се.

„Боже мой! — вцепени се Нел. — Колко е малък светът...“ Припомни си бележката в „Таймс“ от 1984 за смъртта на генерала — споменаваха, че починал на 83 години. Тогава тя написа писмо до сина му, но Боб Харвил не си направи труда да ѝ отговори. „Горката Лиз — въздъхна Нел, — добре, че не доживя да видиш какво е станало с къщата ти! За съжаление, брат ти се оказа прав...“

Вътре още продължаваха ремонтните работи, макар че някои от стаите на партера бяха готови, заедно с част от спалните за гости на втория етаж. Но когато обиколиха лявото крило, Нел погледна през отвора на централното стълбище към срещуположното крило, все още стегнато в строителното скеле.

— Ще те помоля да ме извиниш, но тази част от къщата още не е за показ. Там има няколко много приятни стаи, но все още са потънали в плесен. Сега строителите подменят подовите и поради тази причина е опасно да те заведа в дясното крило. Няма да си простя, ако пропаднеш на долния етаж през някоя изгнила дъска.

Поднесоха ѝ чай в кокетния малък салон на партера, с копринени тапети с цвят на зрели праскови, а после домакинят я поведе на разходка из градината. Наистина мястото беше много усамотено. От възвишението зад къщата Нел забеляза дим от комини, скрити зад дърветата, обаче никъде не видя покриви. Вечеряха само те двамата в трапезарията, обслужвани само от мълчаливия иконом. Не се виждаха

други слуги, но явно в кухнята имаха готвач, който си разбираше от работата, защото менюто беше превъзходно. След като изпиха по чаша кафе и послушаха музика — той държеше да спазва всички правила на гостоприемството, преди да се заловят за работа, и посрещаше изискано всеки свой гост, независимо дали се касаеше за кралска особа или за скъпо платена първокласна куртизанка.

Щом се озоваха в спалнята му, тя се скри в банята, за да се подготви — според сценария, както и при предишните им срещи, трябваше да се появи без дрехи, но ухаеща на специалния парфюм, избран по негов вкус. Очевидно и той не си бе губил времето, защото от него се разнасяше аромат на първокачествен мъжки парфюм, какъвто Нел не помнеше от нито един от останалите си клиенти — странна смес от сандалово дърво и цитрусови съставки. Той поръси ръцете си с някакъв източен лосион и разтри раменете и гърдите ѝ, преди да ѝ подаде прозрачната нощница и пенъора, избрани лично от него, в нежен бледолилав тон, който тя не харесваше, но нали той бе заплатил за тези фантастично скъпи дрехи от най-фина китайска коприна... Сетне тя разпусна косата си. При срещите си с него Нел винаги си слагаше черната перука от естествена коса, блестяща, мека като кадифе, и не я сваляше до момента, когато буйните движения я принуждаваха да я махне от главата си. Тази разкошна перука ѝ струваше много, но си заслужаваше парите, защото ѝ отиваше и се закрепваше доста лесно. Той обичаше да си играе с косите ѝ, да увива кичурите ѝ около голата ѝ шия, да сравнява цвета на косата ѝ с космите ѝ между бедрата. Веднъж дори я бе попитал дали е съгласна да се обръсне долу, но тя веднага му възрази, защото останалите ѝ клиенти въобще не споделяха странните му предпочитания. Но той само сви рамене и се усмихна примирено: — Е, щом така стоят нещата...

Накрая тя отново се напръска с парфюма, който чудесно прилягаше на лосиона, с който той я бе намазал, като обърна специално внимание на косата си, макар да знаеше, че после отново ще влезе в банята, за да се изкъпе още веднъж — от прекалено силното ухание на тази ориенталски пищна смесица от аромати понякога получаваше главоболие.

След това се зае да го чака. Забави се повече от друг път, което я озадачи — нали винаги ѝ бе повтарял, че времето е пари. И в този миг

Нел чу някакви разгневени гласове.

Приблѝжи се до вратата и я открьхна съвсем леко. Вътре нямаше никой. Какво се бе случило? Явно е нещо сериозно, защото този клиент ѝ плащаше повече от всеки друг, но стриктно държеше да получи в замяна нещо равностойно.

Нел се разтърпка нерешително напред-назад, докато видя ниска врата в една от нишите, водеща към скелето около дясното крило. В този миг нейният клиент се появи на стълбището, но се спря, за да продължи разговора си с някакъв мъж, който го изчакваше, леко приведен към домакина. Щом съзря непознатия, Нел инстинктивно се отдръпна назад към спалнята, шокирана, невярваща на очите си, защото това лице още не беше напуснало кошмарните ѝ сънища. Лицето на Тони Панакулис. Веднага залости отвътре вратата между спалнята и коридора, загрижена как да се скрие. Най-малко би желала да се сблъска с този противен грък. От спомена за него кожата ѝ настръхна.

Какво, по дяволите, търсеше Тони тук? И как се е запознал с Реза Доминициан — това бе името на клиента ѝ. Какво общо може да има между един преуспяващ, вдъхващ респект бизнесмен и един от най-ловките търгаши с отблъскващите порнокасети?

Да не би Тони Панакулис вече да не се занимава с този доходен, но развращаващ бизнес? Или... и при тази мисъл сърцето ѝ се вкамени — или самият Реза Доминициан е въвлечен в тази мръсна игра и въобще не е това, за което се представя? Но как тогава е успял да подведе Филип, който винаги проверяваше най-старателно всеки неин клиент, преди тя да се ангажира с него?

„Може би нещо греша — опита се тя да се успокои. — Може би само така ми се е сторило... или просто съм се припознала?“ Но дълбоко в душата си знаеше, че това бе опит да се хване за някоя спасителна сламка. Не можеше да сбърка отблъскващото му месесто лице, с очи, черни като маслини и устни, очертани като резен от пъпеш. Още когато го съзря зад ниското рамо на Реза Доминициан, зад скъпия му костюм, тя се бе досетила. Защото в този миг от лицето на Реза се бе стопила светски любезната физиономия и се бе появило онова алчно изражение, което бе видяла само за миг при първата им среща и тогава я бе проболо чувство на неприязън, макар и само за миг. А сега, когато разкри тайната на изумителното му богатство, това

чувство прерасна в ненавист. Обикновено избягваше да си съставя прибързано мнение за някого, но този път всичко бе съвсем различно — като че ли сега виждаше за пръв път отпуснатото му лице, хитрия блясък в очите му. И тръпките, които полазиха по гърба ѝ, този път бяха много по-силни. С шестото си чувство Нел долови, че отново е изправена пред съдбоносна промяна в живота ѝ.

Какво всъщност се вършеше в това крило на сградата, забранено за посещения под предлог, че още се ремонтират помещенията? И защо се мотаеше тук Тони, който се интересувахе само от прожекции на порнокасети от най-долна категория? Да не би тук някъде да е скрито неговото студио? Мястото е много изолирано, добре охранявано, следователно е идеално за тази цел. Но тогава къде са „актьорите“ и „актрисите“? Не беше доловила признаци за нечие чуждо присъствие. Чиста случайност бе, че надникна в коридора към стълбището тъкмо в мига, когато се отвори отсрещната врата. „Но това не е моя работа“ — припомни си тя. Погледна часовника си — клиентът ѝ закъсняваше вече с повече от половин час. Да не би да се е забавил само заради разговора с Тони Панакулис? Може би нещо се е объркало в снимките на порнофилмите? Каквото и да става тук, тя реши повече да не се среща с този съмнителен клиент, след като поддържаше някакви неясни отношения с Тони Панакулис — Нел бе готова на всичко — само да не се сблъсква с противния грък. Освен това не беше изключено, макар и не съвсем сигурно, че той ще я познае, макар да не се бяха срещали от единадесет години и въпреки променената ѝ външност. Но дори и да я познае, какво би могъл да ѝ стори? Сега тя никак не приличаше на онази деветнадесетгодишна хлапачка, уловена в капан, от който отчаяно се мъчеше да се изтръгне. Тогава той бе важна клечка в подземния свят и ако сега върти някакви сделки с Реза Доминициан, навярно е станал още по-важна фигура, но тя вече не беше така безпомощна, както в онези отдавна отминали дни. И освен другото, сега можеше да разчита на подкрепата на Филип Фолкнър.

„Трябва веднага да се махна оттук! — каза си тя. — Ако този Реза се интересува от нелегални порнофилми, то тогава не бива да имам нищо общо с него!“

Но вратата се отвори и на прага се появи виновникът за нейните тревожни мисли.

— Скъпа моя, моля те да приемеш извиненията ми... забави ме един доста продължителен разговор по телефона, от изключителна важност, който не търпеше отлагане. Зная, че те принудих да ме чакаш много дълго, но... мога ли да те помоля да ме изчакаш още малко, само още няколко минути? Ще се върна веднага щом се освободя. — Лъжата, както и всичко в него, беше напълно убедителна.

„Трябваше веднага да му изкрещя в лицето, че по-добре е въобще да не се връща!“ — помисли си Нел, макар да съзнаваше, че това би било непростима грешка. Внезапно самата мисъл за секс с този съмнителен чужденец ѝ опротивя дотолкова, че едва се сдържа да не побегне към изхода. За щастие, тя си припомни един от най-ценните съвети на Лиз: „С какво се занимава клиентът — това не е твоя работа, никога не го забравяй! Това въобще не те засяга!“.

Затова, когато Реза се завърна в спалнята, тя го очакваше напълно готова, старателно напарфюмирана, в унесена поза, и с ловки извивки посрещна мъжествения му пристъп. Защото той се зае с такава решителност и стръв, че днес на Нел ѝ се наложи да си припомни всичките си умения, за да издържи на изгарящата му страст. Като че ли бе осемнадесетгодишен младеж, загорял за женски ласки. За мъж на тази възраст — тя се помоли на Бога дано той не доживее до два пъти по петдесет години — неговата потентност и издръжливост бяха направо невероятни. Мислено благослови Лиз, че я бе научила на най-различни техники с таза, за които Лиз ѝ бе признала, че е усвоила от някакъв отдавнашен свой клиент от арабските страни. „Пази се от наранявания, ако попаднеш на мъж, способен да прониква в теб стотина, че и повече пъти.“

Най-после той си позволи да достигне до оргазъм. Нел неохотно си призна, че може би е проникнал в нея не сто, а хиляда пъти. Но Реза беше на седмото небе от щастие, сияещ, самодоволен, когато наметна пищния си халат, като мъж, изпълнен с гордост от себе си и безкрайно признателен на партньорката си.

— Както винаги досега, ти си оставаш ненадмината професионалистка — похвали я той и остави на тоалетката дълъг бял плик. — И наистина си заслужавааш хонорара. — Ще ти се обадя в най-скоро време, но за най-голямо мое съжаление няма да мога да ти правя компания утре на закуска. Налага се да отпътувам много рано, преди разсъмване.

Той ѝ се поклони, взе ръката ѝ, целуна я и излезе от спалнята. Клео отметна завивките, смъкна перуката, събра бельото си и се скри в банята. Горещата вода ѝ помогна да отстрани силния парфюм, от който, както винаги, получаваше главоболие. За нещастие, в леглото още се долавяше неговият аромат. Реши, че е най-разумно да отвори прозореца, за да проветри спалнята.

Дръпна завесите и се приближи към един от прозорците, но в следващия миг се вцепени — навън, иззад ъгъла на къщата, се показва някакъв мъж, понесъл през рамо килим, завит на руло. „Да не би нещо да се е объркало?“ — запита се тя. Явно не се бе излъгала, защото мъжът изпитателно огледа прозорците по протежението на фасадата. Тя се дръпна инстинктивно назад и отпусна тежката завеса, но само след миг предпазливо надникна през процепа. Мъжът още оглеждаше фасадата отдолу и тя схвана, че това не е случайно — бяха му възложили да бди за появата ѝ на прозореца. Успокоен, пазачът махна с ръка към камионетката, паркирана на чакълестата алея с изгасени светлини и отворена задна врата. Мъжът се приближи и стовари тежкия килим в камионетката, подритна го с крак, затвори вратата, заобиколи и се настани зад кормилото. Но не включи двигателя, а вместо това освободи ръчната спирачка. Камионетката безшумно се плъзна по инерция по наклонената алея. Не включи и фаровете, а само габаритите от лявата страна — от дясната явно не работеха. Камионетката тихомълком се понесе към завоя и се скри малко преди да се чуе шумът от включването на двигателя. „Много са тактични, щом като така треперят да не ме събудят — каза си тя и понечи да отвори прозореца. — Явно Реза ги е обучил добре. Да, той наистина е способен на всичко.“

Но прозорецът отказа да се отвори — или беше залостен, или бе засъхнал от боята. Нел отиде в другия ъгъл, където имаше по-малък прозорец, и успя да го отвори наполовина. Отвън нахлу свеж въздух, а неприятната миризма започна да изветрява.

Не спа спокойно през тази нощ. Сънува тревожни и объркани сънища. Събуди се към осем, цял час преди мълчаливият иконом да донесе подноса със закуската ѝ, но тя не посегна към претоплените пресни кроасани с масло и конфитюр от праскови. Задоволи се само с две чаши от великолепното кафе. Реши, че няма смисъл да се тревожи за загадките от предишната вечер — нали се бе справила с това, което

се искаше от нея! И какво я засягаше в какво се е превърнала къщата, в която се е родила Лиз? Ще е истинско светотатство, ако са я превърнали в порнографско студио, но нали не разполагаше с никакви доказателства? Но инстинктът ѝ подсказа, че може би тази история няма да свърши дотук. Дали да съобщи на Филип? Той не може да не е посещавал този дом. И е ненадминат майстор в дискретните проучвания. Но мисълта за нова среща с Тони Панакулис набързо охлади намеренията ѝ. Отново си каза, че е най-разумно да се преструва, че нищо не е забелязала.

Към десет и половина Нел беше напълно готова за път, два пъти провери дали не е забравила нещо в спалнята, отмести завесата и затвори прозореца. Икономът пристигна, за да вземе пътната ѝ чанта и да я изпрати до колата ѝ. Тя му подаде банкнота от пет лири. Както се очакваше, никъде нямаше следа от Реза. Нито от други гости или слуги. „Сигурно съм сънувала някакъв кошмар“ — каза си тя.

Понеже беше неделя, движението беше претоварено, но Нел реши да не губи време и натисна педала за газта. Искаше час по-скоро да се отдалечи от тази подозрителна къща. Всъщност местността беше много красива и ако все още неин собственик бе генералът, тя с радост би му гостувала. Но Боб Харвил и непоносимата му съпруга я бяха продали на този чужденец, който, ако предчувствията на Нел се оправдаеха, щеше да се окаже спонсор на продуцента на най-гадните порнофилми. Горкият генерал! В гроба щеше да се обърне, ако можеше да види отнякъде в какво свърталище се е превърнал неговият дом! А Лиз щеше да прихне от смях. На Нел ѝ се стори, че чува гласа на покровителката си:

— А в какво са превърнали библиотеката?

Тревогата ѝ стихна чак когато се завърна у дома. Котките излязоха в преддверието, за да я посрещнат. Чакаха я и неделните вестници. А най-добрата изненада бе дебелият плик — отново бе осигурила пари за своя „фонд“. Спомни си за Тони Панакулис и се успокои с мисълта, че той надали би могъл да я познае — сега тя бе напълно променена. Затова реши да си наложи повече да не мисли за неприятния грък, само ще зачеркне Реза Доминициан от списъка на клиентите си, а при следващото му обаждане ще се извини, че е претоварена с ангажменти в чужбина. Разбира се, ще трябва да

измисли убедителни подробности, но нали Филип е ненадминат и в това отношение...

Отново си зададе въпроса, дали въобще е разумно да спомене на Филип за подозренията си. Знаеше, както и той, че един или двама от най-близките приятели на Филип бяха натрупали страхотни пари от порнофилми — макар че Филип никога не би го признал пред нея. И ако тя възприеме най-деликатния подход, може би с помощта на Филип ще разбере нещо повече за играта на Тони Панакулис — докъде се простира влиянието му и финансовите му възможности, какво го свързва с Реза Доминициан, ако въобще между тях има делови отношения. „Всички знаят колко са предпазливи тези типове — отчаяно си каза тя. — Тогава какво е събрало тези двамата в бившата къща на бащата на Лиз?“

Парите?

Да, защото това е единственото, на което и двамата са посветили живота си. Но Нел реши, водена от вродения си инстинкт за свръхпредпазливост, да не уведомява полицията.

Измина една по-спокойна седмица и тя почти забрави за тревогите си. След още една седмица си спомняше още по-бегло, а след третата ги изтри окончателно от паметта си. Една вечер, два месеца след последната ѝ среща с Реза, Нел се настани на канапето пред телевизора в очакване на най-новия филм на Алфред Хичкок. Нагласи възглавниците зад гърба си, остави шоколадовите бисквити и чашата с кафето на масичката, а двете котки побързаха да се сгушат в скута ѝ. Криминалната хроника, изпълнена с призови на полицията за сътрудничество при издирването на откраднати коли още не беше приключила. В първия миг Нел не обърна внимание на кадрите, но тъкмо когато посегна към шоколада, на екрана изписаха съобщение за намерен труп на тринадесетгодишно момче в набързо изкопана яма в гората Уоръм, графство Дорсет, недалеч от магистралата В-3075. Мястото се пазело в тайна. Предполага се, че ямата е била разровена от язовци или лисици, макар да била покрита с листа и клони. Освен това съобщиха, че момчето било жестоко изнасилено, преди да бъде удушено. Полицията търсела свидетели, които са забелязали камионетката, чиито следи са открити край ямата в неделя, 22 май, към един и половина през нощта. Според местните ловци на язовци, които били не много далеч в същата нощ, камионетката паркирала със

загасени светлини поне половин час по-рано, но когато ловците я наближили, шофьорът веднага я подкарал. Забелязали, че десният габарит не светел. Полицейското управление в Дорсет умолява всички, които са били в този район в ранните часове на 22 май, да се обадят на следния телефон... Пред широко разтворените, изпълнени с ужас, очи на Нел се изписа телефонният номер. „Вероятно става дума за микробус, тъмен на цвят, от подобен тип. Номерът на колата не е разпознат.“

Показаха силует на микробус, много приличащ на микробуса, в който онзи мъж беше метнал килима, навит на руло.

— Полицейското управление в Дорсет ви предупреждава, че се касае за необикновено жестоко престъпление и всяко сведение, колкото и да ви се струва незначително, ще бъде от огромна полза за нашите екипи в търсенето на извършителите. Затова, моля, обадете ни се, ако някой може да ни помогне. Както обикновено, в единадесет и петнадесет часа ще ви запознаем с повече подробности.

Нел усети как нещо топло се разля по бедрата ѝ — кафето се изливаше от чашата, защото ръката ѝ трепереше. Веднага остави чашата на масата, отмести котките и съблече пижамата си.

— По дяволите... — Огледа почервенелите си бедра, но още не можеше да се съвземе от шока, затова не усещаше болката от изгарянето. — Не! — изкрещя тя и котките изплашени се свиха зад завесата. — Не може да бъде... Това е някакво съвпадение, да, така е... — Но бързо отиде до чекмеджето и измъкна пътната карта. Измери разстоянието между къщата, край която бе видяла камионетката, и гората в Дорсет. „Петдесет и шест километра“ — прошепна тя. Разстояние, което се покриваше спокойно за един час.

Остана там, загледана слисано в картата, но пред очите ѝ изплува камионетката, със зейналата задна врата, мъжът, помъкнал килима на руло през рамо, мъртвешката тишина наоколо. Не е включил двигателя не от прекалена загриженост за нейния сън, а за да не го забележат, досети се тя. Коленете ѝ се подкосиха и тя се отпусна в най-близкия стол. „Не бързай, първо обмисли всичко — заповяда си ужасената жена. — Не съди прибързано. Такива камионетки има с хиляди, а кой знае колко имат повреден десен габарит?“ Но като си припомни всички подробности в полицейското комюнике, застина от страх и едва не

прехапа пръста си. Винаги бе разчитала на шестото си чувство! Очевидно лошото предчувствие не я беше подвело.

„Трябва да им позвъниш! — обади се вътрешният ѝ глас. — Това е твой дълг. Хм, но така ли е в действителност? Та какво мога да им докладвам? Че съм била в усамотена къща в Уилтшир, на делово посещение при мой клиент през уикенда? О, нима не знаете? Аз съм колгърл, тоест куртизанка, екстра категория, и работя само с избрани богаташи... Та някъде след полунощ, малко преди един, забелязах такава камионетка, паркирана на поляната пред къщата, а някакъв мъж натовари в нея килим на руло и щом потегли... тихо и потайно, бих казала... ми направи впечатление, че десният габарит не светеше. О, да, за малко да забравя. Там зърнах, чиста случайност, нали разбирате, един друг тип, за когото се шушне, че снима порнофилмчета в същата къща, и то в дясното крило, в което ме предупредиха да не си пъхам носа. Как ви звучи като за начало?“

Но това наистина можеше да им послужи като отправна точка при разследванията.

„А какво ще им отговоря, ако ме попитат дали съм готова да свидетелствам в съда? Тогава какво? Да разбия живота си, да съсипя кариерата си?“

Скочи на крака, объркана и настръхнала.

„Не, не мога... не смея! Това ще опустоши всичко! Какво ще стане с мен? Ако се получи някакъв страхотен гаф, ще трябва да се простя с всичко, което съм постигнала с толкова усилия! Ако компрометирам само един от клиентите си, останалите веднага ще ме забравят. А това за мен е равносилно на самоубийство! Не, длъжна съм да мълча като риба, каквото и да ми струва! Нали ми остават още само пет години, за да се осигуря завинаги. Тогава ще се оттегля, ще прекратя всякакви контакти. А освен това онази история няма нищо общо с мен! Пък и не разполагам с неопровержимо доказателство, че в килима е бил скрит труп... а само с подозрения, основани на мои предчувствия. И този проклет Тони Панакулис! Защо да открехвам вратата към миналото? Защо да не си гледам само бизнеса? Да вървят всички по дяволите... Не е честно! Никак не е честно!“

С рязък жест изключи телевизора — вече никакъв филм не ѝ се гледаше. Но не можа да заспи. Въртеше се в леглото, а тревогата и съмненията я разяждаха отвътре и по едно време Нел се отказа от

опитите да заспи. Но умората я обори и тя се унесе в неспокоен сън. Сякаш виждаше как някаква ръка разстила килима и в самотния гроб се изтърколва крехкото детско телце, как язовци и лисици ръфат ръцете на тринадесетгодишно момче... Изхлипа в съня си и се сепна. Седна в леглото и се огледа мрачно. А защо непременно дете? На такава възраст? Да не би и то да е избягало от дома си като нея преди години? „Стига! — заповяда си тя. — Нали знаеш докъде може да те доведе паниката, особено ако е комбинирана с истерия?“

Стана, отиде до барчето и си наля джин в една чаша, но този път добави по-малко тоник. Две-три глътки и всичко ще е наред. Нали сама се беше издигнала от утайката на живота, нали имаше ясен план за бъдещето си? „Но сега — повтори си тя — съм длъжна да реша какво да предприема. Дали да продължавам да се успокоявам, че ченгетата се опитват да изкарат мухата слон? И да продължавам да се самозалъгвам, че случайно съм била свидетелка на нещо съмнително, което обаче не е реално доказателство? Или пък да се вслушам в гласа на съвестта си и да съобщя в полицията всичко, което знам? Но в никакъв случай не бива да се свързвам с полицейското управление в Дорсет! На всяка цена трябва да остана надалеч от всичко, свързано с графство Уилтшир. Тогава... да позвъня в Скотланд Ярд? Хм... в отдела за борба с порока? Или направо в отдел «Убийства»? Кой се занимава там с нелегалните порнофилми и въобще с преследването на порнографията? — Уморено подпря глава с двете си ръце. — Само не избързвай! Нека да обмисля всичко още веднъж, защото залогът е много голям, а след това ще взема решение.“

Потърси спокойствието, което ѝ вдъхваха нейните любимци — грабна двете котки, зае се да им обяснява най-подробно какво я измъчва, като ги галеше и потупваше, а те мъркаха в скута ѝ, доволни, поклащайки глави, за да я утешат, че всичко ще отmine и ще бъде забравено. За награда Нел им сипа в купичките по една свръхщедра доза от храната за котки, от която винаги държеше в къщата солиден запас.

После се качи на горния етаж, за да намаже с козметичен крем краката си, зачервени от разлятото горещо кафе, преди да си облече най-късата нощница, до над обгорената кожа. Сетне пак слезе долу, разтреби всекидневната и се опита да изчисти петната от кафето по килима и по лимоненожълтата копринена дамаска на дивана. След като

премахна петната във всекидневната, Нел се отби в кухнята, за да си сvari нова доза кафе, но този път добави малко бренди в чашата си и се отпусна, замислена и смълчана, на стола до масата в малката си кухня.

Не след дълго стигна до извода, че няма друг изход, освен да рискува всичко, което е постигнала досега — добре замаскираната си кариера, благополучието и бъдещето си, свободата си дори — и да се подчини на гласа на съвестта си, като разкаже на полицаите всичко, което знае по този ужасен случай. Но нито дума за целта на посещението ѝ в Уилтшир. Това никой не бива да узнава. Или ще им каже какво е видяла, или ще им подсказе да се заинтересуват от сделките на Реза Доминициан. И да изиска от ченгетата гаранция, че името ѝ никъде няма да бъде замесено. Но най-много я тревожеше съмнението, че те ще поискат да узнаят много повече за случая, а тя почти нищо не знаеше. Тогава как ще ги убеди в искреността си? А да се яви на делото като свидетел... о, това за нея ще е равносилно на самоубийство!

Опитът от досегашните ѝ срещи с полицаите се свеждаше само до онези отдавна отминали дни, когато получи предупреждение за проституиране от онзи висок, русокос инспектор, с небесносини очи. След това се бяха срещнали само веднъж, по случайност, и той ѝ се бе похвалил, че е повишен и сега работи за Централния следствен отдел. Тя бе забелязала как тогава очите му леко се присвиха и сякаш бе почувствала плъзгането на опипващия му поглед по тялото си. Нима не беше безразличен към нея? И още нещо не можеше да забрави от тази отдавна отминала среща — той бе единственият ѝ познат, който веднага се досети, че бе избрала псевдонима Ели Литъл под влиянието на романа на Чарлз Дикенс. Но полицейското управление в Дорсет можеше да се окаже на съвсем различно мнение по отношение на нейните морални качества и да ѝ създаде куп неприятности, затова Нел още веднъж се убеди, че в никакъв случай не бива да пътува сега за Уилтшир. Нищо чудно, казваше си тя, още някой да се е натъкнал на проклетата камионетка с повреден заден десен габарит в най-ранните часове на онази неделя. Нали наблизо живеят хора, има къщи, ферми, село на някакви си пет мили. Освен това по пътя има мотели, бензиностанция, кръчми, а може би и ресторанти... Хората обичат да се веселят до късно в събота срещу неделя, защото няма да стават рано

на следващата сутрин. Не може да е нямало някакво движение по пътищата въпреки ранния час. А повреден габарит неизменно ще привлече вниманието на всеки шофьор! Кой знае колко коли са се прибирали към гаражите си зад камионетката, а тя не може да вдигне висока скорост и нищо чудно поне две-три коли да са я изчакали по тесния път. Да, точно така е станало. Как не се досети по-рано! Те са натискали клаксоните и са запомнили камионетката, посоката и часа. И какво ще им струва да дадат показания?

„О, Джордж, помниш, че тъкмо там, след онази веселба в кръчмата на Пийт, се изтормози, докато задминеш проклетата камионетка. Още тогава не ми хареса тая работа, ама кой да се сети, че вътре мъкнат труп, увит в килим, че да звънне на ченгетата още от бензиностанцията, онази, зад двата остри завоя? Щяха да ни снимат на първата страница на «Сън», представяш ли си? Я да им звъннем още сега, може пък ние да сме първите, които са я разпознали, а? Помня, че беше малко след един след полунощ, защото си сверих часовника, когато чух да удари един от някаква камбанария.“

„Да, все някой ще им позвъни“ — каза си тя и на душата ѝ поолекна. Но когато включи телевизора за късните новини, въпреки многобройните обаждания не се бе намерил някой, който да е познал камионетката. Полицията отново отправи призив за съдействие.

„О, господи! — въздъхна Нел. Вече ѝ се повдигаше от цялата тази история. — Нима няма друг изход, освен да им се обадя? Да, ще им се обадя. Не, няма да се обадиш, в никакъв случай! Но... ами ако нещо подобно се бе случило с Маргарет? Тогава как щеше да се чувстваш?“ Изправи се вдървено, сякаш бе кукла на конци, отиде до телефона и набра номера, който още мигаше на синия екран. Отсреща някакъв глас произнесе уморено: „Отдел Произшествия“. Нел заговори, умело имитирайки шотландски акцент, който не говореха истинските англичани, тоест родените на юг от реката Тайн^[1]:

— Обаждам се във връзка с издирваната камионетка. Видях я. Едва не ме удари. Изскочи ми отдясно, тъкмо на завоя между Комптън Еймиъс и Литъл Бърн. Летеше с доста висока скорост и за малко да ме цапардоса. Е, и аз не пълзях като костенурка, но... нали разбирате, посред уикенда човек се поотпуска... Май че изскочи от някаква отбивка към частно имение, защото нямаше пътен знак... аха, чакайте, сега се сетих... беше към един без двадесет, в нощта срещу неделя. Да,

спомних си го, защото си погледнах часовника, а между другото, когато ме задмина най-нахално, ми се наби в паметта, защото на всичкото отгоре му бе загаснал десният заден габарит. Този тип е заплаха по пътищата и си заслужава да го окошарите. — Затвори, пое дълбоко дъх, защото наговори наведнъж последните три фрази, и се облегна на стената. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Вдигна ръка, за да изтрие потта от челото си. Плъзна се по стената и седна на пода, сгушила глава между коленете си. „Ако са ме записали, няма да познаят тембъра на гласа ми — успокой се тя. — А освен това никой не подозира, че съм шотландка, пред никого от познатите си не съм се отпускала да говоря на нашия диалект... А да проследят откъде се обаждат? Не, сега са прекалено заети, за да се занимават с мен! Пък и не говорих много дълго.“ Все още не можеше да повярва, че се бе осмелила да се обади в полицията, че успя да наговори на един дъх всичко, преди да осъзнае, че в мига, в който бе набрала номера на ченгетата, вече се беше замесила в играта.

„Да, вярно, сторих тази глупост — упрекна се тя. — Но нали трябва да им се помогне? Посочих кръстовище колкото бе възможно по-близо до къщата на Реза, казах им и по кое време точно е станала срещата. Сега те са на ход. Повече нищо не мога да направя, ако не искам сама да си сложа главата в торбата. Длъжна съм да мисля преди всичко за себе си, нали?“

През следващия ден изпълняваше толкова разсеяно задълженията си, че лекарят загрижено я попита какво не е наред — никога не я бе виждал така самовглъбена. Винаги, когато пристигаше в кабинета си, той я заварваше отрупана с картоните от изтеклата седмица, а сега гледаше отнесено в пространството и дори сбърка името на една пациентка. Това ѝ се случваше за пръв път — да размени картон с еднакви фамилии на пациентките, но с различни малки имена. Разтревоженият пластичен хирург сякаш едва сега проумя каква безценна работа му бе вършила мис Джордан.

Когато една от най-доходоносните му пациентки се усмихна презрително и я нарече: „Мис Еди-коя си...“, той хладно я поправи: „Името ѝ е мис Джордан, мис Елеонор Джордан“ и до края на лечебната процедура се държа подчертано студено с пациентката си.

— Загрижен съм за теб, Елеонор — започна той, когато двамата останаха сами в кабинета. Всъщност бе загрижен най-вече за себе си и

за лекарската си репутация. Вече обмисляше наум към коя агенция за секретарки да се обърне, за да смени мис Джордан. — Разбирам, че нещо те измъчва и не можеш да се концентрираш. Сякаш не си ти... — Тя изглеждаше както винаги: спретната и скромна до крайност, та чак да ти доскучае, но въпреки това не успя да прикрие безпокойството си. Той бе почти сигурен, че тя живее сама... или най-много с възрастната си майка. Всъщност не можа да си спомни, затова я подпита тактично:

— Да не би в дома ти да се е случило нещо неприятно?

За да спечели време, мис Джордан внимателно нагласи очилата си, преди да му отговори:

— Благодаря за загрижеността, но вече съм по-добре. Не биваше да допускам това... но повече няма да се повтори.

— Да не би да те боли главата? Може би един аспирин ще ти помогне. Имам първокласни аналгетици.

— Не, благодаря. Избягвам да взимам лекарства.

— Да не би да членуваш в някаква секта, която забранява употребата на лекарства? — запита смаяният лекар.

— Не, никъде и никога не съм членувала: не само в секти, но и в каквато и да било организация. Но не вярвам, че е разумно да се поддържам с помощта на хапчетата, когато нещо ме притеснява.

— Тогава чаша чай? Няма по-добър лек от горещия, силен чай. Защо двамата да не изпием по чаша?

Лекарят не вярваше, че чаят ще е достатъчно средство, за да възстанови настроението, и работоспособността ѝ, ала в този миг не можа да измисли какво друго да ѝ предложи. Все пак той бе пластичен хирург, а не психоаналитик. Досега тя се бе справяла чудесно със задълженията, а и той така свикна с нея, че само мисълта как ще намери и как ще свикне с нова секретарка го изнерви и го принуди, за пръв път, да се замисли за личния живот на мис Джордан. „Бедната жена — каза си той. — Що за живот води тя? И какво я очаква? Безрадостната участ на всяка стара мома, спретната и въздържана във всичко, но безутешно самотна, лишена от съпруг и деца, от топлотата на семейното огнище...“ Но не смееше да я заговори на тази свръхделикатна тема, защото се досещаше, благодарение на опита, натрупан от десетките си пациентки, че тя би реагирала със студена неприязън. Затова реши да ограничи опита си да ѝ помогне само до няколко общи фрази, пропити със съчувствие и загриженост. За

негово облекчение, Елеонор се надигна от стола и тръгна към миниатюрната кухня с думите:

— Да, може би сте прав, чаша чай ще ми помогне да се възстановя. А не желаете ли чаша течен шоколад?

— Да, моля. — Той предпочете шоколада. Постепенно се успокои, защото тя мълчаливо изпи чая си, на външен вид му се видя успокоена и той се върна в кабинета си, твърдо решен за в бъдеще да ѝ обръща повече внимание, защото от помощта ѝ зависеше и неговата работа с пациентите.

Тесният килер на някогашния апартамент сега бе преустроен в кухня, снабдена само с най-необходимото: котлон, чайник, малък бюфет и умивалник. Нел се огледа в огледалото. Обикновено Елеонор изглеждаше леко бледа — винаги си слагаше съвсем лек слой безцветна пудра, без да придава блясък на кожата — но днес под очите ѝ издайнически се очертаваха сенки, явно резултат от безсънната нощ, а очертанията, нанесени с козметичния молив, този път не бяха така изрядни, както преди. Изглеждаше изпита и измъчена. Нищо чудно, че той бе забелязал промяната в нея. Но как можеше да си наложи да не мисли за това, което се бе случило в Уилтшир? Дали полицията се е задействала по следите, за които им бе подсказала? Дали са претърсили къщата на Реза? И какво са открили там? Дали въобще са стигнали до къщата му? Дали някой там не е организатор на цялата програма, например онзи мълчалив и съмнителен иконом? Ами ако вече са успели да се отърват от камионетката? Въпросите клокочиха в съзнанието и не ѝ даваха миг покой. „Не биваше да се стига дотам! — упрекна се тя и нервно отметна един кичур назад. — Сигурно онзи иконом не се е усъмнил, че съм научила нещо, за което не е трябвало да научавам. Аз се държах точно така, както се очаква от една куртизанка. Забрави ли, че през цялото време не ми позволяваха да се разхождам свободно из имението? Реза отлично знае коя съм аз, но ако го принудят да ме опише, той дори няма да може да каже на полицията какъв е цветът на очите ми. Нали всичко съм обмислила предварително? Не съм сторила нищо, което да е свързано по някакъв начин с онази трагедия! И се виждаме доста рядко с Реза, по веднъж на три месеца. Успокой се, няма опасност за кариерата ти. Нищо лошо не те заплашва, успокой се, хайде, успокой се...“

Пригответи си кана с чай. Страховете ѝ се поутоложиха, макар и само временно, и тя се опита да не мисли повече за загадката в Уилтшир, на която бе станала неволнен свидетел. Но не можеше да сдържи любопитството си. Прочете „Дейли Телеграф“ от първата до последната страница, но нищо не откри за убиеца, затова през обедната почивка, когато остана сама в кабинета, се измъкна навън и купи по един от всички жълти вестничета. В тях, на вътрешните страници, намери кратки съобщения, че търсенето на убиеца продължава, но засега няма напредък.

Тази събота Нел имаше ангажимент с един лорд, свързан чрез роднински връзки с няколко царстващи династии, който бе директор на половин дузина компании, заемащи ключови позиции в икономиката на страната. Той обичаше да го „масажират“, но бе толкова известен, че за него беше прекалено рисковано да се среща с „масажистки“ в реномираните публични домове. Затова предпочиташе да плаща на Клео и да се срещат в апартамент в един уединен квартал, нает от него специално за тази цел. На пръв поглед изглеждаше като офис на третостепенна компания и по тази причина Нел го посещаваше само преоблечена като невзрачна чиновничка, с очила и кафява перука, с чанта в ръка, но пълна не с книжа, а с „работния инструментариум“ на Клео. Нямаше портиер, но тя имаше копие от ключа. Когато се появяваше задъханият клиент, тя го посрещаше вече преоблечена, готова, изпълнена с очакване, преобразена в ролята на Клео, с нейната блестяща черна коса, в пенъора от черен сатен, с опънати черни чорапи и обувки с високи токчета. Срещаха се само през следобедите. Той винаги бе възбуден и готов за действие, а тя узнаваше на следващия ден от пресата, че предишния ден той е взел дейно участие в заседанията на Камарата на лордовете или някаква правителствена дискусия. Изглежда, че след като го изцедеше до капка в следобедните часове, мозъкът му се освежаваше след „масажа“ и лордът бе способен до късно вечерта да разисква по най-заплетените въпроси на политиката на консерваторите.

— В миналото имаше неколцина блестящи и много убедителни оратори, Клео — споделяше той с нея, докато си почиваха в леглото. — Но сега не се съмнявам, че всички те бледнеят пред теб в изкуството да се убеждава. Ще се споразумеем ли за всяка сряда през следващите три месеца? Пак тук, по същото време?

Когато си замина, Клео отново подреди нещата си в чантата. Но в този миг погледът ѝ попадна на вестника, забравен от клиента върху един от столовете. Заглавието на първата страница „Малолетна жертва на педофилски кръг“ я накара да затаи дъх. В статията се разказваше за нелегално сборище на извратени типове, чиито следи бе надушила полицията в Дорсет. Те принуждавали децата да се снимат в порнофилми и след приключването на снимките ги убивали по най-зверски начин.

Името на последната жертва било Дарън Хенри. Момчето изчезнало от дома си в градчето Камдън преди три месеца, след училище. Казало на родителите си, че ще си опита късмета с игралните автомати в близката дискотека. Майка му имала още три деца, по-малки от Дарън, които отглеждала сама. Полицията подозирала, че Дарън е бил завербуван от педофилите, за да бъде изнасилен, преди да го удушат. Към статията имаше и снимка на злочестото момче. Имаше къдрава коса и самоуверена усмивка.

Нел гневно смачка вестника и благодари на небето, че бе видяла статията след сеанса с лорда, защото в противен случай трудно би изиграла ролята си като Клео. Гордееше се, че в тази роля умееше да потиска чувствата си, освен да изчаква търпеливо края на поредния сеанс. Така поддържаше професионално ниво при всички ситуации, колкото и да бяха странни понякога. Нел и Елеонор изчезваха, когато на сцената се появяваше Клео, но сега всичко беше по-различно, защото Нел беше много засегната — винаги бе изпитвала непреодолимо отвращение от секс с малолетни. Именно затова позвъни на полицията в Дорсет. След като преживя толкова душевни сътресения, Нел вече не беше същата, а това, за съжаление, можеше да повлияе и на професионализма на Клео.

По пътя към дома — вървеше пеша, за да се опита да събере мислите си — тя стигна до извода, че повече не може и не бива да остане безучастна. Знаеше достатъчно, за да насочи полицията по истинската следа, водеща към мъжа, който бе убил онова тринадесетгодишно дете, знаеше името, както и мястото, вероятно трупът на детето е бил увит в онзи килим. Не можеше да се скрие в дома си като катеричка в хралупа и да ги остави да се отърват от възмездието. Кой знае още колко деца щяха да съблазнят и убият? Но

не желаше да съсипе своята кариера, да опропасти добре организирания си живот.

„Колко усилия, колко години ми бяха нужни, за да стигна до това ниво! — ожесточено спореше тя със себе си. — Постигнах толкова много, постигнах това, което се отдава на едно от всеки хиляда момичета. Изплатих всички разноси за къщата и за мебелировката. Вярно, продавах тялото си и се надявам поне още пет години за него да се намират щедри купувачи. Но ако отида в полицията, ще трябва да им разкажа каква съм в действителност. Ще се наложи да обясня какво съм вършела в онази къща, откъде съм узнала за камионетката, какво знам за миналото на Реза. И те непременно ще заподозрат, че и аз съм взимала участие в порнографските филми. Ще съм принудена да разкрия всичко, с което съм се занимавала през последните години... Тогава защо се криех с цената на толкова усилия? И какво ще стане с мен след това? Само да проговоря, и всичките клиенти ще ме напуснат като прокажена. Да, скъпо ще ми струва този експеримент!“

„Но нали ще бъдеш завинаги обречена на страдания, ако не го направиш! — упрекна я смразяващият вътрешен глас. — Тук не става дума само за невръстните жертви. И не само за порнографските филми. Нали в тази гнусна афера са замесени възрастни мъже, които копнеят за извратени наслади. За бога, Нел! Повечето хора ще те осъдят за начина, по който си печелиш парите, обаче онова, с което са се заели онези типове, е абсолютно непростимо престъпление! Онова нещастно момче е било обект на отвратително блудство, преди да бъде удушено. Какво значение имат тук твоите дребни проблеми? Това са ненормални, отблъскващи, долни престъпници — може да се изброят още много епитети — и никой няма да бъде достатъчно силен за мъже, които изнасилват невръстни момчета. Мили боже, ако някой знае нещо за този инцидент, това си само ти. Спомни си за Маргарет...“

Закрачи като побесняла по улиците, все едно че някой я гонеше по петите. Обхвана я паника. Струваше ѝ се, че невидими очи я дебнат от всеки ъгъл. Не знаеше дали в същия миг някой няма да се опита да нахлуе в къщата ѝ, за да се спотаи там и после да се нахвърли върху нея. Прибра се задъхана и разчорлена. „Така до никъде няма да стигна! — рече си тя и се насочи към масичката с напитките. — Трябва да се стегна, преди да съм се алкохолизирала напълно...“

В този миг ѝ се стори, че нещо прошумоля пред прага и тя застина с чаша в ръка. Ослуша се напрегнато, но нищо не чу и веднага се завтече в преддверието, за да се убеди дали случайно не е забравила да заключи външната врата. Успокои се малко, като провери ключалката, но за всеки случай, с трепереща ръка, постави и металната верижка.

Сви се в леглото си, но дълго не можа да заспи, само лежеше, с очи, приковани в тавана. В четири сутринта слезе в кухнята, свари си кафе и едва сега проумя изстрадалото признание на великолепия белетрист Скот Фицджералд, че „... към четири през нощта навън е тъмно като в нашите души...“. Прибра се в спалнята, за да подремне, но към осем часа отново слезе на долния етаж, защото в просъницата си успя да чуе тупването на вестниците, които разносвачът оставяше пред прага. За безкрайно нейно огорчение, този път, освен „Сънди Таймс“, разносвачът по погрешка ѝ бе оставил и един от булевардните таблоиди. Досега бе разтваряла някой от тези жълти вестничета само за развлечение, но днес дъхът ѝ секна в гърлото още щом погледна едрото заглавие на първата страница: „Изстраданата молба на майката: открийте и накажете убийците на моя син!“. На снимката се виждаше същото детско лице — същата къдрава коса, сърдечната усмивка на тринадесетгодишното момче, но статията беше посветена повече на майката — на нейната мъка, скръб, отчаяние, на молбата ѝ някой да помогне на издирването, колкото и да са незначителни сведенията. В статията, написана от опитното перо на печен криминален репортер, се подхвърляше, че детективите били близко до разгадаването на случая, но се намекуваше още, че може би се касае за серия от убийства на малолетни. Открити били още няколко трупа, на десетки километри от плиткия гроб на Дарън, но обстоятелствата, за които не се даваха подробности, се оказали доста сходни и това внушавало подозренията, че се касае за добре организирана банда, действаща в широк мащаб.

— Тези типове са извънредно опасни — заявил един от старшите инспектори, натоварен с разследването. — Трябва на всяка цена да ги спрем, преди да са убили още някое дете. Обръщам се към всички да ни помогнат в усилията да заловим престъпниците, да ни докладват за всичко подозрително, което са забелязали в областта, в която бе открито тялото на момчето. До ямата е била забелязана съмнителна камионетка и ние вече получихме едно много полезно обаждане, което

ни помогна да се ориентираме, но ако някой знае още нещо, умолявам го да ни позвъни. Всички свидетели ще останат анонимни. — Отново следваше телефонният номер, вече познат на десетки хиляди читатели и милиони телевизионни зрители.

Това окончателно провали плановите ѝ за спокойна неделя в уютната домашна обстановка. Обикновено закусваше по-бавно от делничните дни, защото четеше дебелите неделни издания, а после се заемаше с домакинска работа. В неделя винаги си приготвяше нещо по-специално, а следобедът прекарваше на дивана, прелиствайки бележника, в който записваше доходите си. Накрая се отпускате в топлата вана, след което измиваше косата си. Вечерта седнаше пред телевизора и избираше нещо по-забавно от програмите на шестте канала, за които беше абонирана, макар понякога да посягаше към някой роман или видеокасета.

Всичко се дължеше на статията на първата страница. Именно тя я накара да излезе от къщата си, без никакви планове, за да се впусне в изтощително препускане из улиците. Именно статията бе обсебила мислите ѝ и не можеше да намери миг покой. По едно време се опомни, защото краката ѝ заболяха, спря се, облегна се на някаква ограда, огледа се изтощено и за свое удивление осъзна, че се намира в онази част на огромния Лондон, в която кракът ѝ не бе стъпвал след бурната ѝ раздяла с Мики Шонъси. Пред нея се простираше Куинс Драйв, недалеч бе пресечката със Севън Систърс Роуд, едно от предпочитаните места, когато си печелеше препитанието по улиците. Оттогава не бе идвала тук и сега с любопитство огледа промените, настъпили през последното десетилетие. Имаше нови метални огради, вероятно за да ограничават достъпа на колите до отсрещната сграда, което със сигурност е принудило сутенъорите да изтеглят своите момичета от този участък, който в миналото бе снесъл добри печалби.

Нел изтръпна. Как ненавиждаше годините, които бе прекарала тук, пристъпвайки уморено от крак на крак до премалвяване в очакване на някой закъснял пияница! За нея Куинс Драйв си оставаше месомелачка на човешките души. Пазар на евтина плът, защото тук не идваше нито един от онези с тлъстите портфейли. Затова и тя беше евтина. И се усещаше евтина.

„Лиз ме измъкна от това бласто — каза си тя, докато се оглеждаше за такси сред потока от устремени коли. — Е, добре, може би го е

сторила, както казваше Филип, само за да уреди бъдещето си, но в същото време ме спаси от гибел. Слава на бога, че Лиз се бе нагърбила с доброволната мисия из болниците. Казваше, че искала с нещо да се отплати на хората. Да, може би сега е мой ред да се отплатя. Като съобщя на полицията за всичко, което съм узнала, макар и поради случайно стечение на обстоятелствата. Да, дължна съм да им помогна. Та онези деца са били убити по най-зверски начин. Не можеш да останеш безучастна, нали? Защото ако има някой, който да ненавижда мъжете, които блудстват с малолетни, това си именно ти, нали? Спомни си за Маргарет... Заради нея си дължна да го направиш. Макар че... Бог ти е свидетел, че това е много слаба отплата заради нея. Единственият начин да измиеш вината си е да направиш нещо, което ще облекчи полицията. Разкажи им всичко, което знаеш, кажи кого трябва да търсят, направи нещо, по дяволите!“

Да, това ще им помогне да ликвидират Тони Панакулис. Защото е редно този гаден тип най-после да си получи заслуженото! Още тогава Паула ти бе казала, че той от години се занимава само с порнофилми, в които главните действащи лица са деца. А ти знаеше, че той е замесен в този смрадлив бизнес, затова си дължна да предприемеш нещо!

Разкъсвана от съмнения, отчаяна от собствената си нерешителност, Нел махна с ръка на първото такси, което се изпречи пред погледа ѝ. Прибра се в дома си изморена, объркана и сломена. Сънят упорито избягваше да я приюти в ласкавите си обятия. Стана от леглото и нервно закрачи из спалнята. Дори не ѝ се ядеше нищо, макар друг път храненето да ѝ бе помагало да уталожи напрежението. Отново се качи, задъхана от умора, на горния етаж, и се просна в леглото си. Унесе се в някакво подобие на сън, защото кошмарите упорито отказваха да я оставят на мира. Присъни ѝ се, че някаква ниска, дебела жена, в униформа на полицейски сержант, я хваща за лакътя, после я смени красив и млад полицейски инспектор, а тя отчаяно се опита да се изтръгне от ръцете му, но за неин ужас единия ѝ крак стискаше Филип, а другия — Мики Шонъси. Тя се разпищя в съня си и още по-отчаяно се задърпа. Струваше ѝ се, че в следващия миг тримата мъже ще я разкъсат. Събуди се, плувнала в пот, огледа се с изумен поглед и разбра, че се е свила на кълбо в омачкания чаршаф, притиснала одеялото под себе си, заровила двете си ръце под възглавницата. Устата ѝ беше пресъхнала, а вкусът ѝ нагарчаше.

Остана пет минути под душа, преди да се заеме яростно да търка зъбите си с четката. Почувства се малко по-добре. Котките я придружиха, прескачайки по две стъпала наведнъж, а тя ги сграбчи и двете, занесе ги в леглото, после слезе в кухнята, приготви си бъркани яйца, изяде ги с две филии хляб и накрая изпи две чаши чай. Това още повече я успокои, така че вече бе събрала сили да потърси в телефонния указател номера на полицейското управление за района около Кингс Крос.

Преписа го в бележника си, грабна чашата с чая, отпи една глътка и се загледа втренчено в номера. Ако попадне на онзи красив млад инспектор, да, с него може да си позволи да бъде откровена. Но кой можеше да ѝ гарантира, че няма да се натъкне на онази жена в униформа на сержант от полицията? Но може пък да е напуснала, защото тя бе споменала, че още тогава, през 1979 г., вече имала двадесетгодишен стаж в полицията. Нали жените ги пенсионираха след двадесет и пет години служба? Обаче инспекторът... виж, там работата бе съвсем друга — той беше млад и стегнат мъж — глупаво е да отрича, че не ѝ хареса още тогава. Но най-важното бе, че само той успя да я разбере. Ако му разкаже всичко, в разговор на четири очи, защо той да не се свърже после с колегите си от управлението в Дорсет? Да, така ще бъде най-безопасно за нея. Защото, ако тя се свърже директно с ония ченгета в Дорсет, ще се наложи да се прости с кариерата си! Най-добре е да стои далеч от тях. Кой знае докъде се простират пипалата на Тони?!

Още тогава, през 1979 г., се носеха слухове, че Тони не пестял пари, за да подкупва някакъв много важен, висшестоящ полицейски служител, с което се обясняваше защо се отървяваше от ареста. Кой знае колко нависоко се е издигнал неговият човек сега, след единадесет години? Не, по-добре е да се свърже с някое от полицейските управления в Лондон, а те ще предадат сведенията ѝ, където трябва. И няма да си каже името. Затова ще настоява още от самото начало, дори ще им поиска писмена декларация, че няма да я замесват, иначе ще откаже да им сътрудничи. Ще стане, както ченгетата обичаха да казват, анонимен информатор.

Да, докато не ѝ гарантират анонимността, дума няма да обели. Нито пък ще отиде в управлението на Кингс Крос. Защото знае колко полицаи има в този район. Не, те ще трябва да се срещнат с нея в

нейната част на града. И никакви униформи. Само в цивилни дрехи. Той или ще приеме всичките ѝ условия, или ще трябва да се лиши от сведенията, с които тя може доста да облекчи усилията му — както неговите, така и на колегите му. „Да, така ще постъпя — каза си тя, докато набираше номера. — И на всяка цена трябва да се държа твърдо. Нали Филип винаги ме съветваше да не отстъпвам при сделките...“. — Пръстът ѝ отпусна телефонната шайба и тя постави слушалката в гнездото. Припомни си как в съня ѝ Филип я убеждаваше да не се обажда в полицията, защото и той се бе съюзил с бандата на Мики Шонъси. Хм, поведението на Мики беше разбираемо, но на човек като Филип? Е, да, нали първата грижа на Филип винаги е била собственото му благополучие и безопасност! Той нищо не предприемаше, преди да се е убедил, че няма да пострада.

Стори ѝ се, че вижда пред себе си присмехулния му поглед, свитите му устни, смръщените му вежди, че чува поучителния му глас:

— Бъди по-хитра, безкрайно хитра... Никой не е длъжен да им сътрудничи, освен ако не е изпаднал в безизходица, но в твоя случай, хм... Ти сама трябва да решиш какво желаеш по-силно, но същевременно си длъжна да прецениш дали загубите няма да се окажат стократно повече от печалбата. Ако го направиш, но не се разчуе, че ти си им подала тази безценна информация, всичко ще бъде наред. Само че нищо не ти гарантира, че няма да се доберат до теб. В наши дни, когато всичко се излага на показ, шпионите са навсякъде. Ако попаднеш в лапите на онези жалки вестникари, жадни за всякакви сензации, особено за сексскандали, те ще те продадат за някаква смешно малка сума. Обаче уважавам стремежа ти да помогнеш на обществото, скъпа, и се възхищавам на смелостта ти.

— А ти, Филип, ако беше на мое място, щеше ли да го направиш? — запита го тя в мислите си.

— Само ако нямам друг изход и само при условие, че успея да си осигуря анонимността. — Да, тъкмо така би гласял отговорът на мъдрия Филип Фолкнър. — Защото срещу теб са опасни главорези, а не някакви начинаещи хлапаци. Това, с което се занимават, се отхвърля от обществото като безкрайно гадно, отвратително, непроситимо. Но нещо ги импулсира да го вършат въпреки неимоверните трудности и опасности. Отдавна съм разбрал, че повечето от педофилите са хора, готови на всичко, за да постигнат целите си. Освен това при тях

убийствата са нещо неизбежно, защото са длъжни да не оставят свидетели. Помисли още веднъж, преди да решиш да се напъхаш в това смърдящо блато.

— Вече всичко съм преценила — мислено му отговори Нел. — От няколко дни насам нищо друго не върша, освен да мисля, да мисля, докато главата ми се пръсне.

— Напиши им анонимно писмо — посъветва я неговият глас.

— Не. Няма да имам нито минутка спокойствие, ако полицаите не ми гарантират сигурността. Защото ще се нуждая от тяхната закрила, ако се реша на подобна лудост. Освен това днес техническите методи са много усъвършенствани и кой знае дали няма да стигнат до мен, ако бандитите измъкнат това писмо от полицията. Ще умра от тревога, ако трябва денем и нощем да треперя дали утре няма да позвъни на вратата някой неочакван „гост“. Ако се реша да го направя, трябва да го кажа на ухото на някой полицай, на когото мога да имам доверие, без да оставям писмени доказателства.

Знаеше, че след тези нейни думи Филип би се усмихнал снизходително:

— Да, разбирам, искаш да се подsigуриш, но едновременно с това да облекчиш съвестта си.

Нел се ядоса, но постепенно гневът ѝ стихна. Да, призна тя пред себе си, Филип би имал право да ѝ каже именно тези думи.

— А може би искаш да се спазариш с тях, за да не те преследват по закона за проституцията? — Ехидният тон я жегна в ребрата. — Да ги помолиш за опрощение на миналите ти грехове?

— Имам си свои причини да постъпя така! — Възбудена, Нел неволно произнесе на глас тези думи. — Причини, за които ти дори не подозираш!

— О, така ли? — Увлечена във въображаемия спор с Филип, Нел умело имитираше саркастичния му глас. — Е, това явно е нещо дълбоко скрито в теб, нещо интимно, до което никога не си ме допускала.

„И никога няма да те допусна!“ — закани му се тя, посегна към телефона и без колебание набра номера.

— Полицейско управление Кингс Крос.

— Извинете, че звъня така внезапно, но не знам дали можете да ми помогнете. Бих искала да разговарям с инспектор Стивънс.

— С кого?

— С инспектор Стивънс.

— Нямаме инспектор с подобно име, мадам.

— Но той работеше при вас, сигурна съм в това.

— Кога е било това, мадам?

— О... доста отдавна, през 1979-а.

Чу се учудено подсвирване.

— Оттогава доста хора напуснаха и още толкова постъпиха, мадам — търпеливо ѝ обясни непознатият полицаи.

— Тогава можете ли да ми съобщите къде е преместен?

— Почакайте една минута...

Нел зачака, със слушалката до ухото си, докато от среща се обади друг глас:

— Желаете да говорите с инспектор Стивънс, така ли?

— Да. Той беше... той ми помогна много преди години и бих искала отново да се срещна с него, ако е възможно.

— Тогава го потърсете в Скотланд Ярд, мадам. И не го търсете като инспектор Стивънс, а като старши детектив Стивънс.

— О, така ли!

— Мисля, че ще го намерите най-бързо, ако наберете 230 1212 и попитате за старши детектив Стивънс. Напусна участъка на Кингс Крос още преди десет години.

Нейният симпатичен инспектор се беше издигнал доста по стръмната служебна стълбица.

Кой знае дали, след толкова години, въобще си спомня за онази малка проститутка, която на двата пъти беше предупредил? Тогава се отнесе с нея добре, но сега... като старши детектив? Никак не ѝ се искаше да звъни в полицейската централа. Нищо чудно да си помислят, че го търси някоя бивша любовница. Когато посегна към телефона, си въобразяваше, че ще ѝ се наложи само да притича набързо до Кингс Крос, да изиска от него да се закълне, че ще запази името ѝ в тайна, да му разкаже на четири очи какво знае по случая и след това завинаги да изчезне от полезрението на полицията.

„Не, не мога да си позволя да се появя в Скотланд Ярд. Това ще съсипе кариерата ми! Достатъчно е само един от клиентите ми да ме зърне на входа и с мен е свършено! Да, той трябва да се срещне с мен на някое изолирано място — реши тя. — В края на краищата аз съм

тази, която му прави неоценима услуга, нали така? На неутрален терен. В някой бар? Или може би в хотелска стая? Някъде, където ще мога да се смеся с тълпата? Нека той да избере мястото. Нали е старши детектив, редно е да ги разбира тези неща...”

Но тези разсъждения, кой знае защо, не ѝ вдъхнаха спокойствие. Дали се е променил? Ами ако въобще не може да го познае? Не, много ясно си спомняше мъжественото му лице. И как можеше да го забрави — ако в онази нощ не бе проявил снизходителност към нея, тя щеше да има досие в полицията, което щеше да я съпътства до края на дните ѝ. Оттогава Нел не можеше да се отърве от чувството, че му е задължена. „Е — успокояваше се тя, — сега се открива чудесна възможност да платя дълга си към инспектор, грешка, към старши детектив Марк Стивънс.“

Дотук добре, но ако той не се окаже така отстъпчив и реши да я арестува по подозрение, че е замесена с бандата педофили по-дълбоко, отколкото може да се съди по признанията ѝ? Нали именно на него тя дължеше липсата на полицейско досие на свое име в картотеките — ами ако той реши да ѝ припомни този факт? Тогава той ѝ направи неоценима услуга, нарушавайки полицейските разпоредби. За него тя може би е била само далечен епизод, който е забравил още на следващия ден, защото не му е бил от полза при изкачването по стъпалата на кариерата. Пък и нищо чудно сега да гледа към още по-високите стъпала.

В такъв случай той ще се възползва от нейната информация и радостно ще потрива ръце. Залавянето на онзи убиец на деца е достатъчно сериозно основание на полицията да поиска от телевизионния екран сътрудничеството на цялата нация. „Нима сама ще се набъркам в това блато, от което после няма да има измъкване? О, господи! — измъчено изохка тя. — Не знам какво да правя... Наистина не знам какво да правя...”

Остатъкът от вечерта тя прекара в размисъл, но си легна, смутена и раздвоена, без да е решила какво да предприеме, съсипана от противоречивите си желания. Заспа на минутата и се събуди едва на другата сутрин, когато в просъница чу подрънкването на бутилките с мляко в колата на млекаря.

Сутрин не четеше вестници, защото ѝ стигаше вечерният „Ивнинг Стандарт“, Но днес измени на навика си и купи от будката на

ъгъла по един от всички таблоиди, които може да намери. Всички разказваха най-подробно вчерашната случка, а сърцераздирателната молба на нещастната майка се повтаряше на всички първи страници, украсена с нови детайли.

— Това е безсмислено — рече тя на котките, когато седна до масата в кухнята с чаша кафе в ръка. — Надали ще има полза от тези жалостни призови. — Котките се сгушиха в краката ѝ с примигващи сини очи. Но щом у нея отново се надигна безпокойство, те сякаш предугадиха промяната в настроението ѝ, защото чевръсто рипнаха и се настаняха в своя ъгъл, а Нел стана и отиде до телефона, монтиран на стената, за да набере номера на Скотланд Ярд.

Когато попита за старши детектив Стивънс, отсреща я попитаха:

— Кой го търси, моля?

— Името ми е Ели Литъл. — Досети се, че това име нищо няма да обясни на полицаия и побърза да добави: — Познавах преди години старши детектив Стивънс, когато беше още само инспектор в района на Кингс Крос.

— А във връзка с какво го търсите, моля?

— Имам за него полезна информация.

— Един момент, моля.

Тя зачака. Най-после един по-различен глас се обади от слушалка:

— На телефона е Стивънс.

Нел пое дълбоко дъх, преди да каже:

— Съмнявам се дали ще си спомните за мен, но ние се срещнахме преди години, когато бяхте инспектор в района около Кингс Крос.

— Напуснах този район към края на 1979-а. — Тя едва сега позна гласа му. Маниерът му на говорене се бе запазил — отривист, ясен и приветлив. — Да не би да е било във връзка с някое конкретно произшествие?

— Как да ви кажа... може и така да се класифицира. Вие спряхте с колата си пред мен на Йорк Роуд, обвинихте ме в проституция, но после ме освободихте само с предупреждение. — Тя не спомена за втората им среща на Парк Лейн. Засега това предисловие бе достатъчно.

— Вече не работя в Отдела за борба с порока. — Тонът му не се промени, ала Нел усети, че той бе изгубил интерес към обаждането ѝ.

— Но нали ще можете да предадете, комуто трябва, информацията, която мога да ви предложа?

— Информация за какво? — В гласа му още не се усещаха нотки на любопитство.

— За онова тринадесетгодишно момче, намерено в гората Уоръм, графство Дорсет.

Настъпи смразяваща тишина.

— Да — отвърна той с напълно променена интонация. — Това мога да ви го обещаая, и то още сега. Какво общо имате със случая?

— Зная къде е станало убийството, зная и датата, а освен това имам свое обяснение за причините.

— Защо не се обърнахте направо към полицията в Дорсет. Те разследват този случай.

— Имам си причини, при това доста основателни, за да не желая да се замесвам с каквото и да било в тази част на страната. Ако желаете да узнаете нещо повече, нека да се срещнем някъде, и аз ще ви разкажа всичко, което зная.

Без да губи нито минута, Стивънс подходи делово:

— Къде и кога? — Нел му съобщи името на едно малко известно заведение на Кингс Роуд. Насрочи срещата за тази вечер, в шест и половина.

— А как да ви позная?

— Косата ми е черна, късо подстригана, на бретон, очите ми са зелени. Ще бъда облечена в копринена рокля, с цвят на слонова кост, с наниз от перли. О, да, щях да забравя! Използвам „Джорджо“. Разбирате ли нещо от парфюми?

— Този го разпознавам.

— Добре, тогава до шест и половина. — Нел остави слушалката.

Марк Стивънс се наведе напред и изключи касетофона, който бе задействал в мига, когато непознатата по телефона бе споменала името на жертвата — Дарън Хенри. Пренави лентата в касетата и го пусна за прослушване.

— Чуй това — рече той на полицаия от другата страна на бюрото.

Щом записът свърши, Марк Стивънс го пусна още веднъж.

— Е? Позна ли я? — попита го сержант Бил Рос.

— Не. Досега съм задържал и арестувал толкова много момичета, че не мога да си спомня за нея. Как ѝ беше името? Ели Литъл... — Повдигна недоумяващо вежди. — Може ли жена с такъв глас да носи такова простонародно име като Ели Литъл?

— Не. По-скоро би се наричала Илейн. Защото гласът е изискан, школуван, добре модулиран, с изискан акцент. Не мога да си припомня да съм се сблъсквал с нея, когато работех в Отдела за борба с порока, но си заслужава да се поровя в архивите за 1979-а година, дори и за началото на 1978-а.

— Надали ще се намери нещо за нея. Много вода е изтекла оттогава.

— Но ако все пак открием нещо?

— Тогава задачата ни ще се облекчи, но сега най-важното е и ти да се явиш навреме на срещата, точно в шест и половина. Може би тя ще спази обещанието си и ще дойде. А от теб, Бил, искам да се настаниш в някой ъгъл и да огледаш останалите посетители.

— Нима очакваш някаква засада или някаква друга неприятна изненада?

— Никой от нас не може да знае това предварително, обаче засега следите от убийството на онова момче от Дорсет вече водят доста нависоко. През последните осемнадесет години това е петият подобен случай, с доста сходен почерк на престъплението. Не е изключено да сме изправени пред неизвестна, но мощна, добре прикрита и умело организирана банда, чиито главатари не се спират пред нищо. Знаем само, че следите водят към някакъв педофилски кръг. Сигурно е поне едно — тези манияци робуват на перверзната страст да увековечават на филми своите „подвизи“. Нищо чудно да се окаже, че тази Ели Литъл е взимала участие в отвратителните им сеанси. Или пък е отказала да им се подчинява и се е озовала в задънена улица.

— И затова тя иска среща с теб?

— Нямам представа какво ще поиска от мен. Нали и ти чу, че за нищо на света не желае да се обърне към полицията в Дорсет.

— Сигурен ли си, че въобще не можеш да си я спомниш?

— За бога, Бил, улиците в този град са пълни с проститутки. А кварталът около Кингс Крос е един от най-известните в това

отношение. Нима очакваш да помня имената и физиономииите на всяка, която съм арестувал или предупреждавал?

— Но тя очевидно те е запомнила.

„Както винаги, пак на него му излезе късметът“ — кисело си припомни Бил Рос, разкъсван между възхищението и завистта. Марк Стивънс бе отгледан от майка, която обожаваше единствения си син, и може би от майчиното преклонение Марк бе придобил уменията да печели сърцата на жените главно с дарбата си да вдъхва доверие. Това караше всички мъже около него да позеленяват от завист. Вече със сигурност можеше да се твърди, че кариерата му е успешна: на тридесет и осем години той бе един от най-младите старши детективи в Скотланд Ярд. Баща му беше известен адвокат, но майката беше тази, която най-много подтикваше Марк да се стреми към успехи в службата си. Амбициите ѝ по отношение на сина ѝ бяха безгранични и макар че синът ѝ донесе от Кеймбридж диплома за юрист с пълно отличие, тя го посъветва да се откаже от адвокатската тога и да отиде в полицията — там, според думите ѝ, умните глави били много по-малко, отколкото в съдилищата, и така синът и по-лесно ще изпъкне сред сивата маса.

Марк се яви на обичайното встъпително събеседване, висшите полицаи веднага го одобриха и за две години стигна до чин сержант. Тогава го изпратиха в полицейския колеж в Брамсхил, където младият полицай премина съкратения курс за повишаване на квалификацията си. На двадесет и пет годишна възраст вече беше инспектор. Изслужи две години в управлението на Кингс Крос, в Отдела за борба с порока, а после го прехвърлиха към Централния следствен отдел. След още две години на Уайн стрийт той кандидатства за главен инспектор. Успя и този път. Така получи назначение в управлението в Падингтън за период от три години. След още две години го преместиха в Скотланд Ярд, повишен в длъжност старши детектив към Отдела за особено тежки престъпления. Към задълженията на този отдел се причисляваха и разследванията на произшествия с педофили, които често завършваха с ликвидирането на малолетните свидетели.

Всичките му началници го считаха за извънредно способен и личното му досие бе изпълнено с похвали. Отзивите за работата му като детектив бяха отлични, защото, както се изразяваха в полицията, той „имаше нюх към надушването на следата“, умееше да чете между редовете, за разлика от мнозина от колегите си, и нито веднъж не

успяха да го подведат нарушителите, сред които интелигентните и находчивите съвсем не бяха изключение. Освен това Марк умееше в един миг да предразположи задържаните към откровения с помощта на вродения си чар, а в следващия — да ги вцепени със смразяващо точните си обвинения. Най-много го привличаха заплетените случаи — никой не умееше по-търпеливо от него да извлича нишка след нишка от заплетеното кълбо, изглеждащо на пръв поглед объркано до умопомрачение. Харесваше му прякора Синеокия, който му лепна първият му началник и който оттогава използваха всичките му колеги.

Когато наближи четиридесетте, Марк Стивънс с основание можеше да се надява, че към четиридесет и петата си година ще получи званието главен старши детектив, равностойно на чин полковник. Оставаха му само две стъпала да изкачи и никой в отдела не се съмняваше, че ще успее, защото съдбата бе пожелала на поста главен секретар на Министерството на вътрешните работи точно през този период да бъде назначена жена — никой в отдела не се съмняваше, че чародейните сини очи на Марк Стивънс и този път щяха да докажат, че не се е родила жената, която да устои на излъчването им.

Но понякога, в мигове на раздразнение, невинното изражение на сините му очи изчезваше, за да отстъпи на пронизващия поглед, леденостуден като ветровете в Северния Атлантис. Очите му контрастираха предизвикателно с леко посивелите коси над слепоочията. По-голямата част от косата му си оставаше руса. Марк бе започнал да побелява още когато навърши тридесет, но, слава богу, годините не бързаха да оставят неумолимия си отпечатък нито върху лицето му, нито върху фигурата му. Оставаше си все така слаб и строен, висок над метър и осемдесет и пет, с дълги крака, които въздействаха на жените може би дори по-силно и от очите му. Бил въобще не бе изненадан, че анонимната информаторка не е забравила някогашния инспектор от Кингс Крос, макар оттогава да бе изминало почти едно десетилетие — опитният полицейски сержант знаеше от собствен опит, че жените не сваляха поглед от лицето на прекия си началник. „След като веднъж се изправиш пред него, повече никога няма да го забравиш“ — казваха те за Марк Стивънс, но само зад гърба му. Защото старши детектив Стивънс не понасяше привидно невинните забележки, че успява да се справя по-добре от всеки друг в

Скотланд Ярд с най-заплетените случаи единствено благодарение на чара си. Понякога само се преструваше, че е склонен да ухапе въдицата, но в девет от всеки десет случая парираше опитите на задържаните да кокетничат с него и със сух тон им напомняше за следващите въпроси от разпита. Затова никой не се съмняваше, че цялата си любов той бе запазил единствено за професията си и никоя жена не би могла да я измести, въпреки че мнозина бяха опитвали. Повечето се отказваха още на втората седмица, отчаяни от непрестанното му отсъствие в късните часове на нощта — често му се случваше да го будят в леглото в най-неудобните моменти. Последната му приятелка беше една неуспяла кандидатка за Холивуд, която се оплака в полицията, че някакъв маниак я обсипва със заплашителни писма. Тя бе истинска красавица и никой не можеше да си обясни защо зарязва внезапно всичките си обожатели, за да се прехласва по един преуморен и вечно ангажиран с разследвания инспектор от полицията. Но накрая и тя не издържа. Заредуваха се скандал след скандал — киноактрисата не можеше да се примири с мисълта, че завинаги ѝ е отредено второто място в сърцето му, защото първото бе запазено единствено за професията му. Но най-много я вбесяваше фактът, че никой в управлението не се разбираше с жените по-добре от Марк Стивънс, никой не умееше като него да размеква сърцата им, затова, ако в някое дознание имаше замесена жена, неизменно изпращаха него. Започна да го упреква с остри думи, че дори когато останат насаме, той не мисли за нея, а за досадните си полицейски задачи за утрешния ден. Актрисата скъса с Марк след доста бурна разправа и побърза да се хвърли в обятията на някакъв скучаещ и богат, макар и престарял, лорд. Оттогава, вече повече от шест месеца, единствената жена, с която Марк разговаряше извън службата, бе майка му.

— Хм, тогава... — обади се смутено Бил, не смеейки да наруши вглъбяването на началника си — как ще действаме този път? Да приложим обичайната процедура за двойно следене, така ли, шефе?

— Да. Трябва да сме сигурни дали е решила самостоятелно да се свърже с нас или зад нея се крие някой опасен тип.

— Както при последното разследване?

— Да, по всяка вероятност и сега ще действаме така, дори още по-предпазливо. Ти ще имаш задачата да подсигуриш тила.

— А знаеш ли къде се намира този бар?

— Да. — Марк смръщи вежди. — Мястото е доста шумно и лъскаво, посещават го само празноглави богаташки синчета, които умират да бъдат забелязани, но те обикновено се появяват там доста след шест и половина — дотогава още не са навлекли вечерните си тоалети. Надявам се, че преди седем ще бъде достатъчно тихо и полупразно, а това е особено важно за нас. Очевидно тя познава добре този бар.

— Излиза, че тя още е в играта, така ли?

— Но не в онази, която е разигравала по тротоарите около Кингс Крос. Там играта е много по-загрубяла.

— А тази вечер каква игра ще се разиграе?

— Тази вечер само ще я изслушам. При това най-внимателно. Нека да оставим първите стъпки на нея. Ако се опита да ни разиграва, няма да успее да ни се изплъзне.

— Добре. А аз междувременно ще надникна в картотеката на регистрираните проститутки, просто така, за всеки случай.

[1] Реката Тайн, както и река Туийд, в продължение на векове са бележели границата между двете кралства — Англия и Шотландия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Бил зае мястото си сред посетителите, наобиколили бара, за да изпият по чаша след изморителния работен ден, и след десет минути я видя да влиза в залата. Веднага изруга мислено, че не се бе обзаложил с Марк, че ще я познае от пръв поглед — защото нямаше съмнение, че това бе тя — така точно отговаряше на описанието по телефона: къса, бляскава черна коса, обгръщаща бледото ѝ като камелия лице, със съблазнителни извивки на устните и удивително красиви зелени очи — дори Бил, чак от своя ъгъл, забеляза цвета им. Нел се настани до една от свободните маси край стената. Полицаят машинално си каза, че такава елегантна копринена рокля, с цвят на слонова кост, сигурно носи етикет с името на някоя от прочутите модни къщи, а меко проблясващите перли на гърдите ѝ може би струват цяло състояние.

„Да, скъпа... явно си се променила доста от времето, когато си се мотала около Кингс Крос — замечтано въздъхна Бил. — Съмнявам се, че ще ми излезе късметът, ако, разбира се, още се продаваш. Изглеждаш така, като че ли си се лепнала за някой приказно богат сутеньор и дори си успяла да го впримчиш в брачния хомот. Какво пък, и това се е случвало...“

Разгърна вестника, който предвидливо бе купил от ъгъла, и надзърна над него. Видя, че обектът никак не се смути от факта, че бе единственият от женски пол в бара. Нито пък ѝ направи впечатление, че още не бе приближила до плота на бара, а барманът вече бе наострил уши, за да приеме поръчката на елегантната посетителка. Усмивката ѝ бе тъкмо такава, каквото подхождаше на интимната обстановка — приятелска, но с перфектно чувство за дистанция. Но Бил се усъмни да е редовна посетителка в този бар от средна ръка, защото барманът не се обърна към нея с името ѝ — което винаги предразполага клиентите към по-щедър бакшиш.

Поръча си нещо и барманът посегна към миксера, а после изля течността в стъклена чаша с ивица сол по ръба. „Текила“ — предположи Бил — или може би коктейл „Маргарита“. Той машинално посегна към своето уиски и отпи съвсем малко — напоследък, в тези

дни на финансова несигурност, бюджетът на полицията бе доста орязан.

В този миг Бил забеляза как Марк се появи от въртящата се врата и се спря нерешително на прага на заведението, оглеждайки се на всички посоки.

„Сега идва най-интересното — зарадва се Бил Рос, като видя, че погледите им се пресякоха в огледалата, опасващи стената зад бармана. — Ето, засякоха се!“

Сержантът смаяно изглежда усмивката на лицето на младата жена, която ловко се завъртя на високото столче, плъзна се небрежно към пътеката и се приближи към мястото, където я чакаше Марк. Надигна се леко на пръсти и нежно докосна с устни бузата му.

— Както винаги, точно навреме — прошепна тя с глас, обещаващ най-щедро награда за безукорната точност на кавалера. После пхна ръка под неговата и го поведе към масата до стената, доста отдалечена от позицията на Бил, но ако се обърнеше на другата страна, пак можеше да ги следи в огледалата, без да бие на очи. Кое то и стори, след като махна на бармана за още едно уиски. Онези двамата до стената му напомниха за един предишен случай от неговата практика, при който той трябваше да се срещне с един от информаторите си в една кръчма, преди да нахлуе обичайната тълпа от зажаднели и прегракнали футболни запалнянковци. Тогава пред смаяните му очи един тип намушка опонента си с нож и изчезна през вратата, преди още жертвата да се бе строполила на пода. Дори и Бил не бе успял да запомни лицето на убиеца. В този момент Марк се настани на стола си и кимна на келнера, застанал до него с наведена глава. Ръката му беше в джоба на сакото, но сега я измъкна и бавно оправи гънките. За опитното око на Бил това означаваше, че шефът му е включил миниатюрния касетофон, скрит в джоба на сакото. Бил изчака келнерът да донесе нейния коктейл и уискито на Марк, след което се обърна към бармана и с небрежен жест го подкани да напълни чашата. Накрая се извъртя на стола така, че да не ги изпуска от погледа си.

— Началото е много обещаващо — любезно започна Марк.

— Този бар е доста приятен и много двойки устройват тук срещите си. Именно затова го избрах.

Тя по нищо не приличаше на момичето, което Марк смътно помнеше от Кингс Крос. Въпреки отчаяните си усилия, не можа да си

спомни името ѝ. „Да, никога не съм виждал тази жена — реши накрая той. Защото не е от онези, които ще забравиш още на следващата сутрин.“

— Не можа да ме познаеш, така ли? — попита го тя, сякаш бе надникнала в мислите му. Не прозвуча като предизвикателство или уловка, а само като суха констатация на фактите.

— Не. Срещал съм толкова много момичета през периода, когато бях в района на Кингс Крос...

Той застина в очакване, когато тя посегна към чантата си. Нел извади от нея фотография и я плъзна към него.

— Тогава изглеждах така.

Детективът погледна снимката, после вдигна очи към лицето ѝ, сетне отново ги сведе към снимката. Както очакваше, долавяше се някаква прилика, но толкова смътна, че никой нямаше да я познае, освен ако не сравнява отблизо прототипа и снимката. Косата на момичето от снимката беше събрана в кок, може би набързо оформен, гримът беше несъвършен, набиваше се в очи цепката, врязана в бюста ѝ, и беше много по-млада. Но дори и снимката от онези години не събуди никакви спомени у бившия инспектор — беше виждал десетки момичета като това на фотографията. Очевидно през изтеклите години тя се бе променила до неузнаваемост. Неслучайно се говори, че пластичната хирургия вече е способна да сътворява чудеса. Нов стил на фризура, или може би е с перука, майсторски подбран грим. Ами ако това лице на снимката не е нейното? Никога не бе виждал жена с кожа като нейната, без никакви видими дефекти. А тези тъмнозелени очи със странен блясък не можеха да останат незабелязани. Парфюмът ѝ... уханието му го обвиваше като мъгла... Кой може да остане безучастен към въздействието на „Джорджо“?

— Тогава се наричах Ели, Ели Литъл — подсказа му тя, взе снимката и я прибра в чантата си. — Мой сутеньор по онова време беше Мики Шонъси.

— Така ли? Да, сега си спомних. Той е в затвора от пет години. — Млъкна, като видя изненадата, която се изписа на лицето ѝ. — Не знаеше ли?

— От онзи ден, преди единадесет години, когато успях да се измъкна от този негодник, кракът ми не е стъпвал на Кингс Крос.

— Значи Ели Литъл не е истинското ти име. — Никое от онези момичета не използваше истинското си име. Всичките улични проститутки, до една, предпочитаха псевдоними.

— Не. Името ми е Нел, затова взех името на една от героините на Дикенс.

В кобалтовосините му очи проблеснаха весели искрици.

— Ха-ха, значи от малката Нел се е получило Ели Литъл, така ли? Добре измислено!

— Да, но навремето никой, освен теб, не оцени това хрумване. Мислех си, че именно това име ще ти припомни за мен, като прибавим и спомена за оная вечер, когато получих предупреждение от теб.

— Как да ти го обясня? Не ми се е случвало много често да попадна на... момиче — езикът му не можеше да се обърне и да я нарече проститутка, — което е чело Дикенс.

Но и сега не можеше да си припомни при какви обстоятелства се бяха срещнали преди повече от десет години.

— Сега съм известна като Клео Мондейн. Това, което имам да ти съобщя, беше свързано с един от моите ангажменти към клиент, който притежава имение в Уилтшир.

Наоколо нямаше други посетители и никой не можеше да ги чуе, но тя инстинктивно понижи тон.

— Ангажимент? — Той знаеше какво имаше тя предвид, но искаше да го каже изрично, за да го има признанието ѝ в записи.

— Все още се занимавам със същата професия, но вече на по-изискано ниво. Въобще не се появявам на улиците. Имам телефонен секретар и стабилна клиентела. Посещавам моите клиенти на посочените от тях адреси, като всички разходи са за тяхна сметка. Именно по тази причина се озовах чак в Уилтшир.

— Продължавай. — Не свали нито за миг очи от лицето ѝ. Неволно и той заговори тихо, също като нея. За околните двамата биха изглеждали като двойка, увлечена в интимен разговор.

Тя му разказа какво се бе случило през онзи фатален уикенд в Уилтшир, какво бе чула, как бе събрала откъслечните факти, какво бе сторила и преживяла след това.

— А сега разбираш, че е много опасно за мен да се появявам в тази част на страната. Ако се изпусна само с една дума дори, или ако някой ме предаде, с мен ще е свършено. Говоря не само за

професионалната ми кариера. Касае се за живота ми. Тони Панакулис е отворителен тип... или поне ми изглеждаше такъв в онези непоносими времена, когато още работех за Мики Шонъси. Единственият спасителен изход, за който ми хрумна, бе да се свържа с теб. Кой знае защо, не можах да те забравя. Може би, защото са изключение не само проститутките, но и полицейските инспектори, които са отваряли романите на Дикенс. След мъчителна вътрешна борба най-после разбрах, че каквото и да предприема, няма да мога да избегна риска. Но не ми се искаше да доверя живота си на някой бездушен бюрократ от полицията.

В гласа ѝ се долавяше радост, че най-после се бе решила на такава смела крачка, а той, за своя изненада, я слушаше с все по-нарастващо внимание, сякаш тя го моделираше по някакъв свой план с думите, с жестовите, с погледите си. Но не го разбра, може би защото неведнъж му се бе налагало да изслушва подобни признания. Обикновено пропастта между уличните проститутки и куртизанките, които излизат от домовете си само след предварителна уговорка с клиента, бе толкова дълбока, че нито едно момиче не можеше да я прекоси без нечия помощ, колкото и да е привлекателно, талантливо и усърдно в занаята. „Но тази жена — помисли си той — е надарена от Бога едновременно с трите качества. Готов съм да се обзаложа, че никога не слиза под хиляда лири. Но си ги заслужава...“ Като мъж, който никога в живота си не бе плащал на жена, за да легне с него, отношението му към такива като нея бе учудващо снизходително и опрощаващо.

— Нека още веднъж да подредим фактите... особено са важни за мен точните дати, дори и часове, както и описанията на лицата им.

Тя изпълни молбата му, като отговори съвестно на всичките му въпроси. Накрая, доволен от изчерпателните сведения, Марк я помоли да му даде адреса си и номера на телефона си, но тя решително му отказа под претекст, че тъкмо сега е длъжна да бъде извънредно предпазлива.

— Но нали именно затова ми е нужен твоя телефонен номер, за да те защитаваме. Не знаеш ли, че винаги се стараем да предпазваме информаторите си.

— Искаш да кажеш: доносниците, нали така? — Изглежда го предизвикателно и той се принуди да сведе поглед.

— Искам да кажа, че сме длъжни да опазим твоята анонимност. Сега мога да ти обещавам само едно: сведенията, които ми съобщи, още утре ще бъдат анализирани и ако се наложи, незабавно ще пристъпим към действие. Ще ти дам номера на моя пейджър^[1] и така ще можеш да се свързваш с мен по всяко време от денонощието. Но в замяна се нуждаем от адреса ти, номера на телефона ти, както и от датата, на която си родена.

— Това пък за какво е?

— Винаги записваме рождените дати. Помага при установяването на самоличността.

Тя недоволно поклати глава.

— Не сме се пазарили така. Исках само да ти кажа какво съм научила, за да помогна да се заловят убийците на онова нещастно момче, но повече не желая да бъда въвличана в тази прекалено опасна игра. Не искам да залагам живота си на толкова несигурна карта.

Гласът ѝ прозвуча твърдо и непоколебимо. Той разпозна безпогрешно, че този път се налага да отстъпи, че никакви уговорки не можеха да пречупят волята ѝ. Не се дължеше на угризения заради начина, по който се издържаше — досега Марк не бе доловил у нея никакви признаци на накърнено самоуважение или на пренебрежително отношение към професията ѝ. Пред него седеше зряла жена, отлично владееща се, уверена в преценките си, всъщност напомняща повече за преуспяваща бизнес дама, отколкото на жалка проститутка, макар че търгуваше единствено с тялото си. Той го бе осъзнал още когато бе наблюдавал с какъв маниер Нел бе седнала на стола си, преди да започнат поверителния разговор. Копринената ѝ рокля, с цвят на слонова кост, не беше плътно прилепнала, но се извиваше съблазнително при най-лекото ѝ движение. Щом кръстоса дългите си крака, до изострения му слух достигна нежния шепот от търкането на плътта ѝ в коприната — най-женствения от всички звуци. А като вдигна чашата си — Нел отказа втората поръчка — той зърна меките извивки на гърдите ѝ и деликатните очертания на зърната ѝ под тънката коприна, само за миг, преди тя да опъне роклята си. Сексуалното ѝ излъчване му действаше тихо и потайно, но неумолимо, като невидимо, ала мощно електромагнитно поле. Дори се запита колко взима напоследък. Сто на сто не пада под максималната такса — а той бе добре осведомен за котировките, защото, допреди три години,

сред служебните му задължения се включваше и следенето на „борсата“ на млада женска плът. Щеше да е още по-сигурен в тази преценка, ако можеше да хвърли един поглед на жилището ѝ — дори само по квартала можеше да се съди за финансовото състояние на обитателите му.

Марк се облегна назад, вдигна чашата си и огледа залата. Щом погледът му попадна на Бил, старши детективът вдигна ръка, уж за да оправи възела на вратовръзката си — това бе сигнал, предварително уговорен между тях двамата — така Марк съобщаваше на сержанта, че ще излезе от бара заедно с нея. Двукратното докосване на възела означаваше, че може да се забави с нея извън заведението. Бил изпразни чашата си, погледна часовника си и взе чантата си.

— Всъщност не е необходимо да ми казваш къде живееш. Нашите хора ще се погрижат да открият адреса ти. Защото как ще се свързваме занапред, ако узнаеш нещо ново?

— Предпочитам аз да ти се обадя, ако се добера до допълнителни подробности. — Нел недоволно сви устни.

„Но какво ли крие от мен?“ — запита се Марк и реши, че на всяка цена трябва да разбере повече за сегашната ѝ дейност. Но трябваше да действа извънредно внимателно. Ако не го е излъгало предчувствието му, тя има влиятелни покровители и навярно е свикнала да ѝ помагат при всяко усложнение от страна на властите. Но той, като висш полицейски служител, беше свикнал с натиска, който висшестоящото началство оказваше върху подчинените, и в повечето случаи се бе противопоставял успешно. Но не и в нейния случай.

Тя явно бе изминала доста дълъг път от времето, когато бе третокласна уличница, макар че той така и не успя да си спомни кога се бяха срещали. Но тогава тя бе евтина и достъпна. А сега бе напълно променена — много по-фина, по-изискана, с невероятно повишени критерии. И ако не бе решила доброволно да им сътрудничи, пътищата им навярно никога нямаше да се пресекат. Освен това, ако не беше тази уговорена среща, той със сигурност не би я познал при случаен сблъсък на улицата.

— Поех огромен риск, като се реших да ти дам информацията, с която разполагам. Не съм подготвена да се замесвам по-надълбоко, отколкото бях решила, преди да те потърся.

— Но очакваш лондонската полиция да се заеме с издирването на извършителите на убийство, което не е станало в Лондон. Очакваш ние да поемем цялата тежест на разследването, да проверим достоверността на тази история, която ми разказа, придружена с куп недомлъвки, докато в това време ти ще се спотайваш и няма да ни съобщиш допълнителните факти. Защото такива неминуемо ще изскочат. Не само ти, но дори и аз в този момент не мога да преценя кое ще се окаже от решаващо значение за следствието. Пристигнах на тази среща, изпълнен с добра воля и намерения за разбирателство, но очаквам същото и от теб.

О, да, очевидно той се бе променил. Още като млад инспектор Марк Стивънс преследваше целите си с непоклатима воля, но тогава беше по-любезен, по-сговорчив. А сега в гласа му не се долавяше онази мекота, с която навремето бе успял да спечели сърцето ѝ. Гледаше я строго, сякаш беше заподозряна в някакво престъпление, а от гласа му побиваха тръпки. Освен това успя да я предизвика, а това Нел никому не прощаваше. Никак не я трогваше високият му ранг в Скотланд Ярд. Държеше на всяка цена да запази анонимността си и вече съжаляваше, че се разкри пред него така лекомислено. Но да е проклета, ако му позволи да я заплашва, все едно че пред него е онова изплашено деветнадесетгодишно момиче. Сега тя бе съвсем друга, зряла, опитна и самоуверена.

— В момента не съм готова да обсъждам повече подробности — рязко заяви Нел. — Дори започвам да съжалявам, че ти се обадох! Не забравяй, че реших доброволно да сътруднича на полицията. Нищо не ми пречеше да си държа устата здраво затворена и да се опитам да забравя неприятните преживявания, но не го сторих, нали? Потърсих именно теб, защото имам спомен за теб като за един от малцината полицаи, способни да вдъхнат чувство на симпатия, да разберат деликатното ми положение и да действат с мярка и такт. Затова, мистър старши детектив, не се опитвай да ме притискаш до стената. Може да не съм от онези, които са на почит в днешното общество, но вече не съм и онази уличница, която се стъписваше пред всеки полицай. Имам мои хора нависоко и знам такива неща за тях, че е невъзможно да ми откажат съдействието си. Казах ти всичко, което бях решила да споделя с теб. Какво общо има това с адреса ми и с датата на раждането ми? — Надигна се гневно, а столът ѝ се обърна зад нея и от

околните маси я изгледаха с недоумение. Скандална разправия между двамата любовници, решиха съседите и само след миг им обърнаха гръб. — Ако искаш да изтръгнеш още нещо от мен, старши детектив Стивънс — при тези нейни думи лицето му пламна от ярост, но той не помръдна, когато тя се надвеси над него, — ще се наложи да ме арестуваш!

Нел се втурна към изхода и едва не се сблъска с Бил Рос, който побърза да я последва, отдръпна се встрани, промърмори някакво извинение и наведе глава, за да не може тя да запомни лицето му. Марк Стивънс остана сам на масата, прехапал устни, без да откъсва замисления си поглед от посоката, в която Нел бе изчезнала.

Обаче, след като стигна до първата пресечка, Нел се опомни и осъзна, че е постъпила детински. Но вече бе късно да поправи тази глупава грешка. „С този избухлив характер все такива ще ги надrobiш! — гневно се упрекна тя: — Сега само това ти липсва — да се лепне след теб някой от неговите полицаи. Той може да ти опропасти живота, дори и ако не си извършила никакво престъпление. Но само ако успее да ме открие...“ — успокои се тя.

„О, стига си се самозалъгвала! Та той е един от шефовете на лондонската полиция! Нищо чудно да ми открие полицейско досие, ако вече и това не е сторено. Глупачке, та той може да потърси телефона ти в Бритиш Телеком! Нали му даде професионалния си псевдоним? Да, но моят телефонен номер не е на това име... Нищо, това сега няма значение. Ако няма време лично да се заеме с мен, ще пусне някой от копоите си. Нали знаеше, че не е разумно да се сближаваш с шефове от полицията? Сега нищо няма да му коства да поиска справка от компютърната картотека на полицията. Говори се, че била свързана с компютрите на всички останали министерства. Ще те открие за броени минути! Но няма да ме намери като Клео Мондейн. Къщата се води на името на Елеонор. И данъците ги внасям от нейно име. Само личният ми счетоводител знае, че използвам името Клео Мондейн, а той няма да ме издаде, защото прекалено много от клиентите му извършват сделките си под чужди имена. Надали днес ще се намери някой, който да не се укрива от данъчните власти. Да, но ако това ченге реши да се добере до мен, каква е гаранцията, че няма да ми създаде неприятности и с данъчните служби? Знае достатъчно, за да оцени приходите ми, макар и приблизително, а нищо чудно да се досети и за

онази част, която ми се заплаща в брой и която никога не съм декларира... И какво ще остане от скъпоценното ми усамотяване? Ти, само ти си виновна, с твоите глупави скрупули!“ — упрекна се тя и закрачи още по-бързо, така че Бил Рос едва смогваше да я държи на петнадесет метра пред себе си. Полицаят се опасяваше, че тя ще спре някое такси, но се оказа, че му предстояла разходка от Кингс Роуд чак до ъгъла на Хайд Парк и оттам до смълчаните улички зад Уигмор стрийт. Бил едва си поемаше дъх от ускореното препускане по улиците, когато я видя да отключва вратата на една от къщите. Запомни адреса и се върна в Скотланд Ярд, за да направи справка в избирателните списъци на квартала около Уигмор стрийт.

След като узна, че Бил е успял да я проследи, по телефона Марк Стивънс поиска пълни сведения за тази къща — за сегашния и предишния собственик, датите на регистрация, имената на обитателите. Заповяда справката да бъде готова на бюрото му до края на работния ден.

След два дни настроението на Нел постепенно се оправи, и то главно благодарение на самовнушението, че той е предал сведенията ѝ, където трябва и вече е забравил за нея. Но не успя да се отърве докрай от чувството за горчивото разочарование — той въобще не можеше да си спомни за нея. И защо ли му е да помни едно невзрачно момиче, една от стотиците уличници, които са скитосвали из лондонските улици, и то преди повече от десет години? Нали сама се бе убеждавала, и то нееднократно, че една случка може да се запомни от двама души по съвсем различни начини. Нищо чудно мъжът, с когото бе разговаряла в онзи бар, и полицаят отпреди единадесет години, да са напълно различни личности. Тогава той ѝ се стори интелигентен, приятен и внимателен, безупречно чистата му униформа му придаваше стегнат и мъжествен вид, но преди два дни, в елегантен костюм на „Армани“, тя едва успя да го познае. Не че не бе свикнала да общува с добре облечени мъже — нали тъкмо с такива се занимаваше от доста години. Работата бе в това, че тя бе запазила непокътнат спомена си за Марк Стивънс от онази вечер край Кингс Крос, а той се бе променил много оттогава. „Как не можеш да го предвидиш! — горчиво се упрекна тя. — Длъжна беше да се досетиш, че колкото повече мъжът израства в службата си, толкова е по-трудно достъпен.“ Вероятно се дължи на изострената борба за по-високите постове, която поглъща всичките им

сили. В тази борба побеждават само коравите мъже, а твоят някогашен инспектор очевидно е от тази порода. Помниш ли онази жена, сержант от полицията? От двадесет години беше на служба в полицията, но си оставаше с чин сержант. А той за единадесет години се е издигнал от младши инспектор до старши детектив в Скотланд Ярд! „Явно не съм попаднала на подходящия полицаи — въздъхна Нел. — Трябваше да потърся някой по-нисшестоящ. Или да си държа езика зад зъбите. Сега той няма да ме остави на мира. Сигурна съм в това, защото лошите предчувствия никога не са ме лъгали.“

Изминаха още три дни и опасенията ѝ стихнаха. „Нали му съобщих всичко по-важно, което знаех“ — утешаваше се тя. В случая останалото няма значение. Всяка сутрин изчиташе вестниците с напрегнат поглед, но нищо не откри за убийството на онова момче в Дорсет. Нито пък се обади клиентът ѝ, Реза Доминициан. Тя също не предприе нищо, решена да изчаква развитието на събитията, без да рискува прикритието си.

Затова, когато една вечер на вратата се позвъни — половин час след като се бе върнала от работа — тя се вцепени, защото през шпионката на вратата видя лицето на старши детектив Стивънс. Той я беше проследил! „Глупачка! Пълна глупачка!“ — ядоса се тя на себе си, огледа се набързо в голямото огледало над масичката с телефона, пое дълбоко дъх и се усмихна предизвикателно. Добре, да видим дали ще успее да се справи с нея! И отвори вратата с решителен жест.

Самоуверената усмивка на Марк Стивънс помръкна, когато видя пред себе си скромно облечена жена на средна възраст.

— Да, какво обичате? — попита мис Елеонор Джордан.

— Бих искал да говоря с мис Клео Мондейн — заяви той с учтив, но твърд тон.

— Защо?

Той извади полицейската си карта.

— Аз съм старши детектив Стивънс. Миналата седмица разговарях с мис Мондейн относно едно от текущите ни разследвания.

— Е, сега не може нищо да се направи, защото тя не е в къщата — излъга Елеонор с напълно невинно изражение. — От два дни е в Ню Йорк.

— И кога ще се върне?

— Не я очаквам до края на седмицата.

— Вие да не сте нейната икономка? Тук ли живеете?

— Не съвсем. Посещавам къщата ѝ, за да наглеждам котките ѝ.

— Тогава може би ще може да отговорите на няколко въпроса.

— Имам строги заповеди да не допускам външни лица в къщата в нейно отсъствие.

— Аз съм полицай, мис...

— Джордан. Елеонор Джордан.

Тя видя как при произнасянето на това име в сините му очи проблесна пламъче и разбра, че той е схванал играта ѝ, което пък означаваше, че ще последват въпроси вече към самата нея. Е, играта си струва труда, развеселено си помисли Нел, след като той целият настръхна, а нея я обхвана отдавна неизпитвана радостна възбуда.

Тя се отдръпна и той влезе в коридора.

— Току-що бях приготвила чая. Желаете ли една чаша?

— Да, благодаря.

Поведе го към кухнята и по пътя успя да долови възхищението в погледа му, докато оглеждаше луксозния интериор. Реши, че не е зле да го обърка още малко, и добави небрежно:

— Всъщност не съм икономка на мис Мондейн, защото тя е моя наемателка. Къщата е моя. — Ходът бе изигран навреме, защото тя повече нямаше какво да крие, ако бе успял да се порови в избирателните списъци на квартала. — Когато тя замине някъде, аз се грижа за къщата, както и за нейните котки.

Точно в този миг пред погледа му се изпречиха две красиви сиамски котки, разположени на поставката под прозореца, предпазливо вперили в него сините си очи.

— Тя доста ли пътува?

— О, да. През цялото време.

— По работа?

— Да. Тя е, знаете ли, консултант по връзки с обществеността. — Точно това бе записано в паспорта на Клео Мондейн и той лесно можеше да го провери, за това нямаше смисъл да лъже на дребно. Най-добрата позиция за защита е да говориш истината — Нел отдавна бе научила един от най-важните житейски уроци. Или поне да се придържа към истината, доколкото бе възможно.

— И от колко време е ваша наемателка?

— О, от доста години. — Наля чай в красивата керамична чаша, подбрана в тон с цветовете в кухнята, и седна до него. — Сложете си сам захар и мляко. Не зная как го пиете чая.

— А имате ли някакви оплаквания от наемателката си?

— По-добра не бих могла да намеря. Трудно може да ѝ се намери недостатък, впрочем сам ще се убедите в това, когато се срещнете с нея. Най-важното е, че си изплаща вноските редовно, с предплата поне от три месеца.

— А вие наблизко ли живеете?

— Не — смело импровизира Нел. — Живея недалеч от Уестминстърската катедрала.

— Но работите някъде тук, наблизко?

Очевидно си бе направил труда и това да провери.

— Да. Работя само три дни в седмицата, като секретарка на д-р Роналд Дайзърт, пластичен хирург, на Уимпъл стрийт, вече от няколко години.

— А как стана така, че именно мис Мондейн избрахте за ваша наемателка?

— Прочела обявата ми на прозореца на моя агент по недвижими имоти. Отначало сключихме споразумение само за половин година, но после така си допаднахме, че удължихме срока и оттогава го подновяваме ежегодно. Защото тя наистина е образцова наемателка. Кой знае какво щях да правя, ако ми се бе наложило да си търся друга наемателка? Пък и цените на жилищата се повишават непрекъснато...

— А тя много ли печели?

— Не мога да ви отговоря със сигурност, но не се съмнявам, че печели добре. Мис Мондейн води доста активен социален живот. Според мен е доста търсена, и то все от видни личности. Но щом се прибере в къщата, предпочита тишината и усамотението.

— Запозната ли сте с някой от клиентите ѝ?

Погледна го внимателно.

— От къде на къде? Те никога не идват тук. — Продължи да му обяснява търпеливо, като на бавно развиващ се хлапак: — Нали ви споменах, че клиентелата ѝ е международна.

— А чували ли сте от нея името Реза Доминициан?

— Не. Клиент ли е? Тя никога не обсъжда с мен служебни въпроси.

Настъпи неловка пауза.

— Но сте приятелки, нали?

— Струва ми се, че вече и това ви обясних — горделиво му се усмихна Нел. — Щом ми поверява да се грижа за котките ѝ, значи ми има доверие, нали?

Отпи от чая си и изчака той да се огледа изпитателно около себе си. От набитото му полицейско око не убегна нито безукорната чистота, нито скъпото обзавеждане, предимно от италиански производители.

— Е, остава ми да се надявам, че не сте единствената ѝ приятелка — лениво промърмори той и изпи чая си.

— Сигурно е така, но не мога да ви услужа с нито едно име. — За миг неволен подтик на заядливост едва не я принуди да му тръсне името на Филип, но за щастие се спря навреме. Не че Филип се опасяваше от интереса на полицията към личния му живот — той имаше надежден приятел и сред висшите полицейски служители, но цялата тази история нямаше нищо общо с него, а и без неговото участие бъркотията вече беше достатъчно тревожна.

— Мога да ви кажа само, мистър старши детектив — сериозно заяви мис Елеонор Джордан, — че през цялото това време, откакто я познавам, мис Клео Мондейн никога не ми е давала поводи за безпокойство. Тя е безукорна като наемателка, много добра и търсена като професионалистка, поддържа добър ред в къщата. Нито за миг не мога да допусна, че може да е замесена в нещо незаконно.

— Нашите разследвания касаят мис Мондейн само дотолкова, доколкото могат да бъдат засегнати случайни свидетели по всеки случай в нашата практика — безоръжаващо ѝ се усмихна Марк.

— В такъв случай, опасявам се, че повече не мога да ви бъда полезна. — Предпазливо притисна ръка към яката на скромната си тъмносиня рокля, за да спре треперенето си, усетила, че приближава решителният момент. — Освен ако... ако не сте решили да разследвате именно мен!

— Не. Няма нищо подобно в нашите планове. Нито пък сме се заели с мис Мондейн. Искях само да поговоря с нея още веднъж и да я попитам дали ще се съгласи и в бъдеще да ни подпомага.

— О, така ли... — Тя въздъхна облекчено. — Е, тогава всичко е наред.

— Може би, когато се върне мис Мондейн, ще ѝ предадете, че искам да се свържа с нея. Тя има телефонния ми номер, но ако го е загубила... нали била прекалено ангажирана — иронията в тона му накара кръвта ѝ да закипи, но дългите години актьорска практика още веднъж ѝ помогнаха да се овладее, — ще ви го оставя, за да ѝ го предадете. — Записа номера и името си на лист от бележника си, откъсна го и го остави на масата.

— Ще ѝ го предам веднага след като се върне в къщата — заяви Елеонор с напълно почтен вид. Както и се очакваше, той не се посвени да влезе след нея в стаята на мис Мондейн, докато тя оставяше листчето на масичката до леглото. — Ето, тук тя със сигурност ще го намери.

На масичката имаше два плика: единият от нейния счетоводител, а другият — от данъчната служба. Елеонор твърде късно надуши опасността — за щастие, и двата плика бяха адресирани до мис Мондейн. Той ги взе и ги огледа внимателно, но не откри нищо подозрително. Но понеже беше обявил, че само провежда разследване, нямаше заповед за обиск и не можеше да претърси стаята в присъствието на хазайката. Но това не успокои тревожните ѝ опасения, че старши детективът, с развито обоняние като всички полицейски хрътки, ще успее да надуши нещо съмнително.

Той огледа стаята ѝ, макар да прикриваше умело мислите си — и това се усвоява след по-дълъг стаж в полицията — нейното вътрешно чувство, изострено след общуване с какви ли не представители на силния пол, ѝ подсказа, че той бе изненадан. „Е, май не ти прилича на долнопробен бордей, а? — искаше ѝ се да изкрещи в лицето му. — Не само ти си се променил през тези години. И нищо чудно, ако се окаже, че имам доста повече книги от теб, мистър старши детектив! И което е по-важно, чела съм ги почти всичките, а някои от тях — по два пъти. А какво ще кажеш за грамофонните ми плочи, касетите и компактдисковете ми?“

— Както можете сам да се убедите, всичко тук е много чисто и спретнато. — Мис Елеонор Джордан реши, че не е нужно да премълчава достойнствата на своята наемателка.

Той не проговори, защото не бе уместно да споделя мислите си тъкмо в този миг. Откъде се взима безчувствеността у полицаите — от дългогодишната практика или специално ги обучават на това? У

някогашния млад инспектор си спомняше, че най-силно я бе поразила топлината му усмивка, но когато се срещна след толкова години с него, старши детективът ѝ се усмихваше само служебно. В този миг Марк внезапно се извърна, улови замисления ѝ поглед и се усмихна. Синият цвят на очите му потъмня и тя машинално си помисли, че или е попаднал на превъзходен зъболекар, или е надарен с великолепно зъби. Колко ли всъщност получаваше един старши детектив? Двадесет хиляди лири годишно? Или тридесет? Може би имат добавки за извънреден труд или награди за заловените престъпници? Той очевидно харчеше доста, защото костюмът му стоеше много добре, а вратовръзката му беше от най-скъпите. Забеляза и тънкия му часовник, с каишка от крокодилска кожа, когато протегна ръка към чашата с чая. Готова бе да се обзаложи, че беше от луксозната марка „Бучерън“ — един от нейните клиенти отвъд океана имаше същия часовник.

— Благодаря ви за любезното посрещане — любезно кимна той. — Бихте ли предали на мис Мондейн да ми позвъни, като се върне в Лондон? — Кадифената ръкавица, която нахлузи на ръката си, също беше от първокласно качество, както и всичко останало по него, но това не променяше усещането ѝ, че е обграден от нея с непроницаема стена.

— О, да, естествено — припряно отвърна мис Елеонор Джордан.

— И кога очаквате да се завърне? — привидно небрежно подхвърли той, но тя беше подготвена и за този въпрос.

— Някъде през следващата седмица. Ще ми позвъни, както обикновено, за да ми съобщи деня и часа на полета. Винаги предпочита да пътува нощем, за да си бъде у дома към девет сутринта. Щом се прибере, веднага си ляга, за да си навакса съня, затова навярно ще ви позвъни на следващия ден.

Поведе го към изхода, отвори вратата и му стори път. Отвън го чакаше колата му — великолепно поддържано черно БМВ, покрито с капки от дъжда, блестящи на слънцето.

— Довиждане, мистър старши детектив — приветливо му се усмихна тя.

— Довиждане, мис Джордан.

Тя затвори вратата, но залепи око на шпионката. Той се приближи до колата си, но не влезе в нея. Обърна се назад и огледа

къщата с присвити очи, после се озърна наляво и надясно към съседните къщи.

„Така ли! — ядоса се Нел. — Искаш всички наоколо да те забележат, да те запомнят?“ Макар че с нищо не личеше, че е ченге. Единствените мъже, които посещаваха къщата ѝ, бяха инкасаторите за ток и газ, някой техник за някакъв ремонт и Филип Фолкнър. Най-после се качи в колата, потегли към Уигмор стрийт и в дъното на улицата зави надясно.

Пое си дъх едва когато се убеди, че е изчезнал от погледа ѝ. Сякаш камък се стовари от гърба ѝ. Усещаше се като изцедена, но в следващия миг умората изчезна, за да отстъпи на гнева — не можеше да се отърве от усещането, че Марк Стивънс бе следил със скрита насмешка актьорското ѝ превъплъщение. Опита се да се успокои с мисълта, че бе успяла да го заблуди, но съмненията отново я загризаха и тя с нервни стъпки се доближи до огледалото. Не... не можеше да има каквато и да било прилика между тази стара мома с посивяла коса, със семпла прическа и третокачествени дрехи, с очи, скрити зад кръглите очила, и бляскавата Клео Мондейн, красавица от класа, с дрехи, скроени по поръчка, с незабравимо, прелестно лице. Едното лице беше затворено, лишено от чар и от ефектите на методите за разкрасяване, а другото — истинско произведение на изкуството. Не, каза си тя, не е възможно да е заподозрял измамата. Пък и как ще научи, че под тези две имена се крие едно и също лице? Но докато се изкачваше по стъпалата към банята на горния етаж, Нел се изплаши от мисълта докога ще успява да поддържа тази крехка заблуда? Засега нямаше смисъл да му разкрива истината — тогава нямаше да я остави на мира с опитите си да изтръгне всичко от нея.

Докато сваляше изкуствените бели косми и измиваше грима, който така умело състаряваше лицето ѝ, Нел още веднъж си зададе въпроса какво всъщност иска да постигне. „Нали рано или късно ще ми се наложи да отговоря на въпросите му... Но може би дотогава те вече ще са арестували някой заподозрян, ще попаднат на нови следи, водещи към убийците, и ще ме оставят на спокойствие? Дано по-скоро ги открият — каза си тя и влезе под душа. — Всичко е въпрос на шанс... но може би няма да се наложи да разкривам двойната си самоличност и ще издържа до края на онези пет години, които са ми

необходими, за да осигурия бъдещето си? Както и да е, сега не ми остава нищо друго, освен да изчакам развоя на събитията.“

— Значи смяташ, че Елеонор Джордан няма представа как си изкарва прехраната нейната „образцова“ наемателка? — попита Бил Рос.

— Не, освен ако не е най-умелата лъжкиня на света. Тя е олицетворение на всичко онова, което не можеш да намериш у Клео Мондейн — свърхпочтена, много скромна и доста бедна, между прочем. Не е от онези, които ще се съгласят да предоставят къщата си на някакви съмнителни квартирантки. А вътре мебелировката е доста скъпа и изискана, дори прекалено за непретенциозна женица като нея. Почти съм сигурен, че обзавеждането е по избора на Клео Мондейн, а не на хазайката.

— Допускаш ли тази Джордан на младини също да е била проститутка?

— Надали. По-скоро прилича на рано овдовяла домакиня, която е била принудена да си търси някаква по-скромна работа, след като е останала без средства. И дори ако е била, нямаше да подбере такива изискани съчетания на мебели, тъкани и вещи. Ти въобще имал ли си работа с куртизанки от висока класа?

Бил Рос бе принуден да признае, че доста бе преживял, но не и това, въпреки че не му бяха непознати третокласните бордеи около пристанището и гарите.

— Между тези два свята лежи истинска пропаст, както и по отношение на тарифите, естествено.

— Излиза, че според теб тази Клео Мондейн е на върха на професията си, така ли? И затова е спечелила онзи тип, Реза Доминициан, за свой клиент? Ако той е баровецът, пълен с пари, който се крие в дъното на педофилския кръг и който финансира нелегалните порно прожекции и цялото скъпо и прескъпо оборудване...

— Той е натрупал страхотно богатство само за последните две десетилетия. За него се говори, че имал дяволски късмет във всичко, с което се заемал. Един от процъфтяващите бизнесмени, от онези, за които се твърди, че олицетворявали епохата на Маргарет Тачър. След шестгодишен престой в Германия пристигнал тук тъкмо когато тя бе

спечелила първите избори, през 1979 г. В паспорта му е записано, че е роден в Смирна (Измир), в Турция, също като Аристотел Онасис, само че не е грък, а арменец. Сега има акции в най-доходните ни отрасли и за единадесет години е забогатял неимоверно. Редовно цитират името му сред първата десетка в класациите за милионери, познава се с най-видни наши съграждани... да не ти изваждам списъка на постоянните посетители на имението му, съставен от полицията в Дорсет. Разбира се, винаги е олицетворение на учтивостта и изисканите маниери. Колегите ни от Дорсет го посетили, за да го предупредят, деликатно и вежливо, че в околността върлува банда обирджии и ще се радват, ако той се погрижи за охраната на къщата си. Той ги развел навсякъде, но нашите хора не забелязали нищо съмнително. Показал им дори и онова крило, за което Клео Мондейн съобщи, че било държано под ключ. Никакви признаци, че там е скрито студио за порнофилми. В гаражите намерили само два ролс-ройса и три мерцедеса, както и едно порше от най-новия модел. Никаква следа от камионетка.

Бил Рос скептично сви устни.

— Е, те си остават провинциалисти...

— Не, драги, нали бях в Брамсхил и разговарях с техния началник. Той е способен полицай и се е преместил от Лондон в Дорсет, защото съпругата му трябвало да се грижи за майка си. Каза ми, че мястото било чисто. Виждали се само строители, стълби и кофи, миришело на прясна боя, но нищо подозрително. Обходили всички помещения. Ако е имало някакви следи, вероятно са ги премахнали. Съмнения пораждала единственото електрическата инсталация в имението — колегите открили мощен генератор, който може да захранва осветление дори и за нощни снимки. А в една зала зад драпериите намерили трифазни електрически контакти, с които може да се подава ток за къщите на цяла една улица.

— Следи от гуми?

— Никакви. Обаче Клео Мондейн спомена, че камионетката била паркирана на тревата, а по време на „проверката“ тя вече била грижливо окосена. Или специално са се погрижили дори и за тревата, или там е обичайно да поддържат градините в идеален ред. — Марк замислено поклати глава. — Не... явно сме изправени пред отлично организирана банда, която разполага с много пари. Сега те или ще преместят базата си някъде другаде, или ще изчакат всичко да утихне,

преди да подновят дейността си. Сега най-полезно би било, ако Реза Доминициан отново покани своята куртизанка. Именно затова искам да поддържам денонощна връзка с нея. Ще я посетя веднага щом се върне от Щатите. — Марк Стивънс погледна към листа, оставен на бюрото му от сержанта. — Не виждам телефонния номер на Клео Мондейн. А се съмнявам, че клиентите ѝ се свързват с нея чрез хазайката ѝ, затова провери дали номерът ѝ е от онези, които, по настояване на собственика, не се отпечатват в указателите. На всяка цена ми е нужен. Иди в пощата с обичайната история, че искаме помощ за много трудно разследване, но не ги притискай прекалено. Не искам да започнат да проявяват ненужно любопитство. А защо не е регистрирана в избирателните списъци? В тях фигурира само името на мис Джордан. Или Клео Мондейн всъщност не обитава онази къща, а я използва като квартира за срещи с клиенти? Но тъкмо този адрес е записан в шофьорската ѝ книжка, както и в паспорта ѝ. Тук нещо не е наред. Поразрови се и виж какво ще изскочи. Нещо крие тя от нас. Искам да разбера какво е то.

— Нима допускаш, че ни е подхвърлила лъжлива следа?

— Не. Склонен съм да ѝ вярвам. За да се свърже с мен, на нея ѝ се наложи да пожертва анонимността си. Мислех си, че познавам всички куртизанки в този град, но тя е била много дискретна и досега нямахме представа за съществуването ѝ. А оттук следва, че или тя крие някаква тайна, или пък предлага такива услуги на клиентите си, че ѝ се налага да взема извънредни мерки, за да не се разчуе за нея.

Бил Рос присви устни и подсвирна учудено.

— Не бих казал, че такава жена може да остане незабелязана.

— Тогава защо е толкова потайна? Мис Джордан ми спомена, че сега Клео Мондейн е в Америка, но не ѝ стана много приятно, когато се опитах да науча нещо повече за квартирантката ѝ.

— Работата се усложнява от това, че нямаме досие... нито на името Ели Литъл, нито на името Клео Мондейн.

— А ти провери ли отпечатъците от чашата, която ти дадох?

— Да. Няма данни за такива отпечатъци в дактилоскопичната картотека.

Те се спогледаха.

— По дяволите! — ядоса се Марк. — Това съвсем обърква положението. Какво е истинското ѝ име, в края на краищата? И откъде

се е взела? Не понасям загадките, Бил. Обичам да ги разгадавам, а тази ми подсказва, че тук има нещо важно.

— Да се отбием при Шерлок Холмс на Бейкър стрийт? — подигравателно се ухили Бил.

След два дни екип на полицията в Дорсет нахлу в ателието за видеокасети под наем в Свейнейдж, прикрито под фасадата на търговска кантора. Зад канцеларията откриха второ помещение, без прозорци, където продавали видеокасети с порнофилми срещу такса от две лири. Следствието установи, че на по-специалните клиенти било позволено да влизат откъм задния вход. Оттам следите насочиха полицаите към друг, доста по-голям склад, чиито лавици се оказаха претъпкани с порнокасети с най-гнусните перверзни сюжети, които е способно да измисли само някакво неопикуемо извратено съзнание. Полицаите ги прибраха като вещественно доказателство и след внимателно изследване ги предадоха направо в прокуратурата. Възложиха на един от полицаите да класифицира касетите и да запише разновидностите на перверзните случаи, за да съставят по-стегнат доклад за целите на следствието.

— Не мога да издържа повече на тези сцени! — сърдито промърмори полицаят. — Пет часа подред превъртам касета след касета... Ако не го бях видял с очите си, никога нямаше да повярвам, че човешки същества са способни на такова падение! Но не е нужно да се гледат още — стига ти да позяпаш три-четири и после всичко започва да се повтаря отново.

— Хм, но я виж това! Къде можеш другаде да се полюбуваш на такава гледка! — възкликна по-младият му колега, приковал поглед в екрана, изпълнен от пищна блондинка с невероятни пропорции, закръшила таза си с непостижима еластичност, яхната от изпотен мъж със зачервено лице.

— Та това е направо невъзможна поза! — изкрещя след малко по-младият, но въпреки съмненията блондинката и този път се справи с лекота. Камерата се приближи, за да фиксира близкия план, и леко потрепна — очевидно е била закрепена на рамото на оператора, защото и преди тази кулминационна сцена се наблюдаваха незначителни колебания на кадрите, — а после се отдалечи от

действащите лица, за да се насочи към килима на фона на буйните пламъци в камината, върху който се появи втора двойка, която трескаво започна да сваля дрехите си.

— Задръж за малко. А сега върни назад с десетина кадъра...

— Какво има? Досега минахме десетки подобни сцени...

— Ето! Остави ме да го разгледам. — Младият полицай грабна приставката за дистанционно управление от стола, където я бе оставил началникът му, и превъртя касетата до кадъра, в който камерата бе вдигнала фокуса си над камината, а не към решетката пред нея. Тук именно той натисна бутона за стопкадър и се приближи към екрана на телевизора.

— Познах го! — извика той. — Виждал съм тези оръжия на някаква стена, и то съвсем наскоро... да, този едър щит и тази бойна секира, заедно с меч, с някакъв надпис на латински върху дръжката му... Не мога да го прочета, увеличението е недостатъчно, но съм сигурен, че е същият меч... да, в онази голяма къща, която претърсихме... там, където ремонтираха стаите. Не мърдай от този кадър, искам да го покажа на шефа.

Когато доведоха началника на местното управление, той се взря намръщено в екрана и след миг кимна доволен:

— Да, имаш право. И аз си спомних тази камина, с оръжията на стената над нея. Голяма работа свърши, Джоунс... да, сега си спомням още по-ясно — там цялата стена бе окичена с такива средновековни мечове, щитове, брони. А камината бе с такива размери, че можеш да опечеш два вола едновременно. Чудесно, Крауфорд. — Обърна се към другия полицай. — Отваряй си очите, Мейсън. Гледай за детайли от мебелировката, за особености в интериора, а не в сексцените. И ако забележиш нещо изобличаващо, незабавно ще ми докладваш, ясно ли е? Не забравяй да записваш номерата на касетите и метража от брояча, за да не се лутаме с възпроизвеждането на конкретните кадри. Нали после ще искаме в лабораторията да приготвят уголемени копия на отделните кадри...

— Слушам, сър — мрачно козирува сержант Мейсън, който трудно се оправяше с купа видеокасети, разхвърляни из цялата стая. Слава богу, че с тази отвратителен бълвоч скоро ще се заемат онези от лабораторията.

— А да сте забелязали кадри с участието на непълнолетни изпълнители? — попита шефът.

— Не, сър. Поне досега всичко е в рамките на традиционното, ако въобще може така да се каже... — отговори по-младият полицай. Беше се нагледал на кадри с най-различни животни, групов секс с представители на всички раси и какви ли не племена, верижни изнасилвания, садомазохизъм, педерастии, травестити, лесбийки и какво ли не още, но всички сюжети бяха изпълнявани само от невероятно надарени мъже и неутолими жени. Никъде досега не бе засякъл участие на невръстни деца.

— Продължавай с огледа — нареди му шефът на полицията в Дорсет, след което излезе от помещението с въпросната видеокасета в ръка. Копие от нея трябваше да бъде на бюрото на старши детектив Марк Стивънс в Скотланд Ярд най-късно утре до обед, заедно с обяснение къде и на коя дата е конфискувана.

— Излиза, шефе, че твоята позната, Клео Мондейн, не ни е подвела — замислено отбеляза Бил Рос, след като двамата изгледаха копие на касетата.

— Така ми се струва и на мен, Бил, но след още една-две проверки ще бъдем напълно сигурни. Лошото е, че не мога още днес да се свържа с нея — нали не се е върнала от Щатите.

— Е, след като се доказва, че сведенията ѝ се потвърждават, за какво ни е нужно да поддържаме връзка с нея?

— Всичко ще зависи от резултатите от следващите ни акции. След като разполагаме с тази изобличаваща видеокасета, трябва да засилим наблюдението върху нашия приятел, Реза Доминициан. Искам да го притиснем до стената с необорими доказателства, защото вече не се съмнявам, че е замесен в тази гнусна афера. С показанията на Клео Мондейн и с тази видеокасета може да предявим иск за обиск пред прокуратурата, но искам да заловя всичките му помощници, цялата разпространителска мрежа. За целта се нуждаем от още сведения: откъде е пристигнал на Острова и с кого се среща. Искам номерата на автомобилите му, данните от паспорта му, списък на прислугата му и на най-честите му гости, плюс второстепенните му познати, списък на клубовете, ресторантите и въобще местата, които посещава. С една дума, тотално следене на обекта. Той има доста влиятелни познати и задачата ни в никакъв случай няма да е от лесните. Налага се да

пипаме предпазливо, без никакви шумотевици в пресата. Ако го подплашим дори и само с една погрешна стъпка, ще се скрие вдън земя и после десет години няма да можем да го открием. Имаме вече адреса му в Лондон, но ако се опита да напусне страната, ще предупредим колегите в Дорсет и те ще го арестуват. Искам да знам всичко за него, Бил. Този мъж е много опасен, защото действа нашироко. Съобщи ми веднага, ако от Дорсет ни доложат, че са открили следи за блудства с непълнолетни — това е изключително важно за следствието. Но защо имам предчувствие, че перверзните им деяния с деца са покрити с още по-строга тайна, само за малцина посветени, групирани в тесен педофилски кръг за подбрани богаташи? Ах, да, щях да забравя... необходимо е да се обърне специално внимание на Тони Панакулис. Да не го изпускате от поглед. Той е стар наш познайник, но искам да докажа връзките му с Реза Доминициан. Именно затова се налага още веднъж да се срещна с Клео Мондейн. Длъжен съм да измъкна от нея дори и най-малките и незначителни на пръв поглед подробности за Реза Доминициан и други нейни клиенти, свързани с него. Необходими са повече снимки, документиращи неизвестните страни от живота на Реза — от семейството му, приятелите му, деловите му партньори, с една дума, от всичко, свързано с него. Най-добре е да вземеш Дейвис със себе си, защото той е особено находчив, когато се касае за разнищване на крупни финансови афери. Но освен него пусни по следите му и онези двамата, Скот и Кинг. Те са най-добрата ни преследваща двойка и ще ни докладват за всяка негова стъпка 24 часа в денонощието. А Тони Панакулис ще е най-добре да го оставим на Тино Констънт, защото и двамата са гърци. Искам към края на разследването да бъда напълно наясно с дейността на Реза и на Тони. Не забравяй, че не разполагаме с много време, защото подобно мащабно разследване ще погълне значителна част от бюджета на управлението. Ще се наложи да се работи денем и нощем, Бил, докато ги пипнем за яките тези типове, затова трябва добре да си отваряме очите и да преценяваме грижливо всяка от следващите ни стъпки.

Погледът на кобалтовосините му очи се кръстоса с погледа на Бил, който остана удивен от блясъка им.

— Шефът здравата е ухапал този случай и няма намерение да се отказва — съобщи сержантът на колегите си. — Иска главите им и

никакви оправдания няма да го задоволят. Отсега предвиждам доста часове извънреден труд за всеки от нас, но ако и това не даде резултат, очаквам доста от нас да се простят с отпуските за тази година. Ясно ли се изразих, момчета?

След една седмица Клео изслуша съобщението, записано от телефонния ѝ секретар, с което Марк Стивънс я молеше да му позвъни, за да уредят още една среща. В първия миг я пронизаха нервни тръпки от мисълта, че той очевидно нямаше никакво намерение да изчезне от живота ѝ. Като за начало се бе добрал до телефонния номер на апарата ѝ, който, по нейно изрично настояване, хората от Бритиш Телеком не бяха включили в телефонния указател.

Нел прелисти внимателно всички вестници, но никъде не откри нито ред за загадъчното убийство в Дорсет. Нищо не съобщи и в полицейските хроники по телевизията, освен призивите за помощ между два поредни рекламни клипа. Защо тогава Марк настояваше за още една среща? Нито пък бе получавала известия от Реза, поради което тя не разполагаше с по-нова информация. А щом нямаше какво ново да си кажат, срещата губеше смисъл. Набра телефона му в Скотланд Ярд, решена да пресече веднъж завинаги опитите му да ѝ досажда.

— Не става дума за нови сведения — отрязва я той с онзи суров тон, който пазеше за подчинените си, когато се налагаше да им припомня правата и задълженията им. — Искях само да ти покажа няколко снимки, за да се опиташ да разпознаеш някое от лицата. За предпочитане е пак да се срещнем на някое по-уединено място. Какво ще кажеш да прескоча до дома ти?

— В моя дом!

— Нали знаеш, че съм цивилен детектив?

— Да, също като лейтенант Коломбо от американския сериал! — сърдито отвърна Клео. — Забравихте ли какво се бяхме разбрали, мистър старши детектив? Не желая да се вълвам в полицейски разследвания!

— Няма такава опасност. Имаш думата ми, че нищо няма да ти се случи. А ако искаш всичко да изглежда по-непринудено, защо да не

се срещнем някъде навън и да ме доведеш в жилището си като близък приятел от младини?

„Господи, какъв упорит характер! Такъв ли е бил винаги и във всичко?“ Струваше й се, че е непоклатим като скала и всичките й усилия да го помръдне са предварително обречени на неуспех.

— Добре — неохотно се съгласи тя. — Да кажем... за петък вечерта.

— В колко часа?

— В шест става ли?

— Ще бъда там.

Странно, но поканата му я въодушеви, макар да не искаше да си го признае. Той наистина се бе променил много от годините, когато бе обикалял улиците около Кингс Крос. Нищо чудно да се мисли за най-опитния полицай в Англия и да очаква с нетърпение, когато ще залови всички педофили в имението на Реза в Дорсет, за да го покажат по телевизията. Къде бе изчезнал нейният познат инспектор, с обезоръжаваща усмивка и непресторена загриженост? Да, неслучайно се казва, че работата в полицията променя хората до неузнаваемост... Неволно си припомни първия урок как да се държи с полицаите още преди да й разрешат да излиза сама по улиците на лов за клиенти.

— Някои от тях са непоносими копелета — предупреждаваше я Паула. — Достатъчно е само веднъж да ги погледнеш накриво и веднага се лепват за теб. Мразят проститутките и ги наричат само с най-обидните думи: курви, пачаври или нещо от този род... Говорят ти с такъв тон, сякаш си ги настъпила по мазолите. И понеже се чукаш за мангизи, не те броят за човек. Макар че няма да се откажат, ако им предложиш един сеанс гратис. Но дори и след като бутнеш на някое ченге на аванта, пак не бива да му имаш доверие. Имах такъв случай, когато още бях начинаеща в занаята. Каза ми, че ще гледа на всичките ми прегрешения през пръсти, ако свърша оная работа с него. При това, без да се изръси нито грош. А когато ме засече с двама свои колеги, след двете предупреждения, тъкмо той ме натика в ареста, без окото му да мигне. Аз кипнах и всичко изтърсих на шефа му, а моят човек ме заплаши със съд, загдето съм уронвала престижа на офицер от полицията! Копеле мръсно! Намерил се кой да ми дърдори за престиж! Но и той си намери майстора... Една печена мадама от Парк Лейн напъхала касетофонче в чантата си, от ония, портативните, дето ги

влачат по интервютата, и записала предложението му да я защитава от лошите хора срещу солидна порция ласки от нейна страна. Тия мерзавци от Отдела за борба с порока понякога са по-порочни от всички улични негодници, затова си отваряй очите на четири! И не се води по ума им. Гледай ги само в очите, а не в устата. Може да ти наприказват много умни приказки, да ти изглеждат безкрайно симпатични, но туй си е вятър и мъгла! Слушай какво ти приказвам и стой по-надалеч от тях!

Тогава Нел се бе вслушала в съвета на Паула и упорито избягваше всякакви контакти с полицаите. Но защо всички момичета от квартала бяха влюбени в него? Нямало по-готино ченге от него в цял Лондон — това бе преобладаващото мнение, а никоя прослойка не познаваше така мъжката половина от столичаните, както момичетата от улицата. Дори се молеха да ги арестува тъкмо той, Марк, а не някой от колегите му с дървенишки маниери. Може би загадката се криеше в обаятелните му сини очи? Или в странно вежливите му обноски? Припомни си как се бе поддала на спонтанния порив в онзи бар и го бе целунала, дори бе хвърлила бегъл поглед към отраженията им в огледалата, опасали цялата стена. Но тогава този приятелски жест бе напълно оправдан. Досега неизменно бе внимавала с полицаите, винаги се бе старала да ги избягва, защото при най-малкото съмнение в репутацията ѝ на дискретна куртизанка, която никога не е била разследвана от полицията, щеше да изгуби цялата си клиентела. Нали Филип десетки пъти ѝ бе повтарял: „Преди всичко трябва да пазиш дискретност“.

А ето че сега очаква посещение на висш полицейски служител в дома си. „Трябва да съм си изгубила ума!“ — отчаяно въздъхна Нел.

Точно в шест той позвъни на вратата и тя го посрещна, предрешена като Клео, в пълния си блясък. В строгата, плътно прилепнала роля от тежка бяла коприна, със свободно пуснати ръкави и дълбоко деколте, с грациозни сандали на бос крак, но с изряден педикюр, в тон с маникюра ѝ — с предизвикателно червен оттенък, също като червилото ѝ. Черната ѝ коса блестеше омайващо, а очите ѝ гледаха премрежено, подчертани от прецизно нанесения грим. Ухаеше на великолепен френски парфюм.

А той бе облечен в един от всекидневните си костюми — бежови панталони от фин памучен плат, карирана риза и велурено сако. В

лявата си ръка придържаше голяма кесия от кафява амбалажна хартия и по нищо не личеше, че е старши детектив от Скотланд Ярд.

Щом влязоха във всекидневната, тя го попита какво предпочита — алкохол или кафе.

— Искам нещо да пийна. Видях, че имаш бутилка уиски, „Уайлд Търки“. Моля те, само с лед, без сода.

— Бил ли си в Щатите? — попита го тя, учудена, че е запознат с обичаите на американците.

— Изпратиха ме там за шест месеца, за да изучавам методите им за действие в сложната обстановка на големите градове — първите три месеца в Ню Йорк, а останалите — в Лос Анджелис. А ти как прекара в Ню Йорк?

— Доста весело — смело излъга Клео. — Хазайката ми спомена, че си ме търсил тук — продължи тя и му подаде чашата. Ръцете му бяха едри, но добре оформени, с дълги пръсти и добре поддържани нокти. Нямаше нито пръстени, нито брачна халка.

— Имаш много твърдоглава хазайка. Но през цялото време не се умори да те хвали.

— Тя е безукорна във всяко отношение. — Клео си наля малко джин и доста повече тоник в чашата.

— А тези мебели? Твои ли са или нейни? — Марк махна с ръка към притихналата трапезария, уютна с топлите тонове на мебелировката, в цвят на слонова кост, жълто и черно, украсена с четири вази, пълни със свежи цветя.

— Всичко е мое. Наех тази квартира немебелирана.

— Значи и книгите са твои, до една? — продължи той и посочи лавиците над шкафове от двете страни на камината.

— Да. — Гласът ѝ звучеше напълно искрено, когато го запита: — Някога да си попадал на по-образована проститутка, мистър старши детектив?

— На няколко пъти. Познавах една, която беше завършила икономика и после се зае да следва философия, но се оказа, че печели много повече с изследванията си на тема „Как да докараме партньора до оргазъм“, макар че дори и тя не можеше да гарантира стопроцентов успех.

— Хм... никога не съм срещала такава чародейка...

— Не е чудно. Тя отдавна не работи в Лондон. Тук вече изчерпа възможностите за кариера и сега практикува в Париж, но има клиенти не само там, но и в Брюксел, както и в Рим. Нищо чудно да е решила да обхване цялата Европейска общност. — Лицето му остана сериозно, също и интонацията му, но Клео не реагира на шегата му, защото не можеше да откъсне поглед от кафявия плик, който Марк бе оставил на масата пред тях.

— Това ли са веществените доказателства, с които искаш да се запозная?

— Да.

— А имаше ли реална полза от сведенията, които ти съобщих? Или не ти е позволено да споделяш това с мен?

— Да, имаме напредък, но, за съжаление, все още не е достатъчен, за да предявим обвинения. — Остави чашата си на масата и се наведе към нея. От набитото око на Клео не убегна фактът, че нямаше гънки от тлъстина над кожения колан, с който бяха стегнати панталоните му, за разлика от всички нейни клиенти. Но нали той бе с десетина години по-млад от най-младия ѝ клиент? Нито пък имаше зачервени участъци по кожата по брадичката си. Очертанията на челюстите му бяха отчетливи и макар по лицето тук-там да се забелязваха първите бръчки, те се подчертаваха само когато пускаше в действие неотразимата си усмивка. А очите му... очите му днес бяха по-сини от всякога. Какво бе споменала за него едно от момичетата на Парк Лейн по негов адрес? „Би трябвало да го кръстят «ченгето с небесносините очи». А с тези очи... мога да се обзаложа, че никоя няма да му устои...“ А приятелката ѝ бе допълнила: „Да, но май няма да те огрее, миличка. Той не е изпаднал дотам, че да се нуждае от моите или от твоите сексуални умения. Не е от онези, които с радост ще се възползват от полицейската си униформа, за да се заемат с някоя от нас, и то безплатно...“.

Марк вдигна глава, улови втренчения ѝ поглед и за миг-два двамата се гледаха право в очите, но след това той отвори плика и дългите му пръсти измъкнаха пред нея, като колода от карти за игра, куп снимки, голям формат. Нел се зае да ги разгледа, бавно и съсредоточено, но не можа да изтрие образа му, запечатал се в съзнанието ѝ, очите му, сини като небето. Ала в един миг се сепна, защото от поредната снимка я гледаше лицето на Реза Доминициан.

— Не, не искаме сведения само за него. Много повече ни интересуват сега хората, с които е свързан — обясни ѝ Марк Стивънс. — Някое от тези лица не събужда ли някакви, макар и най-бегли, спомени у теб?

Прегледа ги още веднъж, много внимателно, усещайки напрегнатия му поглед, вперен в лицето ѝ, което ѝ пречеше да се концентрира, но накрая въздъхна недоволно:

— Не. Не съм виждала нито един от хората на тези фотографии. — И това бе чиста истина. Вдигна глава от снимките и се загледа в искрящите му небесносини очи.

— Някой от тях да е бил твой клиент? Бивш или настоящ?

— Нямам бивши клиенти, мистър старши детектив, освен ако не са напуснали вече този грешен свят.

Още веднъж погледите им се кръстосаха. Той я гледаше изпитателно, а пред нейните очи се мерзелееше само синевата в неговите очи. Имаше чувството, че ако протегне ръка, изгарящият му поглед ще опари пръстите ѝ.

— А този Реза... можеш да ми кажеш още нещо за него? — продължи Марк, без да сваля очи от нейните. — Може ли да се твърди, че е по-особен?

— Не. Той е напълно предвидим. Още в началото постави изискванията си и оттогава не ги е променял. И много се дразни, ако нещо не е така, както го е замислил.

— А не се ли изненада, когато те е поканил да го посетиш в Уилтшир?

— Да, изненадах се. Дотогава се срещяхме само в Лондон.

— Тук, в тази къща? — Той извади от джоба си фотография, на която се виждаше къщата на Реза Доминициан в квартала „Челси“.

— Не. Винаги се срещяхме в един апартамент на „Сейнт Джон Ууд“.

— Ще ми дадеш ли адреса?

Тя му го продиктува и Марк го записа в бележника си.

— А имаш ли ключ от този апартамент?

Тя замълча и той се принуди да продължи:

— Ще направим копие от твоя ключ и ще ти го върнем, но трябва да ме разбереш — длъжни сме да проследим всички нишки.

Тя стана и се запъти към горния етаж. Марк чу бавните ѝ стъпки нагоре по стълбите. Веднага се изправи и се приближи към лавиците с книги. Прокара пръст по кориците, за да провери дали няма нещо скрито между тях. Оказа се, че Клео има доста консервативен вкус по отношение на авторите — за своя изненада той откри много автори от епохата на класицизма, от Монтен до Мери Маккарти. В двата открити шкафа под лавиците Марк намери нейните компактдискове и дългосвирещи плочи, оставени до скъпата уредба. И тук диапазонът от имена и заглавия беше внушителен — Франк Синатра, Кармен Макрей, Еди Горми, малко известния Блосъм Дайъри. Имаше и записи от класиците: Стравински, Равел, Дебюси, Арън Коуплънд, Бетовен, Брамс, Берлиоз. Зарадва се, като видя плочите с любимия му Стефан Сондхайм — в своята къща Марк имаше почти всичките му творби. Внезапно стъпките ѝ отекнаха на площадката на горния етаж и той побърза да се отдалечи от библиотеката, като взе преди това от горната лавица томчето с „Панаирът на суетата“ от Текери.

Искаше да ѝ каже нещо, но като видя строгото ѝ изражение, веднага върна книгата на мястото ѝ. Тя остави ключа на масата пред него с недоволен жест.

— За кой ли път съм длъжна да ти припомня, че сега животът ми изцяло зависи от теб.

— Ще бъдем безкрайно предпазливи — обеща ѝ той. — Разбирам какъв сериозен риск си поела, мис Мондейн... Между впрочем, това не е истинското ти име, нали?

— Не. Но го използвам в професията си, а моите контакти с полицията се ограничават само в тази област.

Той се усмихна многозначително.

— Звучи забавно... Е, както и да е. Ще ти върна ключа колкото е възможно по-бързо.

— Пусни го в пощенската ми кутия — студено отвърна тя. — Има ли още нещо, за което съм длъжна да разговарям с теб?

— Да. Пак повтарям въпроса си: нима нито една от тези физиономии не събужда никакви спомени у теб? — Той отмести първата партида снимки от масата и извади втората от книжната кесия.

— Това тук е Тони Панакулис — посочи тя към една от снимките. Онази нощ, в къщата на Реза, Нел бе зърнала неприятното лице на Тони само за миг, но бе уверена, че е бил той. Още носеше

маслиненочерната си коса плътно прилепнала, изпъната назад, лътяща, сякаш обилно намазана с брилянтин. Винаги ѝ напомняше за презрял плод — ако разкъсаш с нокът кората му, навън ще рукне влажната пулпа. И устните му... винаги издути, сякаш се кани да изпрати някому въздушна целувка. При всяка среща с него я побиваха тръпки. Както и сега, макар да го виждаше само на снимка.

— А познаваш ли мъжа до него?

— Не.

— Или някой от тези тук?

Тя ги разгледа внимателно.

— Не... почакай... — Взе една от снимките, на която бяха уловени няколко мъже на излизане от един от нощните клубове в Сохо. Един от тях пристягаше колана на кръста си и ръката отчасти закриваше лицето му, но нещо във физиономията му ѝ се стори познато. — Струва ми се... не съм сигурна, но май че тъкмо този тип мъкнеше на гръб онзи килим, свит на руло. Да, по начина, по който косата пада върху челото му, и носът му... да, и онзи в Уилтшир имаше счупен нос. — Тя замислено сви устни. — Тогава лицето на онзи мъж бе отчасти скрито от килима, но според мен си прилича с този тук, на снимката...

— А забелязваш ли нещо особено в косата му, като оставим настрана начина, по който падала върху челото му?

— Не... — намръщи се Нел. — Освен че е кестенява, за друго сега не мога да се сетя. В края на алеята имаше лампа и той мина покрай нея. Тогава лампата освети косата му и аз си казах, че ми напомня за цвета на кайсиевия мармалад. — Тя вдигна очи към него, видя замисленото му изражение и смутено попита: — Нещо не е наред ли?

— Ти току-що идентифицира Джинджър Телфорд, известен съдружник на Тони Панакулис. Наркотрафикант, пласьор, момче за всичко, особено за по-мръсната работа. Като прибирането на трупове.

— Значи ще го арестувате?

— Не още. Засега разполагаме само с твоите свидетелски показания за него и за Панакулис, а тези типове са майстори в изфабрикуването на неопровержимо алиби. Без да им мигне окото, ще

убедят съдиите, че са били на стотици мили от къщата на Реза Доминициан. Нужно ни е по-надеждно доказателство...

— Искаш да кажеш, че не е достатъчна думата на една проститутка?

— Да — откровено отговори Марк.

Тя се облегна назад, взе чашата си и я пресуши на един дъх.

— Е, щом е така, ще направя всичко, което е по силите ми, освен, разбира се, ако не си решил да ме подлагаш на допълнителни проверки. — В гласа ѝ прозвучаха вледеняващи нотки.

— Ти ни помогна извънредно много и аз съм ти дълбоко благодарен. Зная, че поемаш огромен риск.

— Така ли? — усъмни се тя.

— Да. И ти обещавам, че ако има някакъв начин да те измъкна от тази опасна игра, веднага ще го сторя.

— Нима няма да искаш да се явя пред съда, за да дам свидетелски показания?

— Надявам се да съберем достатъчно улики, за да отпадне необходимостта да се появяваш в съда.

— Но май не си напълно уверен.

— В моята работа нищо не е напълно сигурно. — Той ѝ се усмихна и тя замръзна, с поглед, прикован в сините му очи. — Но поне едно е абсолютно сигурно: можеш да ми вярваш докрай.

— Именно затова се обадох тъкмо на теб. — Изрече го импулсивно, преди да помисли, че не биваше да му го казва. Сега той ще реши, че тя се опитва да го приласкае, да го съблазни и какво ли не още... Затова небрежно сви рамене и побърза да добави: — През всичките тези години само двама офицери от полицията се отнесоха с мен като с човешко същество и ти си единият от тях.

— А кой беше вторият? — попита той.

— Беше жена-полицай. Помня само, че я наричаха Ма, нещо като „майчето“, защото се отнасяше майчински към по-закъсалите от нас. Патрулираше в района на Кингс Крос.

— Да, досещам се, че говориш за Ма Паркс.

— Аха... май така се казваше... забравила съм. Но не знам дали вече не се е пенсионирала?

— Да, още преди осем години.

— Е, сега разбра защо позвъних тъкмо на теб. — Сведе поглед и видя, че чашите са празни. — Искаш ли още по едно?

— Да, благодаря. Не ми предлагат много често такова хубаво уиски.

— Купих го, защото понякога и на мен ми допада.

— А тогава защо се наливаш с джин и тоник? Та това е кошунство! Доброто, отлежало уиски трябва да се пие само неразредено, без никакъв лед. По-добре е да се поднася предварително изстудено. Ако искаш да си разваляш вкуса с нещо второстепенно, купи „Джак Даниелс“ или „Олд Грендед“.

— Добре, ще запомня съвета ти.

„Как обичат мъжете, до един, да се правят на експерти... — въздъхна Нел. — При това няма значение в каква област. Само шест месеца е прекарал в Щатите и вече знае всичко за уискито, което там се предлага в десетки разновидности и етикети.“ Но му наля двойна доза и си помисли, със злорадо задоволство, че доста ще се изпоти, докато шофира из задръстените лондонски улици. Подаде му чашата с усмивка, а в отговор той също ѝ се усмихна. Оказа се, че не е изгубил неповторимия си чар, по който навремето си падаха всички момичета от улиците в Кингс Крос.

— Май доста време прекарваш в Щатите, познах ли?

— Поне десетина пъти в годината прелитам над океана, но никога не се задържам дълго. За някой уикенд или най-много за една седмица. Само този път се забавих повече. Зависи от желанията на клиентите.

Настъпи неловка пауза. Марк се престори, че е съсредоточил цялото си внимание върху чашата си от великолепия уотърфордски кристал.

— А ще бъде ли нередно, според теб, ако те помоля да ми обясниш как успя да се издигнеш от улицата до сегашното си положение? — Лекият трепет в гласа му го издаде — този въпрос не беше от професионалните, този въпрос бе чисто личен. За пръв тя усети, че той се интересува не на шега от нея.

За да спечели време, взе чашата си, отпи, изчака сместа от джин и тоник да навлажнят пресъхналото ѝ гърло, преди да му отговори:

— Имах страхотен късмет, че срещнах една забележителна лейди, която тъкмо се готвеше да се оттегли от активна дейност и

искаше да предаде на някое начинаещо момиче всичките си умения, познания и най-важното — клиентите си. Тя... се зае с обучението ми, промени ме изцяло, всъщност тя ми създаде напълно нова самоличност, дори успя да ми вдъхне самочувствие. Всичко дължа на нея.

— Трябва да е била забележителна жена.

— Да.

— И сега се ползва от заслуженото си право на отдых?

— Не. Тя е мъртва.

Двамата отново млъкнаха. Тя още бе под впечатлението на внезапно повишения му интерес към живота ѝ и очакваше следващите въпроси. Както всяка нормална жена, Нел не желаше да го допуска до всички свои тайни. Оставаше ѝ да се надява, че той ще се досети, след толкова години разпити на жени от всякаква категория, и така ще избегнат размяната на неприятни реплики.

— А ти как успя да се издигнеш така бързо в полицията? — Тя реши, че е крайно време да отклони темата.

— Постъпих с отлична диплома от университета и от Кеймбридж се озовах направо в Брамсхил... — Той ѝ описа накратко преживелиците си след онези години, които бе прекарал като скромен инспектор в Кингс Крос.

— А сега този отдел, който оглавяваш в Скотланд Ярд, той само с порнография ли се занимава?

— Да. Както и с по-тежките случаи на педофилия. Подобни на случая с Дарън Хенри.

— И напредвате ли с това разследване?

— За съжаление, още не сме готови да започнем с арестите. Вече имаме доказателства, че сме изправени пред отлично организирана банда, финансово добре осигурена, посветила се на изработването и разпространението на нелегални порнофилми от най-гнусно естество, но се оказа, че в нейните рамки е законспирирана друга подгрупа, вътрешен педофилски кръг, които заснемат по-други филми, още по-отвратителни, само за собствена консумация. През последните две години са открити труповете на пет деца в различни краища на Англия. Всичките са били убити по същия начин, както и Дарън Хенри, след като са били изнасилени. — Той се спря и уморено

избърса челото си. — По-точно казано, след жестоки сексуални мъчения.

Тя се опита да стане, но краката ѝ се подкосиха и отказаха да ѝ се подчиняват. Искаше ѝ се да скочи и да побегне нанякъде, но успя да си наложи да застане до количката с напитките и да напълни отново чашите.

— Имаме работа с отвратителни, безскрупулни, подли типове — продължи Марк Стивънс с уморен тон. — Съжалявам, че ти създавам такива тревоги, но нали в центъра на цялата история се оказа един от твоите клиенти. Сигурна ли си, че той винаги е имал...

— Нормални сексуални предпочитания ли?

— Кой знае? Може би е решил да те използва като прикритие. Нали не се срещаш много често с него?

— Четири или пет пъти в годината. Той вече не е в първа младост, обаче сексуалните му апетити, изглежда, не са повлияни от годините. Никога, повтарям, никога не съм забелязала у него признак на извратени сексуални наклонности. Дори ми се струва, че се отвращава от всичко перверзно.

— Но това ще го спре ли да влага пари в този недостоеен бизнес?

— Не — непоколебимо отвърна тя. — Защото за него най-важното на този свят са парите, и то многото пари.

„Сега е моментът да проверя старата легенда, че никой не може да преценява мъжете по-добре от опитните проститутки“ — каза си Марк.

— А защо си толкова уверена?

— Защото Реза Доминициан и към секса се отнася така, както към бизнеса си. На няколко пъти трябваше да променяме датите на сеансите, защото той беше зает с някакви неотложни делови ангажименти. Обича да получава най-хубавото срещу парите си, но още повече обича самите пари. — Тя леко смръщи чело, сякаш се опитваше да внесе ред в мислите си. Марк търпеливо я изчака. — Той е от онези мъже, които никога няма да зарежат бизнеса заради удоволствията, затова, ако е имал възможността да натрупа милиони от порнофилми с педофили, не би се колебал дори за миг.

Марк Стивънс кимна разбиращо. Това заключение напълно съответстваше на последните сведения, получени от Холандия. Реза Доминициан се оказа замесен в търговията с порнофилми в тази

страна, макар в миналото да бе живял в Германия, може би за прикритие. Следователно той е бил във вихъра на нелегалната търговия много преди да се пресели в Англия.

— Нямах ли още информация за него, която може евентуално да ни бъде от полза?

Красивите ѝ зелени очи, дълбоки и тъмни като водите на Атлантика, се насочиха право към неговите, докато му отговаряше, спокойно и самоуверено:

— Никога не се интересувам от личния живот на клиентите си. Знам само това, което те самите са решили да споделят с мен, мистър старши детектив, а Реза Доминициан не е от тази категория. Той ми плаща само за сексуални услуги и нищо повече. Нека да приключим дотук.

— А защо?

Ако бе разгневена от въпроса му, тя с нищо не го показва.

— Защото той обича секса в най-традиционния му вид. Няма време за садомазохистични ритуали, нито за някакви фантастични сцени. Дори веднъж ми подхвърли, че става дума за стандартно общуване, между мъж и жена. И не предпочита да ми размътва главата с емоционални бъркотии. Искане само секс и само за това си плаща.

— А знаеш ли, че имал съпруга в Смирна?

— Не.

— Женен е повече от тридесет години. Знаеш ли още нещо за миналото му?

— Знам, че сам е постигнал всичко, което сега притежава, и много се гордее с този факт. Изглежда, че познава отлично Западна Европа, а по въпросите на Европейската общност е направо експерт. Чувала съм го да разговаря на няколко езика. — Тя се спря и се замисли. — Май че с Тони Панакулис говореха на гръцки. На другата нощ се досетих, че са говорили на матерния език на Тони. А отнякъде бях чула, че работи много с някаква банка в Цюрих...

— Това е само една от банките му. Защото има и влог в банка на Каймановите острови, както и в една в Хонконг. Има фирми, регистрирани в безмитни зони. В Панама е регистрирал холдингова компания. Всъщност бизнесът му е много разнообразен, като някогашната византийска империя, в която е влизала и Армения, родината на нашия общ приятел. Досега не сме успели да открием от

колко компании притежава акции, но неговият брокер е един от най-активните на лондонската фондова борса. Убедени сме, че той дава пари на Тони Панакулис. — От набитото му око не убегна внезапната тръпка, която я прониза, когато той спомена последното име. — Преди малко ми каза, че той ти звънял периодично, през всеки три месеца?

— Да.

— Ако пак ти позвъни, внимавай да не го подплашиш с някоя необмислена дума. — Махна с ръка, когато тя отвори уста, за да протестира. — Сега е крайно опасно, ако той заподозре нещо около теб.

— И какво още се иска от мен?

— Ние ще се постареем нито за миг да не го изпускате от очи.

Ужасена, Нел скочи на крака и изкрещя в лицето му:

— В никакъв случай! Това ще бъде фатална грешка!

— Не, защото моите хора няма да се провалят.

— Но няма начин аз да не се окажа замесена! И ще попадна между два огъня... Нима не разбираш от дума? Не мога да поемам дори и най-незначителния риск. Ако се компрометирам, край на легендата, че съм най-дискретната куртизанка в Лондон!

— Това няма да се случи. Давам ти пълни гаранции. Длъжен съм да те информирам, че моите хора не само него, но и теб ще следят, с цел да те опазят от нежелани усложнения.

За миг се спогледаха и тя се успокои донякъде от твърдата увереност, която се четеше в погледа му.

— Но той още не ме е потърсил, тогава защо да не прибереш хората си?

— Независимо от това няма да сваля охраната ти.

„Толкова я чувствам близка и едновременно с това — далечна — каза си Марк. — Тя жадува за справедливост, но не иска да пострада репутацията ѝ. А оттук следва, че печели доста. Може би два пъти, дори и три пъти повече, отколкото аз изкарвам в полицията. От пръв поглед се вижда, че живее на широка нога. Но може ли някой да я упрекне за това? Всъщност в тяхната професия се срещат какви ли не категории — има жалки създания, които едва преживяват и са готови на всичко, но има и изискани куртизанки, пред които немеят и най-богатите мъже на света. Както казват американците, всяка колгърл от класа си струва и последния цент, колкото и да е висока цената ѝ. Но

пред себе си нямам гърл, момиче, а жена, истинска жена, невероятно запазена и неопетнена духовно, въпреки професията ѝ. Как е успяла да се опази от цялата тази мръсотия, с която е заобиколена отвсякъде?“

Марк си припомни още една дума, любима на американците — жена от класа. Сексуално елегантна. Отличаваща се от обикновените и невзрачни жени. Разбра го още когато я видя в бара. Погледът ѝ го опияняваше като наркотик от най-чиста проба, като тройно дестилиран кокаин, който му бе предложила онази неуспяла кандидатка за Холивуд, а той, глупакът, веднага я сръза с думите, че може начаса да я арестува за употреба на наркотици. Но онази случка бледнееше от усещанията, разтърсващи го сега, защото срещу него седеше най-обаятелното създание, което бе виждал през живота си. А след толкова години в лондонската полиция Марк Стивънс бе видял доста жени.

Всъщност коя бе тя? И откъде бе дошла в Лондон? Нел нищо не бе споделяла с него за миналото си. Знаеше само, че е била изхвърлена от дома си, за да се озове на улицата, напълно сама и безпомощна. Искаше му се да я помоли да му разкаже повече, да сподели с него всичко, което бе преживяла през онези отдавна отминали мрачни години, но не се осмели. Ала защо не можеше да се отърси от усещането, че тази Клео Мондейн, седнала срещу него с чаша в ръка, сама се е създала, и то от нищото, като феникс, но изисканото ѝ лице се крие съвсем друга жена, недостъпна за останалите, дори и за него, старши детектив Стивънс.

Спомни си, че вече бе преживял нещо подобно. Имаше един странен случай в практиката си — изтъкната университетска преподавателка, считана от колегите си за образец на напредничаво мислене и освободен разум, през нощите тайно се превръщаше в безскрупулна проститутка. Може би и Клео Мондейн има свой втори, тайнствен живот. На пръв поглед тя изглеждаше напълно нормална проститутка, обаче изостреният му полицейски нюх му подсказваше, че тук се крие нещо. Сигурен бе в това, макар да не можеше да каже за какво точно става дума, както бе сигурен, че утре слънцето отново ще изгрее. Испита непреодолимо желание да разкрие тайната ѝ, и което бе още по-важно за него, да разкрие нейната същност, нейните съкровени чувства, желания и мисли.

[1] Еднопосочен радиотелефон, който звъни, когато някой иска да му позвъните, като на малък екран се изписва номерът на повикващия абонат. Не може да се водят разговори по пейджъра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Нел, днес ти просто не си на себе си. Усещам, че си... как точно да го кажа... разсеяна. Но ако нещо толкова те тревожи, позволи ми да ти цитирам една престаряла мъдрост: „Споделената мъка е половин мъка“.

— Не, при мен всичко е наред — отговори Нел.

— О, стига си се опитвала да ме заблуждаваш. Спомни си с кого разговаряш. Нали знаеш, че никой не може по-добре от мен да отгатва чувствата само по изражението на лицето. Ако можеш да четеш по лицата на хората, ще опознаеш всички човешки недостатъци или достоинства. Сега ти като че ли си някъде другаде, изглеждаш ми отсъстваща и объркана. Нали дойде да ме посетиш? Оценявам жеста ти, защото болниците са нещо, което винаги съм ненавиждал. Какво става с теб? Да не се е появило някое ново лице в твоя живот?

— Какви упойващи лекарства ти дават? — прекъсна го Нел.

— От онези, които могат да ме спасят от вирусната пневмония, която ми откриха вчера сутринта. Предишната вечер си легнах напълно здрав. Спомням си, че имах среща с един прекрасен млад тунизиец. Какво тяло има той, боже мой... Това ни беше първата среща, но мога да ти се закълна, че е достоен за длетото на самия Праксител!

— Казаха ми, че си припаднал.

— Първото име, което ми дойде наум, след като се съвзех, беше твоето...

— Защото съм жена и няма да възбудя подозрения?

Филип посрещна ироничната ѝ усмивка с невъзмутимо спокойствие.

— В моето положение съм длъжен да бъда предпазлив.

— Но нали ти казаха, че последната ти ХИВ-проба била положителна?

— Това бе първото, което им съобщих, когато ме докараха тук. Но след като повикаха личния ми лекар, аз оставих всички формалности на него. Той се погрижи да ме настанят в самостоятелна стая — най-после да има някаква полза от здравната осигуровка, която

им плащам толкова години. Не мога да отрека, че Уестминстърската болница е доста по-добре уредена от останалите болници в Лондон.

— А каква е диагнозата ти? — попита Нел.

— Имам СПИН — откровено ѝ призна той и унило сви рамене. — Вече няма смисъл да ме изследва дали ХИВ-пробата ми ще се окаже положителна. Засегната е имунната ми система и затова вирусът, причинител на пневмонията, е успял да ме повали на легло толкова бързо. Отсега нататък времето е моят най-опасен враг.

Нел остана мълчалива.

— Не се оказа това, което очаквах — продължи Филип и погали ръката ѝ, но съвсем за кратко. Отново в малката болнична стая надвисна плътна, непроницаема тишина. Никога не бе изпитвала към Филип такава обич, каквато към Лиз, Филип също не се бе влюбил в нея, по разбираеми причини. Но бе свикнала с него. Въпреки нежеланието си, той се оказа въввлечен в живота ѝ и когато повече нямаше да може да се обръща към него за съвет в трудните моменти, в живота ѝ щеше да остане празнота, която никой друг не би могъл да запълни. По свой, макар и особен начин, той се бе привързал към нея и тя го усещаше с женската си интуиция. Нел отдавна очакваше със страх този ден, още откакто Филип ѝ бе съобщил, че първата му проба била положителна, но продължаваше да таи надежда, че няма да се окаже най-лошото. Ситуацията ѝ напомняше за последните месеци от живота на майка ѝ. От четири години баща ѝ бе поставил диагнозата и с типичната за него педантичност бе обяснил на по-голямата си дъщеря какво може да се очаква — Нел от месеци знаеше, че майка ѝ няма да живее дълго, но това никак не облекчи страданията ѝ. Познанието очевидно не може да смекчи болката при загубата на някой от близките ни, защото няма по-отчайваща мисъл от осъзнаването на отчайващата ни безпомощност пред неумолимата съдба.

Разликата беше в това, че сега бе зряла жена и разбираше много по-добре.

Пое дълбоко дъх, опитвайки се да прикрие вълнението си, преди да заговори:

— Тогава, щом дните ти са преброени, да се заемем с единственото, което ни остава.

— Имах време да премисля наново целия си живот. Утешавам се с мисълта, че всъщност няма какво да изгубя.

Спогледаха се и се засмяха почти едновременно.

— По-добре ми разкажи какво става с теб — подкани я Филип.
— И без това няма за къде да бързам.

„О, да! — каза си Нел. — В цял Лондон няма по-проникновен анализатор на чувствата и пороците на хората от теб.“ От саркастичните забележки и ехидните преценки на Филип Фолкнър се страхуваха десетки хора, защото никой не можеше така ловко да комбинира традиционното клюкарство с остроумни попадения относно скритите недостатъци на околните. Но в същото време Филип бе прочут и с това, че пазеше ревниво от хорските уши и очи подробностите около своите преживявания.

— Напоследък около мен няма нищо интересно — въздъхна тя.
— Дори, честно казано, започнах да се отегчавам от хорската суета.

Филип се намръщи. Лиз би споделила с него всичко, без да чака покана, и би се постарала да измоли съветите му за всяко свое предстоящо решение. Докато Нел трудно се решаваше да потърси съвет не само от него, но и от който и да е друг свой приятел. Но още повече го измъчваше принудителната изолация в тази проклета болница. Няма как, ще се наложи сам да си измисли нещо, с което да се занимава, колкото да убие времето. Времето, което всъщност го доубиваше бавно, но сигурно...

— Знаеш ли, имам една молба към теб... Би ли ми донесла от дома бележника с телефоните и адресите?

— Ходила е в Уестминстърската болница? — удиви се Марк. —
Защо? Какво ще прави там?

— На посещение при Филип Фолкнър — докладва сержантът. — Този джентълмен, сър, е доста „известен“ в своя кръг. Не сте ли слушали за Краля на всички крале? Е, а мистър Фолкнър е известен като Кралицата на всички кралици. — Бил Рос замълча, неуверен дали началникът му е знаел, или сега научава за тайния порок на мистър Фолкнър. — А сега лежи в болницата, защото е доказано, че е заразен от СПИН. — Сержантът се смути от пронизващия поглед на старши детектив Стивънс и припряно затърси съответната страница в бележника си. — Да, ето тук съм записал най-важното от разговора с главния лекар. Изглежда, че мистър Фолкнър и нашата лейди са стари

приятели. Тя има ключ от апартамента му в района около Уестминстърското абатство, защото я проследихме, когато отиде там, сама, за да му занесе в болницата някои лични вещи. Той няма досие при нас, но е добре известен сред хомосексуалистите във висшето общество в Лондон. Произлиза от благородническа фамилия, чието родословно дърво може да се проследи няколко века назад, но според злите езици, макар в акта за раждането си да е записан като син на покойния сър Хю Фолкнър, истинският му баща е от много по-високо потекло или — ако желаете да бъда искрен докрай, трябва да търсим физическия му баща сред принцовете от кралска кръв. Може би това обяснява защо през целия си досегашен живот мистър Фолкнър се е отличавал с изискани маниери и вроден вкус към всичко изящно. А що се касае до списъка на интимните му приятели, то той напомня на справочника за най-видните личности в кралството, говоря за прословутия „Кой кой е“. Ето, на този лист съм си отбелязал имената на посетителите в болницата през последните пет дни. Както сам може да се уверите, сър, сред тях фигурират доста знатни особи.

— А това известно ли е на мис Мондейн?

— Не мога да зная, сър. Тя не е била в болницата по време на тези посещения. Посещаваше го само през следобедите, а тези високоблагородни господа — предимно във вечерните часове.

— А какво показва наблюдението на мис Мондейн? Има ли нещо тревожно около нея?

— Как да ви кажа, сър... има нещо, което не мога да си го обясня. — Сержант Бил Рос остави на бюрото на шефа си няколко снимки, направени от полицаия, скрит в пощенска камионетка, паркирана на отсрещната страна на улицата, точно срещу къщата на мис Елеонор Джордан. — Оказа се, че в тази загадъчна къща има и трета обитателка, за чието съществуване досега въобще не сме подозирали...

— Какво!

— Вижте сам, сър. Ето, на тази снимка ясно личи, че въпросният обект е непозната млада лейди.

Та това беше Нел, с права коса, облечена в ежедневен тоалет, по всяка вероятност от магазините на „Марк енд Спенсър“.

— По дяволите, що за загадка е това?

— Нямам представа, сър. Но съм длъжен да докладвам за още един факт, не по-малко странен — досега нито веднъж не сме забелязали от къщата да излизат или влизат заедно две или три от обитателките. На прага се появява само едната от тях, през значителни интервали от време, измерено в часове. Изглежда, че никъде не ходят заедно. Например хазайката, мис Джордан, е засичана само в някои от делничните дни, по-точно всеки вторник, сряда и четвъртък, докато мис Мондейн излиза само вечер или през уикенда, при това винаги зад кормилото на колата, регистрирана на нейно име.

— Някакви посетители или каквито и да било външни лица?

— Никакви, сър.

Марк Стивънс се съсредоточи върху фотографиите, разпръснати по цялото му бюро. От тях го гледаше открито, приветливо женско лице, без следа от грим и червило, фигурата ѝ беше доста привлекателна — твърдите ѝ гърди се очертаваха съблазнително под скромната тениска с едва забележимо деколте, а прилепналите джинси подчертаваха елегантно заоблените ѝ форми. Носеше тъмни очила, но от нея се излъчваше нещо познато, макар и изплъзващо се от съзнанието му... Къде я бе виждал преди? И коя бе тя всъщност? Някаква приятелка на Клео Мондейн? Или роднина, по-млада братовчедка или нещо подобно? Да, озари го внезапно хрумване. Тя е нейната свръзка! Напомняше му на мис Джордан, но поне с десетина години по-млада. Да не би да е нейна племенница? Или помощничка на хазайката, която наглежда къщата, когато мис Мондейн е извън Лондон, а Елеонор Джордан е заета? О, Нел, въздъхна Марк, докога ще ме измъчваш с твоите загадки? Малко ли са ми останалите грижи и главоблъсканици? И защо другите две жени по цял ден не излизат навън от къщата? Е, да, и това може да се обясни — нали някой трябва да се грижи за котките, когато мис Мондейн е извън града! Но когато и тя е в е къщата? Защо ще посещават дома ѝ, и то навярно срещу доста щедро заплащане, когато и тя е вътре в къщата?

Осени го една идея, толкова смешна, че не можа да се сдържи и се разсмя така силно, че сержантът едва не подскочи. Възможно ли бе мис Джордан, скромната и целомъдрена застаряваща мома, на външен вид напълно почтена, да е в дъното на цялата игра? Да събира парите на своите момичета, да урежда срещите с клиентите, да търси нови проститутки на повикване? Може би са намесени още момичета, но не

ги пуска на изисканите си клиенти, защото още не са подходящи за тази цел? Тогава къщата, която тя посещава под прикритието на „хазайка“, е тяхната главна квартира, а останалите момичета са разпръснати по всички краища на огромния град! Да, само с една проститутка много не може да се спечели, колкото и лъскава да е тя, следователно мис Джордан крие някъде още поне пет-шест жени от антуража си, но с различни нива на „класификация“, според предпочитанията и портфейла на клиента. И накрая всички приходи се събират в обща каса, в джобовите на достопочтената мис Джордан. Да, реши той, струва си да се обмисли този вариант, а за тази цел ще се наложи още една визита при мис Клео Мондейн.

— Искам да ми се обадиш, когато Клео Мондейн се върне в къщата — заповяда той на смаяния Бил Рос. — Позвъни ми веднага щом ти докладват, че се е прибрала. Няма значение по кое време на денонощието... Знаеш къде да ме търсиш, нали, сержант?

Отново приведе глава над фотографиите, за да сравни жената с джинсите с образа на мис Джордан, доколкото си го спомняше. Най-очевидна е разликата в очилата им, реши той. Тези на мис Джордан бяха с прозрачни стъкла, може би два, два и половина диоптъра, докато непознатата на снимките носеше слънчеви очила — той извади лупата си от чекмеджето, за да провери по-щателно — да, може би марка „Рейбънс“.

— Хм, носи очила най-малко за петдесет лири, а е сложила от най-евтините тениски и джинси — замислено промърмори старши детективът. Погледна към обувките. Позна ги от пръв поглед — приличаха на онези маратонки с издаден връх, които си бе купил от Сан Диего, когато бе на курс за полицейско обучение в Лос Анджелис. Тогава бе платил цели шестдесет долара или около четиридесет лири по обменния курс, валиден преди осем години. Насочи лупата към чантата, чийто ремък непознатата бе преметнала през рамо, и кимна, доволен, че се виждаше върху катарамата едрото „Х“ — фирмен знак на най-скъпата фирма за кожени изделия, прочутата „Хермес“. А на ръката, придържаща ремъка, се очертаваше ръчен часовник — силната лупа му помогна и тук — този часовник си приличаше като две капки вода с часовника, който бе забелязал на ръката на Клео Мондейн — модел „Риоли“ на швейцарската „Картие“ с дребен сапфир отстрани и с каишка от крокодилска кожа. Навремето струваха по шестстотин

лири. Облегна се върху облегалката на стола си. Значи... къщата не е бордей, а нещо като база, главна квартира или щаб на отбора. Мис Джордан периодично се отбива, за да провери кой се е обаждал на автоматичния секретар, после прибира аудиокасетата или веднага изтрива записа от нея, за да не останат следи, но след като е преписала в бележника си новите адреси на явките и датите на сеансите, а тарифите... о, те са отдавна уговорени! Другите две изпълняват заявките според графика, „спуснат“ от мадам. Не е чудно, че е така добре прикрита като безобидна медицинска секретарка. Навярно са натрупали вече купища пари и в никакъв случай няма да изпуснат тази златна мина. Хитро замислено, не може да не им се признае това! Напълно незабележима къща, при това в усамотен квартал, съседите ги няма по цял ден, няма и пришълци, нито общински служители, които да се позаинтересуват как си изкарват прехраната двете по-млади жени...

Да, повтори си Марк Стивънс, време е да си направим една малка шега. Но дълбоко в себе си не преставаше да изпитва някаква странна неудовлетвореност, по-скоро огорчение, че се бе доверил на Клео Мондейн така лекомислено, прибързано, като че ли бе неопитен хлапак. Всъщност тя през цялото време му се струваше донякъде съмнителна, но мис Джордан... Детективът бе повярвал на всяка нейна дума, толкова сериозно и прямо му бе говорила тя. Нима и тя го е пратила за зелен хайвер? Тази почтена лейди, достойна за председателка на някое дружество за подпомагане на сираци и бездомни деца? Каква игра са разиграли под носа ми, кисело си рече Марк и ядосано сви устни, неспособен да сдържа повече гнева си. Възпираше го само изгарящата мисъл, че ще стане за смях в очите не само на своя сержант и подчинените си от екипа за следене, но и на целия Скотланд Ярд, защото най-бързо се разчуваха в коридорите клюките за последните провали на шефовете... Взели са ме на майтап и кой знае колко са се кискали после в кухнята, след като Клео Мондейн или Елеонор Джордан ме е изпатила до прага! Нищо чудно и трите да се окажат мъжемразки, решени да отмъщават на по-слабите представители на силния пол за всички неправди — нали доста от заловените проститутки му бяха заявявали това в очите, но той никога не им бе повярвал. Е, каквото било, било, но сега ще й се наложи да му отговори на няколко по-парливи въпросчета, каквото и да му струва

това! Бог ще му бъде свидетел, че няма да ѝ позволи повече да го разиграва като слабоумен тийнейджър!

Когато стигна до къщата ѝ, Марк вече бе преодолял първия пристъп на гняв. Усещаше само нараненото си професионално достойнство, защото досега никой не бе успял да го преметне така лесно, дори нехайно. Нямахше нищо против мис Джордан, както и към третата жена, непознатата с джинсите от последните снимки. Не можеше да ги обвини, че са извършили престъпно деяние. Ако са използвали къщата като нелегална агенция за проститутки на повикване, това все още не е основание да ги тикне зад решетките. Пък и според данните от наблюдението нямахше голяма вероятност това да се окаже истина. Този бизнес може да се върши навсякъде и нито една полиция не може да го обхване изцяло под контрола си. А и тя, Клео, се бе обадила доброволно в Скотланд Ярд, рискувайки не само професионалното си положение, но дори и живота си. Кое то, строго казано, никой не я бе задължил да стори. И бе оказала решителна подкрепа тъкмо в разгара на едно от най-заплетените разследвания в многогодишната му практика. Но въпреки това старши детективът се надяваше да я залови в някакво прегрешение, за да ѝ даде да разбере с кого си има работа.

Сигурно бе в банята, защото му се наложи четири пъти да натисне звънеца, преди да се отвори вратата и тя да се покаже зад нея, в тъмножълта хавлия, овързала косата си с кърпа, навита на тюрбан.

— Сега пък какво има? — студено го посрещна Нел.

Сините му очи я огледаха изпитателно, а на устните му се появи самоуверена усмивка.

— Възникнаха още няколко въпроса — поде Марк Стивънс,

— За бога, защо ти позволих да ме забъркаш в тази каша... — С тези недоволни думи тя се обърна, пусна го да влезе и се запъти към всекидневната. Остави го там и отново се скри в банята, за да приключи с тоалета си. Когато се върна, завари го седнал, застинал в очакване, скръстил ръце пред гърдите си. На лицето му бе застинало строго изражение, за което би му завидяла всяка самоуважаваща се свекърва. — Престани да ме преследваш, мистър старши детектив — упрекна го Нел още от прага на стаята. — На какво дължа всичко това?

„На това, че нямахше друг начин да те видя отново — искаше да ѝ отвърне Марк. — Ако те бях помолил за среща, щеше да ми откажеш.

Нямам друг изход, освен да измисля още един малък разпит. Но всъщност ние наистина трябва да си изясним някои въпроси, защото нещата около теб, мила, стават все по-объркани.“

— Нося ти няколко нови снимки и се налага да им хвърлиш един поглед. Може да се окаже, че сред лицата на тези снимки ще откриеш някой от старите си познати.

— Съмнявам се. Това, че познах Тони Панакулис, си беше чиста случайност. Никога не съм го харесвала и сега не го харесвам. Много малък е шансът хората от неговия свят да имат нещо общо с мен.

— О, пак стигаме до задънена улица! Изминаха месеци от убийството в Дорсет, а ние почти нямаме напредък. Затова за нас е ценно и най-незначителното на пръв поглед сведение. Никой не може да отгатне какво именно ще ни помогне да стегнем обръча около тях.

Тя не се зарадва на внезапното му посещение — това си личеше от километър. Изглеждаше прекалено възбудена. Докато при предишните им срещи беше доста по-спокойна и се владееше отлично. А сега, забеляза опитният полицаи, тя нервно кършеше дългите си пръсти — между впрочем, има прекрасни, ръце, машинално отбеляза той и неволно си представи как биха го галили. Детективът тръсна глава, за да пропъди опасните мисли, и с мъка отклони поглед от гънките на пеньоара ѝ, закриващ дългите ѝ бедра. Но погледът му отново бе привлечен, защото тя рязко се спря наред стаята, за да пристегне разхлабения колан на пеньоара, а в следващия миг сякаш усети втрещения му поглед и бавно вдигна очи към него.

— Виж какво... нека да те изчакам да се качиш на горния етаж, за да се преоблечеш, а след това ще прием по чаша кафе — предложи ѝ той.

— Не, благодаря — учтиво, но хладно го парира Нел, с едва прикрито раздражение на домакиня, изненадана от неканен гост в неподходящ час. — Нека да свършим по-бързо, затова карай направо към целта. — Нел се обърна и се протегна към чашите и чинийките, а след това взе един поднос от шкафа. — По-добре седни тук, на този стол.

— Мога ли с нещо да ти помогна?

— Достатъчно ми е вълнението, което ми причини с безцеремонното си нахлуване. Много съм ти благодарна — язвително подхвърли Нел.

„О, като за начало е много добре!“ — помисли си Марк и се усмихна предизвикателно.

Определено не беше зарадвана от посещението му. Вероятно е била във ваната, заобиколена от мехурчетата, бълбукащи сред белоснежната пяна, галещи голите ѝ гърди, или под душа, докато струите са се стичали по дългите, стройни бедра, а черната ѝ коса, натежала от водата, се е увивала около бялата ѝ шия. Имаше чувството, че се е сепнала в първия миг, когато бе отворила вратата и той се бе изпречил пред погледа ѝ. „Всъщност и двамата бяхме изненадани“ — мислено си призна той.

След няколко минути тя се появи във всекидневната с подноса и седна срещу него. Масата беше широка и затова, въпреки желанието, между тях имаше значително разстояние. Марк не посмя да наруши неловката тишина, докато тя наливаше кафето, черно и силно, приятно ухаещо. Тишината се наруши едва когато една от котките се стрелна на дивана до господарката си и започна да търка лице с лапичката си.

— Та ставаше дума за някакви снимки — сърдито му напомни домакинята.

— Ето ги... — Той извади от чантата си още десетина черно-бели фотографии. На всяка от тях в центъра бе Тони Панакулис, но заобиколен от различни мъже. Тя ги прегледа внимателно, отдели три от тях, но когато стигна до четвъртата — на която бяха само гъркът и някаква блондинка — Марк забеляза как лицето ѝ застина. За миг остана загледана в снимката, а после я остави на масата, без да посегне към останалите два фотоса. Накрая се върна към четвъртата снимка, взе я, отново се зае да я изучава с напрегнат поглед, подаде му я и заговори, пресипнала от вълнение:

— Запознах се с тази жена още през 1979 г. Тя беше тогава едно от момичетата на Мики Шонъси, от периода, когато и аз работех за него, но тя имаше привилегировано положение сред останалите от екипа. Името ѝ е Синди Люис. По-късно узнах, след като успях да се отърва от лапите на Мики, че и тя го напуснала, защото той биел и нея. Тя се съпротивлявала отчаяно, успяла дори да го издере по лицето и си счупила два нокътя. На тема маникюр тази Синди винаги е била побъркана. Оставяше си толкова дълги нокти, че бяха неприятно закривени, но тази глупачка си въобразяваше, че с тях е много по-чаровна, че с тях подсказва на околните — видите ли, аз никога не мия

чини, нито бърша праха от стълбите. Като я гледам на тази снимка, като че ли не се е променила много, с изключение на това, че сега е още по-натруфена и се е изрусила, за да заприлича на Доли Партън. Което, между другото, хич не ѝ отива.

Марк пое снимката от ръката ѝ и се взря в лицето на непознатата жена — леко надменно, с израз, който сякаш подсказваше, че може да си позволи да изкупи най-скъпите стоки в най-люксовите магазини. На безименния пръст на лявата ѝ ръка се виждаше едър диамант, колкото монета от пет пенса, а ноктите на двете ѝ ръце бяха дълги и подвити като клон на хищна птица. Може би дължината на всеки нокът надминаваше три сантиметра.

— Известна е повече под името Синди Шърли и сега е любовница на Тони Панакулис, може би вече от пет години. Оттогава е започнала кариерата си като звезда в няколко от неговите порнографски сериали. Можеш ли да ми кажеш още нещо за нея?

— Празноглава, суетна, изцяло погълната от себе си. Много е упорита и неотстъпчива, когато трябва да направи някому услуга, но доста бързо надушва откъде ще задуха вятърът. Ако с нищо не я заплашваш, способна е да се държи приятелски, е, поне на външен вид, но ако застрашиш интересите ѝ, веднага настръхва като орлица. Доста бързо е успяла да се отърве от бандата на Мики Шонъси. По това време аз вече не бях сред тях, но узнах, че не издържала на необузданите претенции на Мики и решила да се раздели с него. Синди се вбесила след якия пердах, който отнесла от Мики, а юмруците му са като чукове, но най-вече се възмутила, когато Мики вързал, за да не му избяга. Показала на едно от другите момичета белезите от въжетата. Той, след като я пребил и вързал, решил, че не е зле накрая да се позабавлява, и я изнасил. Освен това Синди често послъгваше. Предупредиха ме много-много да не вярвам на приказките ѝ още когато постъпих като начинаеща в екипа на Мики Шонъси. Последното, което бях чула за нея, беше новината, че се скрила от него някъде в Салфорд, защото не могла да му прости изпочупените си нокти. А сега, след като ми съобщи, че той бил в затвора, вече съм сигурна, че е намерила нов, още по-богат сутеньор, за да си осигури охолен живот — нещо, за което винаги мечтаеше.

— Този диамант изглежда истински, както и това палто от норка. Тони се е постарал да ѝ осигури разкошен живот, тъкмо този, за който

тя винаги е смятала, че заслужава едва ли не още от раждането си. Познаваш ли другите мъже и жени?

— Не.

— Всичките жени на снимките се оказаха бивши проститутки, регистрирани при нас, а сега са от тайфата на Тони Панакулис. — Марк млъкна, за да отпие от кафето си. — Излиза, че не си била близка приятелка с тази Синди?

— Не, никога! Просто бяхме познати и това е всичко.

— Никога ли не си я виждала оттогава? Или да си чувала нещо за нея?

— Бях я забравила напълно и сега тази фотография неочаквано ми я припомни.

— А изненадва ли те фактът, че тя живее с престъпен тип като Тони Панакулис?

— Никак. Синди не подбираше начините за печелене на пари, за нея важното бе само количеството им.

Котаракът, след като приключи с утринния си тоалет, реши да промени позата си и с един скок се настани в скута на господарката си. Нел го погали разсеяно зад ушите и котаракът веднага замърка доволно, като извънбордов двигател на моторница, изпъна задните си крачета и се протегна сладостно.

— Бъндъл, дръж се по-прилично — сгълча го Нел, но с мек тон, както се говори на любимец. Всъщност думите ѝ сякаш окуражиха животното, защото то се надигна, за да се покатери по гърба ѝ, и лапата му докосна тюрбана ѝ. Преди Нел да успее да реагира, кърпата се свлече от мократа ѝ коса и пред смаяния поглед на старши детектива се разкри кафявата ѝ коса.

Котаракът, изплашен от падналата кърпа, веднага побягна към ъгъла.

Нел не помръдна, останала като вцепенена. Погледът на Марк се насочи към косата ѝ — сега не беше късо подстригана и черна, а кафява, дълга и мокра. Изглежда я с вид, сякаш не вярваше на очите си.

— Значи ти си онази, която... — едва се отрони от устните му. — Ти си Клео Мондейн, както и мис Елеонор Джордан, ти си онази, не, ти си едновременно и онази мистериозна куртизанка, и скромната медицинска секретарка!

Видя как изразът на лицето ѝ се промени до неузнаваемост, по страните ѝ плъзна гъста червенина, а в следващия миг тя кисело вдигна рамене, сякаш казваше: „По дяволите!“. Веднага стана, отиде в съседната стая, смъкна пенъора с гневен жест и посегна към жълтата тениска и джинсите, сгънати на стола до нея.

През отворената врата долетя смехът на Марк Стивънс.

— Моите поздравления! Успя да ме заблудиш, и то така ловко, както никой досега не е успял. Превъзходна актриса си, не мога да го отрека. Но... с коя от трите разговарях първия път? С истинската Нел?

— Да. Всъщност името ми е Елеонор Джордан, но винаги са ме наричали съкратено Нел. А другите две са мои... превъплъщения.

— И всичко това успя сама да съчиниш? Като Светата Троица?
— От зоркия му поглед не убегна как тя трепна смутено и разбра, че е попаднал право в целта. — Но защо? — попита я той, след като се окопити от първоначалната изненада.

— Имах си причини, и то основателни, които обаче нямат нищо общо с твоето разследване. И ще ти бъда много благодарна, ако не разкриеш тайната ми. Нали това никому не вреди?

— Но... — заекна той.

— Мис Джордан е моето второ аз, ако ти харесва това обяснение. Абсолютната противоположност на Клео Мондейн...

— Искаш да кажеш, че в бъдеще ще живееш само под маската на Елеонор Джордан? Доста неочаквано решение.

— Но това е една важна част от мен. Елеонор е кръщелното ми име, но досега само баща ми ме е наричал така.

— Значи и Ели беше твой псевдоним?

— Да. Оттогава насетне бях известна само като Нел, дори и аз самата така се наричам в мислите си. Това е моето истинско аз.

— Обаче мис Джордан не е със зелени очи — внезапно забеляза Марк.

Тя сведе глава, разтърка очите си и когато го погледна отново, той видя, че очите ѝ отново бяха сиви, чисти и светли, блестящи, с тъмни като антрацит пръстени около ирисите.

— Откакто изобретиха контактните лещи...

— А посивялата коса?

— Лесно се постига с помощта на специален спрей.

Той поклати глава, изумен и очарован.

— Накара ме да се почувствам пълен глупак — неохотно призна старши детективът. — Но трябва да ти призная, че най-много ме смути третата ти роля. По едно време сериозно си задавах въпроса възможно ли е в къщата да живеят три съвсем различни жени.

— Не, тук съм само аз, с двете котки.

Като чу гласовете им и като схвана, че не се карат, Бъндъл се върна при тях и замърка, притискайки гръб към крака на Марк.

— Бъндъл!

— Не, остави го. Всичко е наред. И аз обичам котки. — Марк неволно напипа най-чувствителното му място, зад ухото, като го погали нежно, а Бъндъл разпъна лапи и се изтегна до него, замъркал от удоволствие. — Благодаря ти, Бъндъл — изрече Марк с напълно сериозен тон. Котаракът погледна към него, когато чу името си, и в очите му проблесна искра на благодарност.

— Но щом си разбрал, че тук има още една непозната за теб жена, значи си ме следил през цялото време! Истина ли е това?

— Нел... трябва да ти призная, че къщата ти е под наблюдение.

— Защо? — сърдито извика Нел.

— Само да се уверим, че всичко, което ни съобщи, ще се потвърди. И аз ти вярвах напълно, преди да видя Нел. — Марк замислено поклати глава. — А после така се смутих и огорчих... Но защо ти бе нужно да полагаш толкова усилия, за да опазиш анонимността си?

— Няма нищо неясно, вече ти го обясних. Клео е онази, която печели парите в този дом, а Елеонор е само нейното второ аз, ако ти допада това обяснение. Нали с нещо трябваше да се занимавам през деня? Щом като Елеонор не е нанасяла никому вреда, а пък на мен ми е било приятно да играя нейната роля, какво лошо има в това?

— А налагаше ли се да се превърнеш в Клео Мондейн?

— Да. Тя няма нищо общо с Ели Литъл. Тя няма минало, няма проблеми, има само бъдеще.

— А онази твоя приятелка, която, както ми каза, е починала... тя също ли бе включена в тази игра?

— Да.

— А Филип Фолкнър?

Той видя как яносивите ѝ очи внезапно потъмняха.

— Значи и там си ме проследил!

— Нали знаеш, че разследвам убийство — отвърна той с категоричен тон. Само за миг бе изчезнал приятелски настроеният Марк Стивънс, изместен от старши детективът от Скотланд Ярд.

Тя сведе клепачи, наведе се напред, към чашата си, и той зърна очертанията на гърдите ѝ под тънката памучна тениска. Едва сега осъзна, че не носеше сутиен.

— Филип също имаше дял в това представление — неохотно призна тя, но в следващия миг нещо ѝ хрумна и тя вдигна поглед към него: — Но може би е излишно да ти обяснявам, защото вече си успял да проучиш и него.

— Да.

— Той беше най-близкият приятел на онази жена, която ме прие в дома си... едва ли не от улицата. Беше... как точно да го класифицирам... да, беше неин наставник. А след смъртта ѝ стана мой учител и съветник. Защото на Филип му е известно всичко или почти всичко за хората. Но е непоправим сноб. — И предусетила въпроса му, надигащ се в гърдите му, Нел побърза да го изпревари: — Не. Той нищо не знае за това, което е между нас. Все пак не е мой изповедник, в края на краищата. — С това пояснение тя ясно му даде да разбере, че той е бил духовен наставник само на Клео Мондейн, но не в останалите ѝ две роли.

— Добре — кимна Марк. — По-добре е той да не знае нищо, защото може да не успее да опази тайната.

На лицето ѝ отново разцъфна усмивката, типична за Клео.

— Сега се убедих, че и той не е успял да се скрие от твоите агенти.

— От криминалната полиция трудно може някой да се изплъзне. Макар че и той, също като теб, се е старал да действа в пълна дискретност, дори и това да го е застрашавало от конфликт с полицията. Но успяхме да се доберем до списъка на интимните му приятели и останахме изненадани от внушителния брой високопоставени, личности.

— Ако можеше да те чуе, Филип не би се сдържал да подметне, че това е единствено негова заслуга и че доста от тях не могат да се похвалят с по-голямо постижение от това, че са били негови партньори.

Те се спогледаха и се разсмяха едва ли не до сълзи. После тя седна отново до него, но този път малко по-надалеч, за да го предупреди да не се приближава прекалено.

— Значи затова толкова се забави, преди да отвориш вратата? Защото е трябвало да смениш дегизировката си? — досети се той.

— Позна.

— И колко време, средно, ти отнема всяко преобличане?

— Различно, зависи понякога и от настроението ми. Защо, да не би да има още някакъв закон, за който да не съм чувала?

Той реши да опита друг подход.

— А когато избяга от свърталището на Мики Шонъси, не се ли страхуваше, че ще те открие?

— Да, но се поуспокоих, след като научих, че Синди го е издала на полицаите.

— И оттогава не си имала контакти с никой от обкръжението му?

— С никого не съм поддържала връзка.

Тя се почувства неудобно от изпитателния му поглед, но постепенно осъзна, че той си оставаше полицай и нямаше начин да се промени. Явно следваше плана си и беше безсмислено тя да се опита да отклонява отговорите.

— Струва ми се, че си се подложила на операция при някой от добрите пластични хирурзи, нали? — Той най-после стигна до един от най-възбуждащите въпроси. — И това е причината, поради която не те познах при срещата ни в онзи бар.

— Да, и това ми се наложи да преживея. Защото Мики бе счупил носа и челюстта ми. Имах и фрактура на ябълчната кост, под лявата скула. За щастие, хирургът се оказа истински майстор в професията си. За съжаление, това не е единствената причина, поради която не си ме познал. Ти просто не си ме запомнил, това е.

Нямаше никакво намерение да му прости този горчив факт.

— И така си се била променила, че дори и Синди не е успяла да те познае на улицата?

Тя извика още преди той да беше доизказал въпроса си:

— Не! Стига! Не искам да ме намесваш в тази история още по-дълбоко!

Гласът ѝ прозвуча рязко, изпълнен с негодувание, а сивите, ѝ очи потъмняха като буреносни облаци.

— Години ми трябваха, за да изпъля от онова смрадливо тресавище. И не признавам никакви еснафски разсъждения от рода на „който си е бил крадец, ще си остане завинаги крадец“! Успях да се очистя от цялата тази мръсотия, да загърбя миналото, да изпълня дълга си като честна жена, мистър старши детектив. Поех страхотен риск, като ти се обадох и ти съобщих всичко, което бях видяла в онази нощ. Освен това, ти помогнах да разпознаеш онзи тип, казах ти всичко, което знам за Синди Люис. Какво още искаш от мен?

— Искам да доведем докрай разследването и да пипнем онези убийци на невръстни деца! Искам да натикам зад решетките всичките перверзни негодници, които изнасилват малки момчета! Дори искам да ги сполети същата участ, макар законът да не ми дава право да ги удуша с тези две ръце!

Гневният блясък в сивите ѝ очи се омекоти, а кръвта започна да се възвръща по лицето ѝ.

— А защо, мислиш, първо се обадох на теб? — сърдито го контрира тя и се облегна назад. Вдигна очи към него, но в погледа ѝ се четеше не толкова гняв, колкото предпазливост. Той знаеше, че тя бе преценила внимателно възможностите му, че бе наясно колко по-силен бе той от нея, защото зад него се извисяваше цялата сила на законната власт. Тя беше безпомощна в сравнение с високопоставените си клиенти — те веднага биха отрекли всичките ѝ обвинения, пък и без помощта на полицията тя едва ли би могла да докаже правотата на обвиненията си. Нейната роля всъщност бе доста скромна — тя само бе улеснила следствието — и сега бе напълно логично да не желае повече да рискува. Но той побърза да разсее заблуджението ѝ:

— Нямам никакво намерение да те заплашвам — тихо поде Марк. — Нямам и право да сторя това. Не мога да те принудя да направиш каквото и да било против волята си. В полицията това е забранено. Нито пък мога да те изнудвам по някакъв начин. Мога само да те помоля за помощта ти. Ако можеш по някакъв начин да си уредиш среща с тази Синди, да я поразпитаеш как е, с какво се занимава, вероятно ще успееш да ни помогнеш, и то неимоверно много. Но за целта е необходимо да приготвиш някаква по-убедителна версия за годините, които си прекарала след скъсването с Мики Шонъси. Кой знае, тя може дори да реши да те срещне с Тони Панакулис. Нали знаеш, че сега работи за него? Но... — побърза да я

успокои той, доловил надигация се гняв в погледа ѝ — в никакъв случай не искам да намеквам, че си длъжна да работиш за него. — Настъпи кратка пауза. — Но ако той поиска това от теб, може да ти се удаде да узнаеш нещо около него, което сега много ни интересува.

— А ще се наложи ли да се свързвам и с партньора му, мистър Реза Доминициан? — саркастично попита Нел.

— Нали ти казах, че сега той не е в Англия. Освен това Доминициан е в дъното на играта, но не е от тези, които лесно ще излязат на сцената. Съмнявам се дали въобще има пряко участие в подготовката на онези порнофилми.

Каза го със сериозно изражение, но тя успя да оцени скрития хумор в думите му. А небесносините му очи не се отделиха нито за миг от лицето ѝ. Смутена от пронизващия му поглед, Нел се опита да се овладее и да се усмихне непринудено, но не успя напълно. Обаче повика на помощ многогодишния си опит в отношенията с мъжете и успя да потисне внезапно появилия се импулс да обвие ръце около врата му.

— Какво ще кажеш за този план? — предпазливо продължи той. — Нали разбираш, че съм длъжен да проверя какво се крие под всеки камък, а можеш да ми повярваш, като ти кажа, че през последните години ми се наложи да обръщам доста камъни. Не съм толкова горд, че да ме е срам да те моля. Защото, тъкмо сега се нуждая отчаяно от помощта ти и ти си най-силното ми оръжие, с каквото досега не съм разполагал. Само чрез теб мога да проникна в обкръжението на този извънредно потаен и опасен тип. Истински късмет е, че познаваш сегашната любовница на Тони Панакулис, нищо, че не сте се виждали от доста години. Нямам намерение да те поставям в опасна ситуация. Не съм чак толкова лекомислен. Но ако обмислиш предложението ми...

Тя се замисли, а той мълчаливо изчакваше решението ѝ, без да може да свали поглед от лицето ѝ. „Колко е красива — помисли си той. — По-нежна, по-човечна от Клео, нищо че е облечена във всекидневни дрехи, а не в бляскав вечерен тоалет. Лице като нейното не може да се забрави... Очите ѝ са изключителни, както и кожата ѝ. Сега дори гласът ѝ ми звучи другояче. Гласът на Клео беше полудрезгав, за да възбужда по-силно мъжете... Гласът на мис Джордан беше колеблив, някак си извинителен, а сега Нел говори напълно нормално, със своя

естествен тембър.“ Именно от този миг всъщност той започна да я цени като актриса от първостепенна величина. Но сега бе сигурен, че не разиграваше сцена, защото Нел не се нуждаеше от преструвки. Това бе истинската Нел, която никой не познава отблизо. Може би само Филип Фолкнър е бил изключение, но друг... надали. Каква странна приумица — три жени в едно тяло. При това три напълно различни женски образа. Обаче Нел беше основата на този загадъчен триъгълник — сигурен беше в това. Оставаше му само да разбере защо ѝ е трябвало да си измисля останалите две роли. И нищо не можеше да му попречи да го разбере, защото го желаше страстно, с цялото си сърце.

Припомни си една отдавна забравена случка от началните години на службата си в полицията. Още не бе станал начинаещ инспектор. По време на курса в Брамсхил един от инструкторите го бе предупредил да внимава най-вече с красивите млади създания от женски пол, когато службата му налага да влиза в по-тесен контакт с някоя от тях. „Пази се да не те заслепи страстта. Виждал съм не един или двама обещаващи млади полицаи, които после горчиво са се каели заради миг лекомислие. Трябва да избираш между това да бъдеш мъж и да бъдеш полицай! Ще изминат години може би, но все някой ден ще се убедиш в правотата ми.“

„Като сегашния миг“ — каза си Марк и протегна ръка към чашата си.

— Колко време ти е нужно, за да вземеш решение? — попита я той.

— Не ме притеснявай. Аз сама ще ти се обадя — отговори Нел и се опита да смекчи нервния си тон с извинителна усмивка.

Той обаче не се трогна от жеста ѝ.

— Но не се бави. Докато пилеем усилията си да проверяваме всички версии, времето тече и кой знае още колко деца ще бъдат изнасилени и умъртвени.

Видя как в очите ѝ нещо проблесна, но бързо изчезна.

— А откъде намират те тези деца?

— Децата, в повечето случаи, са бездомни, избрани сред редовните обитатели на улиците. Някои са се съгласили заради пари, но има и подлъгани с други методи.

Нел потръпна и стисна устни.

— И повечето от тях са били момчета, а не момичета, така ли е?

— Да, повечето, но сме попадали и на момичета. От онези, които отказват да се подчиняват на родителите си, бягат в Лондон, за да се доберат до „свободата“, както си въобразяват. Както и от онези, които вече са преживели първото изнасилване. — Марк млъкна и уморено пое дъх, преди да продължи с мрачната хроника. — Досега сме открили пет трупа и сме разследвали най-внимателно възможните причини за смъртта на всяко дете. Но не можахме да установим какво се е случило с още двадесет деца, за които няма никаква следа, откакто ни е съобщено за изчезването им. Някои от тях са изчезнали отпреди няколко месеца, дори има три случая от две или три години. Може да има други причини, за да не са били открити досега, обаче може и те да се окажат сред жертвите на този педофилски кръг. Не е възможно човек да се изпари и да не останат никакви следи. Нямаш представа колко мъчителни са обясненията, които сме длъжни да даваме на отчаяните им родители. Да, понякога не е за завиждане да си полицаи в днешно време...

Тя изправи глава и го погледна право в очите.

— Не искам да слушам повече нито дума за това! — извика тя така силно, че котаракът изплашено подскочи. — Рискувах работата си, като ти се обадох, за да ти кажа всичко, което знаех. Все ми се е случвало да науча нещичко за деца, изоставени на милостта на сексуално безскрупулни мъже. И още много знам... — Нещо в изумения израз на лицето му я накара да спре насред фразата — професионално студеният му поглед. — Ако беше в моята професия, щеше да ти се наложи да научиш още повече мръсотии, коя от коя по-отвратителна, но всичко това бледнее пред изнасилването на невръстни деца.

— Случвало ми се е да се разправам с тринадесетгодишни проститутки — сухо я прекъсна той.

— Също и аз, но първите клиенти са били винаги техните собствени бащи!

Потръпна от отвращение, гласът ѝ секна, но нещо се разкри изпод логичното ѝ неодобрение — едва доловимо трепване в гласа ѝ му подсказа, че има нещо дълбоко скрито зад гнева ѝ. Забеляза също, че тя побърза да прикрие този спонтанен изблик, сякаш изтриваше грима от лицето си с влажна кърпа, ядосана, че му бе позволила да

надникне в нейната светая светих. „О, винаги ли ще попадам на едно и също? — каза си Марк. — Има мигове, когато яростта измива маските и ние разкриваме неподправената си същност. И щом заври водата, парата избива през пролуките. Както и сега. Нищо чудно доста да се е напатила, когато е скитала по улиците. Може би прекалено много, а е била толкова млада, и съвсем сама, без ничия подкрепа.“ Но въпреки внезапно връхлетялата го вълна от състрадание и нежност, дълбоко в себе си той знаеше, че неминуемо ще разкрие тайната ѝ, ще разбере защо бе хвърлила толкова труд, за да играе едновременно три различни женски роли.

Изправи се неохотно. Искаше му се още да поговорят на тази парлива тема, искаше да ѝ помогне да се успокои, за да не стори някоя фатална грешка в предстоящите дни. Защото тя още не подозираше докрай в каква опасна игра се забъркваше.

— Добре — въздъхна Марк, решил, че още не е настъпил решаващият момент. — Ще те оставя да си помислиш, преди да вземеш решението си. Вече разбра какво искам от теб. — Погледна я още веднъж в очите. На всяка цена искаше да я накара да разбере думите без никакви двусмислици.

Тя не издържа на тежкия му поглед и отклони очи, но той разбра, че е разбрала молбата му.

— Ще измисля нещо — неясно смотолели Нел.

— Да ти се обадя ли след уикенда?

Тя кимна сухо. Той разбра, че тя с нетърпение очакваше да я остави сама. Искаше да събере мислите си, да стъпи на здрава почва, да се огледа назад, преди да вземе съдбоносното решение.

„Аз съм виновен! — упрекна се той, докато вървеше към колата. — Само защото се разприказвах за изнасилените деца и жени...“ Гневът му се измести от задушавашо чувство на вина, непоносимо мъчително. Вече бе напълно уверен, че зад самоуверената ѝ красива външност се крие чувствителна, наранена душа, нещо повече — многократно наранявана в миналото, може би дори още в детските ѝ години... Но въпреки това не искаше да приеме помощта му. Може би именно затова ѝ бе хрумнала странната приумица да съчини сценарий за три женски роли, като в ролята на Клео бе напълно противоположна на Нел, която пък, от своя страна, нямаше нищо общо с образа на

Елеонор. Клео бе лошата, Елеонор — добрата, а отзад Нел дърпаше конците.

Всичко това му се струваше прекалено усложнено и го дразнеше обстоятелството, че някъде се късаше логичната нишка, която би му разяснила докрай тази загадка.

Нел отнесе чашите в кухнята, изми ги, остави ги да изсъхнат. Вършеше всичко машинално, защото мислите ѝ панически се мятаха, като онази мишка, която Бъндъл бе изненадал и с която си поигра, докато бедното създание едва не припадна от страх. За негов късмет Нел успя да хвърли един парцал отгоре ѝ, стисна я с лопатката и метлата и с гнуслив жест я изхвърли навън, зад къщата. Но сега кой щеше да спаси нея? Сама си беше виновна, с глупавото си поведение, след като бе позволила да я хванат натясно, както онази мишка беше приклепена от котешките лапи в ъгъла!

Спря се, потопила ръце в сапунената пяна, защото от внезапното хрумване дъхът ѝ бе секнал. Той я смущаваше, това бе ключът на загадката! Не се чувстваше спокойно в негово присъствие, мислеше прекалено много за него, както и той за нея. Дори да разговаряха на най-безобидни теми, във въздуха тегнеше някакво напрежение. И какви глупости му наговори, по дяволите, какви щуротии! Но той я накара да мине в отбрана, той я притискаше до стената! Не помнеше друг мъж да бе оказвал такова непреодолимо въздействие върху нея. С нито един клиент не се бе чувствала така объркана. Всъщност и това си имаше обяснение — нали, когато бе с някой клиент, тя владееше положението. Но с Марк Стивънс всичко бе съвсем различно. Той следваше своя път, безмилостно и неумолимо. Ех, ако беше жива Лиз, щеше да я предпази от погрешни стъпки. Тя винаги знаеше как да намира изход и от най-безнадеждните положения.

„Което означава, че трябва да скъсам с него, веднага, веднъж и завинаги! Истинска лудост ще бъде да се срещам със Синди Люис. Не мога да го убедя да се откаже от плана си, но да се срещна още веднъж с него... не мога да понеса това! Не трябва на никого да отключвам вратата! Защото, мила моя — каза си тя, — отсега нататък си като в обсадно положение...”

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Марк Стивънс влезе с бърза крачка в кръчмата и веднага се насочи към мъжа край масата до прозореца, разтворил днешния брой на „Дейли Телеграф“.

— Съжалявам, че толкова закъснях... но тъкмо излизах от кабинета, когато ми позвъниха по телефона. Открили още един труп, но този път в графство Хеърфорд. Четиринадесетгодишно момче. Доста време е престоял в земята и досега не успяха да идентифицират самоличността на жертвата.

— По същия начин ли е бил умъртвен?

— Да, удушаване, съпроводено с изнасилване, както при досегашните случаи. Няма съмнение, че се касае за содомия. Има и белези от мъчения. — Лицето на Марк се изопна. — Що за хора са тези, които са способни да изпитват наслада от такива извратености? Имам нужда от нещо за пиене. Искаш ли и ти?

— Добре, дай по едно, но тъй като днес следобед имам ангажимент по следствието на един сериен убиец — адвокатите му се мъчат да го изкарат шизофреник — главата ми трябва да е бистра. Той е истинско копеле и дяволски сполучливо се преструва на луд. Белята е там, че е доста начетен — май е изгълтал цялата литература за шизофренията и другите тежки психози, за да се изкара болен от най-остра форма на неизлечима шизофрения. А всъщност страда само от пълна липса на морал и нравственост. Абсолютно безскрупулен тип, при това много арогантен.

— Искам да се възползвам от професионалните ти познания — продължи Марк, след като им донесоха питиетата. — В хода на разследването за онези порнофилми с участие на непълнолетни ми се наложи да се срещна с една жена, която доброволно ни предостави изключително ценна информация. Но за огромна моя изненада попаднах в задънена улица, защото не успях да си обясня причините, поради които тя се беше свързала с нас. Може би съм слаб психолог или нещо подобно... — Той замълча за минута. — А ти си най-

добрият психолог, когото лично познавам, затова си помислих, че можеш да ми помогнеш да си изясня тази загадка.

— Доколкото си спомням, по време на курса в Брамсхил ти вече успя да изпробваш теориите ми — отвърна психологът Джери Пиърс. За пръв път той се срещна с Марк Стивънс преди години, когато го бяха поканили да изнесе цикъл от лекции в полицейската школа. Марк беше един от най-будните курсанти в групата, събрана, за да бъдат усъвършенствани познанията на полицаите за особеностите в човешкото поведение. Дотогава Джери Пиърс лично бе разпитвал поне двадесетина убийци, повечето от тях психопати — серийни убийци, садисти, манияци, убийци на деца. Двамата с Марк се бяха увлекли в анализиране на причините за тези ужасяващи отклонения в поведението на задържаните, като Марк му изброяваше случаите, с които вече бе успял да се сблъска в практиката си. Но сега за пръв път старши детектив Стивънс искаше от психолога Джери Пиърс съвет за конкретен случай.

— Някакви анормални характеристики в поведението й? — заинтересува се Пиърс.

— Като начало мога да ти съобщя, че й доставя удоволствие да играе едновременно ролите на три различни жени.

Марк забеляза как във воднистосините очи на Джери припламна пламъчето на любопитството.

По време на обяда Марк накратко разказа на Джери историята на Нел Джордан и на нейните две превъплъщения.

— Нима искаш да ме убедиш, че тази твоя информаторка се вживява превъзходно в тези две роли, които си е измислила, при това без никаква чужда помощ, и не забравя нито за миг, че играе едната от двете си любими роли? — запита Джери.

— Да. Този случай не е като онзи в пиесата „Трите лица на Ева“. Клео Мондейн е била създадена от Нел и от жената, която е взела Нел под крилото си, напълно преднамерено, като куртизанка от най-висока класа. Но Елеонор Джордан е собствена, бих казал „запазена марка“ на Нел, нейна приумица. Може дори да се каже, че Нел се е вживяла в доста странната роля на създател на живи образи, образи от плът и кръв. — Марк се оживи и се приведе към събеседника си. — Искам да разбера защо й е нужно на една жена да си измисля още две самоличности, при това с абсолютно различни функции, с тотална

разлика в стиловете им на живот? Да не забравяме, че в миналото тя се подвизаваше на улиците и като Нел, и като Ели.

— Клео се е издигнала на непостижима висота над утайката на обществото, сред която преди това е живяла Ели Литъл. Затова не е необичайно тя да е решила да стори всичко, което е било по силите ѝ, за да забрави за мрачното минало. По-сложен е въпросът с тази Елеонор... Защо е избрала образ, рязко контрастиращ, противоположен на образа на Клео — свръхпочтена, застаряла мома, непривлекателна за мъжете, задоволяваща се само с най-необходимото, живееща тихо и скромно? Пък и Нел... създателката на тези два образа... С какво се занимава Нел? Другите две си имат професии, печелят пари... наистина разликата в доходите им е шокираща, обаче напълно обяснима с оглед на диаметрално противоположния им социален статус. А какво върши Нел по цял ден? Планира ходовете на другите две, обмисля всеки детайл от поведението им? Може би това я прави щастлива, изпълва я с чувство на самоуважение? Или просто стои настрана и се наслаждава на усещането, че тя дърпа конците на своите две марионетки? С други думи — обича да упражнява власт, макар и върху две измислени създания, които, поради липса на други актриси, тя самата се е наела да играе? А може би ръководи не само двете, но и трите роли? Нали Клео сама избира клиентите си, докато Елеонор е погълната от работата си в кабинета на онзи пластичен хирург — освен ако сведенията ти не са точни?

— Тези сведения ги получих от самия хирург, под претекст, че съм представител на една банка и съм длъжен да проуча клиентката ни, преди да решим дали да ѝ отпуснем заем. Не спря да я хвали през целия ни разговор. Много работлива и старателна, незаменима като секретарка и какво ли не още: тиха и дискретна, скромна и спретната, себеотдайна до самозабрава. От онези жени, които никога не забелязваме, но без които никой специалист не може да поддържа документацията в изрядно състояние. И на всичкото отгоре — никакви отсъствия, всеки вторник, сряда и четвъртък мис Джордан била на работното си място, точно навреме, без никакви изключения. За толкова години нито веднъж не изкръшкала в работно време — нито на фризьор, нито за пазаруване. И никакво досадно бърборене с приятелки или роднини по телефона по цели часове, никакви романчета на коленете под бюрото или флиртове с мъжете на

клиентките на лекаря. Точна била като швейцарски часовник и с нея той не се страхувал дори и при най-силния наплив от посетителки.

Джери кимна разбиращо.

— Да, в такъв случай бих казал, че тази особа умее да се владее. А как е като куртизанка?

— Зашеметяваща! Клео притежава всичко, за което бедната Елеонор не може дори и да мечтае! Много е секси, облича се превъзходно, само според най-изискания вкус, а след себе си оставя незабравимо ухание, удивително женствено, на някой от онези страхотно скъпи парфюми, на които дори и аз не им знам имената. Сама решава с кого ще се свърже, къде и кога. При това абсолютно дискретно. Все още не разполагам с никакви сведения относно клиентите ѝ, но съм задействал един специален екип и се надявам в най-скоро време да науча нещо повече за партньорите ѝ. Изглежда, че не малко от тях са извън Англия.

— Излиза, че е доста добра в занаята си? Нещо като изтъкната специалистка, така ли?

— Няма съмнение, че е такава, но не е ориентирана към клиенти с подчертани садомазохистични наклонности. Успях да подразбера, че нейната „специалност“, ако може така да се каже, са сексуалните сцени, наситени с фантазии и артистични превъплъщения.

— Да... в днешно време това е доста търсена стока — съгласи се Джери, облегна се на стола и отпи от чашата си. — И как е успяла да се намеси в този криминален случай, който разследваш напоследък?

Марк му разказа накратко историята с Реза Доминициан.

— И ти считаш, че тя е мотивирана единствено заради състраданието, което изпитва към нещастните деца, жертви на безсърдечни типове от някакъв тайнствен педофилски кръг?

— Да. Според мен тя самата е била изнасилена в детските си години. И сега не желае други деца да бъдат подлагани на същите страдания, които тя е преживявала като невръстно момиче.

— Личи си, че си слушал внимателно лекциите — ухили се поласканият лектор. — Според мен си налучкал вярната следа. Именно затова тя се старее да отдели Клео от Нел. Защото Клео олицетворява развратницата, чиято поява на този свят се дължи на насилието, упражнено върху детето от баща му. Започнала е като улична проститутка под името Ели Литъл и сега е трябвало да измисли образа

на Елеонор Джордан, за да балансира психичното си равновесие — иначе е рискувала да свърши в лудницата. Но ролята на мис Джордан е по-сложна и не се ограничава само с ролята на отдушник, на предпазен клапан — тя символизира онази сериозна и почтена жена, за която Нел тайно копнее, но ѝ остава единствено шансът да стои в сянка и тайно да се гордее с постиженията на Елеонор Джордан. Това е нейното самонаказание.

— Самонаказание ли?

— По-точно омраза към собственото „аз“. Няма по-силно и по-сложно явление в човешката психика от чувството за вина. Може би именно това е най-важната ни отлика от животните. Обяснението не е много просто — повечето бащи обвиняват дъщерите си, че те са ги съблазнили и подтикнали към престъпния акт на кръвосмешението, че не са могли да се сдържат и прочее. Така бащата сваля отговорността от плещите си. Но той е изнасилил именно Нел, а не Клео, нито пък Елеонор. Нел изпитва омраза към самата себе си, за това се стреми да изтрие самоличността си. Но не може да се живее дори и час без самоличност и ето че тя си измисля нова, дори не една, а две нови самоличности едновременно. — Джери кимна, щом забеляза изненадата, изписана по лицето на Марк. — Нел изпитва чувство на вина, защото баща ѝ я е накарал да си мисли, че е съпричастна за кръвосмешението. Навярно ѝ е казал, че ако продума само веднъж за случилото се, ще я изгони от къщата и повече няма да я погледне. Като дете тя не е могла да възпре злото, олицетворявано от собствения ѝ баща. Да не забравяме, че според твоите думи по онова време тя вече е останала без майка си, а това е изключително важно и усложняващо обстоятелство. Но като зряла жена Нел изпитва омраза към себе си, защото е допуснала в миналото да бъде насилена. Така настъпва хаос в чувствата, отприщва се бентът, предпазващ индивида от мътната утайка на всевъзможни пороци, закърнява стремежът към благоприличие и човек стига дотам, че е готов на всичко. Виждал съм жени, които искат да сложат край на живота си, при това по колкото е възможно по-мъчителен начин, само и само да достигнат покоя на душата си. Мнозина от тях се подлагат на унизителни сцени с безразборно подбрани сексуални партньори в отчаяните си опити да подирят щастие в необуздания секс, след като са били лишени от любов и състрадание. А има и такива, които не понасят дори мисълта

да бъдат докоснати от мъжка ръка. Има и жени, намерили утеха в чашата или в наркотиците.

Марк енергично поклати глава.

— Не, Джери, тя не взима наркотици, а пие съвсем умерено.

— Защото е избрала този път намирането на душевния отдушник, който е бил предопределен от постъпката на баща ѝ — именно той я е превърнал в курва и сега тя се вживява в тази роля под маската на Клео, като по този начин оставя за Нел по-спокойния и целомъдрен живот. А за да забрави още по-силно живота на Клео, тя е измислила и образа на Елеонор. Все едно че иска да каже: „Виж, татко, какво послушно момиче съм...“.

— За бога! — извика Марк.

— Имаш работа с много сложен случай, Марк. Необходимо е много да внимаваш с нея.

— Знам — въздъхна Марк.

— Толкова ли ти е необходима за това разследване?

— Ако успея да я убедя, единствено тя ще може да надуши следите, водещи към ядрото на тази престъпна организация.

— Но ще бъде подложена на изключителен риск, нали?

— Не, ако не я изпускам от очи през цялото време. Можеш да бъдеш сигурен, че ще направя всичко, което е по силите ми, защото няма да си простя, ако тя пострада.

— Тя вече е достигнала стадия на емоционална парализа, Марк. Но има една надежда за изцелението ѝ — тя иска да ѝ помогнеш и с огромна радост ще приеме помощта ти. Чувството ѝ за вина няма да ѝ позволи да откаже да ти сътрудничи. Това също ще бъде израз на желанието си да се самонаказва. Щом има опасност, тя с жар ще се залови за тази задача, защото има нужда от пречистващо страдание. Разбира се, отначало ще се съпротивлява и упорито ще отхвърля предложенията ти — освен гузната ѝ съвест и хаотичното ѝ подсъзнание, в тази игра се включват още неизброимо много емоции и комплекси, но в края на краищата тя ще ти се подчини. Май не е съвсем честно да я използваш по този начин, Марк? Или има още нещо между вас, нещо извън чисто професионалната заинтересованост?

— Да — неохотно призна Марк, удивен от проникателността на Джери Пиърс.

Психологът замислено се почеса по носа, което подсказва на Марк, че е силно обезпокоен.

— Това може да се окаже опасно.

— Знам.

— А от нейна страна забелязва ли се интерес към твоята личност?

— Как да ти кажа... според мен в нея има интерес към мен, при това все по-задълбочаващ се, но ми се струва, че го потиска несъзнателно.

Джери кимна одобрително.

— Това е напълно логично. Само Клео е сексуално активна, и то само защото баща ѝ я е подтикнал към тази съдба. Докато Елеонор е неутрална, а Нел е... На Нел не ѝ е позволено да се радва на чувствата си. И това е част от комплекса за самонаказание. Не се съмнявам, че тя притежава внушителен сексуален опит, но е абсолютна невежа по отношение на нормалните човешки взаимоотношения, особено между един мъж и една жена. Може би, защото счита себе си за обречена на самота. В опитите ѝ за преодоляване на тази емоционална бариера я очакват значителни трудности, защото доста от тези чувства са ѝ неизвестни. Жените с минало обикновено си въобразяват, че не бива и не е възможно да останат привързани към един мъж до края на живота си. За тях мъжът си остава клиент, но не и любимо същество. А сексът си остава най-важното, за сметка на духовните преживявания. — Преди да продължи, Джери погледна изпитателно към приятеля си. — С нея трябва да се държиш много внимателно. Обикновено е доста трудно да се открие ключът към душата на една жена, която още като дете е била развратена от собствения си баща и това, още оттогава, е деформирало отношенията ѝ към всички мъже, които тя ще среща в бъдеще. Не съм сигурен дали случаят с Нел Джордан е бил точно такъв, понеже нито веднъж не съм беседвал с нея. Разчитам само на сведенията, които чух от теб, за всичко, което тя е направила за теб, както и за впечатленията ти от срещите ти с нея. От досегашния анализ мога само да си направя извода, че тя е със силно увредена психика, с дълбоко наранена душа. Щом като е стигнала дотам, че да се вживява в три напълно различни роли... има опасност да се случи нещо тревожно, което да разруши така старателно изградения ѝ модел за самоотбрана. — Той се усмихна многозначително. — Няма съмнение,

че си чувал за жени, които са се влюбвали до полуда в своите психиатри. А какво ще стане, когато една проститутка се влюби, за пръв път в живота си, и то в едно ченге? — Вдигна поглед към пребледнялото лице на Марк. — И какво ще се случи с него?

Марк присви очи и кимна мрачно.

— Да, наясно съм, че може да се очакват такива последици.

„Но това няма да те спре!“ — помисли си Джери, безпогрешно отгатнал признаците на грижливо прикриваната страст.

— Ако се наемаш да се справиш с всички подводни скали по пътя си, с радост ще ти помогна с всичко, което е по силите ми като професионалист.

В небесносините очи на Марк за миг проблеснаха радостни пламъчета.

— Благодаря ти, Джери. Няма да забравя, че ми протягаш ръка в такъв труден момент.

— Че за какво са приятелите на този свят?

Останала съвсем сама — не можеше да става и дума да намесва в тази история безнадеждно болният Филип — Нел се видя принудена сама да се заеме с трудната и опасна задача. Досега винаги се бе радвала на здрав, несмущаван сън. Но напоследък не можеше лесно да заспива. По цели часове лежеше будна, заслушана в равномерното тиктакане на стенния часовник и в мъркането на котките. Понякога взимаше някоя книга и четеше до два след полунощ, докато клепачите ѝ натежат, но след като загасваше лампата, тревожните мисли отново я обгръщаха в горещата си пелена.

Не че се страхуваше от срещата със Синди Люис. С нея можеше да се справи, защото грижите за маникюра ѝ често заместваха стремежа към по-задълбочено мислене. Но истинският риск се криеше другаде — чрез Синди тя отново щеше да влезе в досег с онзи безмилостен, жесток свят, откъдето се бе измъкнала преди години с цената на толкова усилия и жертви. „Но какво чак толкова ще рискуваш? — насмешливо я попита Клео. — За бога, по-добре ще е да се представя на Синди в ролята на Клео, отколкото в някоя от другите ми две роли!“ Представи си за миг каква би била реакцията на Синди:

— О, та това е нашата Ели, не помниш ли? Онази малка уличница от щастливите дни на Мики Шонъси... Но ето, че е успяла да се измъкне от калта, сигурно си е намерила някой милионер... режа си главата, ако не е американец!

Да, само така ще спечели и доверието ѝ, а също и завистта ѝ, разбира се. И така ще обясни отсъствието си от сцената през последните десетина години и историята ѝ ще прозвучи напълно убедително, защото Щатите са страната на неограничените възможности, нали?

Нел набързо съчини една напълно правдоподобна версия, за да обясни дългото си отсъствие от Лондон. Омъжила се е набързо за някакъв американски офицер, само два дни преди той да се върне от Англия в Калифорния. Тогавя тя още не подозирала, че той е криел от нея, че отдавна бил женен за друга и че жена му живеела в Чикаго... При последвалото дело за развод жена му предявила сурови претенции за издръжката както за нея, така и за двете им деца. Нел скъсала с него и била принудена отново да излезе на улицата, но този път в Лос Анджелис. Даже си представи нагледно как би изглеждала като „Ели“ по второстепенните улички на огромния бряг на Западното крайбрежие. Дори умееше да имитира американски, по-точно южняшки акцент... Нямаше и затруднения с дрехите, защото от последните си пътувания до Калифорния бе донесла доста от тях, със запазени етикети на прочути дизайнери. „Да, ще се справя — рече си Нел и усети отдавна забравена тръпка. — Ще убедя Синди, че сега съм напълно свободна, не работя за нито един сутенър. Само не бива да преигравам...“

Изправи се в леглото си, отмести котките и се запъти към гардероба.

— А сега да се заемем с първата репетиция!

Този уикенд Марк реши да прекара при майка си в Кеймбридж. Тя още живееше в голямата къща, останала от баща му, областен съдия, който, както и майката на Марк, обожаваше своя единствен син. Джоан, сестрата на Марк, пет години по-голяма от него, беше напуснала семейството при първата възможност и се бе постарала да избяга колкото бе възможно по-надалеч. Сега живееше в Хонконг със

съпруга си, директор във филиал на една от британските банки в китайската колония.

Амбициите на мисис Мериън Стивънс по отношение на съпруга ѝ постепенно се стопиха — оказа се, че бе сбъркала непоправимо, като се е надявала, че се е омъжила за бъдещо светило сред bankerите и юристите. Тя никога не прости на мъжа си, че не успя да я направи лейди Стивънс — другояче би звучало: „Съпруга на лорд-канцлера на Англия“, нали? И реши, че вместо да страда заради липсата на амбиции у съпруга си, трябва да съсредоточи усилията си за подготовката на бъдещата бляскава кариера на Марк. Но остана горчиво разочарована и от сина си, защото той не последва примера на баща си и се отказа да става правист, а вместо това се зароби в полицията. Когато Марк ѝ съобщи за решението си, тя едва не получи удар — страдаше от диабет и от няколко години не можеше без спасителния инсулин. Но с течение на годините бе принудена да се примири, макар и крайно неохотно. Сега се утешаваше с мисълта, че след като единственият ѝ син никога няма да стане лорд-канцлер, все пак няма да е опозоряващо, ако се издигне до заместник-шеф на Скотланд Ярд.

Но не продължи да му демонстрира огорчението си, загдето се бе отказал от бляскавата юридическа кариера. Не го похвали, когато той завърши с отличие полицейската школа, нито когато започна да се издига стремглаво сред съвипусниците си. Първите похвали се отрониха скъпернически от стиснатите ѝ устни едва когато Марк получи пост, за който, според нея, вече не беше длъжна да се черви пред съседите. От свои източници майката узна, че Марк се е издигнал до длъжността старши детектив и дори го готвели, естествено, след години, за един от директорите на Скотланд Ярд. Тогава тя рязко смени тактиката си. Започна да му демонстрира безрезервната си поддръжка и дори заяви, че се гордее с единствения си син. Но упорито му отказваше да продадат голямата къща на Тръмпигтън Роуд и да се премести в апартамент, който можеше да бъде поддържан по-лесно.

— В тази къща съм се родила, тук прекарах целия си живот, тук родих двете си деца и тук ще си умра, когато Бог се смили над мен! — Никой не можеше да я разубеди и да я накара да промени решението си. — Мога да напусна къщата си само ако синът ми един ден доведе жена си тук и се окаже, че къщата ще е тясна за нас двете.

Въпреки богатия избор на кандидатки, тя не одобри нито една от тях, защото никоя не ѝ се видя достойна за съпруга на бъдещия директор на Скотланд Ярд. Но Марк с нищо не доказваше, че е решил да се обвързва със семейния хомот. През този уикенд, когато тя очакваше пристигането на сина си, за да отпразнуват нейния шестдесет и осми рожден ден, тя бе длъжна да постави въпроса ребром, защото повече нямаше за кога да го отлагат — не след дълго той щеше да навърши четиридесет. Длъжен бе да се ожени, и то без никакво отлагане. Подобно на всеки от нас, и тя не се уморяваше да изтъква грешките на хората около себе си, без да забелязва своите, поради което без колебание пристъпи към избора на бъдещата си снаха.

Когато Марк пристигна, завари майка си във всекидневната, грижливо гримирана, с вчесана посивяла коса, със същото яркорозово червило, което помнеше от детството си. Беше облякла най-хубавата си копринена рокля, в морскосиньо, с перли на ушите и малкото диамантено колие на врата си. За него това беше безпогрешно предзнаменование, че се очакват важни гости.

— Кого очакваме този път? — попита я Марк, след като се наведе, за да я целуне по бузата, която тя му подаде заедно с аромата на „Флорис Лили“.

— Нищо особено, само Люси Холдинг и Мери Уортън приеха поканата ми за чаша чай. Понеже държиш утре на вечерята по случай моя рожден ден да бъдем само ние двамата, те се съгласиха да ме посетят днес. О, да, щях да забравя! Ще дойде също и някаква приятелка на Мери, с която Мери и Джордж се запознали при престоя си в Бахрейн.

„Разбира се, тя ще довлече и дъщеря си, на възраст тъкмо за женене — отегчено въздъхна Марк. — Все едно и също!“

Върху масата вече бе поставен подносът с чая, сервизът беше подреден старателно, а когато той се отпусна на креслото до камината, Дорис, която работеше от години при майка му и го познаваше още от дете, побърза да му донесе чаша чай.

Тогава Марк забеляза, че държи в ръката си чаша от най-скъпия сервиз на майка си — марка „Рокингхъм“, от най-фин китайски порцелан. „Да, този път предстои решителна битка“ — каза си той и

вдигна очи към Дорис. Тя му намигна предпазливо. Никой не можеше по-добре от старата прислужница да предсеща планове на майка му.

— Нищо не може да се промени — беше споделила с него Дорис преди няколко години. — Няма да се откаже от манията си да урежда неща, за които никой не я е молил. Винаги тя знае по-добре от другите кое заслужава одобрение и кое — не.

Всички в къщата трепереха в очакване на поредното решение на Мериън Стивънс да посреща видни гости — защото домакинята никога не забравяше да се разпорежи педантично за всичко. И въпреки доста напредналата си възраст, майка му все още забелязваше и най-дребните пропуски при сервирането на чая. Но в този петъчен следобед дори тя нямаше в какво да упрекне прислугата.

Когато Дорис излезе от всекидневната, Марк се обърна към майка си:

— И така, днес коя ще бъде поредната ти жертва?

Майка му укоризнено сви устни и го изгледа неодобрително.

— Инструктирах Дорис да сервира от онзи пандишпан, който умее да прави до съвършенство — хладно заговори тя. — Не разбирам за каква жертва намекваш.

— О, мамо, стига си се дразнила! Всички знаем, че си неуморима сватовница.

— Моля те, ако обичаш, да не използваш такъв език в моя дом — срязва го мисис Стивънс. — Нима нямам право да желая единственият ми син да се омъжи за подходяща жена? Вече ставам на шестдесет и осем, Марк — въздъхна тя. — Не ми остава много време. Искam, преди да умра, да...

— Да подредиш всичко така, както ти го разбираш.

На лицето ѝ се изписа израз, който според нея най-добре подчертаваше майчината любов.

— Искam само да бъдеш щастлив, Марк — рече тя и си позволи лека усмивка.

— Но аз съм щастлив. И ми харесва животът, който водя.

— Но нали вече не се срещаш с онази актриса?

Майка му разполагаше с доста осведомители, повечето от тях нейни познати още от времето, когато баща му беше жив, и бе отлично осведомена за най-новите светски клюки.

— Не. С нея отдавна приключих.

— Тогава защо да не ти потърся подходяща съпруга?

— Подходяща за кого? За теб или за мен?

— Е, за теб, разбира се — невъзмутимо отвърна старата жена. Наведе се напред, извади цигара от сребърната си кутия върху чаения поднос и я запали със сребърната си запалка. Отдавна лекарите ѝ бяха забранили да пуши, но тя само намали цигарите до осем на ден и заяви, че ѝ остават толкова малко удоволствия, че ще бъде грехота да се лиши и от тях.

— Вече съм достатъчно пораснал, мамо, и знам какво искам. И двамата знаем, че нищо няма да излезе от тази работа.

— Мъж с твоето положение, говоря не само за днешния ден, но и за бъдещето, се нуждае от подходяща съпруга. Колко пъти съм ти казвала, че една съпруга може да подпомогне кариерата на мъжа си, а може и да я провали. Тя трябва да може да сдържа...

— Моля те, не започвай отново! — прекъсна я Марк.

— Не те харесвам, когато ставаш невъзпитан — студено процеди майка му, но в този миг Дорис въведе първите посетители и на лицето ѝ мигом се изписа приветлива усмивка.

Толкова дълъг уикенд Марк отдавна не бе преживявал. Прислужницата го уведоми, че майка му с нетърпение очаква операцията да завърши с пълен успех. Защото, според нея, новата кандидатка била от „послушните момичета“. Отгледана сред френски гувернантки, завършила един от най-реномираните колежи, вече била представена в обществото (майка му упорито отказваше да се раздели с някои изрази, останали още отпреди войната), но не „спряла погледа си върху никого, защото днес може ли да се намери достоен кандидат“, а вместо това се посветила на професията си — някаква галерия за „почтено“ изкуство. Майка ѝ била от видно семейство, с проверен произход. Когато сред благосклонните погледи на двете майки Марк получи поканата да „покаже градината на младата лейди“, той възпитано я хвана под ръка и я поведе към алеята. Но още след първия завой, за негова изненада, младата жена първа го заговори:

— Не зная кой ще надделее в тази борба — твоята майка или моята. Те просто отказват да приемат, че тяхното време е отминало

безвъзвратно и сега животът е променен до неузнаваемост. Вече никой не сватосва децата си, дори и да са кралски принцове.

Марк хареса стремежа ѝ да разговаря с него честно, без никакви преструвки. И не можеше да се каже, че беше непривлекателна. Само че бе някак си... обикновена. Добре сложена, със стегната фигура, без грам излишно тегло.

— Обичам да бягам сутрин — беше му обяснила тя.

— И аз съм любител на ранните кросове. Тогава защо утре да не побягаме заедно?

Разбраха се на следващото утро да пробягат няколко километра. Марк с радост установи, че не изоставаше от него дори на крачка, нито се задъхваше към края на всяка обиколка. Облечена само по шорти и фланелка, спортната ѝ фигура си заслужаваше още един поглед. Очевидно беше интелигентна, с лекота поддържаше разговор на всякакви теми, притежаваше и завидно чувство за хумор. Но защо тогава се влачеше след полата на майка си?

— Защото, поради грешна преценка, се увлякох по един мъж, който се оказа напълно неподходящ за мен. Оттогава не мога вече да изпитам същите чувства към никого. И загубих увереността си, че съм способна сама да избирам партньор в живота си. Той се постара да изхарчи всичките ми пари в банката, а когато му съобщих, че съм бременна, изчезна завинаги от хоризонта. След тайния аборт и десет месеца страдания сега съм в безизходица, защото непрекъснато ми се напомня „колко сме направили за теб, а ти как ни се отплати...“. Майка ми, а също и баща ми, отдавна са забравили, че някога и те са били млади.

Макар да бе полицай, комуто се бе налагало да се сблъсква с какви ли не опити да го излъжат, Марк остана потресен от откровения ѝ разказ. Винаги бе ценял хората, способни на прямота и откровение, затова сърцето му се изпълни със симпатия към нея. Затова, когато я изпрати с колата си до прага на къщата ѝ, той записа в бележника си номера на телефона ѝ. Научи също, че през делниците тя пътувала до Лондон, където работела като организатор на делови срещи на бизнесмени и банкери от лондонското Сити, но всеки уикенд се прибирала в тихата къща в отдалеченото предградие.

— Не мога да понасям шума и тълпата в центъра — сподели тя с него. — Имам нужда от почивка, поне в съботите и неделите, за да

събера сили и да издържа напрежението през предстоящата седмица.

Името ѝ беше Алисън Моди, на двадесет и осем години. По време на празничния обед майката на Марк не скри възхищението си и не се умори да му повтаря, до края на уикенда, каква подходяща партия е за него младата мис Алисън.

Но през целия път обратно до Лондон той си мислеше единствено за Нел.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Нел се събуди късно сутринта, сред измачканите чаршафи, изпотена и задъхана, измъчена след поредния нощен кошмар. Трябваше нещо да се направи, на всяка цена, за да не полудее напълно. Отиде до банята, изми се, среса се, седна на леглото и посегна към телефона. Към един на обед, същия ден, тя подкара колата си на север.

От няколко години Маргарет бе преместена от психиатричната клиника в новопостроеното крило на голяма болница, предназначено за пациенти с тежки психични отклонения. Заедно с нея там бяха затворени още стотина неизлечимо болни пациенти от двата пола. С течение на годините нейното заболяване се влошаваше прогресивно. Напълно бе преустановила опитите си да разговаря с персонала — и без това никой не можеше да разбере странните фрази, които се изтръгваха с усилие от гърлото ѝ. Сега само смучеше палеца си и се олюляваше на леглото. Люлееше се с часове. Но имаше и периоди на буйстване. След последното ѝ посещение лекарите посъветваха Нел да преустанови визитите си — Маргарет вече не познаваше сестра си. Всъщност никого не разпознаваше, с изключение на една от санитарките, която се грижеше за нея — когато преминаваше поредният истеричен цикъл, Маргарет се вслушваше единствено в нейните думи. Този път Нел я завари в по-спокойно състояние на духа. Санитарката заведе Нел в стаята на Маргарет и там я завариха седнала до прозореца, с изглед към зеленеещите се тресавища на Нортумбрия, удобно излегната в любимия ѝ шезлонг — люлеещ се виенски стол с широки облегалки за ръцете. Косата ѝ, някога къдрава и дълга, сега беше късо подстригана, но все още личаха къдриците ѝ. Беше облечена в зелена карирана рокля, напомняща за онези чували, в които селяните пренасят зелето, с квадратно деколте, без копчета, без колан, с къси бели чорапки и обувки без връзки или катарамии. Не извади нито за миг левия палец от устата си, а в дясната си ръка нервно мачкаше бяла памучна кърпичка, олигавена от непрестанното поднасяне към носа ѝ. Още от прага на полупразната стая сърцето на Нел застина. Маргарет винаги бе обичала да стиска нещо в ръце, най-често някоя кърпичка,

по-рядко дреха или кукла. Дори понякога отказваше да си легне, ако не усеща в дланта си любимата си кърпичка.

— Ако я взема от ръката ѝ, веднага ще се разплаче — обясни придружаващата санитарка. — Хайде, Маргарет, виж кой е дошъл при нас. — Но Маргарет не удостои Нел дори с бегъл поглед. Само продължи да се люлее монотонно, без да извади посинелия си палец от устата.

— Донесох ѝ тези... — Нел извади от чантата си кутия шоколадови бисквити. — Преди да постъпи в онази клиника, много ги харесваше. Разрешавате ли да ѝ ги дам?

— Хм... цялата кутия? Струва ми, че ще ѝ дойдат много, но оставете сега само една бисквита. Щом са ѝ любимите...

Нел се наведе към нея и прошепна:

— Помниш ли любимите си бисквити, Маргарет?

Никакъв отговор. Маргарет или не чу въпроса, или въобще не бе разбрала за пристигането на сестра си. Нел се огледа смутено към санитарката, който я посъветва:

— Не се притеснявайте. Това напоследък е обичайното ѝ поведение.

— Нима вече е спряла да разговаря с вас?

— През последните пет години почти спря да говори.

— Но с какво се занимава тогава?

— Люлее се, смучи си палеца...

— Има ли апетит?

— Изяжда си всичко, но никога не ѝ даваме нож или вилица. Слава богу, храни се добре. Вижте сама, никак не е отслабнала.

Санитарката бързаше да обиколи съседните стаи, затова донесе един стол за Нел и се извини смутено:

— Ето, моля ви, седнете тук, постойте малко при нея... може и да ви обърне внимание. Никой не знае как ще реагира в следващите минути. В тази напреднала фаза поведението на болните става непредвидимо, но не е изключено и да настъпят мигове на просветление.

Нел остана за час и половина при сестра си, но Маргарет нито веднъж не я удостои с поглед, нито пък престана да се люлее на удобния виенски стол, засмукала палеца си, зареяла очи към тресавищата в далечината. Накрая, напълно, обезсърчена, Нел се

отказа да чака чудото и стана от стола си. Реши да поговори с някой от лекарите. Изчака пред кабинета, докато една от сестрите я покани вътре. Зад бюрото, отрупано с медицински картони, се надигна мъж на средна възраст, с бледо, уморено лице. Закашля с дълбока, остра кашлица, типична за всеки закоравял пушач.

— Вие сте сестра на Маргарет?

— Да.

— Мисля, че не сме се срещали досега.

— През последните години не съм посещавала вашата болница. Казаха ми, че било безсмислено. Но се обаждах по телефона поне два пъти месечно, за да узная дали не е настъпила промяна в състоянието ѝ. — Продължи с доста по-отчаян тон: — Този път въобще не ме позна, дори не ме удостои с един бегъл поглед. Сега разбрах защо вашите колеги ме бяха посъветвали да не пътувам толкова дълго дотук — наистина нищо не можах да постигна.

— А от къде идвате?

— От Лондон.

— Разбирам... — Той хвърли един поглед на папката с медицинския картон на Маргарет, разтворена върху бюрото му, и заговори безцеремонно: — Относно състоянието на сестра ви... дължен съм да ви предупредя, че е излишно да храните надежди за подобрене. Няма да излезе от това състояние, защото вече е преминала онзи неуловим предел, от който няма връщане назад. Няма да може да живее извън болничната стая.

— Казаха ми, че престанала да разговаря.

— Това е истина.

— Тогава не остава ли все пак някаква надежда? Какво я крепи?

— Не знаем точно, но предполагаме, че все нещо ѝ дава сили, за да продължава да съществува — това е точната дума за нейното състояние. Но ще се нуждае от грижи, от придружител до края на дните си.

Нел за миг остана мълчалива, а после попита:

— Знаете ли, че беше изнасилена от баща ни?

— Да.

— Може ли да се дължи влошаването на състоянието ѝ именно на това ужасно преживяване от далечното минало?

— Възможно е. Аутизмът^[1] е странно заболяване, за което все още знаем много малко. Не е напълно ясно какво причинява и какво утежнява това безизходно състояние на пациента. Сестра ви питае безкрайна ненавист към всички мъже, така че не е изключено да помни какво ѝ е било причинено от мъжа, който е бил нейният най-близък човек. Бягството ѝ в самотата и тишината се е оказало единственото средство за самозащита. При такава диагноза всякакви прогнози са крайно рисковани и никой колега няма да се ангажира с категорично мнение. Не мога да отмина и обстоятелството, че понякога, в напълно неочаквани периоди, тя изпада в ярост, изблиците ѝ са тъй буйни и опасни, че се налага да прибегваме до усмирителната риза. Но след като изчерпи гнева си, отново става тиха, кротка и смирена, напълно безразлична към всичко около нея, както сама сте успели да се уверите. Но е така само до следващия протуберанс.

— Тогава какъв е смисълът да я посещавам?

— За да се успокоите, че все пак се полагат грижи за нея, а също и да проверите какво е физическото ѝ състояние. Иначе с нищо не можете да ѝ помогнете. — Той затвори папката.

„Нима това е краят? — отчаяно се запита Нел, докато се отдалечаваше бавно по дългите, бели болнични коридори. — Дано вечно се пържиш в пламъците на Ада, папа! Ето докъде ни докара и двете, защото винаги си вярваше, че никой не е по-умен от теб и само ти знаеш кое е позволено и кое — не. Дори и да е смъртен грях, ще се моля в молитвите си да не избегнеш вечното наказание!“

В гърдите ѝ кипеше неукротим гняв. Почти половин час стоя вцепенена зад кормилото — не смееше да потегли, изплашена, че ще се блъсне в първия крайпътен стълб. Накрая натисна стартера, твърдо решена да направи каквото е необходимо, за да затвори завинаги тази мрачна страница от миналото.

Беше родена в едно от онези сиви предградия на Ню Касъл, и там, сред мрачните силуети на еднообразните миньорски къщи, беше прекарала първите седемнадесет години от живота си. Към града сега водеше нова магистрала. По Хай стрийт, някога тънеща в дрямка, сега се забелязваха десетки нови витрини, а в далечината, зад новопостроената станция на метрото — високи жилищни блокове, каквито по-рано нямаше там — на мястото на някогашните крайградски ливади. Но щом изкачи хълма, пред Нел отново се показа

познатата гледка. Църквата, полицейското управление, редицата от посърнали тухлени къщички и накрая — нейното училище. На мястото на хотела „Джордж III“ сега се издигаше модерен супермаркет, но Уорик авеню си беше същото. Същите солидни, но мрачни сгради от края на миналия век, с миниатюрните градини пред фасадите им, макар че броят на звънците пред праговете се беше утроил — сигурен признак за нахлуването на тълпи от наематели. Само пред три-четири входа бяха паркирани овехтели автомобили. Но на номер 17 все още се мъдреше само един звънец, с една табелка, а до алеята се виждаше новичко „Волво“. Къщата беше преобоядисана, боята по дограмата блестеше примамливо, но сега беше бяла, а не черна, както я помнеше Нел от детството си. А някогашната оранжерия, стара колкото къщата, бе изцяло подменена в неовикториански стил. И в градината имаше доста промени. Нямаше и следа от алпинеума, нито от розариума на майка ѝ, храстите покрай оградата бяха силно окастрени. Но сега поляната бе станала значително по-широка и стигаше чак до алеята към гаража, застлана с плочи вместо с едновременния чакъл.

Някъде зад къщата излая куче и Нел чу острия писък на дете. Паркира до беседката в ъгъла на парцела и тогава чу нервния клаксон зад гърба си. Обърна се и видя през задното стъкло пощальон на кормилото на пощенската кола — бързаше да обиколи пощенските кутии по уличката, а тя му беше задръстила пътя. Зави полека надясно, към хълма, обърна там и се върна до беседката. С белосаните рамки на прозорците и касите на вратите къщата изглеждаше подмладена, олекотена, пък и завесите бяха сменени с по-светли, без мрежите за комари, които тя помнеше от най-ранно детство. През един от прозорците видя дори цветя в някаква ваза — баща ѝ никога не позволяваше да късат цветята от градината му, а по чисто белите стени — много картини в пъстри рамки. „Всичко тече, всичко се променя — припомни си Нел древната мъдрост. — Но сега тук нищо не е останало от моето време, от времето, когато се утешавахме с Маргарет, ужасени от гнева на баща ни.“ Сигурно по лавиците в мазето са подредени безброй бутилки, нищо чудно и да е сменил лампите с луминесцентни, нали били по-икономични. А кабинета си е превърнал в лятна всекидневна. Няма я на вратата месинговата табелка, от която да си личи, че тук живее лекар. Напомняше ѝ за белосан мавзолей. „Стига! Стига вече! — заповяда си тя. — Вече с нищо не можеш да помогнеш

на Маргарет... Късно е. Безнадеждно късно. За Маргарет винаги е било късно, ако въобще с нещо съм могла да помогна. Много по-рано трябваше да ѝ кажа истината, цялата истина! Може би само това би спасило нещастната ми умопомрачена сестра. Сега за цял живот няма да мога да се отърся от тази задушаваща вина.“

Стисна ръце около кормилото и мрачно присви устни. Не можеше да понася мъката, раздираща гърдта ѝ. Нещо трябваше да се направи, за да изкупи малодушието си, за да спаси душата си. За Маргарет вече бе много късно, но още не бе късно да стори някому добро, да изтрие петното от челото си. Да, ще го направи, за да спаси други деца, напълно непознати, но изпаднали в същата мъртвешка хватка, от която нямаше измъкване. До края на живота.

Когато, след няколко дни, Марк Стивънс позвъни на вратата на къщата ѝ, очите му се разшириха от изненада при вида на физиономията ѝ, позната му отпреди единадесет години.

— Ели? — запита той, неуверен дали трябва да я нарича сега тъкмо с това име. Тя още веднъж бе успяла да го смае.

— Да. Това учудва ли те?

Последва я във всекидневната, а тя се завъртя пред него като манекен на подиума. Косата ѝ напомняше птиче гнездо — толкова бе разрошена, а лицето ѝ беше гримирано според последната мода — с подчертаване на очите, устните — начервени до блясък, а ноктите — дълги, с предизвикателен яркочервен лак. Отново се бе предрешила в съблазнително прилепнал черен костюм, по модел на Азедин Алайя, с доста къса пола. Обиците почти докосваха раменете ѝ. Заедно с високите токчета на обувките, черното ѝ трико — не можеше да си позволи чорапи при тази възкъса поличка — очертаваше великолепно стройните ѝ бедра. Грабна от близкия стол палтото от сребърна лисица и го наметна на раменете си.

— Тази сребърна лисица ми е спомен от миналогодишното ми пътуване до Ню Йорк. Тогава там имаше шумни протести, организирани от техния фронт за защита на животните и такива палта се разпродадоха със значително намаление. Всичко, което съм облякла, е с американски етикети, и си личи, че е доста поизносено. Защото първата работа на Синди ще бъде да ме огледа от главата до петите. Никак не обичаше някоя да има по-хубави дрехи от нея. Сигурна съм, че в това отношение не се е променила. Ще ме затрупа с въпроси за

магазините и бутиците в Лос Анджелис. И ще се изненада, но без да успее да прикрие злорадството, че не съм облечена по последна мода. На снимката видях, че носи часовник с инкрустиран диамант. А пък Ели ще се появи пред нея ето с този. — Тя протегна ръка към него и той видя познатия му вече „Риволи“, доста скъп модел на Жак Картие. — Но и той не е нов. Ще се опитам да създам впечатление, че не съм съвсем изпаднала, но не мога да си осигуря охотен живот като нейния. Но най-важното е срещата ни да изглежда случайна в нейните очи. Ако Синди заподозре, че я следя, веднага ще си науми, че съм решила да ѝ отнема партньора — защото е ревнива до лудост. Тя трябва първа да ме познае. Ще е най-хубаво, ако успее да си спомни името ми. Какво ще кажеш?

Нел, преобразена като Ели, излъчваше решителност и целеустременост, но той за всеки случай се заинтересува:

— Но какво те накара да смениш решението си?

— Поразмислих върху предложението ти и накрая реших да го приема.

„С какво ли още ще ме изненада?“ — запита се той. Знаеше, че беше прекарала уикенда извън Лондон — няколко пъти я бе търсил по телефона, ала му отговаряше само секретарската ѝ уредба. Може да е заминала някъде на тишина, за да се усамоти и размисли. Както и да е, сега ѝ беше безкрайно благодарен, дори и да се окаже, че ще се оправдаят прогнозите на психиатъра Джери Пиърс.

— Знаем кои места посещава. За Синди става дума — започна той. — През ден се мъкне при фризьорката си — той спомена името на известно модно ателие в Уест Енд. Нел веднага се намръщи. — Какво има, нещо не е наред ли? — разтревожи се Марк.

— Там не е за моята кесия. Нали трябва да изиграя ролята на куртизанка, която напоследък няма доходни клиенти и го е позакъсала. А после къде ходи?

— До единадесет и половина седи под каската във фризьорския салон, даже използва времето, за да обядва набързо с един-два сандвича.

— Тогава най-добре ще е да се срещнем там. Слушала съм доста за този салон — след като влезеш при фризьорките, от приемната не могат да те видят. Но трябва да съм там малко след единадесет и

половина. Да, така и ще направя. А сега си налей едно питие, докато се кача горе, за да се преоблека.

— Не... не го прави — бързо изрече Марк. — Остави ме да се порадвам на някогашната Ели... Искам да видя как ще изглеждаш в тази роля.

— Вече всичко съм обмислила — успокои го Нел. — Господи, тези високи токчета ще ме изтормозят! — Смъкна обувките си и боса се приближи до количката с подноса за напитките. — Знам си, че ще ме отрупа с десетки въпроси: как си, по колко изкарваш, къде беше, защо не се обади и все в този дух. И накрая, според твоя замисъл, след като задоволи любопитството си, ще ѝ хрумне да ме завербува. — Върна се при него с чаша уиски, а той ѝ кимна признателно. — Нали ми беше споменал, че момичетата в онези порнофилми не са от проститутки, събирани от уличния контингент?

— В никакъв случай! Те са, ако вземем предвид с какво се занимават, от по-висша класа.

— А с какви фигури ги подбират? Високи или дребни, по-слаби или по-пълни...

— Няма никакви ограничения, само се стремят да са по-красиви и съблазнителни. — Той забеляза как лека сянка пробягна по лицето ѝ.

— Най-доброто, което мога да предложа, е сутиен 36В. — Нел прехапа долната си устна. — Почакай за минута.

Чу стъпките ѝ нагоре по стълбите, но преди да успее да изпие уискито си, Нел вече беше готова за демонстрацията.

Тя слезе по стъпалата и се появи пред него само по бикини — две скромни триъгълничета от черна коприна, като долното се впиваше безмилостно в прореза между изпъкналите ѝ задни части. Марк веднага се възбуди. Тялото ѝ беше слабо, но съблазнително, а извивката между талията и ханша ѝ бе най-сладката, която някога беше виждал. Гърдите ѝ бяха твърди и високи, а тазът ѝ принуждаваше мъжете инстинктивно да стискат пръстите на ръцете си.

— Ще мога ли да спечеля приемния изпит? — попита го тя с дяволита усмивка. — Защото, ако пропадна още на първия тур, планът ни ще се провали. Трябва да изглеждам физически привлекателна и същевременно доста опитна в леглото.

Гласът ѝ прозвуча загрижено, а той, захласнат, не можеше да откъсне замечтания си поглед от тялото ѝ.

— Не мисля, че ще имаме никакви затруднения — пресипнало заговори Марк, изгубил способността си да разсъждава. Усмивката ѝ го омагьосваше, но, за щастие, тя гъвкаво се извърна и отнесе това непоносимо съблазнително тяло отново на горния етаж, като го остави да се съвземе, физически и душевно. „Това — предупредително си рече Марк — няма да излезе на добро. Забрави ли, че тя е скъпо платена куртизанка? А ти си висш служител от полицията. За тебе жена като Алисън. Да, но какво да сторя, като желая Нел? Искам я до обезумяване... За бога, събери си ума! Ако тази история приключи благополучно, вземи я такава, каква то е — естествено, без да забравяш да си платиш...“ Но самата мисъл за това го отвращаваше. Не искаше да прави това с нея. Не можеше да се задоволи само със секс. Искаше много повече, искаше я цялата. Само че не такава, каквато бе сега. Всичко трябва да се махне от нея, да се изчегърта веднъж завинаги. Като мъртва кожа. Всички страдания, болки, чувство за вина, омразата към детството си.

Част от нея бе умъртвена още в детските ѝ години, но той копнееше да я върне към живота. Не искаше Клео, нито Ели, нито пък Елеонор. Искаше само Нел, истинската Нел, за да я скрие някъде далеч, много далеч, където баща ѝ да не може да я уязви.

Тя отново слезе по стъпалата, преоблечена този път в джинси и раздърпана блуза. Изглеждаше на седемнадесет, защото бе изчистила лицето си. „Тя е като хамелеон — каза си той. — Колко жени ми показва до днес? Създава ги като че ли от въздуха. И това ѝ доставя удоволствие. Както ми каза Джери, различни самоличности с абсолютно различни функции. Но само едната от тях е надарена със сърце и аз искам именно нея.“

Сепна се, като усети, че тя го гледа озадачено.

— Да не би да ревнуваш? — леко се усмихна тя.

— О, не, извинявай... бях се увлякъл в плановете си как да организирам всичко — смутено излъга той.

— А няма ли да е по-добре първо да поговоря с нея по телефона? Да я изслушам, да се опитам да узная нещо за плановете ѝ? Може и да не ме познае. Тогава ще се наложи аз да направя първия ход. Всъщност, този вариант повече ми допада. Умът на Синди, ако въобще има такъв, рядко е ангажиран с нещо извън нейните проблеми. От особена полза може да се окаже необикновено силното ѝ любопитство.

Тя има слух като на котка. И обожаваша клюките. Ако съумея да посоча разговора ни с някоя по-соленичка история и спомена имена, за които е чела в жълтата преса, тя веднага ще ме притисне да ѝ разкажа всичко още по-подробно. Но всичко ще зависи от нейното настроение. Тя трябва да поеме инициативата, нали така е по плана?

— Това ще бъде най-доброто за нас. Оставям тази грижа на теб, защото си ненадмината артистка.

Признанието му я въодушеви.

— Успях дори и теб да измамя, нали? Такъв опитен полицай, с дългогодишен стаж...

— Не е чак толкова дълъг — протестира Марк.

— А откога си в полицията?

— Вече стават осемнадесет години. Постъпих в полицията веднага след като завърших следването си в Кеймбридж през 1972 г.

— Така ми се искаше да мога да уча в университет... — В гласа ѝ се долавяше копнеж, примесен със завист.

— Но какво ти попречи да следваш?

— Баща ми настояваше да не се отделям от дома ни. Майка ми почина твърде рано, а имах по-малка сестра, за която нямаше кой друг да се грижи. — Настъпи пауза. — Тя беше... тя е психично болна, от аутизъм. Сега е в една от специализираните болници.

Той кимна разбиращо. Най-после го бе допуснала до най-скъпите на сърцето ѝ тайни.

— И така — продължи Нел, — в четвъртък ще се появя във фризьорския салон към единадесет и тридесет. Щом зърна Синди, ще импровизирам. Искаш ли да я питам нещо по-специално?

— Не. Само да възстановите връзката си — това е задачата за този четвъртък. Надявам се тя да ти предложи следваща среща.

— А какво да правя, ако иска да види къде живея?

— Засега не ѝ давай истинския си адрес. Ще ѝ подхвърлиш, че сега не си сама в къщата — при теб се е преместил новия ти сутеньор. Дори и в Щатите не можеш да играеш соло — там е пълно с агенции за момичета на повикване или както те ги наричат — колгърлс. Ако Синди реши да те провери — не забравяй, че Тони Панакулис е извънредно подозрителен тип — ще позвъня на един колега от нюйоркската полиция, с когото бяхме заедно на курса в Лос Анджелис. Той ще ти осигури необходимото прикритие. Бъди максимално

предпазлива. Трябва да създадеш впечатление, че никакви неприятности са те принудили да се върнеш от Калифорния. Намекни, че тамошните власти са искали да те депортират, но избягвай да го признаваш пред нея. Помоли я да те запознае с промените в обстановката, какви са възможностите, да те осведоми къде се плаща най-щедро. Важно е да проявиш най-жив интерес към отговора на последния въпрос. Защото сега си изпаднала в беда, затова искаш за кратко време да изкараш колкото е възможно повече, без да чакаш с месеци някой по-щедър милионер.

Нел кимна разбиращо, но погледът ѝ си остана странно замъглен. Мислите ѝ бяха заети със сценария за бъдещите ѝ действия, с най-малките подробности — походката, жестовете и мимиките, които бе решила да използва...

Той чу гласа си, странно далечен, сякаш принадлежеше на друг:

— Напълно ли си уверена, че искаш да се заемеш с тази рискована операция? — Внезапно Марк разбра, че дълбоко в себе си не желае да я намесва в опасната игра. С негодник като Панакулис никой не можеше да предвиди изхода. Сигурно е натрупал внушително състояние от своя бизнес и нищо няма да го спре, за да отстрани от пътя всеки натрапник. Мисълта, че Нел доброволно се подлага на смъртен риск, за да проникне в бърлогата на Тони, го изпълваше с тревога, макар че бе преживял в полицията много по-опасни ситуации. Тя беше способна, интелигентна, бързо съобразяваше и можеше да се справи с всеки мъж, дори и ако се наложи да рискува всичко. Най-малко тя ще се остави някой да я подлъже, успокои се Марк. И ако изиграе добре ролята си, той щеше да получава безценни сведения, от първа ръка, към което се беше стремил безуспешно от десетина месеца насам. Чрез нея ще има шанс да щракне белезниците около китките на тези, които досега винаги се бяха изплъзвали, защото винаги се намираха анонимни, но много влиятелни покровители, за да смажат съдебната машина.

Нел сигурно бе доловила нещо в напрегнатия му поглед, защото побърза да го прекъсне с решителен тон:

— Вече е късно да ме питаш за това, не си ли съгласен с мен? Да не би още да се съмняваш в способностите ми? — Сега гласът ѝ стана студен като лед.

— Тъкмо сега никак не се съмнявам, че ще се справиш. Искам само да променя живота ти. Никак не ми харесва, че съм принуден да те изпратя сред тези лешояди. Ако по някакъв начин се доберат до истината...

— Но нали ми каза, че Реза Доминициан още не се е върнал в Англия?

— Това е така, а освен това ние го следим неотстъпно, но Панакулис при всяко положение ще те подложи на старателна проверка.

— И ти се тревожиш дали версията ми ще се окаже достатъчно убедителна, така ли? — Тя смекчи тона си. — Разбери, че професията винаги ме е задължавала да си пъхам носа в какви ли не неприятности. Рискувала съм дори повече отколкото ти в твоята полицейска работа. Колко пъти са се заканвали да ми отмъстят, колко разправици съм преживяла, само ако знаеш... един от клиентите едва не ме удави, а друг се опита да ме удуши...

— А ти какво направи? — запита Марк, смаян от дрезгавия й смях.

— Ухапах го. Едва не го осакатих за цял живот. И докато се гърчеше, успях да избягам. Ако усетя нещо нередно, веднага ще взема мерки.

— Сигурна ли си, че ще успееш?

— Винаги се доверявам на инстинктите си.

— И аз съм като теб.

Спогледаха се и се усмихнаха един на друг.

— Е, тогава да се залавяме за работа — каза Нел.

В четвъртък сутринта Нел се поразходи по отсрещния тротоар, докато най-последно видя как Синди Люис се появи величествено от кремав „Ролс-Ройс“ и изкачи стъпалата пред фризьорския салон. Едва тогава Нел прекоси улицата и я последва. Във фоайето неволно я побутна, извини се и се отправи към гишетото, за да си запише час. Синди беше посрещната на гишетото с усмивка, запазена само за специалните клиенти, които не пестят бакшишите. Взеха палтото ѝ от норка, но не им даде чантата си от крокодилска кожа — имитация, веднага я разпозна Нел, защото беше прекалено голяма и лъскава —

преди да се отпусне в удобното кресло, за да изчака личния си фризьор да се заеме с нея. В този миг попитаха Нел какво предпочита — може би ще приеме чаша кафе?

— Нищо не се е променило тук отпреди два месеца! — кисело промърмори Нел. — А ми препоръчаха този салон като най-добрия в Лондон! Дори и при Кенет не съм чакала толкова дълго! — С крайчеца на окото си долови, че Синди се вторачи в нея, за да прецени тоалета ѝ, фризурата ѝ, чантата ѝ от истинска крокодилска кожа. Извърна се, уж все още вбесена, за да позволи на Синди да огледа лицето ѝ, докато тя сведе поглед към часовника си, истински „Картие“.

Видя, че Синди се надигна, но не спря да се оплаква, докато си проправяше път към изходната врата сред тълпата от чакащи клиентки, докато не чу зад гърба си:

— Извинете ме... но... случайно да се казвате Ели Литъл?

Нел се обърна и я изгледа недоумяващо.

— Някога аз наистина бях Ели Литъл. — Гласът ѝ прозвуча леко надменно, дори смразяващо. — Познаваме ли се?

Синди винаги бе таяла дълбоко в себе си скрито страхопочитание към интелигентността и културата на Ели, макар че често се опитваше да я иронизира. Затова сега я заговори смирено:

— Не ме ли помниш? Казвах се Синди Люис. — Приблужи се към Нел и прошепна едва чуто: — Забрави ли онова време, когато и двете бяхме в екипа на Мики Шонъси?

Нел се замисли за миг, колкото да опресни паметта си.

— Боже мой! — извика тя. — Синди Люис! Трябва да са минали повече от десет години, откакто...

— Единадесет — услужливо уточни Синди. — Скоро ще станат дванадесет.

— Да, да, благодаря ти.

— И какво те накара да се домъкнеш тук, в този фризьорски салон?

— Ами, още в Ню Йорк чух, че той бил най-добрият в цял Лондон, защото, нали знаеш, свестни фризьори лесно не се намират, но не могат да ме приемат днес, защото не съм си запазила час...

— Остави тази работа на мен — поверително ѝ кимна Синди. — Аз ще ги оправя. Идвам тук по три пъти седмично. Само гледай как ще ги подреда.

Синди тръсна глава и с наперена стъпка се отправи към гишетото, но се досети за нещо, спря се и се обърна към Нел.

— А под какво име се подвизавааш сега? — попита я Синди.

— Лайтъл... Илейн Лайтъл — отговори Нел с подчертано американски акцент.

Синди повдигна вежди, щедро подсилени с черен молив — което напомни на Нел как Синди навремето ги бе обръснала, за да ги изрисува наново — преди да избъбри недоволно:

— Много е шик, но за мен ти завинаги ще си останеш Ели, Ели Литъл.

След като й напомни кой кой е в тази игра, Синди се запъти към гишетото, за да демонстрира новопридобитото си влияние.

Нел тихомълком се оттегли към редицата от столове, за да изчака уреждането на въпроса.

След минута Синди се върна при нея.

— Ще те вземат — ухилено заяви тя, а Нел се постара да имитира колко бе впечатлена от влиянието на бившата си колежка.

— Господи, та ти си страхотна! Но щом като каза, че преди си била Синди Люис, сега как се казваш?

— След като се омъжих, смених фамилията си и сега съм мис Панакулис. — Нел веднага запомни първата лъжа на Синди, защото, според сведенията на Марк Стивънс, Синди не беше омъжена.

— Нещо ми звучи познато, но... — намръщи се Ели.

— За Тони Панакулис, не го ли помниш? Онзи, който въртеше общ бизнес с Мики?

Лицето на Ели просветна.

— Да, да, разбира се, сега си спомних! Но той още ли...

— Нека да не говорим тук за това! — рязко я прекъсна Синди. — Слушай какво ще ти кажа — продължи тя с по-висок тон, — нека да обядваме заедно. Знам едно ресторантче, където винаги пазят маса за мен. Ще си побъбрим на спокойствие. Какво ще кажеш?

— Ще бъде чудесно — съгласи се Ели.

След като измиха косата ѝ с прекалено гореща вода, при това с неподходящ за косъма ѝ шампоан, и я натъкмиха криво-ляво в някакво подобие на модерна фризура, Нел с облекчение се измъкна от салона. Явно довечера ще ѝ се наложи сама да я измие в банята си още

веднъж. Но това бе цената, която трябваше да заплати, за да разиграе сцената на „случайната“ среща със Синди.

Ресторантчето се оказа гръцко, завряно сред криволическите улички на Сохо. Синди бе посрещната от келнерите с раболепни усмивки.

— Собственост е на Тони — сподели тя с Нел. — Той притежава и половината от фризьорския салон, където се засякохме. Работата е в това, че Кени, официално регистрираният собственик на салона, е брат на един от най-старите приятели на Тони.

— Не е чудно, че си толкова вътрешна там — любезно се усмихна Ели.

— А какво става около теб? Май се връщаш от Щатите, познах ли?

Ели ѝ разказа историята си, а от завист и възхищение очите на Синди се разшириха дотолкова, че Ели се изплаши да не изскочат от орбитите си.

— А пък аз от пет години се влача все с Тони...

— Нима си се отказала от занаята?

— Тони не го одобри. Разбира се, той още поддържа цяла конюшня с млади кобилки, но аз съм извън играта.

— Доколкото си спомням, той беше във филмовия бизнес...

Синди побърза да смени изражението на лицето си с възможно най-безразличното от репертоара си.

— Занимава се с какво ли не — смотолеви тя. — Но по-добре да ми разкажеш още нещо за себе си. Хареса ли ти в Щатите? Винаги съм мечтала да прескоча отвъд океана, но на Тони не му се понрави тази идея. Може би защото преди години си е опитал късмета, но с янките не му провървяло. Така че май ще се размина с тази мечта. Кажи ми нещо повече за Ню Йорк! Как ти се видя? Или Калифорния? Прилича ли на това, дето ни го показват по телевизията?

Поглъщаше с възторг думите на Ели за живота ѝ в САЩ, за състоянието, което можела да спечели една колгърл от средна ръка само за две-три години, ако не попадне в лапите на гадните цивилни ченгета, на които законът позволявал всякакви хватки.

— Като те гледам, нищо чудно да си спечелила доста — сухо отбеляза Синди, като плъзна преценяващ поглед по дрехите и аксесоарите на бившата си колежка.

— Да, не мога да се оплача, отначало работата потръгна добре, но после попаднах на един негодник и изгубих повечето пари. — Разказа ѝ старателно подготвената си версия за срещата си с мъжа, който опропастил живота ѝ. — Всичко започна в един нощен бар. Отбих се само за да си направя удоволствието, а не по работа, нали разбираш? Той се лепна за мен, през цялата нощ не ме остави дъх да си поема... но беше наистина неотразим мъж... и накрая ме заведе в някакво помещение зад бара. В левия си ботуш — беше през зимата — бях скрила осем хиляди долара, но той явно е знаел, че доста момичета използват ботушите вместо сейф, защото бързо откри парите и ми ги взе всичките, до последния цент — представяш ли си, а на всичкото отгоре извика портиера и ме обвини, че съм го обрала. Извикаха полиция, а ченгетата на бърза ръка ме обявиха за нелегално пребиваваща... защото нямах зелена карта... пък и с нищо не ми помогна, че съм омъжена за онзи подлец, който ме доведе в Щатите, защото се оказа, че си имал жена и две деца в Чикаго. И така се озовах на самолета за Лондон, туристическа класа, за да не се охарчат! Представяш ли си, аз, която винаги съм летяла в първа класа! И ето ме тук. Сега едвам свързвам двата края — за щастие, когато ме арестуваха, не бях си взела диамантените обици, така че ги продадох на другия ден след завръщането ми в Лондон и криво-ляво още се справям. Но трябва някъде да се приютя, за да се заломя отново за работа. Толкова дълго ме нямаше, че съм си изгубила всички връзки. Не знам откъде да го захвана, към кого да се обърна...

— А с какво си решила да се заемеш? — попита Синди.

— Готова съм на всичко, след като няма друг избор. В Щатите играх в няколко филмчета, плащаха доста щедро, но сега съм решила да се върна към предишната схема, която изпробвах в Щатите още преди две години и половина. Ще си наема малък, но кокетен апартамент, ще си подбера по-изискана клиентела и ще вдигна цените!

— А сега къде си отседнала?

— При един стар приятел, който беше много известен в занаята, но вече се е оттеглил.

Синди кимна разбиращо, но си пролича, че трескаво обмисля нещо.

— Тони има доста имоти — рече тя накрая, — но не пуска случайни наематели. Ако си спомни, че си била едно от момичетата на

Мики Шонъси, може и да склони, но първо трябва да го попитам за мнението му.

— Е, зависи и какво може да ми предложи... — Ели държеше Синди да е наясно, че вече доста неща са се променили и няма да се задоволи с квартира като някогашната бърлога на Мики. — Ако искам да натрупам повечко пари, трябва да си намеря приличен апартамент, нали разбираш?

— Всички апартаменти на Тони са само в най-хубавите квартали, като Уест Енд например — гордо заяви Синди. — Моят Тони вече играе само на едро.

— Нима! — Ели се постара възклицанието ѝ да прозвучи напълно спонтанно, след което сви рамене, за да покаже, че щом е изтекла толкова много вода, нищо чудно и Тони да се е променил. — Радвам се, че се е измъкнал от средната класа.

— Остави това на мен — тръсна глава Синди и се ухили самодоволно. — Само ми дай телефонния си номер.

Ели ѝ даде номера на Елеонор.

— Ще ти звънна до два-три дена — обеща Синди, записа номера в тефтерчето си със златната си писалка и подчерта името „Ели“.

— Какъв късмет, че попаднах на теб! — въздъхна Ели. — Но сега трябва да бързам. Тръгнала съм да навестя един стар приятел, който лежи в болница. — Нещо ѝ подсказа, че не е разумно да споменава името му пред Синди — тя се ужасяваше дори само от споменаването на думата СПИН.

— Познавам ли го? — заинтересува се Синди.

— Съмнявам се. Той не е от старата ни тайфа, не е от нашата черга. Запознах се с него доста по-късно.

— Бивше гадже?

— Не. Само добър стар приятел. Като казвам стар, не се шегувам, защото наближава седемдесет.

— О... — Интересът на Синди се изпари моментално.

— Искаш ли да те откарам с колата? — попита тя, когато излязоха от ресторантчето и пред тях безшумно паркира ролсът, очевидно повикан от келнера.

— Не, благодаря. Искам да напазувам по пътя до болницата. Така ми беше приятно да се видим отново, Синди, и много се радвам, че изглеждаш в чудесна форма. — Добави още няколко порции

подсладяващ сироп. — Честно казано, ти се уреди най-добре от всички нас. — Синди не закъсня да се понадуе и размаха визоновото си палто, преди да го наметне на раменете си. На лявата ѝ китка проблесна златна гривна.

— Забрави ли колко пъти ти повтарях, че един ден ще изплувам от блатото?

— Да, досещам се — съгласи се Ели, като си спомни колко често ѝ бе пожелавала тъкмо обратното.

— Е, вече и това няма значение. Ще поразпитам тук-там, за да открия нещо подходящо за теб — поверително ѝ прошепна Синди. — Но не ти обещавам нищо стопроцентово, нали разбираш?

— Приемам с благодарност всякакви полезни съвети — отговори Ели, като се постара да изглежда напълно искрена.

Шофьорът, нагизден в лъскава ливрея, почтително отвори вратата на лимузината пред нея и Синди не се сдържа да се похвали:

— Не всичко се постига само с много ум, нали съм права? — Вратата се затвори зад нея и тя се усмихна благо, махна с ръка, досущ като кралицата майка, след което ролсът потегли безшумно.

Нел шумно издиша, за да разсее тежкото ухание на „Пуасон“ — Синди никога не пестеше парфюма, и пое към спирката на площад „Пикадили“, за да се качи на автобуса за Уестминстър.

Филип я изглежда недоверчиво.

— А мога ли да те попитам каква роля си избрала да играеш днес?

— На колгърл, на която напоследък не ѝ е провървяло.

— Разбира се, това никога няма да се случи на Клео. А може ли да попитам защо се спря точно на тази... хм... незавидна роля?

— Не — отсече Нел и без да мигне, издържа недоволния му поглед. — Всичко ще узнаеш, но само когато настъпи подходящият момент. Както се казва, все още не му е дошло времето.

— Аха... значи има все пак някаква тайна?

— Ако помислиш, може и сам да се досетиш.

— Може би трябва да съм ти благодарен за тази възможност да се позабавлявам, като се има предвид, че в болничната обстановка нямам никакви развлечения.

— Няма ли признаци, че се канят да те изпишат?

— След всеки преглед лекарите си дават вид, че съм в добро състояние. През последните две седмици нито веднъж не прегледаха дробовете ми, но аз не забравям как преди петнадесет дни един от тях се изпусна пред мен и спомена на колегата си, че е открил нещо обезпокоително в левия бял дроб. — Продължи с по-лекомислен тон, като че ли не се касаеше за неговото състояние: — А другият предложи да започнат да ми дават кислород.

Нел го изглежда тревожно. Сега лицето му бе по-бледо от друг път, беше отслабнал, изглеждаше изтощен и анемичен, но очите му бяха все така будни и живи, а гласът му — ласкав и убедителен. За да забрави за неприятните медицински проблеми, Филип побърза да смени темата и я попита за последните клюки навън. Тя замълча, изплашена за него, а той предусети настроението ѝ и изгуби търпение:

— Защо си губиш времето да идваш тук и да седиш до леглото ми, ако не ми носиш никакви новини от света извън тази скучна бяла стая?

— Идвам само за да те видя, Филип.

— Много добре знаеш в какво състояние съм. Умирам и това е всичко. Но поне имам до себе си теб — единствено ти ме посещаваш, за да облекчиш страданията в залеза на живота ми. Но щом не можеш да ми разкажеш за никакви нови събития от големия свят навън, тогава ще е по-добре да не се измъчваш тук повече и да се прибереш у дома. И не идвай, освен ако не възникне нещо интересно, което да си заслужава да го обсъдим. Само ми изпрати книгите, за които те помолих, защото сега нямам с какво друго да убивам времето, докато чакам то да убие мен. Но не ми носи повече грозде, защото и на него се наситих.

— А не искаш ли да ти донеса никакви сладкиши?

— Не, недей. Ето, виж този шоколад — така си стои от миналата седмица. Искam само едно — ако научиш нещо интересно, да ме посетиш и да ми го разкажеш до най-малките подробности.

— Обещавам. Само изчакай една седмица.

— Е, какво друго ми остава?

Досега Нел не бе стъпвала в тази кръчма, зад гърба на Скотланд Ярд — тихо, уютно заведение, тънещо в полумрак, без музика и с прилично разредени маси. Тя пристигна преди него, поръча си джин с тоник и разтвори днешния „Ивнинг Стандарт“. Никой не ѝ обърна внимание, макар да бе единствената жена в заведението. Черният ѝ костюм от крепдешин я правеше незабележима, полата ѝ бе с прилична дължина, почти до коляното, а токчетата на скромните ѝ черни обувки не надминаваха два инча (5.6 см). Нямаше други бижута, освен дребните перлени обици. Косата ѝ бе спретнато прибрана във френски бретон. На съседния стол Нел остави чантата си за документи от черна кожа. Огледа неколцината посетители — предимно полицаи, изморени след напрегнатия ден в службата, отбили се да отдъхнат с чаша в ръка. В този миг Марк разтвори двете крила на вратата и се загледа към нея, но примижа за миг, преди да я познае: „Отново е сменила маскировката си!“ — се четеше на учуденото му лице.

— И те ли са камуфлаж? — посочи той към очилата на носа ѝ, с плътни рогови рамки.

— Не, те са истински. Използвам ги, когато искам да почета, а осветлението не е достатъчно.

— Значи онези контактни лещи не са били само за маскировка?

— Още по едно? — посочи той към празната ѝ чаша.

— Да, моля.

Той поръча за нея още един джин с тоник, а за себе си — бира.

— И така... как мина?

— Нямаше никакви проблеми. Тя веднага ме позна, но аз се бях постарала да изглеждам като Ели, за да опресня паметта ѝ, обаче една нова Ели, доста по-добре облечена и изискана. Тя не отрече, че външността ми доста се е променила, а аз ѝ признах, че съм посещавала клиника за пластична хирургия, което всъщност е истина.

— А повярва ли на версията за Щатите?

— Да, но по-важно е не Синди, а Тони Панакулис дали ще повярва.

— Според теб, ще успее ли планът ни?

— О, да. Тя не пропусна да се похвали с влиянието си върху него, с положението си в тяхната среда, с тоалетите си, с бижутата си. Въобразява си, че Тони е в ръцете ѝ, и то само защото той е жертвал малка част от парите си за нея.

— А ти? Как се чувстваш ти след първата среща с нея?

— Уверена съм, че ще се справя — отвърна тя без колебание. — Побъбрихме си не принудено, като стари познати, без тя да прояви подозрителност към мен — не мисля, че си задава въпроса защо се появих така изненадващо след толкова дълго отсъствие. — Нел се радваше като дете на успеха като актриса — това бе първото ѝ участие в заплетените криминални разследвания, още повече че имаше за слушател един толкова обигран професионалист. — Синди е от онези суетни същества, които примират от щастие, ако намерят пред кого да се похвалят с богатството си. И ако използваш умело тази нейна слабост, ще измъкнеш всичките ѝ тайни.

Обаче от лицето на Марк не изчезна загриженият израз.

— Сигурна ли си, че нищо не е заподозряла?

— Да, абсолютно. И за какво да ме подозира?

— Защото Панакулис е маниакално мнителен. Той и Доминициан се срещат редовно, но винаги отделно пристигат и по същия начин се разотиват, като мястото на срещите им никога не се повтаря. Панакулис е грък, от остров Кипър, но прилича на сицилианците по недоверието си, което питае към всички около себе си. Ако Синди е успяла да спечели доверието му, това наистина може да означава, че влиянието ѝ не е за подценяване, защото са малцина хората, с които този потаен грък е успял да се сближи.

— Засега ще изчакам, за да се сдобия с повече доказателства. Синди винаги е преувеличавала ролята си и доколкото я познавам, при първата ни среща тя ми е разказала доста украсена версия. Според мен, ако не ме лъже паметта, Тони Панакулис винаги е предпочитал блондинките може би защото той е брюнет. Синди не е блондинка по рождение, но преди не беше изрусена.

— А той ще те познае ли от пръв поглед?

— Да се надяваме, че няма да си спомни за мен. Между другото, и аз не го познавам отблизо така, както познавам Синди. — „И не желая да го познавам“ — каза си тя наум и крадешком погледна към часовника си.

— Да не би да те задържа? — Думите му прозвучаха похапливо, отколкото възнамеряваше, защото тайно в себе си Марк се бе надявал да вечерят заедно.

— Повече не мога да остана. Тази вечер имам ангажимент — отвърна студено Нел.

За нея това бе само една констатация, но на него се отрази като леден душ. Думите ѝ сломиха надеждите му за вечерта. Остра болка прониза сърцето му.

— О, така ли! — Това бе единственото, което си позволи да каже, но тя всичко разбра и в зениците ѝ проблесна мълния. Отмести охладнелия си поглед от него и прибра ръцете си, за да изпълне рамене в официална, студена поза. Сега отново му заприлича на Клео.

— Когато поех ангажимента да сътруднича, мистър старши детектив — започна тя с безизразна интонация, — нищо не бе споменато за това, че нямам правото да се погрижа за себе си. Аз съм такава, каквата съм. И те съветвам да се примириш с този факт. — Грабна чантата и ръкавиците си от масата, преди да стане от стола си. Той веднага я последва. — Ако се наложи да ти докладвам нещо във връзка с разследването, ще ти позвъня.

Кимна студено, както правеше, когато се сбогуваше с непознати или с незначителни личности, преди да се отправи към вратата на заведението, оставяйки след себе си уханието на скъпия си парфюм.

Идеше му да скочи, да я стисне за раменете, да я раздруса с все сили, да изкрещи в лицето ѝ, че никъде няма да я пусне!

Кучка! Проститутка! Курва! Обидните епитети кръжаха в пламналия му мозък като разярени оси, устремени към красивото ѝ, несмутимо лице, чиито очертания се размиваха пред замъглените му очи.

„Е — каза си той — получи си заслужен урок. Крайно време беше... Вечно си въобразяваш само най-хубавото, а в живота никога не става така. Както в романите и филмите... Защото тя никога няма да се промени, никога, нито заради теб, нито заради някой друг! Трябва да проумееш горчивата истина и да се простиш с илюзиите си!“

— Всяко зло за добро — въздъхна мрачно старши детективът, изпразни чашата си на един дъх и отиде до бара за още една, но този път си поръча двойно уиски. Колата си бе оставил в служебния паркинг на Скотланд Ярд, защото до кръчмата се стигаше пеша за десетина минути. — И без това прекалено много емоции вложи в тази история — упрекна се Марк. — Тя няма да ти обърне внимание, няма да се откаже от лесния, охолол живот заради някакъв си полицай, и

няма значение с какъв ранг си! Нещата няма да се променят само защото ти желаеш нещо, напълно различаващо се от действителността. Длъжен беше да го знаеш. Забрави ли думите на майка си: „Между желанията и реалността винаги има огромна разлика, Марк...“.

Тези думи отново насочиха мислите му към мис Алисън. „Да — тръсна глава Марк, зашеметен от уискито, — Алисън олицетворява всичко онова, което Нел никога няма да приеме. Тя просто е създадена за теб. Слез на земята, Марк, и се огледай. Винаги ще има жени, които ще останат недостъпни за теб. Нел Джордан е тъкмо от онази опасна порода, която може да съсипе кариерата ти, защото при първия удобен случай най-близките колеги няма да пропуснат възможността да те компрометират заради любовта ти към една пропаднала проститутка... Използвай я само като информатор. Справи се с този заплетен случай и пред теб ще се отворят всички врати. И не след дълго на вратата на кабинета ти ще блести табелката «Главен директор Стивънс». Да, трябва да си събереш ума. И да помниш, че за теб е Алисън, а не някоя друга.“ Бръкна във вътрешния си джоб и напипа листчето, на което беше записал телефона ѝ.

— Съжалявам — рече той по-късно, разбрал, че е извършил най-непростимото престъпление за мъж, озовал се внезапно в женско легло, но беше прекалено измъчен, за да се съобразява с правилата на добрия тон.

— Няма нищо. Случват се и такива неща...

— Но не и с мен!

— Дори и когато си пил прекалено много?

Той замълча, но сподавената му въздишка го издаде, че признава вината си.

— Да, знам, че съм избрал неподходящ момент.

— Защо имаш толкова измъчен вид? Заради проблемите в службата?

— Да. — Не посмя да ѝ каже цялата истина. — От този заплетен случай ме боли главата. — „И сърцето...“ — мислено продължи Марк.

Тя помълча около три минути, които му се сториха цяла вечност, преди да продължи:

— Знам, че си доста амбициозен, Марк, но искаш да направиш прекалено много за кратко време. Не се съмнявам, че ще постигнеш това, което желаш. Само те моля да бъдеш малко по-търпелив, това е всичко.

— Опасявам се, че търпението не е сред моите добродетели.

— Е, никой не е съвършен.

— Но се радвам, че ме разбираш така добре — призна й той.

Тя се усмихна уморено.

— О, да. Мога да бъда всякаква — любезна, мила, внимателна, изпълнена с разбиране. — Безучастно сви рамене. — Притежавам безброй добродетели, не го ли знаеше досега?

Алисън отметна одеялото и протегна ръка към японското си кимоно, с което още веднъж му даде възможност да се възхити на стройното, изваяно тяло, на стегнатия й корем, на гладките й бедра, на високите й гърди. Погледът му трескаво обхождаше всички извивки по тялото й. И в този миг си припомни как в слабините му се бе надигнало безумно горещо желание, докато Нел слизаше по стъпалата в дома си само по черни бикини. Защо не изпита нищо подобно с Алисън. Какво толкова липсваше на Алисън, защо вместо за нея, непрекъснато мислеше само за Нел? Протегна ръка, за да я докосне плахо по пръстите. Тя се извърна, сепната от допира, и го изглежда недоумяващо — старши детективът седеше на ръба на леглото й, напрегнат като пружина.

— Нещо не е наред ли? Да не би да съм казала нещо неразумно...

— Не, аз ти наговорих доста глупости... — Отново преглътна истината, но какво друго му оставаше?

— Защо? Според мен заслужаваш златен медал — успокои го Алисън и се протегна блажено. — Да, определено се справи чудесно. — Той нищо не й отговори, загледан във фините капчици пот по тялото, в пулсиращата артерия на шията й. — Не си ли съгласен с мен, че нищо не отпуска така бързо напрежението в телата ни, както сексът?

— Вероятно затова е най-приятното нещо на този свят.

Тя порозовя от смущение, преди да го попита:

— Все пак... наистина ли ти беше приятно?

— Да. — Всъщност не я излъга, каза си той и отново се почувства неудобно. Беше държал в ръцете си тялото на Алисън, беше възнаграден с целувките и ласките на Алисън, но в сърцето си, вместо с нея, бе преживял мига на сливането с Нел. Искаше да достави наслада на Нел, искаше да чуе нейните въздишки и стенания. „Ох, нито съм първият, нито пък последният — помисли си той. — И защо в леглото загубваме разума си? Кой беше казал, че нощем всички котки са сиви?“ Но щом погледът му попадна върху зачервеното лице на Алисън, отново изпита угризение. Съжаляваше я, но това го измъчваше — винаги, когато ставаше неискрен, се притесняваше. Припряно се надигна от леглото. — Ще взема един душ и ще потеглям. Утре ме чака много тежък ден...

Но преди да си тръгне, Марк отпусна ръце върху раменете ѝ.

— Благодаря ти — нежно промълви той.

— За какво?

— За това, че те заварих тук.

Тя шеговито му козирува:

— Винаги на своя пост, мистър старши детектив!

Заклучи вратата след него и се замисли. Не му призна най-важното — дълбоко сподаденото огорчение, инстинктивното усещане, че е свирила втора цигулка в неговия оркестър — нима ползата от женската интуиция не е многократно по-малка от огорченията, които ни носи? В мига на своята кулминация, между гребена и падината, между две вълни на наслада, той беше извикал непознато име. Име, което се запечата с три огнени звука в паметта ѝ — Нел! Алкохолът е безмилостен хирург, отстраняващ всичко излишно, за да разкрие истинската ни същност. Такъв стрес Алисън никога преди не бе преживявала. Това име трябва да се е спотайвало дълбоко, много дълбоко в сърцето му, за да изплува едва сега. Усещаше се пред него разголена не само физически, но и в преносен смисъл. Той се оказа добър любовник — страстен, умен, чувствен, знаеше как да достави наслада на партньорката си, преди да поиска своя дял... но шестото ѝ чувство не я излъга, защото горчивият опит я бе научил да разграничава плътските преживявания от размислите. Разбра, че той върши едно, обаче мисли за съвсем друго и докато се стараеше да я задоволи, сърцето му оставаше безучастно. А нейното остана дълбоко

наранено. Особено при сбогуването им — той ѝ стисна ръката, усмихна ѝ се топло и толкоз. С нея беше приключил. Завинаги.

Тази нощ той я бе любил страстно и нежно, което доказва старата мъдрост — третият опит носи късмет. Не можеше да го упрекне, че е бил безучастен. Той ѝ бе отдал всичко от себе си, и то така, че нямаше никога да успее да го забрави. Но всичко това не беше предназначено за нея, а за непознатата жена, която се нарича Нел...

Синди ѝ позвъни още на следващия ден.

— Говорих с Тони и ако искаш да си побъбриш с него, ще се наложи да му разкажеш с какво си се занимавала след скъсването с Мики, защо си се върнала от Щатите и все в тоя дух.

— Защо е всичко това, Синди? — запита Нел с леден тон. — Аз вече не съм оная уличница за два шилинга, която си спомня Тони. Надявах се, че ще му обясниш разликата.

— О, да, направих го. Даже доста се постарях. Но нали го знаеш какъв чешит си е моят Тони? Тук не ти е Холивуд. Тони е длъжен да бъде предпазлив, и то много предпазлив, а тъй като си е подозрителен по природа, към всеки нов участник в играта се отнася с едва скрито предубеждение. Никому няма доверие и сега ти се обаждам само защото склони да се види с теб. Казах му, че си станала парче от класа и изглеждаш тъкмо като онази, която той търси за новия си филм. Снимките трябвало да започнат час по-скоро. Ако реши, че лицето ти подхожда за „ролята“, работата ти е вързана в кърпа.

Нел усети, че Синди вече е нарисувала във въображението си прекалено розова картина, но нали тя винаги преувеличаваше постиженията си. Пък и коя нормална жена би носила толкова дълги нокти? Само Бог знае какво си мисли Тони Панакулис за нея, каза си Нел, но вече бе късно да се отказва от опасната игра.

— Къде и кога ще се срещнем? — Гласът ѝ, внезапно пресипнал от възнение, едва не я издаде.

— В клуба на Тони в Сохо, онзи, с надписа „Къщата на орхидеите“. Утре сутринта, в единадесет.

— Ще бъда там.

Окачи слушалката и се замисли дали да се обади на Марк Стивънс. Реши да не го прави. Единственото, което сега имаше

значение, бе изходът от предстоящото „прослушване“. Затова се качи на горния етаж — длъжна бе да се подготви старателно за новата си роля.

„Къщата на орхидеите“ се оказа стриптийз клуб, празен и отблъскващ по това време на деня — вътре бе полутъмно, задушно, отвред вонеше на цигари и на евтин одеколон. Чистачката вяло тътреше изподрасканата прахосмукачка по зацапания мокет — Нел така и не успя да отгатне какъв е бил първоначалния му десен. Избледняла завеса, също с неуловим цвят, закриваше входа към залата, фоайето беше издокарано с фотографии на голи красавици — всичките до една младички платинени блондинки, копия на Мерилин Монро. Мъжът, който зад бара подреждаше цигарите и пурите, се обърна към нея:

— С к'во мога да ти услужа, миличка?

— Имам среща с мистър Панакулис в единадесет. Името ми е Ели Литъл.

— Почакай само една минутка.

Той заобиколи барплота и се шмугна зад завесата. Чистачката хвърли бегъл поглед към Нел и отново се приведе над шумната прахосмукачка.

— Оттук, скъпа — кимна ѝ мъжът, надникнал иззад завесата. Нел го последва. Залата се оказа тясна, пълна с маси, със скамейки покрай стените и малка сцена в дъното. Мокетът беше в още по-окаяно състояние от този във фоайето, а свещниците във формата на бутилки от Кианти създаваха отблъскващо впечатление. Нел премина след водача си покрай масите към вратата в дъното на залата, до сцената. Мъжът я отвори и обяви пристигането ѝ:

— Мис Литъл е тук.

Нел мина покрай него и той затвори вратата зад гърба ѝ.

Тони Панакулис седеше зад бюрото си в стаята без прозорци, осветена от настолна лампа със зелен абажур. Изтегнат в люлеещия се стол, поставен така, че краката му да докосват ръба на бюрото, той оформяше ноктите си с пиличка. На Нел тази сцена ѝ напомни преживяното преди повече от десет години. Къдравата му коса още бе черна като гарваново крило, но сега си личеше, че я боядисва — нали притежава половин фризьорски салон, спомни си Нел. Очите му — дребни късчета обсидиан, гледаха мрачно и неподвижно, без да мигат,

а лицето му и сега ѝ напомняше за презрял плод. Това впечатление се създава най-вече от устата му, реши тя, защото беше прекалено широка, с месести устни. В добавка тенът на лицето му беше болезнено блед, очевидно не се бе показвал често на слънце. Носеше костюм от светлосива коприна, яркожълта риза и виолетова вратовръзка. Ръцете му, дребни, но подпухнали, бяха не по-малко отблъскващи от лицето му. На малкия си пръст бе напъхал масивен златен пръстен, с едър диамант, малко по-нагоре на китката му лъщеше златен „Ролекс“, 22 карата, а на другата му китка проблясваше златна гривна.

Нел подуши въздуха, без да издава трепкането на ноздрите си, и усети, че той още използва същия одеколон, но което беше много по-важно — той съвпаднаше с одеколona на Реза Доминициан.

— Седнете, мис... Литъл — покани я той и посочи към дървения стол пред бюрото. И досега не бе успял да се справи с гръцкия си акцент, въпреки че живееше от доста години в Англия.

— Благодаря. — Нел се настани, кръстоса крака, а копринената ѝ пола се дръпна от коляното към бедрото ѝ. Носеше масивни златни обици, в тон с брошката на левия ревер на костюма ѝ. Беше подбрала обувки и чанта от кафяв телешки бокс. Върху катарамата на чантата се виждаше емблемата на „Шанел“.

— Да — започна Тони Панакулис, след като я огледа внимателно, без да бърза, — виждам, че си изминала дълъг път.

— Но вече всичко свърши — хладно отбеляза тя.

— Разкажи ми как стана това.

Нел му сервира историята във варианта, който бе разказала на Синди, но за разлика от нея, той я отрупа с въпроси. Интересуваше се по-специално от опита ѝ като първокласна куртизанка. Единствената му реакция по време на разказа ѝ бе, когато му споменава по колко е изкарвала на сеанс.

— Излиза, че способните момичета могат да изкарват много пари — замислено промърмори той.

— Да. Но по-добре е, ако едно момиче работи за своя сметка, а не за някоя агенция. — Изчака няколко секунди, за да обмисли думите ѝ. — На високо ниво никоя от нас не прибегва до сутеньори. Способните жени са доста известни и нямат нужда от посредници.

— Харесва ти да печелиш много пари?

— Харесват ми парите, които аз съм си ги спечелила.

— А тогава защо сега идваш при мен и търсиш откъде да изкараш още?

— Защото изгубих осем хиляди долара. И защото Синди ми предложи да се кандидатирам за една от твоите... постановки. Досега не съм се занимавала с подобна дейност. В Щатите е пълно с млади надежди, които са готови да се заемат с това срещу съвсем скромни суми, поне в началото. А освен това този бизнес там се контролира от хора, с които не бих желала да рискувам. От онези, които понякога биват застреляни на задните седалки на лимузините си или докато са на стола на бръснаря си. — Погледна го право в спотаените му черни очи. — Ако не бях закъсала за пари, нямаше в този момент да съм тук, на този стол. Но ако нещо не се окаже така, както сме се разбрали със Синди, пръста няма да си помръдна. Все още имам познати в този град и мога да се заема с мъже, готови да плащат за нещо... по-специално.

— Като какво например?

— Е, това са мои професионални тайни.

— За никакви тайни не може и дума да става, ако се заловиш да работиш за мен. — Изрече го спокойно, но решително. Обаче опитният слух на Нел долови някакви слаби вибрации в тона му. Стори й се, че зърна нещо дълбоко в черните му очи. Реши да блъфира.

— В такъв случай няма какво повече да си кажем. Желая ви успешен ден, мистър Панакулис.

Ръката й вече беше на дръжката, когато чу гласа му зад себе си:

— Не бързай толкова. Нека поговорим още малко. — По движенията на устните му тя се досети, че Тони се опитва да изобрази помирителна гримаса. — Не съм свикнал да имам работа с куртизанки от такава висока класа. — Гласът му прозвуча доста саркастично.

— Синди ти е обяснила доста точно с какво се занимавам — процеди Нел, едва сдържайки гнева си. — Крайно време е да се простиш с илюзиите, че още съм онази третокласна уличница, която трепереше от юмруците на Мики Шонъси. Отдавна се разделих с Мики и повече не поддържам контакти с хора като него.

— Това и сам мога да разбера. — Спусна краката си на пода и прибра пиличката за нокти в джоба си. — Но мисля, че най-напред трябва да видиш какви филми произвеждам. Те отдавна вече не са от най-долнопробно ниво. — Приближи се до нея с котешка стъпка.

Оказа се, че е по-нисък с цяла глава, още повече че тя носеше обувки с високи токчета. — Ще уредя прожекция специално за теб. Според мен, ще останеш изненадана от това, което ще ти покажа.

Прожекцията се състоя в салона в съседство със залата на стриптийз клуб. Седалките бяха широки и удобни, цветният филм — задоволителен. Личеше си, че операторът е бил професионалист, макар на екрана да се редуваха само сцени с отвратителни перверзни сюжети. Но след като актьорите смъкнеха дрехите си и се заемаха, разгорещени, със съществената част от „сценария“, зрителите забравяха за всякакви морални критерии. Сцените се пресъздаваха извънредно убедително и артистично. Една от тях я поразя, въпреки че трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се издаде пред Тони — той седеше на стола до нея и ръката му уж неволно докосна нейната точно когато на екрана се показва мраморната колонада пред фасадата на къщата на Реза Доминициан.

— Е, как ти се струва? — попита Тони Панакулис, когато лампите светнаха.

— Не мога да отрека, че съм впечатлена. — Това бе самата истина. Очевидно не бяха пестили разходите по създаването на филмите, защото всеки кадър беше грижливо изпипан и съвършен в техническо отношение.

Явно беше, че Тони също бе изминал дълъг път от времето, когато тя бе работила за Мики Щонъси. И си личеше, че сега е на върха на кариерата си. Потвърдиха се опасенията на Нел, че Тони бе успял да се утвърди в бизнеса с порнографски филми, от които се печели неимоверно много. А зад гърба му навярно се спотайва Реза Доминициан и другите му покровители, богати като петролни шейхове, но алчни да прибавят още и още пари към сметките си в швейцарските банки.

За нея Тони си оставаше все така отблъскващ — и като личност, и като сутеньор, но сега още повече се затвърди убеждението ѝ, че трябва да използва познанството си с него, за да помогне на Марк да го тикне зад решетките, където отдавна му беше мястото. Ако не бе подтиквана от това свое непоколебимо решение, Нел за нищо на света не би се приближила и на километър до този отблъскващ тип, с непоносимо мазни устни. Обаче изнасилванията на невръстни деца — това не беше шега, тук не оставаше място за личните предпочитания,

вкусове или капризи. Това за нея бе въпрос на съвест, който не можеше да отмине с лека ръка. Пък и какво друго ѝ оставаше на този свят, освен да отмъсти за поруганата си невинност, за опустошеното си детство, за безнадеждно погубения живот на Маргарет? Сега поне можеше да се възползва от опита, придобит с годините, посветени на превръщането във високоплатена и извънредно умела куртизанка. Неслучайно се бе прочула далеч извън пределите на Англия като най-добрата изпълнителка на сцени с най-необузdana сексуална фантазия!

Не, няма право да се отказва. Тя ще изиграе своята роля. След този разговор това ѝ стана напълно ясно. За да смажат полицаите това отвратително влечуго, тя бе готова да му изнесе такова представление, от което да му изскочат очите от орбитите.

Усети неприятния му дъх, защото главата му се приближи към рамото ѝ, но си наложи да остане неподвижна, докато той се ухили цинично в лицето ѝ и зашепна доверително:

— Ти си като родена специално за главната роля в бъдещия ми филм. Ще получиш роля, пред която ще бледнее историята на лейди Чатърлей. Искам да направя една честна, неподправена версия на този шедьовър. Какво ще кажеш за ролята на лейди Констанс Чатърлей?

[1] Аутизмът е дълбоко нервно разстройство, при което болният мисли само за преживяното, тоест абсолютно затваряне в себе си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— Следващата седмица започват снимките — събщи му Нел.

— Някакви проблеми? — запита той. Гласът му прозвуча напрегнато, но делово. С нищо не издаваше скритите му вълнения. Говореха по телефона и тя не можеше да отгатне изражението на лицето му. Нел си помисли, че Марк още не може да ѝ прости как се бяха разделили в онази кръчма зад Скотланд Ярд.

— Никакви. Всъщност, както го спомена и ти при последния ни разговор, от цялата работа може да приключи със солидна печалба. Защото сега Тони е на върха на бизнеса си. И не скри одобрението си още щом ме огледа от главата до петите.

От другия край на линията не се чу отговор.

— И къде ще се правят снимките? — дрезгаво попита той след продължително, тягостно мълчание.

— Е, това не знам. Наредиха ми само да се явя в клуба му в десет часа. После ще ме заведат на снимачната площадка. Щяло да бъде някъде наблизо, в някаква изоставена фабрика... Тони спомена, че нямал намерения да се отклонява от сценария.

— А той каква роля е поел? На продуцент или на режисьор?

— С режисурата се е заел някакъв тип на име Бил Майер, но в крайна сметка решаващата дума принадлежи на Тони.

— Няма ли следи за някаква друга дейност?

— Абсолютно никакви. Само подозирам, че истинските порнофилми се създават от друг екип и хората от него нямат нищо общо с тези, с които аз ще работя. А онези тясно специализирани видеозаписи, предназначени само за педофили, се заснемат от трети екип, до който има достъп само Тони Панакулис. Поразпитах тук-там за този Бил Майер. Според двама от познатите им той се ползвал с уважението на колегите си от филмовата индустрия. Дори го поканили в Холивуд, но хероинът го провалил. От осем години имал проблеми с наркотиците, но ако се улучи период, в който не е безнадеждно закъсал, можел да направи сносен филм по-бързо от всеки холивудски

режисьор. За късометражен филм обикновено му стигала само една седмица.

Отново последва пауза.

— А колко ще ти платят?

— Зависи как ще се справя с ролята на Констанс Чатърлей.

— А това, от своя страна, ще зависи от мъжа, който ще играе Мелърс.

Нел за пореден път се изненада от реакцията му. Нима Марк я ревнуваше дори и от партньора ѝ във филма?

— Някакъв мъж на име Хари Хол. Суперменът от всички досегашни продукции на Тони Панакулис. Нещо като мистър Свят. Видях го в няколко сцени и вече не си задавам въпроса защо жените така са полудели по филмите му — този мъж има бронирана гръд, само мускули, без капчица мозък.

„Престани да се заяждаш с мен, мистър старши детектив — мислено се помоли тя. — Точно сега нямам никакво настроение да споря с теб! Достатъчна ми беше срещата с Тони Панакулис.“ Затова, когато чу следващия въпрос на Марк: „Сигурна ли си, че не те е страх да се заемаш с тази рискована операция?“, тя разбра, че всъщност той се страхува повече от нея.

— Нали ти ме убеждаваше колко полезна ще бъде за проклетото ти разследване! Ти ми предложи да се срещна с онази досадна и надменна проститутка, със Синди Люис, нали ти...

— Достатъчно!

Резкият му тон охлади възбудата ѝ.

— Направих го само заради една-единствена причина — за да им върна поне част от ужасите, които преживях. Лично аз не съм суеверна, но покойната ми покровителка вярваше, че всеки се подчинява на сляпата си съдба. Елизабет бе убедена, че ако не си помогна сама, и Господ няма да може да ми помогне. И ако веднъж изпусна някой удобен шанс, после дълго ще трябва да чакам да се появи повторно. Е, сега имам възможност да се разплатя с тях. Говоря за порнографията с деца, за секс с малолетни, за изнасилвания и убийства... Това е нещо много по-различно от всичко, с което съм се занимавала досега. Но нека да не говорим повече за тези ужасни неща. Сега трябва да изпълня ангажимента си за този филм, за да не събудя излишни подозрения. Освен това, според мистър Панакулис аз съм

наета като творческа личност в създаване на висококачествено произведение на изкуството — довърши тя и се засмя.

— Изглежда, че вече сте имали първата творческа дискусия с Панакулис?

— Опитвах се да изкопча нещо повече от него.

„Не! — помисли си Марк. — Не ти, а той се е опитал да изкопчи нещо от теб.“

— Отваря ми се прекрасна възможност да проникна в едно от свърталищата им, да подслушвам, да наблюдавам. Навреме съобразих и се заех да ги убедя, че за да създам правдоподобен образ на Констанс Чатърлей, ще ми трябва повече време. На Тони бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че е попаднал на най-подходящата изпълнителка за главната роля. Разбира се, ще играя с руса перука...

— Защото той си пада по блондинки, затова ли?

— Не. — Нел се изненада от спонтанната му реакция. — Не знаеш ли, че в действителност Констанс Чатърлей била блондинка?

— О, да, да, разбира се, как можах да забравя... — Марк стисна зъби, опитвайки се да заговори отново със сух, официален тон. — И така, освен че си ангажирана за главната роля, друго нямаш какво да ми съобщиш, така ли?

— Е, това е още само началото, нима не разбираш?

— Но пак те моля, бъди нащрек. През цялото време! Това не ти е...

— Отлично зная в какво се набърквам, мистър старши детектив. Ще се постарая да измъкна колкото е възможно повече сведения, като се възползвам от положението си, без, разбира се, да допускам компромиси. Ще поддържаме връзка.

Изминаха пет дни. Тя му позвъни в петък вечерта и в началото на Марк му се стори, че долавя нещо обезпокоително в тона ѝ.

— Всичко ни е в кърпа вързано. Днес в пет следобед приключихме със снимките.

— И как мина?

Нел отговори с такъв тон, че той нагледно си представи как тя свива небрежно рамене:

— Нищо особено.

„Гласът ѝ звучи потиснато — реши Марк. — Дори обезсърчено. А това може да означава само едно — нещо не е наред!“

— Откъде се обаждаш? — попита той и неспокойно потропа с ръка по бюрото си.

— От къщи.

— Ще бъда при теб само след двадесет минути.

— Както желаш.

Изглеждаше точно така, както си я представяше по време на разговора по телефона — унила и бледа, но може би последното се дължеше на липсата на грим. Интуицията му, изострена от годините в полицията, веднага му подсказа, че е достигнала онзи опасен миг, когато отчаянието, този най-лош от всички наши съветници, е надделяло у нея.

— Искаш ли кафе, или предпочиташ нещо по-силно?

— Кафе, моля.

Марк свали сакото си, метна го на дивана и седна до него. Тя се върна с две чаши, подаде му едната и се настани, с кръстосани крака, на отсрещното канапе. В обичайното си домашно облекло, в джинси и тениска, с боси крака, пред него отново бе неговата Нел, такава, каквата най-много я харесваше. Косата ѝ бе вързана небрежно на тила ѝ.

— И така... — започна тя, след като отпи от кафето си — сега навярно очакваш подробния ми рапорт. — Отново се събуди сарказмът ѝ. — Тогава да започваме... Студиото се оказа всъщност изоставен склад, опразнен поради предстоящото застрояване на квартала откъм южния бряг на Темза, срещу Гринуич. Но парите не стигнали и застрояването се забавило. Горните етажи са в окаяно състояние, но ние използвахме само партера. Сградата принадлежи все още на някаква неизвестна на мен корпорация, нарича се „Атински инвестиционен фонд“. Предполагам, че е собственост на някакъв грък, сънародник на Панакулис. Очевидно още се използва като склад, защото не е прекъснато осветлението, както и отоплението, въпреки че беше ужасно студено през цялото време. Освен това реката е непосредствено до фасадата на сградата и е много влажно. В един от ъглите на партерния етаж уредиха нещо като снимачна сцена — имитация на къщата на Мелърс. Снимахме от понеделник до четвъртък — много припряна работа, защото всеки час струва хиляди лири, но много от сцените бяха подготвени предварително, а Бил Майер си разбира от работата. Предимно секс сцени. И после — пак

секс. Без да се свенят от едрия план. Дотук за Тони и за неговото „творчество“. Всичко бе претрупано набързо, нали целта е само една: как да се изкарат повече пари. С екипа нямаше проблеми, защото бяха доведени от Бил от някакво предишно студио. Никой не си отваряше устата, искам да кажа, че нямаше излишни приказки. Не знам дали това се дължеше на факта, че през първите два дни Тони неизменно присъстваше на заснемането на всяка сцена, но предполагам, че това е била причината. Но в петък отидохме на „обекта“, извън „студиото“, и можеш ли да познаеш къде се оказа?

Марк веднага схвана за какво намекваше тя.

— В Уилтшир? В имението на Реза Доминициан? За миг тя го зяпна с отворена уста.

— Как позна?

— Защото нещо в интериора на къщата му напомняше за залата, която видях като фон в един от конфискуваните порнофилми. Пък и какво по-сигурно място от това за външни снимки?

Изпълнени с подозрение, очите ѝ се вторачиха в лицето му, но Нел продължи, след като се убеди, че Марк не се присмива на думите ѝ:

— Точно така стана. Външни сцени. Заснехме два епизода: единият — в мраморния параклис, а другият — извън него. Този параклис го помня още от оня злополучен уикенд в къщата на Реза. Накараха ме да бутам инвалидната количка на сър Клифърд. Сцената беше доста продължителна и се уморих да позирам. После имаше още една сцена, но този път вътре в параклиса — става дума за прословутата сцена с цветята. По време на пътуването дотам тръпнех от страх — никой не си бе направил труда да ми обясни закъде пътуваме, но познах, че сме на пътя към имението в Уилтшир. За щастие, по-късно си припомних, че според сведенията ти Реза Доминициан още не се е върнал в Англия. Едва тогава въздъхнах успокоено.

— Той още е в Брюксел.

— Добре, но тогава е очевидно, че Тони се разполага в имението като собственик. И това очевидно става със знанието и разрешението на Реза, защото чух как двамата разговаряха по телефона. Вероятно разговорът им е бил строго секретен, защо един камериер повика Тони да говори от защитения срещу подслушване телефон в къщата, макар

че Тони постоянно мъкне мобифона в джоба си. Когато се върна, съобщи на всички, че някаква неотложна задача го задължава да замине за Лондон и оставя Бил като свой заместник на снимачната площадка. Заминаха двамата, Тони и Синди. — Улови въпросителния му поглед и кимна утвърдително: — Да... през цялата седмица тя не се отделяше от снимачния екип. Както и да е, оттогава не съм виждала Тони, чак до днешния следобед, когато се върнахме в Лондон и той ни плати хонорарите в кабинета си. В брой. Мен ме оцениха на хиляда лири. Според него това били много пари... — Нел не можа да сдържи презрителната си усмивка. — Навярно Тони би могъл да си намери още десетина кандидатки за моята роля и няма да се разплаче, ако скъсам отношенията си с него, но ми се струва, че е останал доволен от играта ми, защото промърмори нещо за следваща продукция. Всъщност много повече ме ласкае мнението на Бил — той откровено беше във възторг от мен. Призна, че съм родена за актриса — сухо отбеляза Нел, сякаш се касаеше за нещо незначително. — Но не мисля, че имаше някаква полза за мен, защото нищо ново не научих. Те или не знаят, или не искат, или не смеят да се заемат с нещо по-сериозно. Отлично съзнават, че такива филми са забранени от закона, но нали печелят много и пазарът е гладен за порнография... една от причините е в това, че не могат да правят повече от един филм на всеки два месеца. За тях това е само доходен бизнес и нищо повече. Към мен проявиха интерес, защото съм нова в екипа им, а може би и защото искаха да ме изпробват, но вниманието им бе насочено главно към шампионата по билиард, с който запълваха свободното си време. Побъбрихме си и за Щатите, но на съвсем общи теми. Разказаха ми доста истории, някои от които бяха доста смешни: за дами от висшето общество, които навремето започнали кариерата си от порнофилмите. Но не забелязах признаци, че се опитват да скрият нещо от мен — искам да кажа, нямаше загадъчни знаци, които да си разменят членовете на снимачния екип, никой не напускаше снимачната площадка, с една дума, всичко се вършеше открито. — Тя въздъхна уморено. — Общо взето, само си изгубих времето.

В гласа ѝ прозвуча нотка на разочарование, толкова явна, че Марк остави чашата си на масата и се доближи до нея.

— Може би не трябваше да те пукам с тях — съгласи се той. — Нали имаме вече потвърждение за връзката между Панакулис и

Доминициан и знаем, че използват имението му като снимачна база за порнофилмите...

— Но аз бях длъжна да замина! В противен случай нямаше да имаме доказателства, че тези филми са тяхно дело! Нямаше да знаем кой ги създава, къде е, както го каза, „снимачната им база“. Нима искаш да кажеш, че съм пропиляла цялата тази седмица за нищо?

— Та аз пропилях месеци, без да постигна що-годе задоволителен резултат! От две години сме по следите на педофилския кръг, но още не знаем кои хора са в дъното на тази престъпна група. Само в киното престъпленията се разкриват за час и половина!

— Да, навярно е така — въздъхна Нел, но не изглеждаше убедена.

— Аз оплаквам ли се, че разследването се проточи толкова?

— Не, но нали имаш правото да ги арестуваш заради...

— Не, все още нямам това право. Полицейската работа е бавна и мъчителна. Трябва да задаваш стотици въпроси, да получиш отговорите поне на една десета от тях, да разриваш ями в гората, но от десет ями само в една ще откриеш труп, търпеливо да трупаш, най-дребните доказателства, докато най-после попаднеш на нещо по-значително, на което досега никой не е обърнал внимание, да променяш хипотезите си на сто и осемдесет градуса... През последните две години бяха намерени шест трупа, но все още не са открити три пъти повече изчезнали деца. Очевидно съзаклатието на педофилите е отлично организирано. Засега знаем само, че периодично се събират някъде, но нищо повече не ни е известно. Труповете са открити в зона с радиус над триста километра. Не е изключено този педофилски кръг да организира сбирки на свои членове от всички краища на страната по предварително уговорен график, след като подготвят набелязаната жертва. По-вероятно е обаче да се събират само при удобен случай, а не според старателно уточнен график. Струва ми се, че след като открием нов труп, престъпниците временно преустановяват дейността си, защото е трудно да примамят момчетата, изплашени от статиите и снимките в пресата. Онзи телефонен разговор между Панакулис и Доминициан, за който ми спомена, може би е свързан със следващите действия на педофилския кръг, но може и да няма никаква връзка. Панакулис е под непрекъснато наблюдение, но досега не е предприел нищо съмнително. Мога да ти покажа снимките

на всичките му срещи. Кой знае, може и да срещнеш някоя позната физиономия...

— Съмнявам се — скептично промърмори Нел.

— А защо държиш непременно да се сдобиеш с неопровержимо доказателство за вината на Тони Панакулис?

— Нали това е крайната ни цел? Както ти е добре известно, не понасям хората, на които им доставя удоволствие да изнасилват малолетни. И от двата пола. Както и тези, които печелят пари от този мръсен бизнес! — Нел не може да сдържи нервите си и рязко стана от стола. — Искаш ли още кафе?

Марк разбра, че е засегнал най-чувствителната ѝ струна и побърза да добави:

— Хрумна ми нещо по-добро. Имаш нужда от някакво развлечение. Какво ще кажеш да вечеряме навън?

— Благодаря, но не желая — твърдо заяви Нел.

— Не се отчайвай само заради този временен неуспех. По-добре е да се опиташ да го забравиш и да се съсредоточиш върху следващата възможност, която, убеден съм в това, ще се появи в най-скоро време.

— Но аз бях сигурна, че ще открия нещо изобличаващо... — В гласа ѝ преливаше отчаяние, толкова затрогващо, че му се прииска да я стисне в прегръдките си.

— За жалост, се случи така, че не по мое желание се озова в центъра на това смърдящо тресавище. Сега имаш нужда да забравиш, макар и временно, за онези негодници. По-добре да отидем в някой приличен ресторант, да прекараме вечерта в приятна и спокойна обстановка. Няколко чаши вино ще ти дойдат добре...

— Вече казах „не“! — извика Нел.

Резкият ѝ отказ само още повече разпали желанието му и отприщи гнева му.

— За бога, наистина си костелив орех! Какво да направя, за да те убедя да излезем? Да те помоля да ме запишеш в списъка на клиентите си? Това ли искаш? Нима не си способна веднъж да нарушиш навиците си, да направиш нещо, без да искаш пари в замяна?

Погледът ѝ блесна като мълния. Устните ѝ се стегнаха. Вдигна ръка, за да го зашлеви, но той реагира светкавично и я сграбчи с такава сила, че лицето ѝ се смръщи от спазъм. Разярената жена се опита да го удари с лявата си ръка, но и тя попадна в железните му пръсти.

Сякаш я бе стиснал в челюстите на менгеме. Нел изохка отчаяно, но остана така, прикована към него, лице в лице, зачервена, останала без дъх. Не можеше да помръдне и от безсилие ѝ идеше да се разплаче.

— С този гняв само ще навредиш и на себе си, и на мен, не го ли разбираш? Никой не ти е обещавал, че непременно ще успееш. Но жалко, много жалко... въобразявах си, че си по-корава, отколкото се оказа. Забрави ли думите ми — това не е криминален филм, а реалност — сурова, отчайващо трудна, чийто край никой не може да предвиди. И никога не се случва това, което най-много желаем. И не забравяй, че сега най-важното е да бъдем безкрайно предпазливи, защото животът ти е поставен на карта!

Тя се опита да се освободи от ръцете му, стегнати като клещи, пребледняла от ярост, но без никакъв успех — пръстите му я стискаха като стоманени белезници.

— Нел, моля те, изслушай ме! Ти не си свръхчовек, направи всичко, което бе по силите си... Нека сега да забравим за проблемите, да излезем навън и да отдъхнем поне тази вечер...

— Аз се нагърбих доброволно с тази мъка само и само за да ти помогна, а ето каква отплата получих! — студено процеди тя през зъби. — И то сега, точно когато съм така отчаяна, че не можах да постигна целта си...

— А аз оплаквам ли се? Нел, нима не разбираш, че е наивно да се очакват резултати още на първата седмица?

Нел още веднъж се опита да освободи ръцете си, но и този път безуспешно. Марк забеляза как в очите ѝ се надигаше паника. Изплаши се, че ще избухне в истерия.

— Нел, Нел, скъпа, чуй ме! Опитай се да се овладееш, да се вразумиш! Нел, моля те... Събери си ума! Ако ти беше на мястото на Панакулис, щеше ли да разкриеш пред една непозната всичките си тайни, които си укривал с години от любопитни очи и уши? В тази мръсна игра са намесени доста влиятелни личности, сигурен съм в това, защото иначе Панакулис нямаше да се разхожда на свобода, без белезници на тлъстите си ръце... Те са непоправимо извратени, садисти и убийци, които не се спират пред нищо, за да задоволят отвратителната си похот! А ти се озова в това гнездо на оси и си въобразяваш, че те веднага ще ти се доверят! Защо си мислиш, че ще заслужиш специално внимание?

Нел се напрегна, с все сили, и успя да изтръгне ръцете си от челичената му хватка.

— Защото знам, много добре знам какво е да се изнасилва безпомощно дете! — кресна тя като подивяла. — Знам, защото съм го преживяла... и то от собствения си баща! Ето защо! — Нел се сепна и прехапа устни до кръв. Но вече беше късно, безнадеждно късно. Мъката ѝ, дълбоко стаена от години, изплува на повърхността, а в стаята надвисна зловеща, черна тишина. От очите ѝ бликнаха сълзи, тя побърза да захлупи с ръце лицето си, но и това не помогна — разплака се още по-силно. Марк се приближи плътно към нея и я прегърна плахо, както се обгръща нещо безкрайно крехко и драгоценно.

— Мое скъпо, нещастно момиче — едва чуто прошепна той. — Защо, за бога, не ми го каза? — Искаше му се да я сгуши в обятията си, но се страхуваше да не го възприеме като акт на съжаление.

— Никому не съм го казвала досега — изхлипа тя. — Защото не е за споделяне...

Той я притегли към дивана и коленичи на пода пред нея. Измъкна кърпата си, пхна я в ръката ѝ и я остави да се наплаче. Изминалата седмица за нея навярно е била истински ад — докато се е опитвала да открие нещо, което да насочи следите към престъпниците, тя е премисляла, отново и отново, защо бе стигнала дотук, опитвала се е да намери отговорите на въпросите, които я бяха измъчвали още от детските ѝ години, отчаяно е търсела опора, за която да се впримчи, за да избегне срива. Нищо чудно, че накрая не издържа — защото единственото, което успя да постигне, се оказа нов изблик на жестоко самоунижение и болезнено съпреживяване.

Но въпреки това имаше напредък — защото едва сега Марк разбра, с болезнена яснота, че е длъжен да ѝ помогне, че тя има нужда от него. За нея въобще не беше типично да споделя страданията си — тях Нел винаги пазеше единствено за себе си. Ала дълбоко в сърцето си тя си оставаше беззащитна, уязвима и ранима като всяка жена — въпреки бляскавата външност и несмутимото самочувствие, с които се подвизаваше под маската на Клео. „Тя е прекрасна жена, с чувствително и нежно сърце“ — каза си Марк, изненадан от бързината, с която рухна непокатимата ѝ фасада. Припомни си как още в самото начало на познанството им той остана поразен от самоувереността ѝ, придобита от годините на практиката ѝ като

първокласна куртизанка. Изплаши се, че няма да може да я успокои, и в страха си я разтърси енергично за раменете, за да ѝ помогне да се свести.

Нел избърса сълзите си и заговори без подкана, с глас, изтощен от вълнение:

— Всичко започна, когато бях на единадесет години. След смъртта на мама баща ми заяви, че аз трябвало да заема мястото ѝ. И то изцяло. Отначало нищо не разбрах, макар да усещах инстинктивно, че нещо не е наред. Когато се престраших и се опитах да му възразя, той избухна. Това, което мислели другите, него никак не го засягало, защото той, като мой баща, ме бил създал и имал пълното право да върши с мен каквото пожелае. Аз бях по-голямата му дъщеря, а той бе останал самотен, без жена в леглото си. Следователно аз трябвало да заема нейното място — и в къщата, и в кухнята, и в леглото му. — Говореше с привидно безразличен тон, с кухи слова, сякаш изпразнени от съдържание, както се говори за някой непознат — трудно ѝ бе да отгърне плътния слой, натрупан в нея след годините, пропити със самотни терзания, когато не е знаела към кого да се обърне за помощ, с кого да сподели мъката и униженията, да потърси съвет как да преодолее ужаса, сковал сърцето ѝ.

— Не идваше всяка нощ в леглото ми, но скоро научих, че ако се опитам да проявя дори и най-слаба съпротива, веднага ще последва някакво наказание. Най-често ме заключваше в мазето, връзваше китките ми към металните халки на една от дебелиите греди и ме оставяше да вися така в мрака, като краката ми едва се допираха до пода. Отначало крещях като обезумяла, ала той нито веднъж не дойде, затова постепенно се отучих от тези обречени на неуспех опити и висях на халките, стиснала зъби, за да не изохкам от болка. Нито веднъж не ме удари, нито пък приложи някаква друга форма на насилие. Защото неговото насилие не беше физическо, а емоционално. Едва когато станах зряла жена, се досетих, че за да умре майка ми толкова млада, сигурно и той е допринесъл, с непоносимия си характер. Помня само — бях съвсем малка — как майка ми пееше и свиреше на пиано, но баща ми държеше много да се пази пълна тишина в къщата, така че се стигна до деня, когато нейните песни секнаха. Тя започна да вехне като цвете в саксия, което са се отказали да поливат, смазана от властното държане на баща ми. Той държеше

неизменно да се спазват педантичните му инструкции. Когато узрях и вече имах менструален цикъл и той не можеше да се възползва от тялото ми, не се посвени да ме научи как да го задоволявам с уста. Но се случи така, че забременях. И сега не мога да си обясня как стана това — нали всяка сутрин той ми връчваше поредното хапче и не се отделяше от мен, докато не го преглътна? Той ми направи аборта... И докато се възстановявах, той насочи животинският си нагон към помалката ми сестра, Маргарет. Една нощ ме събудиха крясъците ѝ. Изтичах в стаята ѝ, но леглото се оказа празно. Той вече я беше отнесъл в леглото си... И както винаги, беше заключил вратата. Заудрях с юмручетата си като побесняла, завиках, а той изскочи от спалнята си и ме заплаши, че пак ще ме окове в мазето, ако не престана да буйствам. Тогава не издържах и му изкрещях в лицето всичко, което ми се бе насъбрало в гърдите. Бях станала на седемнадесет, а това мъчение продължаваше вече шеста година. Не исках да съсипе и нея. Затова, една сутрин, след като бе прекарал нощта с мен, аз се измъкнах от къщата ни и се завтекох към службата за социални грижи. Разказах им всичко. Нарочно не се бях изкъпала и им заявих, че по тялото ми още има следи от спермата му. А по-късно — след като изчаках да стане десет, когато започваше визитациите си по адресите — ги заведох у дома и им показах халките в мазето. Опитах се да накарам и Маргарет да ме подкрепи с признанието си, но тя само проплака: „Той ще ме пребие, страх ме е, ще ме пребие!“. Затова се заеха да я утешават и да чакат завръщането му. — Гласът ѝ заглъхна. Марк остана безмълвен, само я притисна още по-близо към себе си, изплашен, че в следващия миг тя може би отново ще избухне в истеричен плач. Ала Нел се окопити и продължи: — Обаче той не отрече думите ми. Само им заяви, че след като е създал и мен, и сестра ми, има право да върши с нас това, което намери за добре. Заяви още, че никой нямам правото да му нарежда как да се държи с децата си. А преди да го отведат, ме изгледа пронизващо, с поглед, от който още изтръпвам, и ми рече само това:

— Разочарова ме, Елеонор. Мислех, че съм успял да те науча да си държиш езика зад зъбите.

Тя затвори очи. Изглеждаше смъртно изтощена. Но тръсна глава и се насили да продължи:

— Изпратиха ме в пансион, но след като научих, че сестра ми е на сигурно място в една от клиниките в града и баща ни никога няма да може да се добере до нея, аз избягах от пансиона. Стана много лесно — само грабнах сака с личните си вещи, имах и малко пари. Зарязах всичко — и къщата, и града. Заминах за Лондон и там станах проститутка — всъщност баща ми ме бе направил такава още преди седем години. Само че оттогава започнах да се продавам за пари. С баща ми беше безплатно, нали трябваше да си платя за храната, дрехите и квартирата... Нямах никаква професия, знаех само да готвя, да чистя, да мия и да шия. Изкарах по улиците повече от две години, когато срещнах Елизабет. Останалото ти е известно. — Клепачите ѝ потръпнаха, устните ѝ се свиха и той разбра, че му бе разказала всичко за себе си.

Марк мълчеше, смаян и смазан от покъртителната ѝ изповед, неспособен да повярва, че може да съществуват такива извратени родители, способни да прекършат психиката на невръстните си деца. Опитва се да преглътне, но гърлото му беше пресъхнало от ужас. Целият бе настръхнал, стиснал юмруци до болка. „За бога — каза си той, — а аз си въобразявах, че в полицията съм се нагледал на всякакви трагедии!“

— Стига, скъпа — зае се Марк да я успокоява, притискайки я до гърдите си, — това отдавна е приключило и никога няма да се върне. А с мен винаги ще бъдеш в безопасност, кълна се във всичко свято.

Споделената ѝ тайна, старателно укривана през всичките тези години, изтъка между тях невидима, но здрава спойка, за която в този миг дори и опитният детектив още не си даваше сметка.

— Благодаря ти, че ми разказа — тихо промълви той. — Благодаря ти, че избра тъкмо мен.

Но тя не го чу, защото вече се бе унесла в спасителните обятия на съня.

Нел спа непробудно три часа. Марк я зави с одеялото, което намери в скрина, и се отпусна изтощено на креслото до камината. После се надигна, донесе бутилката с уиски, сипа си и избра от библиотеката ѝ нещо по-леко за четене — първия американски трилър, който намери сред книгите ѝ. Но скоро се отегчи, защото сюжетът по

нищо не напомняше на неговото ежедневие в полицията. В стаята се появиа двете котки и с неспокойните си движения недвусмислено му подсказаха, че са порядъчно огладнели. Марк намери в кухнята кутията с котешка храна и подели съдържанието ѝ по равно между двете котки, без да забрави да им сипе и от млякото. Котките ометоха порциите си, доволни облизаха мустачките си и се върнаха във всекидневната, заблизаха лапи, вперили немигащите си сини очи в спящата си господарка, която дори не помръдваше в съня си. Накрая се покатериха в креслото на Марк и Блосъм се настани удобно в скута му, а Бъндъл се сгуши върху възглавницата. Котките тихо замъркаха и Марк усети тръпките им.

Отново се замисли за нея. Тя се бе постарала да си създаде домашен уют, несмущаван от ничие досадно присъствие — навсякъде по мебелите и книгите личеше изисканият ѝ усет към красивото и изящното. Може би се е опитвала да си достави радостите, от които е била лишена в дома, в който е била принудена да преживее нещастното си детство. Но можеше ли да се каже, че въобще е имала детство? Майка ѝ е била прикована в инвалидна количка още когато Нел е била само на седем години, а баща ѝ е разрушил безмилостно всичките възможности да заживее като нормално дете. Марк си припомни колко надежди възлагаше на него амбициозната му майка и какви огорчения ѝ бяха причинили отказът му да наследи кариерата на баща си, но поне не беше лишен от майчина топлина, а днес тя се гордееше с него. Както и баща му. Те бяха посветили живота си на двете си деца и макар че майка му имаше слабост към него, а баща му — към сестрата на Марк, той можеше винаги да разчита на подкрепата и на двамата. А след като изслуша покъртителния разказ на Нел, той се съмняваше дали д-р Джордан е бил способен да изпитва родителска любов. Вместо нея е изисквал сляпо послушание от двете си дъщери, защото е решил да ги подчини само на егоистичните си желания. Марк се усъмни дали целият съзнателен живот на Нел не е бил подчинен единствено на една-единствена цел — да се противопоставя на парещите спомени от бащиния ѝ дом. Ще му е необходимо много време, много усилия и търпение, за да успее да я накара да забрави поне част от кошмара, превърнал детството ѝ в низ от ужасни спомени.

Нел отвори очи, надигна глава, прозина се, изтегна се в леглото, а Марк с любопитство гледаше непресторените ѝ мимики и движения.

Тя се огледа смутено, дори смаяно, преди да заговори сковано:

— Съжалявам. Не съм имала намерение да заспивам, преди да си беше тръгнал.

Тонът ѝ беше сдържан, нямаше и следа от вълнението, когато се бе изповядала пред него. Може би си спомняше за откровените си признания и сега горчиво съжаляваше за тях.

— Очевидно си се нуждаела от сън. Сега по-добре ли се чувстваш?

Нел само кимна мълчаливо, без да го погледне.

— Добре. Докато ти спеше, аз нахраних котките и си приготвих едно питие.

— Благодаря ти, Марк. — Тя се изправи и отметна косата си назад. — Така ми се иска да изпия една-две чаши горещ чай...

— Идеята не е лоша. Остави това на мен. Вече знам пътя към кухнята.

Изтегнат в скута му, Блосъм се опита да протестира, когато Марк се надигна, затова той го подаде на Нел.

— Ето, за разнообразие нека сега постои при теб.

— Нима през цялото време е лежал в скута ти?

— Да, а Бъндъл спа на възглавницата. — Той посочи с глава към Бъндъл, който сънено разтърка очи с лапите си.

— Мили боже, та ти си станал техен любимец! Дори и Филип не успя да спечели любовта им!

Марк отиде в кухнята, а Нел сграбчи Бъндъл, прегърна го и шеговито го упрекна:

— Предател! — Но всъщност в този миг се чувстваше безкрайно щастлива.

— Огладня ли? — долетя от кухнята гласът на Марк. За своя изненада, тя наистина беше огладняла. Остави Блосъм на стола и отиде при него в кухнята.

— Знаеш ли за какво си мечтая в момента? Само за бъркани яйца и няколко филийки препечен хляб.

— Да му сложа ли и малко бекон?

— Да не забравиш за гъбите...

Настаниха се на столовете до кухненската маса и тя се зае с бърканите яйца.

— О! Та ти си бил отличен готвач! — възкликна Нел и се обърна към Марк, който още се суетеше около тигана. — Този път няма да спазвам никакви диети!

Не говориха много — и двамата бяха огладнели порядъчно, затова се съсредоточиха единствено върху храненето. Накрая отнесоха чашите с чая във всекидневната. Завариха котките изтегнати пред камината.

— Не се ли притесняваш от всичко, което ми разказа за преживелиците през изминалата седмица? Нямам предвид неуспехът ти да се сдобиеш с нови сведения по нашия случай?

За миг тя го изгледа подозрително.

— Как разбра?

— Нали съм детектив? Забрави ли?

— А аз очевидно не ставам за детектив — кисело се усмихна Нел, но в следващия миг усмивката ѝ помръкна. — Не мога да отрека, че открих една много неприятна истина: не мога да играя ролята на куртизанка пред публика. Кара ме да се чувствам като... както при първото ми излизане на улицата, като уличница, готова на всичко за шепа монети. Като мръсница, като презряна жена от утайката на обществото. И така се чувствах през цялото време. Беше и много студено, защото онези гангстери пестяха от отоплението. Но същевременно, кой знае защо, ме напушваше смях. Понякога едва се удържах да не се разсмея. Разкъсвана между отвращението и насмешката, постоянно трябваше да си напомням коя съм аз и къде се намирам. В съзнанието ми внезапно нахлуха спомени за случки преди години, които отдавна считах за напълно забравени. Нищо чудно това да е била причината за снощното ми избухване. Тези мъчителни мисли тайно са клокочили под повърхността на съзнанието ми, докато накрая са избликнали на открито като гейзер.

— Това е само въпрос на време. До голяма степен и аз съм виновен, че се замеси в тази бъркотия. Но съм уверен, че това никога няма да се повтори.

Тревожното изражение на лицето ѝ го накара да я попита загрижено:

— Сега пък какво има?

— Тони иска да продължим със снимките. Забрави ли, че ти бях споменала за още един филм?

— Да вървят по дяволите тези порнографски филми! Ще си намерим друго занимание.

Нел го измери, за миг, с леденостуден поглед.

— Май ме бъркаш с някой от твоите подчинени, мистър старши детектив — иронично подхвърли тя.

— Да, длъжна си да ми се подчиняваш, щом като разчитах на мен за защита. Може би пък ти си забравила, че се занимаваме с разследване на серия от жестоки убийства? — Ласкавият му тон отстъпи пред гнева, надигнал се в гърдите му. Сините му очи внезапно потъмняха.

За безкрайна своя изненада, тя не обърна внимание на спречкването, а продължи със замечтан глас:

— Струва ми се, че най-после съм намерила изход.

— Нищо не разбирам...

— Нали ти казах, че Синди през цялата седмица не се отдели от снимачната площадка? Е, това ни помогна да се сприятелим, доколкото това въобще е възможно с жена като нея. Поне я оставих да си въобразява, че е така. Нали знаеш колко обичат жените да си спомнят заедно за миналото, да се прекъсват една друга с възклицания като: „А помниш ли, когато...?“. Синди винаги е готова да се сприятели дори и с най-злия си враг, ако надуши някаква печалба. Внимавай, защото ще последва нещо, което живо ще те заинтересува! Тя е много близка с това дяволско изчадие, Тони Панакулис. Може би защото и двамата са толкова алчни и безскрупулни, че си подхождат като яйца с шунка. Не знам дали ще успея, но ми се струва, че ако успея да й вляза под кожата и да се науча как да гъделичкам суетата и грандоманията ѝ, ще мога да измъкна от нея доста сведения за Тони — защото Синди от всичко на този свят най-много обича да се хвали — с тоалети и дрънкулки, с приятели и връзки в подземния свят, с какво ли не... Затова се заех да я обработвам, много предпазливо, без да щадя усилията. Но досега нищо не успях да изкопча от нея за Тони. Колко пъти се опитвах да насоча разговора в тази посока, тя си знаеше само едно: колко търсена била тя, какви успехи жънела навред... достатъчно било само да се появи някъде и всички мъже изоставяли компаньонките си! Е, досега не съумях да науча нещо съществено, но вече приказва с мен много по-охотно, отколкото в началото. А освен това не забравях да попивам всички клюки, които се носят за нея сред

снимачния екип. А те никак не са малко, мога да те уверя в това. Но... да не би да те отегчих? Или ще ме оставиш да довърша?

Марк кимна одобрително и Нел продължи разказа си.

— Дотогава Синди не посещавала често снимачните екипи, освен ако тя не играела — разбира се, винаги в главната роля. Но напоследък все по-рядко ѝ оказвали тази „чест“. Според злите езици, сега се отбивала почти всеки ден при режисьора и оператора само за да провери има ли опасност да изгуби парите си, вложени в поредната продукция. — Нел спря, за да подсили ефекта от следващите си думи. — Не, не мисля, че е идвала заради мен. Не се страхува, че мога да ѝ отнема Тони, макар че той от самото начало ми намекна, при това доста явно, че не би имал нищо против да се позабавляваме... — Нел конвулсивно потръпна от отвращение. — Не бих му позволила да ме докосне дори с кутрето си! — Млъкна, задъхана, и изчака малко, преди да отпие от кафето си. — Не, сега Синди се интересува не от това дали ще ѝ отнема нейния смрадлив грък, а от опасността да я изиграят при подялбата на печалбата. Напоследък се е увлякла по Хари Хил — и оттогава за нея друг мъж не съществува. Тя винаги се е мислела за похитра от всички и сега опипва предпазливо почвата — иска да се увери, че няма да посегна на новия ѝ обожател. Искане да ме омотае в мрежите, но аз я познавам не от вчера. Винаги си е била потайна, затова я следя зорко. Спомних си как се умилкваше на Мики Шонъси, после и на Тони Панакулис, а сега се е залепила за този Хари Хил. Всъщност тя изневерява на Тони, а не той на нея. Имам доказателство, защото успях да я проследя в най-усамотената част на парка в имението, когато всички останали бяха на снимачната площадка. Беше се впила в него като ненаситна пиявица, сякаш бе решила да го изцеди до капка. Дори, по едно време, започна да го гъделичка със стъблото, което откъсна от тревата. Очевидно е решила, че нищо не бива да остане за мен. — Нел се ухили подигравателно. — Но в интерес на истината съм длъжна да призная, че успях да го възбудя, и то за съвсем кратко време.

Марк се преструваше, че не изпитва ревност, докато слуша разказа ѝ, макар че едва сдържаше яростта си.

— И какво реши да предприемеш? — попита той, като се насили гласът му да прозвучи колкото бе възможно по-делово.

За негова изненада върху лицето ѝ се спусна мрачна сянка, преди тя да процеди през зъби:

— Изнудване. Ще я накарам да ми разкаже всичко, което знае за бизнеса на Тони, ако не иска той да научи какво съм видяла в парка. Ще ѝ обещаю, че тази нейна малка тайна ще остане завинаги погребана, ако ми даде сведения за сборищата на педофилите. Но ако откаже, веднага ще си поприказвам с Тони. — Сега устните ѝ се изкривиха в зловеща усмивка. — Синди е хлътнала до уши в онзи мъжествен киноактьор, чиято глава сигурно е пълна с мускули, вместо с мозък, но много повече обича диамантите и визоновите палта.

— Не те ли е страх, че в крайна сметка ти можеш да се окажеш жертва от предстоящото разчистване на сметки?

Между веждите ѝ се врязва тънка черта, докато обмисляше въпроса му.

— Идеята ти е не само много опасна, но и доста ненадеждна — продължи разпалено той. — Нали ми разказа, че бащата ти често те е наказвал за неподчинението ти? Как, според теб, онези типове ще се разправят със Синди, ако разкрият, че тя ги е предала на полицията? Та те не се страхуват да убиват деца само заради похотливите си изживявания! Тя ще изгуби не само диамантите си и визоновите си палта. Ще плати с живота си. Същото те очаква и теб. Първото, което ще хрумне на Синди, ако се опиташ да я изнудваш, ще бъде да се обърне за помощ към Тони, но не заради неговата безопасност, а просто за да спаси кожата си. Нали самата ти ми съобщи, че тя била много продажна и пълна егоистка? Нима не си даваш сметка, че ако Тони попадне в задънена улица, няма да се поколебае да се раздели, и то завинаги, с бившата си любовница? Тя ще пострада, неминуемо ще пострада, защото знае прекалено много. Тя е от тези хора, които не се укротяват, ако не задоволят любопитството си. И при първия признак, че работите отиват на зле, тя ще изтича при своя покровител, който доста ще се позамисли, преди да ѝ прости предателството.

Докато Марк говореше и яростно ръкомахаше, челото ѝ се смръщи още повече, а на лицето ѝ се изписа смущение и объркване.

— Тогава какво друго ми остава? — запита Нел, без да вдига поглед от пода.

Той не обърна внимание на нотката на негодувание в интонацията ѝ.

— Ще продължим да ги следим.

— Но колко ще трае това?

— Колкото е необходимо.

— Но нали ми обясни, че вече втора година се занимаваш с това разследване?

— О... не знам, никой не може да гарантира дали няма да са необходими още две години!

Тя го погледна недоверчиво, но побърза да отклони погледа си, а Марк си спомни, че желязото трябва да се кове, докато е горещо.

— Струва ми се, че последните ми думи никак не ти се харесаха?
— попита той.

— Много добре знаеш, че не искам да имам нищо общо с полицията.

— Аз съм само един най-обикновен полицаи. Но освен това съм и мъж. — Наблегна на думата „мъж“. — Нека да се успокоим и да обсъдим всичко по-грижливо и по-разумно. Старая се да те предпазвам от всякакви злини. И освен това ми се струва, че отношенията ни вече не са чисто формални, или се лъжа?

Тя хвърли още един подозрителен поглед към него, но не отговори на въпроса му. Марк усети, че сега никак не ѝ е до анализиране на отношенията между тях двамата. Вече я познаваше добре и само от стойката ѝ разбра, че Нел се е затворила в себе си и не желае да продължават с този мъчителен разговор. Нищо чудно да се е научила да се изолира от околния свят още в детските си години, когато баща ѝ е започнал да я измъчва с похотливите си набези. Инстинктът на охлюва да се скрие в черупката си при надвисване на някаква опасност. „Може би го прави винаги, когато се сблъска с нещо, което не се поддава на овладяване или обяснение — помисли си Марк. — Също като мен.“

— Моля те, Нел, изслушай ме! — помоли я той и се приближи към нея, без да смее да я хване за ръката. — Не се скривай в своя свят. Това никак не ми харесва, пък и сега и двамата нямаме нужда от отчуждение.

— Разбрах какво искаш от мен — глухо промълви Нел, без да вдигне глава, — но съм длъжна да ти съобща, че е невъзможно.

— Защо?

— Много добре знаеш причините.

— Моля те, обясни ми! Не ме измъчвай с догадки!

Тя го изглежда още веднъж преценяващо, като че ли си задаваше въпроса какво прави този непознат в къщата ѝ, преди да се изправи и да закрачи нервно из всекидневната.

— Защото аз съм си такава, каквата съм.

— И какво от това?

— О, стига! Уморих се да споря с твърдоглави полицаи...

— Името ми е Марк. Защо не ме наричаш просто Марк?

Но тя не отговори и той се принуди да продължи вместо нея:

— Защото се страхуваш да не се сбlijим прекалено много?

— Аз съм проститутка, а ти си полицай, и то от висок ранг. Очакват те сложни дела, крупни разследвания. Контактът ни е само на професионална почва и това е всичко. И няма да трае дълго. Затова недей да очакваш нищо друго от мен, освен да ти помогна в това разследване, и то доколкото е по силите ми.

— Защото не можеш повече или защото не искаш?

Тя се обърна, разярена от мисълта, че той най-после бе успял да я притисне в ъгъла.

— И двете!

Той я измери с поглед.

— Знам защо си мислиш, че не можеш да направиш това, което искам от теб, но не мога да проумея защо не го искаш.

— Защото не желая да се замесвам. И то завинаги — отсече Нел.

— Това не е отговор на въпроса ми. Попитах те защо не искаш?

Тя затвори очи, като за молитва, отчаяна от настойчивостта му.

— Изслушай ме внимателно, много те моля! Точно сега за мен е много опасно да се забърквам в твоите игри на стражари и апаши. Прекарах една отвратителна седмица, а утре вечер ме очаква най-капризният от всичките ми клиенти. Просто се махни от очите ми и прави каквото искаш, само не ме забърквай повече! Остави ме да се оправям с живота си... — Това беше молба, но Марк знаеше, че Нел съзнателно бе споменала за утрешния си клиент — искаше да подложи бананова кора под краката му, за да го подхлъзне. Което означаваше, каза си опитният следовател, че тя прибегва до последните си резерви.

— А какво толкова лошо има в това да се преплитат пътищата ни? Нали ми каза, че Тони Панакулис те е харесал? Защо, тогава, не искаш да признаеш, че и аз мога да се увлека по теб? Или с този

Панакулис играта е много по-важна за теб, защото няма да те е страх от него, ако се държи благосклонно с теб?

Тя го изглежда така ядосано, че Марк си спомни как в легендите магьосниците изпепелявали жертвите си само с един поглед.

— Да, да, разбрах, че искаш да се махна от живота ти... да стоя по-надалеч от теб. Но защо, за бога? Та нали и аз съм мъж, като всеки друг!

— Който, за мое нещастие, се оказа полицай!

— Това не е причина, а само опит да си намериш извинение.

— Това е дяволски важна причина и ти отлично го знаеш! Нали си посветил живота си само на кариерата си в Скотланд Ярд! В тази скъпоценна кариера няма място за проститутки, нали, мистър старши детектив? За какви извинения ми говориш? Не можеш да ме имаш, защото ще ти излезе прекалено скъпо!

— Какво трябва да стане с моята кариера... това решавам аз, само аз, и никой друг няма право да ми се меси!

— Но съдът ще издаде присъдата си и аз още отсега мога да ти я кажа: виновен, без право на обжалване! — Той замълча, обезсърчен, и това още повече я окуражи: — Ти ме съветваш да разчитам само на здравия разум, а сам не спазваш това златно правило! — Убедена, че е удържала победа, Нел внезапно смекчи тона си и заговори много тихо: — Нищо не може да има между нас, Марк. Нито сега, нито в бъдеще.

— Какво? Искаш да ме убедиш, че не можем да продължим заедно? Не, с това никога няма да се съглася! Нищо на този, нито пък дори на онзи свят не може да ме убеди, че има друга причина да се отказваш от мен, освен една — страхът ти да излезеш от изолацията си и да застанеш открито пред хората. — Марк разочаровано поклати глава. — Може би имаш небивал успех като първокласна куртизанка, владееща какви ли не трикове, но още не си се научила да бъдеш жена.

— Моля те, ако обичаш, спести ми мнението си относно моите женски способности.

— Та имала ли си някога такива способности? Някога обичала ли си? Била ли си обичана?

Тя замълча за миг, свела поглед към пода, преди да изкрещи с изкривено от обидата лице:

— Ченге! Проклето, гадно ченге! Да, такъв си и такъв ще си останеш чак до смъртта си! А ти? Нима ти си се влюбвал някога? Нима може да се обича полицаи до мозъка на костите? О, господи, защо така ме наказваш...

— Стига! Какво знаеш ти за мен? Преживях няколко влюбвания... едното беше само за десет месеца, ала другото изтрая цели десет години. Преживял съм какво ли не... и мен са ме съблазнявали, и аз съм съблазнявал. Веднъж се увлякох по една жена, чийто дом беше обран от крадци и разследването възложиха на мен. А по време на нощните дежурства, още в началото на службата ми, в мен се влюби отчаяно една проститутка, но после я изпратиха в лазарет за болни от СПИН. Оказа се, че съм се разминал като по чудо със заразата. Зная какво е да те обичат, и какво е ти да обичаш, да се надяваш или да се разочароваш, да тръпнеш пред неизвестността и да се укоряваш заради непоправими грешки. Докато ти се занимаваш само с безстрастни, добре пресметнати сцени, в които най-важното е колко ще ти платят накрая! В това е твоят проблем, нима досега не си го разбрала? Нищо, абсолютно нищо не знаеш за най-обикновените човешки чувства и не е чудно, че всячески се стараеш да се предпазиш, като от чума. Както и сега, с мен. Моля те, Нел, излез от черупката си, зарежи скривалището си, колкото и да ти се струва уютно! Възползвай се от шанса си, ето, аз съм пред теб, без намек от преструвки или корист... колко много може да ми дадеш и колко много мога аз да ти дам... Последният човек на земята, който те е обичал, е била твоята майка, но оттогава вече са изтекли двадесет години — това е прекалено дълго, за да продължаваш да живееш без топлина, без съчувствието на друго човешко същество, което да е винаги до теб.

Стисна здраво устни, с вид на човек, който със сетни сили се удържа да не изрече нещо, за което после ще съжалява безкрайно.

— Добре! — изсъска през зъби разярената Нел. — Ще ти кажа! — Тръсна глава и се опря на стената. — Никога не съм се влюбвала. Защото се заклех, още когато избягах от къщи, че на никой мъж няма да позволя да се разполага с живота ми, че всичко ще уреждам така, както аз желая, и повече никой няма да ме тъпче и унижава! И спазих клетвата си. За мен няма нищо по-скъпо от независимостта ми и сега също не виждам защо трябва да я пожертвам. — Внезапно се разхлипа

и отчаяно закърши ръце: — Не, не мога... нима не виждаш, че не мога? Какво още искаш? Да ме смажеш докрай ли...

— Искаш да кажеш, че не смееш. А аз нямам никакво намерение да те превръщам в моя робиня. Не съм ориенталец, нали? И аз не обичам да виждам пред себе си само покорни и сплашени жени. Именно волният ти характер ме заинтригува, не, това е много слабо... ти ме покори още от първия ден, когато те зърнах... Обичам силните жени, а домашарките само ме отегчават. И никога не съм си мислил да те затварям като птичка в кафез. Не си ли чувала, че и мъжете се промениха през всичките тези години? Поне някои от нас. — Марк укоризнено поклати глава. — Моля те, Нел, глупаво е да избягваш щастието, когато то кацне на рамото ти! Защо се преструваш, че не ме обичаш, че не те привличам? Освободи душата си, отприщи пороя на чувствата си. И не се опитвай да ме залъгваш, че нямаш никакви чувства. Защото вече те познавам добре, по-добре от всеки друг. — Марк въздъхна, изтощен от вълнение. — Да, разбирам, че не желает да рискуваш, да провалиш добре подредения си живот. Защото с мен няма да ти бъде лесно... да, може би това те плаши най-силно... — Той се намръщи, замислен над думите си. — А защо си скъсала с другите мъже в живота си? Защото е имало и други, нали?

— Не. Никога!

— Нито един?

Удивлението му я накара внезапно да си спомни за Ню Йорк и за онзи дързък млад актьор, от когото едва успя да се отърве.

— Е... имаше един. Но се оказа доста досаден, защото беше прекалено глупав и самонадеян.

— Ако и аз така изглеждам в очите ти, по-добре ми кажи направо, без заобикалки, и то още сега. Не съм от тези, които се натрапват там, където не са желани. Но ме погледни право в очите и тогава ми кажи, че не ме желаеш.

Нел бе превъзходна актриса, но никога не бе лъгала човек, при това, без да откъсва очи от неговите. Марк си спомни един от уроците на Джери Пиърс — най-трудно е да излъжеш, когато гледаш другия в очите. Навярно психологът и в това бе прав, защото очите й потъмняха, зениците й станаха черни като антрацит и в дълбочината им Марк долови бягащи искрици — първите предвестници на паниката. Когато заговори, гласът й потреперваше — още един

категоричен признак, че бе успял да докосне най-нежните струни в сърцето ѝ.

— Усещам само, че не мога да го направя.

— Но аз те помолих за друг отговор.

Неумолимият му натиск я накара да изтръпне. Тя усети как коленете ѝ омекнаха.

— Никога няма да ти дам това, което искаш от мен! — кресна му тя със сетни сили. — Не знам вече какво да правя! Досега съм се занимавала само с гол секс, без последствия, без увлечения, без любов!

Хлиповете ѝ отекнаха в смълчаната стая като ехо от падащи скали. Покри лицето си с ръце, сякаш искаше да се скрие от него, и то завинаги.

— Емоционална девственица... — прошепна Марк в кънтящата тишина. — На която мъжете само са плащали, за да използват прекрасното тяло, но никой не е успял да те притежава, нали познах? Защото сърцето ти никога не е било предлагано за продан!

Смаяната жена с разширени от ужас очи изгледа разтворените му очи, хипнотизиращите му очи, сини като лазура. Вцепенените ѝ нозе отказаха да ѝ служат. Струваше ѝ се, че времето бе спряло, а всичко около нея бе само сън.

— Ох, Нел, Нел... — обезсърчено въздъхна Марк. Тя отпусна ръце от лицето си, а той ги пое в своите, задържа ги за миг, преди да посегне към раменете ѝ. Притегли я плахо към себе си, но тя не се съпротивляваше. Стояха изправени, застинаха сред напрегнатата тишина, но само след миг, по-дълъг от вечност, ръцете ѝ също се надигнаха и обгърнаха мускулестите му рамене. Странно, но Марк не се чувстваше победител. Заливаше го само безпределна, меланхолична нежност към нея, докато в мозъка му се завъртяха като вихрушка десетки и стотици напирани въпроси, кой от кой по-тревожни и по-сложни, докато настъпи мигът, когато всичко си дойде на мястото като късчета от реставрирана картина. Едва сега я разбра напълно.

Леко я отдалечи от себе си, впи тревожен поглед в красивото, още мокро лице, бледо, озарено от смътни предчувствия, очакващо го, тръпнещо в прегръдката му. Тогава сведе глава и я целуна.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Нел кръстоса крака на дивана върху широката възглавница от индийски брукат — сувенир, донесен преди години от Лиз, когато един от най-богатите ѝ клиенти я бе поканил да го придружава, изцяло на негови разходи, до индийския щат Кашмир. Върху масичката за кафе пред нея горяха две ароматизирани свещи. До тях стърчеше наполовина изпразнена бутилка скъпо шампанско, купено от нея по изрично настояване на Филип — Нел си позволяваше подобен лукс само при специални поводи. От компактдиска долиташе дрезгав глас, а в ъгъла двете котки я следяха зорко, докато тя се олюляваше и тананикаше:

*„Това ли е всичко, което крие любовта?
Любовта, за която така се въздиша?
Или е нещо друго, нещо съвсем друго?
Нима най-после съм срещнала този,
който ще промени моята съдба?
Той докосна сърцето, недостъпно за другите.
Той се втурна в съня ми, преди да си поема дъх.
Нима това е любовта от пръв поглед?“*

— Не можете да ми отговорите на този въпрос, нали? — попита тя котките си. Бъндъл се опита да прояви съчувствие, като размаха опашка, ала Блосъм реагира само с дълга, равнодушна прозявка. — Искан да ви попитам защо чак сега успях да се влюбя? Защо през всичките тези години сърцето ми нито веднъж не трепна? Защо той пръв се престраши да ми предложи любовта си, докато всички останали ми предлагаха само тялото си, заедно с портфейлите си? Нито съм очаквала, нито съм търсила мъж, в който да се влюбя. Въобще не съм предполагала, че след смъртта на майка ми ще се реша да обикна друго човешко същество. Досега твърдо вярвах, че баща ми е успял да изтръгне от корен всяка надежда у мен да обичам и да бъда

обичана, бавно, но методично и неумолимо, така както скубеше плевелите в градината пред къщата. Колко нощи не можех да заспя, не можех да мисля за нищо друго, освен за него, и по гърба ми пролазваха тръпки от страх... — От този спомен стомахът ѝ отново се сви на топка. Объркана, изплашена, Нел беше готова да се хвърли на врата му, защото повече нямаше сили да крие чувствата си. Отношенията им вече бяха преминали границата, след която нямаше връщане назад.

Тя отлично съзнаваше, че той бе отгатнал чувствата ѝ — понякога дори ѝ се струваше, че за него тя е като разтворена книга.

— Защо? — отново се обърна тя към котките. — Защо се влюби той в мен? И защо сега? Никога не съм го очаквала. Това ме плаши. Не ми харесва идеята някой друг да влияе на решенията ми. Какво да правя сега?

Изля остатъка от шампанското във високата, кристална чаша и замислено отпи от нея.

— Аз съм виновна за всичко — промълви тя и огледа котките с присвити очи. — Знаех си, че така ще стане, дори бях сигурна, че този път всичко е много, много сериозно. И ето че сега се въртя в този омагьосан кръг, и то не защото съм пиана... Не, пиана съм от любов по него. — Сълзите бликнаха от очите ѝ, но тя всъщност не плачеше. Тя се смееше. — За бога, и всичко това само защото ме целуна... — Прехапа долната си устна. — С толкова мъже съм лягала, но всичките те за мен не бяха нищо повече, освен необходимото зло, а споменът за тях не събужда нищо в мен, освен някоя прозявка. А този мъж ме целуна, и то само веднъж, а сега краката ми изтръпват, все едно че съм на шестнадесет години. Защо? — Изглежда котките с недоумение и възкликна изплашено: — На какво прилича това? — Гърлото ѝ пресъхна, сърцето ѝ заби учестено. — Отдавна съм се наситила на секс — замислено си каза тя, — но никога досега не съм знаела какво е да те обичат, какво е да си влюбена...

Млъкна, вперила поглед в пламъка на свещите, удивена от непознатото, необяснимо вълнение, надигащо се в гърдите ѝ — тревожно, обаче сладко и обайващо. Облиза пресъхналите си устни, въздъхна дълбоко и замечтано сви рамене, преди да се сгуши до облегалката на дивана.

В този миг някой позвъни на вратата. Прободе я угризение и тя припряно остави чашата си на масата, ала тя се катурна на пода.

Надигна се от дивана и котките веднага се втурнаха към другия ъгъл, когато Нел залитна, при опита си да духне двете свещи. Звънецът отново я стресна.

— Идвам, идвам...

„О, господи, та това е той!“ — сепна се тя и коленете ѝ се подкосиха. Погледна към часовника си — приближаваше единадесет. Припомни си, че дежурството му свършваше в десет вечерта, макар че, строго казано, той не работеше на смени и понякога осъмваше в кабинета си. Още веднъж се позвъни, този път по-настойчиво. Нел сърдито стовари двата свещника върху поставката над камината, преди да се завтече към вратата. С едната ръка натисна ключа за осветлението в преддверието, а с другата избърса сълзите си.

— Добре, добре, знам, че си изгубил търпение, но... — Отвори вратата и гласът ѝ секна.

— Слава богу! — изкрещя Синди и се втурна като вихър, помитайки смаяната домакиня от прага. — Ако не те бях открила, кой знае къде щях да се дяна! — Говореше неприятно високо, с трескаво ръкомахане. — Честно казано, Ели, като ме прихванат бесните, на всичко съм способна! — Отчаяно разпери ръце. Ноктите ѝ бяха изрязани почти до кожата. — Едва успях да се изскубна от лапите му, и то след като опрях ножиците в пъпа му! Ще му го върна тъпкано аз на този простак! Никой не се е опитвал така да ме изпързала... никой!

Кречеше напред-назад, като тигрица в клетка, така разярена, че въобще не обърна внимание на незасъхналите сълзи по лицето на Нел, нито на припрените движения, с които домакинята оправи копринения си пеньоар. Синди се появи с любимото си палто от леопардова кожа — „чак от Сомалия“, както се бе изфукала пред Нел, „макар да струва цяло състояние“, а под него носеше прилепнала бяла рокля, щедро осяяна с пайети. Прическата ѝ беше нова, предизвикателна и дръзка, макар и поразчорлена след схватката с Тони, а това в очите на Нел — чийто опит с мъжете не беше по-малък от опита на Синди — бе недвусмислено доказателство, че Синди е възнамерявала да прекара вечерта в клуба на Тони в Сохо, когато е настъпил неочакваният поврат в отношенията им.

— Успокой се — утешително рече Нел. — Сега ще ти приготвя кафе. И без това и аз исках да изпия една чаша.

— Не, за мен — не, благодаря. Предпочитам да пийна нещо. Най-добре скоч, но чист, без лед, без сода.

Нел я настани на дивана, наля ѝ чаша чисто уиски и Синди го гаврътна на един дъх.

— Е, сега е много по-добре. Даваш ли още една чашка?

С чашата в ръка тя последва Нел в кухнята.

— Поне едно е сигурно — заканително просъска Синди. — Това повече няма да се повтори! Има някои неща, които се случват само по веднъж. Мики Шонъси още проклينا деня, в който си развалих маникюра, за да му одера мръсната мутра, а същото ще сполети и онова мазно копеле Тони Панакулис! Помни ми думата! Знам такива нещица за гаднярския му бизнес, че ще му държи мокро до края на дните му.

Злобата, която я лъхна от тези думи на Синди, мигом я принуди да изтрезнее.

— Внимавай с тези приказки — предупреди я Нел, след като реши, че в момента е най-разумно да се преструва на първа приятелка с някогашната си колежка. — И двете знаем, че нашият Тони не е от онези, пред които минават изтъркани номера. Сигурно си го предизвикала с нещо. Всички знаят колко държиш на маникюра си.

Но Синди само присви небрежно рамене, все едно че става дума за някаква дреболия, за която дори не си заслужава да се говори.

— Онзи ревнив простак, Спайдър Костас, ме натопил пред Тони, че съм го била зарязала заради Хари. Този Спайдър винаги ме е мразил. Ревнив до побъркване. Не може да понася, ако Тони се прехласва по някой друг, а не по него. Но само туй да беше, пак се търпеше, ама не! Той се имал с Тони отдавна, знаят се де, и то още от детските си години, в някакво мухлясало сиропиталище за сираци в Кипър. Та значи са стари другарчета.

— Ти си се опитала да играеш някаква игра с Хари зад гърба на Тони?! — Нел се постара да добави към удивлението си и солидна доза възмущение.

— Но само когато Тони го нямаше! — кресна ядосано Синди. — Което напоследък не се случваше много често. Не мога да отрека, че Тони умее да намира всичко, което е необходимо за бизнеса му. Той ми осигури доста клиенти, пък и не е скъперник, но в леглото хич го няма. Но тази вечер се държа с мен като с някаква начинаеща хлапачка, че

направо побеснях! Какво си въобразява това гръцко копеле — че съм негова собственост, част от вещите в скапаното му студио ли! Казвам ти, Нел, така ми е накипяло, че не знам какво ще направя! А с Хари е съвсем друго... — Изглежда я подозрително, лукаво. — Може би не ти съобщавам кой знае каква новина, а, Нел? Защото, откакто ти се появи на снимачната площадка, моят Хари изведнъж се промени, започна да играе много по-добре, така да се каже... с вдъхновение. Никога досега не го помня толкова весел, оживен и амбициран.

Нел безучастно сви рамене.

— Аз съм добра актриса, даже много добра. Но никога не се намесвам в чужд периметър.

— Е, може би ще потвърдиш, че е много надарен в леглото. Докато пишката на Тони е колкото кутрето ми, дори когато се наблъска с наркотик! Защо тогава непрекъснато сменя партньорките си? Какво си въобразява — че ще намери някоя, която да го накара да се почувства като супермен? Ха-ха! — Синди се изхили презрително, скочи от стола и закрачи из кухнята. — И когато онзи гаден дребосък, Спайдър, ме натопил пред Тони, че си имам вземане-даване с Хари, Тони кипнал и се заканил да ме научи на послушание и ред! Той ще ме учи! — Синди внезапно сведе поглед към обезобразените си нокти и избухна в неистов плач. — Виж на какво съм заприличала... Ще го убия! Кълна се, ще го пратя на оня свят, заедно с онзи смърдящ дребосък! Или той, или аз! Защото никой, който се е опитвал да изиграе Синди Люис, досега не се е отървал безнаказано! Никой! Чуваш ли? Никой!

Нел се постара в очите ѝ да заструи искрена симпатия към терзанията на Синди, докато в същото време умът ѝ трескаво диреше изход от заплетената ситуация.

Ако по някакъв начин тя успее да насърчи Синди, за да се разприказва за най-важното — за педофилския кръг, организиран от Реза и Тони — ще може да помогне на разследването, оглавявано от Марк Стивънс. Тези мисли ѝ подсказаха, че волно или неволно тя наистина здравата се е обвързала със старши детектива от Скотланд Ярд, и то по такъв начин, че рискуваше да се прости с уредения си живот. Защото беше изправена пред две опасности като между Сцила и Харидоа — ако не я залови Тони Панакулис, може да я погуби любовта ѝ към Марк Стивънс.

Информацията за следващото събище на педофилския кръг — ето, това ще бъде нейният подарък за Марк Стивънс, доказателството за нейната любов. Разбира се, ще се наложи да впрегне всичките си умения, за да накара Синди да се разприказва още по-охотно, но това предизвикателство само я насърчи още повече. Сърцето ѝ заби ускорено, все едно че беше пробягала пет километра на стадиона. Винаги бе обичала предизвикателствата. Само мисълта за очакващата я награда бе достатъчна, за да вдигне адреналина в кръвта ѝ.

— Съмнявам се, че Тони ще зареже порнофилмите — преценяващо подметна Нел, като се постара да изглежда по-загрижена от всякога. — Най-вероятно той ще се укрие, но само временно, докато всичко поутихне, а освен това ще възложи ролята си на продуцент на някого друго. Някой, който е в състояние да го замести за месец или два. Но сега не съм загрижена толкова за него, Синди — нека да си говорим честно, защото знам, че никога няма да се върнат онези дни, когато ние двете работехме за Мики. Въпреки всичко аз продължавам да си мисля, че Тони Панакулис не е глупак и добре си върти бизнеса. А има и още нещо — не забравяй, че гърците са много отмъстителни и при тях кървавите отмъщения са стара традиция, още от Агамемнон и Клитемнестра.

На лицето на Синди първо се изписа недоумение, но то бързо се замени с хитра, лисича усмивчица.

— Въобще не говоря за порнофилмите! За Тони това е скромен източник на странични доходи. Не, миличка, той се е набъркал в такава каша, че ако се поразсмърди, ще се озове на топличко за цял живот! Да, рискът е огромен и той неслучайно пръска луди пари за охраната. Защото ако мръсните му афери излязат на бял свят, няма да се намери съдия, който да му друсне по-малко от двадесет години. Сега ясно ли ти е? — Синди се усмихна зловещо и студени тръпки полазиха по гърба на Нел. — А в това време аз ще съм някъде много, много далеч. Забрави ли, че навремето и Мики не успя да ме стигне? Знам как да изчезна от хоризонта. А само мисълта, че онова кипърско копеле ще се пържи в нагорещения тиган, който е приготвил за мен, ще ме стопля през дългите и студени зимни нощи.

— Ако е нещо толкова тайно, от къде на къде ще го споделят с теб? — Нел умело поведе Синди в желаната насока на разговора.

Синди се усмихна още по-загадъчно и Нел, веднага схванала намека ѝ, се провикна възторжено:

— Пак си подслушвала зад вратата! — Отдавна знаеше, че Синди има този опасен навик. Спомни си предупреждението на Паула: „Тя е усойница. Ако искаш някому да отровиш живота, само го запознай с нашата Синди и после стой по-надалеч“.

— Всяко момиче е длъжно да се грижи за бъдещето си, права ли съм? И аз, естествено, се старая да съм в течение на всичко около мен, защото, както много добре знаеш, хич не съм вчерашна. Ако сама не се погрижа за себе си, никой няма да си мръдне пръста за мен, особено в нашия занаят, а аз съм в него от петнадесет годишна... Затова понякога залепвам ухо към ключалката, но внимавам много да не ме заловят, разбира се, и ето, че знам нещичко, за което Тони не подозира, че е стигнало до ушите ми! — Тя изсумтя насмешливо. — А онези типове си въобразяват, че могат да скрият нещо от Синди Люис!

Нел предпазливо доля уиски в чашата на Синди. Алкохолът бе единственото средство да я накара да развърже езика си. Може би ще се наложи да пожертва цяла бутилка двадесетгодишно „Джони Уокър“, от онова с черния етикет, но си струваше — сведенията, които ще измъкне от Синди, могат да се окажат безценни за Марк Стивънс. Но преди това Нел трябваше да изиграе докрай коварната си роля.

— На твоє място доста бих се позамислила, преди да продам Тони на ченгетата — предупреди я тя. — Освен ако не разполагам със сигурни доказателства.

— Разбира се, че ще докажа всичко! За каква ме взимаш, за слабоумна хлапачка ли? Така се случи, че узнах къде и кога се събират, а има хора, които ще пожертват мило и драго, за да научат тази тайна. Мога да продам тази информация в замяна на гаранция, че косъм няма да падне от главата ми. Да, точно така ще постъпя! Плюс обещание, ама под клетва, че Тони задълго няма да види слънцето. — Синди отново огледа изпочупените си нокти и с мрачна въздишка посегна към уискито. Нел своевременно ѝ бе доляла чашата, за трети път тази вечер. — И той няма право да ми се сърди и заканва. Знае колко държа на маникюра си... нали по това се отличава една лейди, нали? Ако беше измъкнал колана си, щях да го намушкам с ножа! И след всичкото това ме нарече с какви ли не думи... от най-обидните... та мъжете от улицата не са ме наричали така, Нел! Добре, че напипах

онези ножици, добре, че не попаднах на някой по-остър нож. Сега щяха да ме опандизят за убийство... Този път Тони го прекали, този път отиде много далеч. Това не мога да му го простя... никога... — Отново изпразни чашата си. Нел предпазливо изчака няколко минути, преди да я напълни догоре за четвърти път.

— Нямам никакво намерение да се връщам при него — изхълца разплаканата Синди, след като пресуши четвъртата доза. Започна да я избива на сълзи — сигурен признак, че скоро ще клюмне глава на масата. — Пет години се влачих с него... цели пет годинки. Никога, ама никога да не се застояваш толкова дълго с един и същи мъж, чуваш ли?

— А какво реши за онази история? Ще му дадеш ли урока, който си го е заслужил?

Синди примига като бухал.

— Че защо пък не? — Войнствено се надигна тя от стола, ала в следващия миг отново се отпусна. — След всичко, което ми причини? Ако иска да се върна при него, длъжен е да ми се извини. Да се домъкне тук и да падне на колене пред мен... но ако не ще... Е, тогава ще си поговорим другояче, нали така?

— А защо му е на Тони да ти се извинява? И ти имаш вина. Знаеш, че гърците са много докачливи за такива неща. Може би първо ти трябва да му се извиниш.

— Аз ли? — Синди изрева като ужилена, а Нел побърза да се възползва от удобния миг, за да ѝ налее още уиски в чашата. Доля и в своята, но значително по-скромно.

— Тогава ти остава само едно — да го изтъргуваш с ченгетата. Но само ако разполагаш с тайни сведения, които ще ги заинтересуват.

— Имам, имам! И то какви!

Но се спря, протегна ръка към чашата и зариде върху нея, без да успее да я поднесе към устата си. Нел отново пое ролята на съчувстваща компаньонка и продължи да ѝ говори за нуждата да си отмъсти, само и само да успее да измъкне ценните сведения от Синди. Ала всичко трябваше да се извърши крайно предпазливо, с кадифени ръкавици, за да не се усети Синди, винаги мнителната и любопитна Синди. Нел не предполагаше, че я очаква още едно изпитание — най-неочаквано Синди се озлоби и се нахвърли върху нея:

— Мислиш се за по-умна, за по-хитра от всички... а знам, че ако Тони реши да се заеме с теб, нищо добро няма да те очаква. Винаги си била надменна. Но виж аз докъде стигнах — имаш ли такива диаманти, визонов палта, имаш ли палто от леопардова кожа, чак от Сомалия, а? А сега какво да правя... да не би да искаш сама да си сложи главата в торбата и ченгетата да ми лепнат десет години на топло само защото съм се въртяла около сбирките на онези мръсници, с техните невръстни хлапета...

— Ако твърдо си решила да изтъргуваш Тони, тогава ето ти телефона. Звъни направо в Скотланд Ярд. И без да се страхуваш повече, им кажи всичко, което знаеш за тази мръсна игра. — Нел повиши тон, изпълнена с презрение към Синди. Вече ѝ бе дошло до гуша да слуша пьянското ѝ хленчене. — Или ще го направиш, Синди, или ще си затвориш устата! Повече не мога да те слушам! Уморих се, пък и стана много късно. Искam да си легна.

Синди се опита да стане от стола, но не ѝ се удаде. Краката ѝ отказаха да ѝ се подчиняват. Погледът ѝ се замъгли, езикът ѝ подпухна и трудно се превърташе в устата ѝ, но с последно усилие на волята успя да изпелтечи:

— Нямах право да ми говориш така, ти, краво неблагодарна! След всичкото, което съм сторила за теб!

— А пък аз стоях тук с часове, за да търпя пьянските ти изстъпления, да слушам оплакванията ти, заканите ти, и то защо? Само защото Тони омаскарил скъпоценните ти ноктенца! А ти само плямпаш и нищо не вършиш!

Синди вдигна ръце, като драматична актриса, и отново се разрида:

— Ще го направя! — Плачът ѝ прерасна в злобен рев. — Ще издрънкам пред полицаите къде ще се срещнат следващата седмица... в онзи склад до реката... във вторник, през нощта... къде е този шибан телефон? — С рязко движение се изправи, залитна, но успя да се хване за масата, разклати бутилката и двете чаши, пристъпи крачка напред и се стовари на пода като труп. Но съвсем не беше изстинала.

Нел скочи и я обърна по гръб. Синди лежеше отпусната, безчувствена като чувал с картофи. Нел я зашлеви с все сила. Синди простена глухо, опита се да се извърти настрани, но отново умората я надви. Нел се отказа от опитите да я свестява, остави я на пода и

изтича на горния етаж. Спусна се към телефона и набра номера на Марк в Скотланд Ярд. Едва след две дълги минути телефонистът на полицейската централа я уведоми с уморен тон:

— От кабинета на старши детектив Стивънс не отговарят. Той е напуснал сградата преди около час.

— А знаете ли къде е сега? Може ли да ми продиктувате някакъв номер, на който да го потърся?

— Един момент, моля... — Отново последва пауза, преди да ѝ отговорят: — Ако оставите името си и номера на телефона си, ще се постарая старши детектив Стивънс да се свърже с вас при първа възможност.

— Но въпросът е спешен! Изключително спешен!

— Ако оставите името си и номера на телефона си...

Нел сърдито тръшна слушалката. „Проклети бюрократи! Къде си, Марк, дяволите да вземат? — изохка тя. — Защо те няма?“ Погледът ѝ попадна върху часовника на масичката. Току-що бе минало полунощ. Не е чудно, че не беше в кабинета си по това време. Сигурно си е у дома, а може би вече спи дълбоко. Как не се досети по-рано... Но и там никой не ѝ отговори, ако не се брои автоматичният секретар. „Сега какво да правя?“ — замисли се тя. Междувременно си спомни за Синди и слезе долу. Отново се опита да я вдигне от пода. Едва успя да я довлече до дивана, смъкна ѝ обувките и я зави с одеялото си. Утре сутринта ще се свести, но поне през първия половин час нищо няма да може да си спомни. След всяко преливане Синди твърдеше, че нищо не помнела. Това облекчаваше задачата на Нел — нямаше да ѝ признае всичко, което бяха обсъждали предишната вечер, ще прояви още веднъж състраданието си след варварското държане на Тони и накрая двете, с дружни усилия, ще видят сметката на още една бутилка шотландско уиски. Но през това време Марк трябваше да разполага със сведенията, които тя изкопчи от Синди, за да предприеме спешни действия. „Моля те, господи, помогни да го намеря!“ — помоли се тя безмълвно, докато се миеше в банята. Към един часа пак позвъни в дома на Марк и пак попадна на проклетия, бездушен автоматичен секретар. Върна се в леглото си, но остана будна до два през нощта, когато отново му позвъни, ала и сега нямаше късмет. Този път реши да остави съобщение:

— Аз съм. Обади ми се веднага щом се прибереш. Много е спешно!

Нел не допускаше, че Марк не е някъде навън по служба, но се оказа, че се е лъгала горчиво. Защото тази нощ той прекара в спалнята на Алисън Моди.

И през тази нощ тревожните мисли не й позволиха да се наспи до насита. Към осем, на следващата сутрин, Нел вече бе слязла във всекидневната на долния етаж на къщата. Синди все още спеше непробудно, а котките търпеливо очакваха закуската си. След като свари кана кафе — трябваше да се очаква, че Синди, след като се събуди, веднага ще поиска по-щедра доза. Нел отново се опита да набере номера на Марк. И този път попадна на автоматичния секретар. Значи до края на нощта не се беше прибрал в дома си... Веднага си каза, че може да е разследвал някъде следите, водещи към загадъчния педофилски кръг, но не намери нито ред за случая в сутрешните вестници. А може да има някакъв друг случай... Но нали тъкмо сега тя се нуждаеше от него, за да му съобщи сведенията за педофилите, които с толкова усилия успя да изтръгне от порядъчно пияната Синди? Къде си прекарал тази нощ? С какво толкова си бил зает? Или с коя... защо не ми звънеш тъкмо сега, когато имам нужда от теб...

Към девет Синди се размърда и застена, но и този път не се събуди, а когато Нел се наведе над нея, Синди измърмори нещо неясно и пак се унесе в сън. Нел си спомни, че Синди не обичаше да става рано. Нищо чудно след така прекараната бурна нощ да спи чак до три следобед. О, Марк, къде си сега? Още веднъж набра номера на кабинета му в Скотланд Ярд. Още не бе пристигнал на работа, но се обадил от дома си, че тръгнал към управлението и щял да пристигне там към десет. Защо не й се бе обадил първо на нея, направо от домашния си телефон? О, да, как не се сети! Може да не е разбрал от кого е оставено снощното съобщение! Нел се притесни и закърши ръце. Нали й бе обещал, че винаги може да го търси и на домашния му телефон? По всяко време на денонощието, колкото и да е късно? Тогава защо не го завари в спалнята му?

Почувства се предадена, излъгана, използвана. Цяла вечер трябваше да седи пред бутилката уиски и да слуша пиянските

брътвежи на Синди, за да измъкне от нея важните сведения, по-ценни от злато, за да му докаже, че е готова да му помогне, да му докаже, че държи на него. Трябваше да го подсказе в лаконичното си съобщение, което бе записано от автоматичния му телефонен секретар. Не, това е излишно, упрекна се тя. Той ще се досети. Защото знаеше, че тя го обича. Да, знаеше го. Нима не я издаваха очите ѝ, гласът ѝ? Тогава къде е бил, дяволите да го вземат? Да не би да е попаднал на някаква гореща, ценна следа? Може би и той сега е в същото объркано състояние, може би си мисли за мен... О, Марк, къде си, къде? Не ме оставяй да се измъчвам така, като птица в клетка! Захлупи лице с ръцете си и се подпря, отчаяна, на шкафа. Котките навярно бяха надушили отчаянието ѝ, защото надигнаха глави и замъркаха силно, сякаш искаха да ѝ кажат: „Не се измъчвай! Всичко ще се оправи, защото ние още те обичаме и няма да те изоставим...“.

В този миг се позвъни. Нел рипна чевръсто и се озова до вратата така бързо, както отдавна не ѝ се бе случвало. Но се оказа пощальонът — подаде ѝ внушителен пакет, който не се побирал в пощенската ѝ кутия. Някакъв глупав, никому ненужен каталог с най-новите парфюмерийни артикули. Захвърли го сърдито в ъгъла на преддверието и се запъти към банята, за да се изкъпе и преоблече, когато отвън отново се позвъни.

— Сега пък кой е! — Намръщи се и тръгна към вратата. — Марк! — Облекчението веднага изтри умората от лицето ѝ, за да го замести с гняв още в следващата секунда. — Къде, по дяволите, беше изчезнал? Не помня колко пъти ти звънях на домашния телефон... последния път беше към два след полунощ... търсих те и в кабинета ти... къде беше през цялата тази безкрайна нощ?

— Именно затова съм дошъл да поговорим. Аз...

Тя го хвана за ръката, вмъкна го вътре, затвори вратата и поднесе пръст към устните си:

— По-тихо! Синди е вътре.

Видя как в сините му очи проблеснаха познатите искри, които така я привличаха. Разбра, че той вече е проумял, че се е случило нещо важно. Тя кимна мълчаливо и зашепна на ухото му:

— Още спи, в кухнята. — Двамата се запътиха, на пръсти, към кухнята. Марк се спря на прага, поразен от гледката — Синди се беше скрила изцяло под одеялото, но кухнята кънтеше от звучното ѝ

хъркане. Погледна въпросително към Нел, а тя примирено вдигна рамене:

— Почти цяла бутилка „Джони Уокър“, и то с черния етикет!

Той примигна още веднъж учудено, но реши да не губи време с незначителни подробности, излезе заедно с Нел във всекидневната и там я попита:

— Ценни ли са сведенията?

— Няма да повярваш... — Нел се усмихна тържествуващо и побърза да затвори вратата към кухнята. — Просто така, за всеки случай. Не очаквам да се събуди до обяд, но всичко се случва. Никога не ми е вдъхвала доверие. Искаш ли кафе?

— Моля те... След тази изтощителна нощ...

Нел не дочака обяснението му — нямаше сили да чуе някаква разочароваща версия за изтеклата нощ — затова побърза да му разкаже как бе успяла да подмами Синди. Марк я изслуша, възхитен от успеха ѝ.

— Това достатъчно ли ти е? Знам, че времето на срещата им не е точно посочено, но нали сега знаеш мястото? Ако поставиш постове наоколо, ще заловиш всичките тези престъпници... Но защо ме гледаш така особено?

— Защо ти си истинска магьосница! Цели две дълги, предълги години работя по това разследване, събирам информация късче по късче, само Бог ми е свидетел колко пъти сме попадали на погрешни следи, които ни водят в задънени улици. Търпелива, измъчена работа е нашата — не си въобразявай, че прилича на това, което показват по сериалите на телевизора. Нито на криминалните романи. И ето че се появяваш ти, като по чудо, от миналото, и веднага напипваш вярната следа. И всичко, до което се добираш, се потвърждава безпогрешно от другите наблюдения, до най-последната подробност! — Той се засмя, възбуден, зачервен от радост. Спусна се към нея и я целуна звучно.

Когато се съвзе, тя побърза да се увери, че не сънува:

— Излиза, че тези сведения са ти достатъчни, така ли е? За да ги арестуващ? Само не искам да се намесят репортерите, много те моля, Марк...

— Дали са достатъчни ли? Това е повече, отколкото ми е необходимо, за да ги натикам зад решетките, и то задълго! Умното ми момиче, никой не умее така добре, като теб, да се възползва от

наранената суета на някоя друга жена, потъпкана от ревнивия ѝ любовник, за да измъкне тези безценни сведения. И този път ти, а не аз, се оказа по-умната. Защото сега вече мога да ти призная, че отначало се отнасях много скептично към идеята ти да се включиш в онези проклетите порнофилми. Но се оказа, че си била права. Вече съм напълно объркан и не знам с кое повече ме смайваш — с ума си или с красотата си... Никога не съм се считал за фаталист — замислено промълви Марк, след като седна на един от столовете в кухнята ѝ, а Нел се настани върху коленете му. — Но сега ми се струва, че съдбата те изпрати при мен. Сякаш така ни е било писано, ти и аз, още от онази среща преди повече от десет години. Съдбата тъче неведомите си нишки, заплита паяжините си, а ние през цялото време се лутаме като слепи, преди да се заплетем в нишките ѝ. И оттогава пътищата ни се сляха. Не мога да спра да мисля колко зло ти е причинил този безмилостен живот, но постепенно стигнах до извода, че повечето от събитията са били неизбежни. — Подхвана брадичката с пръсти и вдигна лицето ѝ към своето. — Както и ти си моята неизбежна съдба. — За миг замълча, преди да продължи: — Искаш да знаеш с какво бях зает през тази нощ? Е, няма смисъл да го крия от теб. Обясних на една жена, за която, при друг развой на събитията, спокойно бих могъл да се ожения, че съдбата е пожелала нещо съвсем друго и че аз го приемам с цялото си сърце. Че ти си моята съдба и че всичко, което се случи между нас, вече премахна и последните капки съмнение в душата ми. Тази среща беше уговорена преди няколко седмици — посещение на театър и след това вечеря в ресторант, а после я изпратих до дома ѝ и там си побъбрихме. По-скоро говорих само аз, защото ѝ разказах всичко за теб. Разбира се, не ѝ обясних как си се появила в живота ми. Само споменах, че се познаваме много отдавна и толкоз. Казах ѝ най-важното: че те обичам, че не мога без теб... и от това, естествено, никак не ѝ стана приятно, но какво да се прави... Споменах още, че си страхотно независима, умна и саркастична, енергична и пламенна, но уязвима, и то така, че събуждаш у мен желание да те защитавам до последния си дъх. Признах си, че никоя жена не ме е заинтригувала така силно, казах ѝ още, че кожата ти е като кадифе, а устните — като гъсто вино...

— Стига! — извика Нел. — Ако продължаваш така, ще те халосам с ръжена!

Марк отметна глава и избухна в смях.

— Ето, виждаш ли! Именно затова толкова те обичам. Алисън никога, ама никога няма да го направи, защото го възприема прекалено лесно. А ти си упорита и никога не отстъпваш. Ако не беше такава, нямаше да се справиш с онази Синди. Защото притежаваш именно този дух, който на нея така ѝ липсва, от който аз се нуждая. Но тя ме помоли да бъда откровен с нея и аз бях принуден да удовлетвориш молбата ѝ.

— Цялата нощ ли ти бе необходима, за да удовлетвориш молбата ѝ? — Ревнивата нотка явно се долавяше в гласа ѝ.

— Останах при нея докъм един след полунощ, когато ми позвъни моят сержант. Докладва ми, че са открили още един труп на дете, загинало при подозрителни обстоятелства.

— Как така? Още едно дете ли?

— Не. Оказа се, че е починало от катастрофа. Четиригодишно момче, изчезнало преди една седмица. Изгубило родителите си по време на пикник в гората Епинг, паднало в една яма, пълна с дъждовна вода, и се удавило. Но бяхме длъжи да проверим дали няма съмнителни следи наоколо. Ето защо ме нямаше цяла нощ.

Но Нел мислеше само за предишните му обяснения.

— А тя, Алисън, остана ли засегната от думите ти?

— Струва ми се, че се примири с участието си. Защото нищо не е имало между нас. Всъщност майка ми ме запозна с нея. Мама се опитва да ме сватоса за някоя млада жена по свой избор, макар да знае прекрасно, че аз сам ще избира бъдещата си съпруга. Харесвах Алисън и няколко пъти излизахме заедно, но това бе, защото още не те бях срещнал — тогава всичко се промени. Именно това бях длъжен да ѝ обясня.

— Спал ли си с нея?

— Да.

Нел замълча, но накрая събра сили колкото за една усмивка. А на Марк стомахът му се беше свил на топка.

— Досега не съм попадал на жена, която да ме отхвърли...

Тя се надигна от коленете му.

— Колко свободно време имаш?

— А на теб колко ти трябва?

Горе, в спалнята ѝ, Марк я помоли:

— Моля те, не искам никакви сцени със сексуални фантазии. Искам само теб, такава, каквата си. Искам само Нел. Нито Клео, нито някое друго твое превъплъщение. Помниш ли, че ти бях казал — сексът и любовта са две напълно различни неща? Позволи ми да ти покажа какво съм имал предвид.

Освободена от второто си аз, Нел се чувстваше като съблечена пред него, макар да ѝ харесваше това, че Марк не можеше да откъсне погледа си от нея. Неочаквано за самата нея по тялото ѝ пробягнаха горещи тръпки, не знаеше къде да дене ръцете си, не смееше да го докосне.

— Само легни на леглото, за да изпиеш пълната с наслада чаша — прошепна ѝ той.

Въпреки богатия ѝ опит с мъжете, за пръв път в живота си Нел се притесни, дори се засрами, когато пръстите на Марк погалиха корема ѝ и продължиха надолу към краката ѝ. Дланите му нежно галеха меката плът между извивките на бедрата ѝ. А когато плъзна ръце към гърдите ѝ, у нея се надигна толкова гореща вълна, че се уплаши да не изгори в обятията му. Искаше ѝ се да се протегне и да мърка, също като котките. Но внезапно Марк я сграбчи отзад и я надигна към себе си, за да я притисне към втвърдената си, топла мъжественост. Нел чу как той леко простена, когато усети треперенето ѝ. Притисна устни към зърната на гърдите ѝ, които веднага се втвърдиха, а тя се изви на дъга и впи ръце в силните му рамене.

За миг ѝ се стори, че пропада в бездънна пропаст. Смаяно огледа навлажнената си кожа — та тя още не беше направила нищо! Едва тогава схвана, че това не е от изпотяване, а от свръхчовешкото напрежение, обтегнало мускулите ѝ до крайност. Това никога не ѝ се бе случвало. От гръдта ѝ се разливаха възпламеняващи вълни до всички краища на тялото ѝ, а после се отдръпваха и сменяха с нови, като приливите и отливите, пронизващи като светкавици, докато той зарови лице дълбоко под корема ѝ.

Докато продължаваше със сладострастното си проникване, у нея се надигна нетърпение да му покаже, да му даде, да вземе всичко от него, да го върне при себе си, защото сега Марк беше на седмото небе и я увличаше със себе, неизвестно накъде. Струваше ѝ се, че ще умре,

ако той спре в следващия миг. Досега никой мъж не се бе досетил да целува пръстите на краката ѝ, изпращайки огнени импулси по цялото ѝ тяло, нито да я целува така нежно по гръбнака, докато дланите му галеха гърдите ѝ, дразнеха зърната ѝ. Устата му лакомо засмука плътта ѝ, целуваше я навсякъде, като обезумял. Никога не я бяха любили така, с толкова покоряваща чувственост. По едно време дори се изплаши да не е изгубил разсъдъка си. Тя се замята под него из леглото, от гърлото ѝ се изтръгнаха стенания и неспособна повече да се сдържи, затърси устата му, за да впие устни в неговите, да потъне в мекотата им, което я обсипа с нова поредица влудяващи импулси. Приличаха на удари от електрически ток. Отново и отново той я извеждаше до върха на насадата, преди да я потопи в прегръдките си, карайки я да стене от щастие. Умът ѝ се замъгли, тялото ѝ се изпоти, но никога не бе усещала такава остра, дори болезнена нужда да се отдаде на мъжа, който я притискаше жадно към гърдите си. Едва забеляза, че и неговата кожа бе станала хлъзгава, докато бедрата му се сплитаха с нейните. Странно какво импулсиращо въздействие ѝ оказваше всеки негов аромат, дори и от пастата му за зъби и одеколona за бръснене. Сърцето ѝ заби като бясно, когато ръцете му станаха още по-настойчиви, а устните — още по-властни. И двамата се задъхваха, въздухът не им стигаше, по устните им лепнеше сладка нега... Марк се приведе ниско долу, за да я вкуси още веднъж, а тя се изви около бедрата му. Ако някой бе изгърмал с револвер в този миг над главите им, сигурно нямаше да го чуят. Напълно глухи, слепи и неми за всичко, освен за докосванията, милувките и ласките на другия, те се притиснаха тъй силно един към друг, че гърдите я заболяха. И когато накрая Марк се премести върху нея, тя инстинктивно кръстоса крака върху силните му рамене, за да облекчи бавното му, нежно, но горещо проникване. Когато стигна до дъното ѝ, Нел усети как я прободете пареща наслада, каквато никога досега не бе познавала. Нима това означавало „да се слоят телата“? Колко пъти бе лягала с мъже, ала винаги бе оставала, дълбоко в себе си, напълно безучастна. Беше с тях, но не и в тях. Отхвърляше всяка мисъл за наслада, защото досега ѝ се струваше, че това е някаква масова заблуда, разпространявана, за да се подлъгват както мъжете, така и жените.

Шокирана до дъното на душата си, Нел най-сетне отвори очи и разбра, че той още е върху нея. Без да спират великолепно

синхронизираниите си движения, тя не можеше да откъсне поглед от омайно сините му очи, греещи от щастие — Марк най-после бе успял да ѝ докаже, че любовта, искрената, лишена от фалш и корист любов е най-висшето благо в нашия тъй кратък живот. И за да го потвърди, с двете си ръце я прегърна още по-здраво през талията, за да проникне още по-плътено в нея.

За тях времето спря. Остана само мигът. Всеки отгатваше дори и най-неуловимите движения на другия — извиването на бедрата ѝ, конвулсивните тръпки, разтърсващи утробата ѝ, резките му напъни и нежното му оттегляне, задъханото му дишане. Ударите на сърцата им сякаш се сляха в общ, завладяващ ритъм. Той постепенно ускоряваше ударите си, докато най-сетне Нел първа стигна до оргазма — мускулите ѝ се стегнаха, ръцете ѝ страстно се впиха в гърба му и той разбра, че тя е готова. Едва тогава Марк позволи на кулминацията да го изведе до върха, а тя изтръпна, обезумяла от щастие, в последното си подлудяващо стенание, преди да се отпусне уморено на леглото, останала без дъх. Той се излегна до нея, изпотен, уморен, отпуснал лице на гърдите ѝ. Най-после тя успя да прошепне:

— О, господи... — Гласът ѝ не приличаше на нейния, толкова бе поразена от неочакваното изживяване. — Колко бързо минава времето... — И внезапно резки хлипания разтърсиха гърдите ѝ.

Марк я прегърна, притисна я към себе си, изплашен от сълзите ѝ.

— Извинявай — изхлипа тя, — това е толкова поглъщащо, че... нямах представа, че е толкова хубаво, защото досега никога... никога... никога не съм преживявала толкова щастливи мигове. Никога не ми е въздействало така. Бяха ме научили да се държа по напълно различен начин.

— Това е, защото досега не си познавала, нито за миг, нормалната, по човешки топлата любов, при която парите нямат значение. Защото преди мен само майка ти те е обичала, но ти си я изгубила още когато си била на десет години. А после си се впуснала сама в този жесток свят, в който никой не се интересува от твоето щастие, в който няма милост, няма топлина. Сега може би наистина трябва да си поплачеш. Бог ми е свидетел, че има за какво да съжаляваш.

Нел остана неподвижна, покъртена от топлите вълни на върховна наслада, които бавно заглъхваха в порите на кожата ѝ. Гърлото ѝ бе

пресъхнало, очите ѝ — замрежени. Чувстваше се като най-щастливата жена на света — омекнала и изтощена, уязвима, но и задоволена.

Марк бе успял да я измъкне от клетката, в която тя сама, доброволно, се беше затворила. Да освободи чувствата ѝ след дълги години на самота, да я накара да го обича и най-важното — да се почувства обичана. Дори не бе подозирала, че съществува такава разлика между любовния акт с един мъж и платения секс сеанс, при който бяха уговорени дори и подробностите в интимния ѝ тоалет, дори и в жестовите, мимиките и думите, които искаше от нея поредният ѝ партньор.

След годините, погубени в живот без чувства, без любов, Нел сега се усещаше като новородена, с възкръснали надежди и мечти, страхове и възторзи. Като грозд, зреещ на лозата, очакващ милувките на слънчевите лъчи, наместо изсъхнал, мъртъв плод. „Нима съм погубила целия си живот, защото съм мислела, че не мога да обичам, че никой никога няма да се влюби в мен! Ето, че не се оказах само един бездушен манекен. Марк ми показва, че съм достойна да ме обича. Марк ми даде тъкмо това, от което съм имала нужда през всичките тези години... Марк ме върна на земята и сега разбрах за какво си заслужава да се живее този живот...“

Погледна към него с премрежени очи и разбра, че и той я наблюдава. Дори ѝ се усмихваше. Без да отрони дума, тя притисна главата му към голите си гърди, за да го усети по-близо до сърцето си.

Измина доста време, преди той да заговори:

— Прощавай, любима, но аз трябва да... трябва да вървя. Днес ме чакат безброй задачи.

— Да, дните са твои, можеш да правиш каквото пожелаеш, но да знаеш, Марк, отсега нататък нощите ще са мои!

— Така се надявах да кажеш именно това.

Докато той беше в банята, Нел слезе на пръсти на долния етаж, за да провери какво става със Синди — за щастие тя все още спеше непробудно и нямаше признаци скоро да се събуди.

— Какво да я правя, Марк? Тя дори не помръдва...

— Нищо. Остави я да се наспи. Но бъди нащрек. В никакъв случай не бива да разбере, че снощи се е разприказвала повече, отколкото е възнамерявала.

— Ами ако пожелае да остане тук за по-дълго?

— Скрый я в къщата си, ако не може да ѝ намериш друго убежище. По-спокоен ще бъда, като знам, че е на сигурно място, тук, при теб. Но ако се опита отново да се свърже с бившия си любовник, постарай се да чуеш за какво ще говорят, но само ако няма опасност Синди да те заподозре в предателство. Нали ми каза, че била много подозрителна? — Млъкна, зает със сакото си. — Ако започне да те разпитва... — Марк спря наред фразата. — О, защо ли си губя времето да ти давам съвети? Когато се наложи, ти импровизираш много по-ловко от мен. Сигурен съм, че ще измислиш нещо, ще изиграеш някаква нова роля.

— Но с теб не играех в някаква нова роля — възмути се Нел и го изгледа сърдито. Изведнъж за нея се оказа жизненоважно да се увери, че всичко, което се бе случило между тях, не е сън, не е театър, а истина, че това ще е само началото на тяхното щастие, че ще се повтаря още много, много пъти...

— Нито пък аз.

Погледите им се срещнаха и Нел смутено отклони очи, останала без дъх, смутена и виновна. Марк отчаяно си каза, че още много време ще изтече, преди да успее да я покори напълно, преди да я направи щастлива.

— Ще ми позвъниш ли? — попита тя, като се постара въпросът ѝ да не прозвучи като молба.

— Да, обаче след като успея да се освободя от неизбежните служебни задачи. А днес те ще бъдат повече от всеки друг път! Очаква ме доста натоварен ден.

Марк тръгна към изхода, а тя го последва. По пътя той надникна във всекидневната, за да хвърли един поглед на спящата Синди.

— Когато свърши това мъчително разследване, ще имаме време само за нас двамата — обеща ѝ той. — Но сега съм длъжен да се заема с куп неотложни задачи. Твоите сведения са много важни за нас и в най-скоро време ще се убедиш, че сме ти безкрайно признателни.

— Държа да ми бъдат изказани лично, от висш офицер от полицията, най-малкото от някой старши детектив!

— Не ме изкушавай! — Целуна я още веднъж, горещо и страстно, след което напусна къщата ѝ.

Замислена, Нел се прибра във всекидневната, успокои се малко, като видя, че Синди още не се бе размърдала, и се качи на горния етаж. Хвърли се в омачканото легло и зарови лице във възглавницата, за да вдъхне мъжкия му аромат, който още се долавяше в леглото. Припомни си отделни мигове от тази незабравима сутрин, най-щастливата в живота ѝ. Да, Лиз и този път се оказа права — Нел си припомни думите ѝ за любовта: „Когато те целуне любимият мъж, това не е само целувка, това е свещенодействие“.

— А как мога да разбера кой е истински влюбен в мен?

— Ако бърза да смъкне чорапите ти, без да го е грижа, че още не си събула обувките си.

При този спомен Нел се усмихна на себе си.

„Точно така стана и с мен тази сутрин. Нямаше никакво значение, че не си бях обула чорапи. О, господи, какво ще стане, когато го споделя с Филип!“

Всъщност днес беше понеделник — денят, в който тя отиваше в болницата. Но мисълта да остави Синди сама в къщата я изпълни със смътна тревога. Измина почти цял час, през който Нел успя да се преоблече, да поразтреби и да прибере съдовете в миялната машина, когато тя най-после чу откъм всекидневната стоновете и охканията на пробудилата се Синди. Когато влезе, Нел завари Синди седнала на дивана, озъртаща се в недоумение. Очите ѝ още бяха полупритворени, лицето ѝ — сгърчено от болката в главата и оплескано със следи от червило и грим. От левия ѝ клепач висеше краят на изкуствената мигла. Опитваше се да не разклаща главата си прекалено рязко, защото ѝ причиняваше тъпа болка в темето.

— О, по дяволите — простена Синди. — Сякаш парен чук удря в черепа ми. — Примигна, като видя Нел, а после зяпна от изненада: — А ти какво дириш тук?

— Ами... тук живея, в къщата на покойната ми приятелка. Ти се домъкна при мен тук, късно снощи. Не помниш ли?

Синди се намръщи и заговори с усилие, което бе признак, че може би поне сега щеше да говори искрено, без обичайните за нея преструвки:

— О, да, да... така беше.

— Снощи не беше на себе си заради ноктите си — припомни ѝ Нел.

— Ноктите ми? — Синди вдигна ръце. — О, господи, какво доживях! — захленчи тя, но този път много по-силно. — Ноктите ми... хубавите ми нокти... — Застена още по-високо. От размазаните ѝ клепачи бликнаха сълзи. — Това копеле Тони! Сега си спомних всичко. Бях го наръгала с ножиците.

— И тогава дойде при мен, за чаша чай и за малко приятелско съчувствие, но предпочете уискито. Изпи почти цяла бутилка. А аз се наливах с вино. И накрая и двете се строполихме в креватите.

Лицето на Синди се проясни.

— Да, точно така. Спомних си. — И веднага подхвърли небрежно: — Нали не съм ти досаждала с много и излишни приказки?

— Не. Само заплака над чашата с уиски, защото си изгубила прекрасния си маникюр. После заключома, а аз побързах да те завия с одеялото и те оставих да се наспиш. И аз току-що станах. Искаш ли чисто кафе, без захар, без мляко, без сметана?

— Предпочитам малко чай. Горещ и силен и с много захар.

— А какво ще кажеш за един хладен душ?

— Първо чаят. Докато не пийна малко чай, сутрин за нищо не ме бива. А, да, щях да забравя! И два аспирина. Имаш ли „Алка Зетцер“?

Стана, олюля се, но запази равновесие и се дотътри в кухнята до плота за сервиране. Облегна се на него и подпря главата си с ръце.

— За бога, сигурно съм била непоносимо досадна! Винаги става така, когато препия.

— Само беше много разстроена — успокои я Нел.

— И ти щеше да се чувстваш така, ако някой беше окепазил ноктите ти. — Горчивината в гласа ѝ беше затихнала, но на нейно място се появиха мрачните мисли, типични за всеки, изпаднал в махмурлук. Може би обмисляше как да се справи с Тони Панакулис.

Нел реши да говори само най-необходимото, за да не предизвика ново спречкване. Остави я да изпие чая на спокойствие, приготвен според желанието на Синди — тъмен, горещ и сладък.

Най-после Синди наруши мълчанието:

— Нали Тони не е звънял, за да ме търси тук?

Нел се изненада от въпроса ѝ.

— Нали ми каза, че след като сте се скарали жестоко, ти си изскочила навън и си тръгнала към мен, но без да му обясняваш къде отиваш? Тогава откъде ще знае, че си тук?

— Не те ли помолих снощи да му позвъниш?

— Не, нищо подобно. Само ми се оплакваше от него. Нали ти обясних, че снощи не беше на себе си.

— Но... нали не съм прекалила с нещо? — Нел схвана, че Синди се опитваше да разбере дали не е проговорила повече, отколкото ѝ бе позволено.

— Не. Само каза, че той няма да те открие лесно и ти ще му посочиш пътя, ще го накараш горчиво да съжалява за стореното — излъга я Нел.

Лицето на Синди се успокои като небе след силна буря.

— Да, и така ще постъпя. Защото никой, нито той, нито което и да е друго копеле, няма право да се отнася така селяндурски с жена като мен!

— Е, ти пък си му го върнала тъпкано с Хари. Значи сте квит. И какво очакваше от Тони? Че ще се зарадва безкрайно на изневярата ти?

Синди я изгледа изпитателно.

— Аз си имам едно правило — каквото повикало, това се обадило. Много добре знам с какво се занимава Тони в бара. Там е пълно с начинаещи момичета и той редовно всяка по-засукана кандидатка вика на „прослушване“ — да, не се смей, точно тази дума използва, мръсникът му с мръсник! Ако Хари беше толкова добре с ума си, колкото е с онова, дето е между краката му, нямаше да се стигне до снощния скандал, но нали Тони си има други качества...

„Да — помисли си Нел. — Най-важното му достойнство е в това, че е по-богат от всички около себе си.“

— Струва ми се — отново заговори Синди, — че в тази нощ чашата окончателно преля. Ще го накарам да се поизпоти, да се потормози ден-два. Ще му покажа, че не може се отнася с мен като робиня в харем. А възстановяването на ноктите ми ще му излезе много скъпо. Да пукна на място, ако лъжа! — Синди се разпали, лицето ѝ почервения. — Така че ще можеш ли да ме приютиш за една, да кажем, за две нощи? Искам да кажа, имаш ли някоя излишна стая?

Нел видя как очите ѝ пресметливо огледаха кухнята.

— Нали ти казах вече, че аз тук не съм си у дома — излъга Нел. — Къщата принадлежи на един мой приятел, който сега лежи в болницата. Всъщност точно днес следобед съм длъжна да отида при него...

— При него ли!

— Да. Той ми е много близък, познаваме се от десет години. Много ми помогна да се справя с клиентите, особено с тези от по-висока класа.

— Значи и той е в играта?

— Вече не. — Нел замълча, неуверена дали си струва да ѝ го казва. — Заразен е от СПИН.

Синди реагира както при изстрел от револвер от най-големия калибър.

— СПИН! Господи, нямам никакво намерение да остана дори и секунда в къщата на болен от СПИН!

— Но той сега лежи в болницата! Нали ти го казах преди малко? И там позволяват да го посещавам.

— Винаги става едно и също, никога нямам късмет... Но щом ще ходиш на посещение при болен от СПИН, по-добре да не ти досаждам с присъствието си. Уф, как можах да забравя! Трябва веднага да посетя моята маникюристка. Не мога да се показвам никъде с тези отворителни нокти! Нищо чудно да ми отнеме целия следобед. Ако ми дадеш резервен ключ, мога да се върна в къщата...

— Нямам резервен ключ — излъга Нел. — Имам само този. Ще се върна тук към четири и половина. — Никак не ѝ беше приятна мисълта, че може да се наложи да остави Синди сама в къщата. Синди нямаше да пропусне възможността да прерови шкафове и чекмеджетата ѝ.

— Е, щом е така, добре. — Синди ѝ подаде празната си чаша. — Налей ми още една чаша.

Излязоха заедно от къщата и поеха по улицата.

— Знаеш ли, хрумна ми нещо! Нали никой не знае, че си дошла при мен? А къде е сега твоят Хари?

— И той, като нас, беше в занаята, но играеше винаги на много по-високо ниво. Няма да повярваш какви прочути имена са записани в бележника му с телефоните.

— Значи е доста богат, а?

— Никога не съм го виждала да се притеснява поради липса на пари.

Синди така се изненада, че се закова на място.

— О! Чакай, чакай малко! Та аз съм останала без пукната пара! Може ли да ми заемеш някоя и друга десетачка, Ели? Честна дума, ще ти ги върна в най-скоро време. Само колкото да си платя за маникюра...

Нел ѝ даде петдесет лири.

— Да, да, това ми стига напълно, благодаря. Ще ми останат и за такси. Че и за бакшиша на маникюристката ми. — Синди се спря отново и замаха на такситата. Когато най-последно такси се спря пред нея, тя се обърна към Нел: — А ти накъде отиваш? Искам да кажа, къде е тази проклета болница? Не искаш ли първо да те оставим пред нея?

— Той лежи в болницата в Уестминстър, край Милбенк. Ако това е в твоята посока, всичко е наред.

— Е, добре, щом си натам... а пък оттам аз ще продължа до Бетърсий. — Побърза да изгладя неприятното впечатление, че се запътва към скъпите магазини в центъра. — Имам там една приятелка, държи един сносен бутик, та съм решила да ѝ поискам още малко пари назаем. Но и с нея ще се оправя в най-скоро време.

Когато Нел слезе от таксито, Синди се провикна отвътре:

— Ще се срещнем пак в четири и половина, нали?

Нел се прибра доста по-рано от уречения час. А Синди се появи едва към шест, с подновена фризура. Нел я чакаше на дивана, с празна чаша в ръка, загледана безизразно в пространството.

— Е, сега вече е по-добре — възкликна Синди и разпери ръце, за да може Нел да я огледа. — Не е ли готино? Излезе ми доста соленичко, ама пък си струва, нали? Като ме види, Тони отново ще настръхне и ще започне да ревнува като ориенталски султан, какъвто винаги си е бил между впрочем... — Внезапно забеляза, че Нел въобще не ѝ обръща внимание. — Ели! Какво ти е? Да не си болна? — Вторачи изумен поглед в лицето на Нел.

— Филип е мъртъв — сломено промълви Нел. — Получил е сърдечен удар. Когато пристигнах, лекарите и сестрите още се суетяха около него. Чаках доста, но накрая един от тях дойде при мен и ми заяви, че нямало смисъл да чакам повече.

Синди се замисли. Винаги досега се бе старала да избягва всякакви мисли за смъртта. За нея смъртта се свързваше единствено с унили и удължени физиономии, с примирен шепот, черни тоалети,

погребални обреди. А още по-зле ѝ стана, като си припомни, че става дума за смърт, причинена от СПИН. Тръсна глава и се опита да се съвземе.

— О, така съжалявам, Нел — заяви тя, но повече от вежливост, отколкото от състрадание. — Все пак, нали при тази проклета, гадна болест се знае предварително какъв ще е изходът? Искам да кажа, поне няма колебания и разни там празни надежди... — Умът ѝ просто отказваше да се блъска върху въпроса кое всъщност бе по-мъчително — когато знаеш или когато не знаеш какъв ще е изходът. — Затуй си мисля, че сега... как да го река... не бива чак толкова много да се косиш, нали?

Нел въобще не ѝ отговори.

— Да, май ти наистина си изгубила много. Искам да кажа, и родители, и близки, пък сега и това...

— Вече нищо не знам — съкрушено прошепна Нел. — Вече не искам да мисля за нищо. Имам телефона на нотариуса му. Мисля, че е по-добре да му се обадя, нали знаеш, има да се уреждат куп документи... ах, да, длъжна съм да съобщя и на приятелите на Филип. — Изглеждаше объркана, смутена. Надигна вяло чашата си, но тя се оказа празна. Остави я на масата. — Довечера трябва да отида в болницата, за да прибера вещите му.

— Е, след като така се развиха събитията, не искам да ти бъда в тежест — ловко извъртя разговора Синди. Всъщност се стремеше да облекчи единствено себе си.

Нел успя да се окопоти след шока.

— Не, можеш, ако искаш, остани тук, колкото желаеш — уморено изрече тя. — Филип не би имал нищо против. — Усмихна се унило. — Той въобще не обичаше да пречи на останалите.

— Нямам такова намерение — тръсна глава Синди. — Ще се преместя при сестра си в Падингтън. Нека Тони се потормози малко. Аз няма да бързам да му се обаждам. — Потупа утешително Нел по рамото, без да пропусне да размаха пръстите на ръцете си, за да не остане незабелязан подновеният ѝ маникюр.

— Добре, щом така си решила... Но как ще се справиш с Тони?

— Не виждаш ли, че сега не съм в състояние да мисля и за него? Искам да го накарам да се поизмъчи малко, пък тогава ще видим... Ще се върна едва когато се пооправя и събера сили.

— Добре. — Припомни си съвета на Марк: да не притиска Синди прекалено, за да не събуди подозренията ѝ.

Нел въобще не спомена за петдесетте лири, които Синди ѝ дължеше — сега не беше в състояние да мисли за подобни прозаични грижи. Кое то искрено зарадва Синди — тя реши да ги мине по сметката за „оказани услуги“. Лошото бе в това, че в същото време дължеше още една стотачка на Кевин, още толкова на фризьора си, но както прецени практично, нали всички те зависеха от Тони. Ще успее да пооскубе сестра си с някоя и друга дребна сума — нали сестра ѝ получаваше социални помощи, защото отглеждаше сама трите си деца, и трите от различни бащи. Сестра ѝ, Трейси, никога не бе имала късмет с мъжете.

— Искаш ли този път аз да ти донеса чаша чай? — Синди щедро предложи услугите си.

— Не, благодаря.

— Е, тогава ще те оставя насаме със скръбта. — Беше прочела този израз в някакъв криминален роман и още тогава ѝ се стори, че звучи много благоприлично, затова се бе постарала да го запомни наизуст. — След ден-два ще ти звънна, за да разбере как са нещата около теб, става ли?

— Да, разбира се.

„Явно този Филип ѝ е бил много близък — каза си Синди, докато затваряше външната врата. — Напоследък Ели все повече ме шокира — изглежда смазана от мъка. Е, разбираемо е, нали си няма семейство...“ Синди огледа улицата пред себе си. Кой знае, може пък срещата ѝ с Нел да е за добро. Да, това ще внесе промяна в отношенията ѝ с Тони, защото няма да е принудена повече да търчи при него и за най-дребните суми. Той сигурно ще се ядоса и ще рече, че е недоволен, загдето Нел се изпречва на пътя му. Синди отлично знаеше планове на Тони за бъдещето на Нел — искаше да я пази за главната женска роля в бъдещия му порнографски хит, с подчертано „класически“ стил. „Е, ще видим кой кого ще изиграе“ — закани се Синди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Марк позвъни точно в девет и половина, когато Нел още оглеждаше личните вещи на Филип, подредени на масата пред нея: елегантния, старомоден часовник „Картие“, изтъркания портфейл, бележника с десетки телефони и адреси, ключодържател с инкрустиран малък диамант, масивните копчета за ръкавели от чисто злато, както и скъпия пръстен, който Филип винаги носеше на безименния пръст на лявата си ръка. Нел едва сега видя надписа от вътрешната му страна: „На очарователния Филип, за спомен от Париж, 1938 година“. А в куфара му намери един от костюмите му, коприненото му бельо, чифт обувки и една елегантна вратовръзка. От година и половина преди смъртта си беше отказал цигарите, ала не бе намерил сили да се раздели със златната си запалка „Дънхил“, също спомен от романтичните предвоенни години. Нел си спомни, че имаше изящен метален калъф за кибрит, с инициалите му, оформени с миниатюрни сапфири, но не го намери сред вещите му. Може би го беше продал или е останал някъде в апартамента му.

Още от прага Марк я попита:

— Всичко наред ли е? Някакви проблеми?

— Не, около Синди всичко е наред. Тя е при сестра си в Падингтън.

— А колко време ще остане там? — Гласът му беше напрегнат, макар че се владееше добре.

— Каза ми, че е само за ден или два. Съжалявам, Марк. Трябваше да науча къде...

— Сега това вече няма значение. Мога и сам да се справя. Но защо ми изглеждаш днес по-тъжна от всякога?

— Днес следобед умря Филип. Отидох в болницата, но вече го бяха преместили в интензивното отделение. Не ми оставаше нищо друго, освен да прибера вещите му.

— Моите съболезнования — тихо рече Марк. — Той ти беше близък приятел, нали не греша, Нел?

— Тъкмо това е най-странното, че всъщност не бяхме близки. Той беше довереник на Лиз, а не мой, но... как да ти го обясня... чувствах го като човек, без когото няма да мога да се справя, ако изпадна в беда. Защото Филип умееше, по-добре от всеки друг, да се ориентира и в най-заплетените ситуации. Много неща научих от него.

— Ще се постарая да дойда при теб веднага, когато намеря поне половинчасова пролука.

— Не, няма нужда... сега ти си толкова зает...

— Струва ми се, че вече ти обясних достатъчно красноречиво — за мен нищо не е по-важно от миговете с теб, Нел.

Тя притвори очи и замечтано въздъхна.

— Добре, ще те чакам — покорно се съгласи. — Няма значение в колко часа ще се освободиш. За теб вратата ми винаги ще бъде отворена.

Когато пристигна, неочаквано дори за себе си, тя го прегърна още на прага, за да намери утеха, опряла глава на яките му рамене.

— О, Марк... люби ме, Марк, точно сега, в този миг... изпитвам неудържима нужда да бъда обичана!

Той с радост изпълни пламенната ѝ молба, и то така страстно, че тя за няколко мига на щастливо отдаване успя да загърби тревогите си. Но накрая, преди да се унесе в сън, сгушена в обятията му, си припомни за посещението в болницата.

— Филип много пъти е бил обичан и се гордееше с това, но пред мен призна, че той самият се е влюбвал само веднъж. Но тогава аз не успях да схвана страданието му в цялата му дълбочина, докато Лиз го разбираше само от половин дума, макар да се съмнявам дали е разкривал докрай чувствата си и пред нея. С мен споделяше само една стотна от преживяванията си, сигурна съм в това. Но въпреки всичко се разбирахме ѝ си помагахме. Аз се нуждаех от съветите му, а той — от парите, които заделях за него, да не говорим за това, че се гордееше да го считат за духовен настойник на Клео Мондейн.

— Нещо като твой кръстник, така ли?

— Да, също като дон Вито Корлеоне!

Марк се разсмя, но дълбоко в себе си изпитваше облекчение — със смъртта на Филип Фолкнър се бе прекъснала още една от нишките, свързващи Нел с миналото ѝ, с онзи живот, от който той копнееше да я

изтръгне. Всъщност днес кой знаеше за миналото на Клео? Само клиентите ѝ, а когато му дойде времето, тя ще се раздели и с тях.

Прегърна я още по-плътно. „И аз съм егоист като всички мъже на този свят — каза си той. — Искам Нел да ми принадлежи изцяло. Искам и да се издигна в кариерата си. Ще бъде доста рисковано, но си струва усилията, и още как! Искам да разкъсам този педофилски кръг и да смажа мазната мутра на Тони Панакулис!“ Замисли се за подготовката на акцията, насрочена за следващата нощ — полицейските екипи трябваше да обкръжат склада от четирите посоки. Откъм брега на реката, пред фасадата на пристанищния склад, ще се наложи да използват полицейски катери. А по всички шосета, водещи към склада, ще постави усилен патрули, с кучета и стрелци, готови да се втурнат по следите на тези от педофилите, които ще се опитат да избягат от блокадата. Ще са необходими и медицински екипи, за да се погрижат за децата, които ще заловят, когато полицаите нахлуят в склада, за да прекъснат среднощната оргия. Всички екипи ще разполагат с радиотелефони. Не беше забравил и за фотографите, които ще уловят лицата на пристигащите мъже, чрез камери за нощни снимки, работещи в инфрачервения спектър. Всичко бе проверил лично — проникна в изоставения склад през задния вход с максимална предпазливост, защото не беше изключено педофилите, бдителни и недоверчиви като всички криминални престъпници, да са поставили секретни постове доста време преди началото на сборището им. Откри и следи от монтаж на видеоапаратура. Очевидно не ставаше дума за някакви третокачествени видеопроекции — кадрите бяха безупречно изпипани и кристалночисти. Тези типове явно се забавляваха повече да гледат, отколкото да участват пряко в развратни оргии с невръстни момченца, а филмите, както можеше да се очаква, осигуряваше вездесъщият Тони Панакулис. Безпокоеше го само едно — Нел му бе споменала, че в пиянското си бръцолевене Синди се бе разприказвала за членовете на педофилския кръг.

— Сред тях има такива имена, че ще ахнеш, ако ти ги кажа. — А когато забеляза недоверчивото изражение на Нел, тя се сепна за миг, но продължи разпалено: — Не, имената няма да ти ги кажа, защото не си падам по доносите, но само едно ще ти река: има двама от Камарата на лордовете, а пък колко са от Долната Камара... да не ти разправам! Единият лорд е много известен, ала най-големият майтап е със

съдиите. Представяш ли си, същите тези съдии, дето трябва да осъждат перверзните типове от цяла Англия, са много по-перверзни от подсъдимите... Е, какво ще речеш, а? Тони се залива от смях, когато някой се опита да му стори кал. Та кой ще позволи да се разчуе нещо за тези тайни сборища? Ако нещо се обърка, веднага се спуска похлупакът на тенджерата и те сваряват на бърза ръка, преди да успееш да изкрещиш, че нямаш никаква вина. Имат такова надеждно прикритие, каквото в тази страна никой не е сънувал дори! Мрежата им, според Тони, е обхванала цяла Великобритания, а никой не знае колко са членовете на цялата банда... И никой не може да се опълчи срещу тях, защото всичко е в лапите им — и властта, и медиите... и всичко.

— Тогава защо им е потрябвал Тони? — попита я Нел.

— Щото са го нарочили за жертвено агне, ако случайно далаверата вземе, та се издъни някъде. Ще запушат с трупа му пробойната, та да не изтекат големите лайна, както с онази Кристин Кийлър. Помниш ли к'во писаха вестниците тогава? „Сексът в правителствените кулоари!“ Те, както винаги, ще се измъкнат сухи от водата, ама нашият Тони — никога! Щото винаги е било тъй: не дребната, а едрата риба мрежа не я лови. Ще го натопят в най-дълбокото, в Темза, по-бърже, отколкото си смъкват гащите, щом зърнат някоя дванадесетгодишна сладурана, още преди да са им потекли лигите!

Синди, в желанието си да се изфука, винаги пораздуваше нещата, ала въпреки това думите ѝ, преразказани от Нел, накараха Марк да се позамисли. Много добре знаеше, от собствен опит, с каква ревност върхушката бранеше всеки свой член. Като начинаещ сержант бе привлечен в екипа за разследване на секс афера, примесена със скандали за подкупи. Разследването, по някакви загадъчни закономерности, неизменно се затлачваше, щом опираше, до висшите етажи на властта, но ако следите водеха към бедните прослойки от предградията — о, тогава полицаите бяха в стихията си! Ала при всяко съмнение за улики против елита след по-малко от час полицаите получаваха заповеди да прекратят разследването. С ултимативен текст, без никакви разяснения: „Да се прекратят всякакви действия по случая!“. Всички папки бяха прибрани, неизвестно къде, дори се

понесоха слухове, че ги изгорили още същия ден. Заповедта бе издадена от Министерството на вътрешните работи.

„Е, нали никой не ми е наредил да стигам прекалено далеч — каза си Марк. — Но пък тогава нямахме представа с кого си имаме работа. Предполагаме само, че ще заловим банда извратени мръсници. А ето, че се натъкнахме на нещо повече от поредния сексскандал, разкрихме улики за перверзни изстъпления и дори за убийства на малолетни. Нека онези горе се опитат да потулят такава смърдяща афера! Нека само се опитат! Ако, разбира се, Синди не ни е подхлъзнала на динена кора... За съжаление, отговорът на тази загадка ще узнаем едва след като им щракнем белезниците.“

Но дори и след този опит да си вдъхне самоувереност Марк не успя да обуздае тревогата, надигаща се като мътна вълна в сърцето му.

— Тревожиш се за утрешната акция, нали познах? — попита го Нел, която, като всяка влюбена жена, вече се бе научила да отгатва настроенията му.

— Не. Всичко е обмислено, и то по-грижливо от всеки друг път. Размишлявах върху думите на Синди за мъжете, членове на този проклет педофилски кръг.

— Не й вярвай на всяка дума. Тя обича да послъгва. Мислиш ли, че щяха да й позволят да припари, ако се касаеше за нещо действително важно? Съмнявам се, както бих се усъмнила във всеки, който се разприказва на тази доста деликатна тема, освен може би ако този някой е самият Тони Панакулис. Както и да е, утре вечер ще се разбере дали Синди ни е излъгала, или не. Нека да оставим тези грижи за утрешния ден, а днес да мислим само за нас двамата. Ще останеш ли тази нощ при мен?

— Надявам се, че няма да ме приемеш като натрапник.

От телефона на Нел той уведоми дежурните си колеги, че тази нощ няма да бъде на разположение на нощните патрули, но не забрави да се разпорежи двама от полицаите да поемат смяната в пощенската камионетка с надпис „Бритиш Телеком“. Не беше редно да го видят рано на другата сутрин как се изнизва от дома на най-важния свидетел по това заплетено разследване. Макар че можеше да напусне къщата на Нел в ранните часове на нощта — все още оставаха достатъчно часове, за да се любят до насита.

На сутринта тя стана с него, за да му приготви закуска.

— Нали ще ми се обадиш колкото е възможно по-скоро, след като приключите акцията? — попита го тя, опитвайки се да не издава вълнението си.

— Ще ти позвъня — обеща й Марк. — Моля те, няма нужда да се притесняваш толкова. Всичко ще мине като по ноти.

— Слава богу, че днес няма да ми остане време да се тревожа, защото денят ми ще бъде доста натоварен — длъжна съм да се погрижа за погребението на Филип...

Освен в погребалното бюро, Нел се отби и при нотариуса на Филип, който я изненада с вестта, че именно тя е определена за единствен изпълнител на завещанието му.

— Филип изрично настояваше да се избегнат досадните дразги, които биха възникнали след смъртта му. Дори ме предупреди, че ако избере за изпълнител на завещанието си някой от... от своя кръг, останалите ще се нацупят, понеже всички хомосексуалисти, до един, са обидчиви, досущ като малки деца. Затова се спря на теб. Ти му беше много близка, но същевременно не се числиш към интимните му партньори, така че никой няма да остане огорчен. Остави писмо, адресирано до теб, заедно с още една бележка с разпореждания относно вещите в апартамента му.

— Какво ще стане с жилището му? Той е живял там повече от двадесет години...

— Да, така е, но за съжаление ще се наложи да се изплащат вноски и през следващите три години. Но не се безпокой, аз ще се погрижа за изплащането им. Имаш ли ключ от апартамента му?

— Да.

— Нали ще ме уведомиш, след като събереш и опаковаш вещите му, останали там?

— Разбира се. А с какво да помогна за погребението?

— О, за това той е оставил най-подробни разпореждания, удивително изчерпателни. Не желае нито религиозна служба, нито опечалени изпращачи. Длъжен съм да присъствам само аз, заедно с агентите от погребалното бюро. Оставил е на приятелите си сами да изберат как да почетат паметта му.

— Много отдавна ли е споменал пред вас, че предпочитал кремация?

— Точно така е посочено в завещанието му.

— А как ще постъпите с пепелта му?

— Ще бъде разпръсната в четирите посоки на света.

— Типично за Филип — тъжно се усмихна Нел.

Тя се прибра късно следобед и не забеляза камионетката на „Бритиш Телеком“, паркирана край отсрещния тротоар.

— От сутринта киснем тук — недоволно промърмори единият от полицаите в камионетката, — но не сме засекли нито едно позвъняване от телефона ѝ. Докога ще си губим времето?

— До получаването на заповед да се прекрати подслушването. Наредено ни е да засичаме всяко обаждане.

— Но досега никой не я потърси!

— Обаче тя си остава най-ценният ни източник на сведения. Чух, че успяла да измъкне доста пикантна информация за онзи баровец, Тони Панакулис.

— Абсурд! Как е възможно такава изискана лейди да има нещо общо с онзи гаден търгаш, разпространител на най-отвратителните порнокасети?

— О, чух още, че тя самата била замесена в този бизнес.

— Я стига! Да не си превъртял?

— Искаш ли повечко подробности? Казах ти, че е включена в бизнеса, но не в онзи, който се разиграва по тротоарите. Имам предвид нещо съвсем различно — колгърл от най-висша класа, и с най-високата тарифа, разбира се. Косите ще ти настръхнат, ако ти съобщи колко е базисната ѝ цена, да не говорим за доплащане срещу нещо по-така.

— Кой ти го съобщи?

— Казвам ти само това, което успях да подочуя.

— Хм, щом като може да си позволи такава къщурка, то за да си платиш за една нощ навярно няма да ти стигне заплата за цяла една година... — Внезапно гласът му се извиси: — Отсреща нещо се размърда! Но коя ще е тази флърца, по дяволите?

Пред къщата спря едно такси и от него изскочи наперена едрогърдеста блондинка.

— Господ да ме убие, ако това не е онази пачавра, дето се влачи навсякъде подир Тони Панакулис. Но какво дири тук?

— Сега това няма значение. Дръж я на фокус, за да сме сигурни, че е именно тя...

Нел беше безкрайно изненадана от безцеремонното ѝ нахлуване в къщата.

— Нали ми рече, че винаги съм добре дошла в твой дом? — задъхано заговори Синди още щом прекрачи прага. — Сестра ми си домъкна ново гадже и се наложи да им очистя теренчето. И така, ето ме отново тук! — Неканената гостенка, уверена в гостоприемството на Нел, префуча покрай смаяната домакиня, застинала до стената в преддверието. — Нали няма да ме натопиш пред Тони?

— Не. Как можа въобще да си го помислиш?

— Е, той позвъни у сестра ми, но аз ѝ бях обяснила да отговаря, че не съм там, така че нищо чудно и тук да е звънял.

— Цял ден бях навън. Току-що се прибрах...

— О, така ли? Тогаз всичко е наред... ах, но това не е ли било заради онзи твой приятел, който е умрял днес?

— Той ме е определил за изпълнител на завещанието си — сухо кимна Нел.

Синди разбиращо тръсна глава и небрежно добави:

— Умирам за чаша чай.

Нел изтръпна. Точно в този момент най-малко се нуждаеше от компанията на Синди.

Към осем часа всички бяха по местата си, камерите — насочени и готови за включване, радиовръзките — изпробвани, но едва към девет вечерта засякоха пристигането на първия автомобил, който паркира на пет пресечки от склада. Мъжът в него беше с вдигната яка на палтото си и със спусната периферия на шапката си, ала въпреки това успя да го фотографират. После започнаха да пристигат и останалите, един по един. Всеки новодошъл пристъпваше предпазливо, оглеждаше се на всички страни и изчезваше в мрака през пролуката в оградата. Полицайте бяха преброили дузина тайнствени посетители, когато най-сетне се появи главното действащо лице във вечерното представление на закрито, с по един придружител от двете страни. Изглеждаше на четиринадесет години, добре сложен за възрастта си, без видими признаци на страх или за предварителна обработка с опиати. Вероятно е момче за услуги на повикване,

предположи Марк, докато оглеждаше лицето му, розовеещо в прибора за нощно виждане, наперено, с глуповата усмивка, застинала на пълните му устни.

Радиопредавателят му записука. Постовете на покрива на склада бяха забелязали нещо.

— Какво има? — попита Марк.

— Шефе, няма да повярваш, но вътре всички си надянаха маски на лицата.

— Какви маски?

— Като онези, които хлапетата използват за детски игри, само че са гумени. Напомнят на героите от анимационните филми — Мики Маус, прасето Порки, Уди Кълвача... да, сега зърнах и един Супермен... е, поне един се оказа с чувство за хумор... заслужава си да ги видиш, шефе, голи-голенички, но с маски на мутрите.

— Значи ще трябва да ги разпознаваме по пишките им! — сърдито изруга Марк.

— Да надзърна ли още веднъж през капака на покрива?

— По-добре се опитай да ги заснемеш на лента.

Изчакаха, докато педофилите се размърдат. Постовете докладваха, че момчето било „поето“ от първия клиент, последва равнодушен полицейски коментар: един-двама вече се били възбудили, някои се ориентирали към орален секс, а други — към кучешката поза. Когато свършил и се оттеглил първият клиент, незабавно бил сменен от следващия на опашката, докато другият се приближил съвсем наблизко, за да може момчето да го възбуди с ръка. Оргията постепенно набирала темпо.

— Господи! — Силен вик проехтя от радиотелефона. — Нещата се объркаха! Двама се накачулиха едновременно върху момчето. Така го затиснаха, че дъх не може да си поеме...

— Не изключвайте камерите! — заповяда Марк. Искаше да се подсигури с колкото можеше повече доказателствен материал — трябваше да отреже всички пътища, за да не се измъкне нито един от тези типове от правосъдието, но сега бе възникнала опасност да се случи нещо непоправимо с момчето, затова нареди с решителен тон:

— Стивънс, до всички постове! Тръгвайте!

Отвсякъде се разнесоха ужасени викове „Полиция!“, когато вратите се разтвориха с трясък и вътре се втурнаха униформените

полицаи. Голите мъже се разпиляха като ято, който накъдето може, обезумели от паника. Някои се боричкаха с полицаите, но повечето, парализирани от страх, не оказаха никаква съпротива. След броени минути суматоката утихна. Полицаите обградиха заловените като стадо, прибраха скъпите инфрачервени камери и безценните филми — щяха да ги погледат, за развлечение, в свободното време след края на дежурството. В един от шкафове в помещението откриха купища видеокасети, изцяло с педофилски сюжети. Пребледняло и разплакано, момчето бе отведено за медицински преглед, докато мъжете, със смъкнати маски, трескаво се ровеха в купа дрехи, преди да бъдат натоварени на камионетките. Към десет и половина сградата на склада отново опустя и притихна, само в съседните улици просветваха мигащите светлини на полицейските коли.

Марк седеше зад бюрото си, опрял брадичка върху дланите си, докато плъзгаше поглед по списъка с имената. Трябваше да определи кои да останат в ареста. В този миг в кабинета му нахлу, сияещ, един от сержантите.

— Един от тях всичко изчурулика. Някакъв счетоводител, името му е Ярдлей. Изплаши се, че ще изгуби всичко, което бил постигнал досега — имал любяща съпруга, три деца, шеметна кариера в просперираща компания... Заяви, че след арестуването му целият му живот ще пропадне. Кълнеше се, че нищо не знае за другите видеопроекции — онези, на които са били заснети сеансите с Били Ноули и Кевин Пийл, преди да ги убият. Каза още, че никога не е участвал в оргии, завършващи с убийство на деца — винаги използвали деца от някаква агенция като тази нощ. А ние знаем, че Били и Кевин са били отвлечени. Признава, че е педофил, но с това се изчерпва вината му. Останалите повтарят все едно и също, само един-двама отказват да проговорят, докато не пристигнат адвокатите им, но ми се струва, че ни очакват куп похвали от началството. Тази гадна афера ни отне цели две години, но нали всичко е добре, щом свършва добре...

Марк го погледна, усмихна се и му благодари, но сержантът не остана доволен от лаконичната реакция. После се утеша, като си

припомни, че навярно старши детективът е прекалено уморен от нощната акция.

— Уморителна смяна беше, нали, сър? — подметна той. — Заслужихме си малко почивка.

— И аз тъкмо си мислех за същото — съгласи се Марк.

Когато сержантът излезе, той веднага посегна към телефона.

— Още малко ще се наложи да остана в кабинета — рече той, когато Нел се обади от другия край на линията.

— Чаках с нетърпение да ми се обадиш. Свърши ли всичко?

— Да, за тази нощ приключихме.

— Успешна ли беше акцията?

— О, да.

— Но защо ми се струва, че не си доволен?

— Защото наистина не съм напълно удовлетворен. Имам нужда да поговоря с някого и не измислих нищо по-добро от това да се обадя на теб.

— Синди още е тук — тихо добави Нел.

— Какво!

— Сестра ѝ си имала нов любовник, който не искал Синди да се мотае в къщата, и затова тя се върна при мен. Не ми го заяви открито, но мисля, че се подразбираше от думите ѝ.

— И къде е сега?

— Гледа едно от среднощните предавания. А аз съм в кухнята. Почакай за минута!

Нел излезе тихо от кухнята и надникна във всекидневната. Синди лежеше на дивана, с кесия чипс в скута си, увлечена в поредната серия на „Кръстникът“.

— Следи със затаен дъх подвизите на Ал Пачино — съобщи му Нел, когато се върна до телефона.

— Бих предпочел да се запилее някъде, където ѝ видят очите, но да не е в твоя дом — сърдито отвърна Марк.

Нел въздъхна примирено.

— Е, няма как... нали се преструвам на нейна приятелка. — Усетила разочарованието му, тя се опита да го утеши: — Е, не е настъпил свършекът на света, нали, скъпи? Ще се срещнем веднага щом се открие възможност.

— Какво ще кажеш за утре?

— Трябва да отида в апартамента на Филип, за да прибера някои от вещите му.

— Не беше ли някъде на площад „Ешли“? До една от пресечките с Виктория стрийт?

— Да.

— Ще дойда там веднага щом успея да се измъкна оттук. Само не започвай пиенето без мен. — Нел се разсмя и прекъсна връзката.

На следващата сутрин, когато се обади в управлението, за да провери какви са последните съобщения, секретарката му — жизнена, пълничка блондинка към петдесетте — му докладва със страхопочитание, че са го търсили от Министерството на вътрешните работи. Трябвало да се яви там колкото е възможно по-скоро.

— Дяволски добре сте се справили, старши детектив Стивънс — започна заместник-секретарят на Министерството с акцент, шлифован още по време на следването му в Итън. — Разследването е било много дълго и мъчително, но си е струвало труда. — Марк предпочете да замълчи и заместник-секретарят се принуди да продължи: — Узнах, че сте заловили някакви крайно неприлични, но несъмнено компрометиращи видеозаписи.

— Да, сър. Но тъй като всички участници в порнофилмите са с маски, трудно ще ни бъде да ги идентифицираме. Но все пак има и други, по-усъвършенствани начини на разследване.

Погледът на сините му очи, твърд като сиенит, не се отклоняваше нито за миг от лицето на заместник-секретаря.

— Хм, да, разбирам. — Тонът му подсказваше, че не желае сега да се задълбават в тази парлива тема.

„Звучи ми твърде съмнително — помисли си Марк, — като глас на човек, който се старае да укрие някаква тайна.“ Спомни си, че заместник-секретарят всъщност беше доста важна, дори ключова фигура в Министерството, защото министрите идват и си отиват, но той оставаше. А този господин зад масивното бюро определено не му вдъхваше доверие — очите му гледаха леденостудено и безизразно, напомняйки на очи на някакви представители на животинския свят, за които не успя да намери точното име.

— И така, как попаднахте в дирите на тези престъпници? Защото проведохте акцията напълно изненадващо, внезапно, без никакво предварително планиране.

— Само чрез търпеливо и грижливо проучване, сър.

— Да, с търпение всичко се постига. Но не ги ли подтикнахте, поне леко, за да ускорят действията си?

— Е, и това се наложи, сър. Ако само чакаме пасивно да ги засечем някъде, никога нямаше да успеем да ги заловим.

— Но не разчитахте ли на източник на информация, внедрен сред тях?

— Да, сър, едно лице ни предложи услугите си.

— И сведенията се оказаха надеждни и достоверни?

— Да, сър, очакванията ни се оправдаха напълно.

— Но няма да ми съобщите името му?

— И ние, както и журналистите, сме длъжни да пазим нашите информатори, сър. На всяка цена.

— Естествено, естествено. — Говореше с тон, по-замислен отколкото в началото, но въпреки това съвсем гладко и несмутимо. Марк се запита дали не тренира гласните си струни всяка сутрин след бръснене. — За къде е Скотланд Ярд без своите уши и очи... нали така ги наричате?

— Понякога ги наричаме така. Но те далеч не са единствените ни оръжия, сър.

— Какво? Аха, да, досетих се. — Пръстите му се спуснаха към джобчето на жилетката и погалиха позлатения джобен часовник. Жестът трябваше да подсказва на Марк, че времето за аудиенцията бе на привършване. — И така, значи най-после успяхте да изловите всички членове на тази зловредна група?

— Не, сър. Все още не сме заловили главния им организатор.

— Организатор ли? — Марк бе удостоен с един бърз, недоумяващ поглед.

— Човекът, който е в дъното на тяхната дейност, който организира сбирцищата им, който набавя жертвите, а после укрива труповете им. Някакъв гръцки емигрант, от остров Кипър, нарича се Тони Панакулис. Именно той е успял да се укрие.

— Но ще го пипнете, нали? — Въпросът прозвуча по-скоро като заповед.

— Търсим го усилено, сър.

— Отлично, много съм доволен от вас, старши детектив Стивънс. Не бива да му позволите да се изплъзне. Навярно е доста опасен тип.

— Не е по-опасен от хората, които са го наели, сър.

Студените рибешки очи на заместник-секретаря се впиха в лицето му. Марк неволно се запита, още веднъж, на каква ли риба му напомня това студено, отблъскващо лице.

— Е, въпреки това дотук постигнахте много, забележително много, старши детектив, и то няма да бъде забравено от онези, които имат властта да преценяват усилията ви. Сигурен съм, че ще се издигате все по-стремително нагоре. — Последва официална усмивка и сухо ръкостискане, съпроводено с изпращане до вратата на луксозния, макар и старомоден кабинет. — Желая ви успех.

С това аудиенцията приключи.

Нел пристигна в апартамента на Филип към десет и половина, тъкмо когато Марк се бе отправил към Министерството на вътрешните работи. Беше оставила Синди да спи, но след като взе всички предпазни мерки, за които успя да се сети, за да не бъде разкрита от прекалено любопитната Синди. Дори взе в чантата си такива важни вещи като бележника на Клео с имената и телефоните на клиентите — най-опасното беше, че там фигурираше и името на Реза Доминициан. Всичко бе записано кодирано и никой, освен нея не знаеше кода, но прекалената предпазливост никога не вреди. И без това съжаляваше, че ѝ се наложи да остави на Синди резервния ключ. „Честна дума, няма да го изгубя, но нали все ще трябва да влизам и излизам понякога? Какво ще правя, ако теб те няма? Да вися пред вратата ли? Нали всичко това е само за няколко дни, само докато се убедя, че с Тони всичко е наред. След като уредя да ме вземат за нови снимки, ще се отървеш от присъствието ми.“

Нел се изкушаваше да ѝ сервира още една лъжа — да ѝ заяви, че няма резервен ключ, но знаеше, че Синди веднага ще ѝ предложи да направят копие от ключа. Затова бе принудена да се задоволи само със строго предупреждение:

— Внимавай много, Синди. Тази къща не е моя, както вече ти казах. Тук съм само временно, също като теб, но за разлика от теб, на

мен ще ми дирят сметка, ако се случи нещо лошо. Всъщност въобще не биваше да ти позволявам да преспиш тук, но тъй като ми помогна, когато бях в беда, сега съм длъжна да ти се отплатя. Но ако в къщата проникнат крадци, ще попадна в извънредно неприятно положение. — Кое то всъщност си беше чиста истина.

Синди се бе заклела, че ще пази къщата в отсъствието на Нел, дори и с цената на живота си, а Нел остана доволна от клетвата ѝ. Никак не ѝ допадаше мисълта, че ключът за нейната къща — все едно ключът към личния ѝ живот — ще остане, макар и временно, у съмнителна личност като Синди Люис. Но нали Марк изрично бе настоявал всичко да изглежда напълно естествено и непринудено в очите на Синди и на тези, които биха пристигнали да я търсят. А какво по-нормално от това да дадеш ключ на някой, който ти е дошъл на гости за няколко дни? „Да — каза си Нел, докато пътуваше в метрото, — за другите е напълно в реда на нещата, но не и за мен. Но тогава хората ще помислят, че през целия си живот съм била ненормална!“

Когато излезе от къщата си, Нел се престори, че въобще не обърна внимание на камионетката на „Бритиш Телеком“, паркирана до отсрещния тротоар — нали и тази гледка бе напълно нормална за ежедневието на всеки лондонски квартал. Но вътрешно остана доволна, че Марк е толкова загрижен за нейната безопасност, макар че Тони Панакулис нямаше откъде да узнае за убежището на Синди и нямаше защо да идва насам. Но нали Марк беше полицай, следователно си разбираше от работата.

Нел с нетърпение очакваше срещата с Марк — искаше да пристигне по-бързо при нея, изгаряше от желание да притисне глава към силната му мъжка гръд. „Ако можеше, Филип би одобрил желанието ми“ — помисли си тя. Щом влезе в просторния му апартамент — прекалено голям за сам мъж, според нея — тя извади ключовете на Филип от чантата си и се залови да проверява всички чекмеджета, шкафове и долапи. Оказа се, че Филип Фолкнър е бил доста педантичен в личния си живот — навред Нел попадеше на подаръци, останали от някогашните му любовници: кристални чаши, сребърни прибори и украшения, цигарета, табакери и запалки, албуми за снимки. Повечето от тях бяха инкрустирани с диаманти. Сред тях се търкаляха кожени портфейли с дузини. В дрешника пък попадна на няколко обемисти куфара от крокодилска кожа, останали от времето,

когато не се пътуваше често по въздуха и още не съществуваше проблемът със свръхбагажа. Явно не бе пожелал да се раздели с нито един спомен за отдавна отлетялата младост, но Нел не можеше да прецени дали това е било проява на сантименталност или на скъперничество. Когато отвори последния грижливо заключен шкаф, тя ахна — пред смаяния ѝ поглед блеснаха повече от двадесет часовника и още по толкова копчета за ръкавели и игли за вратовръзки — всичките от злато или сребро, обсипани с диаманти. Нел остана като прикована, захласната от смайващата гледка. Никога не го беше виждала да носи нито едно от тези бижута. „Само Бог знае колко съкровища е натрупал през всичките тези години“ — каза си тя на глас, преди да се заеме с подреждането им. Направи ѝ впечатление, че табакерите до една носеха инкрустирани надписи „На Филип, с любов“.

— Да, мога да разбера защо е събирал тези „дреболии“, както ги наричаше Филип с изискано пренебрежение, но защо постоянно се оплакваше, че бил доста беден? Та тук има достатъчно, за да си осигури съществуването за още двадесет години. При това, без да се лишава от нищо. Тогава защо настояваше да му давам част от доходите си?

Гардеробите му бяха претъпкани с костюми, лодени и обувки, с ризи и копринено бельо от най-високо качество — бяха толкова много, че с тях Нел можеше още утре да открие магазин за изискана мъжка мода.

— Нима всичко това е получил заради греховната си любов с най-богатите мъже в Англия? — запита се Нел, недоумяваща пред загадката, която бе животът на Филип Фолкнър. — Нали винаги обичаше да повтаря, че на принцовете не бива да се вярва. Може би за това е решил да трупа съкровища? О, Филип... — Изпълни я дълбока, неутешима тъга. — Никога не си бил щастлив, познах ли? Май Лиз и този път ще се окаже права — винаги си имал десетки познати, но твърде малко приятели...

Сега на Нел се падаше всичко, което Филип бе наследил от Лиз, плюс още нещо — часовникът в салона — скъпоценна антика от XVIII век, от орехово дърво, с фина дърворезба.

Извади писмото, което бе получила от нотариуса, разряза дебелия плик с ножа за книги и погали гальовно сребърната му

дръжка, обсипана с рубини. Спомни си, че Филип винаги отваряше с него писмата си. Последното му писмо се оказа кратко, само един лист.

„Този часовник винаги ми напомня за преходността на времето, както и за преходността на живота. Ако натиснеш с пръст вазата, изобразена от дърворезба в долната част на часовника, ще се отвори скрита вратичка — задейства се чрез пружина. Вътре, в тайника, ще намериш моите дневници.

Да, знам, че винаги съм твърдял упорито, че разумният човек не би запазил писмени свидетелства за каквото и да е, но ако не го повтарях, и то многократно, кой щеше да ми има доверие и да ми поверява най-съкровенията си мисли и чувства?

Имах намерение да напиша мемоари. Тези дневници бяха предназначени да опресняват паметта ми, ако бях седнал пред белите листи, за да опиша бурния си живот. Но животът реши друго, както винаги се случва с всеки от нас. Може би съм заслужил, с греховете си, това наказание.

Поверявам дневниците си на теб, прочети ги, наслаждавай се на всеки ред в тях. Може би ще останеш смаяна от живота, който съм водил на младини — това бе много преди да те срещна. Ако желаеш, можеш да ги публикуваш. Ще разбереш какво съм имал предвид, когато откриеш в тях имена от най-знатно потекло. Това са хората, които съм срещнал в моя житейски път. Както сама знаеш, аз бях буквално навсякъде. Не успях да посетя само онова непознато царство, откъдето все още никой не се е завърнал, за да ни разкаже за него. Е, това е още едно предизвикателство, този път последното, нали?

Ще те очаквам в това непознато и загадъчно царство...

Сбогом, Филип.“

Дневниците му се оказаха побрани в десет тома, грижливо подвързани с плътна, макар и вече потъмняла кожа. Филип очевидно е

поръчал да ги оформят по специална поръчка — на корицата на всеки том бе изгравирани гербът на рода Фолкнър и латинският надпис: „Ex Libris Philip Hugh Delacy Faulkner“ (Екслибрис на Филип Хю Делъси Фолкнър).

Нел разгърна всички томове, докато попадна на един, с надпис „1979 г.“ — годината, в която се бе запознала с този странен мъж, комуто никога досега не бе имала стопроцентово доверие, но когото едва сега, след смъртта му, започваше да разбира.

В дневника имаше всичко — тя се изчерви и затаи дъх, когато попадна на страниците, в които той описваше как се бе запознал с „деветнадесетгодишната уличница“ — евтино бижу, захвърлено на тротоара, гласеше безжалостният коментар на автора на дневника. Но по-надолу откри и по-благосклонни коментари по свой адрес. А по-нататък, с всяка следваща страница, тонът му към нея постепенно се смекчаваше. Нел зачете в захлас описанието на Филип за бъдещето на култивираната проститутка — оценяваше високо способността ѝ да се откъсне от грубата покварена среда, в която бе отраснала, макар че посочваше само малка част от събитията през онази отдавна отминала година. Дори леко прекаляваше с оптимистичните си прогнози относно възможностите ѝ, преобразена в тройната роля на Клео, Елеонор и Нел.

Обаче Филип никога не се бе научил да гледа, за разлика от Марк, суровата житейска истина право в лицето. Това бе донякъде странно за такъв познавач на пороците и на скритите страни в живота на съвременниците, какъвто безсъмнено беше Филип Фолкнър. Нел се замисли и стигна до извода, че причината е в прекомерното внимание, което Филип е отдавал на собствената си особа. Особено му е помогнала комбинацията от прекомерна чувствителност, остър и наблюдателен ум, плюс доброволно наложената изолация, за да прозре всички пороци и недостатъци на хората, с които е общувал. В дневника си Филип бе описал как си е представял бащата на Нел: студен, невлюбчив, затворен в себе си, себелюбив и безчувствен деспот, затова Филип бе стигнал до извода, че първата жертва на бащата на Нел е била майка ѝ, която напразно е жадувала за нормална, топла и безкористна човешка обич.

„Да, Филип безпогрешно е отгатнал истината — каза си Нел, когато прочете тези безмилостни редове, — но не е стигнал до най-

важното — за баща ми най-важното беше да не позволи някой да накърни правата му като пълновластен господар в семейството. И умееше да се възползва от тези свои права по-добре от всеки друг.“ Зачете с трепет следващите страници. Според Филип тя бе избягала от бащиния си дом, всъщност превърнат в затвор за нея и за сестра ѝ, защото Нел е копнеела за простор, сред който да изяви артистичните си стремежи — Филип я описваше като рядко талантива, самородна актриса — и тъкмо това я е подтикнало да се заеме с трудната роля на скъпоплатена проститутка, способна да изиграе най-трудните роли. Така Нел е спечелила най-доброто, което могат да предоставят тези две професии. В нея се преплитали два свята — светът на баща ѝ, в който Нел непрекъснато търси своето отмъщение, и нейния вътрешен свят, в който тя се е реализирала в десетки неписани роли, въпреки че недотам интеллигентните ѝ клиенти са се интересували главно от сексуалните моменти. „Колко е странно — сепна се Нел, — че този мъж ме е разбирал така дълбоко през всичките тези години и въпреки това никога не е успял да проумее за какво е копнеело сърцето ми. Докато на Марк бяха необходими само няколко дни, за да разбере какво искам и веднага ми го предложи... Може би причината се е криела в това, че Филип никога не се е нуждаел от обичта ми, за него аз съм била като опитно зайче и нищо повече?“ Нел си спомни, че Филип никога не делеше хората на приятели и врагове — за него всички, до един, бяха грешници, изтъкани от противоречия, пълни с пороци, и го забавляваше единствено умението му да открива пороците им от пръв поглед.

В дневника си Филип бе отделил толкова място на хорските пороци, че Нел нито веднъж не срещна възхвала на добродетелите на познатите на Филип. Този печален извод се потвърждаваше с всяка следваща страница — макар че поради ограниченото си време тя прелистваше доста набързо дебелия томове, пълни със злъчни коментари, посветени главно на мъжете, които бяха страдали за обичта му, които го бяха отрупвали с богатства, щастливи само от една нощ с него, които бяха изтърпели безброй унижения, компромиси и страдания, за да се доберат до плода на забранената любов. В един миг тя се вцепени и дълго не можа да помръдне с ръка. Боже господи! Нима и той е бил с него! Не, това не е възможно! Но се оказа, че е истина. Безжалостното, хладнокръвно перо на Филип описваше

подробно сексуални сцени, лични качества и недостатъци, за които е абсурдно да се говори сред висшето общество. Редовете се нижеха пред смаяния ѝ поглед. Острите, точни думи не жалеа никого от някогашните му любовници — освен един. Това бе единственият случай в живота му, когато Филип повече е обичал, отколкото е бил обичан. Това бяха най-прочувствените редове в многотомния дневник, изпълнени с копнеж и любовна мъка, защото обектът на чувствата на Филип се оказал хетеросексуален — не криел симпатиите си към Филип, но не откликнал докрай на страстните му призови.

„О, Филип... — въздъхна Нел, превъзмогнала вроденото си отвращение към хомосексуалните преживявания у мъжете, защото остана смаяна от дълбочината на чувствата на Филип. — Не си ли знаел, че рядко, ужасно рядко се среща щастието в любовта? Нали се броят на пръсти щастливците, намерили партньор, който да им подхожда напълно, който да ги задоволява докрай? Това ли е причината тези страници да са пропити с неизцерима тъга? Затова ли винаги приемаше с хладен цинизъм всички думи за силата на любовта?“ Внезапно ѝ хрумна, че Филип е бил на 44 години, когато се е влюбил за пръв и последен път в живота си.

На вратата се позвъни. Сърцето ѝ изтръпна, когато отвори и видя Марк. Прегърна го и го целуна така страстно, че той застина в недоумение:

— Какво става с теб?

— Обичам те, Марк. Толкова съм щастлива, че не мога да се отърся от опасението дали няма да се събудя в следващия миг и да разбера, че всичко между нас е било само един красив сън.

Едва тогава забеляза, че изглежда угрижен и посърнал. Очевидно нещо не беше наред.

— С радост бих приел едно питие — въздъхна Марк. — Предпочитам нещо по-силно.

— Разбира се. Влез и седни на дивана. Само след минута ще се върна при теб.

Донесе му чаша уиски и той жадно отпи. Остана мълчалив и замислен, но накрая се сепна и заговори неловко:

— Съжалявам... но нещо не съм в настроение. Не, вината не е у теб. Ела, седни до мен.

Тя се настани на коленете му, а той я целуна бавно и нежно. Отпусна глава на рамото ѝ, притвори очи и заговори:

— Идвам направо от министерството. Повика ме заместник-секретарят. Подхвърли ми кокал като на гладно куче, после ме потупа по рамото и ме похвали с нещо от рода на: „Браво! Добро куче!“.

— Но защо си така ядосан? Да не би по кокала да е нямало и грам месо?

— Никога не съм одобрявал жертвоприношенията.

— Нищо не разбирам — учудено сви вежди Нел. — Но нека първо да ти донеса още една чаша.

Марк надигна втората чаша, но този път отпи по-малко, преди да започне да ѝ разказва за подозренията си.

— Оказва се, че сме попаднали на следите само на по-дребните риби. Не мога да се отърва от съмнението, че някой ги информира за плановете ни... Иначе как да си обясня, че нито една от засадите ни не успя да ги залови? Досега не успяхме да открием нито един от онези високопоставени личности, за които ти е споменала Синди. През миналата нощ съобщиха за още един труп на дете. Оказа се, че момчето е избягало преди два месеца от изправителен дом и това е известно на колегите от отдела за действия с малолетни нарушители. И този път се сблъскваме с изнасилване преди умъртвяването. Но е било още по-малко на възраст от онзи Дарън Хенри, момчето от Даръм. Да, при педофилите често се срещат какви ли не извращения, но съм готов да се обзаложа на каквото пожелаеш, че те не са преките извършители. Защо Синди се е похвалила пред теб, че в играта са замесени доста важни клечки, а се оказва тъкмо обратното? Ако не е знаела лицата им, поне е чувала имената им — нали винаги си слагат маски, ако предвиждат включване на видеокамерите?

Нел остана смълчана, но слушаше напрегнато разсъжденията на Марк.

— Не, според мен за това Синди не те е излъгала. Иначе защо ще се крие Тони Панакулис? Изпратихме наши екипи на всички подозрителни места — в клуба му, в апартамента му, но от този грък няма дори следа! Кой може да го е предупредил? И защо ще наемат момче на час за сеансите си? Досега педофилски кръг никога не се е занимавал с деца, наети на час. Тук нещо не се връзва, Нел. Но инстинктът ми подсказва, че ще се добера до нещо, само ако не

изпусна вярната следа! Нищо чудно в това объркано разследване да се преплитат интересите на доста личности от елита, щом като започнаха да предлагат помощ колеги от всички отдели в Скотланд Ярд — а това никога досега не се беше случвало... И всички повтарят в един глас: „На всяка цена трябва да запазим мълчание пред онези хиени, журналистите! Представете ли си каква олелия ще се вдигне, ако драскачите изтипосат на първите страници плачещи майки, ако пуснат тлъсти заглавия като например... Животът и на вашето дете е в опасност?“. И ме потупват по рамото, хвалят ме, че съм бил много способен детектив, че били изцяло на моя страна и прочее... а всъщност само ми губят времето.

Нел беше така слисана от думите му, че за миг изгуби дар слово.

— До мен достигнаха слухове, че в тези гадни педофилски игрички са замесени доста важни особи, но досега ги отхвърлях като недоказуеми и най-важното — безпочвени клевети. Нали знаеш колко злобни и завистливи са хората, особено когато одумват тези по върховете? Но, от друга страна, добре известно е как ревностно пази върхушката правата на всеки свой член. Готови са да защитават дори предатели на нацията, ако те са от техния кръг. Тогава защо да не поемат под закрилата си някакви привидно невинни сексуални мании? Не искам да ставам прекалено мнителен, но вече подозирам, че съзнателно се опитват да отклонят вниманието ни от истинските виновници, като ни насочват към по-дребните риби. Нали знаеш старата истина, че когато залогът е доста висок, нищо не бива да се оставя на случайността. Цели две години ги дебна и те винаги се изплъзваха, винаги ме изпреварваха. Едва миналата нощ успях да обърна резултата в своя полза. Сега се добрахме с десетки изобличаващи порнокасети — за нас онзи изоставен склад до брега на Темза се оказа златна мина! — В гласа му неочаквано прозвучаха остри тонове, сякаш стържеше шмиргел. — Някой ме разиграва като последен глупак, но да пукна, ако му позволя повече да се подиграва с мен! Този склад е служел като сцена за техните оргии, но не и за онези, от най-висшия кръг, а аз искам да заловя именно тях! Но тази нощ няма да се окаже изстрел в мрака, Нел, помни ми думата! Инстинктът ми на ченге ми подсказва, че най-важните събития предстоят. Отрепките, които заловихме снощи, съвсем не са онези, които търсим заради убийствата на момчетата. О, те сега ще се окопаят вдън земя,

сигурен съм в това, но още по-лошото е в това, че един тях се оказа клиент на най-скъпоплатения адвокат в цяла Англия, който изкарвал повече дори от продуцентите от телевизията! Дори бил правен съветник на правителството! Но ще го замъкнем в съда, заедно с гнусния му клиент, а там ще им зададем такива въпроси, че и Господ няма да го спаси!

Гласът му трепереше от гняв.

— Знаеш ли снощи какво ми тръсна право в лицето една нагъл педераст, проституиращ по тъмните улички? „Докога ще преследвате само нас, мистър старши детектив? Защо не опандизите и онези дъртаци, които ни плащат, за да им го духаме?!“ Сигурен съм, че онова момче са го примамили с щедра сума... не вярвам да са го заставили насила... — Продължи с още по-горчив тон: — Едва сега започвам да разбирам колко тесногръди са законите срещу проституцията. Нали и в този прастар занаят, както и при всяка законна сделка, участват двама — купувач и продавач. Защо да се наказват само продавачите?

— Защото са предимно жени — отвърна Нел, — а всички закони се коват от мъжете.

— Длъжен съм да се извиня от името на всички мъже — мрачно промърмори Марк. — Нямаме право да ви наказваме заради това, че задоволявате нашата неутолима похот.

— Не, не става дума за теб — побърза Нел да го успокои, — макар че как би постъпил ти, ако беше на мястото на някой от хилядите мъже, които всяка вечер поемат по улиците с мисъл да се поразвлекат? — Усмихна се така иронично, че сърцето му се сви. — Каквото и да се говори за проституцията, но тя е неоспоримо доказателство за несъвършенствата в мъжката психика. Но щом сме започнали тази парлива тема, искам да ти покажа какво открих в дневниците на Филип. — Тя му подаде онзи том, в който бе открила най-потресаващи сведения.

Първата му реакция беше стъписваща — той категорично отказа да повярва:

— Не! Не може да е вярно, че и той е от тях!

— Обаче, както сам виждаш, може!

Марк прелисти още няколко страници.

— Мили боже! Та това е ужасно! Знаеш ли каква власт притежават тези хора? — Зачете, задъхан, следващите страници. — Не,

това просто не мога да го повярвам! — Негодуванието му отстъпи пред възбудата, която го обхващаше все по-силно. — Те си въобразяват, че като са ми дали поста старши детектив, ще ме купят окончателно, ще ме накарат да си кротувам на бюрото, заринат в преписките, за да не си пъхам носа в техните гнусотии! Но много се лъжат, защото нищо няма да ме спре. Ще формирам специален полицейски екип и никому няма да докладвам какво съм открил. — Нел го изгледа с разширени от почуда очи. — Да, точно това съм длъжен да сторя... на следващото съвещание няма да разкрия картите си. Искат да ме натикат в глуха улица, но няма да успеят! Слава богу, че Филип Фолкнър се е постарал всичко да документира. — Марк погали признателно един от томовете. — Но най-вече съм ти задължен на теб. Да, Нел, дължа ти много, безкрайно много! Ти още не разбираш на какъв страхотен риск се подложи, за да помогнеш на разследването. А ето, че се оказа и приятелка на този загадъчен мистър Фолкнър, на човека, който е криел тайните на някои от най-нашумелите скандали напоследък. — Прегърна я така силно, че едва не я задуши.

Нел се опита да се освободи от прегръдката му.

— Но как е могъл Филип да харесва такива истории? — удиви се Нел.

— Ти да не би да си му споменала, че си замесена в полицейското разследване за педофилския кръг?

— Не! Нали ти обещах, че няма да отроня нито дума, пред никого! Но ако чак толкова се съмняваш, прочети последните страници в дневника му! Между другото, мислиш ли, че трябва да ги покажем на някого?

— Не, разбира се, но засега сме длъжни да пазим тези скъпоценни дневници като зениците на очите си.

— Точно така и ще направим. Но да не забравяме, че голяма част от фактите в дневниците всъщност се основават само на слухове. Аз разполагам с доста свободно време. Ако искаш, мога да проверя внимателно всеки ред. Освен това Филип често сипеше прекалено язвителни и ехидни коментари за хората около себе си — това ще го потвърдят всичките му познати.

— За това аз ще имам грижата. Забрави ли, че съм старши детектив от Скотланд Ярд? Ще се постарая всичко да бъде проверено двойно и тройно, ще разровим всички досиета. Ще ги предложи за

публикуване само когато се уверя, че нямаме пред себе си клевети и с нищо непотвърдени нападки.

Нел поклати глава.

— Значи има вероятност това да се окаже поредният скандал, който няма да види бял свят?

— Разбира се, че няма да стане така. Нищо не желая така горещо, както да докажа дори и на най-висшестоящите особи в страната, че никой не може да стои над законите. Отвращава ме самодоволното, дори наглото поведение на някои личности, които се мислят за богоизбрани, които вечно се крият зад неотменимите си привилегии!

— Но това може да съсипе кариерата ти!

Марк се усмихна дяволито.

— Напротив, скъпа, това ще ми помогне да се издигна още едно стъпало по-нагоре.

Изненадана, Нел го дари с един възхитен поглед.

— Нима и това си успял да включиш в плановете си?

— Когато, едва двадесетгодишен, поех по най-долните стъпала на стръмната стълба на полицейската кариера, мечтаех да стигна до самия връх. Но сега нека да оставим тези дневници в скривалището на Филип Фолкнър и да се посветим изцяло на нашите чувства. Времето ни е прекалено ценно, за да го пилеем само по спомени за миналото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато Нел се върна, от Синди нямаше и следа. Освен бележката, залепена върху календара в кухнята: „Отивам да взема това-онова, докато не е станало много късно. Ще ти звънна. Синди“.

Нел въздъхна облекчено. Сега беше сама и можеше да събере мислите си. Прекалено много бяха преживяванията ѝ през последните дни. Но защо котките ги нямаше никъде?

— Бъндъл! Блосъм! — извика тя. — Елате, милички. Аз съм тук, върнах се. — Ала наоколо се стелеше единствено угнетяващата тишина. Не чу приглушеното изтропване при всеки скок на котките от леглото, нито проскърцването по дървените стъпала, нито шумоленето, когато се провираха през краката ѝ.

Приблужи се до остъклената врата към дворчето, наведе се и отмести капака на отвора, през който котките се шмугваха. Но никой не дойде. За пръв път ѝ се случваше това — да се върне в къщата и никой да не я посрещне.

„Не може да са изчезнали и двете...“ — каза си тя, изплашена от пустата и смълчана къща.

Не можеше да понесе мисълта, че е изгубила тези две същества, които ѝ бяха станали по-скъпи от всички хора на земята.

„Не е възможно да са избягали — каза си тя на глас. — Нали винаги идваха веднага при мен, щом ги повикам?“ — И в този миг се досети. Гаражът! Той бе с две врати — външна и вътрешна, откъм къщата. Колко пъти бе затръшвала вътрешната врата, за да не плъзват из къщата бензиновите изпарения. И тогава провлачените им мяукания ѝ напомняха, че ги е заключила неволно в гаража. Затова сега отиде до вратата, отвори я и запали лампите.

— Хайде, прибирайте се в къщата.

Но тях ги нямаше.

Много добре си спомняше, че не беше затворила двете котки в стаята на горния етаж — никога не го правеше, защото сърцето ѝ се свиваше при мисълта да ги остави заключени в някоя от стаите, когато къщата опустяваше. Но напоследък ѝ се струпаха прекалено много

тревоги, така че не беше изключено да е проявила разсеяност, особено ако течението е хлопнало вратата на стаята, докато тя е била в кухнята.

Но всички врати се оказаха отворени, както винаги. И тогава леко помръдване под леглото привлече погледа ѝ. Вдигна края на кувертюрата и ги видя, сгушени в тъмния ъгъл.

— Милички... какво ви става? Хайде, елате... всичко е наред. — Щом чува гласа ѝ, те се размърдаха и бавно запълзяха към нея. Тя ги взе в ръцете си, погали ги, усети как тръпнеха мъркащите им тела. — Нещо ви е изплашило, така ли е? Да не би да е онази ужасна Синди? Да не би да ви е ритнала? Знам, че днес нямаше време да се занимава с вас. Глупава идиотка! Е, а аз пък нямам време за отрепки като нея. Пет пари не давам какво ще ѝ се случи, щом попадне в лапите на Тони Панакулис, важното е да се махне оттук! — Изправи се на крака и притисна котките до гърдите си.

— Тогава всичко ще бъде наред — чу се някакъв глас зад гърба ѝ. — Защото тя няма да се върне.

Нел рязко се обърна и стисна здраво мъркащите котки. Откъм коридора, водещ към банята, бавно пристъпваше Тони Панакулис, небрежно усмихнат, в безукорно изгладен костюм от бледосива коприна, с пурпурна вратовръзка. Нел отдалеч подуши одеколона му. Смолисточерната му коса лъщеше предизвикателно. В дясната си ръка държеше пистолет — дребен, едва изпълващ шепата му, обаче насочен право към гърдите ѝ.

Нел го зяпна изумено, толкова шокирана от появата му, че в първите минути остана като вкаменена на мястото си. Гласът ѝ изхриптя, когато се насили да го попита:

— Как се промъкна тук?

— Синди ме пусна.

— Но... нея я няма. Бележката в кухнята на долния етаж...

— Тя ме завари в къщата, когато се върна, за да си събере багажа. И аз я попитах, най-любезно, дали ще ми остави ключа за къщата. Тя ми го даде. — Върху месестото му лице, напомнящо на пъпеш, цъфна мазна усмивка, от която на Нел ѝ призля. — И тогава я пуснах да си тръгне.

Черните му като маслини очи проблеснаха за миг и Нел веднага се досети, че Синди, глупавата, но алчна Синди, която винаги се мислеше за по-хитра от всички останали, е мъртва. Разбра, че и нея я

очаква същата участ, ако не измисли някакъв начин, за да надхитри коварния Тони. „Не биваше да ѝ оставям ключа. О, господи, защо ѝ дадох този проклет ключ! Защото с нападението всичко приключи и аз си помислих, ние двамата си помислихме, че Тони няма да се върне. Марк се оказа прав. Марк! Нали неговите хора са отвън!“ — Тя очевидно бе забравила, че Марк винаги действаше според усета си на полицаи, недоверчив, свикнал да очаква най-лошото.

От внезапното облекчение едва не се разсмя, но в следващия миг се досети, че ако те бяха забелязали Тони, сега той нямаше да е вътре в къщата.

— Тя повече няма да доносничи — продължи Тони с престорено съчувствие. — Защото разбра, и то отлично, какво ги очаква доносниците. — Отново по месестите му устни се плъзна онази гадна усмивчица. — Дори и да имаше възможност, тя...

Нел го гледаше, вцепенена, вкопчила се за котките, сгушени в прегръдката ѝ. Усетил страха ѝ, Бъндъл, по-едър, но по-кротък от сестра си, се притисна още по-плътно към нея, а Блосъм глухо замърка.

— Възможност ли? Каква възможност? — смаяно повтори Нел. На всяка цена трябва да го увлече в някакъв разговор, какъвто и да е, докато измисли как да се отърве от него. Но мозъкът ѝ бе скован от ужас и нищо не ѝ хрумваше в този безкрайно дълъг миг.

Тони се ухили още по-лъчезарно.

— Мислеше се за много хитра, нали? Но май не се оказа чак толкова хитра, щом се захвана с една долнопробна проститутка. Иначе не беше зле замислено и аз за малко щях да се хвана на този номер, ако Реза не беше подушил, че нещо намирисва в цялата тази работа. Ти си му се сторила позната, ала ти не си онази Клео, с която той се е въргала в кревата, на която е свикнал да плаща... О, не се огорчавай! Защото, между другото, той заяви, че си струваш парите. Гласът ти те издаде! Не знаеше ли, че притежаваш неповторим глас? Както и да е, но той беше абсолютно сигурен, затова препоръча да се заемем с теб, но на първо време само да те държим под око. Той не е нито глупав, нито обича да пръска пари напразно. Свикнал е да проверява внимателно всяко от моите момичета, затова те наблюдаваше през специалното огледало зад бюрото ми в деня, когато пристигна в моя кабинет, за да постъпиш на работа.

— Но... нали той тогава не беше в Англия...

— Връчихме паспорта му на един тип, с когото си приличат като сиамски близнаци. Реза, откакто го познавам, използва двойника си при всеки по-специален случай, а ние се знаем от осем години. Разбира се, след като ченгетата го накарат да си плати за всичко, случило се при посещението ти в имението му в Уилтшир, той веднага ще схване каква е играта. А нашият Реза е с доста лютичък нрав. Умът му сече като бръснач. Ще се досети, че си видяла нещо през онзи уикенд, когато той се е мотал в Уилтшир... това си беше негова грешка, не биваше да се случва... затова моите хора оттогава са по следите ти и не са изпуснали нито една твоя крачка, докато ти се размотаваше с онова нафукано ченге от Скотланд Ярд. И когато включи Синди в играта, ти сама се издаде, миличка. Тъкмо това ни помогна да предугадим ходовете ти. И подхвърлихме нещичко на Синди, защото знаехме, че си пада по слухтенето зад вратите и надзъртането през ключалките. Оказа се, че улучихме право в целта, защото всичко се разви според очакванията ми — тя моментално ни доведе до скривалището ти. Как да не полудееш! Тя наговори куп глупости, но точно това ни устройваше, сега светна ли ти? Синди с такава лекота сипе заплахи наляво и надясно, че понякога ни причинява главоболия, така че решихме да те накараме да вкусиш и от двата ѝ специалитета.

— Но с това не можеш да се измъкнеш — повтори Нел изтърканата фраза с колкото ѝ бе възможно по-убедителен тон. Трябва да продължи да бъбри, трябва да го накарам да се разприказва още повече — трескаво си повтаряше тя, а вътрешният ѝ глас я запита: „Ние? Кой са тези «ние»?“.

— Но ще се убедиш, че вече сме се измъкнали — самодоволно изпуфтя Тони. — Знаем всичко, което знаеш и ти. Обаче знаем и още нещо, за което ти дори още не подозираш. Сега загреваш ли как се обърна играта?

— Блъфираш! — Нел се постара гласът ѝ да прозвучи колкото бе възможно по-насмешливо, но вече ѝ бе доста трудно да спре треперенето му.

— Че защо ми е да блъфирам? Сега поне можем да си побъбрим честно, като две стари приятелчета, нали? Твоето ченге спретна една чевръста хайка и опандизи десетина смрадливци, от дребните риби,

които си падат по играчки с дечица, а пък ние се погрижихме да му подхвърлим специално подбрани видеокасети, от онези, за които той му хвърли такова търчане. Кръгът се затвори, поне за него, защото с теб е свършено.

Нел се постара да обмисли току-що чутиите признания, особено факта, че Марк е бил изигран и всичко през миналата нощ е било само хитра уловка, докато ядрото на бандата и на педофилския кръг са останали непокътнати.

— Нима си издал някое от свърталищата си? — попита го тя с тон, сякаш досега не го бе подозирала.

— Можеш да го наричаш както си щеш, но ние не сме къртици, та да се завираме в дупките — закиска се Тони. — Не и ние. Луксозна къща в града с шест спални или усамотено имение с някакви си там осемдесет хиляди декара — ето, това е нашият стил!

„О, Марк, колко беше прав! Не бива да се оставям да ме убие, и то точно сега! На всяка цена трябва да ти разкажа какво научих... О, Господи, моля те, спаси ме, Господи...“ Трескаво огледа стаята и погледът ѝ се втрени в телефона. Ако можеше да набере 999^[1]...

— Няма смисъл, скъпа — нежно я предупреди Тони, проследил погледа ѝ. — Скъсах кабелите, до един. — Ухили ѝ се победоносно. — Освен това е глупаво да очакваш, че твоите телохранители ще разбият вратата. Схващаш ли мисълта ми?

— Очаквам във всеки момент старши детектив Стивънс...

— Откажи се от тази надежда. Той се върна в Скотланд Ярд. Нали ти подметнах вече, че навсякъде имаме свои очи и уши.

Нел прехапа до кръв долната си устна. „О, господи, нима така глупаво ще свърши всичко... нима ще изгубя всичко, което постигнах, в един кратък миг? И то заради това мазно, лъскаво, гнусно копеле!“ Усети как изпод крехката черупка на страха ѝ се надига необуздан гняв.

— Защо искаш да ме убиеш?

— Защото ни изпорти пред ченгетата, и то веднага, след като Синди се е раздрънкала пред теб.

— Но нали веднага ще се досетят, че именно ти си ме убил! Старши детектив Стивънс вече е надушил следите ти.

— Че то не е много трудно да се досети човек, щом като прекарва повечето от времето си в леглото ти. Май умее да съчетава

бачкането с кефа, а?

Обидната усмивчица, цъфнала на тлъстата му мутра, рязко усили гнева ѝ.

— Ах, да, забравих да ти се похваля, че ще си взема една бая дълга и сладка отпусчица. Ще се поразходя, по-точно ще обиколя целия свят, за да посъбера тен по плажовете. Всичко вече е уредено. А колкото до теб — наглата му усмивка внезапно се смръзна и придоби мъртвешки оттенък, — е, ти ще бъдеш обявена за жертва на безмилостен сутеньор, разярен, че си го измамила с вноските си, но кой ли ще го е грижа... нали всеки се грижи само за себе си и никой не се трогва от съдбата на другите. Да, сигурен съм, че само след три дни ще те забравят. Няма да има никакви доказателства срещу мен, защото съм се погрижил за свидетели, които ще потвърдят, че сега съм на стотици мили оттук. Нито пък ще намерят Синди — пуснал съм слух, че двамата сме заминали на околосветско пътешествие. Ти ще бъдеш само следващата жертва при подялбата на печалбите в порно бизнеса и нищо повече.

— Тогава защо ти е този пистолет?

— За да те поизплаша, малката. — Закиска се високо, но с това само усили възмущението ѝ. Двете котки сякаш усетиха рязката промяна в настроението ѝ — Бъндъл се замята, за да се измъкне от ръцете ѝ, разтревожен от страха на господарката си и от тръпките, разтърсили тялото ѝ. Вкопчи ноктите на задните си крака в ръцете ѝ, тя изкрещя от болката и го запрати на пода. Едрият сиамски котарак рипна на пода, с намерението да изхвърчи през вратата, но в паниката си се хвърли право върху Тони Панакулис.

— Махни това гадно животно от мен!

Страхът му и погнусата му бяха толкова силни, че Нел мигновено съобрази — този грък изпитва панически ужас от котки. Има хора, които не могат да понасят присъствието им, не могат да останат повече от минута в една стая с тях. В този миг Нел прозря, че Тони Панакулис е именно от тази странна, рядко срещана порода и тогава ѝ хрумна една спасителна идея.

В ръцете ѝ Блосъм се въртеше неспокойно, искаше да последва Бъндъл и да избяга с него навън.

— Казах ти да ги махнеш и двете! — изпищя ужасеният мъж. Пистолетът все още беше насочен към гърдите ѝ, но очите му следяха

котките с трескав поглед.

— Добре... добре... — прошепна Нел, не по-малко изплашена от него, защото дулото беше на два метра от нея. Премести котката в другата си ръка, стисна я здраво — трябваше да се преструва, че иска само да удържи разбеснялото се животно — но в същото време, сантиметър по сантиметър, започна да пристъпва към вратата на банята, точно зад гърба на Тони. Блосъм съскаше заплашително, но Нел го държеше здраво и остриите му нокти не успяха да се впият в ръцете ѝ.

— Ей сега ще ги махна... ето, нали сам виждаш... — рече Нел на висок глас и се наведе, като че ли искаше да пусне котката на пода.

Щом видя как подът се приближи към него, Блосъм се напрегна и се приготви да скочи пъргаво от ръцете ѝ, а Тони изплашено отстъпи крачка назад, през прага на банята, вперил ужасен поглед в побеснялата от страх котка. Блосъм тъкмо се канеше да заби нокти в килима, когато Нел рязко дръпна котката и я извърна право към вцепенения мъж. Обиденото животно изсъска зловещо и врхлетя върху Тони, който окончателно загуби самообладание и натисна спусъка. Куршумът се заби в стената зад гърба ѝ, но тя дори не разбра, че е стрелял. Видя само как любимата ѝ котка се стовари като камък на пода.

— Копеле проклето! — Тя се метна върху него, с насочени нокти, готова да одере до кръв мазното му лице. Той стреля още веднъж, но треперещата му ръка и този път му изневери и не я уцели, макар да ги делиха само няколко метра. Ръката ѝ инстинктивно посегна към тежката бронзова статуетка на шкафа до вратата на банята. Преди Тони да успее да стреля за трети път, тя го халоса с все сила по главата. Той изгуби равновесие и се свлече назад, в безсъзнание, подхлъзна се на мокрите плочки и удари темето си в ръба на ваната. Пистолетът се изхлузи от повесената му ръка и изтрополя на плочките.

Нел се хвърли към пистолета, запокити настрани бронзовата статуетка, сграбчи го с две ръце — така бе виждала да правят героите в безброй трилъри по телевизията — и го насочи, с треперещи ръце, към лежащия в безсъзнание мъж. Очите му бяха затворени, лявата страна на лицето му беше цялата в кръв, която капеше върху костюма му от лилава коприна. Нел предпазливо пристъпи напред, допря пръсти до

шията му, както я бе учила Лиз преди повече от десет години — „веднъж един от клиентите получи сърдечен удар в леглото, веднага след оргазма си, затова още на другия ден се консултирах с лекар за първите мерки при инсулт“. Усети пулса му, макар и доста слаб. Не го беше убила. Със сетни усилия се довлачи до вратата, затвори я след себе си, заключи я, а после се свлече на пода, напълно изтощена. Зъбите ѝ още тракаха от страх.

Едва тогава видя как пред нея ранената котка ближе задното си краче.

— Блосъм... ах, Блосъм... — Нел допълзя до него и изохка, като видя раната му. — О, господи, няма ли кой да ми помогне...

Ужасът обаче ѝ вдъхна неподозирани сили, сякаш електрически ток премина по крайниците ѝ. С треперещи ръце се добра до шнура на телефона и пхна щепсела в контакта на стената.

— Мистър Макгрегър, моля ви... спешно е! Да, аз съм негова пациентка... или по-скоро моята котка... казва се Блосъм. Сиамска. Да, да... ударена е с куршум в крака... какво? О... задното ляво краче... кърви силно, моля ви, ще умре в ръцете ми... много ви моля... какво? О, да, Джордан... Нел Джордан... да... Уигмор стрийт, да, точно така... моля ви, побързайте, за бога, казах да побързате...

Тръшна слушалката, изсумтя презрително, избърса сълзите си с ръце, а после, с много по-уверени движения, набра номера на полицията — 999.

Когато влезе в къщата, Марк я завари пълна с хора. Но никъде не видя Нел.

— На горния етаж, сър, в спалнята! — извика му един от полицаите.

Завари Нел седнала на пода, до някакъв непознат, който оглеждаше ранената котка. Плачеше безмълвно, без да посегне с ръка да избърше сълзите си.

— Ще опитам с всички средства да спра кървенето — каза ѝ мъжът с мек шотландски акцент, — но трябва да отнесем животното в амбулаторията ми. Куршумът едва не е отнесъл крака му.

— Какво се е случило? — задъхано попита Марк.

Нел бавно вдигна към него сивите си очи, плувнали в сълзи.

— Онова копеле, Тони Панакулис, го простреля! — От гласа ѝ струеше неприкрита омраза.

— Котката е доста зле ударена и трябва да побързам, ако искаме да я спасим — обади се ветеринарният лекар.

— Сигурно ли е, че ще оцелее? — попита Нел.

— Да, смятам, че не е загубил много кръв. Доста силен екземпляр е. Помогнете ми да я настаня в тази чанта. Веднага трябва да я оперирам.

— Ще дойда с вас! — Нел се опита да стане, но краката ѝ отказаха да ѝ служат.

— Не, ти ще останеш тук! — отсече Марк.

Тя се нахвърли върху него и го заудря по гърдите.

— Марк! Това е моята любима котка и няма да я изоставя. Не чу ли какво казах преди малко? Тони Панакулис я простреля от упор!

— Именно затова настоявам да останеш и всичко да ми разкажеш.

— Нали вече го разказах на онзи полицаи? Питай него.

— Предпочитам да го чуя първо от теб.

Усетил надигащата се буря, ветеринарният лекар смутено ги прекъсна:

— Няма какво да правите в лечебницата, мис Джордан. Ще се постарая да оперирам котката колкото е възможно по-скоро, само съм длъжен преди това да преценя какво е засегнато.

— Сигурен ли сте, че...

— Със същия успех можете да ме изчакате тук, както и в чакалнята ми. Ще ви уведомя веднага щом свърша операцията.

— Обещавате ли?

— Имате честната ми дума. Знам колко сте привързана към двете котки, затова...

— О, боже мой! Бъндъл! — извика Нел. — Така се разтревожих за Блосъм, че въобще забравих за бедния Бъндъл... Помня само, че успя да се изплъзне от онзи убиец и изчезна някъде. Може би се е свил от страх в някой ъгъл? Длъжна съм да го намеря.

Поставиха Блосъм в сандъчето и ветеринарният лекар го отнесе със себе си. Марк извика така силно, че всички да го чуят:

— Слушайте всички! Търси се сива котка, със сини очи, брат на ранената женска котка. Може би се е скрил някъде из къщата или е

избягал в градината. Който го открие, да го донесе при мис Джордан.

— Така няма да го заловите — намеси се Нел. — Само ми кажете, ако го откриете, а после аз ще се оправя с него.

Намериха Блосъм в дъното на алеята с азалиите, сгушен до оградата. Нел го хвана и веднага се зае да утешава настръхналото животно.

— Дявол да го вземе! Такава суматоха само заради две котки! — чу Марк зад гърба си мърморенето на един от полицаите. — Тази жена не ми изглеждаше да е ненормална, от онези, които се умопобъркват по своите домашни любимци... — Марк едва се сдържа да не скастри подчинения си, но за щастие, в последния момент се досети, че никой не бива да узнава за близостта му с Нел Джордан.

— Да, знам, че ти се струвам като побъркана — каза му Нел малко по-късно, притиснала Бъндъл в скута си, — но недей да забравяш, че от дълги години Бъндъл и Блосъм са най-близките ми същества. От години живея съвсем сама в тази къща и те са единствената ми компания. — Наведе глава и добави с угрижен тон: — Съжалявам, че ти причиних толкова главоболия. Но не можах да се овладеея, Марк...

— Разбирам — сухо отвърна той. — Много жени на твоето място биха изпаднали в истерия, ако в къщата им нахлуе убиец. А сега ми разкажи всичко от самото начало.

Нел изпълни заповедта му.

— И ти си вдигнала тази бронзова статуетка, за да го цапардосаш по главата? — Марк посегна към статуетката, вече увита в найлон.

— Да.

— За бога, как си успяла? Та тя е много тежка!

— Не знам как стана... Просто го направих. Бях побесняла от гняв и едновременно с това — ужасена от мисълта за смъртта. Помислих си, че е убил Бъндъл, и исках да го видя мъртъв, в краката ми.

Марк остави статуетката върху шкафа и я разгледа по-внимателно — изобразяваше фигура на младо момиче, с развени от вятъра дрехи, с разрошени коси, с невинни, широко отворени очи.

— Лиз ми я подари още преди години — обясни му Нел. — Каза ми, че по нещо ѝ напомняло за мен, но аз и досега не виждам никаква

прилика. — Лицето ѝ помръкна. — Но тогава така ми причерня пред очите, че мислех само как по-силно да го ударя.

— О, ударът е бил необикновено силен. За малко да му счупиш черепа... И сега трябва да те арестувам.

— Такъв е законът — когато някой убие някого, освен при самозащита или ако всичко се потули като нещастен случай. Но и тогава присъдата е за неумишлено убийство. А ти си ударила Панакулис напълно съзнателно...

— А как иначе трябваше да постъпя?!

Откъм врата се чу сухо покашляне. Марк се обърна и видя двама от полицаите, смутено пристъпващи от крак на крак. Припомни си, че именно те бяха дежурили в камионетката на „Бритиш Телеком“, паркирана срещу къщата на Нел.

— Какво има? — попита той.

— Все още не можем да се съвземем напълно — отговори му с виновен тон единият от двамата полицаи.

— Това е заради ефекта от газ, който е използвал срещу вас. Бързо действащ, но последиците са продължителни. Най-добре е да се приберете по домовете си, за да се наспите. Сега не сте способни да изпълнявате нови задачи.

— Наистина ли ни разрешавате, сър...

— Да. Чакам ви утре сутринта в управлението.

— С какво ги е нападнал Тони Панакулис? — попита Нел, когато двамата полицаи се оттеглиха.

— Някакъв упойващ газ. Не забравяй, че Реза Доминициан притежава компания за производство на такива средства за самозащита.

Нел потръпна.

— Мислиш ли, че той е в дъното на тази история?

— Съмнявам се. Доминициан винаги е предпочитал да остава зад завесата и оттам да дърпа конците, защото е прекалено предпазлив и хитър. Доказва го самият факт, че е предпочел да използва двойник — явно е искал да се изплъзне незабелязано.

— Значи е действал като къртица?

— Да. Но имам предчувствието, че ще успея да го измъкна от дупката, в която се е скрил.

— Допускаш ли да го е предупредил някой от върховете, някой от хората над теб?

— Сигурен съм в това. Очевидно сме изправени пред опасен, добре замаскиран противник, който притежава огромна власт. Още от самото начало на разследването той си играе с мен като котка с мишка, но мисля, че ще успея да го надиграя. Вече се убедих, че сред нощната акция в онзи изоставен склад е била само хитроумен капан, ловка инсценировка, за да ни заблуди. Противникът ми иска да ме накара да повярвам, че съм разгромил педофилския кръг и с повишението, което ми обещаха, заедно с благодарственото потупване по рамото, ще успеят да ми вържат ръцете.

— Но не успяха, нали?

Марк я изгледа с пламтящ поглед.

— Нел, две години от живота си посветих на това разследване и нищо не може да ме откаже от преследването на целта. Пък и мразя да губя битките.

— Също и аз.

— Ето че се намери тема, по която мненията ни съвпадат напълно — усмихна ѝ се той.

Вечерта, когато всичко утихна, тя го поведе към ветеринарната лечебница.

— Марк, не ми се смей, но Блосъм всъщност ми спаси живота — каза Нел. — Затова сега съм длъжна да се погрижа за ранения ми любимец. — Оказа се, че след операцията котката спеше, все още под въздействието на упойката, но ветеринарят ги увери, че четирикракият пациент скоро ще се съвземе.

— Добре, че сърцето ѝ се оказа необикновено издръжливо — допълни ветеринарят.

— Кога ще мога да я прибера у дома?

— Нека изчакаме още един ден. Искам да съм сигурен, че няма инфекция. Ще понакуцва с раненото си краче, вече ѝ поставих шина, но няма да окуцее напълно. — Помоли Нел да наmine към него на следващата сутрин. По пътя към къщата си тя успя да запази самообладание, но щом влезе във всекидневната, веднага се отпусна изнемоощяла на дивана. Събитията през последните дни я бяха изтощили до краен предел.

— Нуждаеш се от едно питие — предложи Марк.

— Да, имам нужда от подкрепително.

Той ѝ подаде чашата с джин и тоник.

— Уф, сега е по-добре — въздъхна Нел. — А какво е станало със Синди? В суматохата въобще забравих за нея.

— Намерили я в подножието на стълбището в къщата в Айслингтън, където живеели двамата с Панакулис. С прекършен врат, с пречупено токче на едната обувка. Намерили токчето по средата на стълбата, за бито в килима, с който са покрити стъпалата.

Нел отвори очи и подскочи от изненада.

— Но той ми каза, че няма да я преследва! И аз си помислих, че това означава...

— Няма съмнение, че именно Тони Панакулис е прекършил врата ѝ. Но съм сигурен, че никога няма да можем да го докажем — патологът ми докладва, че не са открили отпечатъците му по кожата ѝ. — Марк въздъхна уморено. — Засега можем да го съдим само за заплахата за убийство и за изстрела срещу твоята котка.

Нел се вцепени от изненада.

— Значи аз съм виновна, че Синди е мъртва... аз с моите напразни надежди. Защото непрекъснато си пъхах носа в нейния бизнес, защото я наливах с уиски тук, на тази маса, и в кухнята, за да изкопча нещо от нея... — Лицето ѝ почервения, в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Очевидно баща ми ще се окаже прав — аз не ставам за нищо. Всичко провалих... И то, защото не слушах съветите на по-умните от мен!

— Глупости! — сърдито изръмжа Марк толкова рязко, че тя изплашено млъкна и го погледна сепнато. — Синди много добре е знаела в какво се е набъркала. Не забравяй, че двадесет години се занимавам с такива престъпници. Била е любовница на човек, който е натрупал милиони от търговия с женска плът, от продажби на порнокасети. Знаеш ли колко пъти е записано в досието ѝ, че е била арестувана за проституиране?

— Но в името на Бога...

— Не намесвай Бога в тази мръсна игра с човешките съдби. И не се сравнявай с отрепка като Синди Люис!

— О, а какво съм аз, според теб? И двете бяхме уличници. Затова Тони бе решил да нагласи смъртта ми да изглежда като отмъщение на някакъв измислен мой сутеньор, вбесен, че не си е получил пая...

— Но ти никога не си имала сутеньор, пък и никога не си допускала външни лица в къщата си. Обаче той не е знаел това и ние ще се постареем да го използваме в обвинителния акт срещу него. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да гние този негодник в някоя килия до края на дните си!

Нел остана поразена от яростта, изписана на лицето му, от гневния поглед на сините му очи, които само преди два дни я гледаха толкова нежно.

— Няма да стане. Вече мислих и за това, Марк. Теб те очаква отдавна жадуваното повишение, а аз може да опропастя цялата ти кариера. С моето минало ще е истински абсурд още да се надяваш да спечелиш доверието на тези, в чиито ръце е бъдещето ти. И ако това се случи, никога няма да си го простя! Прекалено много те обичам, за да... — Изплашената жена затули устата му с ръка, за да спре възражението му. — Не! Не казвай нищо, скъпи! Само помисли какво те очаква, ако се разчуе за нашата любов. За теб ще бъде фатално...

— Нищо подобно! Има много начини полицията да скрие половината от свидетелските показания, така че, кълна ти се в това, твоето име въобще няма да се появи на първите страници! Нима още вярваш, че ние в Скотланд Ярд сме толкова наивни, че да признаваме пред вестникарите за всичките си източници на информация?

— Добре, няма да даваме публичност на случая, но нали делото ще стигне до съда и ще ме призват като свидетел. Представяш ли си как ще реагира адвокатът на Тони Панакулис! „Погледнете я, господа съдии, тази жена, чиято професия е да продава тялото си на първия срещнат! И не се подлъгвайте по външността ѝ. Защото тя не е нищо повече от най-обикновена проститутка!“ Нел поклати глава и въздъхна унило. — Няма да стане, любими мой, колкото и да го желаем и двамата...

Марк се наведе към нея и побърза да стисне ръцете ѝ в своите.

— Нищо не разбираш от съдебни дела! Първо, много се съмнявам, че въобще ще се стигне до съд. Защото не разполагаме с никакви доказателства, че Панакулис е убил Синди.

— Но нали той ми заяви в лицето, че...

— Адвокатът му ще го обясни като версия, специално разработена, за да те заблуди. Ако е достатъчно ловък — а можеш да ми вярваш, че Реза ще осигури на Тони Панакулис най-опитния

адвокат в цяла Англия, така ще извърти фактите, че довереникът му ще изглежда чист и невинен като херувим. При тези неясни доказателства подобна задача няма да затрудни дори и някой начинаещ адвокат. Знам, много добре знам, че той е убил Синди, но за пред съда моето убеждение няма никаква стойност... Никой не се съобразява с добрите намерения на полицаите, от значение са само необоримите улики. Засега можем да подведем Панакулис под отговорност само за заплахите спрямо теб и за незаконно притежавано оръжие. Вярно е, че ако се явиш в съда, за да свидетелстваш против него, това ще ни помогне извънредно много, ала и то няма да е достатъчно, за да го тикнем завинаги зад решетките... Помни ми думата, че тъкмо така ще стане.

— Не е много обещаващо — мрачно отрони Нел.

— Да, напълно съм съгласен с теб. Но такъв е реалният свят, в който сме принудени да живеем. Нима не разбираш, че онези подлеци, които се спотайват зад гърбовете на Панакулис и Доминициан, нямат никаква изгода случаят да бъде отнесен до съда? За тях това е смъртна опасност. Според мен Панакулис е предприел всичко на своя глава. Вбесил се е и е решил да си отмъсти — такива са гърците, неразумни като всички ориенталци. Но понеже е бил уверен, че ще те убие, си е позволил да ти наговори такива неща, които никога, при никакви обстоятелства, не би признал пред друго лице, което и да е то. Не е очаквал, че твоите котки ще му сервират такъв неприятен сюрприз, нито пък е допускал, че ти ги обичаш до полуда — за тип като него такава любов е неразбираема. Не... колелото вече се завъртя и нищо не може да го спре. Журналистите надушиха нещо, носят се слухове, разбира се, доста преувеличени. Защото залогът е много висок. Онези от върховете отново размахват старото, добре изпитано плашило: „Следствена тайна! Застрашена е сигурността на гражданите в столицата! Длъжни сме да опазим живота на невръстните деца! Да не допуснем още майчини сълзи над ковчезите със зверски убитите им рожби!“. — За пръв път Марк си позволи да изругае в нейно присъствие. — Тони Панакулис знае прекалено много, за да позволят да бъде подложен на съдебни разпити. Той е невероятен подлец и негодник, ала онези горе са още по-подли дори и от него и го държат в ръцете си. Помни ми думата, че ще дойде денят, когато тихомълком ще му видят сметката. Затова е не само опасно, но и напълно лишено от

здрав смисъл да те намесвам в съдебен процес. Ще мине време и всичко ще утихне.

— А в това време ще изчезне и Клео — кимна Нел.

Марк усети как сърцето му подскочи от радост, но само й отговори сдържано:

— Да. Сега може би вече настъпи моментът да вземеш окончателно решение. Според мен... вече не се нуждаеш от тази роля.

— Както и от ролята на Елеонор. И без това тази роля, най-скупната от трите ми превъплъщения, отдавна ми беше дотегнала. Никога вече кракът ми няма да стъпи в онзи лекарски кабинет.

— И ще остане само Нел, нали? Тогава ще бъда на върха на щастието — въздъхна Марк.

Нел хвана ръцете му и ги притисна до гърдите си.

— Марк, Марк, какво щях да правя без теб? Ти преобърна живота ми, из основи...

— Защо си въобразяваш, че само твоят живот се е променил?

— Нима! — Нел умело се престори на изненадана. — И как стана това? Може ли да ми разкажеш, но с пълни подробности...

„Най-после — каза си Марк по-късно, когато Нел заспа на гърдите му — имам всичко, за което може да мечтае един мъж.“ Старши детектив Стивънс беше доволен, че хората му успяха да обезвредят педофилския кръг, макар да не можеше да докаже всичките престъпления. Инцидентът в дома на Нел не вдигна шум в пресата — служителите от аварийната служба, дежурещи на телефон 999, бяха уведомени, че им се забранява да дават сведения за разследването на бандата на Тони Панакулис. Наоколо нямаше съседи, от които да плъзнат слухове за нахлуването на полицията в къщата на мис Джордан. В болницата съобщиха само, че пациентът е пострадал при злополука в жилището си, а един полицай веднага застана на пост пред стаята, в която бе настанен Тони Панакулис — когато пациентът дойде в съзнание, първото, което поиска, беше телефон, за да позвъни на адвоката си. До половин час край болничното му легло се събраха трима адвокати, начело с един от най-добрите юридически съветници в Ситито. Колелото се завъртя и вече никой не бе в състояние да го спре. Добре смазаната машина на правосъдието пое казуса и го задвижи по каналния ред, а всички знаеха, че когато заговорят жреците на Темида, и боговете мълчат. Но Марк беше доволен от развоя на

събитията — така Нел оставаше настрани от шумотевицата около предстоящото дело.

Дори и съдиите да се решат да предявят към Тони Панакулис обвинение за незаконно притежание на оръжие и заплаха за живота на мис Джордан, Марк бе готов да се обзаложи, че в крайна сметка ще го оправдаят. Всички знаеха, че Панакулис беше криминален тип, но нали досега нито веднъж не бе осъждан, благодарение на високопоставените си закрилници, а това силно затрудняваше позициите на обвинението. Дори можеше да се размине, без да му съставят досие в полицията. Марк знаеше, че е имало случаи дори да се обявят за изгубени досиета на криминално изяви типове. Трябваше ли да посъветва любимата си жена да се яви в съда? Така и така щяха да потулят цялата история под претекста, че въпросът е прекалено деликатен, за да бъде предмет на публичен процес. За опитния старши детектив Стивънс крайният резултат от сега беше предрешен — престъпниците само щяха да се надсмиват над ревностните блюстители на морала.

В просъница Нел се размърда неспокойно и Марк я погали, за да я успокои. Лицето ѝ беше зачервено, а клепачите ѝ потръпваха. Може би още изживяваше насън кошмарните сцени отпреди няколко часа. Марк знаеше, че това е напълно нормална реакция — нали само преди няколко часа тя беше на косъм от смъртта. Слава богу, кошмарът свърши! А освен това тя най-после реши да скъса с другите си две самоличности, за да остане само Нел, истинската, неподправената Нел Джордан. Той си припомни обяснението ѝ защо са ѝ били тези превъплъщения: „Когато се вживявам в ролята, аз се превръщам в друга личност. Това вече не съм аз, а Клео. А на нея ѝ е позволено всичко онова, което на мен ми е забранено. Така тя, Клео, може да дава израз на чувствата, които аз, като Нел, винаги съм потискала дълбоко в себе си. И понеже под маската на Клео не съм самата аз, а някаква съвсем друга личност, именно това придава абсолютна достоверност на образа на Клео“.

Но сега, след като бе поела отговорността за всичко, след като бе намерила сили да се отърси от миналото си, пред Нел оставаше само един изход — да се откаже от ролите си под маските на Клео и Елеонор, а той не искаше нищо повече от нея, освен още едно, но може би най-важното условие — да остане завинаги при него.

Марк се надяваше да не се стигне до процес — високопоставените покровители на Панакулис непременно щяха да спуснат завесата на пълна секретност над случая. Това щеше да му позволи да предпази Нел от унижителните разпити в съда, от мъчителните подмятания за нейната професия. Сигурен бе, че ако закрилниците на Панакулис преценят, че нищо не застрашава тяхната „къртица“, никой няма да се занимава с неговата Нел. Всичко това, разбира се, щеше да се окаже за сметка на справедливостта, но дългите години, прекарани в лондонската полиция, отдавна го бяха убедили, че тя, справедливостта, твърде рядко възтържествува напълно — така, както той би желал.

Припомни си драматичните събития от изминалия ден и усмихнат поклати глава. Кой би повярвал, че тя ще има такъв късмет! Да попаднеш на престъпник, страдащ от патологична фобия към котки — това бе невероятно съвпадение. И как се бе осмелил да влезе, и то сам, в къща, в която има не една, а две котки? А Нел не само че бе успяла да се възползва от фобията му, но и бе съумяла да го удари по главата с доста тежката статуетка. Каква жена! Гордееше се с нея, възхищаваше се от смелостта ѝ, но най-голяма радост му доставяше обстоятелството, че сега тя лежеше до него, отпуснала разрошената си глава на рамото му. Нима имаше право да се оплаква от съдбата си?

„Но кой би предположил подобен драматичен финал на това тъй дълго разследване — отново се замисли Марк. — Ако майка ми можеше да ме види сега отнякъде, сигурно би загубила дар слово!“

Засмя се тихо, под сурдинка, за да не я събуди, но Нел се размърда неспокойно, а Бъндъл, свит на кълбо в краката му, недоволно надигна глава.

Ченге и проститутка, да, това бяха те двамата. По-точно: старши детектив, с претенции за още по-висок пост в йерархията, и елитна куртизанка, от най-скъпата категория. Но веднага тръсна глава и си каза, че отсега нататък миналото ще престане да съществува за тях, дори и да са били по-контрастни от Лаурел и Харди. Както вече не го интересуваха и предстоящите усилия на адвокатите да изкарат Тони Панакулис по-целомъдрен от гръцки светец. Само да ги оставят на мира, него и Нел.

„Боже мой! — сепна се озадаченият мъж. — Колко пъти досега съм се влюбвал или поне съм си въобразявал, че съм бил влюбен... А

когато всичко свърши, за мен тя все още си остава загадка. Да... Може би именно в това се крие магията на любовта?“ И затова предишните жени в живота му не бяха успели да запълнят мъчителната празнота в сърцето му. Те само бяха надзърнали в нея и се бяха отдръпнали, изплашени от тази празнота. Но ето че се бе появила Нел и бе успяла да го изпълни докрай. Вече не си задаваше въпроса защо Тони Панакулис ѝ беше хвърлил око — та кой мъж би устоял пред нея?

Нел не възнамеряваше да присъства на кремацията на Филип. Спомни си как той, със саркастичната си усмивка, неподлежаща на имитация, ѝ бе заявил веднъж:

— Ларошфуко е бил свършено прав, когато е заявил: „Пищните погребения са повече проява на суетата на живите, отколкото израз на почит към мъртвите“.

Неволно си зададе въпроса, ако Тони Панакулис бе успял и утре предстоеше нейното собствено погребение, кой би застанал край зейналия ѝ гроб?

Марк, разбира се. Но още кой? Нямаше приятели, понеже пред никого не можеше да обясни доста странния си начин на живот. И никога не ѝ бяха липсвали, защото още от детството си бе свикнала със самотата.

Но сега я побиваха тръпки само от мисълта за суровото последно желание на Филип — човек е длъжен да има поне един близък в този жесток, бездушен свят, поне едно рамо, на което да се облегне в мигове на изпитание. Реши, че все пак е длъжна да отиде на погребението, и позвъни на нотариуса на Филип, за да му съобщи за промяната в плановете си. Той не ѝ възрази, дори се зарадва, че няма да бъде само с агентите от погребалното бюро.

Марк я придружи до крематориума. Заяви ѝ с категоричен тон, че отсега нататък няма да я оставя много-много сама, освен, разбира се, когато е дежурен. Не обърна внимание на възраженията ѝ — от опит знаеше, че всеки шок отминава доста бавно, и искаше да е до нея, ако гледката на Филип, положен в ковчега, я изкара от равновесие. Знаеше, че беше силна духом, но не чак дотам.

Така те се изправиха, хванати за ръка, пред ковчега, който служителят от крематориума докара с подвижната платформа. Зад тях

бяха само нотариусът и собственикът на погребалното бюро. Нямаше цветя, въобще нищо, освен ковчега, който, пак според изричните указания от завещанието на Филип, беше от най-скромният вид.

Ковчегът пое самотния си път към въртящата се врата, придружен единствено от служителя от крематориума. Марк усети конвулсивното изтръпване на ръката ѝ, преди Нел да се обърне рязко и с нервна крачка да се упъти към изхода.

— Ужасяващо погребение! — възнегодува тя, когато и двамата излязоха от мрачната сграда. — Но такъв си беше Филип. Не понасяше съзливите сцени, както и мелодраматичните натури. Обзалагам се, че сега ни се надсмива някъде отгоре.

— Но ще ти липсва, нали, Нел? — Това беше повече констатация, отколкото въпрос.

Тя пое дълбоко дъх и въздъхна примирено.

— И да, и не. Ще ми липсва мъдростта му, усетът му към всичко елегантно, язвителните му, но винаги точни преценки. Но никак няма да ми липсва песимистичното му отношение към живота. — Обърна се към Марк и му се усмихна топло. — Отсега нататък никога няма да се съобразявам с мнението на Филип, че достойните неща в този живот едва се броят на пръсти. И много съм ти признателна, Марк, че дължа на теб тази промяна. Сега разбираш ли защо не му казах в болницата за нас двамата? Не можех да му позволя и това да отрови със злъчните си коментари...

Според последното желание на Филип те посетиха апартамента му, за да изпият бутилка шампанско в негова памет. Нел измъкна от хладилника бутилката и извади от шкафа две високи кристални чаши.

— Тези чаши са истинско произведение на изкуството — оцени ги Марк. Отпи от шампанското. — Също като това вино!

— Всъщност през целия си живот Филип не пиеше нищо, освен шампанско, заплащано, разбира се, от богатите му приятели. Затова не е чудно, че никога не го пестеше.

Марк завъртя чашата в ръката си.

— А ти не съжаляваш ли, че се разделяш с този охолен живот, в който скъпото френско шампанско е част от ежедневно меню? И сега не печеля малко, а още по-добре ще бъда след повишението, но все пак съм длъжен да предупредя отсега, че да си полицай... това далеч не е най-доходната професия.

— Пия шампанско само когато аз си го купя, с мои пари — откровено му заяви Нел. — Още баща ми, който трепереше над стотинката, ме приучи на спестовност и лишения. Дори и сега не харча повече от една четвърт от това, което изкарвам. Повечето пари съм вложила в една швейцарска банка — един от моите клиенти, ох, исках да кажа от бившите ми клиенти, е банкер в Цюрих. А като домакиня съм доста икономична и никога не пръскам пари напразно. Така че поне на първо време няма да сме зле. Или няма да искаш само ти да внасяш парите в семейството?

— Вече ти казах, че не се вълнувам от отговора на този въпрос. Обичам силните жени. А още по-добре е, когато имат солидни банкови сметки — усмихна ѝ се той.

Внезапно нещо ѝ хрумна:

— Марк, аз всъщност още не знам къде живееш?

— В едно от общежитията на правораздавателната система. Така се случи, че още баща ми, като млад юрист, е живял там, а преди него — моят дядо. Сградата е доста стара, но апартаментът ми в нея е достатъчен за самотен мъж, като мен, удобен е и ми харесва. Само че, за съжаление...

— Какво?

— Там не се допускат жени. Още спазват старомодните закони, останали от осемнадесети век.

— Тогава ще дойдеш да живееш при мен — предложи му Нел, изпълнена с надежда. — Или пак трябва да разчитам на намесата на Провидението, за да те убеди, че повече е опасно да оставам сама в къщата?

— Няма да се успокоя, докато не разбера как ще се развият събитията около Тони Панакулис. — Подаде ѝ чашата си, за да му налее още шампанско. — Според мен сега не ни остава друг изход, освен да изчакаме да се улегне прахът след битката, да потвърдят новото ми назначение и да оздравее Блосъм. Междувременно няма никаква причина да не се виждаме всеки ден, по-точно — всяка вечер. Не смятам, че сме успели да се опознаем достатъчно, нали, Нел?

Лицето му оставаше сериозно, въпреки дяволитите искри в сините му очи. Тя обаче не беше в настроение за шеги.

— Да, идеята е доста добра — съгласи се Нел. — Вече мислих как да устроя живота си, искам да кажа, нашия живот. Благодарение на

теб преодолях много заблуди и започнах да се отърсвам от оковите, наследени от миналото ми. Преди малко подхвърли, че още не се познаваме достатъчно, така ли? Доста дълго живях сама и сега съм пак сама. Никого си нямам, освен двете котки. Може би затова ги обичам толкова силно...

— Да, вече го забелязах.

— ... но вече съм жена с установени навици, някои от които може би те дразнят, макар че не го издаваш. Никога не обичам да се връщам назад — щом с нещо е приключено, оставам го зад гърба си и не се връщам към него. — Отпи от шампанското, за да събере още смелост. — Опитвам се да ти обясня, че... че след като се опознахме така добре, но ако ти... ако ти все пак ми заявиш, че не си подходяме и че няма смисъл да продължаваме, ще те разбера, и че въпреки всичко ще те запазя винаги в сърцето си, защото научих толкова много. У мен нещо се пречупи, искам да кажа, много се промених напоследък... — Погледна го тревожно. — Разбираш ли какво искам да ти кажа, Марк?

— Да.

Каза само една дума, но тя беше напълно достатъчна.

Слушаше я напрегнато, без да откъсва очи от прелестното ѝ лице, докато тя вече си задаваше ужасяващия въпрос как занапред ще живее без него, как ще се лиши от радостния изблик, от който сърцето ѝ подскачаше всеки път, когато той се появяваше на прага ѝ.

— Има още нещо — продължи тя. — Ако се откажа от ролите на Елеонор и на Клео, ще ми остане много свободно време. Затова съм решила да се заема с някакъв курс за подпомагане на жени, а също и на деца, които са били подложени на сексуален тормоз от техните бащи. Струва ми се, най-добре ще им помогне някоя като мен, която знае от собствен опит какво означава това.

— Напълно съм съгласен с теб.

— Но ако се изисква някаква диплома, първо ще трябва да се заема с учене... всъщност май никога не съм ти признавала, че винаги съм мечтала да уча в университет.

— А защо да не се заемеш?

— Не, Марк, не съм ламтяла за диплома или някакви почести, защото винаги съм изкарвала много повече, отколкото би могла да ми

осигури дори и най-престижната титла. Вече съм спестила доста, така че ще мога да си позволя да следвам, където си пожелаея.

— Изцяло съм съгласен — кимна Марк, с тон, който ѝ прозвуча като утешителен.

— Не възразяваш, нали? Искам да кажа... няма да имаш нищо против, ако зарежа миналото си окончателно, ако го погребя заедно с Филип и никога вече не извърна поглед назад?

— Не, никога няма да възразя. Към каквото и да се устремиш, аз ще бъда щастлив, ако съм до теб. Дотогава, докато сме заедно двамата.

— Но... ако работите не потръгнат така благоприятно, както се надяваш...

— Що за чудо си ти? Защо винаги мислиш за най-лошото? — Усмихна ѝ се мило и ледът в сърцето ѝ мигом се разтопи. — Ако нещо се обърка, напук на очакванията ни, веднага ще се стегнем и ще се справим, и то така добре, както ние с теб винаги сме се справяли.

Той каза „ние“. Само тази съвсем проста думичка я накара да забрави за всичките си страхове. Поне едно не може да се отрече: че Марк притежаваше в изобилие уменията да вдъхва увереност, като мъж, който знае какво иска, какво може и как да го постигне. „Колко съм щастлива, че сега е до мен! — каза си тя. — Може би тук наистина има пръст съдбата, както ми каза той. Иначе как да се обясни, че след толкова много години не успях да забравя нито името му, нито лицето му? Сякаш съм знаела, че ще имам нужда от него един ден.“ Спомни си как веднъж бяха разговаряли, двете с Лиз, за секса и за любовта. Лиз се опитваше да обясни на Нел разликата. Измъчена от неразбирането на Нел, Лиз накрая тръсна глава и рече:

— Ще го разбереш, когато решиш уравнението на живота.

— И какво е то?

— Едно плюс едно е равно на едно.

Тогава Нел се беше усмихнала снизходително.

— Това е математически невъзможно.

— Че кой ти говори за математика?

Марк, който не откъсваше поглед от изразителното ѝ лице, веднага я попита озадачено:

— Какво е толкова смешно?

Тя се усмихна щастливо, от което той съвсем се обърка.

— Мислех си за едно доста трудно математическо уравнение.

При изумлението му тя избухна в смях. Изправи се и му подаде ръка.

— Хайде да отидем да видим Блосъм. А после ще се върнем у дома, където ще ти покажа как се решават най-трудните уравнения...

[1] Телефон на спасението (полиция, бърза помощ, противопожарна служба) в Англия, аналогичен на 911 в САЩ. — Б.пр.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.